

Chạy Theo Hạnh Phúc

Contents

Chạy Theo Hạnh Phúc	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	42
12. Chương 12	45
13. Chương 13	49
14. Chương 14	53
15. Chương 15	56
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18	70
19. Chương 19	75
20. Chương 20	80
21. Chương 21	83
22. Chương 22	86
23. Chương 23	90
24. Chương 24	95
25. Chương 25	101
26. Chương 26	107
27. Chương 27	112
28. Chương 28	115
29. Chương 29	118
30. Chương 30	122
31. Chương 31	125
32. Chương 32	129
33. Chương 33	134
34. Chương 34	139
35. Chương 35	143
36. Chương 36	146
37. Chương 37	152
38. Chương 38	157
39. Chương 39	161
40. Chương 40	166
41. Chương 41	170

42. Chương 42	174
43. Chương 43	177
44. Chương 44	183
45. Chương 45	188
46. Chương 46	193
47. Chương 47	197
48. Chương 48	201
49. Chương 49	207
50. Chương 21	217
51. Chương 22	220
52. Chương 23	224
53. Chương 24	229
54. Chương 25	235
55. Chương 26	241
56. Chương 27	246
57. Chương 28	249
58. Chương 29	252
59. Chương 30	256
60. Chương 31	259
61. Chương 32	263
62. Chương 33	268
63. Chương 34	273
64. Chương 35	277
65. Chương 36	280
66. Chương 37	286
67. Chương 38	291
68. Chương 39	295
69. Chương 40	300
70. Chương 41	304
71. Chương 42	308
72. Chương 43	311
73. Chương 44	317
74. Chương 45	322
75. Chương 46	327
76. Chương 47	331
77. Chương 48	335
78. Chương 49	341
79. Chương 50: Ngoại Truyện 1: Buổi Hẹn Hò Của Đồng Chí J	351
80. Chương 51: Ngoại Truyện 2: Anh Chỉ Quan Tâm Mình Em	355
81. Chương 52: Ngoại Truyện 3: Anh Chỉ Quan Tâm Mình Em!	359
82. Chương 53: Ngoại Truyện 4: Thì Ra, Anh Yêu Em Nhiều Như Thế.	363

Chạy Theo Hạnh Phúc

Giới thiệu

Gặp gỡ nơi đây, với cô chính là mất đi cuộc sống yên tĩnh, chính mình cũng mất đi toàn bộ thế giới...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chay-theo-hanh-phuc>

1. Chương 1

“Bé, thật sự muốn đi sao?” Diệp Hiểu Nhu kéo tay con gái mình dịu dàng hỏi.

An Hòa ngồi trên chiếc giường êm ái bên cạnh cửa sổ, ánh mắt hướng về cây đại thụ ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng gật đầu với mẹ mình. Cô biết rõ họ rất lo lắng cho cô, cô cũng muốn được yên tâm, nhưng mà từ bỏ không phải là việc dễ dàng như vậy, cho nên cô muốn đi đến một nơi xa lạ, thử quên đi một số chuyện cũ, bắt đầu một cuộc sống mới.

“Aizz...” Diệp Hiểu Nhu thở dài, xoa xoa mái tóc dài của con gái, “Tiểu Liệt nó...”

“Mẹ...” An Hòa quay đầu lại ngắt lời mẹ, “Con hiểu lòng mình, con biết phải làm sao mà.”

Con gái không muốn nói đến đề tài này, Diệp Hiểu Nhu cũng không dám hỏi nhiều nữa, khẽ thở dài trong lòng, đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Dưới lầu, ba An đang ngồi trên ghế salon đọc báo, nhìn thấy vợ yêu xuống, ông đứng dậy dắt tay bà ngồi xuống, “Nó vẫn kiên trì sao?”

Diệp Hiểu Nhu gật đầu, lo lắng nói: “Aiz, nó cứ như vậy thì làm sao mà vui vẻ được, không để ý tới A Liệt, hờn nó đã xảy ra chuyện gì nó cũng không nói...”

An Cảnh Dương ôm lấy bờ vai của vợ mình, dịu dàng an ủi: “Con cháu có cái phúc của con cháu, Bé của chúng ta làm một đứa trẻ kiên cường!”

Trình Liệt... An Hòa khẽ gọi cái tên này trong lòng, đây là người cô đã quen biết từ năm 8 tuổi, cô còn nhớ rõ côngणे phía sau xe đạp của anh hai tay hoan hô thích thú, nhớ rõ anh đã kéo lấy tay cô từ chối sự theo đuổi của nữ sinh khác, cũng nhớ rõ người con trai anh tuấn này bỏ qua sự kiêu ngạo cùng tự tôn của mình,

học mấy nam chính trong phim truyền hình quỳ xuống cầu xin cô gả cho anh, tuy khi đó bọn họ còn nhỏ nhưng mà cô thật sự rất muốn gả cho anh.

Nhưng mà bắt đầu từ lúc ấy, người cô mong muốn sống chung không còn là anh; bắt đầu từ lúc ấy, cô nhìn khuôn mặt sáng lạn của anh lại nhớ tới một khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng âm nhu khác.

Huống hồ... Cô còn xứng với anh sao?

Nhà họ An ở trong một khu nhà cao cấp trong thành phố A, căn biệt thự nhỏ có cửa riêng sân riêng, ba An theo ý của vợ yêu trang trí từ trong ra ngoài đều một màu hồng phấn, còn trong sân thì có đủ các loại hoa cỏ, dùng hàng rào xinh đẹp kiểu Âu vây lại, trở thành một thế giới nhỏ riêng biệt.

An Hòa xách mấy thứ vừa mới mua về nhà, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Trình Liệt đang ngồi trên chiếc ghế dưới gốc cây hợp hoan, “A Liệt...”

Trình Liệt một tay nâng cằm đang ra vẻ thất thần giật mình, ngẩng đầu lên nhìn người làm cho gần đây anh ăn không ngon ngủ không yên lúc này đang yên lặng đứng trước mặt mình, trong lòng có chút khổ sở.

Hòa Hòa của anh sau khi trở về luôn tỉnh lặng như vậy. Anh không biết trong mấy tháng mất tích cô đã xảy ra chuyện gì, cái gì đã làm cho một cô gái vốn hoạt bát hiếu động lại trở nên thế này. Nhưng anh biết rõ, trước sau như một anh vẫn yêu cô. Mà sau khi mất đi cô, anh tuyệt vọng gần như muốn chết đi, nhất định sống phải thấy người chết phải thấy xác, anh giữ vững tinh thần đi khắp thế giới tìm cô, thậm chí còn đi tìm người anh không muốn gặp nhất giúp đỡ, nhưng mà vẫn không tìm thấy cô.

“Hòa Hòa, đừng trốn tránh anh nữa, chúng ta nói chuyện đi, được không?” Sau khi cô trở về anh mới cảm giác mình đã sống lại, nhưng mà cô lại lạnh nhạt với anh như người xa lạ, thấy anh từ xa đã né tránh, không còn là cô gái suốt ngày dính lấy anh như trước kia nữa.

An Hòa nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, ánh mắt chứa đựng một vẻ quyết tâm, cô cắn cắn môi, đến ngồi bên cạnh anh, “Được, A Liệt, chúng ta nói chuyện đi!”

Ánh mắt Trình Liệt lộ ra vẻ vui sướng, nhưng mà niềm vui không duy trì được bao lâu thì chợt nghe An Hòa bình tĩnh mở miệng, “A Liệt, mấy tháng kia em đã trải qua rất nhiều chuyện, đã không còn là An Hòa trước kia nữa,... em... không yêu anh! Mấy ngày nữa em sẽ sang Mỹ du học, anh quên em đi, chúng ta cùng bắt đầu lại một lần nữa, được không?”

“Không... được!” Trình Liệt cắn răng, vẻ mặt thống khổ, “Anh không tin, chúng ta đã từng... đã từng yêu nhau như vậy! Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì anh cũng không thể rời bỏ em!”

“A Liệt...” Cô nhìn anh, “Em không còn là một cô gái trong trắng nữa!” Nhìn thấy vẻ khiếp sợ của Trình Liệt, An Hòa thấy không đành lòng nhưng vẫn nói tiếp, “Anh biết ý của em mà, có phải không? Trong khoảng thời gian em mất tích đã sống cùng với một người đàn ông khác... Sau đó bởi vì một vài nguyên nhân mà chúng em phải xa nhau...”

“Đủ rồi!” Trình Liệt nghiêm nghị ngắt lời cô, “Em đang muốn nói cho anh biết em đã yêu người đàn ông khác, còn vì một người đàn ông đã không cần em nữa mà từ chối anh, có phải không?”

Về đau khổ của Trình Liệt làm cô thấy đau lòng, chàng trai trước mặt này từ nhỏ đã nâng niu che chở cô trong lòng bàn tay, mà hiện giờ, cô lại dùng những lời nói sắc bén nhất làm tổn thương tình cảm của anh. Thật ra chính cô cũng không biết mình có yêu người đàn ông kia không, nhưng cô không muốn giải thích nhiều, nếu như thế có thể làm cho anh chết tâm mà bắt đầu cuộc sống của chính anh một lần nữa thì cứ như vậy, cứ như vậy đi!

2. Chương 2

Ngày 20 tháng 9, bầu trời trong xanh, một làn gió nhẹ thổi đi cái nóng mùa hè, trong không khí thoang thoảng chút hương thơm thanh nhã. An Hòa bước xuống xe, nhắm mắt lại hít một hơi, cảm nhận một lần cuối không khí của thành phố A trước khi ra đi.

“Hòa Hòa, đi thôi.” An Vũ xách va ly đầy hành lý đi theo sau, chuyển đến trước mặt em gái sờ sờ đầu cô dịu dàng nói.

“Vâng!” An Hòa ngoan ngoãn cười cười với anh trai, ôm lấy cánh tay của mẹ, cả nhà đi vào trong sân bay.

“Hòa Hòa, sau này đến Mĩ nhất định phải chăm sóc mình cho tốt! Có chuyện gì nhất định phải tìm anh, nhớ đó hàng ngày phải gọi về cho mẹ một lần, không đủ tiền thì phải nói với mẹ...” Diệp Hiểu Nhu vẫn còn kinh sợ chuyện năm kia con gái mất tích, nếu như không phải con gái kiên quyết thì bà cũng không muốn để nó rời khỏi mình.

“Biết rồi người đẹp! Yên tâm đi mà!” An Hòa ôm lấy mẹ yêu dấu làm nũng.

Diệp Hiểu Nhu hơi kích động, từ lúc An Hòa trở về cũng rất ít khi làm nũng với bà. An Cảnh Dương nhìn vợ cùng con gái yêu ôm nhau, khuôn mặt hiền lành tràn ngập nụ cười. Ông vỗ vỗ vai con trai, dặn dò một lần nữa: “Nhất định phải chăm sóc tốt cho em gái con đấy!”

An Vũ gật đầu, “Yên tâm đi ba!”

Ôm lấy ba xong An Hòa mới chậm chậm bước vào cửa kiểm tra. Cảm nhận của ba và mẹ cô đều biết, mỗi khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của họ cô đều rất tự trách. Cô không phải đứa con gái ngoan, đã làm cho ba và mẹ lo lắng hãi hùng nhiều năm như vậy.

“Bé, uống gì nào?” An Vũ vỗ vỗ em gái đang nằm xem TV, dịu dàng hỏi.

“Chocolate nóng a!”

An Vũ gọi tiếp viên hàng không, chỉ chốc lát sau một ly chocolate nóng hổi đã đưa đến tay An Hòa.

“Sao sau này lại thích uống thứ này thế? Anh nhớ trước kia em không thích mấy thứ này mà.”

Tay cầm ly của An Hòa cứng đờ, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, người đàn ông kia đứng trong nhà bếp, những đầu ngón tay thon dài đẹp mắt cầm lấy chiếc ly, phong thái ưu nhã pha chocolate cho cô. Trước kia cô cũng không thích loại thức uống nóng giòn ngọt như nhót này, nhưng mà uống nhiều lại thành thói quen.

“Anh, trường học của chị Lâm Lâm cách trường học của anh xa không?” An Hòa cầm ly uống một ngụm, chuyển đề tài.

An Vũ không kìm được tỏ ra vui vẻ, “Không xa, cùng một thành phố.”

An Hòa cười chế nhạo anh, “Cho nên anh cố gắng học tập như vậy thật ra là không thể đợi được muốn đi gặp chị Lâm Lâm hả?”

An Vũ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của em gái, xem ra cô đã hoạt bát hơn trước kia rất nhiều, cũng rất vui mừng, “Nhóc con hư hỏng!”

An Hòa tốt nghiệp trung học chưa kịp điền nguyện vọng học khoa báo chí thì bị bắt cóc, lúc ấy cả nhà loạn hết lên, cho nên căn bản người nhà cũng không muốn cô học khoa báo chí, vì vậy cô đã bỏ lỡ cơ hội học đại học. Vậy nên An Cảnh Dương đã tìm một trường đại học tư nổi tiếng ở Mỹ cho cô, học khoa hướng dẫn viên du lịch.

Mà An Vũ lại thi đậu vào một trường đại học nổi tiếng ở Mỹ thậm chí nổi tiếng toàn thế giới, hướng chỉ anh còn chọn học thạc sĩ khoa Quản trị khó khăn nhất, An Vũ trở thành sinh viên Trung Quốc duy nhất học khoa này.

Đến New York, An Vũ cũng không về trường của mình vội mà lái xe đưa em gái đến kí túc xá trước. Kí túc xá xây theo hình thức nhà trọ, điều kiện cũng không tệ, phòng lớn mà thoáng mát, người ngoại quốc khá chú trọng đến chỗ ở, mỗi người đều có phòng riêng của mình.

Lúc An Hòa thu dọn hành lý thì An Vũ xuống lầu mua rất nhiều thứ mang lên. Đến tối An Vũ xuống bếp nấu vài món, ăn cơm với em gái xong mới ra về.

Trong đêm, An Hòa nằm một mình trên chiếc giường lớn, không sao ngủ được, gần đây càng ngày cô càng nhớ anh nhiều hơn. Nhớ tới lúc anh đã từng đối tốt cùng làm tổn thương đến cô, nhớ tới nụ cười bất cần

cùng giọt nước mắt rơi xuống trong nháy mắt của anh, nhớ tới bóng dáng cô đơn khi chia tay của anh... Xa nhau đã lâu nhưng chuyện cũ vẫn rõ ràng như vậy.

Thật ra anh chưa từng chính thức làm tổn thương cô, cô cũng không hề trách anh, tất cả đều là do vận mệnh quái ác, nó luôn thích trêu đùa người ta như vậy.

Lần qua lộn lại vài vòng, cuối cùng An Hòa bực mình, dù cho là ga giường mang từ ở nhà đến cô vẫn lạ giường không ngủ được. Thế là cô xốc tấm chăn mỏng lên đi chân trần bước xuống giường, quyết định vào bếp tìm sữa uống.

Vừa mới mở cửa phòng ra thì lỗi tai An Hòa dựng lên, não bộ xiết chặt... Bên ngoài có người đang nói chuyện!

Nhìn trộm qua khe cửa, chỉ thấy một đôi giày cao gót màu đỏ vung vãi mất trật tự trên sàn, bên cạnh đôi giày là một đôi chân ngọc trắng nõn đang giẫm lên một đôi giày da màu đen. Ánh mắt An Hòa thuận tiện dời đi theo cặp chân kia, cái miệng nhỏ nhắn há thành chữ o, một thân hình khiêu gợi lúc này đang ôm chặt lấy một thân hình cường tráng của người đàn ông tóc vàng, ôm hôn nóng bỏng. Người đàn ông kia mòm mĩm vào trong quần cô gái, mạnh mẽ sờ mó.

An Hòa có hơi xấu hổ, duỗi tay rồi lại rút về, chuẩn bị về lại ổ chăn ngủ tiếp. Không ngờ tới tay không cẩn thận nên tiếng đóng cửa có hơi lớn, kinh động đến hai người đang nhiệt tình như lửa kia.

“Ai?” Giọng nói của cô gái kia cũng mỉa mai hoặc như thân hình của cô ấy.

Biết mình đã bị phát hiện, An Hòa ngại ngùng ló đầu ra, “Ồ... Rất vui được gặp bạn! Mình ở cùng phòng với bạn, An Hòa.” Trước kia tiếng Anh của An Hòa không tốt lắm nhưng thời gian ở trong căn cứ Hạ Viêm luôn nói tiếng Anh, sau đó còn xem thường tiếng Anh của cô không tốt, mỗi ngày đều kiên nhẫn dạy bảo cô, cũng không lâu sau trình độ tiếng Anh của cô cũng khá lên thấy rõ.

Alice nhìn cô gái rút rụt rè sợ hãi trốn sau cửa, khẽ cười, “Ra đây đi! Mình là Alice, lúc trước chúng ta đã từng nói chuyện qua điện thoại.”

An Hòa không hiểu nhiều về lễ tiết của người Mỹ, sợ mình cứ trốn như vậy cũng không lịch sự nên chỉ có thể cứng ngắc bước tới.

“Woa... bảo bối, bạn cùng phòng với em là búp bê phương Đông... Thật đáng yêu...” Người nói chính là người đàn ông đứng cạnh Alice, An Hòa nghe thấy anh ta chủ yếu chỉ muốn trêu chọc, không có ác ý gì nên cũng cười thân thiện với anh ta.

Alice tiện tay ném túi xách vẫn chưa buông raxuống chân, chăm rãi đi đến trước mặt An Hòa, cánh tay dài nhỏ ghì chặt bả vai An Hòa, đôi mắt to nháy nháy với An Hòa, “Mình rất thích bạn, sau này bạn sẽ do mình che chở!”

An Hòa kinh ngạc mở to mắt, nhìn cô gái xinh đẹp tóc vàng cao hơn mình, nửa ngày vẫn không ngậm miệng lại được. Alice cười ha ha, nhéo nhéo má An Hòa, “Đi ngủ đi, hôm nay ngồi máy bay lâu rồi nhỉ? Yên tâm, chúng mình sẽ nói nhỏ thôi... Đúng rồi, cậu sẽ không phiền chứ?”

Biết rõ cô ấy hỏi gì, đầu nhỏ của An Hòa gật gật như trống bỏi rồi quay đầu lại xông vào phòng ngủ. Ngoại trừ ngại ngùng, thật ra cô cũng khá yêu mến cô bạn cùng phòng vừa mới quen này.

An Hòa vẫn mất ngủ.

Alice đứng bên cạnh An Hòa, thưởng thức móng tay xinh đẹp mình vừa làm xong, chầm rãi nói: “Nếu không thì bạn ở lại ngủ đi? Chuyện điểm danh cứ giao cho mình.”

An Hòa dùng đôi mắt gấu mèo ai oán liếc nhìn tên đầu sỏ gây chuyện, tuy cô lạ giường nhưng chưa từng mất ngủ trầm trọng như vậy, cả đêm cô nghe thấy âm thanh a a từ phòng cách vách, đầu óc càng lúc càng tỉnh. Nhưng mà lúc thức dậy thấy tên đầu sỏ gây tội lại chuẩn bị bữa sáng cho cô nên cô cũng không muốn lên án cô ấy nữa.

“ ... ”

“Thật sự không về sao? Nghe nói chiều nay huấn luyện viên dẫn chúng ta đi sinh hoạt dã ngoại muốn chúng ta đến họp, nói không chừng còn huấn luyện vài thứ nữa đấy, bạn có thể chịu được không?”

“ ... ”

“Đang hỏi bạn đó?” Alice duỗi hai ngón tay dí dí vào cái đầu nhỏ của An Hòa, gần giọng nói.

“Hi hi...” An Hòa lấy lại tinh thần, nhìn Alice cười, vẻ mặt vô cùng ngốc, thật ra vừa rồi cô mới thất thần nên không biết cô ấy muốn nói gì.

Hết tiết ra về thì cũng đã đến giữa trưa, Alice kéo tay An Hòa đi về phía cổng trường, cùng với bạn trai Danny của Alice đi đến một nhà hàng tây gần đấy.

Alice và Danny đều là người nhiệt tình, An Hòa nói chuyện phiếm cùng bọn họ cảm thấy rất vui, bình thường không thích cơm tây cũng cảm thấy ngon hơn rất nhiều.

Đang ăn thì điện thoại của An Hòa vang lên.

“Mình đi nghe điện thoại.” An Hòa cười có lỗi với hai người đối diện, cầm điện thoại đi ra ngoài cửa.

“Anh”

An Vũ ở đầu bên kia điện thoại hỏi: “Bé, đang ở đâu? Sao không có ở kí túc xá?”

“À, em đang đi ăn cơm với bạn cùng phòng...Đúng rồi, anh có muốn đến đây làm quen với bọn họ một chút không?”

“Được, em ở đâu? Anh qua đó.”

Trở về chỗ ngồi xuống, An Hòa nói với Alice: “Anh của mình nói muốn tới đây, không sao chứ?”

Alice cười hào phóng, “Được mà, không sao đâu...”

Không lâu sau cửa nhà hàng bị mở ra, trước cửa treo một cái chuông gió, tiếng chuông trong vắt dễ nghe.

An Hòa đứng dậy vỗ tay, An Vũ đi thẳng tới.

“Woa, cực cool...” Alice nhìn thấy người vừa tới đã không kìm được mà tán thưởng.

Hôm nay An Vũ mặc một bộ quần áo màu trắng, mềm mại có cảm giác vô cùng thoải mái, dáng người ngọc thụ lâm phong, vô cùng phóng khoáng, hơn nữa lại mang gương mặt phương đông anh tuấn nên ngay lập tức đã hấp dẫn sự chú ý của hơn phân nửa người ở đây.

An Hoàn bĩu môi, lúc cô bước vào sao không nhận được ánh mắt chú ý của nhiều người như vậy chứ. Cô không vui trừng mắt nhìn anh mình rồi mới giới thiệu bọn họ với nhau.

An Vũ rất phong độ nhẹ nhàng cùng ly với Alice và Danny, mong bọn họ chăm sóc cho An Hòa, bữa cơm trôi qua rất vui vẻ. Trước khi chia tay, An Vũ luôn dặn dò An Hòa phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, đến khi em gái không chịu nổi nữa sắp nổi bão mới rời đi.

3. Chương 3

Sau khi trở về, hai người ngủ trưa, khi tỉnh lại thì phát hiện ra đã gần sát giờ, vì vậy hai người kéo tay nhau vội vàng chạy về phía sân thể dục.

Thật ra phụ nữ Mĩ không giống với phụ nữ Trung Quốc, dù có thân nhau lắm cũng không thường xuyên nắm tay nhau ngoài phố. Sở dĩ hai người nắm tay nhau là vì chân An Hòa quá ngắn, Alice cảm thấy tốc độ của cô có thể so với chim cánh cụt, nhất định sẽ bị trễ cho nên không nói hai lời đã kéo tay An Hòa chạy như điên về phía thao trường.

Nghe nói huấn luyện viên là quân nhân chính quy xuất thân từ quân đội, luôn áp dụng kỉ luật thép, cô cũng không thể để cho cô bạn cùng phòng người phương Đông này bị phạt trong ngày đầu khai giảng.

Nhưng có chạy thực mạng thì vẫn đến muộn.

Hai người chạy đến nơi thì bị ai phát hiện ra huấn luyện viên đã đứng trước đội ngũ. Không được cho phép hai người không dám vào, Alice kéo tay cô chạy tới, thoải mái nói lời xin lỗi: “Rất xin lỗi huấn luyện viên, chúng tôi đã đến muộn!”

Người đàn ông đưa lưng về phía bọn họ mặc quân trang nghiêm chỉnh, dáng người thon dài cao ngất, An Hòa liếc nhìn qua thì thấy đám nữ sinh lúc này đang đồng lòng chảy nước miếng vì vị huấn luyện viên này, nghĩ thầm sao con gái Mĩ mà cũng đói khát như vậy nhỉ, nhưng mà nhìn bóng lưng thì đúng là khá đẹp trai, không biết khuôn mặt có đẹp hay không nữa, có xứng với dáng người đẹp như vậy không nữa.

Nghi vấn của An Hòa nhanh chóng có đáp án.

Người đàn ông nghe thấy tiếng hai cô nói nên xoay người lại mặt không chút biểu cảm nhìn hai cô bé đang không kịp thở, ánh mắt quét qua vết đỏ trên cánh tay An Hòa, đôi hàng mi đẹp hơi nhíu lại.

Thái độ của người đàn ông khá thông thả, máu toàn thân An Hòa đều đông lại.

Sao có thể là anh chứ?!

Alice cũng không phát hiện ra sự khác thường của bạn mình, cười tủm tỉm nhìn người đàn ông trước mặt, cũng bắt đầu giở tính háo sắc: “Woa...Huấn luyện viên của chúng ta thật là đẹp trai...Woa...Cả đời này mình chưa bao giờ gặp người đàn ông nào đẹp trai như vậy...”

Hạ Viêm không để ý đến lời nói của Alice, khẽ gật đầu ý bảo bọn họ đi vào hàng. Alice cho rằng An Hòa bị mê hoặc bởi sắc đẹp nên không nhúc nhích được, vừa đẩy đẩy cô vào hàng vừa nhỏ giọng nói với cô: “Hòa Hòa, hoàn hảo đi... Mình đánh cuộc nhất định anh ta là con lai, thật là đẹp trai...Nhưng mà anh ta không phạt chúng ta...”

Hạ Viêm phân công nhiệm vụ gì An Hòa cũng không nghe thấy, cả người cô dường như đã bị anh hút mất hồn. Tại sao anh lại xuất hiện ở đây, anh đang muốn làm gì?

Đến khi Hạ Viêm tuyên bố giải tán thì An Hòa vẫn còn trong trạng thái mê man. Hạ Viêm cũng không nhúc nhích, đứng cách đó không xa, ánh mắt thâm thúy nhìn An Hòa chăm chú, ánh mắt kham nhẫn dù lạnh nhạt nhưng lại bao hàm tình cảm khiến cho An Hòa sợ hãi, đột nhiên cô chấn động, ánh mắt không có tiêu cự, vội vàng quay lưng lại, nhanh chóng bước chân chạy ra khỏi thao trường, còn chạy nhanh hơn cả lúc bị Alice kéo đi, bỏ lại Alice đứng nguyên tại chỗ trợn mắt há mồm.

Thật ra ở Mỹ bình thường sinh viên không cần phải học quân sự, nhưng có một số trường quốc tế cũng mời quân nhân trong quân đội đến để giúp sinh viên thực hiện một ít hoạt động quân sự, tỷ như đi sinh hoạt dã ngoại.

Nhiệm vụ của Hạ Viêm chính là dẫn đầu sinh viên khoa hướng dẫn viên du lịch đi sinh hoạt dã ngoại. Hoạt động lần này diễn ra trong ba ngày, ngoại trừ những thứ cần thiết hàng ngày thì đội viên không được mang theo bất kì thứ gì nữa. Thật ra thì khi huấn luyện trong quân đội chính quy, mấy thứ thiết yếu trong cuộc sống cũng không được mang, thậm chí đồ ăn cũng không được mang. Nhưng đây chỉ là hoạt động để sinh viên trải nghiệm nên cũng không cần phải nghiêm khắc như trong quân đội.

Cả đêm nay, An Hòa tiếp tục mất ngủ.

Ngày hôm sau Alice nhìn thấy hai con mắt gấu mèo của An Hòa còn lớn hơn cả ngày hôm qua, vẻ mặt kinh ngạc, “Bạn... Lại sao nữa vậy?” Ngày hôm qua yêu tinh Danny đâu có tới đánh nhau với cô nhỉ, vậy cô nàng kia sao lại mang dáng vẻ thiếu ngủ như thế chứ.

“Vẫn chưa quen chênh lệch múi giờ...” Trải qua một đêm tự trấn an, An Hòa đã thoải mái hơn rất nhiều, bình tĩnh tưởng tượng nước tới để chặn, không có gì cả, cô không sợ anh!

Ăn sáng xong, hai cô bé đeo chiếc ba lô du lịch thật to lên đường. Địa điểm sinh hoạt dã ngoại ở gần rừng cây tùng hoang dã nổi tiếng, bọn họ được phân vào cùng một đội, đến giờ, dưới chân núi đã có vài chục người.

Vừa xuống xe thì An Hòa đã liếc nhìn thấy Hạ Viêm, anh luôn là người không cần phải cố ý gây sự chú ý cũng khiến cho tất cả mọi người không thể bỏ qua, hôm nay anh không mặc quân trang nữa mà mặc một bộ đồng phục đen trắng đẹp mê người, anh vốn đã rất đẹp trai lại còn cải trang bằng bộ đồ kia làm nổi bật lên vẻ ngọc thụ lâm phong của anh, vĩ đại phi thường.

An Hòa thấy hơi khó hiểu, trước kia cô cũng đã từng nhìn thấy anh ăn mặc đẹp, lúc còn ở căn cứ, có khi anh tự mình làm nhiệm vụ, sau khi trở về thỉnh thoảng cũng ăn mặc quần áo cải trang như vậy. Nhưng rõ ràng là cùng một bộ quần áo, khi đó cả người anh lạnh lùng như băng, ngoại trừ cô thì không ai dám tới gần, mà hiện giờ hơi thở ấm tằm trên người anh dường như đã biến mất, tuy vẫn lạnh lùng không hề có biểu cảm gì nhưng lại không mang theo hơi thở nguy hiểm làm cho người ta không dám tới gần.

Alice đứng bên cạnh An Hòa, khẽ tai nói nhỏ với cô: “Huấn luyện viên quá đẹp trai, nhưng mà sao mình có cảm giác hơi thở trên người anh ta rất u ám, bạn nhìn xem mấy cô gái kia kìa, đều là đáng vẻ muốn quyến rũ anh ta.”

An Hòa bật cười, rất muốn nói cho cô ấy biết đáng về hiện giờ của anh đã hiền lành hơn trước đây rất nhiều rồi, trước kia ngoại trừ cô ra cho tới bây giờ luôn lạnh lùng vô tình như vậy, chỉ một câu nói cũng có thể làm cho một người đàn ông cao lớn phải sợ đến toàn thân run rẩy. Nếu như các cô nhìn thấy đáng về trước kia của anh thì phỏng chừng trốn còn không kịp chứ nói gì đến quyến rũ.

Hạ Viêm đang ngồi xổm dưới đất thảo luận về địa hình cùng với vài người đàn ông cũng mặc đồng phục như vậy, ánh mắt vẫn liếc nhìn về phía cô đang đùa giỡn cùng vài người bạn học, nụ cười kia âm áp hoạt bát giống như con người cô vậy, chỉ cần nhìn thôi đã cảm thấy một chút tình cảm âm áp chảy qua trong lòng.

Không lâu sau, các huấn luyện viên cũng thảo luận xong, đồng loạt đi về phía bọn họ, người đàn ông người Mĩ dẫn đầu cầm danh sách lớn tiếng đọc đội viên của từng đội.

Không ngoài dự liệu, An Hòa cùng Alice được phân vào đội của Hạ Viêm. An Hòa liếc nhìn về phía Hạ Viêm, đối phương cũng cảm giác được ánh mắt của cô, thái độ có hơi lúng túng.

Chín giờ sáng, mười một người một đội, 4 tiểu đội đồng loạt xuất phát theo những phương hướng khác nhau.

Hạ Viêm đã quen với cách sống thế này, anh có thể một mình đeo trên người thanh chủy thủ, dùng thời gian mười ngày đi bộ qua những khu rừng nguy hiểm nhất trên thế giới, cho nên một cuộc sinh hoạt dã ngoại đơn giản như vậy đối với anh mà nói chỉ như chuyện thường ngày.

Nhưng mà đây lại là những vị công chúa thiếu gia đã quen với cuộc sống an nhàn sung sướng, chưa từng trải qua khổ nghiệm nào. Còn chưa tới giữa trưa thì trong đội đã có vài cô nương mệt mỏi nũng nịu co quắp trên mặt đất, trong đó An Hòa là người ngã xuống sớm nhất.

Alice đứng ở tảng đá bên cạnh, nhìn bạn cùng phòng đang nằm rạp như sắp chết trên tảng đá, móng tay cứng rắn không ngừng dẫm vào đầu cô, khẽ thở gấp cầu nhàu cô: “Mình nói này, bạn thật là vô dụng, chỉ đi một tí mà đã mệt thế rồi, còn những hàng này nữa, bạn đừng có mà bỏ cuộc đấy. Mau đứng lên, chúng ta không đuổi kịp bọn họ rồi kìa...”

“ ... ”

“Còn giả chết với mình à!” Alice liều mạng túm lấy cánh tay cô, làm sao mà biết được thoát nhìn cô nhóc kia khá gây lại nặng như vậy, kéo hai lần vẫn không kéo được, Alice đặt mông ngồi xuống đất, không để ý đến cô nữa.

An Hòa vô lực đưa tay ra, chỉ chỉ vào ba lô trên lưng mình nói: “Bạn đeo giúp mình thì mình sẽ đứng dậy đi!”

Đợi một lúc lâu Alice cũng không trả lời, An Hòa khó hiểu mở mắt ra, lại nhìn thấy ba lô to trên người mình bị nhấc lên. Cô lảo lộn đứng lên, cười hi hi: “Mình nói đùa thôi, ba lô của bạn cũng nặng như vậy, sao có

thể...” Còn chưa dứt lời, lúc ngẩng đầu lên lấy lại ba lô thì lập tức sững sốt, nụ cười trên mặt cũng đông cứng lại.

Hạ Viêm đeo ba lô của cô sau lưng, lấy từ trong túi áo trên người mình một lon đồ uống ra, đưa tới trước mặt cô, “Uống đi!”

Đây là câu nói đầu tiên anh nói với cô sau khi bọn họ gặp lại nhau. Những kí ức kia lại đánh úp lại, ngón tay thon dài của anh bưng một ly chocolate nóng ôm cô trong lồng ngực đút cho cô uống, thái độ của anh vẫn lạnh nhạt nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập vui vẻ trêu chọc cô... Mũi An Hòa cay cay, cúi đầu xuống hít hít vài hơi, nhỏ giọng nói cảm ơn.

Nghỉ ngơi một lát ba người lại đi tiếp, lần này An Hòa thoải mái hơn rất nhiều, ba lô đeo trên người Hạ Viêm, cả người cô nhẹ tênh, thỉnh thoảng còn chủ động đeo ba lô giúp Alice nhưng lại bị Alice tỏ ra khinh bỉ từ chối. Alice là một cô gái Mỹ điển hình, rất thích vận động, sức chịu đựng rất tốt, đi bộ mấy tiếng cũng chỉ khẽ thở dốc, nghỉ ngơi một lát là lại khỏe như hổ.

Chỉ chốc lát sau bọn họ đã đuổi kịp tám người còn lại trong đội đang ngồi nghỉ trên mặt đất, nhìn thấy Hạ Viêm đeo ba lô của An Hòa, mọi người chỉ vui vẻ cười cười, chắc hẳn là trong ấn tượng của người nước ngoài thì một cô gái phương đông nhỏ nhắn luôn cần được người khác giúp đỡ, huống chi khuôn mặt của Hạ Viêm lại pha một chút phương đông, tất nhiên sẽ quan tâm đến An Hòa nhiều hơn.

Hạ Viêm nhìn đồng hồ, dùng tiếng Anh thuận thục nói với mọi người: “Nghỉ thêm 10 phút nữa rồi đi tiếp!”

Mấy cô gái ngồi dưới mặt đất liên tục kêu mệt.

4. Chương 4

Xuất phát lần nữa, An Hòa có hơi ngại ngần muốn đeo ba lô của mình, kết quả Hạ Viêm không nói một lời đeo vào, An Hòa không biết nói gì, đành phải đi theo anh.

Mọi người cũng không dị nghị gì về chuyện này, An Hòa chỉ cao 1m64, thật sự quá mức nhỏ nhắn so với những cô gái Mỹ cao gầy, hơn nữa cô lại có gương mặt trẻ con, thậm chí trên đường còn có vài chàng trai trong đội còn ân cần đưa nước và khăn mặt tới.

Mỗi khi có nam sinh nào nói chuyện với An Hòa thì mặt Hạ Viêm đều trở nên nguy hiểm, An Hòa nhìn thấy cũng có hơi buồn cười.

Đến bữa tối, mọi người đều mang thức ăn của mình ra chia sẻ, chuyến dã ngoại ba ngày, thức ăn là quan trọng nhất cho nên mỗi người mở ba lô ra, bên trong đều là thức ăn.

Không khí bữa tối rất vui, có người lấy điện thoại ra mở nhạc lên, tất cả mọi người ngồi thành vòng tròn, tay nắm tay cùng nhau nhảy múa. Giữa vòng tròn là một đồng củi dùng để đốt lửa, ngọn lửa ánh lên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn mà đáng yêu của An Hòa.

Ngay lúc này, cho dù là những người xa lạ cũng nhanh chóng thân quen, ngoại trừ Hạ Viêm. Hạ Viêm ngồi dưới một gốc cây cách đó không xa yên lặng nhìn bọn họ ồn ào, anh chưa từng trải nghiệm việc này, trước kia đi cùng bạn đồng hành, mỗi ngày đều phải tập trung tinh thần cao độ, chủ đề nói với nhau cũng chỉ liên quan đến chuyện ám sát, các loại giao dịch, chưa bao giờ có thời khắc chơi đùa như vậy. Sau đó ở cùng với cô, anh cảm thấy rất thoải mái, loại cảm giác ấy có thể gọi là hạnh phúc. Thật ra anh không thích người đàn ông khác nắm tay cô, càng không thích cô cười với người đàn ông khác. Nhưng mà cô vui vẻ như vậy, anh cũng không muốn phá hỏng niềm vui của cô.

Ánh mắt của Alice vẫn bắn ra bốn phía như trước, sau một điệu nhảy nóng bỏng, cuối cùng tất cả đều mệt mỏi, ngồi xuống uống bia. Vừa quay đầu lại thì đã nhìn thấy một người đàn ông ngồi dưới gốc cây, cô đảo mắt một vòng rồi xách theo hai chai bia đi tới đó.

“Này!” Đến khi Alice đứng cách anh ba bước, anh mới mở mắt ra, đưa tay nhận lấy chai bia.

Cánh tay Alice dang ra, “Võ nghệ không tệ!”

Hạ Viêm không nói gì, mở nắp chai ra, ngửa đầu uống một ngụm lớn, mắt tiếp tục nhìn chòng chọc vào đám người.

Alice thấy anh không để ý đến cô nhưng cũng không bỏ đi mà ngồi bên cạnh anh, nhìn ánh lửa sáng ngời cách đó không xa, giọng khàn khàn gợi cảm: “Anh đến đây vì An Hòa phải không?”

Hạ Viêm quay đầu lại, mặc dù ánh mắt lạnh lùng nhưng lại mơ hồ phát ra một hơi thở nguy hiểm.

Alice lắc lắc ngón trỏ: “Anh không thể làm tổn thương tôi nha, tôi là bạn tốt của An Hòa đấy...” Cười một tiếng, cô tiếp tục uống một ngụm bia, “Anh có biết tại sao tôi lại nhìn ra không... Trong tủ lạnh nhà chúng tôi luôn có vài gói chocolate, sáng nay lúc chuẩn bị hành lý cậu ấy chất đầy đồ uống chocolate vào ba lô. Hôm nay lúc anh cho cậu ấy uống chocolate, tôi nhìn thấy xuất chút nữa cậu ấy đã khóc...”

“Cô muốn nói gì?” Hạ Viêm đã từng học tâm lý học, đối với chuyện nhìn mặt mà đoán cũng khá lành nghề, quan sát Alice một lúc, phát hiện racô không có ác ý nên thu hồi sát khí lại.

“Tôi muốn nói, tôi cảm thấy hai người... rất xứng đôi! Đã yêu thì tại sao không đến tìm cậu ấy, anh cứ buồn bực như thế, không chịu chủ động thì làm sao mà làm cậu ấy cảm động được?”

Hạ Viêm dựa lưng vào thân cây, đôi mắt thậm thụt nhìn ánh trăng sáng tỏ nơi chân trời, giọng nói thậm chí còn mang theo một vẻ bi thương: “Cô không hiểu đâu...”

Nếu như bọn họ là một đôi trai gái bình thường quen biết nhau thì anh tình nguyện từ bỏ tất cả để được ở bên cô cả đời. Nhưng mà... Anh từng gây tổn thương cho cô như vậy, tuy những chuyện kia không phải mệnh lệnh cùng ý muốn của anh, trước khi cô rời khỏi căn cứ cũng đã nói sẽ không trách anh. Mặc dù vậy, anh vẫn hận chính mình. Cô vốn hồn nhiên trong sáng, có được một cuộc sống hạnh phúc nhất trên đời này, nhưng anh đã một tay phá hủy mọi thứ của cô.

Anh vốn không muốn xuất hiện trước mặt cô lần nữa, nhưng nhớ thương lại đáng sợ đến cỡ nào, anh thật sự quá nhớ quá nhớ cô, một người biết kìm chế như anh lại vẫn không nhịn được mà chạy đến tìm cô, hy vọng... hy vọng cô cũng giống anh, có chút nhớ đến anh.

“Này...” Alice đột nhiên nhảy dựng lên, vỗ vỗ bần đầu trên quần áo rồi mới vươn tay về phía Hạ Viêm đang ngồi dưới đất, nụ cười quyến rũ động lòng người, “Huấn luyện viên, có thể mời anh nhảy một bản không?”

Hạ Viêm khẽ nhíu mày, vừa muốn từ chối thì Alice đã thoát cái giữ chặt cánh tay anh, anh cũng thuận tay lực của cô mà đứng lên.

Hạ Viêm không biết trong lòng mình đang nghĩ gì nữa, đã muốn tới gần cô nhưng lại hèn nhát do dự, khi anh đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng thì thân thể đã không tự chủ được mà chen vào trong đám người cùng Alice.

Mọi người thấy Hạ Viêm đến thì cùng nhau hô to, không biết ai lại gọi một tiếng: “Huấn luyện viên nhảy một bản đi!” Chiếm được sự đồng lòng nhất trí của mọi người.

Hạ Viêm nhìn lướt qua mặt của những thanh niên thanh xuân dạt dào, đáy lòng nguội lạnh lại phảng phất mềm đi, tươi sáng như vậy, thanh xuân bỗng bột như vậy, bản thân mình lại chưa bao giờ có được.

An Hòa cho rằng Hạ Viêm sẽ không chút do dự mà từ chối hoặc là sẽ dứt khoát quay lưng bỏ đi, nhưng mà không ngờ tới Hạ Viêm lại khẽ nhếch môi, dùng giọng nói trầm thấp dịu dàng của anh xin miễn, “Ngại quá, tôi không biết nhảy!”

“Vậy huấn luyện viên biết gì nào?”

Hạ Viêm yên lặng một lát, nói: “Súng ống, đánh nhau kịch liệt...” Thứ anh am hiểu nhất chính là giết người.

Mọi người đều cười ha ha, có mấy sinh viên nam nhiệt tình đi đến trước mặt Hạ Viêm, ân cần lãnh giáo Hạ Viêm.

An Hòa đứng cách đó không xa nhìn mấy nam sinh đánh nhau với Hạ Viêm, hơi giật mình sững sờ. Anh trước kia, không bao giờ như vậy cả. Ở chỗ đó, anh tuyệt đối là một vương giả, cũng không để ý đến bất kì kẻ nào, chỗ đó tất cả mọi người đều cung kính phục tùng anh. Cô cho rằng, anh chỉ có thể được ngưỡng mộ, thật không ngờ anh cũng có thể “bình dị gần gũi” như vậy.

Mặc dù mọi người đều đang rất high nhưng bởi vì hôm nay đi bộ khá nhiều nên mọi người đều nhanh chóng mệt mỏi dừng lại.

Gần đây Hạ Viêm ngủ không nhiều lắm, trời còn chưa sáng anh đã tỉnh dậy, nhìn ra bên ngoài, mới hơn 3h, anh đứng bên vịn động gân cốt, lúc ánh mắt lướt qua An Hòa thì động tác ngừng lại.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng nõn hồng nhuận, khuôn mặt lúc ngủ rất yên tĩnh xinh đẹp. Anh nhớ trước kia cô ở trong phòng của anh, tuy không sợ anh nhưng trong giấc mơ cô cũng thường hay khóc òa lên.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ yên lặng khỏe khoắn như vậy của cô. Anh đi qua ngồi xổm xuống bên cạnh túi ngủ của cô, ngón tay hơi run rẩy muốn chạm vào khuôn mặt cô, nhưng anh lại không dám chạm vào mặt cô, khóe môi hiện lên một nụ cười dịu dàng vui vẻ, ở trong không trung vẽ lên khuôn mặt cô, giọng nói mềm mại không thể tưởng tượng nổi: “Bảo bối, mơ thấy mộng đẹp!”

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, đầu óc An Hòa vẫn còn mơ màng đã bị Alice kéo đi. Hạ Viêm bảo hôm nay phải đi qua một nơi thường có động vật ẩn nấp, đến lúc đó anh sẽ dạy bọn họ săn bắn, mọi người vừa nghe thấy đã vô cùng hưng phấn, đi nhanh hơn ngày thường một chút.

An Hòa cũng rất vui vẻ, nhưng mà càng đi thì hàng lông mày của cô càng nhíu chặt lại, chỉ chốc lát sau, cô đã báo cáo với Hạ Viêm rồi kéo Alice vào trong một bụi cỏ.

“Bạn làm sao vậy?”

An Hòa ôm bụng ngồi xổm xuống, vẻ mặt khổ sở: “Alice, cái kia của mình tới, đau bụng quá.” Năm đó sau khi xảy ra tai nạn bị cảm lạnh nên mỗi lần đến ngày kia đều đau đến chết đi sống lại, bình thường hẳn là tuần sau mới đến ngày, không ngờ lần này lại đến trước mấy ngày như vậy.

Alice thấy cô đau đến nỗi toàn thân run rẩy, trán đầm mồ hôi, lo lắng nói: “Bạn thấy đau đến vậy sao? Sao lại thế nhỉ? Aizz... Không thể để như vậy được nữa, bạn ở đây, mình đi gọi huấn luyện viên!”

Ngay cả một chút sức lực An Hòa còn không có, nhìn thấy cô ấy vội vàng chạy đi, thân thể mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Lúc Hạ Viêm chạy tới thì An Hòa đã ôm bụng nằm co rúc trên mặt cỏ bất tỉnh. Anh chạy đến bế cô lên, xoay người để cô nằm sấp trên lưng mình, cố gắng đi.

Hạ Viêm công An Hòa đi cực kì nhanh, trên đường đi anh lấy điện thoại từ trong túi áo ra đặt bên tai rồi mới tìm bản đồ, bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh: “J, phái ngay trực thăng tới, dẫn theo cả David, vị trí của tôi...”

Nói chuyện xong, Hạ Viêm dùng hai tay nâng đầu An Hòa lên, đi thật nhanh đến khoảng đất trống gần đó. An Hòa bị xô ngã cùng cơn đau đớn làm thức giấc, sau khi Hạ Viêm phát hiện ra thì quay đầu lại trấn an, “Ngoan nào, đừng sợ, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát đi, đến bệnh viện ngay thôi!”

An Hòa nghe thấy giọng nói của anh, biết đã có anh ở đây nên không còn sợ nữa, nghĩ vậy, cơn đau đớn khó chịu trước đó cũng giảm bớt rất nhiều.

Nửa tiếng sau, tiếng động cộ trực thăng vang lên. Năm người đàn ông cao lớn nhảy xuống từ trực thăng, mỗi người đều có khí chất bất phàm. Cầm đầu là David chạy đến trước, “Xảy ra chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hạ Viêm công An Hòa trên lưng bước lên trực thăng, “Cô ấy đau bụng vì ngày kia đến, đã bất tỉnh, mau đến bệnh viện!”

Đầu David đầy hắc tuyến, anh ta biết sau khi An Hòa sảy thai thường có tật xấu này, tuy có hơi đau đớn hơn những cô gái bình thường một chút nhưng cũng chỉ đau bình thường mà thôi, cũng không chết được, trên đời này làm gì có cô gái nào bởi vì ngày kia đến mà đau đến chết đâu. Nhưng những lời này anh ta cũng chỉ dám để trong lòng, đại ca cơ trí quyết đoán anh minh thần võ của bệnh viện đã sớm bị tình yêu làm cho đầu óc mù mịt rồi, lúc này không dám nói gì cả. David nhận lệnh cùng với mấy người đàn ông đang kinh ngạc kia theo sau lên máy bay, lấy hộp thuốc ra tiêm thuốc giảm đau cho An Hòa.

J cầm lấy bản đồ địa hình Hạ Viêm đưa, thay Hạ Viêm tiếp tục dẫn đường cho cả đội. Các bạn học của An Hòa sớm đã bị trận chiến này làm cho kinh hãi ngay người ngất ngay tại chỗ, J dùng bản đồ che ánh nắng trên đỉnh đầu, nhìn máy bay bay lên, sau đó quay đầu làm mặt lạnh nói: “Tiếp tục đi!”

Tiêm một mũi, An Hòa dần dần tỉnh lại, âm thanh ầm ầm bên tai khiến cô nhúm mày, vẫn chưa lên tiếng phản nản thì hai tay đã có hai bàn tay.

Tay của Hạ Viêm to lớn mà khô ráp, che lấp lỗ tai khiến cho vô cùng ấm áp thoải mái, nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng hơi nhếch lên, “Hạ Viêm...”

Sau mấy tháng cô mới được gọi tên anh lần nữa.

“Ngoan nào, anh đây.”

Tỉnh lại một lần nữa, An Hòa mở mắt ra thì đã nhìn thấy trần nhà màu trắng của bệnh viện. Không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng, ánh nắng ngoài cửa sổ rọi vào, căn phòng yên tĩnh nhưng lạnh lẽo tràn ngập ánh nắng.

Đã không còn thấy đau nhiều nữa, An Hòa vén chăn lên, chậm rãi ngồi dậy. Thân thể có hơi yếu ớt, đau đớn càng lúc càng nhiều hơn trước kia, chắc hẳn là hai ngày nay quá mệt mỏi.

Trên chiếc bàn đầu giường có một cái khay, một chén cháo trắng trứng muối thịt nạc thơm lừng còn đang tỏa nhiệt.

An Hòa nghiêng đầu quan sát một lát rồi bưng chén cháo lên chậm rãi uống hết. Sau khi uống xong, An Hòa vẫn cảm thấy mệt, sau khi vào toilet xong thì trở về giường, chỉ chốc lát lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc này đây cô lại mơ thấy một giấc mơ đã rất lâu trước kia, mơ thấy những ký ức cô vẫn luôn cố gắng không nghĩ tới...

5. Chương 5

Thành tích thi tốt nghiệp trung học của An Hòa khá tốt, An Cảnh Dương cho cô một tấm thẻ vàng để chúc mừng. Vốn cô muốn cùng chúc mừng với bạn trai nhưng mà nghỉ hè Trình Liệt phải sang nhà đi ở nước ngoài, vì vậy cô đành phải gọi điện cho bạn thân Kha Vân, rủ cô ấy cùng đi dạo phố.

Đi dạo suốt một ngày, đến tối sau khiêu lái xe ra về, hai cô gái vẫn còn khá nhiệt huyết, màn đêm buông xuống, hai người hưng phấn vùng vẫy chạy vào vũ trường.

Những thức uống tiếng nước ngoài thật dài làm cho hai người hoa mắt, cuối cùng không thèm xem nữa, chọn thẳng hai ly nước chanh. Tuy hai người ham chơi nhưng vẫn là những cô bé biết chừng mực, chỉ vì hiếu kỳ mới vào đây chơi, cũng không thật sự muốn uống rượu.

Không khí trong vũ trường rất sôi động, dưới ánh đèn sáng động những nam nữ đô thị trẻ tuổi đang nhiệt tình giải tỏa hết những áp lực sau một ngày dài trên sân nhảy. Hai cô bé lòng tràn đầy hiếu kỳ, hai cặp mắt to tròn ngăm trái ngăm phải, nhìn thấy trai xinh gái đẹp đang cùng nhau xì xào bàn tán. Trong lúc ấy cũng có vài chàng trai trẻ tuổi mời hai người nhảy nhưng hai người đều nhẹ nhàng từ chối.

“Tiểu Vân, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta về nhà thôi.” An Hòa nhìn đồng hồ, ba mẹ còn đang đợi cô ở nhà mới tiệc chúc mừng.

Kha Vân gật đầu, đứng lên: “Mình vào nhà vệ sinh một chút đã...”

“Chúng ta đi chung...”

Thế là hai người thu dọn túi xách, nắm tay nhau bước ra khỏi sân nhảy. Ánh đèn hành lang bên ngoài sân nhảy mờ ảo, vài đôi tình nhân đang đứng trong bóng tối xì xào bàn tán, hai người cúi nhìn mình mình nhìn cậu, ngượng ngùng cười cười, chạy thật nhanh vào toilet.

Một lát sau, An Hòa rửa tay đi ra, đứng ở cửa vào chơi điện thoại chờ bạn ra, hồn nhiên không biết lúc này nguy hiểm đang tới gần mình.

Đột nhiên, một bàn tay to lớn ghì chặt cổ An Hòa, tiếp theo có một chiếc khăn ướt bịt mịt cô lại, vẫn chưa kịp phản ứng gì thì An Hòa đã hôn mê bất tỉnh.

Nhìn cô gái nhỏ đang hôn mê trong ngực, tên đàn ông trung niên có tướng mạo hèn mọn bỉ ổi sờ soạng trên mặt cô vài cái rồi mới giao cô cho một tên đàn ông khác còn mình tự lẩn vào một góc tối, chờ đợi cô gái thứ hai bước ra khỏi toilet.

Khi tỉnh lại, An Hòa phát hiện ra mình đang ở trong một không gian tăm tối, bên ngoài truyền đến âm thanh ầm ĩ, cô cố gắng nghe thử mới phát hiện ra rất có thể mình đang ở trong một chiếc xe tải. Tay chân đều bị trói, An Hòa nhìn nhìn sang bốn phía, trong xe tối như mực, mười mấy cô gái trẻ hoặc nằm hoặc ngồi cũng đều bị trói, trong không gian kín mít chỉ có tiếng khóc trầm thấp của những cô gái. An Hòa ý thức được mình đã bị bắt cóc! Vẫn chưa kịp sợ hãi, An Hòa rướn cổ ra nhìn bốn phía xung quanh mình, hy vọng Kha Vân không có ở trên xe.

Nhưng mà cô lại phát hiện ra bạn mình đang nằm bất tỉnh trong một góc cách đó không xa, cô bất chấp mọi thứ dùng cả tay và chân bò về phía Kha Vân, vừa bò lên chưa được một mét thì xe đột nhiên phanh lại, An Hòa mất thăng bằng, thân thể nghiêng ngả đâm thẳng vào một cô gái bên cạnh.

Cô gái có đôi mắt đỏ bừng kia dùng tay đỡ lấy An Hòa, nói nhỏ: “Đừng khóc, chúng ta sẽ chạy trốn.”

An Hòa gạt đầu, nâng hai cánh tay bị trói lên, lau nước mắt cho cô ấy, an ủi cô: “Cô nói đúng, cô cũng đừng khóc nữa.”

Đúng lúc này, cửa thùng xe bị mở ra, ánh nắng chiếu vào khiến cho An Hòa không mở mắt ra được, cô hé mắt thích ứng trong vài giây, thấy rõ người đàn ông đáng vẻ lưu manh đang đứng trước cửa.

Nhìn lên trên thì thấy một gã đàn ông trung niên lưu manh đang đứng trước cửa xe, cúi đầu khom lưng với một người nước ngoài mặc vest trắng tấp. Người đàn ông không nhìn hấn ta, móc một tờ chi phiếu từ trong túi quần ra rồi bảo hấn biến.

Tiếp theo bảy tám gã đàn ông mặc đồ đen lục đục xuất hiện, trong đó có vài người bước lên xe, cởi bỏ dây thừng cho các cô rồi áp giải các cô ra khỏi xe.

Lúc này Kha Vân đã tỉnh lại, An Hòa dẫn theo cô gái vừa mới quen bước đến gần cô ấy, ba người dựa vào nhau khẽ run rẩy.

Cách xe tải không xa có một chiếc máy bay chở hành khách đang đậu sẵn, An Hòa không biết mình sẽ bị mang đi đâu, chỉ có một loại cảm giác tuyệt vọng vì mình sẽ không còn được gặp ba mẹ và anh trai nữa.

Trong khoảng mấy bay vô cùng xa hoa nhưng không ai có tâm tình mà thưởng thức. Gã đàn ông trông coi bọn họ đứng cách đó không xa cười xấu xa. Tiếng anh của An Hòa không tốt, cũng nghe được một chút, các cô bị những tên lưu manh kia bán cho người này. Bọn họ muốn đưa các cô đến một chỗ chuyên để cho đàn ông giải phóng dục vọng, bởi vì cô nghe thấy bọn họ nói muốn mếm thử hương vị của cô gái áo hồng kia, cô gái áo hồng theo lời bọn họ nói chính là cô gái trẻ tuổi tên Ryan đã an ủi cô.

An Hòa nhìn về phía cô bé kia, lúc này đôi môi cô ấy khê nhếch lên, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, xem ra cô ấy đã hiểu lời bọn họ nói.

Hơn hai tiếng sau, máy bay đáp xuống một hòn đảo nhỏ xinh đẹp, cô nghe thấy bọn họ nói hòn đảo này tên là đảo Phong. A, tên đẹp thật, An Hòa chưa xót trong lòng nghĩ, nhưng mà một nơi xinh đẹp thế này lại trở thành địa ngục của các cô.

Các cô bị dẫn vào một căn hộ xây giống như một khách sạn, trong đại sảnh khách sạn có một cô gái mặc đồ da màu đen gọi cảm đang ngồi trên ghế solon, nhìn thấy các cô đến thì mỉm cười nói: “Từ nay về sau các cô sẽ ở đây, mỗi người một phòng, phạm vi hoạt động giới hạn trong khu C.”

Hòn đảo nhỏ này chia làm ba khu, căn cứ chính là khu A, bãi huấn luyện là khu B, quán bar, vũ trường cùng chỗ ở của các cô gọi là khu giải trí – khu C.

Ánh mắt hoảng sợ của các cô gái khiến cho cô kia phát ra một nụ cười tàn nhẫn: “Có biết các cô đến đây làm gì không? Ở đây tối thiểu có hơn 200 gã đàn ông...”

Cuối cùng tất cả các cô gái đều nhe răng cười lớn lên.

An Hòa cũng rất sợ hãi, nhưng mà Kha Vân đang tựa vào ngực cô, cả người đều run rẩy, cô ép mình phải nén xuống tiếng gào khóc. Ánh mắt vũ mị của Selina đảo qua một vòng, phát hiện ra An Hòa là cô gái duy nhất không bị dọa cho khóc òa lên, thú vị nhìn cô: “Cô không sợ sao?”

“Sợ thì sẽ thay đổi được kết cục sao?” An Hòa bình tĩnh hỏi.

“Không!” Selina trả lời nhẹ nhàng mà như đinh chém sắt, à, còn giả vờ tỉnh táo nữa, các khớp xương ngón tay nắm chặt đến trắng bệch cả ra rồi. Cô ta vừa muốn mở miệng cười nhạo thì ánh mắt nhìn về phía người đàn ông đứng trước cửa lớn.

Thái độ của người đàn ông kia rất lạnh nhạt, giọng nói bình thản không cảm xúc, “Tìm một người sạch sẽ đưa qua.”

Selina gật đầu, đứng lên đi một vòng xung quanh các cô đang đang bị vây lấy, hỏi: “Trong các cô ai là xử nữ?”

Không ai trả lời, tất cả các cô gái đều lùi về phía sau.

Selina cũng không gấp, sâu kín nói: “Tôi có cần phải cho người đến kiểm tra không nhỉ? Tôi nghĩ, mấy gã đàn ông ngoài kia rất cam tâm tình nguyện làm chuyện này đấy.”

Sau một lúc yên lặng, Kha Vân vốn đang tựa vào An Hòa bỗng nhiên quát to một tiếng: “Cô ấy! Cô ấy là xử nữ!”

An Hòa khiếp sợ nhìn bạn tốt của mình, không thể tin được, ngón tay Kha Vân chỉ về hướng mình, đúng là mình.

Kha Vân khóc lớn kêu lên: “Nếu cậu không rủ tôi đi dạo phố thì sao tôi lại bị bắt tới đây chứ, đều tại cậu làm hại, đều tại cậu!”

An Hòa yên lặng cúi đầu, đúng vậy, thật sự rất xin lỗi cậu ấy...

“Sao cô có thể bán đứng bạn của mình như vậy chứ? Cô thật đáng ghê tởm!!!!” An Hòa ngẩng đầu lên, cô gái áo hồng mang vẻ mặt phần hận căm tức nhìn Kha Vân, trong lòng cô có hơi cảm động, vươn tay ra kéo cánh tay cô gái kia lại.

“Cảm ơn cô, thật ra cậu ấy nói đúng, tôi đã hại cậu ấy...”

Đôi mắt rưng rưng của cô gái áo hồng vô cùng động lòng người, “Mình sẽ là bạn của cậu, gọi mình là Đồng Hâm Ngôn đi.”

“Mình tên là An Hòa.” An Hòa thấy hơi buồn cười, đã đi đến bước đường này mà cô vẫn còn tâm trạng để quen bạn mới.

6. Chương 6

An Hòa cầm lấy chìa khóa tìm đến gian phòng của mình, trong phòng được bài trí giống như phòng khách sạn, không có người trông coi cũng không có song sắt gì. Nhưng mà căn bản bọn họ không sợ các cô chạy trốn, đây là một hòn đảo nhỏ không tìm thấy trên bản đồ, các cô có thể chạy trốn đi đâu chứ?

Người phụ nữ tên Selina đi theo sau, ném cho An Hòa một bộ đồ sạch sẽ, lạnh lùng ra lệnh: “Tắm rửa sạch sẽ đi!”

An Hoàn im lặng vuốt ve quần áo rồi đi vào phòng tắm, ngơ ngác nhìn chính mình trong gương, đến khi bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, cuối cùng nước mắt của cô mới tuôn ra. Cô rất nhớ ba mẹ và anh trai, còn có A Liệt nữa. Vốn bọn họ đang chờ cô về nhà để cùng cắt bánh ngọt, ai ngờ đầu con gái của bọn họ có thể sẽ không thể trở về nhà được. Bọn họ không tìm thấy cô nhất định sẽ lo lắng, mẹ nhất định sẽ khóc, A Liệt nhất định sẽ rất đau lòng.

Tắm rửa xong đi ra, An Hòa mở TV lên, tìm được một tiết mục ồn ào, lau tóc để quên đi nỗi sợ hãi. Cô chỉ mới 19 tuổi, là một công chúa được muôn ngàn yêu chiều, hôm nay gặp phải tình huống như vậy, làm sao cô có thể không sợ hãi chứ. Nhưng mà cô luôn nói với chính mình chỉ có tỉnh táo mới có thể nghĩ cách mới có cơ hội trở về nhà.

Nhưng mà khi tiếng đập vừa vang lên, An Hòa đang cầm khăn mặt không nhận được run lên, chiếc khăn mặt trắng noãn rơi trên mặt đất, An Hòa có một cảm giác xấu, tiếp theo mình có thể sẽ giống như chiếc khăn mặt này, sử dụng xong, bị ném đi.

Người đến là người đàn ông Trung Quốc lúc này cô gặp trong đại sảnh, sau khi nhìn thấy An Hòa thì mặt không chút cảm xúc nói một câu đi theo tôi. An Hòa áp chế nỗi kinh hoàng trong lòng, nhắm mắt đi theo sau hắn ta.

“Nhìn thấy ngài ấy phải gọi là Hạ tiên sinh, bất kể ngài ấy có làm gì cô, cô đều phải nghe lời, nếu như cô không muốn chết...”

Thân hình nhỏ nhắn của An Hòa cứng đờ, dường như muốn tháo chạy như điên.

Người đàn ông kia biết cô đang sợ hãi nên hơi nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Đừng cố gắng chạy trốn, như vậy cô sẽ chỉ có kết quả rất thảm hại.” Nếu là trước kia chắc hẳn Thiệu Tử Bác sẽ không nói nhiều như vậy, nhưng mà cô bé đứng bên cạnh lại giống như một con nai hồn nhiên kinh hoàng nhưng lại lộ ra ánh mắt kiên cường khiến cho hắn có chút không đành lòng. Nhưng nơi này là thế giới cá lớn nuốt cá bé, hắn không có khả năng giúp cô nhiều hơn, tự mình không kiên cường thì không ai có thể khiến cho cô dũng cảm, con đường phía trước chỉ có thể dựa vào chính cô bé.

Thiệu Tử Bác không biết là, tương lai không lâu sau cô bé này thật sự không cần phải kiên cường nữa vì đã có người tình nguyện bảo vệ để cả đời cô không phải lo nghĩ.

Hòn đảo nhỏ này rất đẹp, quả thật là một khung cảnh nơi cao cấp, có nhiều nhà lầu san sát nhau, lại có những biệt thự tao nhã lịch thiệp, còn có công viên theo kiểu Trung Quốc, phong cảnh đúng là đẹp như vẽ. Thiệu Tử Bác đưa An Hòa vào căn phòng nằm trên tầng cao nhất của một tòa nhà, gian phòng này chỉ có hai màu đen trắng, tuy xa hoa nhưng khắp nơi lại mang một vẻ lạnh lẽo như băng.

Thiệu Tử Bác mở cửa cho cô đi vào, không nói gì đã bỏ đi. An Hòa cẩn thận bước đi từng bước, bàn tay nhỏ bé run rẩy tháo giày ra.

Toàn căn phòng được xây theo phong cách thoải mái, An Hòa nhìn chung quanh một lần, trong phòng không có người. Cô đi đến bên chiếc giường êm ái ngồi xuống, động tác vẫn nhẹ nhàng tỉ mỉ.

Ngồi hơn một tiếng thì bụng An Hòa bắt đầu kêu rột rột, lúc này cô mới nhớ tới từ sáng đến tối cô chưa có một bát cơm nào vào bụng. An Hòa cắn cắn môi, trầm suy nghĩ, chết thì chết, cho dù chết thì tối thiểu cũng phải làm một con ma no. Hơn nữa cô cũng không muốn cứ duy trì tư thế ngồi thế này, thật giống như đang chờ chết.

Hít một hơi thật sâu, cô mạnh mẽ đứng lên, đi vào nhà bếp. Mở tủ lạnh ra quan sát, không gian to như vậy lại tràn ngập nguyên liệu nấu nướng. An Hòa lấy hành tây cùng khoai tây ra, tính nấu cho mình món súp Tứ Xuyên cùng khoai tây chiên và thịt khotàu.

Hạ Viêm vừa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, anh ngẩng đầu lên, liếc nhìn về phía nhà bếp thì thấy có một thân hình nhỏ nhắn xinh xắn đang xối cơm, chiếc bàn cách đó không xa lại có vài món ăn quen mắt đang nóng bốc khói. Cảnh tượng này hình như đã từng rất quen thuộc.

Mẹ của Hạ Viêm là người Giang Nam Trung Quốc, lúc nhỏ anh cũng thường được bà xuống bếp nấu cho những món ăn Trung Quốc, tuy ba nghiêm khắc huấn luyện khiến anh rất vất vả nhưng mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc khi nấu cơm của mẹ anh lại cảm thấy rất thỏa mãn. Nhưng mà mẹ đã mất nhiều năm rồi, cũng đã nhiều năm anh chưa được ăn món ăn Trung Quốc.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt luôn lạnh lùng của anh lại hiện lên một vẻ dịu dàng hơn rất nhiều khó mà phát giác ra. Anh khoanh tay trước ngực nhàn nhã đứng tựa vào cửa, đôi mắt hẹp dài chăm chú nhìn vào bóng lưng của cô gái kia, anh muốn nhìn thử ngoại hình của cô sẽ thế nào, có phải xinh đẹp đang yêu như mình nghĩ không.

“Á...” An Hòa quay người lại thì đã nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng trước cửa, sự sợ hãi vốn đang cố áp chế lại bị tuôn ra trong nháy mắt, chén trong tay rơi xuống, vỡ tan trên mặt đất, cô ngồi xổm xuống, bưng lỗ tai hét ầm lên.

Sắc mặt Hạ Viêm trầm lại, cái vật nhỏ này, đáng vẻ đáng yêu thanh tú lung linh mà sao giọng lại lớn như vậy. Mặt của anh dọa người đến vậy sao? Hình như anh nhớ rõ những người phụ nữ trước kia tất cả đều điên đảo si mê vì ngoại hình của anh mà.

“Không cho khóc!” Giọng của anh lạnh lùng, lạnh đến thấu xương.

An Hòa ngồi chồm hổm trên mặt đất, chẳng những không ngừng mà ngược lại còn khóc to hơn, “Hu hu hu... Đừng mà! Xin ngài đừng tới đây!”

“Câm miệng lại cho tôi!!!” Gân xanh trên thái dương của Hạ Viêm nổi hết cả lên vì tiếng khóc rống của cô.

“Hu hu hu....hu hu hu...” Thật ra An Hòa thuộc trường phái lạc quan, lúc này tuy sợ nhưng dù sao cũng không biết tương lai sẽ ra sao, lúc này lại nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước mặt cô, còn có dáng vẻ lạnh lùng tàn nhẫn như vậy, cô cũng chỉ là một cô gái, dù sao cũng không kiên cường như mình nghĩ.

Hạ Viêm bước lại gần, miễn cưỡng ngồi trước bàn ăn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, giọng nói như mây trôi nước chảy, “Còn khóc nữa tôi sẽ ăn em ngay đấy!”

Quả nhiên hữu hiệu!

Tuy đôi mắt kia vẫn còn nháy nháy và rơi lệ nhưng không còn hét lên nữa, Hạ Viêm thỏa mãn, cầm dưa bắp một miếng khoai tây bỏ vào miệng, sai bảo: “Đi múc hai chén cơm.”

An Hòa lau lau nước mắt, ngồi xổm trên mặt đất tội nghiệp hỏi: “Tôi sẽ nghe lời, như vậy ngài có thể tha...tha cho tôi không?”

Tâm trạng của Hạ Viêm càng lúc càng tốt, tuy không làm gì cô là không thể nhưng anh đã có hứng thú với cô, trước mắt cứ hò hét bắt cô nấu cơm cho anh ăn đã.

“Ừm... Em hầu hạ khiến tôi thỏa mãn rồi hãy nói...”

An Hòa là một cô bé đơn thuần ngay thẳng, nghe thấy vậy thì đứng lên ngay chạy về phía nồi cơm điện, nhanh chóng gọt gọt khoai tây múc hai chén cơm.

Hạ Viêm thấy cô đứng một bên, thân hình nhỏ bé đang run lên rất đáng thương nên thu lại hơi thở lạnh lẽo trên người, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Ngồi xuống cùng ăn đi!”

An Hòa vừa định từ chối thì nhớ tới lời Thiệu Tử Bác nói thế nên ngoan ngoãn ngồi xuống vâng vâng chén cơm vừa bới. Hạ Viêm dùng thìa gõ chén, ra lệnh: “Ăn cơm!”

An Hòa làm theo ngay, sắc mặt căng thẳng cẩn thận tỉ mỉ nhưng Hạ Viêm càng nhìn càng thấy vừa mắt. Ăn cơm xong, Hạ Viêm ngồi trên ghế sofa xem TV, bên cạnh bồn nước trong nhà bếp, cô gái nhỏ kia đã đứng đấy nửa tiếng đồng hồ, tổng cộng chỉ có hai cái bát và hai cái đĩa mà cũng có thể rửa lâu như vậy.

Anh hơi nhúm mày, trước kia anh chưa từng như vậy, phụ nữ muốn nịnh nọt anh rất nhiều, nhưng mà cho tới bây giờ anh vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt bất cần, nhưng mà cách đó không xa cô gái nhỏ kia lại không biết thế nào là nịnh nọt lại có thể khiến cho anh sinh ra cảm giác thương yêu, anh thấy cô không dám bước ra đối mặt với anh nhưng lại không thúc giục cô.

Đây không phải là anh nha! Anh bực bội kéo kéonút thắt trên cổ áo, dùng sức hơi lớn nên vài cái nút bị đứt rơitrên mặt đất. Cuối cùng anh cởi bỏ luôn hai cái nút còn lại, lồngngực lộ ra, nhanh chóng đi vào nhà bếp.

An Hòa đặt sự chú ý lên ghế sofa trong phòngkhách, lúc này nghe thấy phía sau có tiếng bước chân nên tay run lên,cái đĩa sạch đến mức có thể dùng làm gương soi rơi xuống bồn rửa,bọt nước văng khắp nơi.

Hạ Viêm vuốt ve cô từ phía sau, bàn tay to lớnnắm lấy cầm kéo cô tới gần, cúi đầu không nói một lời hôn lên mồmô. An Hòa trở nên cứng ngắc rồi tiện đà giãy giụa. Hạ Viêm khôngquan tâm, hai cánh tay thoải mái khổng chế khiến cô không có cách nàonhúc nhích, một khắc cũng không ngừng công thành đoạt đất.

Môi của cô mềm mại không thể tưởng tượng nổi,anh càng hôn càng sâu, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng nhỏ của cô quấyrối đến long trời lở đất, anh dùng sức mút lấy đầu lưỡi ngọt ngàocủa cô, dường như muốn nuốt cả cô vào bụng. Đến khi chất lỏng lạnhnhư băng từ gương mặt của cô chảy xuống phần môi anh mới buông cô ra,dịu dàng liếm bờ môi sưng đỏ của cô.

An Hòa khóc đến thở không ra hơi, dồn dập thởhỗn hển thút tha thút thít nói: “Ngài đã nói sẽ không làm gì tôimà...”

Mặt Hạ Viêm không chút biểu cảm nhìn cô, mộthút cảm xúc không nở trong lòng bị anh áp chế lại, giọng điệu củanh trước sau vẫn lạnh như băng: “Nhưng mà em lại không biết cách hầuhạ!”

An Hòa bị ánh mắt u ám của anh dọa cho sợ đếnmức nói không ra lời, ánh mắt của anh âm trầm lạnh lùng như vậy, cõnhìn thấy mà trong lòng dần dâng lên một cảm giác tuyệt vọng.

Lúc Hạ Viêm đặt cô trên chiếc giường lớn màđen, hôn cô rồi nói một câu cuối cùng: “Tôi sẽ làm cho em thoải mái...”

An Hòa thấy rất khó chịu, cô chưa bao giờ trảiqua loại cảm giác này, trước kia khi ở bên Trình Liệt, hai người chỉđơn thuần nắm tay nhau, cùng lắm thì Trình Liệt thừa lúc cô không chúý hôn trộm lên má cô một cái, làm gì có nụ hôn ướt át triền miên, môilưỡi giao hòa như thế này.

Hạ Viêm trước sau như một luôn có tính nhẫnnại, nhưng mà hôm nay không biết thế nào mà thân thể lại vô cùng vội vàng, trong lòng như có một cái gì đó đang muốn phát tung lồng ngựcmà trào ra.

Hạ Viêm cũng không có ý kìm nén chính mình,tay dò xét vào trong váy của cô, ngón tay linh động di chuyển.

Cơ thể An Hòa trong nháy mắt trở nên căng thẳng,cảm giác lạ lẫm khiến cho cô cảm thấy một giây sau mình có thể chếtđi, cô dùng sức đẩy lồng ngực mạnh mẽ đang áp trên người mình ranhưng lại không thể lay chuyển được người đàn ông kia.

Ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng của Hạ Viêm lúc này lại lóe lên một tia sáng khiến cho An Hòa sợ hãi, một giây sau, cơn đau tê tâm liệt phế cuốn đi tất cả lý trí của cô. Công gắng đầu lên, cổ họng phát ra tiếng gào thét đau đớn giống như một con thú đang bị thương, Hạ Viêm cũng không chịu nổi, hương thơm thuần khiết của thiếu nữ, anh chưa bao giờ được thưởng thức hương vị này, mỗi một phút đều là một kích thích lớn với anh, một lần rồi lại một lần nữa anh âm thầm nói với chính mình đừng nên thô bạo, phải nhẹ nhàng một chút, không thể làm tổn thương đến cô.

Nhưng mà sự tự chủ mạnh mẽ của Hạ Viêm lại biến mất dưới sự liều mạng giãy giụa co rút của cô, hai bầu ngực trắng như tuyết trước mắt lay động loạn xạ, bàn tay nhỏ bé đang đặt trên lồng ngực anh lại vô cùng mềm mại, thậm chí cô còn muốn vươn tay ra đánh anh.

“Ngoan một chút nào...” Hạ Viêm nắm lấy hai chân đang giãy lên của cô, sau đó kéo một cái gối sang kê dưới lưng cô, không hề cố kị gì mà luật động.

An Hòa đã đau đến hôn mê bất tỉnh.

7. Chương 7

Tỉnh lại từ cơn mê, An Hòa không biết mình đang ở đâu, nhưng vừa mở mắt ra đã nhìn thấy trước mặt mình là một khuôn mặt tuần mi, trí nhớ trở lại trong nháy mắt, nước mắt tràn ra khỏi bờ mi.

Hạ Viêm nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ của cô cũng cất tiếng thở dài khó có thể nhận ra, cũng có một chút kinh ngạc vì mình lại có thể nảy sinh một loại cảm giác gọi là đau lòng.

Anh rời khỏi thân thể cô, cúi đầu hôn lên môi cô, giọng nói nhu hòa: “Ngoan nào, đừng khóc, tôi không động vào em nữa...”

An Hòa thút tha thút thít nhìn anh hỏi: “Thật...thật vậy không?”

Hạ Viêm gật đầu, kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô qua, đặt lên môi hôn một cái, sau đó đứng dậy mặc quần áo, dùng gagiường quần An Hòa lại, bế vào trong phòng tắm.

Trong bồn tắm, cô yên lặng tựa vào lồng ngực anh, nhu thuận mềm mại. Từ khi trông thấy cô đến nay, trái tim Hạ Viêm càng lúc càng mềm đi, nhưng anh lại càng ngày càng thích loại cảm giác này, rất thoải mái, vô cùng...ấm áp.

“Nói chuyện với tôi, hửm?” Anh cũng chưa bao giờ nói chuyện một cách dịu dàng như vậy, anh đã không tục giác thu mình lại, tuyệt đối không muốn dọa cô sợ.

“Được rồi, là do tôi quá xúc động...Từ nay vềsau tôi sẽ cẩn thận hơn, được không?” Anh chưa bao giờ dùng giọng điệunhẹ nhàng như vậy dỗ dành một người phụ nữ, không, một cô bé.

An Hòa giật giật, từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắttròn sáng ngời tràn đầy nước mắt, mặc dù anh làm chuyện rất đauvớicô, nhưng mà sâu trong nội tâm cô lại cảm thấy anh sẽ không làmtổn thương đến cô, “Đau lắm...” Cô bấu môi uất ức nói.

Hạ Viêm cảm thấy cả đời này anh cũng khôngcười nhiều như hôm nay, “Vậy em hứa với tôi từ nay về sau mỗi ngàyđều phải ở bên cạnh tôi thì tôi sẽ không làm em đau như vậy nữa.”

“Vì sao?”

Hạ Viêm ra vẻ rất chân thành nghĩ nghĩ, sau đónói: “Tôi rất có hứng thú với em, sống chung với em tôi cảm thấykhông tồi, nếu em không muốn cũng được, bên ngoài còn có hàng trăm gãđàn ông đang chờ...”

Thân thể An Hòa khê run lên, đột nhiên cô nhótới lời của Selina, ánh mắt dần dần trở nên sợ hãi. Dù cô có giảvờ kiên cường thì đối mặt với sự thật trước mắt, tất cả kiên cườngđều biến thành hồ giấy, cô vẫn không thể nhịn được mà run lên.

Thấy cô thật sự sợ hãi, Hạ Viêm nhẹ nhàng mátxa cơ thể cô, giúp cô giảm bớt đau đớn, “Đừng sợ, tôi sẽ không làmvậy, cho nên hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, được không?” Lần đầu tiênanh không muốn đưa một người phụ nữ về lại Vân lâu, ý nghĩ muốn bảovệ cô mãnh liệt như vậy, ngay cả chính anh cũng thấy giật mình.

An Hòa gật đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì đó,khẩn trương vịn lấy bờ vai của anh hỏi: “Vậy ngài có thể nói bọnhọ đừng làm tổn thương bạn của tôi, còn có những cô gái trẻ kia nữađược không?”

Hạ Viêm cũng không tức giận vì cô một tắc lạimuốn một thuốc, cô quá đơn thuần, không hiểu cái gì là được sủng màkiêu, chỉ đơn thuần quan tâm đến người khác. Nhưng anh vẫn không thểđồng ý với cô, cô đã phá rất nhiều lệ của anh rồi, có một số việckhông phải cô muốn thế nào thì có thể được.

“Lấy lại sức rồi hử?” Tay Hạ Viêm dọc theo lưngcủa cô trượt xuống phần mông tròn trịa của cô, véo nhẹ vài cái, thânthể An Hòa co rúm lại, bàn tay nhỏ bé vòng qua sau lưng bắt lấy bầntay anh, ôm chặt trước ngực.

Nhưng mà cô đã quên, trước ngực cô cũng có cảnhđẹp, Hạ Viêm không nhắc nhở cô, cánh tay hưởng thụ cảm giác được côôm chặt trước khuôn ngực trắng như tuyết, thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Ngày hôm sau, An Hòa ngủ một giấc đến khi mặttrời lên ba sào, lúc đứng dậy thì phát hiện ra cơ thể mình có hơiđau nhức, nhớ tới hôm qua, mặt An Hòa dần đỏ lên.

Từ trong nhà tắm đi ra, liếc thấy người đàn ôngđang nằm nghiêng trên ghế salon, An Hòa có hơi căng thẳng, không biết nêndối mặt với anh thế nào, xoắn xoắn ngón tay đứng một chỗ không chậmbước đến.

Hạ Viêm vậy tay với cô, ý bảo cô lại. Anh có một loại khí chất vương giả trời sinh, gọi người cũng không ai dám kháng lại, An Hòa trộm liếc nhìn anh, chậm chạp đi qua.

“Rất đẹp!” Hạ Viêm khen ngợi dáng vẻ cô mặc áo sơ mi, cô gái phương đông nhỏ nhắn xinh xắn, làn da trắng nõn lại mặc áo đen càng làm nổi bật phần bên dưới trắng muốt.

Cơ thể An Hòa cứng đờ ngồi tựa vào lồng ngực anh, không nói một lời.

Hạ Viêm biết cô căng thẳng, bỏ đi ý nghĩ muốn trêu chọc cô, chỉ đưa cho cô một cái túi, vỗ vỗ đầu cô nói: “Thay quần áo, đi nấu cơm.”

An Hòa là một đứa bé nghe lời, cơm trước cũng không còn đơn giản như hôm qua nữa, cô lật tung tủ lạnh mấy lần, tìm một đồng nguyên liệu ôm đến đặt trên bếp, kéo tay áo lên bắt đầu làm việc, hơn một tiếng sau, Hạ Viêm đi vào nhà bếp đã nhìn thấy trên mặt bàn sắp đầy những món đặc sắc như thịt kho tàu, cá sốt cà, nấm xào thịt.

Lúc này An Hòa bưng canh đi ra, bát canh có hơi nóng nên cô đi khá nhanh, nửa đường Hạ Viêm bưng lấy, đi vài bước đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống mức một miếng ăn thử. Ừm... đúng là không tệ!

An Hòa ngồi đối diện anh, không yên lòng bới cơm, thỉnh thoảng còn liếc trộm anh một cái, Hạ Viêm hào hứng ăn, lúc cô nhìn trộm anh lần thứ bảy thì chỉ nói một chữ: “Nói!”

“Chuyện là... Tôi phải ở lì trong căn phòng này sao? Tôi... có thể ra ngoài không?”

Hạ Viêm nhìn cô một cái, “Nếu như mỗi ngày em đều nấu cơm cho tôi ăn thì có thể suy xét... Nhưng mà không thể ra khỏi khu vực này... Trong khu vực có dấu hiệu, nhìn thấy dấu hiệu thì phải quay lại.”

An Hòa gật đầu, biết rõ đây đã là ân huệ lớn thế nào.

“Tôi thấy bên ngoài có rất nhiều hoa, tôi có thể hái một ít về không?” Cô nhớ trên đường đến đây có rất nhiều bông hoa xinh đẹp, lúc ấy cô không để ý lắm, hôm nay nhớ tới nên mới đi xem.

Hạ Viêm nuốt thức ăn xuống, bình tĩnh nói: “Đó là cây thuốc phiện!” Lại bổ sung thêm hai chữ: “...thuốc phiện!”

Ặc... hay là thôi vậy!

Có đôi khi Hạ Viêm bận rộn công việc, cũng có khi rất nhàn nhã, lúc bận rộn vài ngày anh không xuất hiện, cô mừng rỡ vì được tự do thoải mái, nhưng lúc rảnh rỗi anh lại không đi đâu cả, cả ngày ở cùng với cô, không ngừng lặp đi lặp lại việc ăn cơm, giở trò lưu manh, ăn cơm, giở trò lưu manh...

Lúc đầu cô rất không thoải mái, nhưng anh lại là một người thầy rất kiên nhẫn, trong thời gian ngắn dùng mọi phương thức dạy cô, dần dần cô đã thích ứng với những yêu cầu của anh.

Từ đó về sau, cô không dám muốn gì, cũng không dám đòi hỏi anh, bình thường cô khá chậm hiểu nhưng có một số việc vẫn có thể hiểu được. Hạ Viêm là một người phức tạp đáng sợ, tuy anh chưa bao giờ thể hiện ra ngoài trước mặt cô nhưng cô cũng biết anh chân chính tuyệt đối sẽ không dịu dàng như bây giờ, thỉnh thoảng còn đùa giỡn một chút với cô. Anh có giới hạn của mình nhưng cô lại không biết nó ở đâu cho nên chỉ có thể cẩn thận chú ý mỗi tiếng nói hành động của mình, sợ mình không cẩn thận chạm vào giới hạn của anh. Thật ra thì cô rất sợ anh.

Tất cả... đều có thể thích ứng trong mọi tình cảm mà! An Hòa ngồi trên xích đu trong biệt thự, yên lặng suy nghĩ.

Biệt thự này Hạ Viêm đã dẫn cô tới vào sáng ngày hôm sau, anh nói nơi này là chỗ anh thường ở, căn phòng khách sạn kia chỉ là nơi anh ở cùng với phụ nữ. Nhưng vì sao anh lại dẫn cô đến đây, anh không giải thích, cô cũng không hỏi. Quan hệ của bọn họ thật ra rất đơn giản, anh cần cô, cô cho anh cái anh cần, chỉ thế thôi.

Mùa hạ đã qua, thời tiết cũng dịu đi, cô uống một ngụm chocolate nóng, toàn thân lập tức ấm lên. Hạ Viêm không thích uống cafe nhưng lại thích loại thức uống ngọt ngào này, lúc hai người họ ở cùng nhau, có khi làm xong đôi bụng hoặc khát, anh sẽ xuống giường đi vào nhà bếp pha một ly lớn, sau đó giữa đầu uống một ngụm rồi lại dứt chocô một ngụm. Tay nghề của anh rất tốt, tỉ lệ sữa và chocolate rất hoàn hảo, hương vị ngọt ngào mà không ngán, cô uống mãi cũng thành thói quen.

8. Chương 8

Trời chiều rất đẹp, ánh nắng vàng bao phủ mặt biển, nước biển như đang khoác trên mình một lớp lụa mỏng mỏng lung, cô rất yêu thích cảnh sắc này nhưng cũng biết nơi đây không thuộc về mình.

“Đang nghĩ gì vậy?” Từ sau lưng thò ra một vòng tay rộng lớn ấm áp, ôm chặt lấy cô.

An Hòa ngửa đầu ra sau, tựa vào bờ vai của anh, nhỏ nhẹ nói: “Nhớ nhà...” Cô vẫn không nhận được nói ra hai chữ này, cô muốn xem phản ứng của anh một chút.

Hạ Viêm quay người cô lại, mặt đối mặt nhìn cô, mặt không chút cảm xúc nói: “Tôi vẫn còn hứng thú với em cho nên tạm thời sẽ không thả em đi. Nhưng mà... nếu có một ngày tôi chán rồi, tôi hứa với em sẽ đưa em về nhà!” Anh không hề gạt người, cũng là người rất giữ chữ tín.

An Hòa mấp máy môi, cúi đầu khẽ ừ.

Nhất thời không biết phải nói gì.

“Hạ tiên sinh, bên Italy có tin tức.” Một giọng nam trong trẻo lạnh lùng vang lên phá ỡ bầu không khí quỷ dị giữa hai người, An Hòa quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông đưa cô tới đang đứng cách đó không xa, cung kính báo cáo với Hạ Viêm.

Hạ Viêm buông cô ra, không nói một câu đã xoay người rời đi, vạt áo của anh khẽ bay lên, bóng lưng lạnh lùng mà anhtuần. Ánh mắt An Hòa có chút mê luyến, nếu như anh không phải người đàn ông có thân phận như vậy, nếu như bọn họ là những đôi trai gái bình thường gặp nhau, vậy bọn họ có thể giống như bây giờ không?

An Hòa ngồi một lát, đến khi sắc trời đã dần dần tối đi, cô cảm thấy hơi lạnh, lúc này mới chuẩn bị vào nhà.

Một chân vừa bước lên bậc thang, An Hòa nghe thấy sau lưng truyền tới một giọng nữ thanh thúy: “Này!”

An Hòa quay đầu lại, là người phụ nữ đẹp tuyệt sắc kia. Cô cũng biết cô ta, ngày cô đến đây có nhìn thấy Selina mặc đồ đen, một người phụ nữ khác mặc váy xanh dài, ngoại hình còn xinh đẹp hơn cả Selina, khoe miệng mang theo vẻ không được vui, ánh mắt dò xét nhìn An Hòa như đang đánh giá một món đồ chơi.

“Cô...tên gì?” Cô ả con lai xinh đẹp váy xanh khêhê đôi môi đỏ mọng, mặc dù tiếng Trung có hơi cứng nhưng âm sắc vẫn khá tốt.

An Hòa nhìn cái này nhìn cái kia, không hiểu tình huống hiện giờ cho lắm. Lúc này Selina cười trào phúng một tiếng: “Hừ! Không phải là con tiện nhân quyến rũ thủ lĩnh đây sao!”

Cô ta vốn cho rằng thủ lĩnh chỉ ham của lạ, chơi một hai ngày sẽ chán, không ngờ cô gái này lại có thể trụ lại, còn được dẫn tới nơi ở của thủ lĩnh mà ngay cả cô ta cũng không được vào. Cho nên cô ta đành phải tìm đến em họ của thủ lĩnh là Alexia, nói cho cô ả biết thủ lĩnh đang giấu một người phụ nữ trong nhà, không ai được gặp. Tin tức kia đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của Alexia, dẫn theo cô ta tới đây.

Alexia liếc nhìn ánh mắt hung ác của Selina, lười biếng vuốt vuốt tóc: “Được rồi, cô cũng chỉ là công cụ phát tiết của anh họ mà thôi, anh họ sủng ái một mình cô ta cũng chỉ vì thấy thú vị thôi, cô đừng có mà làm chuyện quá phận, cô cũng biết kết cục của việc chống lại mệnh lệnh của anh họ mà.”

Đúng là Selina rất sợ chọc giận Hạ Viêm cho nên cô ta chỉ đứng bên ngoài, ánh mắt nhìn An Hòa hận không thể phanh thây xé thịt cô ra. Từ khi Hạ Viêm ở cùng với con đàn bà này thì không đến tìm cô ta lần nào nữa, có khi cô ta đi quyến rũ anh, anh lại chán ghét đẩy cô ta ra.

Trong căn cứ có không ít nữ sát thủ, dường như mỗi người đều mê đắm Hạ Viêm bởi vì ngoại hình hoàn mỹ của Hạ Viêm, trong lòng các cô, Hạ Viêm như một vị thần, quyền lực, lạnh lùng tàn nhẫn... Hơn nữa ở trên giường, Hạ Viêm lại càng đa dạng hơn, trong một chút bạo lực lại mang theo một vẻ dịu dàng nửa thật

nữgiả, dường như làm cho tất cả phụ nữ ăn nằm với anh muốn ngừng màkhông được. Nhưng hôm nay, một người đàn ông như vậy lại có thể đặttoàn bộ tinh lực lên trên người một người phụ nữ, lại còn là mộtcon nhóc bình thường căn bản không hề xinh đẹp gì!

Cuộc đối thoại của hai người lại khơi lên vếtthương không nhỏ trong lòng An Hòa, thật ra các cô nói rất đúng, HạViêm không phải người yêu của cô, ngay cả tình nhân cũng không phải,trừ ăn cơm ra, hai người ở cùng nhau cũng chỉ làm chuyện kia, khôngphải công cụ giải tỏa dục vọng thì là gì?

Thấy từ đầu đến cuối cô đều không nói gì,Selina càng tức giận hơn, lời nói càng thêm ngoan độc: “Mày cho rằngthủ lĩnh có thể sủng ái mày được bao lâu nữa chứ, tao cho mày biết,đến khi ngài ấy đưa mày về lại Vân lâu, chỗ đó mỗi ngày phụ nữphải tiếp đến mấy gã đàn ông, không lâu sau, mày cũng sẽ giống nhưbọn họ thôi.”

“Cô có thể quyết định thay tôi từ khi nào thế?”Lời nói của Selina bị cắt đứt, An Hòa trông thấy Hạ Viêm đứng trongbóng tối mờ lung, trên người phát ra hơi thở còn lạnh lẽo hơn cảmàn đêm đen kịt. Nét mặt của anh lạnh lùng tàn nhẫn đến khủng bố,An Hòa không khổng chế được rùng mình một cái, cũng không quan tâm xemHạ Viêm có cho phép hay không, vội vàng xoay người hấp tấp chạy vàotrong phòng.

“Thủ...thủ lĩnh!” Selina quá sợ hãi. Không phảingài ấy đang họp sao, sao lại trở về nhanh như vậy.

“Anh, em chỉ nghe nói anh giấu một cô nhóc trongphòng, không ai được gặp, em nhất thời hiếu kì muốn xem thử...” Alexiacọ cọ vào người Hạ Viêm, thấy anh có dấu hiệu tức giận nên vội vànglăm nũng giải thích.

“Alexia, đừng xem mệnh lệnh của anh như gióthoảng bên tai, không phải em muốn ném thủ hậu quả của việc chọcgiận anh đấy chứ!” Giọng nói của Hạ Viêm lạnh lẽo đến nỗi có thểlàm cho không khí đóng thành băng.

“Biết rồi biết rồi, thật mà!”

Hạ Viêm lạnh lùng bỏ qua cho cô ả, “Chỉ mộtlần này thôi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa đâu!” Nói xonglại quay đầu lại nhìn về phía Selina, hừ lạnh, “Tốt nhất cô đừngtưởng tôi đang nói đùa! Cút!”

Selina chạy trời chết.

Sau khi Hạ Viêm bước vào cửa, căn phòng chỉ cómột màu đen kịt nhưng anh vẫn có thể chuẩn xác tập trung vào bóngngười nhỏ nhắn đang ngồi trước cửa sổ sát đất, nhìn thấy cô nhóckia đang co rúm lại, cả người đang run nhẹ nhẹ, trong lòng của anh lạidâng lên một cảm giác đau đớn kì lạ.

Bước đến, túm lấy cánh tay cô kéo cô lên, ngóntay mạnh mẽ nâng cầm cô bắt cô ngẩng đầu lên, anh hơi ngấn người mộtchút, cô không hề khóc... Nước mắt chỉ đảo quanh hốc mắt, cô đang buộcmình không để chúng rơi xuống.

Anh nhìn thấy dáng vẻ này của cô, trong lòng càng lúc càng bức bối, không kìm được, ánh mắt cũng trở nên lạnh như băng, “Không cho phép khóc! Dám khóc lên tôi sẽ trừng phạt em ngay lập tức!” Anh quát cô, hù dọa như lúc mới gặp cô.

Nhưng mà An Hòa lại không bị uy hiếp, nước mắt đang cố nén bắt đầu lăn lăn rơi xuống.

Hạ Viêm nhìn nước mắt của cô rơi xuống từng giọt, từng giọt tích tụ trên ngón tay của mình, ngón cái tê dại đau đớn. Anh không thể nói nên một lời an ủi nào, lời Selina nói là sự thật, anh không thể giữ cô lại quá lâu. Tuy lúc trước anh đã cam đoan sẽ đưa cô về nhà nhưng cô sẽ không thể quên được những nỗi đau khổ trong thời gian sinh hoạt ở đây.

Thở dài, anh kéo cô vào trong lồng ngực, “Hiện giờ xem ra em ngày càng không sợ tôi rồi, hửm? Nói em không được phép khóc em lại không nghe!”

An Hòa khóc nức nở, chỉ lo rơi nước mắt, căn bản không rảnh quan tâm đến lời người đàn ông kia nói.

“Không muốn về nhà rồi sao?” Anh độc ác uy hiếp.

An Hòa ngẩng đầu lên thật mạnh, cái đầu nhỏ nhoi va vào cằm của người đàn ông kia, Hạ Viêm hơi đau nên hít một hơi, hung dữ nhìn cô.

An Hòa thấy thái độ hung ác của anh, cho là anh đổi ý nên ôm lấy cánh tay anh, nước mắt dường như vô tâm, rơi xuống thành hàng, “Ngài...ngài không thể...Không thể nói rồi lại nuốt lời!”

Gần đây giấc ngủ của Hạ Viêm không sâu, 5h sáng anh đã thức dậy, những ngày này bởi vì buổi tối đã làm cô khá mệt mỏi cho nên ban ngày anh sẽ thả cho cô ngủ thoải mái, có khi không có việc gì quan trọng anh sẽ ôm cô ngủ. Nhưng hôm nay anh lại có chuyện rất quan trọng cần làm.

Nhẹ nhàng buông cô ra, anh đứng dậy, dáng người thon dài đi vào nhà tắm. Tắm rửa xong đi ra, anh vừa lau tóc vừa kéo khăn tắm ra, chọn lấy một chiếc áo sơ mi màu đen, lại chọn thêm một cái quần cùng màu.

Ném quần áo xuống đầu giường, anh vừa liếc mắt đã nhìn thấy dáng ngủ xinh đẹp của cô. Tuy ngủ rất sâu nhưng giấc mơ của cô hình như không hề ngọt ngào. Chân mày cau lại, đôi môi sưng đỏ khẽ nhếch lên, Hạ Viêm nhìn thấy đáy lòng lại dâng lên một chút phiền muộn. Anh nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lại trở thành thủ lĩnh tổ chức sát thủ lạnh băng vô tình. Anh cúi người lấy gạc giường phủ lên những dấu vết mập mờ trên cơ thể cô, xoay người bước ra khỏi phòng.

Lúc An Hòa tỉnh dậy thì trời đã sáng choang, vị trí bên cạnh đã trống không. Cô vươn thẳng tứ chi đã bủn rủn, đứng dậy xuống giường đi tắm rửa.

Trong phòng tắm, An Hòa lẳng lặng nhìn mình trong gương, lòng lại cảm thấy khổ sở khó hiểu. Anh đối xử với cô như đối xử với một con thú cưng, lúc cần thì gọi đến giúp anh giải sầu, lúc không cần cũng không quan tâm xem cô có mệt hay bị thương không, vứt cô lại một mình bỏ đi.

Tắm rửa xong đi ra, An Hòa nấu cho mình một chén cháo trứng gà nhưng chỉ ăn được một nửa lại ăn không vào nữa, trong phòng không có máy tính, chỉ có TV cùng một điện thoại nội bộ. Cô nằm trên ghế salon xem TV một lúc thì lại cảm thấy buồn ngủ, vì vậy tắt TV lên giường ngủ tiếp.

Cô đã ở đây hơn một tháng, mấy ngày gần đây luôn cảm thấy mệt chết đi được, ngày càng cảm thấy mình ngủ không đủ. Hạ Viêm luôn hung mãnh, mỗi lần dường như đều khiến cho cô gần tắt thở mới tha cho cô, đến nỗi mỗi khi đêm đến cô luôn mơ màng, có khi ngủ cả ngày.

9. Chương 9

Liên tiếp ba bốn ngày, Hạ Viêm đều không trở về. Thân thể An Hòa khá hơn một chút nhưng trái tim lại ngày càng lạnh như băng, rốt cuộc anh cũng chán rồi sao, trước kia cho dù anh ra ngoài cũng sẽ nói với cô một tiếng, thỉnh thoảng còn gọi điện thoại cho cô, tuy phần lớn anh đều nói những chuyện không đáng tin nhưng cô lại cảm thấy ấm áp.

Ra khỏi biệt thự một lần nữa là khi Hạ Viêm đã đi được bốn ngày, trong tủ lạnh đã không còn thức ăn nữa, cô gọi số điện thoại mà Hạ Viêm đã đưa cho, kêu họ giao thức ăn đến, ngồi trên ghế salon lại cảm thấy buồn chán, cô đứng dậy kéo cửa chính đi ra ngoài sân.

Trong sân có rất nhiều loại hoa, một lần cô nói thích hoa nên ngày hôm sau Hạ Viêm phái người đưa đến rất nhiều loại hoa quý. Rốt cuộc anh suy nghĩ thế nào An Hòa không thể đoán ra, rõ ràng ngay cả tình nhân bọn họ cũng không phải nhưng có đôi khi anh dường như rất quan tâm đến cô... An Hòa lắc đầu thật mạnh, không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa, cầm bình tưới bắt đầu tưới hoa.

Vài phút sau, An Hòa không thấy người đưa thức ăn tới mà lại thấy Selina cao ngạo xinh đẹp lạnh lùng tới.

Khóe miệng Selina không che giấu nụ cười trào phúng, “Những ngày an nhàn của mày đã chấm dứt, thủ lĩnh ra lệnh cho tao đưa mày về lại Vân lâu.”

Thân thể An Hòa cứng đờ, bình tưới rơi xuống mặt đất, nước bắn vào ống quần, mát rượi. Selina trông thấy dáng vẻ này của cô lại càng đắc ý hơn, giọng điệu cũng càng ác độc hơn: “Tao đã nói rồi mà, thủ lĩnh chỉ chơi đùa thôi, chơi đủ rồi sẽ để cho mày trở về nơi mày nên đến. Hừ, mày thật sự cho là mày có thể bay lên đầu cành trở thành phượng hoàng sao? Còn không mau đi theo tao?”

Đầu óc An Hòa trống rỗng, nỗi tuyệt vọng cực đại dâng lên, rõ ràng anh đã hứa sẽ để cô về nhà, vì sao anh lại không giữ lời như vậy chứ?!

Vân lâu là cái tên mang theo hương vị của Trung Quốc cổ đại, nhưng thật ra nó lại là một khách sạn hiện đại. Vân lâu có sáu tầng, mỗi tầng có 20 phòng, toàn bộ đều là những cô gái bị bắt tới đây.

An Hòa được sắp xếp ở trong một căn phòng phía đông lầu ba. Đi theo sau Selina vừa mới bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy trước mặt có vài gã đàn ông cao lớn, một đen một trắng, hai tên kia đều quay mặt vào vách tường, ngồi tựa vào bọn họ còn có một cô gái.

An Hòa mở to mắt lướt qua bọn họ, nhìn không chớp mắt về phía trước, nghe thấy giọng nói kiêu mị của cô gái kia, “A, anh thật xấu...đang ở bên ngoài mà a...”

Đột nhiên An Hòa dừng bước quay lại nhìn, Kha Vân! Đúng là Kha Vân! Lúc này quần áo của Kha Vân mất trật tự, áo ngủ bằng tơ che khuất thân hình xinh đẹp của cô ta.

Thoáng cái nước mắt An Hòa chảy xuống, “Tiểu...Vân...”

Kha Vân đang say mê bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc, quay đầu lại, hơi giật mình, “Là cậu?”

An Hòa không kịp được chạy tới, vươn tay đẩy người đàn ông đang nằm trên người Kha Vân xuống, nhưng hai gã đàn ông kia đều là sát thủ hàng đầu của căn cứ, làm sao có thể bị một người phụ nữ tập kích thành công chứ, một người đàn ông thoải mái cầm lấy cánh tay nhỏ bé của An Hòa, giọng điệu thô bạo: “Tiểu mỹ nhân ở đâu đến đây? Natasha, em quen cô ta sao?”

Kha Vân ngẩng đầu lên cười khinh miệt: “Đúng...bạn tốt của em...”

Gã đàn ông khác lại mỉm cười nham hiểm, “À. Bạn tốt của em so với em...thế nào?”

Lúc này, Selina chậm rãi bước tới, ghé vào tai một gã đàn ông kiêu mị nói: “Hai người thử xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Hai gã đàn ông nghe vậy thì cười ha ha, đồng loạt gật đầu. Ngay ngày đầu tiên An Hòa đã bị đưa đến chỗ Hạ Viêm, sau đó ngoại trừ Hạ Viêm và Thiệu Tử Bác thì chưa từng gặp bất kể người đàn ông nào khác, cho nên những người này tất nhiên cũng không biết cô, chỉ cho rằng là một người phụ nữ chưa từng gặp trong Vân lâu.

...

Thiệu Tử Bác vốn đi tìm Hạ Viêm nhưng lúc này vẫn phòng lại vang lên tiếng chuông điện thoại, là Hạ Viêm gọi tới dặn dò anh ta chăm sóc cho An Hòa, Thiệu Tử Bác do dự một lát rồi gọi các loại nguyên liệu nấu cơm, đi vào chỗ ở của Hạ Viêm. Đầu tiên là lịch sự gõ cửa nhưng thật lâu sau cũng không có ai ra mở. Anh ta cảm thấy hơi khó hiểu, trước kia An Hòa đều ở bên ngoài chờ anh ta, hôm nay lại khác thường như vậy. Thử đẩy cửa vào, ngoài ý định, cửa lại mở ra, Thiệu Tử Bác đứng trước cửa ra vào, kêu vài tiếng, vẫn không có người trả lời.

Anh ta khẽ nhíu mày, đi vào. Nhưng mỗi ngõ ngách trong tòa biệt thự đều tìm qua cũng không thấy bóng dáng An Hòa đâu. Thiệu Tử Bác thở than không xong rồi, chạy thật nhanh ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa đã thấy có người đẩy cửa bước vào.

Nhìn thấy thái độ trầm trọng hiếm thấy của Thiệu Tử Bác, Hạ Viêm lạnh giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không thấy An tiểu thư đâu cả.”

Thái độ của Hạ Viêm lạnh như băng, ánh mắt thâm thúy dần dần dâng lên một cơn cuồng phong đen kịt.

Trên chiếc giường lớn mềm mại trong phòng ngủ, hai gã đàn ông ngồi một trước một sau, chính giữa hai gã là một cô gái phương đông nhỏ nhắn. Lúc này hai chân cô gái đang bị bốn bàn tay to lớn giữ lấy, thân hình nhu nhược mảnh khảnh không ngừng giãy giụa, không nghĩ tới động tác kia lại càng thêm kích thích thú tính của đàn ông.

“Dừng mà... thả tôi ra! Cứu mạng! Cứu mạng!”

Trên đàn ông da trắng tóc vàng thấy cô không hợp tác nên bàn tay thô dày tát mạnh lên khuôn mặt non mềm của An Hòa một cái, vừa mới tát xuống thì khóe miệng của An Hòa đã tràn ra một dòng máu.

Lúc này cuồng hống An Hòa đã khóc nghẹn, toàn thân run rẩy chỉ có thể khóc một cách yên lặng, nước mắt không ngừng tuôn rơi nơi khóe mắt, làm ướt cả ga giường. Thấy cô đã yên lặng hơn nên hai gã đàn ông bắt đầu cởi quần áo của cô ra.

Trên ghế salon cách đó không xa là hai cô gái xinh đẹp, một người là nữ lang châu Âu, toàn thân trần ra một loại hơi thở thành thực vũ mị gợi cảm, một người là phụ nữ phương đông xinh đẹp động lòng người, mặc áo voan mỏng, dáng người mảnh khảnh ấn tượng. Lúc này, hai người phụ nữ nhàn nhã ngồi đấy, ánh mắt cùng ánh lên một vẻ ác độc.

Selina liếc nhìn An Hòa, ánh mắt mang theo một vẻ đùa cợt, cô ta biết rõ lắm như vậy sẽ khiến cho Hạ Viêm tức giận, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một con nữ nô lệ bị bắt tới đây, hơn nữa trước đó cũng đã nhiều lần như vậy, cô ta không thích nhìn thấy phụ nữ quyến rũ Hạ Viêm nên gây phiền phức cho bọn họ, Hạ Viêm cũng chỉ cảnh cáo cô ta phải đúng mực, không làm gì cô ta cả, cho nên hôm nay cô ta mới dám vi phạm mệnh lệnh của Hạ Viêm mà bắt cô gái này tới đây.

Lúc này An Hòa như một tượng người đã mất đilinh hồn, một bên gò má đã sưng lên, cô mở thật to hai mắt, không hèn háy mắt nhìn lên trần nhà. Hạ Viêm, dù cho anh dùng mọi cách cướp đoạt tôi nhưng mà tôi vẫn ôm một tia hy vọng, tôi cho là quan hệ giữa chúng ta không phải như vậy, nhưng mà, vào lúc tôi tin tưởng anh nhất, sao anh có thể đối xử với tôi như vậy chứ?

Lúc này, gã đàn ông da đen trên người An Hòa đột nhiên co lại hất mặt An Hòa qua, khuôn mặt ngăm đen khổng lồ tiến tới bên miệng An Hòa, muốn hôn cô. An Hòa không chịu, quay đầu né tránh, gã đàn ông kia không kiên nhẫn tay bắt đầu dùng sức bắt lấy cằm của cô, nhưng lúc này không biết cô lấy sức ở đâu, mặc cho đối phương có dùng sức thế nào cũng không chịu hé miệng ra.

Kha Vân nhìn tình cảnh trên giường, cảm thấy sáng khoái từ đầu đến chân, cũng bởi vì An Hòa mà mình mới bị bắt tới đây, biến thành cái dạng này, cô ta đã hủy hoại cuộc đời mình! Nhưng mà tên đầu sỏ gần nên chuyện từ ngày đầu tiên đã được thủ lĩnh ủng hộ, hơn nữa cuộc sống cũng không cần phải hầu hạ người đàn ông khác. Mỗi ngày trôi qua nỗi oán hận trong lòng cô ta lại dâng lên, cô ta thề phải bắt cô phải hối hận, cô ta muốn cho cô phải sống dở chết dở.

Gã đàn ông da trắng đang vuốt ve An Hòa thấy đồng bọn của mình không thực hiện được, cười hắc hắc: “Mày bóp cằm bắt nó mở miệng ra là được rồi!”

Gã đàn ông da đen cười, tán thành: “Sao tao lại không nghĩ ra nhỉ...” vừa nói xong thì bàn tay đen đúa nắm lấy cằm An Hòa.

Trong ánh mắt, trong lòng An Hòa chỉ còn một mảnh mờ mịt, tai cũng không còn nghe thấy âm thanh nào khác.

Hai gã đàn ông đang muốn dùng sức thì trong nháy mắt cửa gian phòng phát ra một tiếng bang kinh thiên động địa. Ngoài trừ An Hòa thì tất cả mọi người đều khiếp sợ quay đầu lại, cánh cửa gỗ nặng trĩu bị đập một cái vỡ thành năm bảy mảnh, vô cùng thê thảm nằm trên mặt đất, người đàn ông cao lớn tuần lảng đi ra cửa phòng ra đang đứng trước cửa, toàn thân như bao phủ một màu đen đặc, như một ác ma Satan đang trong cơn thịnh nộ. Ánh mắt anh như một con thú khát máu, đôi môi mỏng phun ra một câu phù chú như đòi mạng, “Ai... dám!!!”

Trong phòng ngoại trừ An Hòa cùng Kha Vân, ba người còn lại đều kinh hãi, lần trước khi Hạ Viêm biểu hiện thái độ này là khi có người không cẩn thận làm hỏng vườn hoa của mẹ anh khi còn sống, sau khi người đó chịu đựng ba ngày tra tấn, Hạ Viêm đã ném người đó xuống nước làm mồi cho cá mập. Mà lúc này, cơn giận của anh còn mãnh liệt gấp bội lần đầu tiên.

Hiện giờ Hạ Viêm rất muốn tra tấn những tên đã làm tổn thương đến cô, nhưng mà cô đang nằm đó, đôi mắt không còn thần thái giống như một con búp bê vải, trong nháy mắt lòng anh như bị lăng trì xé thịt.

“Tất cả rút hết ra ngoài cho tôi!” Anh không thể chịu đựng được tên kẻ kia liếc mắt nhìn cô dù chỉ một cái.

Hai gã đàn ông hiểu được đã xảy ra chuyện lớn nên nhanh chóng lăn xuống giường tìm quần áo, còn chưa kịp mặc vào đã vội vàng chạy biến ra ngoài. Selina cũng luống cuống, vội vàng chạy trốn. Chỉ còn có

Kha Vân, cô ta chưa từng gặp Hạ Viêm chônê cũng không biết người đàn ông trước mặt là thủ lĩnh căn cứ, cô tachỉ ngơ ngác đứng một chỗ, sững sờ nhìn người đàn ông tuấn mĩtrước mặt.

Ánh mắt của Hạ Viêm ném đến trên người Kha Vân,Kha Vân không tự chủ được rùng mình một cái, tay chân như nhũn ra, thânthể run rẩy té xuống giường, lão đảo chạy ra ngoài, cô ta tuyệt đốitin tưởng chỉ muộnmột bước, người đàn ông này sẽ khiến cho cô tachết không có chỗ chôn.

10. Chương 10

Hạ Viêm từng bước một đi đến bên giường, mỗimột bước đều giống như đâm lên mộ con dao nhỏ, hơn nữa nhát dao kialại từ lòng bàn chân cắm sâu vào trái tim anh.

Nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể chồng chất vết thươngcủa cô lên, dùng ga giường tỉ mỉ quấn cô lại từng chút một, ngổixuống ôm lấy cô như là đang vuốt ve bảo bối quý giá nhất thế giới.

Ngoài cửa, Thiệu Tử Bác cung kính đứng đó,nhìn thấy hai người đi ra thì lặng yên đưa áo khoác trong tay che chắncho An Hòa, đi theo Hạ Viêm vào trong thang máy.

“Thiệu, nhốt hết bọn người kia vào nhà giam,đừng giết ngay, tôi muốn đích thân ra tay!” Giọng nói của Hạ Viêm bìnhtĩnh đến đáng sợ.

Thiệu Tử Bác khiếp sợ, đã bao nhiêu năm Hạ Viêmchưa tự mình xử lí ai, anh ta không chút nghi ngờ đến khi Hạ Viêm ratay, nguyện vọng lớn nhất của bọn người kia chính là cho chúng mọtcái chết nhẹ nhàng. Ánh mắt liếc nhìn người đang lộ ra khỏi gagiường trong vòng tay Hạ Viêm, ánh mắt Thiệu Tử Bác tối sầm lại,không ngờ tới cô bé này lại quan trọng với Hạ Viêm đến mức này.

Căn cứ có bệnh viện riêng của mình, trong đóđều là những tinh anh trong giới y học khắp thế giới được mời đến,nhưng mà đã sử dụng đội ngũ bác sĩ giỏi nhất cùng thiết bị hiệndại nhất cũng không thể giữ lại sinh mệnh nhỏ bé trong bụng An Hoàđược.

Hạ Viêm tựa người vào bức tường bên ngoàiphòng giải phẫu, đầu hơi rũ xuống nghe giọng nói lúc cao lúc thấpcủa viện trưởng báo cáo, đôi mắt không có tiêu cự nhìn chòng chọcxuống mặt đất.

Sau khi viện trưởng nơm nớp lo sợ nói xong, cảnhành lang đều rơi vào trạng thái tĩnh mịch, không lâu sau, Hạ Viêm từtừ đứng thẳng dậy, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống bác sĩ cùngnhân viên chăm sóc, bình tĩnh nói: “Vậy thì các người chôn cùng đứabé đi!”

Vừa dứt lời thì mấy người đàn ông dáng ngườicao lớn đứng đó không xa đi tới, không nói một câu nào đã kéo mấybác sĩ ra ngoài.

Thiệu Tử Bác thấy đau cả đầu, biết rõ bây giờ có ngăn cản cũng phí lời nhưng không ngăn cản thì không được, anh tặc lưỡi dài trong lòng, cả người cứng đờ đi đến trước mặt người đàn ông sắp sửa bộc phát: “Hạ tiên sinh, ngài không thể làm vậy được.”

Hạ Viêm vươn tay nắm chặt cổ áo Thiệu Tử Bác xóc anh đến trước mắt, cắn răng gần từng chữ: “Ngăn cản...tôi...sẽ...phải...chết!”

Thiệu Tử Bác không biết nói gì nhìn lên trần nhà, An Hòa này rõ ràng không phải là hồng nhan tuyệt sắc gì nhưng lại là kẻ gây họa hơn bất kì hồng nhan nào.

“Nếu ngài giết hết bọn họ thì còn ai chữa bệnh cho An tiểu thư nữa? Huống hồ, cô ấy có thể chấp nhận việc ngài giết người lung tung như vậy sao?”

Sát khí hung ác của Hạ Viêm lập tức tiêu tan hơn phân nửa, bàn tay to lớn đẩy Thiệu Tử Bác ra, hừ lạnh một tiếng rồi đi vào phòng bệnh. Thiệu Tử Bác biết anh như vậy là đã đồng ý nên lập tức liếc mắt với sát thủ, lúc này mấy bác sĩ đã bị dọa đến khóc không thành tiếng nữa mới được buông ra.

Trong phòng bệnh, An Hòa lẳng lặng nằm trên giường bệnh mềm mại trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn còn trắng hơn cả ga giường, Hạ Viêm bước từng bước đi tới, lòng chưa bao giờ sợ hãi cùng đau đớn như vậy.

Thật ra anh biết mình đã chìm đắm từ lâu rồi, từ khi cô xuất hiện, lòng anh đã khác thường như vậy, làm sao mà anh không biết nguyên nhân vì sao chứ. Nhưng mà anh cũng biết loại người như mình không thể có nhược điểm như vậy, cách làm thông minh nhất chính là hủy diệt cô sớm một chút.

Nhưng anh lại thích nụ cười ngọt ngào khi cô để tạp dề nấu cơm cho anh, thích ngửi thấy hương thơm trên cơ thể cô, vuốt ve đáng ngủ bình yên của cô, thích cô biết rõ mình là hung thủ tạc nên bi kịch của cô nhưng vẫn dành cho anh một sự tín nhiệm đáng quý. Những thứ này của cô đã làm cho anh khó có thể dứt bỏ được.

Thật may, thật may anh không hủy diệt cô, anh không biết cô đã quan trọng với anh đến mức này. Hôm nay cô bị mất đi đứa con khiến cho anh đau khổ biết bao, anh không dám tưởng tượng nếu như tự tay anh hủy diệt cô, anh sẽ dùng thủ đoạn nào để giải tỏa nỗi đau của mình nữa.

“An Hòa...” Anh ngồi xuống giường bệnh của cô, cầm lấy tay cô nhẹ nhàng hôn một cái. Đã không có cách nào hủy diệt, vậy thì phải dốc hết cả cuộc đời để bảo vệ thôi!

An Hòa cảm thấy mình đang du dương trong một không gian mơ hồ không rõ, ở đây không có đường đi cũng không có người, chỉ có khoảng trời vô biên, nhưng mà cô cũng không thấy sợ hãi, trong tiềm thức của cô lại cảm thấy có một người đang tồn tại trong linh hồn cô, đi cùng cô. Nhưng mà đi chưa được bao lâu đột nhiên bụng lại truyền đến một cơn đau âm ỉ, có cái gì đó đang rơi xuống, giống như muốn thoát ly khỏi thân thể của cô.

Càng ngày càng đau đớn, cô bắt đầu liều mạng kêu to lên, hy vọng có người tới cứu mình, nhưng mà bóng dáng mơ hồ kia lại không đáp lại cô. Cô đau đến nỗi muốn ngất đi, lúc cô tuyệt vọng sắp mất đi ý thức thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói dịu dàng đang nói với cô: “Hòa Hòa đừng sợ, anh ở đây, vẫn luôn ở đây...”

Nỗi đau khổ chậm rãi giảm bớt trong tiếng nói kì lạ kia, thế giới mơ hồ trước mắt dần dần biến mất, An Hòa mở mắt ra, trông thấy trần nhà màu trắng cùng một ngọn đèn màu da cam.

“Hòa Hòa...” Dường như Hạ Viêm sợ dọa đến cô nên rất cẩn thận gọi tên cô.

An Hòa nhìn sang, có hơi kinh ngạc, Hạ Viêm là người rất thích sạch sẽ, sao bây giờ lại có dáng vẻ lờ lờ thối lếch thê thế này, cảm không được cạo râu, ánh mắt cũng tràn ngập tơ máu, áo sơ mi có nhiều nếp nhăn, giống như vài ngày không thay.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Hai ngày rồi... Có thấy không thoải mái ở đâu không?”

An Hòa không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu, im lặng nhắm mắt lại.

Lần đầu tiên Hạ Viêm có cảm giác không biết phải mở lời làm sao, nhẹ giọng hỏi: “Anh nói bọn họ hâm nóng cháo lại, em ăn một chút được không?”

“...”

Hạ Viêm hỏi vài lần không thấy trả lời nên thở dài, đứng lên đi ra ngoài, tiếp theo từ ngoài cửa truyền đến tiếng nói trầm thấp của anh, An Hòa kéo chăn qua che kín đầu, hiện giờ cô không muốn gặp anh, nghe thấy anh nói chút nào.

Một lát sau cửa lại được mở ra. An Hòa cho là anh quay lại nên tiếp tục che đầu giả vờ ngủ. Nhưng trong phòng lại vang lên một giọng nữ trong veo: “An Hòa, cậu đã tỉnh chưa?”

An Hòa kéo chăn mềm xuống, mở to mắt, nhìn thấy một cô gái mắt to đáng yêu đứng trước mặt mình, đúng là cô gái áo hồng hôm bị bắt cô đã gặp, cô nhớ cô ấy tên là Tiểu Ngôn.

“Tiểu Ngôn?”

“Đúng vậy, là mình đây! Sao cậu lại thế nào? Có muốn uống nước không?” Đồng Hâm Ngôn là một cô gái hoạt bát nhiệt tình, dù cho ở nơi này chịu rất nhiều thiệt thòi nhưng cũng không thể làm phai mờ hoàn toàn bản tính hồn nhiên.

“Ừm”

Đồng Hâm Ngôn rót một ly nước ấm, vịn lấy An Hòa, đút cho cô uống. Yết hầu An Hòa thông lại, cảm thấy thoải mái hơn một chút, hỏi cô: “Sao cậu lại ở trong này?”

“Người tên Hạ Viêm kia tìm được mình, nói rằng mình có thể ở đây với cậu. Hòa Hòa, cậu đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tiểu Ngôn muốn nói lại thôi nhìn An Hòa, “Tại sao...tại sao...”

“Cái gì?”

Đồng Hâm Ngôn ấp úng một chút, cuối cùng nói: “Tại sao lại sảy thai? Cậu không uống thuốc tránh thai sao?”

An Hòa sửng sốt, “Cậu nói gì? Sảy...thai?”

Nhìn thấy thái độ của An Hòa, Đồng Hâm Ngôn kinh ngạc miệng há thành chữ “o”, “Trời ạ, cậu...cậu không biết sao? Anh ta không nói cho cậu biết sao?”

An Hòa run rẩy nắm chặt tay, nhắm mắt lại nói với Tiểu Ngôn: “Tiểu Ngôn, cậu gọi bác sĩ vào đây giúp mình.”

“Ừ...” Đồng Hâm Ngôn lảo đảo đi ra ngoài, hình như cô...đã gây họa rồi!

Không lâu sau, trên hành lang truyền đến tiếng bước chân mất trật tự. Cửa bị đẩy ra, An Hòa quay đầu sang, dẫn đầu là một người đàn ông tóc vàng, trông thấy An Hòa, anh ta mỉm cười, khoe miệng còn có hai lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện.

“Này! Tôi là David, là bác sĩ của cô.” người đàn ông tên là David vẻ mặt hứng thú đánh giá cô gái trước mặt, anh ta đang ở Mỹ chủ trì một hội nghị y thuật quan trọng vậy mà Hạ Viêm lại không hề quan tâm đến gọi anh ta về, uy hiếp nếu anh ta về muộn sẽ dùng chủy thủ đâm vào lỗ trên người anh ta.

Anh ta thật sự rất ngạc nhiên, đến tột cùng là loại phụ nữ nào mà có thể khiến cho Hạ Viêm khẩn trương như vậy.

Không ngờ tới lại chỉ là một cô nhóc yếu ớt chưa tới 20 tuổi. Nghe nói những ngày này Hạ Viêm sửng ái cô có thừa, nhưng mà số mệnh của đứa nhỏ này thật không tốt, không chỉ thiếu chút nữa bị người ta khi dễ, còn bị mất đi đứa con. Anh ta biết rõ Hạ Viêm không để ý đến đứa con lắm, nhưng mà với cô bé này mà nói thì không thể nghi ngờ là vết thương trí mạng. Cho nên Hạ Viêm yêu cầu tất cả mọi người không được phép nhắc tới việc này trước mặt cô.

“Tôi sảy thai?” An Hòa bình tĩnh hỏi.

Nụ cười nơi khóe miệng David cứng đờ, anh ta có một dự cảm không tốt, anh ta quay đầu nhìn về phía Tiểu Ngôn, nói: “Cô không nghe thấy lời dặn của Hạ tiên sinh sao?”

Tiểu Ngôn rụt rụt cổ, “Tôi...tôi...” Lúc ấy bởi vì cô nghe được chuyện này chỉ lo đau lòng, căn bản không nghe thấy Hạ Viêm nói gì.

Lúc này, cửa lại bị đẩy ra, Hạ Viêm đã thay quần áo giờ đang đứng trước cửa. David buông tay, bất đắc dĩ nói: “Có ấy biết rồi...”

Ánh mắt sắc bén của Hạ Viêm liếc về phía Tiểu Ngôn, thân thể Tiểu Ngôn run lên, chốc lát lại ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng về phía Hạ Viêm, lớn tiếng nói: “Sớm muộn gì thì cậu ấy cũng biết thôi, biết muộn không bằng biết sớm, đó là con của cậu ấy, cậu ấy có quyền được buồn bã đau đớn vì nó chứ...”

“Câm miệng cho tôi!” Một người đàn ông giận dữ gầm lên, Tiểu Ngôn sợ tới mức không nói nên lời.

Người rống lên không phải là Hạ Viêm mà là Thiệu Tử Bác, anh ta đi đến trước mặt Tiểu Ngôn, bàn tay to lớn bắt lấy cổ cô, ánh mắt hung ác. Tiểu Ngôn liều mạng giãy giụa, cảm giác không thể thở được khiến cô sợ hãi, từng giọt nước mắt to như hạt đậu rơi trên mu bàn tay của Thiệu Tử Bác, khiến cho anh đau đớn.

An Hòa gấp gấp vén chăn lên, lao đảo đi xuống giường, Hạ Viêm nhanh tay lẹ mắt đè cô lại, “Anh định làm gì thế?”

An Hòa không để ý đến lời anh nói, quát Thiệu Tử Bác, “Anh buông cậu ấy ra, buông cậu ấy ra!”

Hạ Viêm liếc nhìn sang hướng đó, thấp giọng ra lệnh: “Thiệu, buông ra!”

Thiệu Tử Bác nghe vậy thì thứ buông ra không chỉ có tay mà còn là trái tim dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh ta sợ Hạ Viêm ra lệnh một tiếng thì cô ấy sẽ bị giải quyết ngay lập tức, ngay cả nói một câu cuối cùng cũng không kịp.

Chân Tiểu Ngôn như nhũn ra, ngã ngồi dưới đất yên lặng rơi nước mắt vuốt ve đầu gối. Thiệu Tử Bác thấy cô ngay cảnh mình cũng không dám thì trong lòng biết cô đã hiểu lầm, nhưng mà lúc này một câu anh cũng không nói nên lời.

11. Chương 11

“Đi ra ngoài hết đi!” Hạ Viêm đi đến trước cửa sổ, mặt mày cùng cực nhắm mắt lại, giọng nói khổ sở cay đắng, “...emsảy thai...nó...được hơn một tháng!”

“Là anh bảo bọn họ phá đi?” An Hòa lạnh lùng hỏi.

Hạ Viêm mở choàng mắt, bước vài bước đi đến trước giường cô, cúi đầu đến gần cô, “Trong mắt em, tôi là người điên rồ như vậy sao?”

Lúc này rốt cuộc An Hòa không còn phải sợ gì nữa, cô không chút yếu thế nhìn lại anh, “Chẳng lẽ anh không phát rồ sao? Rõ ràng đã đồng ý để cho tôi về nhà, cuối cùng lại phai người bắt tôi đến Vân lâu! Anh là một tên lừa gạt, thối tha, cầm thú!”

Hạ Viêm nhìn cô, gân xanh trên trán giật giật, khớp xương tay đang nắm lấy quần áo bệnh nhân của An Hòa trắng bệch, qua một lúc lâu anh thu hồi ánh mắt đứng lên, đi thật nhanh ra khỏi cửa. Sau khi mở cửa, anh ngừng lại một chút, hơi quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng: “Nếu em tình nguyện cho là như vậy thì cứ là như vậy đi, tạo thành cục diện thế này đúng là do lỗi của tôi, tôi xin lỗi!” Nói xong cũng không quay đầu lại đi ra khỏi cửa.

Cuối cùng ngay khi anh đóng cửa lại thì nước mắt của An Hòa cũng tràn mi, cô rất muốn chạy ra ngoài ngửa mặt lên trời chất vấn ông trời xem cô đã làm gì sai, cô chỉ mới 19 tuổi, vừa mới tốt nghiệp trung học, cô hẳn là phải như tất cả các cô gái 19 tuổi khác, thật vui vẻ chờ đợi lên đại học, không lo không nghĩ tận hưởng tuổi thanh xuân. Nhưng mà hiện giờ cô lại ở trong này, trở thành vật độc chiếm của đàn ông, bị đàn ông đùa giỡn, cuối cùng còn mất cả con...

Hạ Viêm tựa người vào tường phòng bệnh, nghe thấy tiếng khóc đứt quãng, lòng đau như bị vạn mũi kim đâm vào. Anh biết mình nên làm gì nhưng mà anh tuyệt đối không muốn làm vậy, anh đã thành thói quen có cô bên cạnh, đã quen không rời xa cô như vậy. Anh sống 28 năm, chỉ học qua thể nào để cướp đoạt cùng hủy diệt, chưa bao giờ học cách từ bỏ.

Nhưng mà...Hình như đã đến lúc phải từ bỏ rồi...

“Nếu như là các cậu thì các cậu sẽ từ bỏ chứ?” Anh bình tĩnh hỏi những vệ sĩ kiêm bạn tốt đứng bên cạnh đã theo anh nhiều năm.

Thiệu Tử Bác yên lặng, nhớ tới cô gái mới vừa khóc chạy ra ngoài giống như một con khỉ kia, nếu như là anh, anh có thể trả tự do cho cô không? Hình như...thật sự rất khó, nhưng nếu cố chấp giữ cô lại thì sớm muộn gì có một ngày tất cả linh khí trên người cô đều sẽ bị mất đi, biến thành một cái xác không hồn tựa như một con búp bê, khi đó, anh có hối hận không?

“Tôi...không biết...”

David khẽ cười, “Nếu như là tôi, mặc kệ nó chứ, chỉ cần tôi muốn thì cô ấy phải ở lại bên cạnh tôi!”

Hạ Viêm quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng bệnh, nói khẽ: “Không! Tôi muốn thả cô ấy đi...Tôi không hiểu tình yêu là gì, nhưng mà từ nhỏ tôi luôn là học sinh giỏi nhất...” Anh tình nguyện học tập vì cô, học thể nào là yêu một người.

Nhiều ngày sau Hạ Viêm cũng không tới bệnh viện, An Hòa cũng không hỏi, càng không quan tâm. Mỗi ngày cô đều tích cực phối hợp điều trị, thỉnh thoảng thời tiết tốt một chút sẽ ra hoa viên đi dạo với Tiểu Ngón một chút.

Thật ra hòn đảo này cũng không nhỏ, bên trong còn có một thị trấn lớn như vậy, các loại thiết bị hạ tầng đều là tốt nhất, cảnh sắc lại càng như vẽ. Xung quanh bệnh viện có một bãi cỏ trơn bóng, trên bãi cỏ có đủ các loại hoa tươi, An Hòa rất thích ngồi trên hàng ghế bên cạnh bãi cỏ, ngơ ngác nhìn bầu trời trong xanh, mỗi khi ngồi xuống là cả một buổi chiều.

“Đang nghĩ gì vậy?” Một giọng nam đột nhiên vang lên đã gọi về dòng suy nghĩ rời rạc của An Hòa, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông tóc vàng tự xưng là bác sĩ của cô mỗi ngày đều muốn đến an ủi cô đang nở nụ cười sáng lạn nhìn cô, mà chẳng biết từ khi nào Tiểu Ngón đã biến mất.

An Hòa lạnh lùng quay đi, “Nụ cười của anh trông thật đáng ghét!” Cho dù cô có trẻ tuổi không hiểu chuyện cũng có thể nhận ra nụ cười của người đàn ông này rất giả tạo, nếu không muốn cười, không muốn thân thiện với cô, tại sao còn phải miết cưỡng!

David lười nhác ngồi xuống, ra vẻ không sao cảnh hún vai, “Không có cách nào khác, có người lệnh cho tất cả chúng tôi đều phải cung kính thân thiện với cô...”

An Hòa không muốn nghe thấy bất kỳ chuyện gì của Hạ Viêm, đứng lên bỏ đi nhưng cánh tay lại bị David tóm lấy, kéo trở lại ghế dài.

David thu biểu hiện bất cần lại, khuôn mặt đẹp trai tràn ngập khinh bỉ, “Cô cho rằng mình là ai hả? Thật đúng là nâng mình lên tận trời mà! Làm cho anh ấy đau khổ như vậy cô rất đắc ý nhỉ?”

An Hòa nhìn nhìn bàn tay to vẫn đang bắt lấy cánh tay mình, yên lặng hất mặt sang một bên, không thèm để ý đến lời mỉa mai của David.

David cắn răng, giọng nói căm giận: “Nếu không phải vì anh ấy thì tôi cũng chẳng muốn nói những lời này với cô...An Hòa, cô nghe kĩ cho tôi, chuyện Selina làm, kể cả đại ca, mọi người chúng tôi đều không biết việc đó, chính cô ta đã tự hành động, kết quả của cô ta tôi tin cô cũng biết...”

An Hòa quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng không chút dao động: “Làm sao tôi biết được chuyện này có phải do các người phối hợp với nhau diễn trò không, tôi cũng thật là tốt số, các người nhân nhạ thoải mái như vậy nên tốn nhiều thời gian và công sức để lừa giỡn một cô gái không có gì như tôi!”

“*** ...”

“David!” Thiệu Tử Bác đứng cách đó không xa tỏa bất đắc dĩ, cắt đứt lòng căm phẫn của David, “Cậu về đi, để tã nói chuyện với cô ấy.” Để cho cậu ta nói tiếp thì hiểu lầm giữ đại ca và An Hòa sẽ càng sâu sắc thêm, một khi đại ca nổi bão lên thì người chịu khổ không phải bọn họ sao.

David căm tức liếc nhìn An Hòa, bỏ cánh tay của cô ra, bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Thiệu Tử Bác đi đến trước ghế dài, giọng nói ôn hòa hỏi: “Không sao chứ? Tính tình cậu ta luôn như vậy, cô đừng trách cậu ta.”

An Hòa gật gật đầu, cô còn nhớ rõ lời nhắc nhở của Thiệu Tử Bác với cô hôm đó, tuy mỗi một câu của anh ta đều làm cho người ta tuyệt vọng nhưng mà cô biết rõ ở đây một người có thể nói lời này với người khác đã là rất đáng quý.

Thiệu Tử Bác ngồi xuống chỗ lúc này David vừa ngồi, ngừng đầu lên học dáng vẻ của An Hòa nhìn lên bầu trời, khẽ nói: “Tôi vẫn cho rằng cô cũng không khác gì những người phụ nữ khác, sẽ nhanh chóng bị đưa trở về. Nhưng mà ngày hôm sau cô lại chuyển vào nhà anh ấy, đó chính là nơi anh ấy và ba mẹ anh ấy ở...Sau đó, tôi nhìn thấy Hạ Viêm ngày càng quý trọng cô...Chắc là cô không biết người như chúng tôi rất không muốn quý trọng một người nào, đặc biệt là phụ nữ...”

An Hòa không nhìn thấy!

Lúc Hạ Viêm nhận được tin đã bóp nát cái ly trong tay, máu theo khe hở chảy ra, anh không thèm quan tâm đến bàn tay, toàn thân phát ra hơi thở lạnh lẽo như địa ngục, “Các người đều chết rồi sao? Tìm! Tất cả đi tìm cho tôi!”

Vì phòng ngừa có người quấy rầy cô nghỉ ngơi nên Hạ Viêm không chỉ chuyển tất cả bệnh nhân trong bệnh viện đi còn không có bất kì kẻ nào đến gần tầng trệt nơi An Hòa nghỉ ngơi ngoại trừ bác sĩ và y tá chăm sóc cho cô. Bởi vì anh cũng hoàn toàn không nghĩ tới An Hòa chạy trốn trong im lặng, cho nên An Hòa trốn đi rất thuận lợi.

Nhưng mà muốn tìm được An Hòa cũng không khó, hòn đảo này nhỏ như vậy, toàn bộ mọi người trong hòn đảo cùng đi tìm, không tới 10 phút Hạ Viêm đã xác định được vị trí của cô.

Lúc Hạ Viêm chạy tới thì Thiệu Tử Bác đã cứu An Hòa từ dưới nước lên, lúc này toàn thân cô ướt đẫm, không hề nhúc nhích nằm trên mặt cát.

Hạ Viêm chạy đến bên cạnh cô, ngồi xổm xuống, ôm lấy thân thể mềm mại của An Hòa, ôm thật chặt, kêu to cái tên khiến cho mình càng ngày càng đau lòng: “Hòa Hòa...đừng như vậy mà...”

Môi An Hòa tím xanh, sắc mặt tái nhợt, tùy ý để người đàn ông kia ôm lấy mình, ánh mắt trống rỗng: “Ngay cả lí do để tôi hận anh cũng không có...”

Thiệu Tử Bác lập tức trợn tròn mắt, anh ta dự cảm trong tương lai không xa mình sẽ chết vô cùng thảm...

Ánh mắt Hạ Viêm rũ xuống, khẽ vuốt gò má lạnh băng của cô, dịu dàng nói: “Không, hận anh đi, nếu như vậy có thể làm cho em kiên cường hơn, hận anh, nguyên rửa anh, giết anh đều không sao cả...”

Hai mắt vô thần của An Hòa dần dần có tiêu cự, cô vươn tay nắm chặt cổ áo của Hạ Viêm, thấp giọng nỉ non: “Hạ Viêm...ôm em...”

Hạ Viêm khiếp sợ, “Em nói... Cái gì?”

Cô gái nhỏ sợ lạnh đang run rẩy, rúc vào trong lồng ngực ấm áp của anh, không ngừng lặp đi lặp lại: “Ôm em...ôm em...ôm em...rất khó chịu...”

Hạ Viêm nhắm mắt lại, che dấu nỗi bi thương trong ánh mắt, thấp giọng nói: “Được, ôm em.”

12. Chương 12

Trong phòng ngủ rộng rãi sáng ngời, trên chiếc giường mềm mại xa hoa, lúc này một đôi nam nữ đang quấn quýt lấy nhau, liềm chết triền miên. Ga giường màu đen quấn quanh cô gái nằm phía dưới trắng như tuyết, người đàn ông phía trên dùng răng cắn một góc ga giường, từ từ kéo xuống, để lộ ra hai ** nhỏ nhắn của cô gái.

Lúc Hạ Viêm đặt mình lên bỗng nhiên phát hiện nhiệt độ cơ thể cô cao một cách lạ thường, anh dừng động tác lại, nhìn cô gái nằm dưới với đôi mắt sương mù, lo lắng nói: “Hòa Hòa, em đang sốt cao...”

An Hòa duỗi cánh tay mảnh khảnh ra, vẽ một vòng quanh cổ Hạ Viêm, kéo đầu anh xuống, hôn lên môi. Hạ Viêm thở dài, há miệng trần trọc hút lấy chiếc lưỡi thơm ngát của cô.

Một lúc sau, rốt cuộc An Hòa cũng thỏa mãn, thở nhẹ buông tay ra, Hạ Viêm sờ trán cô, nhẹ giọng mắng: “Đến bệnh viện tiêm thuốc trước, được không?”

An Hòa khẽ hôn lên bờ môi khiêu gợi của người đàn ông, thủ thỉ: “Không cần đâu...”

Hạ Viêm vẫn rất lo lắng, thân thể cô vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn, ban ngày truyền nước biển, lúc này thân thể lại bắt đầu nóng lên, nếu không đến bệnh viện thì sẽ càng lúc càng sốt cao hơn.

“Ngoan nào, đứng dậy mặc quần áo...” Hạ Viêm vẫn kiên trì, nhanh chóng đứng thẳng dậy, nhặt áo sơ mi trên đầu giường mặc vào.

Tay trái của anh quần băng gạc nhưng không ảnh hưởng chút nào đến động tác cài cúc áo thành thực ưu nhã của anh, An Hòa nhìn theo động tác của anh, không biết sao bỗng nhiên lại bật khóc. Hạ Viêm cứng đờ, cúi đầu nhìn bé cưng trắng trẻo hồng hào đang khóc rất thương tâm, cõi lòng kiên cường cũng trở nên mềm như sợi chỉ.

“Được rồi được rồi, không đến bệnh viện nữa, nhưng nhất định phải uống thuốc, được không?” Hạ Viêm không thêm cái hai nút cuối cùng nữa, cúi đầu trấn an con mèo nhỏ đang kích động.

An Hòa mở mắt ra, đôi mắt to ướt sũng khiến Hạ Viêm cực kỳ đau lòng, vội vàng khẽ dỗ dành. An Hòa nhìn xương quai xanh ẩn sau cổ áo màu đen mở toang của người đàn ông trước mặt, đường cong cơ thể duyên dáng, không tình nguyện đồng ý: “Ừm...”

Hạ Viêm vội vàng tìm lấy điện thoại ra, bấm điện thoại gọi David.

Lúc này doctor David vô địch dùng mảnh của chúng ta đang ở trong phòng tắm nhiệt tình vuốt ve mỹ nữ đưa từ Mỹ tới đây.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ tiếng hô cuồng nhiệt trong phòng, David nghiêng nghiêng rằng, buông người trong lòng ra. Đây là số điện thoại riêng của mấy người bệnh, đây cũng là tiếng chuông dành riêng cho Hạ Viêm.

“David mau qua nhà tôi...” Giọng nói của Hạ Viêm rất đau thương.

Vốn David quyết định sẽ nghiêm túc kháng nghị vì bị quấy rầy chuyện tốt nhưng mà hình như đã xảy ra chuyện gì đó, đáng vẻ vô cùng khó chịu, anh ta không nói hai lời bắt đầu mặc quần áo vào.

Hạ Viêm lại dùng giọng nói đau thương bổ sung thêm một câu, “Mang theo ít thuốc hạ sốt... đang sốt...”

David hoảng sợ, anh ta biết Hạ Viêm gần 29 năm, chưa từng thấy anh bị bệnh lần nào, cho dù có ho khan cũng tự khỏi.

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới biệt thự của Hạ Viêm, ngay cả cửa David cũng không kịp gõ đã xông thẳng vào.

...rồi mới...hóa đá tại chỗ.

Trên ghế salon, lúc này thủ lĩnh đại nhân thân ái của anh ta đang dùng giọng nói dịu dàng chảy nước dãi dành một cơn hóc mặc áo sơ mi nam đang nằm trên đầu gối...húp cháo.

Chỉ thấy người đàn ông luôn cao không với tới được người khác kính ngưỡng, dùng đôi tay đã quen với súng ống vũ khí múc một muống cháo nhỏ, muống cháo ngọt ngào thơm lừng, đặt lên môi mình thổi vài cái sau đó nhẹ nhàng đưa đến môi mình, cảm thấy nhiệt độ vừa phải mới đưa đến bên miệng cô nhóc kia, khẽ nói: “Ngoan, há miệng ra...”

Doctor David rút cả cằm!

“Anh...anh anh anh không phải đang sốt sao?” David như đang phát hiện ra mình bị lừa dối, bất chấp cái gì là lễ tiết, chỉ thẳng vào Hạ Viêm la lớn.

Hạ Viêm không thèm để ý đến con người đang phẫn nộ này, nhẹ nhàng nói: “Tôi có nói chủ ngữ sao?”

Anh nói rất đúng “Mang theo một ít thuốc hạ sốt...đang sốt...”, hình như đúng là không có chủ ngữ.

David rất ảo não. Anh ta thật là ngu xuẩn, cơn hóc kia vừa mới rơi xuống biển, thân thể vốn đã yếu ớt như vậy, không sốt mới là lạ. Sao anh ta lại tưởng Hạ Viêm bị sốt cơ chứ, quả nhiên là tình hình lên não, tư duy hỗn loạn.

Anh ta cảm tức nhìn lướt qua hai người đang quẩn lầy nhau, vừa này còn người chết ta sống, hận không thể lấy cái chết tạ tội, lúc này lại làm như không có chuyện gì xảy ra. Quả nhiên là người đang yêu não đều không bình thường!

Ngay cả phòng khách cũng không thèm vào, David ném bao thuốc lên tủ giày, không nói một câu nào cũng không thèm liếc nhìn hai người kia, xoay người bỏ đi!

Đút hết cháo, Hạ Viêm lấy mu bàn tay xoa xoa vết thương nơi khóe miệng An Hòa, đứng dậy đi đến tủ giày lấy gói thuốc, tìm thuốc hạ sốt.

An Hòa nằm trên ghế sofa, lẳng lặng nhìn Hạ Viêm đi vào nhà bếp lấy nước cho cô, đường cong bên mặt anh rất nhu hòa, ngoại hình tuấn mỹ, lúc ở cùng cô anh luôn cố gắng thu hồi hơi thở âm u của mình lại, có đôi khi cô nghĩ trên thế giới này tại sao lại có một người đàn ông tốt như vậy. Anh như thế, rốt cuộc mình nên yêu hay không yêu đây?

Cô có một người bạn trai thanh mai trúc mã, đối xử với cô vô cùng tốt, thật ra ngoại hình cũng không thua kém gì Hạ Viêm, điểm khác biệt chính là Hạ Viêm cực kỳ bí ẩn, lạnh lùng tàn nhẫn làm cho anh càng tạo nên vẻ vô song, nhưng Trình Liệt lại là một thiếu niên giống như một bông hoa hướng dương, tính tình lạc quan bông bột, ngọc thụ lâm phong.

Đột nhiên cô nhớ tới lời Thiệu Tử Bác đã nói trong hoa viên của bệnh viện, “Anh ấy luôn là người lạnh lùng như vậy, từ sau khi ba mẹ qua đời, tình cảm đối với anh ấy mà nói là một việc khó khăn biết bao.”

“Hạ Viêm có một đứa em trai, tên là Hạ Sí, từ sau khi ba mẹ qua đời Hạ Viêm đưa Hạ Sí đến một trường học nội trú ở nước ngoài, thay đổi tên tuổi danh phận cho cậu ấy, trong 12 năm, anh ấy chỉ đến thăm Hạ Sí một lần. Có lần Hạ Sí bị tai nạn xe cộ, mất máu quá nhiều nhưng nhóm máu của bọn họ lại rất đặc biệt, lúc ấy Hạ Viêm đã bỏ hết mọi việc bay đến đây, truyền cho Hạ Sí 600cc máu. Khi đó Hạ Sí mới biết được cậu ấy có được bao nhiêu tình yêu của anh trai mình...”

“Hạ Viêm không biểu đạt tình cảm của mình nhưng anh ấy biết hành động. Anh ấy rất yêu con của hai người... Thậm chí còn đau đớn hơn cả cô, anh ấy chọn một nơi có phong cảnh đẹp nhất trên đảo cho đứa bé, an táng nó, trong hũ tro cốt anh ấy đã viết cho đứa bé một bức thư, tôi không biết nội dung là gì nhưng anh ấy đã viết suốt cả một đêm...”

“Cô có thể không tha thứ cho anh ấy, khiến cho anh ấy sống không bằng chết, nhưng các người sống trong cuộc sống hoàn mỹ vĩnh viễn cũng không hiểu cuộc sống của những người trong bóng tối như chúng tôi, thật ra cũng rất muốn hướng tới ánh sáng...”

Cô nhớ rõ mình đã từng hỏi Thiệu Tử Bác, nếu đã không thích cuộc sống như vậy thì vì sao còn muốn tiếp tục.

Thiệu Tử Bác cười khê, “Đã bước vào thì sẽ không dễ dàng rời bỏ như vậy, muốn thoát ly, nhất định phải giằng co được cái chết!” (sẵn sàng đón nhận cái chết bất cứ lúc nào)

Cô không hiểu nhưng đột nhiên lại có thể lí giải được tâm tình của bọn họ. Nhưng một khi đã hiểu được Hạ Viêm cô lại thấy bi thương như vậy, lúc trước cô còn đổ hết tất cả lên người Hạ Viêm, định dùng cả cuộc đời này nguyện rửa anh để chống đỡ cho cuộc sống của mình, nhưng tất cả cái cố ấy đều không tồn tại.

Cho nên ngày hôm đó cô đã sụp đổ. Chạy đến bờ biển chìm cả người mình trong nước, ý muốn dùng nước biển lạnh như băng đóng băng nỗi đau của mình...

Đôi chân ngọc trắng nõn tinh tế đặt trên tấm thảm trắng, không một tiếng động, An Hòa nhẹ nhàng đi đến sau lưng Hạ Viêm, vươn tay ôm lấy eo của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào lưng anh. Hạ Viêm cũng không giật mình vì cô đột nhiên xuất hiện, sớm đã biết cô đi đến phía sau anh, hơi nghiêng đầu qua, chờ đợi.

“...Hạ Viêm... chúng ta hẹn hò đi...” Dù cho không thể ở bên nhau nhưng cuối cùng em cũng không muốn để lại cho anh nỗi bi thương, em không biết như vậy có phải là tình yêu hay không, em thật sự đau lòng cho anh, để lại một chút kí ức tốt đẹp cho anh, muốn cho anh biết em cũng đã từng rất quan tâm đến anh...

Thân thể Hạ Viêm rõ ràng đang cứng đờ.

Giải thích một chút về tên của 2 anh em nam 9nha: Viêm có nghĩa là “nóng”, còn Sí là “rực cháy”, hai anh em nhà này động vào là bỏng tay đấy @@

13. Chương 13

Trạm thứ nhất của bọn họ là đi bái mộ của một người phụ nữ.

Trong lăng Taj Mahal thuộc thành phố Agra Ấn Độ.

An Hòa đứng bên ngoài lăng cười cười, ánh mắt rạng rỡ, Hạ Viêm nhìn say mê, nhìn không được hỏi: “Cười cái gì?”

“Anh đã từng nghe câu chuyện về lăng mộ này chưa?”

Hạ Viêm lắc đầu.

Anh thật sự không biết. Bạn hỏi anh ấy mấy bay chiến đấu tiên tiến nhất, loại súng ống vũ trí lợi hại nhất anh đều am hiểu, mấy loại chuyện tình yêu này anh không quan tâm, cũng không muốn biết.

Nhưng giờ phút này anh lại xúc động hỏi: “Là gì?”

“Bà ấy tên là Jiao Ji Manba, và vương hậu của quốc vương Shah Khan, lúc sinh cho vua Shah Khan đứa bé thứ 14 thì qua đời, vua Shah Khan cực kỳ đau lòng nên đã dùng rất nhiều của cải nhân lực cùng tình cảm chân thành trong lòng xây dựng lên lăng mộ đẹp nhất thế giới này để tuyên cáo tình yêu của ông dành cho bà. Có người nói ông ấy là bạo quân, vì một người phụ nữ đã chết mà đã mải táng không biết bao nhiêu sinh mạng bên dưới lăng mộ...”

Hạ Viêm trầm mặc nhìn tòa lăng được xưng là “Giọt nước mắt vĩnh hằng trên gò má” dưới trời chiều, giọng nói nhu hòa, “Ông ấy biết thứ ông ấy quan tâm nhất trời đời này đã không còn tồn tại... Chỉ là ông ấy không biết phải làm thế nào để giải tỏa nỗi đau đớn của mình, nếu như là anh...” Anh hiểu rõ cảm thụ của Shah Khan, bọn họ cùng một loại người, nếu như đổi lại là anh, chắc hẳn anh cũng có thể liều lĩnh như vậy...

An Hòa áp tay vào ngực mình, nhẹ giọng nói: “Em không đồng ý với cách làm của ông ấy, tình yêu của hai người họ, ông ấy không cần phải chứng minh với người đời gì cả, nỗi đau đớn tuyệt vọng của ông ấy đã trở thành nguyên do khiến bà ấy không nhắm mắt được, nếu như ông ấy hiểu bà, sẽ không khiến cho bà lo lắng như vậy.”

Hạ Viêm trầm mặc.

Hai người cũng không ở lại Ấn Độ lâu, ngày thứ hai đã xuất phát, An Hòa đã nghe câu chuyện này từ rất lâu, muốn đến xem thử nơi người phụ nữ ấy an nghỉ, nhưng mà ở lại đây lại quá nặng nề, người đàn ông bên cạnh dường như rất thích câu chuyện xưa này, cô cảm thấy nên rời khỏi đây sớm một chút thì hơn.

Thật ra kế hoạch thứ hai của An Hòa là dẫn Hạ Viêm đến núi Thái Sơn Trung Quốc, nhưng mà Hạ Viêm lại nghĩ cách từ chối, sức khỏe của cô thế này thật sự không thích hợp một chút nào như vậy. An Hòa nói với anh Thái Sơn có cáp treo, ngồi lên đó đi lên là được rồi, cô chỉ muốn đi ngắm mặt trời mọc. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt không đồng ý của Hạ Viêm thì cô nghĩ lại hay là thôi đi.

Những nơi cô từng đi qua không nhiều lắm, từ nhỏ đã không có sở thích đi du lịch nên cũng không nghiên cứu phương diện này. Trước khi lên đường, cô đã ôm bản đồ thế giới ngồi trên giường nghiên cứu, Hạ Viêm tắm xong đi ra ôm cô ngồi trên đùi, thuận miệng hỏi: “Vừa ý chỗ nào rồi?”

An Hòa ném bản đồ đi, nhún mày, “Em tìm lỗi cả mất rồi, em chỉ xem trên TV thấy có mấy chỗ như Dubai, Malaysia, những nơi khác căn bản em không biết, ở chỗ này của anh thậm chí còn không có cả máy tính!”

Hạ Viêm hôn lên môi cô, cười, “Khi đó sợ em chạy trốn nên đã dọn hết máy tính rồi...” An Hòa quay đầu lại trừng mắt với anh, Hạ Viêm cười tinh nghịch, “Bây giờ giấu lại thật ra hoàn toàn không cần thiết, cho dù em có liên lạc với người khác, thậm chí báo cảnh sát thì với cái đầu nhỏ của em sẽ biết mình đang ở đâu sao?”

Anh rất ít khi cười như vậy, không, hẳn là chưa bao giờ, trước kia nụ cười của anh đều lạnh lùng như gió lạnh mùa đông, dù cho có khi tâm tình khá tốt cũng chỉ khẽ nhếch miệng lên, ánh mắt cũng mềm hơn một ít so với trước kia. Anh cười như bây giờ, trong nháy mắt làm cho cô nhớ tới căn phòng lạnh lùng buổi sáng tràn ngập ánh mặt trời, tuy vẫn chưa đủ ấm áp nhưng lại mang đến cho người ta hy vọng tốt đẹp.

Hạ Viêm thấy cô sững sờ nhìn mình, cười nhẹ khẽ điểm lên chóp mũi cô, “Bé ngốc, lại đang chảy nước miếng trước sắc đẹp của anh sao? Anh đang nói chỉ số thông minh của em thấp đấy...” An Hòa giương móng vuốt qua véo vào cổ anh.

Vì vậy trạm thứ hai, Hạ Viêm dẫn An Hòa đến Dubai.

An Hòa rất hưng phấn, tuy cô biết Hạ Viêm có tiền nhưng mình lại không nghĩ sẽ đến một nơi như vậy, trong ấn tượng, nơi này chắc hẳn là chốn tụ tập của các nhân vật tai to mặt lớn nổi tiếng thế giới, hai người bọn họ tới một thị trấn nhỏ, một thủ lĩnh sát thủ, theo lý cũng không thích hợp với những chỗ như thế, tuy thật ra thì cũng không thích hợp thật.

Xa xa nhìn thấy một khách sạn hình thuyền buồm khổng lồ, An Hòa hưng phấn không thể kìm chế được, ôm lấy cánh tay Hạ Viêm gọi. Một tay Hạ Viêm đánh tay lái đến hướng đó, một tay giữ lại không cho cô lộn xộn, ánh mắt tràn ngập ấm áp.

An Hòa nhìn một bên mặt của Hạ Viêm, đôi mắt cười cong cong, “Chúng ta có cần phải ở chỗ quá xa xỉ không?” Thái độ của Hạ Viêm lạnh lùng, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, ra vẻ rất chân thành suy nghĩ, hơi có chút nghiêm túc nói: “Cái này cũng có khả năng!” Sau đó chính mình nở nụ cười.

An Hòa cũng bị dáng vẻ của anh chọc cười, vỗ vỗ vai khen ngợi anh càng lúc càng giống người thường.

Thật sự quá xa xỉ.

Khách sạn bảy sao duy nhất trên thế giới, bộ cửa phòng hoàng gia xa hoa nhất, đứng trước cửa là cô gái Trung Quốc trợn mắt há mồm. Thật ra thì nhà của cô cũng khá giàu có, ở thành phố A ba ba cũng có một công ty quy mô, tuy không tấn công sang thị trường nước ngoài nhưng cũng có chút danh tiếng, cuộc sống cũng rất đầy đủ nhưng lạ. Chỉ là ba ba rất bình dị, cách giáo dục hai đứa con vừa yêu thương lại vừa nghiêm khắc, cũng không thích bọn họ tiêu tiền bậy bạ, khách sạn tốt cũng đã từng ở, nhưng mà quy mô thế này thì đây là lần đầu tiên, thật là mở rộng tầm mắt.

Nhân viên phục vụ điển trai khẽ mỉm cười, làm tư thế mời với cô gái phương đông đáng yêu đứng ở cửa cùng với người đàn ông khí phách hơn người.

Hạ Viêm cũng không gấp, nghiêng người tựa vào vách tường nhìn phản ứng buồn cười của cô, đợi cô hồi phục lại tinh thần.

Đến khi tư thế của người phục vụ đã có chút cứng nhắc An Hòa mới khép cầm lại, rung đùi đắc ý tán thưởng: “Tô thật là sự là... quá ***”

Hạ Viêm phì cười.

Tất cả hành lý không cần cô quan tâm, Hạ Viêm trao đổi với người phục vụ bên cạnh, An Hòa chỉ lo đi tham quan căn phòng quá giống một khu nhà cao cấp này. Không, hẳn phải là một khumáy bay chiến đấu cao cấp.

Cả căn phòng mang một màu sắc ấm áp, từng vật trang trí đều rất xa hoa, mỗi một ngõ ngách đều tinh xảo. Phòng khách phía nam toàn bộ đều bằng thủy tinh, An Hoa đi qua kéo cánh cửa thủy tinh tinh xảo ra, ngoài phòng có một hồ bơi rất to, nước trong hồ mang một màu xanh ngọc thạch, lóe lên những tia sáng xanh, những bậc thang dưới nước cũng lóe sáng, cô ngồi xổm xuống tán thưởng nườm nượp.

“Những phần tử như anh trước kia nhất định là đã ở chỗ như thế này nhỉ?” Xa hoa xa hoa, phí tổn cho một buổi tối cũng có thể mua được cả một chiếc xe gia đình bình thường, nếu bọn họ ở một tuần chắc phải mua được một cỗ BMW

Hạ Viêm đi đến chiếc ghế nằm bên cạnh hồ bơi rồi biếng nằm xuống, nhìn cô ngồi chồm hổm nghiên cứu hoa văn trên mặt đất, nói: “Anh cũng là lần đầu tiên...”

An Hòa hừ hừ, tỏ vẻ không tin.

Hạ Viêm nằm xuống, cũng hiểu ý nói: “Thật mà, lúc anh không có chuyện gì làm đều ở lì trong nhà, rất ít ra ngoài, nếu như ra ngoài anh cũng không kén chọn chỗ ở, trước kia ngay cả rừng mưa nhiệt đới cũng từng ở vài ngày đêm, có đến Dubai bàn chuyện làm ăn một lần nhưng chỉ trong ngày rồi lại đi ngay. Huống hồ, anh thật sự là người không biết hưởng thụ.”

An Hòa bĩu môi, “Anh thật không thú vị chút nào!” lấy tay chọc chọc nước hồ trong veo, tiếp tục khinh bỉ anh, “Làm ăn kiếm được rất nhiều tiền mà không tiêu để chuẩn bị mang vào quán tài sao?”

Hạ Viêm cười, “Có em rồi, từ nay về sau cho em tiêu hết!” Những lời này vốn chỉ thuận theo cô nói ra, vừa nói rồi khỏi miệng mới giật mình thấy không ổn, nụ cười cũng cứng lại, trầm mặc.

An Hòa cũng trầm mặc vài giây, sau đó lại nở một nụ cười sáng lạn, “Nếu em đây không tiêu giúp anh một chút thì chẳng phải đã lãng phí công sức của anh sao?”

Hạ Viêm cười cười: “Xin hỏi An tiểu thư muốn giúp anh thế nào đây?”

Tròng mắt An Hòa đảo một vòng, hỏi: “Anh đã từng đánh bài chưa?”

Hạ Viêm kinh ngạc.

Thật ra anh chưa từng đánh cược, nhưng cũng không có nghĩa anh không biết. Trước kia có hộ khách mời đến sông bạc tưnghân chơi, anh không có hứng thú gì nhưng cũng thuận theo tình hình đến chơi vài lần, cũng biết một ít cách đánh cược trong sông bạc. Chỉ là...

Đây là ý gì đây?!

“Đầu địa chủ đi!” An Hòa cười hắc hắc, “Nhưng mà còn thiếu một người!” Nói xong liền chạy bình bịch ra ngoài, đảm bảo một cái rồi kéo quần gia của bọn họ vào, một chàng trai Arab trẻ tuổi điển trai.

Khi biết muốn chơi bài, anh chàng đẹp trai Arab có hơi ngượng nghịu, nhưng Hạ Viêm quét ánh mắt giết người qua, anh talập tức ngoan ngoãn ngồi xuống.

An Hòa dùng tiếng anh sứt sọc nói qua quy tắc trò chơi, cô giải thích loạn xạ, nhưng hai người kia một người là quản lý cao cấp của khách sạn chuyên nhìn mặt mà nói chuyện, đọc ý nghĩ của khách khá giỏi, một người lại thông minh tuyệt đỉnh, trong mắt An Hòa là một thủ lĩnh không có gì không làm được, hiểu rất nhanh quy tắc của trò chơi nhỏ này.

Nhưng mà dù sao hai người kia cũng chơi lần đầu, đối với An tiểu thư thân kinh bách chiến mà nói thì thắng bọn họ rất dễ dàng.

Tiền đặt cược chỉ có An Hòa và Hạ Viêm đặt, An Hòa thua thì phải hôn Hạ Viêm, Hạ Viêm thua thì một ván 10 vạn, ván sau sẽ gấp đôi, chàng trai Arab không cần đặt được, bất kể thắng thua gì cũng không bị

tổn thất.

14. Chương 14

Tuy thái độ của anh chàng Arab điển trai rất kính cẩn, tư thế ra bài rất ưu nhã, không giống như người nào đó toàn bộ vui buồn hờn giận đều dùng ngôn ngữ thổ lộ ra hết, nhưng nội tâm của anh thật ra đã sớm không còn bình tĩnh nữa.

A a...Người đàn ông này có tật xấu sao? Thắng thì có thể được hưởng đôi môi thơm của mỹ nhân mà không cần bỏ tiền ra, nhưng mà vì sao đánh 12 ván thì anh đã thua đến 8 ván, thắng 4 ván là do hai người đứng cùng một chiến tuyến. Nhường nhau rõ ràng như vậy, chơi kiểu đó còn ý nghĩ gì nữa?

Chàng trai Arab nhìn trái nhìn phải, cuối cùng không nói gì nhìn ra ngoài trời, hai người này đúng là rất thú vị.

Tới gần 10h, rốt cuộc An Hòa cũng mệt, tựa vào đầu vai Hạ Viêm ngáp, Hạ Viêm phát tay bảo người quản gia trẻ tuổi ra ngoài, ngồi xuống ôm lấy An Hòa vào phòng ngủ.

Dựa vào lồng ngực của anh, người nào đó thắng cả đêm cười hì hì: “Sao anh đàn vậy hả? Thua mãi, này! Không được quyết 340 vạn đâu đấy!”

Hạ Viêm cười khê đặt cô lên giường, cúi đầu hôn lên trán cô, cười: “Được!”

Sau khi An Hòa ngủ, Hạ Viêm ngồi bên cạnh cô thật lâu, không còn thấy nụ cười ấm áp tràn ngập tình cảm ban ngày nữa, để mặc cho nét bi thương tràn đầy khuôn mặt anh tuấn.

Đây là sự bố thí cuối cùng của cô, anh biết. Thật là một đứa ngốc, rõ ràng khó khăn hơn bất kỳ ai khác, rõ ràng cơ hồ như không thể sống nổi nữa, vậy mà vẫn còn lo cho nỗi bi thương của anh, cười nói với anh câu tha thứ.

Đi vào nhà bếp rót cho mình một ly chocolate nóng đậm, một mình ngồi trong phòng khách chậm rãi uống. Những ngày này là quãng thời gian tốt đẹp nhất trong đời anh, giống như quãng thời gian khi mẹ còn sống, anh và em trai tranh món điểm tâm mẹ nấu, kết quả bị ba ba ném ra khỏi nhà, tốt đẹp nhưng không giống thật.

Sau khi ba mẹ qua đời, anh vì để cho Hạ Sí rời xa mọi thị phi nên kiên quyết đưa cậu ấy đi, 12 năm không hề đến thăm cậu ấy, cho dù khi cậu ấy gặp tai nạn mình cũng chỉ truyền máu ỏ căn phòng cách vách, không chờ cậu ấy tỉnh lại đã bỏ đi. Không phải là anh không muốn gặp cậu ấy, mà anh sợ dáng vẻ hiện tại của mình sẽ hù đến cậu ấy. Anh đã không còn là một người anh trai tốt dẫn cậu ấy đi khắp nơi bắt cá bắt châu chấu cùng nhau vui vẻ lớn lên nữa.

Nói cho cùng, anh không có tự tin, không có tự tin sẽ chăm sóc tốt cho Hạ Sí, không có tự tin sẽ bảo vệ tốt cho An Hòa. Mà trên thực tế, đúng thật anh đã không thể bảo vệ cho bọn họ, hai người quan trọng nhất trên đời này, một người mất đi ba mẹ, một người mất đi cốt nhục của mình.

Hạ Viêm uống một ngụm thức uống vừa ngọt vừa đắng kia, tựa mình trên ghế salon chậm rãi nhắm mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, An Hòa tỉnh lại phát hiện ra bên cạnh không có ai, phòng ngủ hoa lệ màu sắc ấm áp to lớn như vậy, cô cảm thấy có chút lạc lõng, chẳng biết vì sao càng ngày cô càng có thói quen tỉnh lại trong lòng ngực anh. Trước kia thỉnh thoảng cô dậy sớm đều trực tiếp xuống giường mặc quần áo, cô không thích mùi hương trên người anh, mang theo hơi thở chết chóc, nhưng mà hiện giờ chỉ có tỉnh lại trong lòng ngực của anh cô mới cảm thấy an tâm.

Trong nhà bếp, Hạ Viêm đang chuẩn bị bữa sáng cho cô, tuy phòng hoàng gia có phục vụ bữa sáng nhưng những ngày này anh muốn tự mình nấu cho cô ăn, quãng thời gian hiếm có này, anh muốn làm cho cô thật nhiều việc.

An Hòa khẽ tựa vào lưng anh, giọng nói nghẹn ngào: “Cứ tiếp tục như vậy, em sợ càng ngày mình sẽ càng không thể rời xa anh...”

Hạ Viêm cứng đờ, thật lâu sau mới trầm thấp hỏi: “Muốn đi...sao?”

“...Em không biết!” Cô ôm chặt eo anh, từng giọt nước mắt thật lớn rơi xuống áo sơ mi của anh, “Hạ Viêm, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Hòa Hòa, về nhà đi!” Anh nói về nhà là đưa cô trở về bên cạnh ba mẹ của cô.

An Hòa không nói lời nào, chỉ để cho nước mắt thấm vào áo anh, một mảng lạnh buốt.

“Không! Em vẫn chơi chưa đủ, em vừa mới đến đây một ngày thôi mà, sau này không biết khi nào mới có thể hưởng thụ như vậy.” Lau khô nước mắt, cô chui vào trước ngực anh, cười hì hì nói: “Ăn sáng thôi, ăn xong chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Sáu ngày tiếp theo, hai người cũng không đề cập đến chuyện kia nữa, An Hòa rất high, dường như đi khắp mọi nơi ở Dubai.

Đêm trước khi ra đi, Hạ Viêm ngồi trong bồn tắm, mát xa cho người nào đó đang mệt mỏi xụi lơ, “Còn muốn đi đâu nữa?”

“Trở lại căn cứ đi...”

Hạ Viêm ngừng tay, một lát sau mới tiếp tục động tác, nhẹ nhàng chà xát trên người cô, “Ừ” một tiếng.

Hai người không ra sân bay mà đi bằng máy bay chuyên dụng ở khách sạn, J cùng Thiệu Tử Bác đã đợi ở đó.

“Sao bọn họ tới nhanh vậy, có phải anh ép bọn họ đi suốt đêm tới đây không?” Bằng không tới qua mới quyết định trở về, làm sao mà sáng nay bọn họ đã tới rồi.

Hạ Viêm yêu chiều vuốt đầu cô, dịu dàng nói: “Bọn họ vẫn đi theo chúng ta mà...”

An Hòa kinh ngạc há to miệng.

“Trước khi trở về hãy đến một nơi này với anh.”

Nơi Hạ Viêm dẫn An Hòa đến là một phần mộ nằm trong một ngôi làng nhỏ ở Arab, chỉ có một bia mộ nhưng khắc tên của hai người.

“Mẹ anh tên là Hạ Noãn, nghe thầy tướng số nói ngũ hành của mẹ thiếu hỏa mới lấy tên như vậy, về sau ba ba của anh cũng lấy tên cho anh và em trai có chữ hỏa. Ba ba của anh... sáng lập ra tổ chức không có tên cụ thể này khiến cho rất nhiều người nghe thấy đã sợ đến mất mật, sau khi quen mẹ anh, ba bắt đầu sợ hãi, trở nên nhu nhược, về sau bọn họ chết vì... bảo vệ anh...”

Hạ Viêm ngồi xổm trước bia mộ của ba mẹ, lặng lẽ kể lại chuyện xưa.

“Lúc bọn họ gặp nhau, mẹ anh là y tá, đi theo đội cứu viện quốc tế tới đây, lúc ấy ba anh bị kẻ thù đuổi giết, cũng trốn ở đây, mẹ đã cứu ba... Về sau ba bắt mẹ đi...”

“Mẹ không muốn có một cuộc sống như vậy, mỗi ngày đều khóc la...” Nói đến đây, Hạ Viêm cười khẽ, “Khi bà thất cố thì được ba ba cứu, ba ba vùng tay mặc kệ hết tất cả, cùng bà sang Trung Quốc, quần quýt đây đưa với nhau hai năm rồi cuộc không chịu được công ấy nên đã gả cho ông ấy...”

Nghe đến đó, An Hòa cũng cười, “Hiện giờ nhất định bọn họ rất hạnh phúc!”

Hạ Viêm nhớ hết cả chung quanh bia mộ, ngẩng đầu lên nhìn tên trên bia mộ khẽ nói: “Ba mẹ, con dẫn theo một người tới thăm hai người, cô ấy rất giống mẹ, vô cùng lương thiện... ăm áp, con... rất yêu cô ấy...”

An Hòa khiếp sợ nhìn Hạ Viêm, nhưng mà Hạ Viêm không nói gì nữa, ngón tay vuốt ve những chữ khắc, thành kính cầu nguyện: “Xin hai người hãy phù hộ cho cô ấy và Tiểu Sí vĩnh viễn vui vẻ hạnh phúc...”

Nước mắt nơi hốc mắt của An Hòa mạnh mẽ trào ra, Hạ Viêm, vậy còn anh, còn anh thì sao?

Mấy giờ sau, đoàn người trở lại căn cứ.

“Anh đã chuẩn bị xong rồi, sáng mai J cùng với Tử Bác sẽ chia nhau ra đưa em và cô bé kia về nhà.”

An Hòa cúi đầu nhẹ nhàng gật một cái. Hạ Viêm đi tới ôm lấy cô, nói: “Ngày mai anh sẽ không tiễn em, sau này khi về nhà hãy quên anh đi, hãy quên cuộc sống cùng quãng thời gian ở đây đi...” Sau đó lấy ra một túi văn kiện, nhét vào trong tay An Hòa, “Đây là tiền thừa em, từ nay về sau em đã là một tiểu phú bà rồi...”

Buổi tối, Hạ Viêm đắp kín chăn cho cô, nói ngủ ngon rồi đứng dậy, An Hòa thò tay ra bắt kịp được vạt áo của anh, nhẹ giọng hỏi: “Anh không ngủ cùng sao?”

“Không được, em nghỉ ngơi thật tốt đi...”

An Hòa bỗng nhiên nhớ tới đêm ở Dubai, giữa đêm cô thức dậy đi toilet thì nhìn thấy trong phòng khách còn một ngọn đèn yếu ớt, người đàn ông cô đơn ngồi trên ghế salon, trên tay anh là một ly chocolate nóng, có phải anh lại như vậy nữa không, một mình ngồi đấy đến hừng đông.

“Anh ngủ với em cơ...” Cô nhỏ giọng yêu cầu.

Hạ Viêm nhìn cô thật lâu, sau đó cởi quần áo nằm xuống bên cạnh cô. An Hòa tự động rúc vào lồng ngực anh, hai người ôm lấy nhau, thân thể vô cùng hòa hợp, nhưng chỉ là một cái ôm đơn giản. Đêm cuối cùng, hai người đều không hề mất ngủ.

15. Chương 15

Giấc mơ này rất đầy đủ, thật ra nói là mơ không bằng nói An Hòa nửa tỉnh nửa mơ nhớ lại thì đúng hơn, từ sau khi về nhà, cô nghe lời Hạ Viêm không thêm nghĩ đến trước kia nữa. Nhưng từ sau khi Hạ Viêm xuất hiện, một lần nữa tiến vào cuộc sống của cô, cô khiếp sợ, cũng không biết phải làm sao, nhưng hơn nữa là đáy lòng lại có một chút vui sướng.

Sau khi tỉnh lại, cô trợn tròn mắt giám sát chặt chẽ cửa phòng bệnh, trong đầu tràn ngập hình ảnh bóng lưng cô đơn tiêu điều của anh trong thư phòng vào buổi sáng trước khi ra đi, cùng với khi đến gần nhìn thấy anh bỗng nhiên cúi đầu rơi xuống một giọt nước mắt.

Lúc Hạ Viêm đi vào trong phòng thì đã tiếp xúc ngay với ánh mắt như đang có điều suy tư, anh hơi sững sờ, thấp giọng nói: “Tỉnh rồi sao?”

Xa cách nửa năm, gặp lại người đàn ông này một lần nữa, cô cũng có chút bối rối, nghe thấy anh hỏi thì nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, sau đó lại hỏi một câu, “Em ngủ bao lâu rồi?”

“Từ đêm qua tới trưa nay, David đã cho em phương thuốc điều trị, sau này phải uống thuốc đúng giờ thì sẽ không như vậy nữa...”

“Ừm”

Từ khi hai người gặp mặt, tuy Hạ Viêm vẫn chăm sóc cô nhưng hình như cũng không nói gì với cô, tâm tình cô vẫn luôn phức tạp cùng bất ngờ vì sự xuất hiện của anh nên cũng không biết phải nói gì, giữa hai người hơi có chút ngượng ngùng, hoàn toàn không có không khí ấm áp như trước khi ly biệt.

An Hòa thở dài, cô không thích anh như vậy, giấu tất cả tâm sự trong lòng, lại nhớ tới trạng thái không ai có thể đến gần được trước kia, cô yêu mến người đàn ông nói yêu cô trước biamộ của ba mẹ anh hơn.

“Hạ Viêm, vì sao anh lại ở đây?”

Động tác rót nước của Hạ Viêm ngừng lại, nhìn vào ly nước như đang nói thầm, “Vài ngày trước FBI nhờ anh giúp vài chuyện, trong khoảng thời gian đó anh vẫn luôn ở đây...” Loại chuyện cơ mật tuyệt đối này anh lại như đang nói chuyện phiếm mà kể cho cô nghe.

Căn bản An Hòa không quan tâm vì sao FBI lại hợp tác với sát thủ, ngoan cường nhìn chằm chằm vào bóng lưng của anh, hỏi một lần nữa: “Vì sao anh lại ở đây?”

Hạ Viêm trầm mặc.

An Hòa lặng lẽ chờ đợi, cố ý muốn biết đáp án. Bọn họ ở cùng nhau bốn tháng, xa nhau nửa năm, cô lại cảm thấy dường như đã qua một đời, cô là một người đơn giản, khi sợ sẽ trốn tránh, nhưng vào phút cuối cùng lại rất dũng cảm.

Hạ Viêm nhìn cô, ánh mắt dao động, tình cảm mà anh không thể khống chế nổi như muốn phá tan lồng ngực, biểu lộ toàn bộ ra trước mặt cô, “Anh...”

“Hạ Viêm, sao bây giờ anh mới đến?!” Cô cắt đứt lời anh, nhẹ nhàng mở miệng. Hạ Viêm, anh có biết chúng ta đã xa nhau bao lâu rồi không.

Quên đi kí ức đau đớn, sống bình lặng, kiên nhẫn chờ anh, chờ anh có thể dũng cảm đối mặt với em, chờ anh xuất hiện trước mặt em nói anh rất rất yêu em.

Hạ Viêm, người không quên được quá khứ... vẫn luôn là anh...

Hạ Viêm xoay người lại, nhìn một chút hào quang trong ánh mắt cô, vừa đi về phía cô vừa nói: “Anh lớn hơn em 9 tuổi, cũng không dũng cảm như em...”

Đi đến bên giường cô, chậm rãi quỳ xuống, anh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô đặt lên môi hôn nhẹ, “Tích góp từng chút dũng khí trong nửa năm mới chạy đến bên cạnh em, nhưng lại sợ em ngay cả liếc nhìn anh cũng không thèm, rất sợ em nói ghét anh...Hiện giờ biết rõ mới biết thì ra mình nhu nhược đến vậy...”

An Hòa lặng lẽ nghe, nước mắt không ngừng rơi xuống, làm ướt đầu ngón tay của người đàn ông kia, Hạ Viêm ngẩng đầu lên, ánh mắt chuyên chú, “Anh rất trầm tính, nhân phẩm không tốt, lại ích kỷ bá đạo, giết người không chớp tay, lừa bán người qua biên giới, đầu cơ súng ống đạn dược trục lợi, ở cùng với anh rất nguy hiểm, anh không dám yêu cầu em điều gì, chỉ muốn hỏi em, anh như vậy, em có muốn không?”

An Hòa cười xòa thành tiếng, lúc tỏ tình không phải phải nói mình thật tốt sao, có ai tự tử bởi mình như vậy không?

Kéo ống tay áo của anh qua lau nước mắt, An Hòa nghiêng đầu tỏ ra chân thành suy nghĩ, “Thôi, em tiếp nhận vậy, miễn cho anh lại gây tai họa cho những cô gái đứng đắn khác.”

Ánh mắt Hạ Viêm tràn ngập ánh sáng, anh bất an mở miệng, “...thật sao?”

An Hòa cười gật đầu, nước mắt lại chảy xuống. Không thể tiếp nhận Trình Liệt, không phải là vì không xứng với anh ấy mà là vẫn luôn chờ anh, chờ anh từ bỏ tất cả, đi đến bên cạnh em, nói anh cũng không thể từ bỏ được em.

Hạ Viêm dang hai tay ôm chầm lấy thân thể mềm mại kia.

Ngoài cửa, bốn cái đầu tám lỗ tai dán sát vào cửa phòng, David đứng thẳng lên ngạo mạn nhìn ba cái mặt trước giờ luôn tỏ ra nghiêm túc không có hứng thú gì nay lại hoàn toàn mang vẻ nhiều chuyện, đắc ý cười khế, “Vừa rồi các cậu còn giả ngốc không nghe...hắc hắc...Công lực của Tiểu Hòa Hòa thâm sâu như vậy, đây quả thật là thể loại phim thần tượng tình yêu trác trở sâu sắc vừa lãng mạn lại vừa hoàn mỹ nha!”

Sắc mặt Thiệu Tử Bác, J cùng với Hạ Sí trở lại bình thường, tự thở dài một tiếng.

Mọi người còn chưa phát biểu ý kiến thì chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Hạ Viêm từ bên trong truyền ra, “Vào cả đi...”

Bốn người hóa đá, không xong rồi, kích động quá mức, đắc ý quên mình, bị phát hiện rồi, vì vậy đành phải đứng thành một hàng, lần lượt xám xịt đi vào phòng bệnh.

Lúc này Hạ Viêm ôm An Hòa ngồi trên giường để cô uống chè, nhìn thấy bốn anh chàng điển trai thuần một sắc mặt, An Hòa cười tủm tỉm vẫy tay, “Hi...”

Hạ Viêm đặt ly nước sang một bên, chỉ nhìn chàng trai trẻ tuổi ngoại hình giống anh khoảng năm sáu phần nói với An Hòa: “Mấy tên kia em đều biết rồi, đây là Hạ Sí...”

Hạ Sí cười du côn, hào phóng mở miệng: “Chào chị dâu!”

Nếu như trong miệng còn nước thì phỏng chừng An Hòa cũng bị sặc, “Anh...anh bao nhiêu tuổi?”

“24 ạ...”

Một người đàn ông lớn hơn mình năm tuổi lại gọi mình là chị dâu...được rồi, vừa rồi hình như đúng là cô đã là chị dâu tiền nhiệm của anh ta...

“...Tôi đây có cần đưa quà ra mắt gì đó không ạ?” Dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, theo như quy củ của Trung Quốc thì hình như phải làm vậy.

Hạ Viêm đỡ cô nằm trên giường nói: “Em nghỉ ngơi thật tốt đi, nó không thiếu thứ gì đâu.”

“Nếu nằm nữa sẽ buồn chết mất, em không sao, em muốn xuống giường...”

Hạ Viêm hỏi bác sĩ David đang nằm bắt chéo chân trên ghế salon.

David dùng tiếng Trung không lưu loát đáp: “Dạ, không có vấn đề gì đâu, có thể xuống giường được!” Anh ta rất không vui nhìn tên bạo quân ra lệnh cho tất cả mọi người phải nói tiếng Trung trước mặt An Hòa, cũng không phải cô không hiểu tiếng anh, vì sao lại bắt một người nước ngoài như anh ta phải nói tiếng Trung chứ, anh ta là người Anh chính thống mà!

Hạ Viêm không thèm nhìn vào ánh mắt của anh ta, vén chăn lên mang dép lê vào cho An Hòa, nắm tay cô ra ngoài, chỉ để lại một câu “Đi làm thủ tục xuất viện!” vắng vắng trong phòng bệnh xa hoa.

“Mấy ngày nữa anh phải trở về một chuyến”, rời khỏi bệnh viện, Hạ Viêm khẽ nói, “Có chuyện cần phải xử lý, xong việc anh quay lại ngay.”

An Hòa kéo cánh tay anh, tựa đầu vào vai anh làm nũng, “Đừng mà!” Mới vừa bỏ qua khúc mắc ở bên nhau một lần nữa, anh lại muốn đi...

Hạ Viêm trầm thấp cười rộ lên, “Thế nào? Không nỡ xa anh?”

“Hứ! Tất nhiên không phải! Em chỉ lo cho anh thôi, trường học của bọn em nhiều anh chàng điển trai anh cũng thấy mà? Ngộ nhờ em bị chàng nào quyến rũ, hừ hừ, để xem anh giành lại thế nào!”

“À? Còn có tên nào đẹp trai hơn anh sao?” Hạ Viêm tự tin lúc này vô cùng cảm tạ ba mẹ vì đã cho mình một khuôn mặt như vậy.

An Hòa ngẩng đầu lên chăm chú quan sát, “Khoan hãy nói vội, thật sự rất nhiều anh chàng đẹp trai đấy.” Hai người tiếp tục đi về phía bãi đỗ xe, An Hòa hỏi: “Anh trở về có việc gì thế?”

“Có một vài việc, em không cần biết rõ, anh sẽ nhanh chóng trở về!”

“Vâng...” Cô cúi đầu, đá đá viên đá nhỏ ven đường, giọng điệu uể oải. Mới vừa làm hòa mà, cô thật sự muốn ở bên cạnh anh!

“Ừm... Trước khi đi, chúng ta đi gặp anh trai của em trước được không?” Hạ Viêm thấy tâm tình của cô đều ghi cả trên mặt, trong lòng cũng mềm mại ấm áp hơn, nhin không được hỏi cô.

“À... sao anh lại biết anh trai của em ở đây?”

Anh cười: “Anh còn biết bạn cùng phòng của em tên là Alice, bạn trai cô ấy tên là Danny... Mỗi tình đầu của em tên là... Trình Liệt!” Nói xong chữ cuối, giọng điệu của anh nặng nề.

An Hòa ngây ngô cười hắc hắc.

Không đợi bọn họ đi tìm An Vũ thì An Vũ đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Hai người cùng nhau đến trước cửa phòng trọ của An Hòa, vẫn chưa kịp vặn chìa khóa thì cửa được mở ra từ bên trong, về mặt An Vũ lo lắng nhìn không xót chút nào.

“Bé, sao em lại bị như vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?” An Vũ kéo em gái qua, mắt đảo quanh bốn phía trên người cô.

“Anh, em không sao mà, sao anh biết em đã trở về?”

Một giọng nữ dịu dàng ân cần phía sau lưng An Vũ trả lời: “Chị vừa mới nhìn thấy hai người qua cửa sổ, Hòa Hòa, không sao chứ?”

“Chị Lâm Lâm, thật sự không sao mà, chị xem...” Nói xong cô quay một vòng, thấy thế Hạ Viêm nhú mày, vươn tay ra giữ cô lại.

“Cẩn thận một chút.”

Alice cũng đi ra, đứng trước cửa nhìn hành động tình cảm của người ta, cười tủm tỉm nói: “Vào nhà cả đi, đứng trước cửa làm gì thế.”

Vào phòng, An Vũ mới nghi hoặc hỏi: “Vị này là?”

An Hòa không biết phải trả lời thế nào, tuy vừa rồi đã nói dẫn Hạ Viêm đến gặp anh trai nhưng mà bây giờ gặp mặt mình vừa tới Mỹ vài ngày mà đã có bạn trai thì anh trai có biết hỗn không nhỉ?

Cô nhìn về phía Hạ Viêm nhờ giúp đỡ. Hạ Viêm hiểu ý cô, cho cô một nụ cười an tâm, sau đó vươn tay ra với An Vũ, “Tôi là huấn luyện viên của các cô ấy, tôi tên Hạ Viêm, lần đầu gặp mặt...”

An Vũ à một tiếng, bắt tay Hạ Viêm, cảm kích nói: “Thật sự cảm ơn anh, nghe nói anh đưa em gái tôi đến bệnh viện, nhưng mà tôi lại không tìm thấy bệnh viện nào, còn tưởng rằng...” Nói một nửa, An Vũ có hơi ngượng ngừng gãi đầu.

An Hòa thử thăm dò, nghịch ngợm nói: “Còn tưởng rằng em bị lừa bán đi sao?”

An Vũ luôn luôn là một chàng trai thành thật, nghe vậy nên mặt hơi đỏ lên, ngại ngừng nói: “Xin lỗi, và thật sự cảm ơn anh...”

Hạ Viêm mỉm cười tỏ vẻ không sao.

16. Chương 16

Tối ngày hôm sau, An Vũ làm chủ chỉ mở bữa tiệc chiêu đãi ân nhân của em gái ở một nhà hàng Trung Quốc gần đó, trên đường đi An Hòa luôn nghĩ xem rốt cuộc có nên nói cho anh trai biết không, vẫn không dám dựa vào Hạ Viêm quá gần, bắt lấy cánh tay Alice, Alice lại nghiêng đầu kéo tay Hình Mỹ Lâm đi. An Hòa đành phải đi giữa Hạ Viêm và An Vũ một trái một phải, nghe anh hai bàn luận rôm rả với Hạ Viêm như là đã gặp được tri kỷ.

Làm sao mà cái gì anh cũng biết thế nhỉ, An Hòa nghe thấy giọng nói thuần hậu của anh nên yên lặng suy nghĩ, mặc dù Hạ Viêm không nói nhiều lắm nhưng mỗi câu anh nói ra đều được Hạ Vũ nhiệt liệt tán thưởng, trong lòng cô cũng thấy vui vẻ, người đàn ông mình tìm thật là lợi hại.

Dùng cơm xong, An Vũ và Hạ Viêm nghiêm nhiên lại trở thành anh em không giấu nhau điều gì, An Hòa trợn mắt há mồm, theo lý mà nói thì loại người thuở nhỏ đã được đưa lên cao như Hạ Viêm vĩnh viễn là nhân vật thuộc cấp bậc bạo quân chỉ biết ngạo mạn quan sát người khác, cô đã từng hoài nghi căn bản anh không biết cái gì gọi là chung sống bình đẳng. Nhưng mà hiện giờ anh và An Vũ tuy còn chưa đạt tới trình độ kẻ vai sát cánh nhưng đã nâng ly nói chitchat gặp nhau quá trẻ.

Cơm nước xong, sắc trời cũng đã tối, mọi người lo cho sức khỏe của An Hòa nên không tiếp tục đi uống nữa, An Vũ dặn dò em gái vài câu rồi cùng Hình Mỹ Lâm ra về. Hạ Viêm phụ trách đưa hai vị nữ sĩ kia về nhà.

Trên đường đi, ba người đều yên lặng. Alice liếc nhìn sang Hạ Viêm cùng người nào đó đứng xa xa “giấu đầu hở đuôi”, khinh bỉ nói: “Đừng giả vờ nữa... Đừng cho là mình cũng ngốc như anh trai bạn chút, đã có trực thăng lại còn có rất nhiều vệ sĩ, quan hệ bình thường mà được đãi ngộ như vậy à, được rồi được rồi, hai người làm gì thì làm đi, tôi về trước đây...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Hòa đỏ bừng, vâng dạ nói: “Bạn... bạn đi cùng đi mà, một mình đi về buổi tối rất nguy hiểm...”

Alice liếc cô một cái, “Bạn cho rằng ai cũng không biết vận động như bạn à?”

An Hòa nhớ tới hai ngày huấn luyện trước đó, mình bị tụt lại phía sau còn bắt Hạ Viêm phải quay lại tìm, xấu hổ cúi đầu xuống. Alice khẽ dí đầu cô một cái, xoay gót giày 12cm không thèm quay đầu nhìn lại bỏ đi.

Hạ Viêm buồn cười nhìn hai người cãi nhau, vuốt vuốt đầu An Hòa, nụ cười như tắm gió xuân, “Đừng lo cho cô ấy, cô ấy là Teakwondo đai đen, không phải mỗi người phụ nữ đều có tứ chi không phát triển như em đâu... Không biết vận động thì có sao, anh thích là được rồi...”

An Hòa ai oán nhìn anh, “Đây mà cũng gọi là an ủi sao?!”

Xuống dưới lầu, người nào đó ôm cô Hạ Viêm không chịu buông tay, Hạ Viêm cũng không nỡ, tối hôm qua sau khi trở về cũng lẫn lộn khó ngủ, không nhận được gọi điện thoại cho cô, làm sao biết được An Hòa cũng chưa ngủ, hai người tâm tình trong điện thoại, nói được một lúc lại không biết phải nói gì nữa, chỉ ngọt ngào im lặng, mãi cho đến khi anh nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ của cô mới cúp điện thoại.

Nghĩ lại ngày mai Hạ Viêm phải đi rồi, An Hòa ra vẻ không hề tình nguyện.

Hạ Viêm hôn lên môi cô, dịu dàng dỗ dành: “Khive sẽ đưa em đến Dubai chơi, được không?”

Người nào đó rất có nghĩa khí nghiêng đầu sang một bên từ chối: “Không cần! Không có chút sáng tạo nào!”

Hạ Viêm cười không nói lời nào.

“Mà làm sao anh có thể khiến cho anh trai em vui vẻ như vậy thế, trông anh ấy như là hận không thể kết nghĩa anh em với anh vậy.”

Hạ Viêm ôm ngang eo cô, thân mật vuốt chóp mũi cô, hai người cùng nghe thấy nhịp thở của nhau, “Em nghĩ xem vì sao tối hôm qua anh không đồng ý lời mời của anh em mà hẹn tối nay không?”

An Hòa nghi hoặc nhìn anh. Hạ Viêm hình như có hơi xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, do dự nói: “Anh vợ phải...phải nịnh nọt...Tiểu Sí nói...”

An Hòa hoảng sợ, trốn mắt nhìn anh: “Anh nói...tôi qua anh về tìm Hạ Sí thỉnh giáo cách...cách...nịnh nọt anh vợ?”

Hạ Viêm vui đầu vào cổ cô, bắt đắc dĩ nói: “Bọn Thiệu Tử Bác luôn làm theo mệnh lệnh của anh, anh chưa bao giờ tiếp xúc với người bình thường cho nên không biết phải ở chung với bọn họ thế nào, tối hôm qua về triệu tập tất cả bọn họ mở cuộc họp...Không cho phép hỏi anh nữa!” Rốt cuộc Hạ Viêm không nói được nữa, anh cảm thấy mình chưa từng...xấu hổ như vậy.

Nhưng mà anh cũng không bị cười nhạo như trong dự liệu, An Hòa yên lặng vươn tay ra, ôm thật chặt vòng eo tinh trắng của người đàn ông kia, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào lồng ngực anh, dùng sức hít lấy hương vị của anh. Cô chưa từng nghĩ tới người ta cần như anh lại vì cô mà làm như vậy, vì để cho người nhà của cô có ấn tượng tốt với anh mà anh hạ mình học cách quan tâm đến người khác, những vất vả dụng tâm ấy chỉ vì muốn cho cô thứ tốt nhất.

“Anh không cần làm vậy...cứ là chính mình là được rồi.”

Hạ Viêm lại đứng đắn cự tuyệt, “Không thể được, chẳng lẽ em muốn trong tương lai anh mang dáng vẻ hung thần ác sát đến gặp ba mẹ vợ sao, nếu họ sợ tới mức không dám gần con gái cho anh, vậy phải làm thế nào đây?”

An Hòa đỏ mặt đẩy anh ra, kêu lên: “Ai...ai...ai muốn gần cho anh...”

Môi Hạ Viêm dán lên một lần nữa, ôm hôn cô một cái, “Ừm...vậy anh đây ở rể nhà em, thế nào?”

“Hứ! Nghĩ hay lắm!” Hung hăng đập người nào đó một cước, An tiểu thư dùng mũi giày cao gót giẫm lên người nào đó vừa mới hôn mình, quay đầu bước vào thang máy.

Hạ Viêm còn chưa đi thì đã xảy ra một chuyện.

Lúc chuông cửa vang lên, An Hòa đang ngồi chơi game với Hạ Viêm trong phòng khách, Alice đang ngồi trên ghế sofa nấu cháo điện thoại với bạn trai.

“Anh tìm ai?” Alice mở cánh cửa trơn bóng, hỏi người đàn ông lạ lẫm ngoài cửa.

Giọng nói của Trình Liệt có hơi vội vàng, “Có phải An Hòa ở đây không?”

Alice nghi hoặc nhìn vào trong. Theo ánh mắt của Alice, rốt cuộc Trình Liệt cũng nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đã khiến mình như phát điên lên.

“Hòa Hòa!” Ngay cả giày cũng không cởi, chàng trai đang nóng vội không để ý đến thứ gì khác vọt thẳng vào, vươntay nắm lấy vai An Hòa.

Nhưng cũng không nắm được, phản ứng của Hạ Viêm cực kì nhanh, lướt qua thân thể An Hòa, nhanh chóng duỗi tay chặn động tác của Trình Liệt lại. Trình Liệt có hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn Hạ Viêm.

“Ồ...A Liệt, sao anh lại tới đây...” Tim An Hòa đập thình thịch nhanh gấp đôi bình thường, cô có một dự cảm xấu.

Quả nhiên, Hạ Viêm nheo mắt, tuy đang ngồi nhưng lại dùng thái độ lên mặt nhìn tình địch từ cao xuống thấp, “Cậu muốn làm gì?”

Trình Liệt bức bối gạt tay Hạ Viêm ra, giọng điệu không thân thiện lắm, “Bớt lo chuyện người khác đi!” Sau đó không để ý tới Hạ Viêm, ánh mắt đau lòng nhìn An Hòa, “Hòa Hòa...anh...đã biết...”

An Hòa cứng người, “Anh...anh biết cái gì?”

“Kha Vân đã trở về...Cô ấy nói cho anh biết một việc...Hòa Hòa, thật sự xin lỗi, em chịu nhiều uất ức như vậy mà anh lại không biết gì...” Khuôn mặt anh tuấn của Trình Liệt tràn ngập vẻ bi thương, giống như một đứa bé yêu mến quý trọng một con búp bê nhưng nó lại bị người ta không chút nể tình ném xuống đất, tùy ý chà đạp.

Khi anh biết được những chuyện cô đã trải qua thì nỗi sợ hãi trong lòng càng nhiều hơn so với lúc cô mất tích, cô gái anh che chở trong lòng bàn tay, ngay cả hôn môi cũng phải cẩn thận để chừng lại bị một người đàn ông khác chà đạp tàn bạo ở nơi mà anh không hề biết. Lúc ấy, cô đã sợ hãi cỡ nào, mà chính mình lại không đến cứu cô...

“A Liệt, chuyện này không liên quan gì đến anh cả, anh không cần phải tự trách, hiện giờ em rất tốt, thật mà...” Em thật sự rất tốt, đúng là khi ở căn cứ em đã từng bị tổn thương nhưng em sẽ không oán hận ai, hướng chỉ anh vô tội. Đối với anh, em chỉ cảm thấy có lỗi, bởi vì em đã để cho một người đàn ông khác bước vào sinh mệnh giúp em chữa lành vết thương, mà tình yêu của anh em lại không thể đáp trả.

Trình Liệt ngồi xổm trước mặt cô, cầm tay cô, ánh mắt kiên định, “Hòa Hòa, chúng ta hãy ở bên nhau một lần nữa, từ nay về sau nhất định anh sẽ bảo vệ em thật tốt!” Cho dù vì em, cuộc sống thuộc về mình anh cũng không cần, anh muốn mình phải mạnh lên, không để cho em rời khỏi anh nữa.

Hạ Viêm vẫn đứng một bên không nói gì khèn hếch miệng lên, giọng điệu lười nhác: “À...làm sao bây giờ, cậu đất tới chậm rồi...Cô ấy đã đồng ý gả cho tôi.”

An Hòa nghe vậy thì trừng đôi mắt to như hạt châu với người nào đó, cô đồng ý gả cho anh khi nào?

Sau khi vào cửa, ánh mắt Trình Liệt chuyển đến người đàn ông đang ngồi trên ghế salon lần thứ hai, lúc này anh ta mới quan sát kỹ người đàn ông này, ngoại hình anh tuấn, ánh mắt sắc bén, nụ cười ôn hòa nhưng lại che giấu một lời cảnh cáo. Trong nháy mắt Trình Liệt hiểu rõ, người đàn ông trước mặt không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

“Anh là ai?”

Hạ Viêm tình nguyện thay đổi vì người phụ nữ của mình cũng không có nghĩa là có thể nhẫn nhịn dung thứ cho tình địch của mình cướp người ngay trước mặt anh, “Hạ Viêm! Tôi tin là cậu đã từng nghe qua...”

Đương nhiên anh đã từng nghe qua!

Kha Vân có nhắc tới thủ lĩnh một tổ chức sát thủ, sát thủ xếp thứ nhất trong bảng xếp hạng những sát thủ trên thế giới, người tạo nên những kí ức bi thảm cho An Hòa – Hạ Viêm!

Tốc độ ra tay của Trình Liệt rất nhanh, căn bản An Hòa còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đẩy nhẹ sang một bên, Alicenhanhtay giữ lấy cô, trốn vào trong góc.

Bởi vì Hạ Viêm lo cho An Hòa nên hai quyền đầu tiên của Trình Liệt anh không tránh, đến khi cô đã lui đến khoảng cách an toàn mới bắt đầu né tránh sự tấn công của Trình Liệt.

Mỗi chiêu của Trình Liệt đều chí mạng, mỗi một lần tấn công đều nhắm vào ngay những điểm trọng yếu trên người Hạ Viêm, Hạ Viêm đã ném qua hai quyền của anh ta, biết rõ tay anh ta có bao nhiêu lực, hơi nhủu mảy. Tấn công lợi hại như vậy, từng chiêu từng chiêu không thừa lực chút nào, tuyệt đối đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. Tên Trình Liệt này cũng không phải người bình thường.

Nhưng mà... còn non lắm!

17. Chương 17

(*) chủ nhân duy nhất trong gia đình

Hạ Viêm hí hóp mắt nguy hiểm, trong tích tắc động tác tay trở nên vô cùng nhanh, hai cô gái trốn trong góc phòng vốn còn đang lo lắng cho Hạ Viêm nhưng người trước mặt lại xoay chuyển tình thế, chỉ cảm thấy Trình Liệt đang từ từ dưới cơ, không đầy mấy phút nữa nắm tay Hạ Viêm đã đi thẳng đến bụng Trình Liệt, Trình Liệt ôm bụng té trên mặt đất.

An Hòa chưa bao giờ chứng kiến hai cao thủ so chiêu thật sự, Alice từng nhìn thấy cũng kinh hãi, hai người thật sự vẫn chưa nhìn thấy rõ mà.

Sợ ngây người khoảng nửa phút, An Hòa khép cằm lại, chạy bình bịch đến ngồi xổm bên cạnh Trình Liệt, lo lắng hỏi: “A Liệt anh có sao không?”

Hạ Viêm bồng thu tay lại, ngồi xổm xuống theo, cúi chỏ chống lên đầu gối, nhìn Trình Liệt bằng đôi mắt lạnh như băng, “Cậu đã được trải qua huấn luyện ở ‘Ám’? Người đã ở trong ‘Ám’ đều có thân phận không hề đơn giản, nhưng mà tôi cũng không có hứng thú tìm hiểu thân phận của cậu. An Hòa là người phụ nữ của tôi, chỉ có thể là của tôi, tôi khuyên cậu đừng làm những việc vô vụn này nữa, cô ấy không thể nào tiếp nhận cậu được!” Nói xong cười tủm tỉm ngẩng đầu lên, “Đúng không, bảo bối?”

Trình Liệt đã đau đến mức không ngồi dậy nổi, ánh mắt càng lúc càng sâu không đáy, “Hạ Viêm, anh cứ đợi đây, tôi sẽ bắt anh phải quỳ xuống để cầu xin tôi...”

Hạ Viêm không thèm nhìn anh ta, ra vẻ không sao cả nhún vai, “Chờ cậu làm được rồi hãy nói!”

“Anh anh anh...sao anh lại bắt nạt anh ấy?!” Sau khi Trình Liệt bị Hạ Viêm kêu người tới mang đi, An Hòa rất không vui hỏi Hạ Viêm.

“Muốn nạy góc tường của anh à, hừ! Không đem hán ta đi cho xe ngựa xé thành tám trăm khúc, khiến cho hán kêu chagọi mẹ đã là nể mặt hán lắm rồi...”

“Dùng thành ngữ cũng không tệ, hừ!” Đây không phải là điểm quan trọng, “Anh biết anh ấy ỷ nại với em mà, hơn nữa anh ấy cũng đã đủ đau lòng rồi, anh lại còn đánh anh ấy, anh thật là...”

Hạ Viêm nịnh nọt bồ nhào qua, ôm eo cô gái nhỏ đang tức giận, giọng điệu oan ức, “Anh cũng bị cậu ta đánh mà, bây giờ người cũng đang rất đau, vậy mà em cũng không đau lòng cho anh...”

An Hòa mềm lòng ngay, nghe thấy anh bị thương lại còn giả giọng xin khoan dung, lửa giận cũng vơi đi phần nữa, vươn tay cởi nút áo sơ mơ của anh ra. Trình Liệt ra tay đúng là rất hung ác, bụng Hạ Viêm đã sưng đỏ một mảng, An Hòa không mắng anh nữa, chạy vào phòng ngủ lấy hòm thuốc ra, trở về ghế salon cẩn thận bôi thuốc cho anh. Bạn học Hạ bị thương lại nhắm mắt vui vẻ thưởng thức.

Toa thuốc xong, An Hòa cởi áo lúc này đánh nhau bị bắn của anh ra, Hạ Viêm hôn lên môi cô một cái, mập mờ nói: “Bà xã, vội vã vậy sao...” Mặt An Hòa trắng không còn chút máu, ngón cái cùng ngón trỏ nhéo vào hông anh một cái, sau đó ôm áo đi vào nhà tắm. Hạ Viêm ở phía sau gọi, “Này...quần cũng bị bắn mà...”

An Hòa nhìn đèn máy giặt lóe sáng, vuốt đôi môi vẫn còn hương vị của anh cười, tên kia sao lại càng ngày càng ngốc thế.

Ra khỏi nhà tắm, cặp chân thon dài của Hạ Viêm gác lên bàn trà, đang thoải mái nhìn nhả xem TV.

“Này...sao em lại thích mấy thể loại này hử, hơn nữa còn là những cuộn phim cũ rích...” Trên màn hình TV, người đàn ông tóc hơi dài, vẻ mặt u buồn ngồi bên bờ biển, đang nghiêng người hôn lên môi cô gái tóc dài.

An Hòa đi qua, ngồi bên cạnh anh, giật lấy điều khiển vặn lớn âm thanh, “Anh thì biết cái gì chứ, đây là phim kinh điển đấy! Hoa Trạch Loại đẹp trai quá mà, năm đó một nửa học sinh nữ trong lớp em ai cũng thích anh ấy cả...”

Hạ Viêm thuận miệng nói, “May quá, còn thừa lại một nửa không phải không còn thuốc chữa như vậy...”

An Hòa liếc nhìn một bên mặt đẹp như tượng điêu khắc của anh, sâu kín nói: “Một nửa khác mê Đạo Minh Tự...”

Đôi mắt đẹp của Hạ Viêm hơi nheo lại, giọng nói nguy hiểm, “Vậy còn em?”

“Hí hí...Em thích cả hai!”

Trong không khí truyền đến một tiếng thét...

“Á...anh làm gì vậy?” An Hòa đột nhiên bị đẩy ngã nhào ra nằm trên ghế salon, giãy giụa thoát khỏi người đàn ông đang nằm trên người cô.

Hạ Viêm chỉ chỉ vào TV, lại chỉ chỉ vào khuôn mặt mình, hung dữ trừng mắt nhìn cô gái nhỏ bên dưới, “Em nhìn kỹ lại xem, bọn họ làm sao có thể đẹp trai hơn anh chứ?!”

Ặc...Hạ đại gia, gần đây có phải ngài ghét nhất chuyện người khác xách động đến nhan sắc của ngài không? Gần đây năm lần bảy lượt nhắc tới chuyện này? Hơn nữa, ngài có thân phận như vậy, lại đi so mặt với mình tinh, có phải có hơi...không thích hợp với thân phận của ngài không?!

An Hòa ngậm chặt miệng, rất sợ sẽ cười thành tiếng lại làm cho máu ghen của người đàn ông kia càng thêm lan tràn. Nhưng mà mắt Hạ Viêm rất tinh, đôi mắt sáng ngời của cô tràn ngập niềm vui, đôi môi anh đào vì cố nhịn mà cắn chặt đến trắng bệch. Hạ Viêm nhut chí, áp xuống dần lên thân thể cô, dùng cùi chỏ chống xuống sofa, không đặt toàn bộ sức nặng lên người cô.

Hôn lên phần cổ trắng nõn của cô, Hạ Viêm có chút thất bại nói, “Em cười đi, ở bên cạnh em, anh đã sớm chuẩn bị tốt để biến thành một người chồng ghen tuông bị chê cười rồi...”

An Hòa vươn tay vuốt ve mái tóc ngắn đen nhánh của anh, giọng nói rất dịu dàng, “Hạ Viêm, em đã từng nói chưa nhỉ, em rất thích anh thế này.”

Động tác hôn khẽ của Hạ Viêm dừng lại, ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt sáng ngời của cô, “...thật vậy không?”

Kéo bàn tay của anh dán lên mặt mình, “Không hề lạnh lùng âm hiểm, không hề cô độc, Hạ Viêm, không phải chỉ có một mình anh mong người mình yêu được vui vẻ đâu.”

Hạ Viêm cúi người xuống, chân thành dán sát vào môi cô, nỉ non, “Lập lại một lần nữa...”

“Hạ Viêm, em hy vọng ở bên cạnh em, anh cũng được hạnh phúc...” Chữ cuối cùng lọt vào trong miệng Hạ Viêm.

Hòa Hòa, hạnh phúc của anh vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay em.

“Ừm...đừng mà, Alice còn ở đây.”

Alice cầm túi xách đi qua, “Tối nay mình không về.”

Sau khi cửa lớn bị đóng lại.

“Ừm...anh...sao anh lại cởi áo của em?”

“Bởi vì áo của anh bị em lấy mất rồi...”

Dường như cô gái nhỏ bị hôn đến choáng váng đại não hoạt động chậm chạp cũng cảm thấy có gì không ổn, nhưng mà lời nói hùng hồn lí lẽ của anh nghe cũng rất có đạo lí, đúng là áo của anh đã bị cô cởi mất...vậy thì cứ để cho anh cởi một cái là được rồi.

“...Anh, anh sao lại cởi váy của em?”

“Dễ thở...” Vừa gặm đôi môi nhưng nhớ đã lâu, trong lúc cấp bách người đàn ông kia tìm đại một lí do trả lời cô.

Dễ thở...dễ thở?!

Ái chà chà, cái tên đàn ông thối nhà anh, tìm một lí do dễ nghe như vậy cho cái trò lưu manh của anh, không biết xấu hổ không biết xấu hổ à! Bởi vì miệng đang bị người đàn ông kia chặn lại nên An Hòa chỉ có thể không ngừng chữi bới trong lòng.

“Ừm...” Đột nhiên Hạ Viêm kêu một tiếng, ngẩng đầu lên dùng ánh mắt rực lửa nhìn An Hòa, “Không thể chờ đợi được như vậy sao?”

An Hòa nhìn đôi môi mỏng ẩm ướt lúc đóng lúc mở cứ kì gọi cảm của anh, hàm răng vừa mới cắn ngón tay anh không tự giác nói lỏng ra. Hạ Viêm nhìn thấy dáng vẻ ngây ngô của cô, đối với chuyện cô bị vẻ đẹp của mình mê hoặc, rất thỏa mãn.

“Ngoan nào...cứ động đi...” Nghe thấy đối phương lên tiếng, An Hòa mới biết anh đang làm gì, mặt dần đỏ lên.

“Anh...đừng...” Trước kia không phải chưa từng tiếp xúc da thịt như vậy, nhưng mà khi đó cô rất sợ anh, vì biết mình không thể nào chống lại anh cho nên Hạ Viêm có bảo cô làm gì cô đều làm, dù cô có xấu hổ không muốn cũng sẽ chịu đựng. Hôm nay thì khác, bây giờ bọn họ là một đôi tình nhân chân chính, mấy hành vi yêu đương thân mật này sao cô không then thùng cho được. (đừng từ không chuẩn! Lúc nào chả đường đường chính chính, cô lại còn khó chịu già mồm cái lão cái rắm à! – tác giả)

Lúc này đây, Hạ Viêm không chấp nhận sự cự tuyệt của cô, anh đã nhẫn nại bao lâu rồi, mỗi ngày chỉ có thể sờ lại không thể ăn, đối với một người đàn ông thân thể khỏe mạnh mà nói là một việc dày vò cỡ nào!

Trong lòng Hạ Viêm hung hăng lập lời thề: Hòa Hòa, từ nay về sau trong nhà chúng ta em là chủ nhân duy nhất, mọi chuyện anh nghe lời em hết, ý nguyện của em chính là kim chỉ nam cho hành động của anh, nhưng mà...nhưng mà chỉ có một việc này là em phải nghe lời anh! Lập xong lời thề anh còn lặng lẽ vỗ tay cho mình trong lòng, nhìn đi, anh đã nhường lại tất cả địa vị của mình, anh hùng đứng ở chỗ nào, yêu thương bà xã cỡ nào nha!

An Hòa chỉ lo lắc mông trốn tránh ngón tay của anh, căn bản không biết người đàn ông này đã âm thầm ra quyết sách cho quyền lợi cùng trách nhiệm trong tương lai của hai người, hơn nữa còn tặng cho cô một chức vị rất thần thánh.

“Hòa Hòa ngoan nào...ngâm vào là được rồi...” Hạ Viêm hơi ngồi dậy, nhìn làn da cô đang nổi lên từng tảng đỏ ửng động lòng người, đáng người nhỏ nhắn xinh xắn lung linh hấp dẫn, ánh đèn trắng thuần chiếu lên người cô, da thịt trắng muốt ánh lên từng đốm sáng. Cô như vậy, thuần khiết vô tội mà lại chết tiệt hấp dẫn mê người!

Ánh mắt Hạ Viêm cũng dần dần đỏ lên, một ngón tay đã biến thành hai, không ngừng hoạt động trong nơi non mềm kia của cô.

An Hòa bị động tác thành thực kia của anh làm cho toàn thân nóng lên, khi anh cố gắng xâm nhập ba ngón tay vào, thân thể cô run lên, chiếc cảm gương lên, đạt đến đỉnh.

Từng động tác của Hạ Viêm rất nhẹ nhàng, chờ đợi cô mở mắt ra từ cơn choáng váng.

Vốn An Hòa đang từ từ khép hờ hai mắt đã rất xấu hổ, sao mình lại nhảy cảm như vậy, lại còn bị ngón tay của anh... Nhưng khi cô lấy hết dũng khí đỏ mặt mở mắt ra thì đã nhìn thấy ánh mắt vốn tràn ngập yêu thương của người mình yêu bị bảo phủ bởi dục vọng thể nào.

Ánh mắt Hạ Viêm đói khát, đỏ lên tuyên cáo anh muốn ăn cô! Lúc này An Hòa mới bắt chợt nhận ra bọn họ đã xa nhau hơn nửa năm, người đàn ông này chắc đã nửa năm không ăn thịt, hiện giờ chắc là anh đang... Không, nhất định là đã đói đến điên rồi!

Tuy trong lòng đã rõ nhưng cô vẫn yếu ớt hỏi một câu, “Em đi rồi anh có tìm những người phụ nữ khác không hả?”

Hạ Viêm trừng mắt nhìn cô dường như sắp phun ra lửa, “Anh... không... có hứng!”

Ặc – này này ngài Hạ, cách nói của ngài càng ngày càng không giống Hạ Viêm rồi.

Lòng An Hòa mềm đi, “Vậy thì... anh tiết chế một chút nha...”

Hạ Viêm nằm xuống sofa, nghiêng người ôm lấy An Hòa, nụ cười có chút khùng bố, “Yên tâm, sẽ không làm em bị thương đâu!”

18. Chương 18

Gào khóc... Tuy chân tay cô vẫn còn lạnh lặn, cái mạng nhỏ vẫn còn giữ được nhưng thân thể của cô lại không thể nhúc nhích được mới là chuyện nha.

Sáng sớm, An Hòa vừa mở mắt ra, vừa định giơ chân đá tẩm chăn mềm ra thì cảm giác đau nhức đã tập kích toàn thân, Hạ Viêm, anh là cái tên gian xảo!

Nhớ tới tới hôm qua, một cước đá văng cửa phòng gra, cánh cửa đáng thương đâm sầm vào tường sau đó dội ngược lại, chậm rãi khép lại phía sau bọn họ.

Hạ Viêm ném cô trên chiếc giường lớn mềm mại, cô cũng giống như cánh cửa, nảy lên khỏi giường, “Anh anh anh... Anh đừng tới đây...” Lúc này người nào đó đã biết sợ hãi, kéo ga giường quấn quanh người mình, ôm gối trốn ở một góc giường, đôi mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt càng lúc càng gần mình.

Hạ Viêm đứng trên giường, nhìn cô từ cao xuống thấp trong vài giây đồng hồ, sau đó...bắt đầu cởi quần.

“Bảo bối đã trống trơn rồi, sao anh có thể không biết xấu hổ mặc quần áo được?”

Lúc Hạ Viêm cởi quần áo tay chân cũng nhanh gọn giống như lúc anh cầm súng, tốc độ cũng nhanh thái quá, An Hòa thừa dịp anh cởi quần áo nghĩ cách bò xuống giường nhưng thân thể vừa dịch chuyển được nửa mét thì cả người đã bị lôi lại.

Hạ Viêm đè lên, chống lên trán của cô, nụ cười vô cùng tà ác, tóc gáy An Hòa sồn cả lên, “Hòa Hòa ngoan nào...” Sau đó trong nháy mắt cái chăn đơn trên người An Hòa bị rút ra, da thịt màu đồng không có trở ngại gì dán lên thân thể trắng như tuyết của cô.

“Hic...hic...đừng...đầu hàng...” Đầu óc An Hòa choáng váng, thân dưới tê dại tưởng đau khó chịu, cái miệng nhỏ nhắn hồng hào mấp máy càng khiến cho nhiệt tình của Hạ Viêm tăng vọt.

Lưỡi của Hạ Viêm kéo dài một đường dọc theo gương mặt tinh tế của cô, rồi đến xương quai xanh, mút hôn liếm cắn, không buông tha một chỗ nào, bàn tay cũng không nhàn rỗi, nắm lấy khuôn ngực cao ngất của cô, nặng nề vuốt ve, “Ng ngoan...gọi tên anh đi.”

“Hạ Viêm... Hạ Viêm... Hạ Viêm...”

“Ng ngoan quá...cái này cho em!” Cùng với tiếng khó chỗ cầu xin tha thứ của cô, Hạ Viêm nâng người lên, hai tay cố định vòng eo của cô, không chút do dự bắt đầu hung mãnh ra vào.

Cũng không lâu sau, thân thể An Hòa đột nhiên bắt đầu căng cứng, cả phần eo cong lên trên, cứ như vậy mà run rẩy cho ra.

Hạ Viêm nhắm mắt lại, hưởng thụ tầng tầng khoái cảm lúc cô co rút, sau đó gian nan rút ra, cúi người hôn lên đôi môi khẽ nhếch lên của cô, “Nhiều thật...Hòa Hòa ra thật nhiều...”

An Hòa hét lên một tiếng, hai tay che mặt lại.

Hạ Viêm chỉ giới hạn cho cô nghỉ ngơi trong vài phút. Mấy phút sau, anh mò lên hai chân của cô, quấn nó quanh lưng mình, tiến vào chỗ sâu nhất của cô một lần nữa.

“Hic...Sao anh...sao lại nữa chứ?”

Hạ Viêm buồn cười nhìn cô đầy sát khí lau nước mắt, dỗ dành: “Anh vẫn chưa ra mà, sao có thể chấm dứt được chứ?”

Cô nhóc rất tuyệt vọng, “...khi nào mới có thể...có thể...”

Hạ Viêm vừa cử động vừa ghé sát vào tai cô, nói một câu làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của An Hòa đỏ hồng lên ngay lập tức.

“Không...không cần phải...”

Ánh mắt tên đàn ông kia lại vô tội, “Vây cũng không còn cách nào, chỉ có thể nhìn xem khi nào thì nó chơi đủ...”

Người bị bắt nạt ngay cả cơ hội khiếu nại cũng không có, uất ức bĩu môi, sợ hãi vươn tay ra ôm cổ người đàn ông, nương theo sức của anh mà ngồi dậy.

Hai chân chống lên giường, cả người ngồi xổm trên cơ thể người đàn ông, cánh tay treo trên cổ người đàn ông, An Hòa rất gian nan dịch mình lên, sau đó...không thể đi xuống!

“Em...không biết!” Giọng nói trong veo kèm thêm một chút khàn khàn, người nào đó nghe được lại cảm thấy đúng là rất phong tình vạn chủng.

Hạ Viêm nhìn quá lâu rồi, hiện giờ thật sự không có kiên nhẫn chậm rãi chỉ dạy cô nữa, vì vậy anh tự tay nâng cô lên, thân thể không thể chờ đợi được thả cô xuống.

Tư thế như vậy khiến cho Hạ Viêm càng thêm có cảm giác, mỗi một lần đều sâu đến nỗi như muốn xuyên qua cô. Ánh mắt Hạ Viêm ngày càng điên cuồng, không để ý đến lời cầu xin tha thứ của cô, mạnh mẽ đâm vào cơ thể cô, cuối cùng đè cô xuống, chống đỡ lấy cô phun ra dòng nhiệt nóng đã tích tụ bấy lâu, An Hòa ngửa đầu lên, bị dòng nhiệt của anh đưa đến cao trào một lần nữa.

Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể của cô, đặt cô nằm lên trên giường, vẻ mặt Hạ Viêm thỏa mãn chậc lưỡi, “Hôm nay bỏ qua cho em nha...”

An Hòa yên tâm.

“Sau này bỏ sung sau vậy.”

An Hòa cảm thấy đầu hơi đau.

“Thể lực quá kém, sau này mỗi ngày phải chạy bộ với anh!”

Đầu An Hòa càng đau hơn.

“Như vậy thì mỗi đêm chúng ta mới có thể làm vài lần được.”

An Hòa đã triệt để bất tỉnh.

Rốt cuộc vẫn không thể nào ngã bài với An Vũ, sau đêm hai người triền miên Hạ Viêm đã gấp đến độ sắp điên lên cùng bọn người David lên máy bay. Trước khi đi, anh dịu dàng dặn dò, “Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về, nhớ rõ phải nhớ đến anh, nghe chưa?”

An lúa nhu thuận gật đầu, ôm anh không muốn buông tay.

David đứng một bên chịu không được đáng vẻ này của hai người, kéo Hạ Viêm lên máy bay.

Trên máy bay, David bắt chéo chân, cầm trong tay một thanh chủy thủ màu bạc, tùy ý vuốt ve, “Giáo phụ mafia bị ám sát, bọn họ hoài nghi là do chúng ta giả trò quỷ, muốn liều mạng với chúng ta. Nhưng mà hiện giờ người thừa kế của bọn họ không chịu tiếp nhận, tạm thời bọn họ không rảnh bận tâm đến chúng ta. Vậy chúng ta có cần... tiên hạ thủ vi cường không?!” (ý nói ra tay trước để giành lợi thế)

Hạ Viêm lưỡi biếng dựa vào lưng ghế, nghe vậy thì nhú mày, “Nói như vậy thật sự là do chúng ta làm? Mà tôi lại không biết?”

Ánh mắt Thiệu Tử Bác và David đều bắn về phía Hạ Sí đang nhàn nhã hát một điệu dân gian. Hạ Sí cảm nhận được ánh mắt của mọi người, không đứng đắn cười ầm lên, “Là em làm đó, dạo này quá nhàm chán...”

Hạ Viêm thở dài, “Anh không hề muốn em bước vào con đường giao du với những kẻ xấu này...”

Hạ Sí vẫn giữ dáng vẻ cà lơ phớt phơ như cũ, nói một câu làm ấm lòng Hạ Viêm, “Anh bảo vệ em 24 năm, hiện giờ anh đã tìm được cuộc sống mới rồi, làm em trai sao có thể không thành toàn cho anh chứ, cũng đã đến lúc em nên tiếp nhận rồi...”

Hạ Viêm hơi giật mình nhìn anh ta, “Anh nghĩ em chỉ muốn giúp anh...”

“Hứ...” Hạ Sí vui vẻ cười, “Không! Em muốn thay thế anh!”

“Anh, muốn ở bên cạnh cô ấy thì phải biến mình trở nên đơn giản một chút, chẳng lẽ anh muốn dùng bàn tay này mà ôm cô ấy ngủ sao?”

Hạ Viêm trầm mặc.

David cùng Triệu Tử Bác lại cuống lên, David dùng tiếng Anh chuẩn lú ra lú rú: “Cậu muốn để anh ấy rút khỏi? Nhưng mà việc này rất nguy hiểm cậu có biết không? Làm không tốt thì ngay cả mạng cũng mất!”

Hạ Viêm miệng như ngậm một cây tăm không biết lấy từ đâu, Hạ Sí nhìn anh trai mình hỏi: “Đáng không?”

Ánh mắt Hạ Viêm nhìn về phía cửa sổ, trước mắt hiện lên khuôn mặt mỉm cười đáng yêu tinh nghịch kia, giọng nói vô cùng nhu hòa, “Đương nhiên đáng giá.”

Vừa đi vào văn phòng thì thuộc hạ đã báo cáo, “Vừa rồi mới nhận được tin tức, người thừa kế tổ chức Mafia ngày hôm nay đã đến Italy.”

Triệu Tử Bác trầm giọng hỏi: “Là ai?”

“...nghe nói chỉ mới 21 tuổi, còn là một sinh viên, tư liệu cụ thể thì không rõ lắm.”

David cười không thèm đếm xỉa đến, “Cái gì hả, thì ra chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa.”

Hạ Viêm mỉm cười, ngồi xuống chiếc ghế salon rộng thênh thênh, bưng ly chocolate nóng hổi lên, nói: “Cậu không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, ba đứa con của vợ chính lão giáo phụ kia không chọn đứa nào lại chỉ chọn một đứa con riêng, nhất định là có nguyên nhân, không thể xem thường cậu ta.” (giáo phụ ý chỉ thủ lĩnh tổ chức mafia)

Buổi tối, Hạ Viêm trò chuyện với An Hòa qua điện thoại, nằm trên giường thật lâu không thể chìm vào giấc ngủ. Chuyện Hạ Sí nói anh cũng đã từng nghĩ đến. Anh hy vọng có thể trải qua cuộc sống bình thường cùng An Hòa, giống như những đôi tình nhân khác, mỗi ngày đưa cô đến trường hoặc đi làm, cuối cùng tuấn tánt hưởng thế giới của hai người, đợi cô lớn hơn một chút thì hai người có thể kết hôn, sau đó sinh vài đứa trẻ đáng yêu, sống một cuộc sống như anh từng mơ ước.

Nhưng mà, cô lương thiện như vậy, một ngày nào đó sẽ không cảm thấy vui vẻ bởi mùi máu tươi trên người anh, anh không muốn chuyện như vậy xảy ra, anh hy vọng cô cảm thấy hạnh phúc khi ở bên cạnh anh.

Nhưng từ nhỏ anh đã mang vận mệnh như vậy, nói từ bỏ làm sao dễ dàng như vậy, từ khi anh 12 tuổi đã bắt đầu giết người, nhiều năm qua đã tích lũy nhiều ân oán như vậy, khi tổ chức đổi chủ, kẻ thù biết anh muốn chậu vàng rửa tay, như vậy có nghĩa là tất cả ân oán đều phải chấm dứt trong một thời gian ngắn.

Anh không thể nắm chắc có thể đối phó với đồng thời nhiều người như vậy, dù cho dốc hết toàn bộ lực lượng, anh cũng không nhất định có thể triệt để từ bỏ trong một ngày nào đó. Đây chính là chỗ anh do dự, nếu như anh chết, vậy cô phải làm sao đây.

Nhưng nhiều ngày liên tiếp Hạ Viêm không hề nhận được bất kì một lá chiến thư công khai hay bí mật nào từ tổ chức Mafia, bọn người Thiệu Tử Bác vốn vẫn đang ở trong trạng thái đề phòng cao độ cũng thấy nghi hoặc, theo lí mà nói thì sau khi người mới thừa kế chức vị giáo phụ thì chuyện đầu tiên phải làm là báo thù cho lão Denaro, dù cho đứa con trai của lão Denaro này không thích ba của mình nhưng xem như là để củng cố vị trí hãn cũng không thể không có hành động gì.

Đáp án nhanh chóng được công bố.

Vệ sĩ được sắp xếp bên cạnh An Hòa thông báo tin tức An Hòa bị bắt cóc. Vệ sĩ Hạ Viêm sắp xếp bên cạnh An Hòa công khai và bí mật có 18 người, mỗi người đều là cao thủ. Nhưng đến cuối cùng chỉ còn lại một người, Hạ Viêm đã hiểu, không phải tên vệ sĩ này có năng lực mà là đối phương giữ lại một người để truyềntin cho Hạ Viêm.

Hạ Viêm đứng bên cửa sổ lạnh lùng cười, một đám đàn ông đứng trước bàn làm việc mỗi người hai mặt nhìn nhau, không phải đại ca đang gấp đến độ đổ thêm dầu vào ngọn lửa đang cháy hoặc là nổi trận lôi đình sao?

“Đại... đại ca...” David lấp bắp gọi người đàn ông im lặng như một bức tượng điêu khắc, phản ứng của anh thật sự là không hề bình thường nha.

Hạ Sĩ thở dài, “Cho nên mới nói dùng thủ đoạn nào để báo thù không liên quan gì đến số tuổi cả, mấu chốt là đầu óc! Chuyện của chị dâu chúng ta đã dùng những biện pháp giữ bí mật nghiêm ngặt mà hãn cũng vẫn tìm được.”

Lúc này Hạ Viêm vẫn không nói tiếng nào đột nhiên mở miệng, giọng nói lãnh lẽo cực độ, anh nói: “Trình Liệt!”

“Hả?” Đang gặp phải chuyện này anh lại nhắc đến tình địch của mình làm gì, không phải đầu bị choáng rồi chứ?

Hạ Viêm không lên tiếng, lông mày nhíu chặt lại, đã sớm nghĩ đến gương mặt đó ba phần tư trông giống Denaro, 21 tuổi, lại từng trải qua huấn luyện ở “Ám”, ngày hôm đó giọng điệu lại tưng tửng như vậy... Tất cả đã chứng minh Trình Liệt chính là con trai của Denaro mới trở thành người thừa kế chức giáo phụ.

Cậu ta đang thật sự báo thù, nhưng không phải cho ba cậu ta mà là cho tình yêu của cậu ta.

19. Chương 19

“Anh... anh nói cái gì? Giáo phụ mới của tổ chức Mafia là tình địch của anh sao?” David nhảy dựng lên từ trên ghế salon, kinh ngạc không nhỏ tẹo nào.

Hạ Sí trầm mặc gật gật đầu, nhìn phản ứng của anh trai thì đại khái là như vậy rồi. Khó trách bí mật được giữ nghiêm ngặt như vậy mà đối phương vẫn có thể dễ dàng tìm ra An Hòa; khó trách Hạ Viêm lại không gấp gáp như vậy, bởi vì biết rõ Trình Liệt sẽ không làm tổn thương An Hòa.

Hạ Sí dựa vào sofa, có chút lo lắng nhìn lên gian phòng trên lầu, sợ nhất không phải là thân thể An Hòa bị thương, mà là...

Lúc này sợ là lòng anh hai đã nóng như lửa đốt rồi.

Đúng vậy, 28 năm qua chưa bao giờ Hạ Viêm lại lo lắng sợ hãi như lúc này. Nhưng mà anh lại không thể làm gì, việc duy nhất có thể làm là chờ đợi.

Chờ cái gì đây? Chờ đến khi Trình Liệt gọi điện thoại. Nhưng chờ lâu thêm một giây thì lòng của anh lại càng chìm xuống. Anh biết Trình Liệt muốn trả thù anh, để cho anh phải chờ đợi trong giày vò, ném thử tâm trạng của Trình Liệt khi An Hòa mất tích, nhưng mà khi đó An Hòa không có tin tức gì Trình Liệt vẫn có thể tự lừa mình dối người ôm một tia hy vọng, mà hiện giờ Hạ Viêm chỉ có thể càng lúc càng tuyệt vọng.

Trình Liệt, nếu như cậu dám can đảm động đến cô ấy...

Italy, Sicilia (Sicilia là một vùng tự trị có diện tích lớn nhất của Ý)

Chỉ có trong những cuốn truyện cổ tích mới có những tòa thành cổ kính như vậy, bên trong có một hoa viên xinh đẹp, trong hoa viên có một cô gái trẻ mặc đồ trắng tóc đen thoạt nhìn rất yên lặng đang ngồi ngẩn người dưới ánh mặt trời, bóng lưng gầy yếu mà cô độc. Cô hầu nữ cung kính đứng bên cạnh, mang chén trà đã nguội trước mặt cô gái đi, thay một ấm hồng trà vừa mới pha còn nóng bốc khói. Mà ánh mắt của cô gái kia vẫn không hề dao động.

“Hòa Hòa, sao lại không uống? Trước kia không phải em rất thích uống hồng trà sao?” Chàng trai trẻ anh tuấn, không, lúc này hẳn phải gọi là người đàn ông, đi đến ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh An Hòa, giọng nói dịu dàng hỏi.

Cô gái quay đầu lại, né tránh ánh mắt nóng bỏng kia, không nói một lời nào.

Ngón tay Trình Liệt dần dần dùng sức, nước trà nóng hồi bắn tung tóe lên mu bàn tay anh ta nhưng anh ta lại không hay biết, đột nhiên hất tay về phía bên cạnh, chén sứ tinh xảo trong nháy mắt vỡ thành năm bảy mảnh, nữ hầu đứng một bên sợ hãi cúi đầu. Đôi mắt đẹp hiện lên một vẻ thô bạo An Hòa chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng cô gái nào đó đang nhìn chằm chằm vào bãi cỏ lại không chú ý tới.

Nắm tay siết chặt lại, thật lâu sau, rốt cuộc trên khuôn mặt của chàng trai trẻ cũng lộ ra vẻ thất bại rất hợp với độ tuổi của cậu, không biết phải làm sao trước mặt cô gái kia, “Hòa Hòa, rốt cuộc em muốn thế nào?”

Nghe vậy, rốt cuộc An Hòa cũng có phản ứng, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn thấy thái độ đau lòng trên khuôn mặt người mình đã từng yêu, vốn muốn định chất vấn một câu “Là anh muốn thế nào mới phải?” cũng nén trở lại. Nói cho cùng, cô đã phụ anh.

“A Liệt, anh tốt như vậy, đáng có được một cô gái tốt hơn.”

Trình Liệt cười khổ, “Trong mắt anh, chỉ có em là tốt nhất, nhưng em lại không quan tâm đến anh.”

“...”

Trình Liệt khẽ mím môi, bình tĩnh nhìn người con gái đã chiếm cứ cả một thời niên thiếu của mình, anh rất muốn nói cho cô biết, ở bên cạnh cô đến già đã từng là ước mơ cả đời của anh. Nhưng với anh mà nói, mục tiêu quan trọng như vậy lại bị người khác cướp đi một cách dễ dàng, lại còn là người đàn ông tổn thương cô sâu sắc nhất, không đáng được yêu nhất. Anh không cam lòng, sao có thể cam tâm được.

“Anh sẽ không từ bỏ em.” Giọng nói của Trình Liệt không còn dịu dàng như trước, mang một vẻ lạnh lẽo. An Hòa chưa từng biết, “Anh cũng sẽ không bỏ qua cho Hạ Viêm! Giết hắn thì quá tiện nghi cho hắn!” Nói xong không hề liếc nhìn An Hòa bỏ đi.

“Ngài Hạ, mấy ngày nay có khá không?” Giọng nói của Trình Liệt rõ ràng mang theo vẻ đắc ý cùng mỉa mai.

Hạ Viêm nắm chặt tay, khớp xương dùng quá sức trở nên trắng bệch, giọng nói lại vẫn bình tĩnh lãnh đạm như trước, “Đúng là không khá lắm, nhưng mà ngài Trình đây chắc là dạo này cũng không khá hơn là mấy đâu nhỉ?”

Hòa Hòa của anh tuy yếu ớt nhưng lại rất kiêu ngạo và chấp nhất, đã xác định là anh thì sắc mặt làm sao có thể tươi tắn với người đàn ông khác được.

Trình Liệt cố nén giọng xuống, “Hạ Viêm, trước 12h trưa mai hãy đến Sicilia, một mình!”

Hạ Viêm nhìn biển đêm ngoài cửa sổ, chỉ đáp một chữ: “Được.”

Không ai đồng ý cho Hạ Viêm đi một mình, Hạ Síc cũng vậy, “Anh hai, em hiểu tâm trạng của anh, nhưng mà tối thiểu cũng phải mang theo J chứ? Anh ấy là cận vệ của anh mà.”

Hạ Viêm ngồi trên ghế salon làm công tác chuẩn bị cuối cùng, trên mặt bàn là các loại vũ khí và dao ngắn, đã lâu rồi anh không cầm súng, nhưng kỹ thuật điều chỉnh vũ khí vẫn gọn gàng như cũ, xúc cảm chính là một thói quen, súng và tay của anh luôn phù hợp như vậy. Càng ngày anh càng không thích cảm giác này.

“Không! Đi một mình!” Chuẩn bị xong mọi thứ, ánh mắt lướt qua đám cấp dưới chung quanh, giọng nói trầm thấp hàm chứa một lời cảnh cáo, “Không cho phép ai đi theo!” Đây là chuyện của ba người bọn họ, không cần người ngoài nhúng tay vào, nếu như Trình Liệt muốn dùng một ít thủ đoạn để chơi vậy thì xem cậu ta như đối thủ đã là đánh giá cao cậu ta.

Hạ Sí bắt đầu lắc đầu, cao giọng hỏi: “Vậy anh có lời cuối nào muốn dặn dò không?”

Hạ Viêm đi tới cửa rồi dừng lại, bóng lưng cao ngất trầm ổn như núi, “Anh sẽ không chết!” Anh vừa mới vượt ngàn dặm mới chiếm được quyền hạnh phúc, làm sao có thể chết nhanh như vậy được, “Nhưng mà Hạ Sí, em thật sự đã nghĩ kỹ rồi?”

Hạ Sí lười biếng ngồi trên ghế salon, ngón tay vô thức vuốt ve bả vai, giọng điệu vẫn bất cần như trước, “Ồ...nghĩ kỹ rồi.”

Hạ Viêm gật gù đầu, “Tốt lắm, từ nay về ở đây sau giao cho em.”

“A Liệt, xảy ra chuyện gì vậy?” Vừa mới đi vào phòng khách định làm như không nhìn thấy ai nhưng không khí lại tràn ngập mùi máu tươi, cô nhìn không được chạy qua.

Trình Liệt ôm bụng chậm rãi ngồi xuống ghế sofa, ngửa mặt nhìn khuôn mặt thanh lệ của cô bé kia không thể che giấu được vẻ ân cần. Ngoại hình của cô cũng không phải quá xinh đẹp, chỉ phẳng phai có một vẻ thật thà phúc hậu, lại có chút bướng bỉnh, cá tính lương thiện đáng yêu, là một cô gái tốt. Có thể trên đời này còn có rất nhiều cô gái như vậy, nhưng sao chỉ có cô mới có thể đi vào lòng mình.

Anh cũng không trả lời câu hỏi của cô mà lại hỏi: “Hòa Hòa...em ở bên cạnh anh ta có vui vẻ không?”

An Hòa nhận lấy chiếc kéo người hầu bên cạnh đưa, cắt bỏ áo của Trình Liệt mới phát hiện ra bụng của anh bị một thứ vũ khí sắc bén đâm, cô nhẹ nhàng đặt băng gạc ấm lên miệng vết thương, khử trùng cho anh, “A Liệt, em cũng đã từng nghĩ rằng cả đời này mình chỉ ở bên cạnh anh, nhưng anh đã từng nghe câu này chưa? Trên đời này, thật sự có một loại gặp gỡ gọi là định mệnh.”

“Anh làm cho em vui vẻ hơn Hạ Viêm, săn sóc em hơn Hạ Viêm, dịu dàng lương thiện hơn Hạ Viêm...Nhưng chỉ có anh ấy mới có thể khiến cho em đau khổ, có thể khiến cho lòng em rạn vỡ.” Trong đầu cô bỗng xuất hiện hình ảnh người đàn ông kia đứng trước bia mộ của ba mẹ mình, đáng vẻ ngây ngốc khi thổ lộ với mình, An Hòa cười khẽ, “A Liệt, em rất yêu anh ấy...”

Trình Liệt ngửa đầu tựa vào lưng ghế salon, để cho An Hòa cẩn thận tỉ mỉ sát trùng bôi thuốc cho mình, ánh mắt chua xót, không biết vì vết thương đau đớn hay là vì mấy câu nói kia của cô.

Có tiếng gõ cửa phá vỡ không khí im lặng trong phòng, Trình Liệt mở mắt ra, trầm giọng nói: “Vào đi!”

Một thuộc hạ cực kì có uy của lão Denaro, Andree – một trong những thầy giáo của Trình Liệt, cung kính hành lễ với người đàn ông ngồi trên ghế salon, nói: “Đã chuẩn bị xong trực thăng.”

Trình Liệt trầm mặc, như là đang hạ quyết tâm một lần cuối, ánh mắt nhìn An Hòa cực kì đa tình nóng bỏng. An Hòa không biết vì sao anh lại như vậy, cũng bình tĩnh nhìn anh.

“Thật sự em... sẽ không yêu anh nữa sao?” Anh hỏi rồi từng chữ một.

Ánh mắt An Hòa tràn ngập vẻ áy náy, giọng điệu lại rất kiên định, “Ừm!”

Trình Liệt đứng lên, nói với năm người đàn ông đang đứng cung kính trước cửa: “Không cần chờ hần nữa, trước tiên đưa...” Lời còn chưa nói hết thì đột nhiên sau lưng Andree vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Nhìn thấy Trình Liệt, đối phương cũng hành lễ như Andree, dùng tiếng Ý nói: “Nhìn thấy Hạ Viêm rồi.”

Trong nháy mắt Trình Liệt thoáng hiện lên một vẻ hàm xúc khó hiểu, trầm mặc quay đầu về phía An Hòa đang nghi hoặc nói: “Hần đến rồi.”

An Hòa biết “hần” anh nói đến là ai, trong nháy mắt ánh mắt cũng trở nên vui sướng, cô cẩn thận dè dặt hỏi: “À Liệt, anh sẽ không đối phó với anh ấy, có phải không?”

Ánh mắt Trình Liệt có chút ảm đạm, quay đầu nói với thuộc hạ một câu gì đó, sau đó dắt tay An Hòa, nói: “Đi thôi”

Đoàn người ra khỏi phòng, cũng không ra khỏi biệt thự mà đi quanh quần trong tòa nhà to lớn, cuối cùng mới ranoài theo một cửa ngầm. An Hòa sợ hãi phát hiện ngoài cửa lại là một rừng cây hoa anh túc nhỏ.

An Hòa ở đây một tuần vậy mà không biết tòa thành cổ này lại có một con đường bí mật, hơn nữa thậm chí phía sau còn có một cánh rừng xinh đẹp. Đi lòng vòng theo Trình Liệt ra khỏi cánh rừng, cô không biết bị dẫn đi đâu, nhưng mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó đang xảy ra, bởi vì trên đường đi số lượng vệ sĩ bên cạnh Trình Liệt không ngừng tăng lên, cô cũng không biết bọn họ xuất hiện từ đâu.

Cánh rừng không lớn, đi không bao lâu thì đoàn người đã đến bìa rừng, bỗng nhiên Trình Liệt dừng bước, An Hòa vốn bị kéo đi, Trình Liệt dừng lại như vậy nên An Hòa đâm sầm vào đầu vai anh, bùm đầu nghe tiếng trật mắt ngẩng đầu lên, vẫn chưa kịp đặt câu hỏi thì phía trước đã xuất hiện một ngạc nhiên vui mừng cực kì lớn, Hạ Viêm!

20. Chương 20

Trên mặt đường cái cách đó không xa là một chiếc xe màu đỏ, người đàn ông tuấn mã cô ngày nhớ đêm mong giống như một kị sĩ áo đen bước ra từ trong một bức tranh, lúc này đang dựa vào cửa xe dịu dàng cười với cô. An Hòa gọi to một tiếng “Hạ Viêm”, giăng ra khỏi tay Trình Liệt, nhấc váy mỉm cười chạy đến bên cạnh người đàn ông đang chờ đợi mình, để lại phía sau chàng vương tử đẹp trai với bàn tay trắng rỗng cùng nỗi buồn mất mát vô cớ. (sến chịu ko nổi)

Nhẹ nhàng như một con chim yến, cô chạy xuống dọc theo sườn núi, Hạ Viêm mở rộng cánh tay ôm lấy thiên thần nhỏ bay vào trong lồng ngực của mình.

“Có nhớ anh không?”

Tiếng nói hoa lệ, hương vị quen thuộc khoan khoái nhẹ nhàng, tất cả những gì thuộc về người đàn ông này đều làm cho cô nhớ nhưng vô cùng. An Hòa dùng sức gật đầu thật mạnh.

Chưa bao giờ an tâm như thời khắc này, nguy hiểm cũng không khiến cô sợ hãi, chỉ bởi vì biết rõ anh sẽ tìm được mình.

Đến khi nghe thấy tiếng bước chân sau lưng An Hòa mới lấy lại tinh thần từ trong niềm vui, vội vàng xoay người lại, dang rộng hai tay giống như gà mẹ che chở cho gà con, chắn trước người Hạ Viêm, “A Liệt, không cho phép anh bắt nạt anh ấy!” Tuy đơn giản đột tấu (1 đấu 1) Trình Liệt đánh không lại Hạ Viêm nhưng hiện giờ anh có hơn 30 vệ sĩ, xét về số lượng thì nhất định sẽ bất lợi cho Hạ Viêm.

Trình Liệt cười khở một tiếng, không trả lời An Hòa mà nhìn về phía Hạ Viêm. Hàng lông mày Hạ Viêm tuy nhíu lại nhưng sắc mặt không khó coi như trước mà chỉ hơi có chút lo lắng.

“Có thể không?” Anh trầm giọng hỏi.

Trình Liệt gật đầu, lời nói thì nói với Hạ Viêm nhưng ánh mắt lại nhìn An Hòa, “Có, một chuyện nhỏ như vậy mà không làm được thì cũng không có tư cách ngồi lên vị trí này. Chỗ là anh tới quá chậm!”

An Hòa chân thành vẫy tay lên nghe bọn họ nói chuyện nhưng vẫn không phân tích được chút gì, nhưng mà không khí giữa hai người đàn ông này cũng không giương cung bạt kiếm như cô nghĩ, cô cũng thấy yên lòng một chút.

Trình Liệt bước lên, đưa tay vuốt vuốt lọn tóc đen nhánh của An Hòa, “Đi cùng anh ta đi, từ nay về sau phải chăm sóc cho mình thật tốt, hãy cứ cười như vậy có biết không?”

Mặc dù An Hòa như đang lọt vào trong sương mù nhưng vẫn hiểu ra một điều, A Liệt không phải ngoan độc như những lời trước kia anh đã nói, thật ra anh đã định thả cô đi.

Hạ Viêm ôm lấy bờ vai An Hòa, đi đến trước cửa xe, đưa cô vào chỗ ngồi sau đó đi vòng qua bên kia. Tay vừa vịn vào tay cầm cửa xe thì Trình Liệt lại gọi Hạ Viêm, “Anh cũng biết đi theo anh cũng không tốt hơn đi theo tôi là mấy, không có cô ấy tôi sẽ rảnh chân tay không phải kiêng kị gì, vậy còn anh thì sao?”

Hạ Viêm nắm tay cầm cánh cửa thật chặt, trầm mặc một lúc rồi thấp giọng nói: “Tôi biết...nhưng tôi không muốn nhường cho cậu.” Ngẩng đầu lên nhìn Trình Liệt với ánh mắt kiên định, “Tôi sẽ không để cho mình có cơ hội hối hận!”

Trình Liệt gạt đầu, “Nhớ kĩ lời anh nói hôm nay!”

An Hòa đầu đầy hắc tuyến, bọn họ đang nói tiếng ngựa à? Đây mà là ngôn ngữ của con người sao?

Xe nhanh chóng phóng trên đường lớn, thái độ nghiêm túc của Hạ Viêm làm cho An Hòa kinh hãi.

Nhìn vào đồng hồ tốc độ chỉ hơn 200 km/h, An Hòa yên lặng nắm dây an toàn trước ngực, “Ồ...không...không cần phải chạy nhanh như vậy chứ?”

Hạ Viêm hơi nghiêng đầu qua, vươn tay sờ đầu cô, lên tiếng trấn an, “Ngoan một chút nào, đừng sợ.”

Gần đây Hạ Viêm rất dịu dàng với cô, lúc này lại không để ý đến sự sợ hãi của cô tất nhiên là có cái lí của anh, trong lòng An Hòa tuy lo sợ nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng vào người đàn ông này.

Nhưng khi mắt lơ đãng nhìn lướt qua kính chiếu hậu, An Hòa sợ hãi kêu lên, “A, Hạ Viêm! Có người đang đuổi theo chúng ta!”

Hạ Viêm cũng không quay đầu lại, tiếp tục giẫm chân ga, chỉ giải thích một câu: “Đó là người của Trình Liệt, bảo vệ chúng ta rời khỏi Sicilia.”

Rốt cuộc An Hòa cũng nhận thấy không ổn, lòng càng lúc càng lo lắng, Hạ Viêm là người lạnh lùng bình tĩnh mà lúc này lại gấp gáp như vậy. Hơn nữa rõ ràng ở đây là địa bàn của Trình Liệt, tại sao phải phái nhiều người như vậy theo bảo vệ, nếu như địa bàn của mình cũng cần bảo vệ, Trình Liệt anh ấy...

“A Liệt đã xảy ra chuyện gì, phải không?”

Hạ Viêm liếc nhìn cô, nghĩ một lúc rồi mở miệng, “Vốn không muốn nói cho em biết...Anh vừa đến xong thì thuộc hạ của cậu ta nói anh phải mang em đi ngay lập tức. Tuy anh không biết rõ tình huống cụ thể nhưng đại khái là ba người anh trai của cậu ta không phục, làm phản rồi.” Ánh mắt Hạ Viêm lạnh lùng nhìn qua kính chiếu hậu, trầm giọng nói: “Cậu ta để một nửa số vệ sĩ ngấm củamình theo chúng ta.”

An Hòa im lặng không nói. Hạ Viêm hơi lo lắng nhìn cô nhưng cô lại quay mặt ra ngoài cửa sổ, nhưng mà anh vẫn trông thấy rõ khóe mắt cô đang rưng rưng.

Dùng một tay nắm lấy tay cô, Hạ Viêm an ủi cô, “Hòa Hòa, anh không chỉ để an ủi em mới nói lời này, thật sự không cần phải lo lắng quá mức, tuy hiện giờ cậu ta đang ở vào hoàn cảnh xấu nhưng cậu ta là Trình Liệt, một Trình Liệt ở bên cạnh em hơn 10 năm nhưng lại chưa bao giờ để lộ thực lực chân chính của mình, võ nghệ của cậu ta không phải tốt nhất nhưng tuyệt đối là người thông minh, anh tin tưởng cậu ta có thể dẹp yên được!”

An Hòa quay đầu lại, hai mắt đầm lệ nhìn anh, giọng run rẩy hỏi: “Thật...thật sao?”

Hạ Viêm mỉm cười, “Anh sao phải cất nhắc tình địch trước mặt người phụ nữ của mình chứ? Đừng lo lắng, chỉ cần chúng ta thuận lợi rời khỏi, Trình Liệt sẽ không vướng bận chuyện nhà.”

Lúc này An Hòa mới yên tâm một chút, cúi đầu nói khẽ: “Nhưng Trình Liệt không nên có cuộc sống như vậy, hẳn là anh ấy phải giống như trước kia...mà không phải đi vào bóng tối như vậy, từ nay về sau sẽ vạn kiếp bất phục...”

Hạ Viêm không nói gì, ngón tay cầm tay lái nắm thật chặt, lần này có tính là anh thiếu cậu ta không?

Xe chạy đến một mảnh đất trống, An Hòa nhìn rõ phía trước có một chiếc trục thẳng thì xe đã ngừng lại, bởi vì quán tính lên thân thể An Hòa đổ về phía trước nhưng chưa kịp ngồi vững lại thì đầu đã bị Hạ Viêm đè xuống thấp, tấm kính thủy tinh bên cạnh truyền đến một tiếng vỡ giòn vang, đầu An Hòa “ong” lên một tiếng, cơ thể cứng ngắc dường như không thể nhúc nhích được.

“Mặc vào rồi nằm sấp xuống, không phải sợ!” Giọng nói của Hạ Viêm trấn định tỉnh táo làm cho cô cảm thấy an tâm, thân thể cũng linh hoạt hơn, tay lần mò nhấn một cái nút, ngã chổng gối phía sau ra một ít, ngồi xổm xuống mặt ghế mặc áo chống đạn Hạ Viêm đưa cho.

Hạ Viêm nhanh chóng móc khẩu súng trên người ra, mở cửa xoay người ra ngoài. An Hòa không trông thấy tình huống bên ngoài, chỉ có thể nghe thấy từng tiếng súng vang lên, theo đó là tiếng kêu rên của người bị thương.

Chưa bao giờ chính thức trải qua cảnh mưa bom bão đạn như vậy, trong lòng An Hòa không phải không lo sợ nhưng bên ngoài đang có người đàn ông dùng tính mạng để bảo vệ cô, thậm chí cô còn có cảm giác muốn đồng cam cộng khổ.

An Hòa tập trung cao độ, nghe âm thanh bên ngoài, mỗi lần có người phát ra tiếng kêu đau đớn là trông ngực của cô lại đập liên hồi, sợ là Hạ Viêm. Nhưng mà may mắn trong khi tiếng súng vang lên rần rần cô lại không nghe thấy giọng của Hạ Viêm.

Qua một lúc lâu, bên cạnh không còn động tĩnh gì nữa, An Hòa lấy tay vuốt ngực nhưng không dám cử động, Hạ Viêm chưa quay lại, cô không dám tùy tiện ngẩng đầu lên. Lúc này cửa xe thể thao bỗng chốc bị mở ra, An Hòa mừng rỡ ngẩng đầu lên nhưng lại phát hiện người mở cửa không phải là Hạ Viêm.

Tâm trạng trong tích tắc chìm xuống đáy cốc.

Người mở cửa cũng không phải là kẻ thù mà là thuộc hạ của Trình Liệt, An Hòa đã từng gặp người này bên cạnh Trình Liệt. Lúc này trên mặt người đàn ông lạnh lùng không có bất kỳ biểu lộ nào lại có vẻ khó xử, anh ta dùng tiếng anh đậm chất Italy nói với An Hòa: “An tiểu thư...”

21. Chương 21

Mặt An Hòa đã trắng như tờ giấy, ánh mắt nhìn người đàn ông trống rỗng, vệ sĩ có hơi không đành lòng, vươn tay ramuốn đỡ lấy cô, nào biết còn chưa động được vào góc áo thì cô đã run rẩy đứng lên, chậm rãi xuống xe.

Hạ Viêm đang nằm trên khoảng đất trống cách đó không xa, cả người úp sấp xuống, áo sơ mi màu đen làm cho người ta không nhìn ra vết máu đỏ tươi của anh, nhưng sau lưng anh đã thấm ướt, một mảng áo lớn dán lên thân thể anh. An Hòa nhanh chóng nắm tay, lòng bàn tay bị móng tay đâm sâu vào, cô không biết đau, bước chân mơ hồ nhưng lại kiên định, từng bước từng bước một đi đến bên cạnh anh.

Chung quanh rải rác vài vệ sĩ của Trình Liệt nhìn cô bé này, rõ ràng nước mắt đã đảo quanh hốc mắt nhưng vẫn liều mạng cắn môi nén xuống, ngón tay mảnh khảnh duỗi ra.

Vài giây sau, tiếng kêu bén nhọn của An Hòa đột nhiên phá vỡ sự yên lặng chung quanh, “Anh ấy không chết! Anh ấy không chết! Anh ấy còn thở, anh ấy vẫn chưa chết!!!”

Mấy người đàn ông chung quanh kịp thời phản ứng, chạy nhanh tới, vòng qua người Hạ Viêm, đầu áp vào lồng ngực anh, không lâu sau, anh ta khiếp sợ ngẩng đầu lên, “Trái tim người này rõ ràng ở bên phải! Nhanh, đưa anh ta về!” Lăn lộn trong tổ chức Mafia bao nhiêu năm, giết người, bị người đuổi giết bao nhiêu lần, làm sao bọn họ có thể nhìn nhầm phát súng kia đã nhắm thẳng vào trái tim, hơn nữa phát súng kia còn xuyên thấu qua, đối lại là người thường thì vết thương này nhất định là phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng mà mạng người đàn ông này lại quá lớn, trái tim lại nằm bên phải.

Ba chân bốn cẳng đưa Hạ Viêm lên xe, người đàn ông mở cửa xe tỉnh táo ra lệnh cho thuộc hạ lái xe, chiếc xe việt dã có tính năng vượt trội chạy với tốc độ phi thường hướng về thành phố Palermo lớn nhất đảo Sicilia. (Palermo là thủ phủ của vùng tự trị Sicilia)

Trên xe, người đàn ông lạnh lùng xé áo sơ mi của Hạ Viêm ra, mở hòm thuốc trong túi đồ dự bị ra, thuận thực khử trùng bằng bó vết thương cho Hạ Viêm. An Hòa nhìn Hạ Viêm không ngừng chảy máu tươi, cắn chặt răng, không để cho mình khóc lên.

Nửa tiếng sau, hai chiếc xe dừng trước một tòa nhà mang kiến trúc châu Âu.

An Hòa đi theo vào trong lại phát hiện ra ở trong này cũng giống như những ngôi biệt thự bình thường khác, chỉ là lớn hơn một chút.

“Trên lầu có bác sĩ riêng của ngài Denaro, y thuật rất giỏi.” Nhìn biểu hiện lo lắng của An Hòa, người đàn ông lạnh lùng giải thích.

An Hòa gật gật đầu, đi theo vào thang máy.

Đúng như lời người đàn ông nói, trên lầu nghiêm nhiên có một phòng khám ngoại khoa, mặc dù hơi nhỏ nhưng thiết bị rất đầy đủ hoàn mỹ. Một người đàn ông châu Âu tóc vàng mắt xanh đi tới. Vệ sĩ lạnh lùng gật gật đầu với người đàn ông châu Âu, nói: “Làm phiền ông rồi bác sĩ Holl.”

Người đàn ông tên Holl cũng không xa lạ gì với An Hòa, từ lúc cô xuất hiện đã hứng thú nhìn cô chằm chằm nhưng An Hòa cũng không phát giác ra, lúc này mọi sự chú ý của cô đều đặt trên người Hạ Viêm, sau khi thấy vài bác sĩ đặt Hạ Viêm lên xe, cô vội vàng hỏi: “Anh ấy không sao chứ?”

Bác sĩ Holl cười tủm tỉm nói một câu “Yên tâm” rồi xoay người bước vào phòng phẫu thuật.

Thời gian chờ đợi luôn dài và buồn chán nhất, vài vệ sĩ hoặc đứng hoặc ngồi, đôi mắt đều hướng về cô gái phương Đông trên hành lang.

Chỉ thấy chốc lát cô ngồi chồm hổm trên mặt đất ôm đầu gối lẩm bẩm thứ ngôn ngữ mà bọn họ không hiểu, chốc lát lại chạy tới lấy một chiếc ghế đặt trước cửa phòng phẫu thuật, đứng lên nhìn vào trong qua ô cửa sổ, mặc dù không nhìn thấy gì nhưng cô cách vài phút cô lại làm như vậy một lần.

Bọn họ ngẫm hiểu lẫn nhau trầm mặc, không có bất cứ ai đến nói cho cô biết Hạ Viêm không bị bắn trúng chỗ hiểm, hơn nữa tim anh vẫn đập rất vững vàng, không sao cả. Bọn họ thích nhìn dáng vẻ này của cô, vẻ sốt ruột cùng lo lắng đều hiện cả lên khuôn mặt và hành động. Đối với bọn họ mà nói, dù cho thật sự là người quan trọng thì vui hay buồn cũng không biểu hiện ra ngoài, đối với sát thủ mà nói, đây là điều tối kỵ. Dần dà, bọn họ cũng dần dần quên mất cách biểu lộ cảm xúc vui buồn của mình thế nào.

Mấy tiếng sau, rốt cuộc y tá cũng đi ra, An Hòa chạy vọt tới, cầm lấy áo đối phương, ngôn ngữ lộn xộn hỏi: “Anh ấy thế nào rồi? Có chuyện gì sao? Có phải có gì rồi không?”

Y tá vẫn chưa trả lời thì phía sau cửa phòng phẫu thuật truyền một giọng nói bằng tiếng Anh lưu loát: “Cháu đang nghi ngờ y thuật của tôi đấy à?”

Người đàn ông cao lớn đeo khẩu trang, cười nói với An Hòa: “Đang khâu, ra ngay thôi.”

Tâm trạng căng thẳng của An Hòa thả lỏng phần nửa, lúc này mới phát hiện chân đã mềm nhũn, vội vàng vịn lấy tường.

“Cháu không cảm tạ tôi sao?” Giọng nói trên đầu của người đàn ông truyền tới từ đỉnh đầu, An Hòa ngẩng đầu lên nhìn lại, lúc này mới nhìn rõ ràng tướng mạo của người bác sĩ đã cứu Hạ Viêm, khoảng trên 40 tuổi, thân hình cao lớn uy vũ, nụ cười hiền hòa dễ gần.

“À...!” Người ta là đại ân nhân cứu người, chắc hẳn là muốn mình cảm tạ.

Nghiêm chỉnh, hai chân khép lại, lưng eo thẳng tắp, nghiêng người về phía trước song song với mặt đất 90 độ, An Hòa cúi người, cung kính hành lễ, chân thành nói với ân nhân cứu mạng: “Vô cùng cảm tạ ngài.”

Gió lạnh thổi qua, mọi người cứng đờ...

Đây là... lễ tiết của người Trung Quốc sao? Nhưng mà nhìn thế nào cũng thấy hình như không ổn lắm, đây là khi học sinh tiểu học nhận lỗi với người lớn khi vi phạm gia quy mà.

Holl làm nghề y gần 30 năm, lần đầu tiên được nhận lễ như vậy, ngu ngơ trong chốc lát rồi sau đó mới ý thức được “học sinh tiểu học” nào đó còn đang cúi, khụ một tiếng, “Ồ... không cần cảm ơn!”

An Hòa đứng thẳng lên, đôi mắt sáng ngời chân thành vô cùng, “Ngài bác sĩ, chúng cháu thiếu ngài một ân huệ lớn, sau này có gì ngài cứ đến tìm chúng cháu, cháu và Hạ Viêm nhất định có chết cũng không từ!”

“Ồ... không cần...” Bác sĩ Holl quả thật chưa từng được người nào đối đãi như vậy nên vội vàng nói sang chuyện khác, “Cháu ngồi đi, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi, chắc là mệt rồi hả?”

Đúng là chân đã mềm nhũn, tim cũng có chút khiếp sợ vẫn còn đập nhanh, An Hòa nghe lời ngồi xuống, nếu không lơ đãng cho tính mạng của Hạ Viêm thì cô đã sớm co quắp lại.

“À... sao anh cũng bị thương vậy?” An Hòa ngồi xuống, khéo mắt nhìn lướt qua cánh tay vệ sĩ bên cạnh Trình Liệt, hình như bị trầy da, mặc dù không nghiêm trọng lắm nhưng bị trầy một mảng lớn, da thịt đỏ tươi nhìn mà giật mình.

Holl dời sự chú ý khỏi người An Hòa, nói với y tá, “Đi lấy hòm thuốc tới đây.”

Hòm thuốc được mang tới, An Hòa nhận lấy nói với người đàn ông bị thương, “Để tôi giúp anh, gần đây tôi đặc biệt tâm đắc với mấy chuyện xử lý vết thương này.”

Lấy bông và một ít thuốc khử trùng thấm vào bông, kéo cánh tay người đàn ông tới nói với anh ta: “Hơi đau một chút, nhin một lát thôi.”

“Không sao!”

Miếng bông màu trắng nhẹ nhàng đụng vào miệng vết thương dính đầy máu đen, Người đàn ông không nhủu mày nhưng thiếu nữ trước mặt như là cảm nhận được đau đớn, miệng vừa thối lên vết thương vừa giống như đang dỗ một đứa trẻ thì thào, “Không đau đâu...xong ngay thôi.”

Người đàn ông nhìn cái đầu nhỏ sắp dán lên cánh tay mình, ánh mắt hiện lên một vẻ ấm áp, khó trách giáo phụ lại để ý tới cô ấy, khó trách thủ lĩnh tổ chức sát thủ được xem là đứng đầu thế giới lại vì cô ấy mà không màng đến tính mạng của mình, một người như vậy nếu đổi lại là mình chắc hẳn cũng sẽ không tiếc tất cả mà bảo vệ.

22. Chương 22

“Mọi người cũng vì cứu mạng chúng tôi mà bị thương, tôi cũng không có gì để báo đáp mọi người.” Xử lý xong vết thương, An Hòa vừa cẩn thận băng bó cho anh ta vừa nói: “Còn có cả bạn đồng hành của mọi người, vì cứu tôi mà...” Nhớ tới những người chết trên bãi đất hoang kia, giọng nói của An Hòa có chút bi thương, bọn họ không thân cũng chẳng quen, vốn không cần phải cứu cô, chỉ làm một chữ “trung” mà tình nguyện chôn cất tính mạng của mình khi còn trẻ như vậy.

Người đàn ông bị thương hơi giật mình, thật rồi thì sống chết đối với bọn họ mà nói đã là chuyện bình thường, đi trên con đường này thì đã phải giác ngộ cái chết, mặc dù bọn họ là bạn nhưng giữa họ cũng không có tình cảm gì, càng chưa bao giờ nghĩ tới việc lo lắng cho đối phương. Sống, là bản lĩnh của cậu, chết, là vận mệnh của cậu, mỗi người bọn họ đều cho rằng như vậy.

Nhưng mà cô nhóc trước mặt này, cô có tình cảm, có thể mỉm cười, có thể lo lắng, có thể buồn bã thậm chí đau lòng vì một người hoàn toàn lạ lẫm với cô, tất cả mọi cảm xúc đều tìm được trên khuôn mặt cô. Thật ra, đó mới chính là một tình cảm nên có của một người bình thường không phải sao? Mà bọn họ thì sao? Bọn họ ngoại trừ chữ trung ra thì còn có gì nữa?

Trong nhất thời mọi người đều trầm mặc, ngay cả bác sĩ Holl đứng dựa vào tường cũng trầm mặc. An Hòa cho là bọn họ đang buồn vì bạn của mình nên không biết phải làm sao, “Ồ... không phải tôi cố ý, rất...rất xin lỗi.”

Dùng cánh tay không bị thương vuốt khẽ lên đầu cô rồi lại giống như đã không phải với cô nên thu tay lại, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một đường cong nhiều năm qua chưa từng có, “Sao cô không chịu làm phu nhân của chúng tôi thế?” (ý nói là làm vợ của anh Liệt ấy) Một cô gái bình thường hoạt bát như vậy, trên đời này có thể có mấy người, dù cho chính mình không thể có được thì cũng hy vọng giờ phút nào cũng gặp được cô, cũng muốn bảo vệ thật tốt cho cô, để cho cô luôn vô âu vô lo vui vẻ mỉm cười.

Nếu như An Hòa biết rõ trong lòng bọn họ nghĩ gì thì nhất định sẽ rống giận nói: tôi van anh đấy, cô gái bình thường nào chả có tình cảm, chả biết khóc biết cười biết đau khổ. Chỉ có đám người ông các người suốt ngày chỉ biết đánh đánh giết giết chưa bao giờ tiếp xúc với những cô bé lương thiện trong sáng nên mới cảm thấy cô hiếm có thôi.

“Được rồi, mọi người đi nghỉ ngơi đi!” Thấy vết thương đã xử lý xong, lúc này bác sĩ Holl vẫn đứng im lặng này giờ đi tới nói.

Mấy người vệ sĩ không có bất kỳ ý kiến gì với lời nói của vị bác sĩ này, đứng lên theo ý tá sang phòng cách vách nghỉ ngơi.

Holl ngồi xuống bên cạnh An Hòa, đôi chân thon dài bắt chéo, tuy cường tráng nhưng toàn thân vẫn tản ra một loại khí chất quý tộc ưu nhã.

“Bác sĩ Holl.”

Holl nghiêng đầu nhìn cô bé đang ngồi co quắp, cười hỏi: “Cháu lớn lên cùng với A Liệt từ nhỏ sao?”

Bởi vì người đàn ông này cũng tầm tuổi với ba An nên giọng điệu khi nói chuyện của An Hòa cung kính như với người bề trên, “Đúng vậy ạ, A Liệt cùng với bác Trình vốn là hàng xóm của chúng cháu, về sau nhà cháu chuyển đến nơi khác trong thành phố A, nhưng mà A Liệt cũng thường tới tìm cháu, về sau thì...bác Trình qua đời, mỗi khi nghĩ A Liệt đều ở nhà dì.”

...Dì...Bác sĩ Holl bị nghẹn bởi hai chữ này...Nếu như ông ta nhớ không lầm thì những ngày nghỉ Trình Liệt đều ở chỗ ông ta mà, hằng năm bất kể ba cậu ấy có phải ai đến dạy bảo Trình Liệt thì ông ta đều đi theo.

Holl thầm nghiêng răng trong lòng với từ “dì” này, cái tên nhóc thối tha láo lếu này!

“...Chú...Ơ...Cháu có thể gọi ngài như vậy không?”

“Có thể chứ, A Liệt cũng gọi tôi là chú!”

“Chú, cháu muốn hỏi chú một việc.”

“Hỏi đi!”

“Ba của A Liệt và bác Trình, vì sao không ở cùng nhau?”

Ông cũng không ngạc nhiên vì câu hỏi của cô gái này, ánh mắt của Holl có hơi xa xăm, thật lâu sau mới thở dài một hơi, “Chuyện này vốn không thích hợp để nói với cháu...Nhưng cháu cũng giống như mẹ của A Liệt, đều yêu cùng một loại đàn ông.”

“Mẹ của A Liệt trên là Trình Tư Oánh, ba của A Liệt là Denaro, lúc quen với Tư Oánh đã có vợ, hơn nữa còn có batrai một gái. Khi đó trong thành ngài Denaro không chỉ có vợ con mà còn có rất nhiều tình nhân...nhưng mà Tư Oánh là người ngài Denaro yêu, vậy nên từ khi có cô ấy, mỗi ngày ngài đều ở cùng với cô ấy.”

“Thật ra, thật ra cái ngài ấy thích chính là vẻ xinh đẹp thuần khiết như một cây hoa anh đào của cô, đó là vẻ đẹp hoàn mỹ trong thế giới của ngài ấy. Tư Oánh ngây ngốc chờ đợi hai năm, chờ mong một ngày ngài ấy có thể thừa nhận ngài ấy cũng yêu mình, sống cùng cô suốt quãng đời còn lại...Hai năm sau, cô ấy lòng tràn đầy vui mừng phát hiện ra mình đã mang thai...”

Nói đến đây, Holl liếc nhìn qua An Hòa, “Nhưng giáo phụ lại bắt cô ấy phải bỏ nó...Cô ấy không chịu, về sau nản lòng thoái chí rời khỏi Sicilia, trở lại Trung Quốc, cũng sinh ra A Liệt...”

Yên lặng một lúc lâu, An Hòa thấp giọng nói: “Khó trách A Liệt không hề nhắc tới ba anh ấy...Bác Trình thật là ngốc.” Nhớ khi còn bé, bác Trình thường xuyên ôm hôn cô, vui vẻ nói bác rất thích cô nhóc này, hãy về làm vợ Tiểu Liệt nhà bác đi... Bác Trình dịu dàng sáng lạn như vậy lại yêu thật khổ sở.

Thời đó, chưa lập gia đình mà sinh con sẽ bị xã hội khinh rẻ, huống chi ngay cả cha của đứa bé bà cũng không thể nói ra, những áp lực cùng đau khổ kia đối lại là bất kì người phụ nữ nào chắc hẳn cũng không có dũng khí sinh đứa bé ra, nhưng mà bà ấy thì không, một mình sinh ra Trình Liệt, cũng ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn anh...yêu sâu đậm mới có thể vì một người đàn ông không xứng đáng mà làm những việc này...

“Ba Trình Liệt từng nói một câu, phụ nữ phương Đông đều rất chấp nhất đối với tình cảm, cho dù vẻ bề ngoài có yếu đuối nhưng nội tâm lại kiên cường hơn bất kì ai. Mấy năm trước lần đầu tiên tôi nhìn thấy cháu đã thấy được bóng dáng của cô Trình trên người cháu, tôi có thể nhận ra thì tất nhiên giáo phụ cũng có thể nhận ra, cho nên ngài ấy chưa từng nói gì về tình cảm của Trình Liệt dành cho cháu.”

An Hòa kinh ngạc, “A...các người đã biết cháu từ lâu rồi sao?”

“Đương nhiên...” Người đàn ông nháy mắt mấy cái, “Giáo phụ cài bên cạnh A Liệt không biết bao nhiêu người, trong tổ chức mafia cũng nuôi không biết bao nhiêu vệ sĩ ngầm cho cậu ấy, vì có một ngày nếu Trình Liệt muốn quay về thì có thể để cho cậu ấy thuận lợi kế thừa vị trí, nhưng ngài ấy vẫn hy vọng Trình Liệt không lựa chọn con đường này, hy vọng cậu ấy được vui vẻ, làm chuyện mà mình muốn làm.”

An Hòa bĩu môi nói: “Vậy thì có là gì chứ?! Ông ấy là người xấu, hại bác Trình cả đời!”

Holl cảm thấy cô nhóc này thật đáng yêu, ông ta nói những lời này cũng không phải đơn thuần chỉ là kể chuyện cho cônghe, để cho cô đồng tình với Trình Tư Oánh.

Không nhận được sờ lên cái đầu nhỏ của cô, “Còn học, không phải tôi đang nói chuyện nhà với cháu... Cháu cũng giống như mẹ Trình Liệt, đều yêu người không nên yêu... Cháu có từng nghĩ đến tương lai của hai người sẽ thế nào không?”

Ông cho rằng cô sẽ khiếp sợ hoặc chí ít thì cũng lo lắng, nhưng mà cô lại không. An Hòa ngẩng đầu lên, nhìn Holl với ánh mắt vô cùng kiên định, “Những điều này cháu không cần phải lo lắng, cháu không phải bác Trình, Hạ Viêm cũng không phải ba của Trình Liệt. Có lẽ chúng cháu sẽ khó khăn nhưng cháu tin tưởng anh ấy sẽ luôn nắm tay cháu, đứng phía trước giúp cháu vượt qua chông gai, cháu chỉ việc theo sau anh ấy là được rồi!”

Holl kinh ngạc sau đó cười khẽ, giáo phụ, quản nhân ngài đã đúng, phụ nữ phương Đông thật sự rất kiên cường.

“Sao anh vẫn chưa tỉnh vậy.” Một thân hình nhỏ nhắn đang nằm úp mặt vào bên cạnh giường bệnh, hai mắt to tròn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt quá đẹp trai nằm trên giường. Lại thật, rõ ràng bác sĩ Holl đã nói sáng nay có thể tỉnh lại, đã đến giữa trưa rồi sao anh vẫn còn ngủ chứ?

Vươn hai ngón tay ra, chuẩn xác bịt hai lỗ mũi của người đàn ông lại, cho anh ngủ này, cho anh ngủ này, cho anh ngủ này.

Hình như công lực nín thở của người đàn ông này tương đối cao, một lúc lâu sau vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Đang lúc An Hòa buồn bực muốn đi tìm bác sĩ hỏi thì đột nhiên mắt sắc bén phát hiện hàng mi của người nào đó đang run run.

Giả bộ ngủ! Phát hiện này thật sự khiến cho bạn nhỏ An nổi bão.

Lăn lông lốc đứng dậy leo lên giường, hai chân tách ra vòng qua thân thể người đàn ông, sau đó... đặt mông ngồi lên bụng người nào đó.

Rốt cuộc Hạ Viêm không giả vờ nổi nữa, mở to mắt ra, đôi mắt sáng ngời như sao trên trời tràn ngập ý cười, nhìn cô gái nào đó đang tức giận nói: “Anh đang rất yếu mà bảo bối... à... trong chuyện cổ tích hình như đều dùng nụ hôn để đánh thức người yêu thì phải?”

An Hòa che miệng kinh ngạc, “Anh cũng xem truyện cổ tích à?”

“Khi còn bé mẹ của anh đã đọc cho anh nghe.” Hạ Viêm vươn tay kéo tay cô qua, để cô nằm dài trên người mình, nụ hôn ẩm ướt mềm mại đặt lên cái miệng nhỏ của cô.

Hai tay An Hòa chống lên giường, sợ mình đè lên ngực anh, giãi giụa: “Ừm... vết thương của anh...”

“Không sao...nhớ em quá...đưa đầu lưỡi ra...ừm...ngọt thật.” An Hòa lặng lẽ trợn mắt trong lòng, Hạ Viêm anh là cái đồ biến thái, bị thương nặng như vậy mà khi tỉnh lại chuyện đầu tiên là gỡ trò lưu manh.

Cô chống tay lên trốn tránh, không chịu hợp tác, tay anh vừa dùng lực thì miệng vết thương đã đau đớn vô cùng, đành phải buông môi cô ra nhưng lại ôm lấy cổ cô không chịu buông, trán chống lên trán của cô mà nheo.

“Anh thả em ra đi, em đi gọi bác sĩ!” Tuy nói vậy nhưng cô cũng không giãy giụa, lo lắng lâu như vậy rồi cuộc cũng được yên lòng, cô cũng muốn ôm anh thật lâu.

Hạ Viêm nhếch môi cười nói: “Không phải bác sĩ nói thể trạng của anh rất tốt, có thể phục hồi rất nhanh sao?”

Thể trạng tốt? Sáng sớm nay bác sĩ Holl đã nói với cô như vậy, lúc đó anh đã tỉnh rồi sao? Vậy mà còn giả vờ ngủ?!

Hạ Viêm biết cô muốn nói gì, uất uất ức ức giải thích: “Tuy đã tỉnh lâu rồi nhưng vẫn mệt chết đi được, huống hồ không phải anh đợi em hôn anh ư, nhưng mà chờ đến trưa cũng không được...Không được, hôn lại đi.” Vừa nói xong đã kéo cô xuống.

“Chát” An Hòa đánh anh một cái, sau đó nhanh nhẹn nhảy xuống giường, “Anh là cái đồ sói háo sắc, đã bị vậy rồi còn thích gỡ trò lưu manh!” Sau đó lắc mông rồi khỏi nói: “Em đi tìm bác sĩ!”

Sau khi cửa đóng lại Hạ Viêm yên lặng cười.

23. Chương 23

“Ừm, không có vấn đề gì lớn, nhưng không thể trở về ngay được, cần phải ở lại đây tĩnh dưỡng mấy ngày.” Bác sĩ Holl vừa lật xem bệnh án trong tay vừa nói.

Tâm tư của Hạ Viêm cũng không có ở đây, tay anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của An Hòa như có điều suy nghĩ hỏi: “Bên phía Trình Liệt thế nào rồi?”

Holl nhìn anh cười một cái, có chút đắc ý, “Hừ, mấy tên công tử vô dụng kia làm sao đấu được với lớn nhỏ tôi tụi tay nuôi lớn chứ!”

“Ồ...người nuôi lớn A Liệt ngoại trừ bác Trình không phải là dì của anh ấy sao?” An Hòa yếu ớt giơ tay phát biểu ý kiến.

Gió lạnh thổi qua...

Bác sĩ Holl há miệng trừng mắt nhìn cô nhỏ không biết tốt xấu kia, hừ một tiếng rồi xoay người bỏ đi. Hạ Viêm cười cười, ai nói An Hòa nhà chúng ta ngốc chứ, rõ ràng thông minh hơn ông ấy mà.

Hai ngày sau, sức khỏe của Hạ Viêm đã có chuyển biến tốt đẹp, Thiệu Tử Bác cùng J và David cũng đến Italy. David đến văn phòng của Holl, nhưng người khác vây quanh giường của Hạ Viêm nói những chuyện mà An Hòa không hiểu, nhưng mà cô biết một chút về Trình Liệt.

Hạ Viêm tựa vào đầu giường, nhàn nhã tự tại, “Không cần lo lắng, cậu ấy còn biết mình muốn gì hơn cả anh... Cậu ấy thông minh như vậy, sẽ không để cho mình giống như ba mình đâu!”

Thở dài, tóm lấy mái tóc ngắn của người đàn ông, nhét vào trong miệng anh, “Hy vọng là thế!”

Hạ Viêm ở Italy một tuần, trong lúc đó Trình Liệt chỉ ghé qua một lần, nói vài câu với An Hòa rồi vội vàng rời đi. An Hòa cũng có chút bận lòng, hơi thở ấm tối trên người Trình Liệt ngày càng đậm, không còn chút hăng hái bột bột của cậu thiếu niên ngày nào.

Nghĩ đến việc mấy ngày nữa phải đi, lúc này đây, thật sự phải biến mất trong sinh mệnh của Trình Liệt, cô cảm thấy rất có lỗi với anh, khi còn nhỏ đã từng toàn tâm toàn ý yêu thích người con trai này, hứa hẹn cùng nhau sống trọn đời, cuối cùng chính mình lại nuốt lời.

Hai ngày sau, bác sĩ Holl sau khi kiểm tra cho Hạ Viêm tỏ vẻ không có vấn đề gì, đoàn người bắt đầu cuốn gói về nhà ngay. Nhóm ba người của Thiệu Tử Bác không để ý đến ánh mắt giết người của Hạ Viêm, cột anh vào cán đóng gói đưa lên máy bay. Loại chuyện mất mặt hao tổn thân phận này đương nhiên Hạ Viêm không muốn làm, nhưng lời uy hiếp rổng giặc của anh lại hoàn toàn không có tác dụng, bởi vì bọn họ đã có người thiếu nữ đang đứng một bên chỉ huy làm chỗ dựa, “Cột chặt vào, kiêng đi!”

Trình Liệt vẫn không đến, không phải không muốn gặp cô mà là anh thật sự quá bận, lúc này, anh chân chính tiếp nhận vị trí này, nếu không đủ mạnh, làm không tốt thì cũng chỉ có thể chờ người khác đàn áp, anh nắm giữ sự sống chết của quá nhiều người, từng quyết định, mỗi một bước chân của anh đều liên quan đến tương lai của tổ chức Mafia.

Tuy Trình Liệt đã quyết định từ bỏ nhưng tình cảm dành cho An Hòa vẫn trước sau như một, “Hòa Hòa, ở bên cạnh anh ta có rất nhiều nguy hiểm, cố gắng theo sát bên cạnh anh ta còn tương đối an toàn... Gặp phải vấn đề gì không giải quyết được nhớ rõ phải gọi điện thoại cho anh.”

An Hòa ngoan ngoãn gật đầu, người nào đó nằm một bên lại không phục hừ lạnh, “Có gì tôi đều có thể giải quyết, cho nên vĩnh viễn cô ấy sẽ không gọi điện thoại cho cậu đâu.”

An Hòa: ngây thơ!

Trình Liệt: nhảm chán!

Thiệu Tử Bác, J, David ngó người: thật dọa người!

Trình Liệt nhìn cái đầu nhỏ cúi mặt, ánh mắt nhu hòa, cố nhịn, cuối cùng không nhịn được tới gần An Hòa một chút, ôm lấy cô vào lồng ngực, thấp giọng nói: “Hòa Hòa, không cần cảm thấy có lỗi, anh vẫn sẽ ở bên cạnh em, nếu như em thích thì xem như anh là anh trai của em được không?”

Hốc mắt An Hòa ươn ướt, ôm chặt eo anh thấp giọng đồng ý: “Vâng, anh trai.”

J mở cánh cửa của chiếc trực thăng hất ửng ra, thuận tiện đưa Hạ Viêm nằm vào trong. An Hòa leo vào phía trước cửa sổ không ngừng vẫy tay với Trình Liệt, Trình Liệt khẽ mỉm cười, mở miệng nhẹ nhàng nói mấy chữ, giống như muốn cho cô thấy nhưng lại cũng không muốn cho cô thấy, chỉ đơn giản dùng khẩu hình, An Hòa vẫn có thể nhận ra, anh nói “Anh yêu em”, nước mắt An Hòa tràn mi.

Tuy Hạ Viêm đã nhờ Alice đi tìm danh cho An Hòa nhưng An Hòa vẫn quyết định trở lại Mỹ. Trốn học mãi cũng không tốt, hơn nữa anh hai không thể tìm thấy cô trong một thời gian dài nhất định sẽ hoài nghi, cho nên bọn họ không đến bệnh viện David đã sắp xếp trước mà trở về thẳng New York.

Tìm một bệnh viện cho Hạ Viêm tĩnh dưỡng ở New York cũng không phải là việc khó, không đến một ngày đã tìm được, David là bác sĩ có quan hệ rộng rãi nên đã tìm được một bệnh viện tư cũng không tệ ở gần trường của An Hòa, đưa Hạ Viêm tĩnh dưỡng vào.

Ban ngày An Hòa đến trường học, buổi tối Thiệu Tử Bác và J sẽ tới đón cô vào bệnh viện. Gần đây công việc đưa đón cô đi học được giao cho mấy tên thân cận chạm tay vào có thể bóng của Hạ Viêm, nguyên nhân là, người nào đó cứ khẳng định là mình đã khỏe rồi không cần nằm bệnh viện, ban ngày An Hòa không có ở đây cứ tìm mấy cái cớ cực kỳ nhảm chán làm phiền bọn họ.

Hạ Viêm lạnh lùng, Hạ Viêm âm trầm, Hạ Viêm đầy sát khí bọn họ đã quen nhìn rồi, duy chỉ như bây giờ, bọn họ thật sự không quen thế này. Anh là một thủ lĩnh sát thủ số một thế giới mà, mỗi ngày ăn cơm món ăn không hợp khẩu vị, quần áo có nếp nhăn, chần bị đổ canh lên cũng lấy cớ giận dữ mắng chửi người khác, khiến cho bệnh viện gà bay chó chạy, thật sự là tổn hại hình tượng tinh anh vĩ đại của anh nha!

Cho nên mỗi ngày vào ba giờ chiều là thời gian bọn họ nhiệt tình nhất, mỗi người đều xung phong nhận việc đi đón chị dâu nhỏ nhà mình. Bởi vì chị dâu đến đồng nghĩa với việc đại ca trở nên bình thường một chút, cũng có nghĩa là một ngày tra tấn của bọn họ đã chấm dứt.

An Hòa nhìn dáng vẻ không biết phải làm sao của J, nhìn không được cười, “Anh ấy lại làm gì thế?” Ấn tượng với J chính là không có ấn tượng gì cả, bởi vì anh ta là vệ sĩ ngầm của Hạ Viêm, lúc Hạ Viêm không gặp chuyện gì nguy hiểm anh ta sẽ không xuất hiện, thỉnh thoảng xuất hiện thì mặt cũng không chút biểu cảm, không nói một lời, làm xong việc là không thấy bóng dáng đâu, chưa từng thấy anh ta tỏ thái độ gì, cũng chưa từng nghe anh ta nói quá mấy câu.

Hiện giờ tuy J bị tra tấn tan tác nhưng đầu gối cũng chỉ có một thái độ. J thở dài nói: “Hôm nay anh ấy dọa y tá của anh ấy khóc ngắt, bác sĩ đến khuyên nhủ, nói nếu anh ấy còn không chịu hợp tác thì không thích hợp ở trong bệnh viện của bọn họ nữa thì hai mắt anh ấy lại tỏa sáng, đến chiều càng làm quá hơn dọa hai y tá khóc ngắt.”

An Hòa phì cười, đêm chiều suy nghĩ trong lòng, được rồi, tuy vẫn chưa hồi phục hoàn toàn nhưng bác sĩ đã nói không có trở ngại gì, chỉ cần thêm thời gian tĩnh dưỡng là được. Thôi, hôm nay để cho anh ấy xuất viện đi, bằng không anh lại phá tan bệnh viện của người ta ra cô không bồi thường nổi đâu.

Đến bệnh viện, nụ cười của Hạ Viêm cực kỳ vô tội, mà sắc mặt bác sĩ đứng một bên cũng rất khổ sở, An Hòa thở dài, nói: “Xuất viện đi!”

Hai mắt bác sĩ và y tá chăm sóc tỏa sáng, đồng loạt tỏ thái độ “Ước gì các người tranh thủ xuất viện”, An Hòa ngửa đầu lên nhìn trần nhà, còn tưởng rằng anh tình nguyện thay đổi mình vì tình yêu, xử sự với người khác cũng khiêm tốn một chút, thật ra ngoại trừ đối với cô, tính tình đại gia nhà anh vẫn trước sau như một, đúng là giang sơn dễ đổi còn cái nết thì đánh chết cũng không chữa nha.

Thu dọn xong mọi thứ, dẫn đại gia Hạ tính tình bạo ngược ra khỏi bệnh viện, vốn cô nghĩ sẽ tìm một căn hộ cho thuê gần nhà trọ của mình cho anh nhưng anh nước mắt lưng tròng đáng yêu như cô đang bỏ rơi anh, làm cho cô vừa khinh bỉ vừa mềm lòng, vì vậy dẫn anh về nhà trọ nhỏ của mình.

Alice bay ra từ trong toilet, nhìn không chớp mắt ngôi nhà trọ nhỏ này đột nhiên lại xuất hiện rất nhiều đàn ông, lắc mông vào lại toilet.

David nhìn theo bóng lưng ma mị của Alice huýt sáo. Đồng chí David có tiếng là trắng hoa, An Hòa cũng từng nghe thấy, vì vậy hung dữ cảnh cáo anh ta, “Alice có bạn trai rồi, không cho phép anh có ý nghĩ không an phận với cậu ấy!”

David cười hớn hở: “Nếu tôi thật sự có ý nghĩ không an phận với cô ấy thì sẽ không để cô biết đâu.”

“Bụp” Đầu David trùm một cái khăn mặt, ánh mắt đầy tính uy hiếp của Hạ Viêm bắn tới, nhẹ nhàng nói: “Không muốn sống nữa à?”

An Hòa che miệng cười trộm, cảm giác có bạn trai là đại ca cũng không tệ.

May mắn chiếc giường trong phòng An Hòa là giường đôi, không đến mức bắt mình phải nằm ngả ra đất mà ngủ, trước khi ngủ An Hòa phát huy toàn diện phẩm chất của một người hiền thê lương mẫu vĩ đại, thay quần áo lau người cho Hạ Viêm rồi đỡ anh nằm xuống, mặt mày Hạ Viêm hớn hở rất hưởng thụ.

Vào ổ chăn, An Hòa tựa vào lồng ngực của anh, hai người ngọt ngào như mật trò chuyện.

Hạ Viêm: “Khi nào thì chúng ta về nhà em vậy?”

An Hòa cầm ngón tay của anh lên, chơi từng ngón từng ngón một, không đếm xỉa tới hỏi: “Đến nhà em làm gì?”

“Gặp ba mẹ vợ chứ còn làm gì!”

“Hiểu sâu văn hóa Trung Quốc nhỉ.”

Hạ Viêm nắm chặt lấy tay cô, đặt lên môi hôn thật mạnh một cái, “Đừng có mà nói sang chuyện khác! Em đã gặp ba mẹ anh rồi.”

Được rồi, cho dù chỉ thấy một phần của ba mẹ chồng thì dầu gì cũng là đã gặp nhưng An Hòa lại rất kiên quyết cự tuyệt, “Em mới bao nhiêu tuổi đâu? Không muốn kết hôn sớm vậy đâu!”

Hạ Viêm cười tủm tỉm càng nhích tới gần cô hơn, “Anh chỉ nói đi gặp thôi chứ có nói kết hôn đâu? Thì ra em muốn gả cho anh vậy sao?”

“Cút!” Cô gái nhỏ thẹn quá hóa giận nằm trong ổ chăn tung chân đá anh một cái.

Hạ Viêm xấu xa nhích lại gần, một tay không thành thật đặt lên ngực cô, nụ cười tà ác, “Đã muốn gả cho anh đến vậy thì chúng ta nhắc đến chuyện động phòng trước đi!”

“A...a...a...cứu mạng...”

Đêm nay Hạ Viêm rất có kiên nhẫn, đầu tiên trên người anh có thương tích không thích hợp làm hồ đối; thứ hai tuy cô có kháng cự vài cái nhưng về sau động tác lại mềm nhũn nhu thuận.

“Ừm...Anh dừng lại...bắn quá.” An Hòa khó chịu lắc lư, bàn tay nhỏ nắm chặt đầu người đang chôn dưới cô, nhẹ giọng rên rỉ.

Da đầu có hơi đau cũng không ảnh hưởng đến việc Hạ Viêm say sưa nhắm nháp hương vị, đầu lưỡi mập mờ vờn nghịch quanh non mềm của cơ, ngay cả môi cũng cảm thấy cô đang run rẩy.

Mãi cho đến khi cô động tình anh mới đứng lên, vừa mở môi của cô vừa mò hai chân cô đặt quanh eo mình, chậm rãi chen vào, vừa chen chúc đi vào vừa ma sát, An Hòa rất khó chịu, cả người như bị thiêu đốt, mỗi chỗ đều nóng ran khó chịu, lúc chạm vào thân thể anh cảm giác khô nóng này mới giảm nhẹ một chút, trong lúc không hay biết, tay cánh tay mảnh khảnh của cô đã quấn lên cổ anh, đôi chân trơn bóng cũng chủ động kẹp chặt eo của anh.

Hạ Viêm cười không tốt lành chút nào, “Trông đáng vẻ của Hòa Hòa hình như rất đói bụng, vẫn còn chưa đủ phải không?”

“Ừm...” An Hòa mắc cỡ đỏ mặt, nghe vậy thì ngẩng đầu lên cắn mạnh vào môi dưới của anh, Hạ Viêm đau đến nỗi hít một hơi thật sâu.

“Được rồi được rồi, Hòa Hòa của chúng ta không thể nói chuyện được, anh đây chỉ có thể làm thôi nhỉ?” Lửa nóng tiếp tục đi về phía trước, đi đến chỗ sâu nhất mới dừng lại, Hạ Viêm cắn vành tai của cô, vành tai và tóc mai của hai người chạm vào nhau, “Bên trong của cục cứng nóng quá... Thả lỏng một chút nào, để cho anh nhúc nhích.”

“A... Anh là cái đồ sói háo sắc, không phải đấy nói không được nói sao?” Đôi chân đẹp lung linh, cho dù hào hứng đã được khơi mào, nhưng người nào đó vẫn ngược lưng không chịu hợp tác.

Thấy cô giận thật, Hạ Viêm cười tủm tỉm giữ chặt hai chân cô, cưỡng chế đẩy nó ra, không cho cô giãy giụa một chút nào, rút ra rồi lại đi vào sâu hơn.

Xa cách cô nhiều ngày, sau khi gặp lại thì bị thương, hai người đã lâu không thân mật cho nên lúc này anh hưng phấn lạ thường.

24. Chương 24

An Hòa xụi lơ như nước nằm dưới thân anh mặc cho anh cần anh cứ lấy, cô biết rõ anh là người trọng dục, lúc còn ở căn cứ đêm nào anh cũng muốn, khi đó cô vừa mới trải qua chuyện này, anh biết cô còn non trẻ nên vẫn rất dịu dàng. Nhưng mà về sau tách ra một thời gian anh lại không chịu tìm những người phụ nữ khác, đến khi hai người ở bên nhau anh lại càng thêm mạnh bạo chứ không dịu dàng như nước như ngày xưa nữa, giống như phải trả hết dục vọng trong mấy tháng qua. Hơn một tháng nay An Hòa không trông cậy anh có thể dịu dàng thêm nữa.

Quả nhiên, sự ầm áp hoàn mỹ của cô khiến cholí trí của Hạ Viêm càng lúc càng bay xa, ý nghĩ đau lòng cho cô nên phải nhẹ nhàng một chút đã sớm bị vứt lên chín tầng mây. Bàn tay to lớn nắm chặt lấy bắp đùi của

cô, nhấc cao lên trên, cặp mông của AnHòa bị nhấc lên cao, cả phần bên dưới lộ ra trước mắt anh không hề sót chút nào, anh vịn chặt cô, nặng nề đi vào từ trên xuống dưới, từng cái đều tiến vào chỗ sâu nhất.

“Cực cực! Mở mắt ra nhìn anh! Nhìn anh yêu em thế nào.” Trên giường Hạ Viêm rất hung mãnh, cũng không kiêng nể gì cả. Kinh nghiệm của anh rất phong phú đa dạng, làm sao non trẻ như AnHòa có thể chống cự được.

Trong lúc đầu óc choáng váng mắt hoa lên, tư duy hỗn loạn, anh bảo cô phải mở mắt ra, cô cũng không nghĩ gì đã làm theo.

Bùm...

Mặt An Hòa đỏ như nhũ máu, giờ phút này cô vô cùng hy vọng mình bị cận thị nặng, như vậy sẽ không cần phải nhìn thấy rõ ràng như vậy. (cáo lỗi vì đã lướt bỏ một số chi tiết @@)

“A...”

“Sao vậy? Thật là đẹp... cực cực nhìn xem... anh rất thích...” Nói xong động tác càng thêm thô lỗ càn rỡ, An Hòa bụm mặt không cho phép mình nghe nữa, bên tai rõ ràng đang truyền đến tiếng vacham.

Dù sao Hạ Viêm cũng là người đang bị thương, ngày thường còn hung hãn hơn nhưng lúc này lại không được bao lâu, kiên trì không tới nửa tiếng thì thể lực đã đến cực hạn, miệng vết thương bắt đầu có lại đau đớn, động tác của anh thoáng cái chậm lại.

Lúc này An Hòa đang mơ mơ màng màng cảm thấy không ổn, mở mắt ra nhìn trán anh đang toát mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Anh dừng lại đi, vết thương còn chưa hồi phục mà.”

Hạ Viêm cũng rất ngoan ngoãn dừng lại nhưng cũng không rời khỏi cơ thể cô mà lại nằm lên người cô, cắn cắn bộ ngực nhỏ trắng nõn của cô uất ức nói: “Còn đôi... làm sao bây giờ?”

An Hòa cảm thấy bắp đùi của mình muốn căng gân đến nơi, hơn nữa anh còn làm nũng như vậy cũng thật sự xót xa cho anh, thôi, nhân nhượng anh một lần vậy, đỏ mặt đẩy anh ra, “... Vậy thì... để em vậy!”

Người nào đó thoáng cái ngẩng đầu lên, mắt lơ đãng hỏi: “Thật không?”

Sau khi tìm được lời cam đoan, Hạ Viêm hưng phấn bùng bùng đứng dậy, nằm ngửa trên giường, vẫy vẫy tay với An Hòa, “Đến đây đi cực cực, cứ chà đạp anh đi...” làm gì còn dáng vẻ bệnh cũ tái phát.

Đã thật lâu chưa từng có cuộc sống nhàn nhàn như vậy, không, hẳn là chưa bao giờ có. Dù cho lúc mẹ còn sống thì anh và Hạ Sí cũng không chiếm được mẹ bao lâu, lâu một tí là ba lại ghen tị. Lúc ấy anh và Hạ Sí đều gặp xui xẻo, bị ném ra ngoài bangày ba đêm không cho về nhà là chuyện bình thường, có khi vì muốn yên tĩnh ba đã ném bọn họ lên núi cùng đội huấn luyện, suốt một tuần không được về. Mặc dù có cận vệ và huấn luyện viên đi theo nhưng mỗi lần Tiểu Sí không chịu nổi sẽ khóc, lúc ấy anh lại phải dỗ dành nó.

Nhưng mà chưa từng có ai dỗ dành anh như vậy.

Ngẫm lại từ khi bị thương cô luôn mang dáng vẻ của một người mẹ trẻ kiên nhẫn dỗ dành anh, cái gì cũng làm cho anh, nhất là tối qua, anh chỉ đơn giản ôm ngực nhíu mày thì cô nhóc ngốc nghếch kia đã xốt xa, đỏ mặt cười trên người anh, lắc mông...

Hạ Viêm ngồi trên bàn ăn, vui vẻ rạo rức ăn bữa sáng do cục cưng nhà mình nấu, cảm thấy cuộc sống không còn gì sướng bằng lúc này nữa.

Lúc David mở cửa ra, liếc thấy Hạ Viêm đang cười rạng rỡ, tuy gần đây thấy rất nhiều, cũng không chấn kinh như mấy ngày trước nhưng vẫn không nhận được mà rung mình một cái.

Hạ Viêm nhìn thấy anh ta thì ném thìa trong tay ra, mắng: “Ai cho cậu vào? Không biết gõ cửa à?”

David bắt lấy áo khoác một cách chuẩn xác, cười hi hi đưa hòm thuốc trong tay lên, “Tối hôm qua kịch liệt lắm ạ? Trước khi đi chị dâu còn nói em qua đây kiểm tra vết thương cho anh nữa.”

...

Thể lực của Hạ Viêm thật sự rất tốt, vài ngày sau đã vui vẻ đến trường An Hòa đưa cô đi học.

Về mặt An Hòa lướt tiếc nhìn người nào đó đang dựa vào cổ xe Avantador lp700-4, khoa khoang quá lố đứng trước cửa trường học mà chính mình cũng không biết.

Cô bắt đắ dĩ chạy qua, tranh thủ thời gian ngồi vào trong xe, hỏi anh: “Xe ở đâu ra vậy?”

“Thì anh mua.”

“Anh nhiều tiền vậy à!”

“Không phải nha, là tiền của em mà, trong ngăn kéo của em có một túi hồ sơ, anh thấy quen quen nên mở ra xem, quả nhiên là cái kia nên hôm nay anh lấy tiền đi mua chiếc xe này!”

Đó là số tiền lúc trước chơi đấu địa chủ anh đã thua cô, vốn anh chỉ thua có 300 vạn, vậy mà về sau cô về nhà mở phong thư ra xem thì thấy trong đó không chỉ có hơn một ngàn vạn trong ngân hàng mà còn có cả cổ phiếu này nọ mà căn bản cô cũng không định được giá trị của nó.

Lỗi tai An Hòa ơng một tiếng, nổi bão: “Ai cho anh động đến cái đấy?” Cô để lại cái ấy là để sau này dùng khi khẩn cấp, cũng không phải để cho anh mua cỗ xe bánh bao này.

“Bà xã, đây chính là toàn bộ gia sản của anh lúc ấy, một năm nay anh đau khổ quá nên cũng không kiếm ra tiền, đương nhiên bà xã phải nuôi anh rồi.”

“Anh là tiểu bạch kiểm sao?” Còn muốn để phụ nữ nuôi... An Hòa tức giận nắm chặt nắm tay.

Nào biết về mặt Hạ Viêm rất đứng đắn trả lời: “Anh đúng là vậy đấy.”

Cái tên này! Sao mặt lại dày như vậy chứ?!

Mặc dù ngày càng đau đầu vì những hành vi ngây thơ này của anh nhưng thật ra thì trong lòng cô cũng không phải không vui. Cô vẫn còn ghi tạc trong đầu lời nói của Holl, nhưng cô cũng chưa từng hoài nghi bất kỳ điều gì về Hạ Viêm, cô vẫn luôn tin tưởng anh. Hạ Viêm cũng không hề làm cho cô thất vọng, mỗi ngày anh đều đang thay đổi chính mình, dùng hành động của anh để nói lên lòng mình, hy vọng anh có thể xứng đôi với cô.

Gần đây bọn người Thiệu Tử Bác đến nhà ngày càng nhiều, cô không có hứng thú đối với chuyện của bọn họ, nhưng đại khái cũng nghe ra bọn họ đang bắt tay vào việc chuẩn bị “rời khỏi giang hồ”.

Nhìn nhìn người đàn ông đang lái xe, hình dáng một bên mặt như bức tượng khắc, tà khí lại đẹp trai, khỏe miệng khê héch lên thành một nụ cười không còn âm trầm lạnh băng như trước nữa mà trong vẻ ôn hòa mang theo một chút phách đạo. Cô biết rõ, anh đang cố gắng tạo dựng tương lai cho hai người.

“Nhìn gì đấy? Anh có đẹp trai không?” Một tay Hạ Viêm nắm lấy tay cô, nói đùa với cô.

“Hừ, giả dối!” An Hòa liếc anh, vừa định mắng anh vài câu thì chuông điện thoại trong túi vang lên, cô lấy ra nhìn, khuôn mặt lập tức trở nên tươi cười vui vẻ nhấn nút nghe.

“Missy missy...” (câu gọi thân mật của mấy bạn teens nhau thì phải)

“Tiểu Hòa Hòa Hòa Hòa Hòa.....”

Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nữ ngọt ngào trong veo, âm cuối kéo thật dài khiến cho An Hòa cười toe toét, “Tiểu Ngón, lỗi tai mình gần điếc rồi đây.” Từ sau khi từ biệt ở căn biệt thự, các cô cũng chưa gặp lại nhau nhưng liên lạc thì chưa bao giờ gián đoạn.

Đồng Hâm Ngôn không tim không phổi cười rộ lên, “Nói cho cậu biết một tin tốt nha, ba ba của mình đã đồng ý cho mình ra nước ngoài du học rồi! Oa haha...chúng ta sắp được gặp nhau rồi nha.”

An Hòa cũng vô cùng vui vẻ, không ngừng gật đầu, “Tốt tốt, đến lúc ấy mình ra đón cậu.”

“Được được được! Đến lúc ấy hai chúng ta thuê một nhà trọ ở cùng nhau đi!” Đồng Hâm Ngôn hưng phấn ồn ào nói.

“Ồ...” An Hòa nghe thấy câu sau thì lập tức nhìn sang người nào đó đang đen mặt, tâm trạng rất tốt trả lời, “Được!”

“Không...được!” Hạ Viêm tóm lấy điện thoại của An Hòa, hét vào microphone một câu, “Cô ấy chỉ có thể ngủ với tôi!” Sau đó ném điện thoại trở lại ngực An Hòa.

“Ồ...ơ...là...đại ca Hạ sao?” giọng nói của Đồng Hâm Ngôn trở nên sợ hãi.

“Ừm, Tiểu Ngôn, chúng ta sẽ ở cùng nhau.” Lúc này An Hòa vô cùng hối hận không chặn miệng Hạ Viêm lại trước, cô còn chưa nghĩ ra phải giải thích thế nào với Tiểu Ngôn nữa.

“Tiểu Hòa...anh ta...cậu...quyết định rồi?”

An Hòa kiên định gật đầu, nghĩ ra cô ấy không nhìn thấy nên há miệng muốn nói chuyện thì bên kia lại truyền đến giọng nói vội vã của Đồng Hâm Ngôn, “Á...Mẹ của mình gọi mình, mình cúp máy trước đây.” Ngay cả câu tạm biệt cũng không nói, Đồng Hâm Ngôn cúp điện thoại.

Để điện thoại xuống, mắt An Hòa trắng không còn chút má liếc người bên cạnh, “Aizz, thế này thì có khả năng cậu ấy không tới được rồi.” Rồi duỗi tay nheo mắt một cái, “Anh làm gì mà lớn tiếng vậy hả? Em còn đang muốn tạo cơ hội cho cậu ấy và Thiệu Tử Bác.”

Hạ Viêm lái xe, ngón tay nhàn chán gõ nhẹ lên tay lái, “Đừng động đến cậu ta! Một chút xíu tiền đồ cũng không có!” Yêu mến con gái người ta cũng không dám thoải mái nói ra, chỉ biết chạy tới châu Úc, vùng trộm nhin rồi quay về, tuyệt đối không hề anh minh thần võ như anh đây. (Thiệu Tử Bác: này...lúc trước khi đi đã ngoại là ai lủi ra xa, một câu cũng không dám nói với người ta hả?!)

“Này...đây không phải là đường về nhà mà?” An Hòa nghi hoặc nhìn về cột mốc dấu hiệu đường phía trước, quay đầu lại trừng mắt với ai đó, “Nói! Anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Ừm...bán?” Tay trái của Hạ Viêm gác trên cửa sổ xe, dáng vẻ phong lưu, chế nhạo: “Nhưng mà phỏng chừng cũng chẳng bán được giá tốt.”

“Hứ!”

“...” nhướn cổ mỗi nhừ cả, An Hòa cứng nhắc cúi đầu xuống, tòa nhà cao vút tận mây xanh trước mặt làm cho cô choáng váng.

Người này, không chỉ mua xe, còn mua nhà nữa?!!!

Hạ Viêm khoa chân múa tay vừa mặt mày hớn hớn nói cho cô nghe vị trí cùng giá trị của ngôi nhà này, còn thỏa mãn cảm khái một tiếng, “Từ nay về sau ở đây chính là nhà của chúng ta!”

An Hòa nhìn khuôn mặt đẹp trai đang tự sướng trước mặt, nhin xuống xúc động muốn vung một quyền lên, nhắm mắt lại niệm thầm trong lòng mười lần “Xúc động là ma quỷ.”

Nhưng mà niệm 20 lần cuối cùng vẫn không thể nhin nổi, “A a a...”

“Hạ Viêm em muốn giết anh!”

Trong căn nhà đồ dùng gia đình chần mềm đều đầy đủ, Hạ Viêm khoác vai cô lần lượt chỉ cho cô xem, “Nhìn xem đây là gối ôm, có phải rất đáng yêu không? Anh chọn trên mạng rất lâu, hơn nữa cũng rất tiện nghi nha, giảm giá còn 188...”

An Hòa lặng lẽ đối diện thành nhân dân tệ, sau đó khước miệng co giật lệ rơi đầy mặt.

“Xem trong này đi, có phải rất đẹp không? Đều doanh chọn đây.” Phòng chứa quần áo rực rỡ muôn màu, An Hòa ngẩng đầu lên nhìn tủ quần áo còn cao hơn cả hai người họ, trong tủ quần áo tràn ngập váy, lễ phục, áo sơ mi đen, quần tây, chỉ cảm thấy sao bay lượn trước mắt.

“Nhìn cái giường này đi, tuy kém cái trước đây của anh một chút nhưng cũng rất lớn rất mềm, lúc chúng ta mây mưa thật thường nhất định rất thoải mái, hơn nữa ở đây chỉ có hai người chúng ta ở, cực cực à em có thể kêu la thoải mái rồi nha.”

Hạ Viêm tiếp tục khoe hàng, An Hòa miệng sùi bọt mép ngã xuống đất không dậy nổi.

Những ngày qua cô lo lắng anh ở nhà một mình nhàm chán thật là dư thừa, người ta mua nhà mua xe lại còn trang trí nhà cửa, ở một mình kiểu này không biết high đến mức nào nữa.

“À, quên nói cho em biết nhà đối diện cũng là của chúng ta, bọn Tử Bác ở đó.”

An Hòa không bất tỉnh, cô muốn bóp chết anh!

“Cũng dùng tiền của chúng ta mua hả?” An Hòa hỏi xong thì niệm thầm trong lòng: anh mà dám nói phải thì em sẽ bóp chết anh ngay!

“...cũng không phải, gần một ngàn vạn, chúng ta không đủ tiền, bọn nó tự mua.”

Trán An Hòa đầm mồ hôi lạnh, khá tốt khá tốt, sau đó duỗi móng vuốt ra hỏi: “Còn thừa bao nhiêu tiền?”

Về mặt người đàn ông kia vẫn tự đắc như cũ, nghe vậy trả lời cực kì tự nhiên, “Cũng không còn bao nhiêu nữa, số còn lại thì bây giờ không thể dùng, lúc mua nhà Tiểu Sí cũng phụ anh một ít.”

“Quá tốt, vậy anh ăn bằng không khí à.”

“...”

Quá tốt, sau đó không lâu, Hạ Sí phải chuyển một khoản tiền tới thì đồng chí Hạ Viêm mới thật sự không phải ăn không khí.

Vì vậy, cuộc sống gia đình của hai người cũng tạm ổn.

25. Chương 25

Sáng sớm thứ sáu, ngoài cửa sổ bầu trời rét mướt, từng cơn gió lạnh thấu xương tràn vào cửa sổ nhưng lại không thể mang đi sự ấm áp yên lặng trong phòng. Buổi sáng An Hòa không đóng cửa, nằm ỏ trên giường, Hạ Viêm rảnh rỗi thấy cô không dậy nên anh cũng lười dậy, từ phía sau ôm lấy eo cô, nhắm mắt lại hưởng thụ một buổi sáng tốt đẹp.

“Này, cuối tuần này hẹn anh trai em cùng đi ăn cơm không?” Vài ngày trước đến Italy cô đã nói dối với anh hai là cùng bạn học đi ra ngoài tìm hiểu văn hóa dân tộc, trong lòng luôn băn khoăn muốn khai báo chuyện với Hạ Viêm sớm một chút, như vậy cảm giác tội lỗi trong lòng cũng nhẹ hơn một chút.

Hạ Viêm nhắm mắt lại dùng mũi hờ một tiếng, bàn tay đặt trên lưng cô lại bắt đầu không thành thật, bắt đầu dao động theo những đường cong trước ngực cô.

Không hài lòng với tiếng hờ kia của anh, An Hòa đập bộp vào anh tay một cái, uốn éo trong lòng ngực anh quay người về phía anh, “Anh có ý gì đây? Trước đây không phải đã nói sẽ ngả bài với anh ấy sao?”

Tâm trí của Hạ Viêm vốn đặt trong ở chần, thậm chí cũng không chú ý cô nói gì, thấy cô bĩu môi không vui, anh sáp lại gần hôn chụt một cái, vội vàng tự cứu mình, “Anh sợ anh hai em không hài lòng về anh, anh căng thẳng.”

An Hòa hung dữ nhéo anh một cái, người khác nhìn thấy anh không căng thẳng là đã cảm ơn trời đất rồi, có thiên tài mới tin anh sẽ căng thẳng vì người khác.

Hạ Viêm vẫn mặt dày sáp tới, liếm liếm khuôn mặt no mềm của cô, cười xấu xa, “Cực cưng, muốn...”

“Không được!” Tối qua anh ý sáng nay cô không phải lên lớp nên gặm nhắm cô đến sáng, xương cốt cô đã rã rời hết cả.

“Nhưng mà... rất khó chịu mà...” Anh kéo bàn tay nhỏ bé của cô đặt vào bên dưới, vuốt ve vật nóng đang phần chân tinh thần vào buổi sáng.

An Hòa bi ai nhìn trời, “Lúc này mới mấy giờ hả? Làm sao anh lại...”

Hạ Viêm thấy cô hơi buồn lơ đãng nên xốc ga giường lên, xoay người áp lên người cô, “Cực cưng à thể lực của em quá kém, phải vận động nhiều một chút mới khỏe được.” Nói rồi ngón tay thon dài mạnh mẽ xâm nhập vào giữa hai đùi An Hòa, một tay mơn trớn nơi ướt át của cô, một tay xâm nhập vào trong.

“Ái...anh nhẹ một chút...em đau.”

Hạ Viêm ngừng động tác, nhíu mày suy tư một chút, một lát sau lại nhướn mày lên cười. Rồi khỏi thân thể của cô, thân hình cao lớn khẽ nhúc nhích, sau đó từng nụ hôn mềm nhẹ rơi xuống trước ngực cô.

“Ừm...đừng...em vẫn chưa chuẩn bị tốt.” An Hòa không thể chịu được anh làm như vậy, khiến cho cô không thể khống chế được cảm xúc, mỗi lần anh như vậy cô đều cảm thấy một giây sau mình sẽ hư hỏng mà cầu khẩn anh.

Nhưng mà Hạ Viêm không để ý đến lời kháng nghị của cô, đầu lưỡi trơn trượt lần theo đường cong xinh đẹp của cô đi xuống, ven đường để lại những vết nước sáng loáng.

“Không!” An Hòa cong eo lên, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy tóc người đàn ông kia, không cho phép anh tiếp tục. Hạ Viêm dùng mũi thân mật cọ cọ vào nơi đỏ tươi mềm mại kia, sau đó giây phút rời tay cô, miệng ngậm chặt.

An Hòa sao có thể chịu được hành động này, tay chân đập loạn xạ trên không trung, Hạ Viêm vươn tay ra giữ chặt tay chân đang lộn xộn của cô, đầu lưỡi xông thẳng vào, không ngừng ra vào không gian nhỏ hẹp mềm mại của cô.

Cuối cùng, dưới sự yêu thương của anh cô đạt được cao trào lần thứ nhất trong ngày hôm nay, cả thân thể nhỏ bé run lên như lá rụng trong gió, thấy thể Hạ Viêm quả nhiên muốn bật cười.

Hạ Viêm bò lên, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, “Đây không phải đã chuẩn bị xong rồi sao, em xem thật...”

An Hòa cắn lên cằm của anh một ngụm. Trong chớp mắt, Hạ Viêm hạ người ngay ngắn tiến vào thân thể của cô, “Cực cực... cực cực.”

An Hòa bị sự va chạm này khiến cho thiếu chút nữa hụt hơi, nghe vậy tức giận kêu lên: “Lưu manh! Đồ lưu manh!”

Hạ Viêm ôm lấy cặp mông của cô nhấc lên trên, thẳng lưng di chuyển, nghe thấy cô nói mình lưu manh về mặt lại rất thưởng thụ, “Ừ, ở nhà xưng hô thế này rất thân mật nhỉ.”

Da mặt người này dày, quả thật dày không giới hạn!

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào phòng, vẻ lạnh lẽo âm u bị ngăn cách bên ngoài, chỉ còn lại ánh sáng ôn hòa, trên giường hai người yêu nhau đang thân mật ôm ấp lại không hề mang một vẻ *** nào, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy rất uyển chuyển xinh đẹp.

Chỉ có An Hòa biết rõ người này chỉ xinh đẹp ở vẻ bề ngoài, còn bên trong lại cất giấu một bụng hèn mọn bỉ ổi.

Hạ Viêm mặc kệ cô chửi anh thế nào, động tác ngày càng mạnh mẽ, cuối cùng anh ôm lấy cô, nâng cặp mông của cô lên đi tới đi lui trong phòng.

An Hòa đã đạt đến cao trào một lần nhưng mà người đàn ông này trong lúc cô đang co rút lại ôm lấy cô chống lên tường, hai chân đặt trên vai mình, mạnh mẽ ra vào.

“A...” Tư thế này xâm nhập sâu hơn bất kì tư thế nào, mỗi một lần đều xuyên thủng cô, cũng làm cho toàn thân cô tê dại.

“Đừng mà... hic hic...” cô kêu khóc, độ khó cao như vậy khiến cô phải dốc sức mới nói được, mà cũng chỉ có thể dứt quãng cầu xin, “Viêm... hic... anh hãy... tha cho em đi...”

Người đàn ông đang hưng phấn kia làm sao chịu...(ghê quá lướt bỏ!!!!!!)

Đến khi An Hòa ngắt đi Hạ Viêm mới thỏa mãn ngừng tay, ôm lấy cô phun ra.

Nhưng buổi sáng là thời điểm đàn ông cực kỳ tỉnh lược, căn bản Hạ Viêm không có ý định một lần đã ngừng lại, ngón tay thon dài chen vào nơi ướt át kia, An Hòa mắt nhắm nhắm run lên, chậm rãi mở mắt ra. Cảm giác được anh đã chen vào trong, cô không còn sức mắng anh: “Anh còn lộn xộn nữa?!”

Hạ Viêm cười xa xầu nói: “Bên ngoài tuyết rơi, hôm nay chúng ta ở nhà cả ngày được không?”

An Hòa nghe vậy thì nhìn về phía cửa sổ, quả nhiên ngạc nhiên mừng rỡ phát hiện bầu trời lúc này giống như một cái chăn thật lớn bị xé nát, những sợi bông trắng nõn tuôn rơi xuống mặt đất. Gió lớn thổi mạnh khiến cho những bông tuyết đánh vào cửa sổ, không thể chờ đợi được muốn chui vào.

Nắng sớm ngày đông lạnh như băng nhưng tất cả đều bị cách trở ngoài cửa sổ, chỉ chừa lại một tia sáng bạc xinh đẹp tinh tế.

Hai người đều quên động tác kia, Hạ Viêm có chút si mê nhìn nụ cười của cô, cô không có khuôn mặt khuôn mẫu nhưng trong lòng anh lại tạo ra một vẻ đẹp tuyệt thế không gì sánh kịp.

Rốt cuộc không thể làm thêm lần nào nữa, An Hòa thừa dịp anh mềm lòng thì xoay người quấn mình vào tấm chăn mềm mại vào góc giường, cười hì hì nhìn người nào đó còn chưa thỏa mãn. Hạ Viêm vò vò tóc, bắt đầu vén chăn lên xuống giường, dùng ga giường quấn An Hòa lại, ôm cô vào nhà tắm.

Nhưng mà một tiếng sau khi hai người ra khỏi nhà tắm, người cười hì hì lại biến thành Hạ Viêm, vẻ mặt buồn bực đổi thành An Hòa. Cô gái nhỏ nào đó đang buồn bực nằm trên giường nghiêng một lát mới động dậy được, chống giường ngồi xuống, có thể nào cũng không thêm để ý đến người nào đó vừa chọc giận cô, chụp lấy quần áo đi chân trần ra khỏi phòng tìm nước uống.

Nhưng vừa ra khỏi cửa thì bước chân đột nhiên ngừng lại, miệng An Hòa há hốc kinh hãi nhìn mấy người đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Hiên nhiên bọn họ đều đã ngồi rất lâu rồi, lúc này cả đám đang dùng nụ cười cùng ánh mắt mập mờ nhìn cô.

Nương theo ánh mắt của bọn họ cúi đầu xuống, trong nháy mắt cả người hóa đá!

Bùm

Dáng người lung linh hấp dẫn được bao bọc bởi chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của Hạ Viêm, mặc dù tối màu nhưng lại mang một vẻ gợi cảm kỳ lạ hoặc khác, lại tăng thêm làn da trắng nõn lộ ra ngoài của cô, lại còn có những dấu hôn của Hạ Viêm để lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Hòa đỏ bừng, nước cũng không uống, xoay người luống cuống chân tay mở cửa chạy vào, tốc độ cực kỳ nhanh làm cho người ta lú lút.

Thiệu Tử Bác nhìn nhìn, bắt đầu đếm ngược, “5,4,3...”

Còn hai giây nữa chưa đếm, trong phòng ngủ liền truyền tới âm thanh binh binh bang bang, xen lẫn tiếng kêu kinh hãi của người đàn ông, “Cục cùm, đừng đá mà đau chân...”

Đại ca của bọn họ...bị bạo hành gia đình!

Lại một lát sau, đại ca bị bạo hành gia đình thương tích đầy mình chật vật lăn ra khỏi phòng, cửa phòng khép lại khi chỉ cách chóp mũi của anh 1mm, phát ra tiếng vang chấn động, trái tim nhỏ bé của vài người trong phòng khách cũng run theo.

Hạ Viêm đứng trước cửa gõ vài cái, cao giọng nói: “Bà xã, hết giận rồi thì ra ăn cơm nha.” Trong phòng lại truyền đến tiếng vỡ vụn, Hạ Viêm cười cười, run rẩy mở nút áo sơ mi mặc vào, vò vò tóc đi ra phòng khách ngồi xuống ghế sofa, không nhịn được nói: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy bao giờ à?”

Mọi người đồng thời lắc đầu, chưa thấy bao giờ!

David lên mặt cảm khái một tiếng, “Đây là thể nào trong lời đồn sao...”

Mọi người trầm mặc, nhưng thái độ cũng rất đồng ý.

Hạ Viêm thưởng cho mỗi người một cái tát: “A cho các cậu vào? Muốn chết phải không?” Mấy cái tên khốn kiếp này, quá không có lễ phép, lần nào vào nhà anh cũng không gõ cửa!

Bác sĩ Daivid đại biểu cho nhân dân xoa xoa tay cười làm lành: “Hi hi hi... Không phải chúng em đói bụng tìm đến đây ăn cơm sao, ở đây chỉ có chị dâu của chúng ta biết nấu cơm thôi, nấu cơm còn ngon vô cùng nữa chứ, cho nên...Ai biết được giữa trưa rồi mà hai người còn ở trong phòng bày trận đánh nhau.”

Hạ Viêm lạnh lùng quét mắt qua nhìn anh ta một cái, “Dưới lầu có nhà hàng!”

“Những món kia ăn chán lắm, làm sao ngon bằng thịt kho tàu của chị dâu được?!”

Mấy tên ăn theo kia cũng tiếp tục tỏ vẻ nhát nhai với đồng chí David, hiển nhiên, bọn họ đã đề cử đồng chí David hoạt bát làm quan tiên phong cho bọn họ...à...tên dân gian gọi đó là bia đỡ đạn!

Nhưng mà đại khái là đồng chí David vẫn chưa hề nhận ra điều này.

Hạ Viêm bồng vắn vắn cổ tay, thuận miệng nói: “À? Cho nên cậu tính mỗi ngày đều qua đây ăn cơm?”

Thiệu Tử Bác và J có tính cảnh giác mạnh mẽ rất ăn ý lùi xa ra cách Hạ Viêm một khoảng xa nhất có thể, mà trong đầu người nào đó vẫn còn hình ảnh hương vị món thịt kho tàu lần trước An Hòa đã nấu nên không cảm giác được bất kì nguy cơ nào, nghe thấy Hạ Viêm hỏi vậy, anh ta không nghĩ ngợi gì trả lời ngay: “Đúng thế!”

Thiệu Tử Bác cùng J đồng loạt làm dấu chữ thập trên ngực, không tiếng động nói thầm hai chữ: “Amen!”

Hạ Viêm vắn vắn cổ tay, ngón tay thon dài dă văng lên tiếng của cả băng đạn, giọng nói của anh cực kì nguy hiểm: “Vậy sao?”

Rốt cuộc người nào đó nhận thấy không ổn nên thoáng cái nhảy dựng lên, hai tay làm động tác phòng thủ: “Đạica...đừng...em nói đùa thôi, hi hi...hi hi...Em đây sẽ biến ngay, biến ngay đây...” Nói xong dáng vẻ xun xoe chạy như điên ra cửa. Thiệu Tử Bác cùng J đã sớm độn thổ.

Nói giỡn sao, vì thịt kho tàu mà trả giá bằng cái mạng nhỏ, thật là không đáng nha!

Hạ Viêm đứng sau rất hài lòng gật đầu, rất tốt, xem như anh vẫn còn uy nghiêm!

Chiều chủ nhật, tuyết rơi hai ngày rồi cuộc cũng ngừng, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên những bông tuyết trắng thuần, những bông tuyết tản ra ánh sáng nhạt như kim cương, trong trẻo âm trầm mà lại dịu dịu. Ánh sáng xong, An Hòa mặc áo lông kéo Hạ Viêm ra ngoài.

Tối nay bọn họ hẹn An Vũ ra ngoài ăn cơm, hôm nay An Hòa lục tung phòng chứa quần áo mấy lần cũng không tìm thấy một màu nào khác ngoài màu đen trong tủ quần áo của Hạ Viêm. Tuy cô thừa nhận anh mặc màu đen thật sự rất đẹp cũng rất hợp nhưng màu đen quá nặng nề nghiêm túc, khiến cho Hạ Viêm có cảm giác xa cách, cho nên cô quyết định phải mua cho anh vài bộ quần áo trông phải trẻ trung tươi tắn lại khí chất.

Hạ Viêm mở cửa chiếc lp 700-4 chở An Hòa chạy đến đại lộ số 5 Manhattan. Ngày bình thường, Hạ Viêm không kén chọn quần áo, cũng không bao giờ dạo phố mua quần áo, trước kia quần áo của anh đều do chuyên gia may, anh chỉ tự đi mua quần áo có một lần nhưng lần đó mấy cửa hàng quần áo kia cũng đưa tới cho anh. Thật ra anh cũng không hứng thú với mấy chỗ bán quần áo ồn ào này, nhưng anh lại rất hưng phấn đi cùng cô tới đây, anh thích cùng cô làm những việc bình thường.

Tùy tiện tìm đại một chỗ ngừng xe, Hạ Viêm quay sang kéo khóa áo lên cho An Hòa, quàng khăn quàng cổ lại cho cô, cuối cùng An Hòa chịu không nổi lắm bầm: “Không lạnh mà, giống chim cánh cụt quá đi.”

Hạ Viêm hôn nhẹ lên tóc cô, dịu dàng nói: “Nghe lời.”

Những ngày này, trừ thời gian anh bị thương, thật ra vẫn là Hạ Viêm chăm sóc cho An Hòa nhiều hơn, đặc biệt là khi trời lạnh, mỗi lần ra ngoài anh đều trùm cho An Hòa ba lớp trong balốp ngoài. Anh vẫn chưa quên khi đó bị mất đi đứa bé cùng với sau khi cô sảy thai cô lại nhảy xuống biển tự sát nên vẫn thường hay bị đau bụng dữ dội. Đó là nỗi đau không thể chạm tới trong lòng anh.

Hôm nay là cuối tuần, bãi đỗ xe rất đông người ra vào, bảo vệ An Hòa trong ngực, hai người cùng đi về phía thang máy. Vừa đi được hơn 20m thì bãi đỗ xe vang lên một tiếng “phanh...” của xe chạm vào nhau. Còi báo động xe lập tức vang lên.

An Hòa hiểu kì quay đầu lại, muốn nhìn xem chủ xe nào xui xẻo như vậy, tập trung nhìn kĩ rồi sợ hãi kêu thảm thiết: “Á....xe!”

Hạ Viêm xoay người lại nhìn, bãi đỗ xe to như vậy, mấy trăm chiếc xe, cái cần chết không chết lại đụng phải ngay chiếc xe thể thao màu bạc sang trọng bảnh bao của Hạ Viêm.

An Hòa kéo tay Hạ Viêm chạy trở lại.

26. Chương 26

Có lẽ chiếc xe muốn đậu vào vị trí bên cạnh nhưng không cẩn thận lại đụng vào đuôi xe của Hạ Viêm. Chiếc xe trắng mới tinh còn bóng loáng bị va chạm khiến chỗ va chạm lõm vào khá lớn.

Đối phương xem ra cũng là người có tiền, cửa xe Spyker Takeover c8 laviolette màu cam chậm rãi mở ra, lộ ra cánh tay cùng khuôn mặt nhỏ nhắn. (xem Spyker Takeover c8 laviolette: www.autocarzine/2011/03/2012-spyker-c8-aileron-gt/)

An Hòa hơi ngạc nhiên, nhìn loại xe này cô cho rằng người lái là đàn ông.

“Là xe của mấy người à? Kỹ thuật lái xe của tôi không tốt lắm, chỉ vô tình thôi...” Cô gái trong xe quay đầu lại, duỗi ngón tay trắng nõn để bên môi nhẹ nhàng đóng đưa.

An Hòa bĩu môi, cô gái này cũng khá là kiêu ngạo, chẳng những không bước xuống xe mà còn không xin lỗi, thậm chí giọng điệu cũng không có chút thành ý xin lỗi nào. Hạ Viêm nhíu mày, từng bước tiến lên phía trước rất tự nhiên bảo vệ An Hòa phía sau mình.

Cô gái không nhìn thấy động tác của Hạ Viêm, giờ tay tao nhã tháo kính râm xuống, nói với Hạ Viêm: “Muốn tôi bồi thường à?”

An Hòa bị Hạ Viêm ngăn cản, nhìn không thấy gương mặt của cô gái kia, trong lòng mắng thầm “Nói nhảm, cô đụng phải chẳng lẽ muốn chúng tôi tự bỏ tiền ra sửa sao?”

Ài ngờ giọng nói cực kỳ lạnh nhạt của Hạ Viêm vang lên: “Không cần”

Cô gái kia gật đầu, cười không rõ ý tứ, thu tay về vô cùng thuần thục đánh tay lái, chiếc xe sạch sẽ lưu loát mà dừng ở vị trí đỗ, sau đó mở cửa xe đi tới.

An Hòa lộ đầu ra nhìn, nhìn thấy chiếc xe kia vững vàng như nước chảy bàn sử (ý chỉ thành thạo) đi vào dừng trên chỗ đỗ xe, cô buồn bực nghĩ có làm sao cũng không nhìn ra là kỹ thuật lái xe của cô ta không tốt cả.

Cô lén véo cánh tay Hạ Viêm nói: “Sao lại không bồi thường? Rõ ràng là cô ta đụng hỏng xe, chúng ta đi sửa cần rất nhiều tiền đó!...” Nghĩ đến số tiền lớn đó cô lại đau lòng. Phần nộ còn muốn nói thêm vài câu, khi hai trong mắt nhìn tới dáng vẻ yếu đuối của cô gái kia, nhất thời An Hòa quên cả hô hấp.

Rất mẹ nó xinh đẹp!

Cô thì, đây là cô gái xinh đẹp nhất mà cô gặp trong cuộc đời này.

Lọn tóc dài màu vàng quăn rũ ở trên vai, khuôn mặt khuôn thành không thể tìm ra một tí vết nào, bộ váy dài liền thân ôm trọn cơ thể để lộ ra đường cong với những chỗ lồi lõm rất nóng bỏng, càng đừng nói đến đường dây kéo của đôi tất đen mới mê người làm sao.

Nhưng mà... cô ta không lạnh sao?

An Hòa lén giương mắt nhìn Hạ Viêm một chút, phát hiện anh vẫn không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm vào cô gái đó, hai tròng mắt đến chớp cũng không thêm chớp. Hừ! đúng là đàn ông không có một cái gì tốt hết, nhìn thấy người đẹp chỉ biết ngây người, ngay cả Hạ Viêm cũng không ngoại lệ. Cô vươn bàn tay nhỏ bé lên bóp vào hông của anh, hung dữ mà xoay khối thịt một góc 90 độ.

Hạ Viêm không có phản ứng....

Nhìn thấy toàn bộ động tác nhỏ đó của An Hòa, cô gái kia hé đôi môi đỏ mọng: “Hạ Viêm...” Cô ta nở nụ cười rất quyến rũ đối với cô, ý cười nhưng một chút cũng không nheo mắt: “Bạn gái anh ghen tị rồi đây?”

An Hòa cứng đờ, cái miệng nhỏ nhắn há to vì kinh ngạc, nhìn nhìn người đẹp rồi lại nhìn nhìn Hạ Viêm, ngỡ ngàng hồi lâu, thì ra bọn họ quen biết nhau.

Hạ Viêm bất động, sau khi cái đầu nhỏ của cô điều khiển xoay người lại, ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo mà nguy hiểm, ngầm ý cảnh cáo.

Cô gái kia dường như đọc hiểu được, kiên định mà đưa tay vén tóc trên đầu, phong tình vạn chủng mà bước đi.

Đợi đến khi hình ảnh cô gái biến mất sau chỗ rẽ bãi đỗ xe, An Hòa mất hứng bỏ qua tay của Hạ Viêm, thở hổn hển hỏi: “Cô ta là ai?”

Ngoại trừ mấy người thân bên cạnh dường như Hạ Viêm không kết bạn với ai khác, nhân tiện An Hòa biết, anh đối với phụ nữ dường như cũng không có hứng thú. Trước kia, phụ nữ đối với Hạ Viêm mà nói chỉ có hai loại, một loại là đối tượng để phát tiết trên giường, một loại là đồng nghiệp trên chiến trường hoặc kẻ địch.

Nhưng cô gái này, cao quý như nữ vương, khẳng định không phải là cấp dưới của Hạ Viêm, như vậy.... kẻ địch hoặc là... tình nhân?

Hạ Viêm nghe được trong sự ghen tuông trong lời nói của cô, ngón tay nhẹ nhàng phủ cái trán trơn bóng của cô, cười nói: “Ghen sao?”

An Hòa vờ nghe xong, cơn tức bốc tới đỉnh đầu, kéo ống tay áo lông lên cao, dáng vẻ như chuẩn bị đánh nhau, cao giọng hét lên: “Hạ Viêm, cái đồ háo sắc, đồ củ cải hoa tâm, đồ lưu manh không biết xấu hổ... gặp phải người tình cũ thì như mở cờ trong bụng, đứng núi này trông núi nọ, xe là tôi đứng tên thì chính là tài sản của tôi, dựa vào cái gì mà anh nói không cần bồi thường thì sẽ không bồi thường hả?” (đang cãi nhau xưng anh – tôi nhá)

Hạ Viêm bất đắc dĩ đành: “Quả nhiên anh vẫn thích Hòa Hòa quan tâm chăm sóc dịu dàng trước kia hơn...” giọng nói có chút không kìm được tức giận và hối hận.

Mũi An Hòa cay cay, hai trong mắt đỏ lên, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: “Anh hối hận rồi có phải không? Tôi biết, tôi chỉ là món hàng mới mà thôi, anh làm sao có thể thích tôi mãi mãi...”

Hạ Viêm thâm kêu không xong rồi, trò đùa quá trớn, người nào đó hình như cho là thật rồi.

Vội vàng ôm vai cô gái nhỏ lại ngay lập tức, dịu dàng vỗ lưng An Hòa: “Hòa Hòa ngoan, đừng khóc, không phải như em nghĩ đâu, thật đó! Cô gái đó là thủ lĩnh của một bang phái nữ bên Mỹ, anh chỉ biết bí danh người này, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, thật đó, em phải tin anh!”

An Hòa ở trong lòng anh không ừ hử tiếng nào, anh giải thích hồi lâu cũng không thấy cô phản ứng, không nhận được mà lùi về phía sau một bước, nâng khuôn mặt của cô lên nhìn.

Đâu có gì gọi là nước mắt thương tâm, rõ ràng là nụ cười gian xảo sau khi thực hiện được trò đùa quái đản!

Người nào đó bị đùa dai tự thâm nộ với mình “Hạ Viêm, ta khinh bỉ ngươi!”

Đặt một tay của cô ở trong túi của mình, Hạ Viêm với cô đi tới trước thang máy. Lúc chờ thang máy, anh đột nhiên xoay đầu lại đối mặt với cô, giọng nói trầm thấp: “Từ nay về sau, một bước cũng không cho em rời khỏi anh.”

An Hòa giương cằm lên hỏi: “Tại sao?”

Hạ Viêm vô tình nói với cô bao chuyện phức tạp này nọ, rồi lại không muốn dấu diếm cô, suy nghĩ vài giây cuối cùng nói: “Cô gái vờn rồi, rất nguy hiểm!”

An Hòa lặng một chút, trong chốc lát đã rõ ý của anh. Đây không phải là cuộc gặp mặt trung hợp, cô gái kia cũng không phải không cẩn thận mà đụng phải, tất cả đều là cố tình, hơn nữa hành động của cô gái đó chắc chắn mang theo một mục đích nào đó.

“Vậy...cô ta là...”

Hạ Viêm ôm chặt cô trong lòng, nói bên tai cô: “Nếu như em thật sự muốn biết, anh sẽ nói toàn bộ với em, nhưng anh cảm giác rằng có một số việc em không nên biết, có anh quan tâm đến em, em có thể an tâm mà sống, không phải phiền nào vì loại chuyện này. Hòa Hòa, em phải tin tưởng anh.”

Cả đời này, chưa bao giờ có giây phút an tâm như vậy, chưa bao giờ có một vòng ôm có thể làm cho cô tin nhiệm như thế: “Ừm, em không hỏi nữa, em tin anh.”

Chuyện của bọn họ, cô không giúp được thì vướng bận làm gì, có một số việc anh cảm thấy cô không nên biết thì cô không thêm nghĩ đến nữa. Mặc dù trong tiểu thuyết thường viết, hai người cần phải đồng cam cộng khổ, không hề giấu diếm lẫn nhau, nhưng cô cảm giác được, cô nên tỉnh tỉnh mèm mèm mà vui vẻ sống tiếp thì Hạ Viêm mới có thể yên tâm, đây mới là việc cô có thể làm vì Hạ Viêm.

Làm một người phụ nữ “mít đặc” (chỉ người phụ nữ không biết đến một chuyện gì) thì sẽ như thế nào đây, thực ra một người cần phải có bao nhiêu vận may, mới có thể gặp được một người đàn ông như vậy, haotồn tâm tư để bảo vệ một cô gái “mít đặc”.

Cô nàng thần bí xuất hiện cũng không ảnh hưởng đến nhiệt tình mua sắm của hai người, suốt một buổi sáng, An Hòa lôi kéo Hạ Viêm đi dạo từng cửa hàng một, thử lần lượt từng bộ quần áo, nhưng cho đến 12 giờ, cô vẫn không chọn được bộ nào vừa lòng.

Thực ra cũng không phải là không đẹp, Hạ Viêm cao to, lại vận động thường xuyên, dáng người cao thon tự nhiên, rất tiêu chuẩn, mặc cái gì cũng rất đẹp, nhưng đại khái lại do dáng vẻ của Hạ Viêm trong suy nghĩ luôn mặc một màu đen với khí phách cao quý đã ăn sâu bén rễ, chung quy dù kiểu dáng màu sắc gì cũng không đo được với khí chất của anh.

An Hòa ném quần áo vừa mới cởi ra lên đầu Hạ Viêm, thở hắt ra nói: “Cả đời này anh cứ đen thui đến già mà chết đi!” Hạ Viêm lấy lòng, đi qua hôn chụt chụt trên đôi môi nhỏ nhắn của cô.

Buổi trưa hai người tìm đại một nhà hàng, nghỉ ngơi trong chốc lát, An Hòa chưa từ bỏ ý định liền xuất phát lần nữa. Công sức không phụ lòng người, lần này, bọn họ đi vào cửa hàng danh tiếng, An Hòa liếc mắt một cái đã nhìn trúng chiếc áo sơ mi màu bạc trên ma nơ canh.

Hạ Viêm từ phòng thay quần áo đi ra, quả thật là làm chói mắt mọi người ở đây. Thậm chí cô có thể nghe được tiếng thở của cô nữ nhân viên, vì vậy hài lòng gật đầu, “Chính là bộ này!”

Hạ Viêm tươi cười gian trá, kề vào bên tai cô nói nhỏ: “Bảo bối nhiệt tình giúp anh chọn quần áo như thế, có phải vì buổi tối muốn cởi bỏ nó ra không... chà chà...”

An Hòa chuyển chân trên đôi cao gót 8 tấc xoay vài cái trên chân người nào đó rồi mới quay lại, như không có việc gì đi tới bàn tính tiền, để lại Hạ Viêm ôm chân kêu gào từ xa, cùng hàng đã mua và Hạ Viêm cười hi hi tiến bước tới người bán hàng.

Cô còn định mua quần cho anh nhưng thời gian đã không còn kịp nữa, hơn nữa không chừng lúc mua quần anh lại muốn nói “Là vì buổi tối cô muốn cởi quần cho anh”vân vân... vì suy nghĩ cho danh tiết của cô nên dẫu từ bỏ, tìm túi tiền từ trong túi xách.

Thấy An Hòa liền cả liếc mắt nhìn một cái cũng không xem bộ dạng giả bộ đau đớn của mình, Hạ Viêm nhận áo khoác từ tay người bán hàng, đứng thẳng, kéo lại đầu óc đi tới bên cạnh cô, sau đó anh nhìn cô rất cổ quái, “Làm gì mà không dùng tờ của anh?”

An Hòa nghiêng đầu nhìn anh một cái, đưa tờ chi phiếu của mình cho nhân viên thu ngân, nhanh nhẹ nói: “Anh không phải là tiểu bạch doem nuôi sao?”

Hạ Viêm: “...”

Cô gái thu ngân run rẩy một chút khi nhận được chi phiếu, các nhân viên nhân rồi đứng một bên cũng run rẩy một chút, ở sâu tận trong nội tâm đồng thời đều vang lên một giọng nói: chà chà chà... một cô gái bao nuôi anh chàng thuộc loại thượng hạng đẹp trai nhìn không tới 20 tuổi như vậy sao? Cô gái, anh chàng thượng hạng này từ đây ra vậy hả? Bao nhiêu tiền, đắt không hả? Nói cho bọn họ địa chỉ đi, các cô cũng muốn bao nuôi một người như thế đó?

Bữa cơm ở quán ăn của một người có tiếng gần trường An Vũ, quán ăn không lớn, đậm chất phong tình Trung Quốc, bức tranh bình phong sơn thủy tinh xảo, đèn treo màu quất theo phong tục xưa, còn có bàn bát tiên (bàn vuông to, mỗi phía ngồi được hai người), sản phẩm từ gỗ lim, kết quả của công nghệ hiện đại.

An Vũ nhìn thấy bạn trai của em gái lại là anh chàng Hạ Viêm đã từng gặp mặt một lần, sau khi kinh ngạc là vui sướng tràn đầy. Trước tiên không nói đến cử chỉ phong độ, ăn nói khiêm tốn lễ phép của Hạ Viêm, anh còn từng nghe qua Hạ Viêm vốn xuất thân từ Quân Nhân, tên trong bộ đội cũng không thể nói, giữ bí mật rất tốt, FBI từng có vấn đề không giải quyết được, còn cần anh ta trợ giúp.

Hơn nữa từ trong lần nói chuyện với nhau lần trước, An Vũ cũng có thể cảm giác được, trình độ am hiểu kinh tế tài chính của Hạ Viêm cũng rất thâm hậu, một người đàn ông văn võ song toàn, tao nhã lịch sự như thế, ở cùng với An Hòa, xem ra với em gái mình thì như đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, đương nhiên, Hạ Viêm vốn là hoa tươi, An Hòa là phân trâu. (lời tác giả: An Vũ ca ca, em xác định anh không phải là cận thị 1000 độ)(lời edit: chưa thấy anh trai nào hạ giá em gái mình như thế)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Viêm ca ca nói dối không chớp mắt, khúc mắc phía sau quan hệ của Tiểu Đồng cùng Tiểu Thiệu sẽ được nói đến sâu sắc tận cùng!

27. Chương 27

An Hòa rất bức bối khi nghe những lời trò chuyện vui vẻ, anh trai giả bộ khiếm tốn và có vẻ rất hăng say nhưng trên thực tế vừa hé phôi lại vừa là trẻ con, nghe thấy An Vũ dùng giọng điệu tiếu nuôi nói ra: “Thật không ngờ tới anh lại có thể thích em gái của tôi...” khi nghe những lời này, rốt cuộc An cô nương cũng không thể bình tĩnh được nữa, phóng chiếc đũa nhắm trúng vào bát canh sườn củ sen bên trái trên bàn, gây nên một trận bạo động.

Hình Mỹ Lâm ngồi cạnh đó mỉm cười tao nhã, ung dung thản nhiên lùi về phía sau, tránh cho mũi vị trong bát tranh “hôn” vào bộ quần áo mới xinh đẹp của mình.

Ngồi bên kia An Vũ căn bản không phát hiện ra người nào đó đang phát tiết. Đưa li rượu nước thứ hai (hàm lượng còn khoảng 60, 70%) qua trên bàn cho Hạ Viêm “Nào, đây chính là loại rượu nổi danh của Trung Quốc, ở nơi này thường không có đây!”

Đêm nay An Hòa nhìn anh trai chẳng vừa mắt chút nào, lúc này xen miệng vào: “Danh rượu Trung Quốc không phải là rượu Mao Đài sao? Anh ước hiếp Hạ Viêm chưa bao giờ uống qua rượu Trung Quốc hử, anh chuẩn bị rượu nước thứ hai đến lừa gạt anh ấy hử!”

Hạ Viêm bưng li rượu nhỏ tận sức uống, cay độc cả yết hầu, anh không nhịn được khê nhú màu, lên tiếng khen ngợi: “Rượu ngon!”

Mắt tròn tròn, vừa định mắng Hạ Viêm nịnh hót, nhưng lúc này lại vang lên tiếng gõ cửa lễ phép.

Giọng nói của Hình Mỹ Lâm vang lên: “Mời vào”

Đi vào phòng là bà chủ, kinh doanh cửa hàng này là một đôi vợ chồng Trung quốc, chừng 40 tuổi, thường ngày đều quan tâm đặc biệt tới những du học sinh Trung Quốc.

Bà chủ xinh đẹp bê tới một đĩa nem rán, đặt lên bàn, cười nói: “Cái này tặng mọi người”.

Nhìn thấy món ăn ngon, thức ăn ngon miễn phí, An Hòa cũng không muốn so đo với hai người bọn họ nữa, hô lên một tiếng, cái miệng nhõm nhặn ngọt ngào cười tùm tùm nói với bà chủ: “Chị gái thật xinh đẹp, tính tình lại tốt như thế, sau này chúng em sẽ thường xuyên tới đây...”

Bà chủ hiển nhiên rất thoải mái, che miệng cười: “Được, lần sau đến sẽ bảo nhà tôi đích thân làm mấy món ngon cho mọi người.”

Chưa nói được mấy câu, bà chủ cũng biết điều tạm biệt, An Hòa cảm nem rán thơm phức, cảm thán nói: “Đồng hương thật là tốt nha...” những người khác đều bị bộ dáng ngây thơ của cô chọc cười

Nếu anh trai biết rồi thì khẳng định không bao lâu nữa bà mẹ cũng sẽ biết, chuyện này An Hòa cũng dự đoán được, nhưng điều cô không nghĩ tới chính là hành động của bà mẹ lại cấp tốc như thế, cách 2 ngày sau khi gặp mặt với anh trai, bà mẹ An Hưng hồ chạy tới.

An Hòa đứng ở sảnh sân bay, không biết phải làm sao, thậm chí trên đầu mình đã vẽ hai vòng hắc tuyến.

Ngoài suy nghĩ thật cẩn thận, cô vẫn là nên giải thích tâm tình trong lòng với bà mẹ, năm ngoái cô mất tích, hù dọa cả nhà, sợ cô gặp phải chuyện bất trắc, mẹ dường như gần suy sụp. Thật vất vả cô mới trở về, cả nhà vui mừng mà khóc. Nhưng sau đó không lâu thì bọn họ phát hiện, sau khi trở về cô hoàn toàn thay đổi, mất đi tính hoạt bát ngày xưa, trở nên trầm tĩnh ít nói hơn, hỏi cô cái gì cũng đều trả lời không có gì, bọn họ dần dần nghĩ do sợ hãi biến thành lo âu.

Quay lại nhìn người đàn ông yên lặng đứng bên cạnh một chút, không khỏi nở nụ cười, bà mẹ, nếu hai người biết, lúc đó con bị anh ấy bắt cóc, chắc hai người sẽ phát điên mất nhỉ? Nhưng mà, cũng là do anh ấy đưa con về bên cạnh mọi người, người này còn cho con một tình yên ổn nhất vô nhị.

Hôm nay Hạ Viêm vẫn rất thành thực mà đứng bên cạnh An Hòa, không giống như lúc trước luôn động tay động chân ôm ấp An Hòa. Hôm nay chiếc sơ mi anh mặc trên người vẫn là chiếc áo ngày hôm kia, tối hôm kia sau khi trở về An giặt cho anh, vì là quần áo mới, An Hòa luôn theo thói quen đem giặt rồi mới mặc.

Nhưng mà đến xế chiều lại nhận được điện thoại của mẹ, nói bọn họ sắp qua đây, đặc biệt còn dặn dò bảo cô đưa bạn trai đến đón. Sau khi Hạ Viêm nghe lại, liền phản đối mặc đồ hôm qua, lý do anh đưa ra là tao nhàn nhàn đậm một chút, đẹp trai hào nhoáng một chút, bà mẹ vợ sẽ càng thích anh hơn.

Lúc chọn áo khoác, anh vẫn đặc biệt chạy đến cửa nhà đối diện, chọn lựa trong tủ quần áo của Thiệu Tử Bác, chọn áo khoác nỉ màu cà phê, trên mũ áo còn có một vòng lông màu đồng, bộ quần áo này nhìn anh càng điệu đà hơn rất nhiều, có vài phần ấm áp như ngọc.

Ngọc thụ đứng trước nắng gió đẹp trai dịu dàng như Hạ Viêm sinh từ lúc đi vào sân bay tần xuất quay đầu chính xác trăm phần trăm. Nhưng người nào đó căn bản đều khinh thường đối với mọi ánh mắt trầm trồ. Trong lòng An Hòa thâm ghen tị, nghĩ An Hòa cô sống gần 20 năm rồi, đi ở trên đường, từ thanh niên 16 đến ông già 60 cũng chưa từng có một người quay đầu lại nhìn cô, nếu có quay đầu lại, thì cũng nhất định là nhìn đến Trình Liệt ở bên cạnh cô. Mà người này, đối với việc vô tình trở thành tiêu điểm vạn người mê tập mãi cũng thành thói quen, trực tiếp bỏ qua luôn.

Thực ra An tiểu thư ơi, cô làm sao hiểu được tâm tình hiện tại của Hạ công tử đây!

Sắp nhìn thấy người mà tương lai phải gọi là ba mẹ, đã bao nhiêu năm anh chưa giao tiếp với người lớn rồi, trong lòng lúc này đã rất bất ổn rồi, sợ thói quen không tốt những năm qua sẽ khiến cho ba mẹ vợ phản cảm.

Cho nên trên thực tế người nào đó không một chút phản ứng với mọi việc xung quanh vốn là do bây giờ đang rất khẩn trương, thế cho nên cơ thể mới trở nên cứng nhắc, thậm chí ngay cả cầm tay An Hòa cũng không dám, bởi vì nghe nói thế hệ trước ở Trung Quốc rất truyền thống, đối với loại chuyện hôn nhân trên đường rất là không thích.

Hiển nhiên là Hạ Viêm đã đánh giá thấp độ cởi mở của ba mẹ An rồi.

Sau khi chuyển bay từ thành phố A tới, An Hòa đi tới trong đám hành khách thì nhanh chóng tìm được ba mẹ.

“Ba mẹ, đây là Hạ Viêm!” An Hòa đơn giản giới thiệu với ba mẹ một chút.

Thái độ của Hạ Viêm rất kính cẩn đưa tay tay về phía An Cảnh Dương, lễ phép nói: “Cháu chào chú!” rồi lại quay đầu nhìn Diệp Hiểu Nhu “Cháu chào dì!”

Do dù trong lòng Hạ Viêm có khẩn trương một chút, nhưng nhiều năm giáp ranh giữa sống chết mà luyện được khả năng bình tĩnh như thế, nay có thể nhìn ra ánh mắt tán dương từ trong mắt của ba mẹ.

Ánh mắt Diệp Hiểu Nhu vẫn đánh giá chàng trai trẻ tuổi tuần tú mà cao to trước mắt, ý cười ở khóe miệng càng lúc càng lớn, không ngừng nói tốt tốt tốt....

Hạ Viêm rất tích cực tiếp nhận hành lý của Ba mẹ và mẹ An, quan tâm hỏi ngời máy bay có mệt không, có đói bụng không, còn nói đã chuẩn bị nhà hàng rồi, trước tiên đưa bọn họ qua đó ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi, buổi tối lại đưa họ đi dạo gió....

An Hòa kéo cánh tay của mẹ cùng nhau đi ra ngoài sân bay, trong lòng ấm áp, thực ra chính cô cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay, cô cho rằng, cho dù hai người bọn họ có gặp lại nhau lần nữa, khẳng định cuối cùng vẫn là một kết thúc bi thảm, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, anh cùng ba đi phía trước nói chuyện vui vẻ, ngẫu nhiên quay đầu lại cười dịu dàng với cô.

Trong cuộc tình này, ngoại trừ một chút dừng cảm của cô, thì cái gì cũng chưa từng làm, toàn bộ đều là người đàn ông này, vẫn mãi cố gắng, kiên trì trong im lặng, lặng lẽ thay đổi chính mình.

“Nghe Tiểu Vũ nói, Tiểu Hạ vốn là quân nhân?” Sau khi mẹ An ngồi trên chiếc xe việt dã, thân mật hỏi anh chàng lái xe.

Hạ Viêm cung kính lễ phép đáp: “Dạ, đúng thế ạ, di à, trước kia từng ở trong bộ đội, nhưng bây giờ đã xuất ngũ rồi ạ, đang chuẩn bị mở công ty.”

Ngồi ở bên cạnh mẹ, An Hòa nhìn rõ ánh mắt của anh trong gương rồi làm mặt quỷ, nếu anh là quân nhân, vậy toàn bộ quân đội đều trở thành bị kịch rồi.

Lúc này ba An lên tiếng: “Không đi cửa hàng rượu nữa nhé? Đưa ba mẹ đi tới nơi ở của các con, phòng khách chắc là khá nhỏ?”

An Hòa đỏ mặt, lái xe Hạ Viêm cũng có chút xấu hổ mà ho khụ khụ... ba An đúng là một đồng chí lão làng nha, ngay cả An Vũ cũng không biết hai người họ ở chung, ba An chỉ quan sát trong chốc lát thì liền nhìn rõ như lòng bàn tay.

Mẹ an kinh ngạc kêu lên: “Hả.. Bé, hai bọn con ở chung rồi hả? A ha ha... thật lãng mạn nhỉ...”

Này này... mẹ già à! Mẹ nên quan tâm đến trình tiết của con mới đúng? Mẹ chỉ toàn một bụng nghĩ xấu, chỉ biết yên tâm trước cái tên giả bộ đáng thương ở trước mặt kia sao? Nếu anh ta bội tình bạc nghĩa với con thì phải làm sao đây?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngọt ngào như thế càng viết càng dài, với những tình tiết phía sau đều chồng chất....

Nhưng mà mọi người thích là tốt rồi.

28. Chương 28

Căn hộ hơn 10000 đại dương của Hạ Viêm đương nhiên có thể để cho ba An và mẹ An ở được, nếu cho thêm hai người nữa cũng ở được. Nhưng điều mà anh lo lắng trước mắt chính là với thân phận chỉ là bạn trai của An Hòa, mà người Trung Quốc luôn chú trọng lễ nghĩa, suy nghĩ nhiều lần, cảm thấy cứ tùy tiện mà mời họ đến nhà cũng không được tốt lắm, vì vậy liền đặt phòng ở khách sạn cách nhà mình không xa lắm.

Không nghĩ tới ba An và mẹ An vậy mà một chút cũng không ngại.

Chẳng qua nếu để cho ba mẹ nhìn thấy con gái của họ ngủ chung với một người đàn ông trên một cái giường là điều không hay, An Hòa cũng rất có khả năng dự đoán được, tối qua cân nhắc đến khả năng dù ba mẹ không đến ở thì cũng nhất định muốn đến để xem qua, cho nên sáng sớm hôm nay, cô thức dậy rất sớm, chỉ huy Hạ Viêm mang tất cả đồ đạc của anh đến gửi ở phòng Chủ Ngọa bên cạnh, bị đuổi ra khỏi nhà như thế

Hạ tiên sinh cảm thấy rất tủi thân, nhưng lại sợ khiến cho ba mẹ An Hòa có ấn tượng không tốt, chỉ có thể nuốt giận mà chuyển đi.

Về đến trong nhà, Hạ Viêm gọi điện thoại hủy bỏ đặt phòng khách sạn, bởi trên đường về mẹ An nói muốn đêm nay đích thân xuống bếp.

Vì vậy sau khi giúp ba mẹ sắp xếp hành lý xong, An Hòa liền kéo Hạ Viêm muốn đi siêu thị mua thức ăn.

Hai người thay giày, vừa bước ra đến cửa, nhìn một cái liền thấy cửa phòng đối diện mở ra, thấy David mặc quần áo giản dị tự nhiên tựa vào bên tường, mỉm cười hỏi: “yo... đi đây thế?”

An Hòa vội vàng đóng cửa thật kỹ, đặt ngón tay lên môi làm động tác “xuyết”, nói nhỏ: “Hai ngày này các người với chúng tôi phân rõ ranh giới, không được phép đến nhà của chúng tôi, ngay cả nói cũng không cần nói!”

Nếu mấy người đàn ông đẹp trai với khí chất xuất chúng đứng chung với nhau, cho dù mẹ chậm chạp nhìn không ra nhưng khẳng định là bác cũng sẽ nghi ngờ.

Nhưng Hạ Viêm cau mày một chút rồi lại nói với David và hai cái đầu ló ra phía sau: “Ba mẹ Hòa Hòa tối, bọn tôi đi mua thức ăn tối, 7 giờ rưỡi tối mọi người cùng qua đây, cùng nhau ăn cơm” Sau đó chuyển sang nói với An Hòa: “Em đã quyết định gạt họ một số việc rồi phải không?”

An Hòa im lặng, cô không tính nói cho ba mẹ biết chuyện xảy ra trước kia, cho dù thiếu chút nữa bị cưỡng hiếp, hay là đứa bé không có duyên kia nữa, nếu như thế thì khẳng định là ba mẹ sẽ không cho bọn họ ở cùng nhau.

“Anh biết em sợ họ ghét anh rồi không cho chúng ta bên nhau, anh hiểu rõ, đây là việc lừa gạt bất đắc dĩ, nhưng có một số chuyện có thể không cần lừa dối mấy người đó ở đây, chúng ta cố gắng không làm như thế được không? Tuy nhiên việc biết hay không biết đồng nghiệp của anh đối với ba mẹ em mà nói là không quan trọng, nhưng vấn đề là ở chúng ta, rõ ràng biết bọn họ ở đây, vậy mà lại cố gắng để giấu diếm, làm bộ không quen biết, trong ý thức của chúng ta, đây chính là lừa dối ba mẹ đó...”

An Hòa yên lặng nghe xong anh nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy trong mắt anh những ngôi sao nhỏ, tươi cười rạng rỡ động lòng người, “Được, em nghe theo anh...”

Hạ Viêm hôn lên trán cô, dắt cô xoay người đi, cảnh cáo mấy người đang hăm he ở phía sau: “Tối nay đừng khiến tôi lo lắng, cũng thay phong cách quần áo quy củ đó đi, trước mắt người lớn thành thật một chút, giả bộ cũng cần giả cho đúng kiểu một chút, nếu dám nói mấy việc khiến họ không vui thì tôi sẽ cho các cậu đẹp mặt đó.”

Này... vừa mới rồi là ai nói không lừa gạt ấy nhỉ?

Vẫn chưa tới 7 giờ, ba người trong tổ của Thiệu Tử Bác đã vội vàng đến gõ cửa, bởi vì cũng đã hưởng qua tay nghề của An Hòa, mà nghe nói tay nghề của An Hòa kế thừa không đến 1/3 tay nghề của mẹ.

Lúc đó Hạ Viêm đang ngồi trong phòng ăn nhặt rau, nhìn thấy bọn họ đi vào, trong tay mỗi người còn mang theo quà, hài lòng mà bỏ lá rau trong tay ra, tươi cười nhẹ nhàng nghênh đón “Các cậu tới rồi à? Mau vào đi, tự nhiên nhé.”

Toàn thân David lảo đảo, thiếu chút nữa là ngồi dưới đất, may mà được Thiệu Tử bác và J chống đỡ từ phía sau mới đứng vững được.

Đồng chí Tiểu D bị dọa không nhẹ, mà J đã vốn trầm mặc ít nói, vì thế Thiệu Tử Bác không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng duy trì vẻ mặt tỉnh táo nói tiếp: “Mọi người đều là anh em, đừng khách sáo như thế, Hạ.... Viêm, có gì cần chúng tôi giúp không?”

Lúc này từ phòng bếp lộ ra hai cái đầu hỏi: “Mấy anh chàng xinh đẹp này là?”

An Hòa ở phía dưới đáp: “Là bạn của Hạ Viêm, là cộng sự, chuẩn bị mở công ty với nhau ạ.”

Thiệu Tử Bác vụng trộm dùng sức捏 David một cái, David bất ngờ không kịp phòng bị, đau đến muốn nhảy dựng lên, bị J đè vai lại. Mấy gã đàn ông phong độ chỉ có thể đứng trước mặt mẹ An lễ phép chào hỏi: “Chào bác gái, cháu là Thiệu Tử Bác, người Trung Quốc, còn đây là David, người Mỹ, kia là J, cậu ấy là người Malaysia. Bọn cháu ở nhà đối diện, nghe Hạ Viêm nói bác muốn làm mấy món ăn Trung Quốc, cho nên bọn cháu đến để ăn nhờ ạ.” Giấy cuối cùng còn đưa quà ở trong tay lên.

Mọi người theo thói quen nhìn về phía Hạ Viêm, mẹ vợ đại ca làm việc, bọn họ làm sao có thể yên ổn ngồi xuống mà làm đại gia đây. Vậy mà Hạ Viêm vẫn với bộ mặt hòa nhã dễ gần, nói với bọn họ: “Đừng lỗ mãng, ngồi xuống cả đi, các cậu trò chuyện trước, còn một ít rau để tôi đi nhặt cho xong đã.”

Hạ Viêm tiếp tục ngồi vào trước bàn ăn nhặt rau, vẻ mặt của Thiệu Tử Bác và khuôn mặt không chút thay đổi của J cùng vị bác sĩ nào đó ngồi trên sofa.

Trên bàn cơm.

Khóe mắt Hạ Viêm giật giật nhìn ba người bọn họ căn bản chẳng có chút hình tượng gì đang thìa dũa loạn xạ mà nhai thức ăn.

Một đám đàn ông đối mặt với một chiếc bàn bày đủ những cao lương mỹ vị đạt tiêu chuẩn của khách sạn 5 sao, vút lời cảnh cáo của Hạ Viêm tới chín tầng mây.

Thực ra với người khác nhìn vào thì vẫn ổn, mặc dù bọn họ chỉ lo ăn, nhưng khi An Hòa đưa giấy ăn vẫn không quên nói lời cảm ơn, nhìn đến chén trà trắng hơn một nửa của An Cảnh Dương cũng biết đã khiến ông

thoả mãn, hơn nữa nhiều lắm là bọn họ ăn rất ngon miệng một chút, vẻ mặt say mê một chút, cũng không có gì là không lẽ phép.

Diệp Hiểu Nhu vốn thích nhất là người khác khen ngợi tay nghề của bà, bốn tên nhóc đẹp trai trước mắt vừa ăn rất nồng nhiệt, vừa không ngừng vươn ngón tay cái với bà, trong lòng của bà chưa bao giờ thỏa mãn đến thế.

Trong nhất thời không khí trên bàn ăn trở nên vô cùng sôi nổi.

Không ngoài dự liệu của An Hòa, như vậy cũng tốt, ít nhất có thể dời đi một chút chú ý, do đó đứng dậy lấy bộ bài tú lơ khơ được từ bốc thăm trúng thưởng ra chơi tiếp cùng David, Thiệu Tử Bác.

Chơi chưa được mấy ván, trong lòng vẫn không tập trung tư tưởng thua liên tục rồi cuộc cũng nghe được tiếng cửa phòng sách mở ra, vung bài tú lơ khơ đứng lên, chạy tới chỗ Hạ Viêm rồi nắm tay anh. Ba An nhìn thấy vẻ mặt con gái mình nhìn ông với bộ dạng cảnh giác, than một câu, “Nữ đại bất trung lưu nha.” (con gái lớn không thể giữ được nữa). Rồi néo néo mũi cô: “Ba có thể ăn cậu ấy sao?”

An Hòa cũng có cảm thấy được sự kinh hãi quái lạ của mình, lại bị ba chê cười nên ngại ngùng cúi đầu, ánh mắt dịu dàng của Hạ Viêm có thể nhỏ giọt ra nước, cúi đầu蹭 vào trán cô rất thân mật, nói khẽ: “Anh yêu em...”

Giọng nói nồng đậm như rượu ngon khiến An Hòa say trong nháy mắt, cũng mặc kệ ba đang đứng nhìn một bên, nhũn chân tới cổ nh, Hạ Viêm cũng rướn đến, cúi đầu xuống phối hợp hôn thật sâu lên đôi môi anh đào của cô.

Ba An bị coi thường liếc mắt trừng hai người một cái, quay lưng đi tới ghế sa lon tìm bà xã thân yêu. Khuôn mặt tuấn tú của đồng chí Tiểu D bị vút vào một xấp bài tú lơ khơ vừa không ai để ý tới quay đầu ngã vào trong lòng Thiệu Tử Bác, tủi thân khóc: “Ước gì người khác quá mức... ngaongao...” (tiếng anh đẹp trai khóc đó ạ...)

Sau đó An Hòa cũng từng hỏi qua ngày đó ở trong phòng bà đã nói với anh những gì, nhưng Hạ Viêm vẫn không nói cho cô biết, chỉ nói đại khái đó là giao ước của cánh đàn ông, nên một chút cũng không tiết lộ, vì thế An Hòa chạy theo anh làm loạn hơn nửa ngày, cuối cùng bị Hạ Viêm túm về phòng, dùng vũ lực để giải quyết.

29. Chương 29

Từ lúc ba An mẹ An vào ở đây, hai người đều tự nhiên không ngượng ngùng gì, mỗi ngày đều ở bên nhau anh anh em em, Hạ Viêm trước mặt bà trên đầu tỏ vẻ rất trung thực, còn An Hòa thì lên xem thường trong lòng với hành vi ra vẻ đạo mạo làm con cháu đó của Hạ Viêm.

Nhưng như thế cũng có cái hay, đêm dài yên tĩnh, bởi vì không có người xấu quấy rầy, khó có được yên tĩnh như thế nên mấy ngày này An Hòa ngủ rất ngon.

Vào lúc nửa đêm, cơ thể hơi lạnh khiến cô tỉnh giấc, cô mơ màng kéo chăn, sau đó nắm phải một cái gì đó rất nóng, thứ đồ trong tay tỏa ra nhiệt độ ấm áp, cô cảm thấy thoải mái hơn chút, không hề bài xích, nhưng trên người vẫn khá lạnh, vì thế cô vươn tay đi mò chăn.

Chăn không mò được nhưng trên người lại dán tới một thứ gì đó nóng nóng, cái “chăn” này rất nặng, nhưng rất ấm, An Hòa thỏa mãn mà héch khế miệng lên.

Hạ Viêm cũng cười, thứ đồ trong tay cô dần thức tỉnh, anh lập tức mò tới hai chân của cô, đặt trên eo của mình, cởi quần nhỏ của cô ném sang một bên, động thân một cái, đi vào nơi chật chội ấm áp ấy.

An Hòa bị làm cho tỉnh ngủ ngay lập tức, mở mắt ra không thể tin được nhìn thứ sinh vật ở trên người mình.

Hạ Viêm cười xấu xa: “Hi... bảo bối...”

“Anh ..anh...anh.... ba mẹ em ở phòng bên cạnh đó...” cô sốt ruột đẩy anh ra.

“Ngoan, em kêu nhỏ một chút là được...” Nói xong, cơ thể của anh áp tới, vừa cuồng nhiệt hôn môi cô vừa vội vàng di chuyển.

Tiếng rên rỉ nhỏ truyền ra đứt quãng, đâu có phải muốn nhịn là có thể nhịn được, ánh mắt quyến rũ của An Hòa cầu xin anh, “A...anh...nhẹ một chút....em bị anh làm cho ngất mất...”

Ánh mắt cô như nước, mềm mại hấp dẫn, cơ thể trắng trẻo nhỏ nhắn lóng lánh dưới ánh trăng, kích thích thú tính của anh, chẳng những không giảm nhẹ lực mà người lại càng mạnh hơn, cuối cùng dứt khoát đứng lên, kéo cô ngồi lên trên người mình, kéo hông nhỏ của cô từ trên xuống, “Lên sau thử tư thế quỳ...hửm..?”

Mỗi lần bị anh buông ra, thứ gì đó trong cơ thể gần như muốn xuyên qua cô, nước mắt ẩm ướt rơi khắp khuôn mặt nhỏ nhắn, cô chemiệng kêu tên anh, “Không....đừng mà.... Hạ Viêm...Hạ Viêm...”

Tốc độ của anh càng lúc càng nhanh, cố ý trả lời cô.

“Được, được... anh ra nhanh đi...hic..hic...”

Hạ Viêm đạt được nên cười cười, để cơ thể dùng sức chướng về phía trước, cuối cùng cũng bùng nổ trong cơ thể của cô.

Hôn lên nước mắt của cô, anh nhỏ giọng nhắc nhở, “Đừng quên vừa rồi đã đồng ý với anh đó ...” nói xong ôm lấy cơ thể nhỏ bé yếu ớt đi vào phòng tắm...

Sau khi tắm rửa sạch sẽ cho cô, Hạ Viêm cẩn thận lau khô tóc cho cô rồi quay lại giường, không buông thả lại tiếp tục cách hôn cuồng nhiệt với cô, thấy cô đã sắp không mở mắt được nữa, kéo chăn đắp cho cô rồi nhẹ nhàng trở về phòng ngủ của mình.

Ngày hôm say, khỏi phải nói cũng biết An Hòa ngủ đến hơn 9 giờ, vẫn là Diệp Hiểu Nhu đào cô ra từ ổ chăn ra.

“Đứa trẻ này, mỗi ngày đều bám giường như vậy, về sau ở cùng trong nhà với ba mẹ chồng thì phải làm sao?” Diệp Hiểu Nhu không biết ba mẹ Hạ Viêm đã qua đời sớm.

Nghĩ đến chuyện tối hôm qua, An Lúa vụng trộm đỏ mặt, ôm chần lộn chân xuống ngồi chồm hổm, nhìn thấy mẹ trải lại giường cho mình.

Cần nhắc vấn đề đó của mẹ một lần, nói với Diệp Hiểu Nhu: “Mẹ, Hạ Viêm không còn ba mẹ nữa, năm anh ấy 16 tuổi thì họ đã qua đời rồi...”

Mẹ An “a” một tiếng rồi dừng động tác, buông gối ở đầu giường ngồi xuống, lo lắng hỏi: “Thằng bé tốt như thế.... thật đáng thương, qua đời như thế nào?”

“À...” bị kẻ thù đuổi giết! Nên giấu hay nói ra thật đây?

“Hình như là tai nạn xem cô, con cũng không rõ lắm.”

Mẹ An gật đầu, nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy nó còn có người thân nào không?”

“Có ạ, còn có một em trai, tình cảm với Hạ Viêm tốt lắm, trông còn yêu nghiệt hơn cả anh ấy.” Trong đầu hiện lên khuôn mặt tiêu chuẩn kia của Hạ Sí, thấy thế nào cũng có tiềm chất.

“Vậy là tốt rồi...” mẹ An vỗ vỗ chân con gái nói: “Về sau đối tốt với Hạ Viêm một chút, một mình nó sống với em trai, bây giờ còn có tiền đồ như vậy, khẳng định chịu không ít cực khổ...”

An Hòa bĩu miệng: “Mẹ, anh ấy vẫn chưa vào nhà mà mẹ bắt đầu đau lòng con rồi đó!”

Mẹ An vỗ nhẹ cô một cái, “Đứa nhỏ này!”

Hôm nay là cuối tuần, ăn cơm trưa xong, Hạ Viêm lái xe chở ba người xuất phát đi du lịch New York, J cũng muốn đi theo nhưng Hạ Viêm nói không cần, anh nóng lòng muốn xem biểu hiện bọn họ như thế nào.

Người một nhà đi dạo phố tràn ngập yêu thương, bọn học cũng muốn tham gia...

“Mẹ, mẹ xem cái này, rất đẹp, mẹ thử xem...” An Hòa chỉ vào cái váy màu đen liền thân, hào hứng lôi kéo Diệp Hiểu Nhu đi thử, trong lòng Diệp Hiểu Nhu cũng rất vui vẻ, càng ngày càng cảm kích Hạ Viêm, nhìn thấy con gái không còn buồn bực không vui như lúc ở nhà, lại trở nên hoạt bát đáng yêu, bà vui vẻ cầm tay con gái đi vào phòng thay đồ.

Ba Hạ đang nói chuyện phiếm với Hạ Viêm thì thấy con gái ngồi xuống đối diện, ra vẻ nghiêm khắc nói: “Bé, càng ngày càng hư, còn chưa kết hôn đã tiêu tiền lung tung như thế.” An Hòa nhìn mấy túi đồ lớn baonhỏ trên sofa, đầu rúc vào trong ngực Hạ Viêm, lè lưỡi tinh nghịch với ba.

Hạ Viêm vội vàng giải vây cho người trong ngực, “Không sao chú ạ, con gái cần được chiều chuộng, hơn nữa bác lại dạy Hòa Hòa tốt như thế, bác có thể yên tâm mà giao cô ấy cho cháu là vinh hạnh của cháu, cháu nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy.”

“Phụt...” An Hòa nhin không được nữa nên bật cười, tai nạn nói của người này ngày càng lợi hại.

Mua quần áo xong, mấy người cùng nhau đi ra, đi dạo thong thả trên đường, Hạ Viêm nắm tay An Hòa đi ở phía sau, hai người lặng lẽ kể tai nói nhỏ, An Hòa hỏi: “Anh học tập với tốc độ giạt gân thật, lừa cả ba em luôn...”

“À... thật ra đều là do Tiểu Sí dạy đó, về phương diện này nó có nhiều kinh nghiệm hơn.”

An Hòa trừng mắt nghi ngờ hỏi: “Ai? Tiểu Sí có bạn gái sao?”

Trong lòng Hạ Viêm có chút hỗn tạp, im lặng một hồi rồi thở dài nói: “Từng có...”

An Hòa nhìn biểu tình phức tạp của anh hỏi nhỏ: “À... chia tay rồi sao?”

Hạ Viêm nói: “Ừ, năm đó Tiểu Sí lái xe gây tai nạn, điều trị thời gian dài trong bệnh viện nhưng cô gái kia chưa từng đến thăm nó, sau đó Tiểu Sí đi tìm cô ta, bọn nó đã chia tay...”

An Hòa tức giận nói: “Cô ta sao có thể như thế nhỉ? Tiểu Sí sao có thể yêu người như thế.”

Hạ Viêm lắc đầu: “Không thể trách cô ấy...” xét đến cùng, cho dù trách thì cũng là nên trách anh, anh lao tâm khổ tứ chỉ muốn bảo vệ người em trai duy nhất cả đời đều bình an, nhưng lại quên, xuất thân như bọn họ, làm sao có thể đoạn tuyệt sạch sẽ với quá khứ. Lần tai nạn xe đó, thứ bị mất không chỉ là tình yêu của Tiểu Sí mà còn cả đời người bình thường yên ổn của nó. (sẽ có phiên ngoại về Hạ Sí ^^)

Hạ Viêm ôm người trong lòng, nghĩ đến tương lai của bọn họ, trong lòng nổi lên nỗi bất an trước nay chưa từng có. Anh quyết định ở cùng với cô, nhưng mà quá khứ của anh như thế, từng ngồi qua vị trí như thế, càng không có khả năng muốn cắt đứt là cắt đứt, rời khỏi cần phải trả giá, nếu cái giá phải trả này quá lớn, đến lúc đó, cô phải làm sao đây?

“Về sau chúng ta phải quan tâm cậu ấy nhiều hơn, chúng ta là người thân duy nhất của cậu ấy mà.” Đột nhiên An Hòa lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của Hạ Viêm.

Hạ Viêm cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tràn ngập hài hước: “Hử? em cũng là người thân của nó sao? Hình như anh còn chưa cưới em đó?”

“A...cái tên Hạ Viêm thôi tha này! Không được trốn...”

Ba An mẹ An đi ở phía trước, nghe được tiếng ồn ào phía sau liền quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của con gái mình, ba An vui mừng mà cười, tuy nói rằng cậu ta không phải là tốt nhất nhưng là người có khả năng nhất khiến cho con gái cảm thấy hạnh phúc, chỉ cần bảo bối của ông có thể vui vẻ cả đời, dù cho cậu ấy đã trải qua những gì, hoàn cảnh có phức tạp bao nhiêu đi nữa thì cũng đều không quan trọng.

30. Chương 30

Thời gian vui vẻ luôn rất ngắn ngủi, ba An ra nước ngoài cũng đã mấy ngày, công ty ở bên kia còn rất nhiều chuyện chờ ông về giải quyết. Cho nên sau vài ngày hưởng thụ cha con vui vẻ thì Ba An và mẹ An liền chuẩn bị về nước.

Trước đêm rời đi, Hạ Viêm đã đặt khách sạn, hẹn gặp mặt An Vũ và Hình Mĩ Lâm, Hạ Vũ gần đây bận đi cùng thầy hướng dẫn làm báo cáo đánh giá một khoản tài sản khổng lồ, mấy ngày nay cũng chỉ vội vàng đến được một lần, ăn cơm ở nhà của Hạ Viêm với ba mẹ rồi lại đi, cho đến hôm nay đã định ngày hẹn nên anh cùng bạn gái vội vàng chạy đến.

Phục vụ đưa tới nước chanh ép, An Vũ ân cần bê tới trước mặt mẹ thật nhiệt tình: “Mẹ, con nhận lỗi với mẹ, không đi đón mẹ được, mấy ngày này cùng không thể cùng mẹ...”

Diệp Hiểu Nhu thuận miệng nói một câu: “Học tập là quan trọng!” ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn đứa con của mình, chỉ cười tủm tỉm nhìn về phía con rể ngồi đối diện, nói: “Có Viêm Viêm đi cùng mẹ là được rồi, Viêm Viêm thật sự là đứa nhỏ rất tốt, bây giờ rất ít đứa đồng ý đi dạo phố với con gái, lại mua cho mẹ và ba rất nhiều quà, mẹ mãi mua nên chất được một va li lớn gửi về rồi đó...”

Hạ Viêm cung kính giơ chén lên: “Nên làm ạ, di à, thực sự là do cháu có tư lợi thôi, mọi người vui vẻ thì cháu có thể sớm lấy được Hòa Hòa mà.”

Đầu tiên An Hòa bị câu “Viêm Viêm” của mẹ đánh một lúc, lúc này trong lời nói của Hạ Viêm làm cho cô nhớ tới mấy ngày hôm trước lúc đi ở trên đường anh còn cười nhạo cô nói mình là người thân của Tiểu Sí, hừ lạnh một tiếng: “Con mới không thèm gả cho anh ấy, không chừng tương lai con còn có thể gặp được người tốt hơn đó, đến lúc đó sẽ đập anh ấy ngay.”

“Hòa Hòa” Diệp Hiểu Nhu càng nhìn con rể càng thuận mắt, không hề giận mà nhìn con gái: “Trước không nói đến năng lực, phẩm chất Viêm Viêm nhà người ta rất ưu tú, so với con thì còn cách một bậc dài, tìm được một người bạn trai tốt như thế là phúc khí của con, con còn dám oán giận nữa!”

An Hòa bất mãn lớn tiếng kháng nghị: “Mẹ, rốt cuộc aimới là con mẹ đẻ ra hả?”

Mọi người quanh bàn đều cười lớn.

Bữa cơm này hài hòa lại ấm áp, tâm tình Hạ Viêm rất tốt, gọi không ít rượu uống cùng An Cảnh Dương và An Vũ, cuối cùng ai cũng có chút say.

Nhưng tính tự chủ của Hạ Viêm luôn rất cao, uống rượu xong còn có thể bảo An Hòa gọi điện thoại cho Thiệu Tử Bác, bảo bọn họ tới đón người.

Nửa giờ sau, Thiệu Tử Bác điện thoại tới, bangười phụ nữ đều tự dìu người đàn ông của mình ra ghế.

Hạ Viêm và An Hòa đi cuối cùng, Hạ Viêm thực sự rất vô lại, cả người đều dựa trên người An Hòa, trọng tâm lại bị anh không chế khắttốt, không đến mức đè bẹp cô. An Hòa bị anh dính như keo dán, trong lòng cực độ muốn ném anh xuống dưới đất rồi đạp hai chân lên.

Hạ Viêm còn cố tình cười hì hì sát lại gần hôn lên mặt cô, giọng nói khàn khàn làm nũng: “Hòa Hòa... Anh rất yêu em...”

An Hòa không đáp, anh lại tiếp tục dán chặt trên người cô, chưa từ bỏ ý định nói: “An Tiểu Hòa, anh yêu em!”

An Hòa tặng cho anh sự khinh thường, nhưng cơ thể lại bị anh dùng chút lực áp tới nên bước không được, vì thế gật đầu có lệ: “ừ ừ...biết rồi...”

Nhìn thấy bốn người phía trước đã sắp biến mất cuối hành lang, cô dùng sức túm tay anh tiếp tục đi, nhưng Hạ Viêm cố tình không phối hợp, chỉ mãi cố gắng thoát khỏi khống chế của cô, áp cả người cô vào tường, mang theo ánh mắt xinh đẹp nhìn cô chăm chú, tiếp tục hỏi: “Hòa Hòa, em không yêu anh sao?”

Không thể động đậy nên An Hòa nhìn trần nhà, cảm thấy chỉ cần anh hỏi lại thêm một câu, mình sẽ phát điên lên mất...

Lúc này bên cạnh lại vang lên giọng nói lạnh ngắt của phụ nữ: “Woa...ngọt ngào quá ta?”

Nhìn theo giọng nói, nháy mắt mắt An Hòa liền mở toa.

Đây... đây không phải là cô gái gặp ở bãi đỗ xe sao?Sao cô ta lại ở đây?

Thời khắc máu chốt bị quấy rầy, Hạ đại gia rất không vui, quay đầu, ánh mắt giết người liền ném vào người phía trước.

“Thật là như âm hồn không tan.” Hạ Viêm luôn không thích những người không nề nang.

Cô gái nhún vai tỏ vẻ không sao, tư thế tao nhã đứng thút thốt, “Đừng như thế, nói không chừng về sau chúng ta lại có cơ hội hợp tác đó...”

Cơ thể Hạ Viêm từ từ đứng thẳng lại, lạnh lùng mở miệng nói, “Sophia, nếu cô muốn làm chuyện gì đó thì có thể cứ việc thử xem, chẳng qua kết cục cô cũng đã rõ, không cần tôi ra tay, cô cũng có thể chết rất thảm!”

Cô gái tên là Shophia có khuôn mặt trắng như tuyết, tay lấy điều thuốc từ trên miệng đặt ở trên bức tường màu vàng. Sau đó chuyển ánh mắt đến An Hòa, giọng nói rất lạnh lẽo: “Cô thì có cái gì tốt? Đáng để hai người bọn họ đối xử tốt từ trong nội tâm như thế?”

Không nhìn bọn họ một cái, Sophia đi vài bước, đi tới trước một căn phòng, đưa tay mở nắm cửa, bên trong loáng thoáng truyền ra giọng nói của một vài người đàn ông, cô ta cũng không đi vào ngay, hơi nghiêng đầu nhìn Hạ Viêm nói: “Tôi chờ xem kết cục tốt đẹp của hai người là gì?”

Cô gái đi vào phòng, cánh cửa bị khép mạnh lại, Hạ Viêm nhìn thấy cánh cửa màu vàng đẹp đẽ tính xảo kia, chậm rãi nắm chặt nắm tay, cơ thể cao lớn cũng hơi run lên một chút.

An Hòa không hề phát hiện ra sự khác thường của anh, chìa tay bóp vài cái lên cánh tay của anh, u ám nói: “Không phải là anh uống say sao?”

Sân bay

Ôm thất lưng của An Cảnh Dương làm nũng: “Ba ba, đừng đi nữa, ở lại thêm hai ngày nữa đi mà.”

Ba An nhẹ nhàng vỗ lưng của con gái, cười ha ha: “Thật ra, trong lòng đã sớm ước ba mẹ đi nhanh một chút, nhanh đưa khỏi thế giới của hai đứa phải không?” những người đi cùng xung quanh cũng cười ầm lên.

An Hòa then quá hóa giận, dậm chân một cái đẩy ba ra, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, “Mọi người!”

Hạ Viêm nhin cười vội tới đỡ cô.

Tiến Ba An và mẹ An, đoàn người đi ra khỏi sân bay, đi tới trước xe của Hạ Viêm, An Hòa tạm biệt anh trai: “Anh, em đi nha.”

An Vũ sờ sờ đầu của em gái nói: “Đi đi, đừng ức hiếp Hạ Viêm!”

An Hòa không nói gì, nhìn cái mặt anh ấy vậy mà dễ bị bắt nạt sao? Lười để ý đến ánh mắt có vấn đề của Hạ Vũ, nói câu tạm biệt với Hình Mĩ Lâm rồi lên xe.

An Vũ vỗ vai Hạ Viêm cười nói: “Hạ Viêm, sắp bị anh chiều hư rồi đó.”

Hạ Viêm mỉm cười gật đầu.

31. Chương 31

Khoảng thời gian mỗi ngày đều trôi qua trong bình thản và ấm áp, có đôi lúc khi tỉnh dậy vào buổi sáng, Hạ Viêm có hơi không dám tin đây là sự thật, sợ đó chỉ là một giấc mộng, cho đến khi cảm giác được cơ thể ấm áp trong lòng mới yên tâm một chút.

Mấy tháng trước, cuộc sống như vậy ngay cả nghĩ anh cũng không dám nghĩ tới, cho dù lúc còn nhỏ có mẹ và em trai ở cùng, nhưng cũng xen lẫn sự giáo dục nghiêm khắc của ba cùng chương trình huấn luyện với cường độ lớn mà anh không hề thích chút nào.

Khi bị mẹ phản đối, ba đã nói, bọn họ sinh ra trong gia đình như vậy, nếu không có bản lĩnh thì sẽ không bảo vệ tốt cho người nhà. “Xin lỗi, vì các con đã sinh ra trong gia đình như vậy...” anh nhớ rõ giọng điệu của ba khi nói những lời này, đó là lần anh nghe được ông nói chuyện không phải nghiêm khắc mà mang theo sự áy náy sâu sắc.

Dù anh nhỏ tuổi, nhưng thật sự hiểu được ba cũng quá bằng lòng khi khiến bọn họ vất vả như thế, dù ông mạnh mẽ nhưng cũng không thể bảo vệ hai đứa con cả đời, hơn nữa nếu có một ngày, ba và mẹ đều lần lượt ra đi, như vậy không chỉ có mình anh mà còn cả Tiểu Sí nữa, cho dù là vì mẹ anh cũng phải thật mạnh mẽ.

Cho nên anh mới có thể dứt khoát rời khỏi Hạ Sí như thế, cuộc đời của anh không kịp vấn hồi nhưng anh muốn cho em trai duy nhất của mình một cuộc sống tiêu điều tự tại, sống vui vẻ qua ngày. Nhưng thật không ngờ cuộc đời lại gần đỡ như vậy, xoay tới xoay lui, Hạ Sĩ vẫn là đi về con đường cũ.

Anh vốn cho rằng, cuộc đời của anh hẳn là như vậy, sống trong bóng tối, làm bạn cùng cái chết và mùi máu tanh, lúc đó điều ám áp duy nhất đối với anh là hạnh phúc của em trai.

Nhưng lại không nghĩ rằng có một ngày một tinh linh nhỏ bé lại xông tới thế giới của anh, thay đổi quỹ đạo vận mệnh cuộc đời anh.

Hạ Viêm lưu luyến nhìn phía cánh cửa phòng khép kín, nghĩ cô gái nhỏ giận dữ mình đang ở trong đó, rồi tỉnh rồi mà mềm lòng đi.

Thiệu Tử Bác thoải mái tựa vào sofa mềm mại, vuốt cằm đánh giá anh cả nhà mình ngày càng có phong cách của nam chính trong phim thần tượng, đang trò chuyện mà anh cũng có thể nhìn phòng ngủ đến thất thần, xem ra anh thực sự không thích hợp làm sát thủ.

Đồng chí Tiểu D căn bản đã phát hiện tâm tư mọi người đã không tập trung vào công việc, cẩn thận ôm một đồng tài liệu lật qua lật lại thật háng say.

“... ngoài kia bây giờ đã xuất hiện lời đồn anh muốn rút lui, nhưng vẫn chưa xác định chắc chắn, căn cứ vào tình báo của Hạ Sí, hiện tại đã có thể lực vài nơi muốn tìm hiểu thực hư, nhưng đều là mấy vai diễn nhỏ. Nhưng mà, trong đó có một bang phái của Mỹ, tại New York cũng có chút thực lực, hiện tại chúng ta người ít, phải cẩn thận một chút...”

....

“Này...! Rốt cuộc các anh có đang nghe hay không thế?” đồng chí Tiểu D nói thật lâu, giọng hát đã hơi khàn đi, tạm ngừng một chút để uống nước cho thông nhuận yết hầu, vừa đưa mắt nhìn thì lại phát hiện ra trong ba người thì có đến hai người đã đi vào cõi thần tiên.

Đồng chí J đang chăm chỉ lau chùi chủy thủ yêu quý đại khái có thể nghe được một chút, hai người còn lại thì một đang trầm kín gờ nhìn vào cánh cửa phòng, một thì đang thương tiếc hứng thú mà nhìn người kia đang nhìn chăm chăm vào cửa phòng. Chính là không ai nhìn đến mình.

Hạ Viêm thu mắt lại, thần nhiên hỏi: “New York?” khoảng cách gần như vậy, bị phát hiện nên không khỏi có hơi mất tự nhiên, tự hỏi một lát rồi quay đầu nói với J: “Gọi điện thoại cho Hạ Sí, báo nó phái nhóm “ám lưu” (mạch nước ngầm) tới đây.”

J thu lại chủy thủ, gạt đầu bước đi.

“Ám lưu” là lúc Hạ Viêm mới 3 tuổi, ba của anh nuôi dưỡng một đám cô nhi, sau trở thành nhóm hoạt động ngầm bảo vệ Hạ Viêm và Hạ Sí., cũng là nhóm tinh anh nhất của tổ chức.

“Ám lưu” có 13 người, mỗi người đều có một chữ độcnhất là biệt hiệu. Nhưng hơn 10 năm qua vẫn tách ra hoạt động, 12 năm trước lúcHạ Sí đi xa nhà có 4 người âm thầm đi theo bảo vệ cậu ta, sau khi Hạ Sí trở vềthì toàn bộ “Ám lưu ” mới tái hợp một lần nữa. J là nhóm trưởng nhóm “Ámlưu ”.

Thiệu Tử Bác ồm một tiếng kéo dài giọng nói: “Gõinhóm người tốt nhất tới đây, chỉ vì bả vệ một cô gái, quá si tình nhỉ? Cái nàymà không quay phim truyền hình thì quả thật là đáng tiếc...”

Ba ngón tay của Hạ Viêm linh hoạt xoay xoay bật lửa,khóe miệng nhếch lên khiến cho Thiệu Tử Bác cảm giác nụ cười thật không ổn.

Quả nhiên, giọngnói bình thản của người đàn ông kia vang lên: “Thiệu Tử Bác, tôi có chuyện quēnnói với cậu, cô gái tên là Đồng gì gì đó là bạn của Hòa Hòa, tuần tới sẽđếnNew York...”

Thiệu Tử Bác cứng đơ, yết hầu động dậy cao thấp vàicái, không nói được một câu, thật lâu sau mới “hừm” một tiếng rồi đứng dậy rờikhỏi nhà Hạ Viêm.

Nghe được tiếng đóng cửa rung trời truyền đến từ nhàđối diện, Hạ Viêm khẽ cười một tiếng, ánh mắt hướng về vẻ mặt kinh ngạc củadồng chí Tiểu D, giống như đang nói “cậu cũng có thể thử cười tôi xem”, cảnhười David run run, ôm bản fax của Hạ Sí với tập tài liệu rồi chạy vội.

Ồ.... không phải anh đã biến thành người tốt rồisao?

Hạ Viêm nói không sai, đúng là tuần sau Đồng HâmNgôn sẽ tới New York. Từ lúc biết HạViêm và An Hòa ở chung với nhau, mấy ngày nay trong lòng cô luôn đấu tranh, rồtcuộc là có muốn sang mỹ du học hay không. Nếu Hạ Viêm ở nơi đó, như vậy thuộcạ của Hạ Viêm, nhất định Thiệu Tử Bác là cũng ở đó.

Lúc trước hai người chia tay trong không vui, thậmchí ngay cả lời tạm biệt cũng không có, cô mang theo “vết thương” đầy người trởvề Úc.

Những ngày này cô không phải là không oán hận đối vớianh, anh đã từng thương tiếc cô như thế, cô nghĩ nhất định bọn họ đã trúng muiên duyên phận, tuy rằng từ lúc bắt đầu đã hỏng bét nhưng cô vẫn hi vọnggiữa hai người có một cái kết tốt đẹp hơn.

Nhưng ngày mà An Hòa sẩy thai, anh thẳng thắn cho côbiết cái gì gọi là làm, không hơn không kém.

Nhờ phúc của An Hòa mà cô đã trở về nhà an toàn, vớnnghĩ rằng đời này cũng không gặp lại anh, lại không ngờ rằng An Hòa bị thươngcòn nặng hơn cô nhưng còn có thể chấp nhận Hạ Viêm, vậy nếu cô tiếp tục kiềnrì đến Mỹ, ắt sẽ được gặp lại anh.

Trong lòng cân nhắc rất nhiều ngày, cho đến khi thông báo trúng tuyển được đưa tới, Đồng Hâm Ngôn dùng hết dũng khí nói với bản thân rằng, mình cũng không nợ gì anh, không có gì phải sợ hết! Nếu vì anh ở đó mà cô trốn tránh không đi, người khác nhìn vào sẽ bảo trong lòng cô vẫn còn để ý đến anh. Hơn nữa, nếu phải trốn tránh thì cũng là anh chứ không phải là cô.

Vì thế, bạn học Đồng cầm giấy thông báo, khiêng ba lô, đi nhanh về sân bay đến New York.

.....

Nhưng mà Thiệu Tử Bác cũng không hề ở đó...

An Hòa ngồi ở trên giường chờ mắng Thiệu Tử Bác với giọng căm hận không thua kém, cái tên nhát gan kia, vừa nghe nói cậu ấy sẽ tới thì ngày hôm sau đã chạy trốn, ngay cả điện thoại cũng không gọi.

Đồng Hâm Ngôn im lặng nghe, khóe miệng nhếch lên, phát hiện thật ra sự cười không nổi nên cúi đầu.

An Hòa nhìn thần sắc của cô, mới hoảng hốt thấy mình nói nhiều, tự rửa bản thân mình rồi quan tâm nói: “Tiểu Ngôn, nếu không cậu ở nơi này của bọn mình đi, phòng trống rất nhiều, mọi người ở chung cho vui.”

Đồng Hâm Ngôn lắc đầu không chút do dự, “Vậy cũng không thể được, hai người ở chung một góc, thêm mình vào lại có chuyện, yên tâm đi, trường học có ký túc xá, mình ở đó là được rồi.”

Biết cô cũng có chút mâu thuẫn với Hạ Viêm, An Hòa không cố ép, dặn dò cô: “Vậy phải thường xuyên tới tìm mình đó...”

“Được”

....

Từ sau khi Đồng Hâm Ngôn đến, thời gian rảnh rỗi An Hòa đều đi chơi cùng cô, gần đây công việc của Hạ Viêm rất bận rộn, suốt ngày ở phòng sách với Hạ Sí họp hành hoặc là đi ra ngoài với J mãi cho tới khuya mới về.

Anh không nói cô cũng không hỏi, cô cũng có thể mơ hồ đoán được anh đang làm gì.

Qua nhiên vào buổi cơm tối mấy ngày sau Hạ Viêm nói với cô, công tác chuẩn bị đã xong xuôi, hai ngày này anh sẽ tuyên bố rút lui.

Gọn điệu của anh vẫn nhàn nhạt, hơn nữa cô đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng mà lúc này vẫn không tự chủ được mà run lên, thìa canh đổ ra hơn một nửa.

Hạ Viêm buông đũa, nắm chặt bàn tay lạnh của cô, nói nhỏ: “Tin tưởng anh!”

32. Chương 32

Cùng ngày tin tức tin ở chức sát thủ lớn nhất thế giới đổi chủ được phát ra đã dẫn tới một chấn động thật lớn, những người có chút giao tình với Hạ Viêm gọi điện hỏi thăm, nhưng Hạ Viêm một cuộc điện thoại cũng không nhận, đến ngày hôm sau họ liền chào đón ba đội ngũ của một bang phái bậc trung của New York.

Hạ Viêm từng nhận một nhiệm vụ ám sát, mục tiêu chính là lão đại của đối phương. Đương nhiên là nhiệm vụ hoàn thành mỹ mãn.

Vào lúc chạng vạng, Hạ Viêm cùng David, J đứng ở vườn hoa dưới lầu, khẽ nhíu mày hối hận với sách lược sai lầm của mình, anh không nghĩ tới sẽ đến nhanh như thế, nhóm “Ám lưu” chiều mai mới có thể tới, hiện tại bọn họ chỉ có ba người, cái tên họ Thiệu vào thời điểm này còn chạy mất. Tuy rằng bọn họ tự tin vào thân thủ của mình nhưng đối phương người nhiều, chỉ sợ là hôm nay sẽ có một trận đánh ác liệt.

Lúc này anh nghĩ hi vọng An Hòa tan học muộn một chút, đừng trở về sớm như thế.

Loại việc bang phái kéo bè kéo lũ đánh nhau, ở Mỹ khi có chuyện đó xảy ra thì đều không diễn ra công khai mà bình thường đều xảy ra khi màn đêm buông xuống, ở một nơi mờ tối nào đó như ngõ hẻm tắt đèn hoặc bên ngoài quán bar. Hạ Viêm nghĩ chuyện này lên xử lý êm đẹp một chút, đặc biệt là ở nước Mỹ này, tốt nhất là có thể tự mình giải quyết, không kinh động đến cảnh sát, nếu không khi chuyện trở nên phiền toái huyền não quá cũng sẽ không tốt lắm.

Nhưng mà đối phương lại không chú ý đến điều đó, một số đông người đã tụ tập cách vườn hoa nhà Hạ Viêm không xa, vận sức chờ phát động.

David bĩu môi, “Tin tức khá nhạy bén, nhanh như thế đã nghe tới nơi này....aizz!! những ngày an nhàn giờ chỉ sợ đi đứng cũng không được thoải mái rồi...”

J không nói nhảm như thế, đứng bên cạnh Hạ Viêm, quay khẩu súng trong tay về bên hông, không biết lại rút chủy thủ ra từ đâu rồi nắm trong tay.

Một bàn tay Hạ Viêm để ở trong túi, đứng đó không nói một lời, sắc mặt âm trầm như dọa người khác.

Thời điểm mà đối phương xông lên, cả người Hạ Viêm phát ra sát khí khiến mọi người đều sợ hãi, một cước đã hạ ngực tên xúi xẻo đầu tiên xông vào, nhưng vào lúc này, ánh mắt sắc bén trong lúc vô tình nhìn đến đám đông vây xem đầu đường, bỗng nhiên căng thẳng.

An Hòa đã về.

Anh vừa chống đỡ tấn công, vừa chú ý tình hình của An Hòa ở bên kia. An Hòa nhìn thấy cảnh này cách đó không xa, hiển nhiên là có chút hoảng sợ, muốn chạy tới bên người Hạ Viêm, nhưng bỗng nhiên thấy ánh mắt của anh cơ thể liền đứng lại.

Sau đó cả người cô từ từ bình tĩnh trở lại, khẽ cắn môi đi tới trong đám người xa xa để nhìn anh.

Cô muốn để anh yên tâm cũng là tự bảo vệ chính mình.

Thấy cô hiểu được ý của mình, trong lòng Hạ Viêm cũng trở nên ấm áp.

Tuy rằng dùng súng tương đối đơn giản, cũng sẽ không dùng đến quá nhiều thời gian nhưng đám Hạ Viêm và đoàn người đối phương đều không dùng, giữa ban ngày ban mặt và dùng súng đạn để rêu rao cũng không hay, không chừng ân oán chưa giải quyết được thì đã bị cảnh sát tóm gọn rồi.

Tuy rằng bên phía Hạ Viêm ít người hơn nhưng mỗi người đều là cao thủ đẳng cấp thế giới, tố chất cũng rất mạnh mẽ cho nên đối phương vẫn bị vây đánh, là một bang phái tầm trung, chất lượng tuy không cao nhưng số lượng lại chắc chắn rất đông.

Không biết phải làm sao để thoát được mấy chục kẻ địch, Hạ Viêm có chút lo lắng, cứ tiếp tục như vậy, thể lực của bọn họ cũng cạn kiệt dần. Thật ra lúc này anh lại hi vọng, cảnh sát đến thật nhanh vào.

Lúc này tim An Hòa đã nhảy lên đến cổ họng, nhìn thấy có người của đối phương đến sát bên cạnh Hạ Viêm, cô rất muốn kêu lên. Nhưng vẫn may cô đã bịt miệng lại mới không chế được nỗi sợ hãi mà không kêu lên. Cô không thể làm gì cả, chỉ có thể cầu nguyện trong lòng, dù sao cũng đừng để anh ấy bị thương.

Tiếc rằng trời cao cũng không nghe được lời cầu nguyện của An Hòa, từ sau lần bị thương trước, An Hòa đã thay đổi phương pháp bồi bổ cơ thể cho anh, ngay cả cách luyện tập hơn 20 năm qua của anh cũng không được làm.

Cho nên thể lực của Hạ Viêm hao tổn rất nhanh, động tác hơi chậm lại, mà với những người khác ý nghĩ ăn sâu bén rễ rằng “cơ thể Hạ Viêm dùng mãnh kiên cường như người sắt”, hơn nữa mỗi đêm thời gian gần đây phòng đối diện đều truyền đến thanh âm khiến người khác đã quên chuyện anh bị thương, cho nên tạm thời đã quên cơ thể đại ca của bọn họ đã suy nhược.

Ngay lúc Hạ Viêm vừa vượt qua được sự tấn công của một tên người Mi nhưng lại không kịp tránh một đao của tên ở phía sau, trong đầu An Hòa dường như trống rỗng. Rốt cuộc cô không khống chế được mà hét ra, sau đó cả người ngổ ngồi xồm trên mặt đất ôm đầu không ngừng hét ầm lên.

Lần đầu tiên cảm thấy cuộc sống tốt đẹp cũng không dễ dàng đạt được như vậy, vốn dĩ bây giờ cô có tất cả nhưng chẳng qua chỉ là tạm thời mà thôi. Cho dù có Hạ Viêm ở bên cạnh, cô vẫn sẽ sợ hãi mà khóc thét lên.

Không biết qua bao lâu, cổ họng của cô đã bắt đầu khàn đi nhưng vẫn điên cuồng kêu gào, chỉ cảm thấy nếu không làm như vậy thì bản thân sẽ sụp đổ mất.

“Bảo bối? Bảo bối bảo bối...”

Trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói trầm thấp quen thuộc, nhưng mà cô vẫn không dám ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn trút xuống như mưa, một mảng nước đã ướt đầm đầu gối.

“Hòa Hòa nhìn anh, anh ở đây này...” giọng nói rất quen thuộc.

Từ từ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hiện ra gương mặt đẹp đẽ quen thuộc, An Hòa “oa...” một tiếng thật lớn, nhào cơ thể nhỏ bé của mình tới, tay nắm chặt chiếc áo khoác ngoài màu đen của người nào đó, gọi “Hạ Viêm, Hạ Viêm...”

Vốn dĩ là muốn dỗ cô, nhưng cô lại như con vật nhỏ runrun trong lòng anh, trong lòng anh ngoài đau lòng còn có hối hận, lần đầu tiên nảy sinh ý nghĩ, nếu mình không tới Mỹ tìm cô, như vậy thật là tốt, cô sẽ không phải trải qua những việc như thế này.

Lau nước mắt cho cô, nhéo nhéo cái mũi nhỏ đỏ lựng của cô chùi ở trên quần áo của mình, nhẹ nhàng nói: “Anh xin lỗi, đều là tại anh không tốt, hại bảo bối phải lo lắng rồi...”

Một lúc sau, An Hòa dưới sự dỗ dành ôn nhu của anh mới dần ngừng khóc, ngẩng đầu muốn làm nũng, lại thấy chàng trai anh tuấn phía sau Hạ Viêm.

“....A Liệt?” giờ phút này, An Hòa làm sao cũng không ngờ đến cái tên Trình Liệt này đáng nhẽ ra đang ở Italia thì lại xuất hiện ở đây.

“Cho nên, là A Liệt đã cứu anh hả Hạ Viêm?” An Hòa làm ồ trên sofa, uống một ngụm trà Hạ Viêm đưa cho, nhìn Trình Liệt một cách rất cảm kích.

Hạ Viêm bĩu môi nhưng vẫn không nói gì. Bởi vì chính xác là như thế, lúc đó dường như anh đã bất lực khi thấy không thể chặn được lưỡi dao phía sau, vốn nghĩ rằng vết thương cũ cộng thêm vết thương mới, nói không chừng lần này còn có thể bỏ mạng, nhưng bỗng nhiên bên tai truyền đến một tiếng súng vang trời.

Có người từ sau lưng bắn qua một viên đạn vào lưỡi dao.

Anh kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Trình Liệt đã thu súng lại đặt ở bên môi thối, tư thế phóng khoáng, “Anh nợ tôi một lần nhé!”

Ông nội nó, anh thà rằng mình bị chém một đao còn hơn!

Ngồi đối diện trên sofa nhìn thấy sắc mặt người nào đó đã đen đi, rất đặc ý, lúc trước ở nhà trọ của An Hòa, Hạ Viêm đánh anh phải quỳ trên mặt đất, bộ dáng không thèm nhìn anh vào trong mắt, bây giờ lại cần anh tới cứu giúp. Nói làm bầm, tôi không tin không uất ức chết anh!

Hạ Viêm và Trình Liệt mắt to trừng mắt nhỏ, An Hòa ở giữa hai người, dường như có thể cảm thấy được như có từng con dao nhỏ mang theo sát ý bắn ra từ trong mắt của hai người.

“À... A Liệt, anh có muốn ở lại đây ăn cơm tối không?”

Hạ Viêm vừa nghe đã “hừ” một tiếng quay đầu lại, “xi” một cái rồi lại trừng mắt: “Vì sao?”

An Hòa không nói gì chỉ nhìn bàn hoa: “Chúng ta phải tỏ ý cảm ơn chứ...”

Hạ Viêm quay đầu bĩu môi: “Cho cậu ta tiền!”

“Anh thật là phàm tục! Một chút thành ý cũng không có...”

Trình Liệt cười xòa thành tiếng, nhìn Hạ Viêm khiêu khích, từ từ nói: “Bữa cơm quan trọng nhất của Hòa Hòa lại làm cho tôi ăn.”

Hạ Viêm đột nhiên quay đầu, ánh mắt hung ác đảo qua, bốn mắt lại tiếp tục giao chiến, dao nhỏ lại bay đầy trời...

“a..haha..haha..” An Hòa cười gượng vài tiếng, kéo kéo bình dấm như đang chuẩn bị tạt ra đến nơi, “Hôm nay A Liệt đã giúp đỡ, cảm ơn một chút chắc là điều nên làm mà.”

J và David mệt sắp chết đang nằm ngổn ngang ở trên thảm, đã quá quen với hành vi ngây thơ không tiền đồ của thủ lĩnh nhà mình, không thèm nhìn nữa.

Buổi tối, An Hòa cử David đi siêu thị mua một lượng lớn thức ăn nấu cơm, mấy người đàn ông đang nói chuyện phiếm trong phòng khách, cô thì bận rộn ở trong bếp.

Trong chốc lát vòng eo mảnh khảnh lại bị ôm lấy, Hạ Viêm lộ đầu ra từ phía sau cô, hôn lên hai má của cô, “Làm gì mà ngon thế?”

“Thịt sườn đông, A Liệt thích món này.”

Người nào đó lại mất hứng, “Cái gì, cậu ta thích cái gì là em làm cái đó hả?”

An Hòa bất đắc dĩ, ở trong lòng anh, ôm cổ anh rồi hôn lên môi anh, “Thiếu chút nữa là em đã mất anh, điều này rất nghiêm trọng anh biết không? May mà A Liệt cứu anh, cũng như đã cứu em, chúng ta nên cảm ơn anh ấy thật tốt, có phải không nào?”

Những lời này ở trong lòng người nào đó lại biến thành: hai người chúng ta là một, người khác đã cứu chúng ta một lần, theo lẽ thường cần phải cảm ơn cậu ta chứ.

Ừ, thật là dễ nghe.

Đến khi bê đồ ăn lên, trên bàn ăn đã ngồi đầy người, đồng chí Tiểu J một tay vuốt ve bắp thịt David, một bên cầm đũa thềm khát thịt kho tàu ở trên bàn.

Ánh mắt Hạ Viêm đảo qua, David hiểu ý mặt xám xịt đứng lên vỗ vỗ quần, đứng lên ân cần dành chỗ ngồi cho An Hòa, “Chị dâu vất vả rồi.”

An Hòa vẫy tay, tiếp đón mọi người, “Đừng ngồi im như thế, mọi người động đũa đi.”

Lúc này mọi người mới cầm đũa, David định lấy đũa ăn sườn nhưng đã hết đũa, búp bê David bạo gan, “Họ Bạch kia, cậu định đánh nhau với tôi phải không?”

Đồng chí J vẫn mang bộ dạng lạnh lùng như cũ, chậm rãi gấp một đũa rau xanh, đưa vào trong miệng chậm rãi mà nuốt, chắc như vàng nói: “Cậu dám lãng phí à.”

Hạ Viêm nghe thế, lại liếc qua, David run run một cái, uất ức mà ngồi xuống, bốc cục xương sườn trên bàn đưa vào miệng

Hic hic.. các người thật không vệ sinh gì cả... J khốn nạn, nhất định cậu đang trả thù tôi, tôi chỉ kể ra chuyện hồi nhỏ đã đánh nhau với cậu mà cậu lại bắt nạt tôi như thế.

33. Chương 33

Trình Liệt mỉm cười ngời đối diện, sức hấp dẫn của An Hòa chính là như thế, có thể làm cho người bên cạnh cảm thấy được sự ấm áp và cũng hướng tới sự ấm áp đó.

Buổi tối, tuy đã đánh nhau kiệt sức nhưng vì cơn ghen cùng sự kìm nén nên Hạ đại gia vẫn dùng mãnh quần lấy An Hòa như cũ để trừng phạt.

Trong lúc đó vẫn không quên làm bầm, cậu cũng chỉ có thể chiếm tiện nghi dựa vào tình nghĩa thôi, người cùng Hòa Hòa thân thiết gần bó keo sơn cũng chỉ có bốn thiếu gia ta đây!

Đương nhiên An Hòa biết anh đang suy nghĩ gì, nhưng mà hôm nay tâm trạng của cô cũng thay đổi khủng khiếp, lúc này nằm trong vòng ôm thân mật của anh, sự kích động trước nay chưa từng có, nên tùy ý để anh lấn lướt lại.

Nhưng mà.....

Một tiếng sau....

“Làm sao mà vẫn chưa xong thế?” An Tòa túm tóc của anh, không nhịn được mà thúc giục.

Hạ Viêm vẫn vừa khoan khoái vui vẻ di chuyển, vừa lên án: “Cô vợ trẻ, em không chuyên tâm rồi, em không chuyên tâm anh sẽ không đi ra.”

An Hoa không để ý tới anh, giơ bắp chân trắng nõn lên nhẹ nhàng cọ xát ở sau thắt lưng mẫn cảm của anh, một thời gian dài như thế, cô rất hiểu rõ cơ thể của anh, quả nhiên, không bao lâu sau, Hạ Viêm kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó tốc độ ngày càng nhanh kéo chặt hông cô, cuối cùng bỗng nhiên rút ra, di chuyển rất nhanh đến trước ngực cô, kéo bàn tay nhỏ của cô cầm nó, sau đó liền phun ra cả ngực của cô.

Trước đó đã có hai lần như thế, lúc đầu nghĩ không bao lâu sau anh sẽ kết thúc, nhưng anh điên cuồng nhịp động, cuối cùng cũng đi ra, thế mà chính mình lại bị khơi mào dục vọng, nhưng lúc này đây, lúc anh đi ra, An Hòa lại cảm thấy có chút trống không khó chịu. Đợi người đàn ông kia hết kích động, An Hòa cũng dần lấy lại nhịp thở. Anh vừa mở mắt thì đã nhìn thấy hai má đỏ hồng của cô gái bên dưới thân mình, ánh mắt mê ly nhìn anh.

Cúi xuống, dùng tay chạm vào chất dịch trước ngực cô, tìm tới nơi mà anh vừa mới thương yêu cô, rồi từ từ di chuyển ngón tay như đánh đàn, “Bảo bối vẫn chưa thỏa mãn, có phải không? Thêm một lần nữa nhé, hửm?”

An Hòa nghĩ rằng hôm nay anh đã rất mệt rồi nên muốn nghỉ sớm một chút, nhưng bản thân lại muốn phóng thích, vì vậy cần môi không nói lời nào, Hạ Viêm cười rồi hôn nhẹ lên hai mắt cô, môi dán môi giọng nỉ non, “Ngoan, không dùng cái kia rồi...”

Ngón tay thon dài di chuyển nhanh tới, vài phút sau, An Hòa ngẩng cổ lên run rẩy, tiếng rên rỉ rất giống tiếng mèo kêu. Hạ Viêm yêu thương mà nhìn về mặt sinh động của cô, động tác ở tay dưới càng dịu dàng.

Cho đến khi cơ thể của cô ngã xuống, cả người kiệt sức nằm trong lòng anh không nhúc nhích anh mới vươn người qua tìm khăn tay, lau đi chất ả trên hai người, không thềm tắm rửa cứ vậy mà ôm cô ngủ thiếp đi.

Buổi sáng, hai mắt của người nào đó không thềm mở ramà sờ sờ đồng hồ báo thức ở đầu giường, mò được rồi mắt nhắm mắt mở nhìn qua, mới phát hiện mới hơn 7 giờ, mí mắt lại sụp xuống ngay.

Lúc tỉnh dậy đã 8 giờ rưỡi, cô đuổi người, xốc chân xuống.

Tắm rửa xong liền quần khăn trên mái tóc dài ả ướt, vừa định đòi ăn thì đã nhìn thấy Hạ Sí đang ngồi trên ghế sofa.

Hạ Viêm ngồi đối diện với cậu ta đang nâng chén bỗng dừng lại một chút rồi liếc mắt nhìn em trai, “Kiểu dáng không giống! Bỏ chữ ‘tiểu’ đi”. Như kiểu đi lừa gạt buôn bán các cô gái vị thành niên ấy.

An Hòa trừng mắt liếc anh một cái, tiêu hết tiền tích góp, còn muốn em trai giúp đỡ, có tư cách gì mà nói người khác bộ dạng không giống.

Nhưng mà Hạ tiên sinh luôn cao ngạo tự đại lấy mình làm trung tâm, mượn tiền của em trai cũng không biết ngại.

Hạ Viêm buông chén, đứng dậy đi vào phòng ăn, một lát sau bưng ra một ly kem và một miếng sandwich đi ra.

“Anh đến lúc nào thế? Ăn cơm chưa?” An Hòa nhận lấy, bản thân không ăn mà đưa tới trước mặt Hạ Sí.

Hạ Sí cười sáng lạn, “Đến từ sớm rồi, đã đi ăn với anh hai rồi ạ.”

Từ khi Hạ Viêm nói cho cô biết Hạ Sí từng bị người mình yêu vứt bỏ, trong lòng cô cũng rất đau lòng, cha mẹ mất sớm, 12 tuổi đã sống một mình ở Mỹ, không có người nhà, không có bạn bè, rốt cuộc cũng thật lòng yêu một người, nhưng khi đứng giữa sự sống và cái chết lại bị người yêu vứt bỏ. Ngoại trừ thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một chút đau lòng trong đáy mắt, cho tới nay, cậu ta vẫn mỉm cười ả ả đối với mọi người.

Cô rất muốn hỏi, nếu đau đớn như thế, tại sao còn phải gượng cười như vậy.

An Hòa vừa yên lặng cắn miếng sandwich vừa mở ra cuốn tạp chí trên bàn mua lúc tan học hôm qua.

Trong công việc Hạ Sí luôn rất nghiêm túc, “Hiện nay nhóm mafia kia đang bảo vệ cho anh, hơn nữa em ở bên này, hiện giờ người bình thường sẽ không dám động đến các anh... chỉ là... có một người...”

Hạ Viêm gật đầu: “Nhóm Nga 3k, năm trước anh đã hủy đi kho vũ khí trị giá 10 tỷ của bọn họ, còn giết nhị đương gia của bọn họ...mấy năm nay bọn họ luôn tìm anh gây phiền toái...”

Hạ Sí gật đầu nói: “Thực lực của bọn họ không dễ khinh thường, chúng ta có cần... cử người đi đàm phán không?”

Lấy cá tính lúc đầu của Hạ Viêm, chắc chắn sẽ nói không, anh chính là típ người mưa to gió lớn tới càng mạnh thì càng có cảm giác kích thích, nhưng nhìn đến người trên sofa, hình ảnh nhỏ bé đang yên lặng ăn kem xem tạp chí, anh khẽ cười, anh không còn là Hạ Viêm của lúc trước nữa...

“Bảo Tử bác đi đi, cậu ta là cao thủ đàm phán.”

Vài ngày sau đó Thiệu Tử Bác báo tin đàm phán thất bại, điều kiện gì đối phương cũng không đồng ý, chỉ cần mạng của Hạ Viêm.

Kết quả này Hạ Viêm không nói cho An Hòa biết, anh không muốn cô phải lo lắng thêm gì hết.

Đảng 3K là đảng có từ lâu đời của nước Nga, đã ăn sâu bén rễ ở Nga, hơn nữa nội bộ lại đoàn kết đồng lòng, hơn 100 năm nay vẫn xưng bá một phương.

Đối phương sẽ không thêm để ý tới việc kho súng đạn kia bị Hạ Viêm thiêu rụi, mà vấn đề chính là người mà Hạ Viêm đã giết.

Người của đảng 3K bị Hạ Viêm giết chính là chính là em trai ruột của Oak Lavrov, Aleph. Oak Lavrov không có khả năng sinh con, cho nên đặc biệt coi trọng cậu em thua mình 17 tuổi này, nói là nhị đương gia, nhưng nội bộ trong đảng ai cũng biết Aleph chính là thủ lĩnh tiếp theo. Mỗi người trong đảng 3k coi trung thành như là tín ngưỡng của cuộc sống. Do đó, với cách chết của người thừa kế tương lai, họ tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Thực ra Hạ Viêm giết Aleph là một việc trùng hợp, năm đó, sau khi anh ở kho súng đạn của đối phương lắp đặt xong lộ trình phá hủy củ thuốc nổ, dựa vào tuyến đường phía trước để chạy thoát, ai ngờ lúc chạy qua một rừng cây nhỏ, lại gặp phải một đôi chim yêu ương hoang dã.

Trước đó anh đã tỉ mỉ điều tra rõ ràng, biết ngày đó đảng 3K có một buổi tiệc quan trọng, sẽ tăng cường nhân viên bảo vệ những tuyến đường quan trọng, do đó với loại đường nhỏ trong rừng này thì cần bản sẽ

không có người, nhưng mà Aleph háo sắc thành thói, ở trong buổi tiệc dụ dỗ con gái của một đại ca bang phái khác, hai người quen biết chưa tới nửa tiếng mà đã lén lút chạy ra ngoài vụng trộm với nhau.

Hạ Viêm nhìn bốn phía một chút, nhưng trong cảnh tối lửa tắt đèn nên cái gì cũng không thấy rõ, cho nên không biết được đường nào để đi thông, do chưa nghiên cứu qua tuyến đường cho nên anh không dám chạy lung tung, một khi rút dây động rừng rồi thì sẽ rất phiền toái. Cho nên anh muốn thử vận may, quanh quẩn ở bên hai người này, còn dựa theo tuyến đường phía trước mà đi.

Nhưng mà người thừa kế không hổ là người thừa kế, cho dù đang chìm trong cuồng nhiệt thì tính cảnh giác cũng rất cao, Hạ Viêm đi đến cách hai người 10m thì đã bị phát hiện.

Trong lòng Hạ Viêm hơi tán thưởng hần ta, sau đó lại bất đắc dĩ mà thở dài, âm thầm nói với gã trẻ xu xẻo này rằng, giả bộ không biết không nói thì tốt rồi, không nên kêu to như thế, giết người không nằm trong kế hoạch của anh...

Sau đó lại tự thẩm hỏi một câu, có cần chờ hần ta mặc quần áo vào rồi mới ra tay không?

Nhưng quần cũng chưa mặc xong, đồng chí Aleph xui xẻo đã bị một đao của Hạ Viêm đâm trúng yết hầu, bỏ mạng ngay tức khắc.

Người đẹp nước Nga quần áo cởi quá nửa vẫn chưa kịp hét lên, một tay Hạ Viêm chém dao vào cũng ngã xuống ngay tức khắc.

Rất nhanh chuyện này được điều tra là Hạ Viêm làm.

Tổ chức và 3K vẫn mua bán qua lại với nhau, giúp đỡ, tranh đoạt, ám sát... đều là chuyện thường, đây chính là một cách sinh tồn, cá lớn nuốt cá bé, hợp giả sống còn.

Nếu như người có bản lĩnh thì có thể lại báo thù.

Cướp đi vụ buôn bán, giết người nổi nghiệp cả hai người này đều là kẻ địch, nhưng tính chất hoàn toàn không giống nhau.

Điều này với Hạ Viêm mà nói là không quan trọng, chưa từng để trong lòng, ở nước Nga có lẽ làm ăn lớn hơn bọn họ một chút, nhưng bàn về ám sát và đánh nhau tổ chức nhận thứ hai sẽ không có người nào dám nhận thứ nhất, hơn nữa trong đó Hạ Viêm còn là người rất ưu tú.

Cho nên mấy năm nay, cho dù bên nước Nga không ngừng khiêu khích, hai bên ác chiến bằng súng cũng không ít, nhưng bên cạnh Hạ Viêm không chỉ có đội “Ám Lưu” thì sống chết tận tâm cống hiến bảo vệ, hơn nữa vianh làm thủ lĩnh nên toàn bộ tập đoàn sát thủ đều sẽ liều chết bảo vệ anh an toàn. Cho nên, mấy năm nay, anh vẫn sống tiêu điều tự tại, tiếp tục giết người phóng hỏa, buôn bán thuốc phiện, buôn lậu súng đạn.

Nhưng mà bây giờ thì không giống thế, thủ lĩnh tổ chức bây giờ gọi là Hạ Sí mà không phải gọi là Hạ Viêm, tuy rằng hai người là anh em ruột, nhưng ý nghĩa thì lại không giống, Hạ Viêm không còn là người của tổ chức, không nhận được sự bảo vệ của cả tổ chức, cho dù Hạ Sí có tình nhưng cũng không thể đem toàn bộ nhân lực đến để chỉ bảo vệ một mình Hạ Viêm.

Cho nên giờ đây lực lượng mấy chục người của bọn họ đối chọi với cả bang phái lớn nhất nhì trên thế giới. Việc này mọi người đều rất lo lắng.

Thực tình bọn họ lo lắng là chính xác, nước Nga bây giờ đang rất hưng phấn...

Liều mạng nhiều năm như vậy dù là giết người công khai hay là ám sát đều không qua nổi tổ chức, điều này khiến cho mỗi người trong 3K đều rất uất nghẹn, lúc này Hạ Viêm đột nhiên rời khỏi, tổ chức không thể bảo vệ anh như trước kia nữa, bọn người vạm vỡ nước Nga người nào cũng hăm he chuẩn bị đánh nhau, đến giờ khi cơ hội báo thù rửa hận cuối cùng cũng đến.

Quả nhiên bọn người nước Nga tập trung tới nước Mỹ rất nhanh. Nhưng bọn họ cũng không hành động ngay lập tức, nguyên nhân là nhóm mafia đột nhiên tuyên bố đứng về phía Hạ Viêm, điều này khiến sự tình trở nên khó giải quyết hơn.

3K và Italia luôn nước giếng không phạm nước sông, ân oán với Hạ Viêm bọn họ không nghĩ rằng sẽ có bang phái khác nhúng tay vào, đối phương sẽ biết trước tổn thất lớn trong tương lai, chẳng lẽ hận cũ chưa báo lại thêm hận mới.

Cho nên cháu ngoại của Oak Lavrov, Duomiluofu là người phụ trách hành động lần này của đảng 3K đề nghị mafia muốn gặp Trình Liệt một lần. Nên khi biết đề nghị trực tiếp bị từ chối, Trình Liệt chỉ truyền lời, muốn bảo vệ em rể đến cùng.

Người Nga nghi ngờ, đảng mafia mới trong nhà không phải chỉ có một chị gái và ba em trai sao? Ở đâu ra lại thêm một em gái nữa?

Mafia không chịu rời đi, người Nga lại không thể báo thù, người hai bên đánh nhỏ náo loạn không ngừng, nhưng vẫn chậm chạp không quyết đấu.

Hai bên đều đang đợi thời cơ, đến lúc thời cơ chín muồi sẽ đánh đối phương toàn diện.

Thời cơ sẽ đến rất nhanh, chẳng qua vẫn chưa tới lúc.

Tác giả nói ra suy nghĩ: quá buồn ngủ, hôm nay đi dạo phố một ngày, hơn 6 giờ rưỡi mới về, cơn chưa kịp ăn mà đã bắt đầu chỉnh sửa, kết quả vẫn có chút sự cố, 0 giờ 43 phút, đi ngủ!

34. Chương 34

ở Mĩ Hạ Viêm có một đàn em khóa dưới, tên là Quý HồngHuyền, trùng hợp lại ở cùng một thành phố với An Hòa. Cậu ta là học viên củatrường quân sự West Point.

Bọn họ quen nhau trong một lần diễn tập đối kháng, anh là học viên ưu tú của Hắc Phương, còn cậu ta là học viên ưu tú của Hồng Phương.

Hạ Viêm rất ít giao tiếp với người khác, không biết vì sao lại chú ý tới anh chàng thanh niên ưu tú người Trung Quốc trầm mặc, ít nói này.

Chính xác quen biết là năm thứ hai khi anh rời khỏi trường quân đội, nhận được một vụ làm ăn, lúc đó phần lớn mọi người đều ở bên ngoài, anh nhất thời không chọn được người thích hợp nên đã tự mình xuất mã.

Nội dung của nhiệm vụ là ba ngày sau anh phải đến một khách sạn ở Hawaii để giải quyết một lão đại người Mĩ.

Đó là một trong những thất bại hiếm hoi trong cuộc đời của anh, khi anh vọt vào trong phòng lại phát hiện đối tượng đã sớm có phòng bị, khi nhào về khoảng không trước mắt, anh thậm chí kêu không xong, xoay người rút lui.

Nhưng vừa mới mở cửa ra, cuối hành lang loáng thoáng truyền đến tiếng bước chân, người cũng không ít.

Anh nhíu mày, xem xét vị trí xung quanh, vẫn chưa kịp nghĩ đến bước tiếp theo nên làm gì thì cửa phòng đối diện mở ra, Hạ Viêm nhìn qua liền sửng sốt một chút, không nghĩ đến ở nơi này có duyên gặp lại Quý HồngHuyền.

Dĩ nhiên là Quý Hồng Huyền cũng nhận ra anh, nhưng tiếng bước chân đang ngày càng gần, Quý Hồng Huyền phản ứng rất nhanh, nghiêng người ra hiệu về phía phòng của mình chỉ Hạ Viêm nhảy qua.

Hạ Viêm chạy vào rất nhanh.

Vào cửa rồi hai người cũng không hề thả lỏng, Quý HồngHuyền bước nhanh đi đến trước cửa sổ, kéo màn che, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Hạ Viêm cũng rất nhanh hiểu được ý đồ của cậu ta, cũng bắt đầu cởi đồ theo.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, người tới bắt Hạ Viêm nhìn thấy trong phòng không có người, người đầu tiên liền đá văng cánh cửa phòng của Quý Hồng Huyền.

Mà lúc này, đập vào mắt mọi người là một đôi tình nhân đang triền miên nóng bỏng ôm nhau, cả hai người đều có gương mặt tuấn tú, một thanh chàng đẹp trai phương đông bốc lửa lạnh lùng, một mỹ nam lai Á Âu ngây thơ hoảng sợ. (hoahongnhung: đóng 1 couple công – thụ đây mà).

Anh chàng đẹp trai phương đông dường như rất tức giận khi chuyện tốt bị quấy nhiễu, nhanh chóng kéo chân qua che lại cơ thể Hạ Viêm, quay đầu lại hỏi lạnh lùng: “Có việc gì thế?”

Nhìn thấy thứ không nên nhìn, mấy tên vệ sĩ trong tay cầm súng nhất thời có chút xấu hổ, vội vàng ra khỏi cửa, người cuối cùng vẫn không quên đóng giúp cửa.

Hai người đàn ông trong cánh cửa nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, Hạ Viêm gật đầu với Quý Hồng Huyền, “Không thể nghĩ tới có thể gặp được cậu ở trong này, tôi nợ cậu một lần!”

Hạ Viêm không thích nợ ân huệ của người khác nên để lại cách thức liên hệ của mình. Không nghĩ tới năm trước, Quý Hồng Huyền thậm chí gọi điện thoại cho anh, tìm kiếm sự trợ giúp.

Lần này anh đến nước Mỹ, Quý Hồng Huyền liền nói ra đề nghị với anh, nếu muốn có cuộc sống của người bình thường thì phải tính toán vì tương lai, hai người hợp kế, quyết định mở một công ty.

Quý Hồng Huyền là con nhà giàu nhưng tài chính trong tay lại không nhiều lắm. Nhưng là một người văn võ song toàn, không chỉ có học qua trường quân đội, mà còn học qua học viện tài chính MBA.

Hạ Viêm có thể nhìn thấy được Quý Hồng Huyền có chút bí mật, dường như cậu ta bị người khác khống chế, yêu cầu cấp bách là phải có thể lực của chính mình để có thể phá vỡ được cục diện này.

Hạ Viêm cũng không tò mò, anh cảm thấy Quý Hồng Huyền là một người không tồi, bản thân cũng rất thích anh ta cho nên thoải mái chấp nhận lời đề nghị của Quý Hồng Huyền.

Hạ Viêm quyết định tin tưởng một người thì sẽ trao toàn bộ sự tín nhiệm. Cho nên, mặc dù sao đó Quý Hồng Huyền ôm tới một phiên bản thun hồ của mình chỉ mới ba bốn tuổi, nhờ bọn họ thay cậu ta chăm sóc giùm, Hạ Viêm cũng không hỏi một câu.

Công ty mới được thành lập rất nhanh, trước đó Quý Hồng Huyền đã chuẩn bị tốt tất cả, chỉ kém mỗi “gió đông” tiền vốn mà thôi, hiện giờ “gió đông” đã đến, cậu ta làm việc lại như cá gặp nước.

Chỉ là cậu ta nói với Hạ Viêm, bản thân phải nấp sau hậu trường.

Bởi vậy, một tháng sau tết nguyên đán, Hạ Viêm phải tự mình tham dự cuộc họp đại hội đồng của công ty mới, mà cùng ngày đó, An Hòa đột nhiên bị cấm nặng, cả người đầy mồ hôi, không có một chút sức sống nào.

Mấy ngày này dù Hạ Viêm đi tới đâu cũng đều đưa theo cô bên mình, đối với việc trước kia, dù để cô ở đâu anh cũng không yên tâm.

An Hòa dựa vào trên người anh, giống như một con vật nhỏ ở trong lòng anh, “Anh đi đi, A Liệt và David ở đây rồi, không có việc gì đâu...”

Sờ sờ cái trán nóng như lửa của cô, Hạ Viêm đau lòng nói: “Em đã bệnh như vậy rồi...”

An Hòa cười với anh, “Anh cho rằng em là anh chắc, suốt cả năm cũng không ho một cái... thật sự là không sao mà, anh đi đi, để J chụp ảnh đẹp trai của anh đưa về cho em xem...”

“Vậy được rồi, nhất định phải nghe lời David, nghỉ ngơi thật tốt, chờ anh trở về nhé.”

“Biết rồi mà...”

Sau khi Hạ Viêm và Hạ Sí đi không lâu, David liền mở cửa ra, phía sau còn có Trình Liệt: “Cần non yếu ớt, lại đo nhiệt độ nào...”

Nhận nhiệt kế, để trong nách, An Hòa nhìn Trình Liệt ngồi một bên hỏi: “A Liệt, anh vẫn ở đây, không có vấn đề gì sao?”

“A...lỡ rất nhiều tiền, bảo Hạ Viêm bồi thường cho anh nha...”

An Hòa hoảng hốt nhìn chàng thanh niên tuần tú cười đến sáng lạng trước mắt, thời gian năm đó giống như thoáng cái hiện ra trước mắt. Thời điểm đó, mọi góc ngách của cả khu xóm nhỏ đều tràn ngập tiếng cười của bọn họ, hai đứa nhỏ đáng yêu, một đứa tuần tú đẹp trai, một đứa dịu dàng vui vẻ, lảng giềng ở quê đều coi là đôi kim đồng ngọc nữ.

“A Liệt,...xin lỗi...”

Trình Liệt ngồi vào bên giường, sờ sờ mái tóc trơn bóng của cô, cười nói: “Cô bé ngốc, có gì mà phải xin lỗi chứ, Hạ Viêm mà không tốt với em thì anh sẽ cướp em về như cũ.”

An Hòa bị anh chọc cười, vừa muốn đáp lại, nhưng di động của Trình Liệt vang lên, anh nói cô nghỉ ngơi thật tốt, liền đi ra ngoài nghe điện thoại.

Một lát sau, Trình Liệt lại mở cửa đi vào, không che giấu được lo lắng trong mắt “David, cậu đi ra ngoài một chút”

Hai người đứng ngoài cửa nói nhỏ cái gì đó, vì sốt cao nên tinh thần của An Hòa không tỉnh táo, không nghe được gì, không đề cập tới giọng điệu trầm trọng của Trình Liệt, mà ngay cả David trước nay luôn bắt cần đời giờ giọng nói cũng nghiêm túc xưa nay chưa từng có, An Hòa bỗng nhiên có cảm giác không ổn.

Chống cơ thể yếu ớt trên mặt đất, nhẩn nhẩn chơang váng mở cửa ra, tiếng nói chuyện ngoài cửa dừng lại. Trình Liệt đi tới, đỡ lấy cơ thể của cô, khẽ trách, “Em ra ngoài này làm gì? Cần gì thì gọi anh là được rồi!”

“A Liệt, xảy ra chuyện gì rồi? Em phải biết.”

Trình Liệt nhìn David, David không nói gì, chỉ gật đầu, anh thở dài một hơi, quay lại ngồi cuối bàn ôm An Hòa trở về phòng, thả cô vào trong chăn: “Tình hình cụ thể bây giờ vẫn chưa rõ, nhưng có tin tức nói rằng có số lượng lớn người đang tiếp cận khách sạn của Hạ Viêm.”

An Hòa khẩn trương bật người dậy, kéo cánh tay Trình Liệt sốt ruột hỏi: “VẬY...VẬY làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Trình Liệt nghiêm trọng, vẫn một năm một múi nói với cô: “Thế cuộc rất không tốt, đối phương có hơn trăm người, nhưng bên cạnh Hạ Viêm chỉ mang theo mười mấy người, đại bộ phận mọi người đều ở bên cạnh chúng ta.”

“VẬY mau cử người qua đó đi.”

Trình Liệt lắc đầu, “Không được! Chúng ta không biết bọn họ có mai phục bên này hay không, không thể hành động thiếu suy nghĩ được.”

“A Liệt, bên này chúng ta cũng chưa chắc chắn, có lẽ đối phương cũng không có người mai phục ở đây, nhưng mà anh ấy ở bên kia đã rất nguy hiểm rồi...”

Nhưng lúc này Trình Liệt cũng sẽ không lui bước, “Em nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ quá nhiều, anh sẽ giải quyết!”

“A Liệt...” An Hòa như đã khóc tới nơi, cầm lấy ống tay áo của Trình Liệt đang muốn rời đi, cầu xin.

Ánh mắt Trình Liệt lúc sáng lúc tối, giống như từ chối thật lâu, rốt cuộc anh quay đầu lại cho cô một nụ cười an tâm, “Được, anh sẽ phái người qua đó ngay!”

Đi ra ngoài ban công, Trình Liệt mở di động bấm một dãy số, “Tôi đồng ý điều kiện của cô! Bây giờ cô phải lập tức phái người qua đó!” Hòa hòa, không phải chỉ có anh ta mới có thể hi sinh mọi thứ để yêu em.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói trêu đùa mềm mại đáng yêu của một người phụ nữ, “Sớm như thế không phải tốt hơn sao?”

35. Chương 35

Buổi tối, lúc Hạ Viêm trở về thì An Hòa đã đi ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nằm ở đầu giường dưới ánh đèn mỏng manh còn nhấm nhem nước mắt nhưng lại rất điềm đạm đáng yêu. Hạ Viêm có chút đau lòng, vuốt ve tóc trên trán của cô rồi nhẹ nhàng in dấu hôn lên đó.

David đứng bên cạnh anh nói khẽ: “Khóc cả buổi chiều, chập tối em tiêm cho cô ấy một liều an thần, mới chịu ngủ đó...”

Hạ Viêm gật đầu, lại dịch chăn cho cô rồi mới đi ra ngoài.

Mới vừa ra khỏi cửa chợt nghe thấy tiếng nói của Hạ Sí: “Lần này rất cảm ơn anh, nói đi, anh muốn gì nào?”

Trình Liệt cười lạnh, “Cậu cảm thấy tôi vì muốn cái gì ở cậu mới làm như vậy sao?”

Hạ Viêm ngồi xuống tiếp lời: “Đương nhiên không! Chẳng qua tôi thực sự đã nợ cậu. Tôi chỉ muốn bày tỏ lòng cảm ơn một chút thôi.”

“Không cần! Đây là tôi cam tâm tình nguyện.”

Tay Hạ Sí đang day huyệt thái dương nhìn Hạ Viêm một chút rồi nói: “Vậy thì trước tiên cứ nhớ, nếu về sau mafia có việc gì cần đến nơi này của chúng tôi, tôi sẽ dốc toàn lực để giúp!” Rồi quay đầu nói với Hạ Viêm đầy vẻ lo lắng: “Anh, anh đi nghỉ ngơi đi!”

Hạ Viêm vỗ vỗ vai em trai, nói với những người khác: “Tất cả mọi người đều mệt rồi, trở về nghỉ đi.”

An Hòa ngủ rất sâu, tuy đầu Hạ Viêm đau đến mức muốn nứt ra, nhưng lại không buồn ngủ, nghiêng người nằm bên cạnh ngắm cô đến rạng đông.

Lúc trời mới tờ mờ sáng, An Hòa bắt đầu tỉnh, mơ mơ màng màng gọi: “Hạ Viêm...”

“Anh ở đây... ngoan, ngủ thêm chút nữa...” Hạ Viêm dịu dàng dỗ cô, An Hòa mở to mắt ra, nhìn thấy anh, lòng thấy nhẹ nhõm, chui vào trong ngực anh ngủ tiếp.

Buổi sáng hôm sau, Hạ Viêm nhìn sắc mặt cô dần dần hồng hào, nhiệt độ cơ thể cũng đã trở lại bình thường thì thay quần áo đi đến phòng bếp làm bữa sáng cho cô.

Hạ Sí vừa vào cửa liền thấy anh mình mặc tạp dề chiên trứng, cậu dựa vào khung cửa, khóe miệng mỉm cười: “Anh, anh nhìn như vậy rất có hương vị của người đàn ông gia đình nhà.”

Tắt lửa, đặt trứng lên trên bàn, đổ cà phê từ trong bình ra, sau đó bê ly cà phê và khay đồ ăn đi ra.

Hạ Sí thấy sắc mặt anh không tốt hỏi: “Tôi qua không ngủ sao?”

Hơi mệt mỏi, Hạ Viêm ngồi xuống uống một ngụm cà phê, buồn bã trả lời: “Tiểu Sí, có phải là anh làm sai rồi hay không? Gần đây anh thường nghĩ, nếu như vì tốt cho cô ấy, thì nên giống như em vậy, lặng lẽ bảo vệ mới là tốt nhất...” cô cũng nên có một cuộc sống đơn giản mà vui vẻ. Cùng Trình Liệt hoặc người đàn ông nào đó ở khắp mọi ngõ ngách của thành phố trải qua cuộc sống cơm áo gạo tiền một cách bình dị, mặc dù không oanh liệt nhưng ít nhất cũng không cần phải lo lắng sợ hãi.

Nghe vậy, Hạ Sí trầm mặc đi đến quầy bar lấy cho mình một ly Tequila, uống hết một hơi, mùi vị cay độc xông thẳng tới trong mắt, “A...anh...anh sẽ không biết được...sau khi từ bỏ, loại cảm nhận này... mệ nó, còn không bằng như đã chết đi!”

“Quyền quyết định chưa bao giờ nằm trong tay anh, mà ở trong tay chị ấy, đây là điểm bất đồng giữa anh và em, em...em sợ nó biến thành gánh nặng của mình. Anh, trên thế gian này có trăm ngàn loại tình yêu, nhưng mỗi một loại đều có chung chữ “yêu”, đây là cách thức yêu của phụ nữ, chúng ta chỉ cần nhận là được rồi...”

Hạ Viêm không nói gì, rất lâu rồi cậu không dám nghĩ đến cô gái nhỏ nhiệt tình, hoạt bát có chút hồn dỗi và kiêu ngạo kia. Lộ Lộ, anh đã giữ được lời hứa của chúng ta, như em mong muốn, mỗi ngày đều sống thật tốt, đây cũng là yêu, anh thích cách yêu này của em...

Hạ Viêm thấy em trai xoay ly rượu trong tay rồi lại gắp đầu uống một ngụm rồi nhíu mày: “Bụng rỗng không nên uống rượu, lại đây ăn bữa sáng đi”

Mới đứng dậy định đi vào chiên trứng, “cách “ một tiếng cửa phòng ngủ mở ra, bóng dáng màu trắng chạy đến, kêu lên đầy lo lắng: “Hạ Viêm...”

Hạ Viêm lập tức đi qua, đón lấy cơ thể của cô, ôm cô ngồi trên sofa, đặt cô ở trên đùi, chất vấn bằng giọng điệu nhỏ nhẹ: “Sao lại không đi dép? Em không biết mới vừa hạ sốt thôi sao?”

Cánh tay mảnh khảnh của An Hòa vòng qua trên cổ anh, hai má trơn bóng mịn màng cọ cọ trên da anh, Hạ Viêm biết cô sợ, giờ đây anh nhận chính mình không có năng lực, rõ ràng là muốn cho cô hạnh phúc, nhưng lại khiến cho cô bất an như vậy.

“Em không sao mà, anh xem, em rất khỏe...sau này cũng sẽ không sao nữa...” Hạ Viêm từng chút từng chút vỗ về lên mái tóc mềm mượt của cô, kiên nhẫn an ủi cô.

“Hạ Viêm, dù anh làm gì đi nữa thì đều phải nghĩ đến em, đừng bỏ lại em...”

Làm sao mà anh có thể không nghĩ đến cô, mỗi một giây, một phút, mỗi một quyết định anh đều nghĩ đến cô, cô là tương lai của anh, là toàn bộ hi vọng tươi đẹp của anh, toàn bộ những việc anh làm đều là vì giữ lại giây phút tốt đẹp này.

Hai người dính lấy nhau, Hạ Sí vốn đang đi tìm thứ gì để ăn, thấy cảnh đó vội vàng cắt nuốt tiêu diệt nhanh phần trứng trên bàn.

Hạ Viêm không biết Trình Liệt và cô gái tên Sophia đã thỏa thuận gì với nhau, làm cô gái đứng đầu tổ chức phản động lớn nhất nước Mỹ, cô ta tự mình mang theo người tới, cũng tuyên bố vùng mafia và tổ chức đứng chung một mặt trận, cùng bảo vệ cho Hạ Viêm.

Hạ Viêm không biết chuyện gì, An Hòa lại càng không biết, trên thực tế ngay cả ngày đó xảy ra chuyện gì cũng không nhớ rõ, Hạ Viêm không nói, cô cũng sẽ không hỏi, cô chỉ biết tin anh khi Hạ Viêm nói chuyện này đã giải quyết xong.

Cho nên cô cũng không biết, có một người đàn ông cũng yêu cô rất sâu đậm, vì muốn cô hạnh phúc mà đã đánh mất hạnh phúc của bản thân.

Nếu người Nga đã quay về thì sự việc cũng đã được giải quyết, như vậy cuộc sống của bọn họ và An Hòa cũng trở lại quỹ đạo. Vì rời khỏi trường đã rất nhiều ngày, bài vở còn thiếu rất nhiều, An Hòa không đồng ý với đề nghị của Hạ Viêm là sang năm học lại, mà trở về trường học để tiếp tục học tiếp, cho nên khoảng thời gian này vì bổ túc bài học nên cô rất bận. Hơn nữa, nửa tháng sau lại đến kỳ thi cuối kỳ.

Đối với việc sắp xếp của mình bị bỏ quả, Hạ Viêm sinh ra vẻ rất không vừa lòng.

“Loại vậy này không xem cũng được, em cũng sẽ không thật sự đi làm hướng dẫn viên du lịch đó chứ!”

An Hòa xốc chăn lên tìm cuốn sách giáo khoa bị anh giấu, coi nhẹ việc anh cố tình gây sự. Tìm trong một lúc mà vẫn không thấy đành đánh “bộp” một cái nói: “Trả đây cho em!”

“Bảo bối...” Anh nhào qua ôm eo của cô, học dáng vẻ làm nũng của An Hòa: “Lâu nay em đều không để ý tới anh rồi!”

“Tổng giám đốc Hạ, bây giờ đáng lẽ anh nên ở công ty mới phải chứ?” hôm nay là thứ tư, là thời gian làm việc, nhưng cô không có tiết, vậy mà anh cũng ở nhà vô lại với cô.

“Công ty đâu có quan trọng bằng vợ chứ?” Anh ngồi xuống, tỏ ra rất thành thật, ý muốn nói cho cô biết, anh đặt cô lên vị trí quan trọng nhất, cho nên cô cũng phải đặt anh ở vị trí quan trọng nhất.

“A...em quan trọng nhất!”

Anh kiên định gật đầu!

“VẬY...giúp người quan trọng nhất ôn tập bài vở đi, chờ em vượt qua cuộc thi rồi sẽ tin lời của anh!”

“.....”

36. Chương 36

Ngày thi hôm đó cũng chính là ngày sinh nhật của AnHòa, buổi tối Hạ Viêm đón cô và Alice cùng về nhà. Vừa mới vào cửa, trong phòng liền vang lên tiếng hoan hô đến điên cả tai. Hạ Sí, J, David, Đồng Hâm Ngôn, An Vũ, Hình Mỹ Lâm, một nhóm người nam thanh nữ tú đứng ở trong phòng khách. Hình Mỹ Lâm đang cầm chiếc bánh ngọt hình gấu pooh xinh xắn trong tay, mỉm cười nói với An Hòa: “Hòa Hòa, sinh nhật vui vẻ.”

Bởi vì chuyện của Hạ Viêm nên đã rất lâu cô không được gặp gỡ nhiều người như thế, lúc này nhìn thấy mọi người, cảm giác thời gian quanh đã trải qua một kiếp luân hồi, nước mắt đã tràn đầy trong khóe mắt.

Tuy không quá nhiều người, nhưng tất cả đều là những người thân của cô, giờ đây An Hòa cảm nhận được cuộc sống đã rất viên mãn rồi, nhưng nếu có thêm ba mẹ ở đây nữa thì càng tốt hơn.

Vui vẻ kéo tay Hạ Viêm chạy tới, khen ngợi nói: “Oa...bánh ngọt thật đẹp... cảm ơn chị Mỹ Lâm!” bánh ngọt đó là do chính Hình Mỹ Lâm làm, lúc trước, chỉ lúc nào sinh nhật của anh trai thì cô mới được ăn chúng.

Quà của Đồng Hâm Ngôn chính là một dây xích tay mà AnHòa thích lúc họ đi dạo phố lần trước, giá lên đến 4 con số nên An Hòa cảm thấy quá đắt, mà còn bằng USD nên đã không mua. Vậy mà không ngờ đến Đồng Hâm Ngôn lại mua nó tặng cho cô.

Alice tựa vào trong lòng David, nhận lấy túi quà trong tay David, tay chọc cô với khuôn mặt vui vẻ không thôi, “Mua quần áo cho bạn, đi thay đi!”

Vì vậy cô rất vui vẻ ôm quần áo chạy vào phòng ngủ để thay.

Alice không hổ là nữ hoàng thời trang, chọn quần áo rất đẹp, chọn bộ lễ phục màu vàng nhạt xinh xắn, chất vải mềm nhẵn bó sát vào cơ thể, phần lót đệm màu da óng ánh trơn bóng, khiến cô càng trở nên tươi trẻ hơn. Mặc dù thời tiết bây giờ không thích hợp để mặc nhưng trường hợp ngày hôm nay thì mặc ra ngoài một chút cũng càng thêm vui vẻ.

Không biết từ lúc nào Hạ Viêm đã vào được trong phòng, đi tới phía sau cô, đưa ra một dây chuyền kim cương mang vào trên cổ của cô, long lánh như cánh tay thiên sứ khiến An Hòa càng nhìn càng yêu, “Quả sinh nhật của em sao?”

“Ừm... một phần!”

An Hòa hăng hái, duỗi bàn tay nhỏ ra trước mặt anh, “Còn nữa hả? Cho em, cho em đi?”

Anh vỗ nhẹ lên đầu của cô, nói một cách thần bí: “Đợi lát nữa sẽ công bố, bây giờ ra ngoài cắt bánh ga tô đã.”

Đúng là người đẹp vì lụa, khi Hạ Viêm cầm cánh tay xinh xắn xuất hiện, trang phục xinh đẹp của An Hòa nhất thời khiến ánh mắt mọi người sáng ngời, Alice đi quanh cô một vòng, gật đầu, “Ừ, bộ váy không tồi, ánh mắt của mình thật tốt.”

Đồng chí David nịnh nọt cười sấp lại gần, “Đúng, là do bảo bối của chúng ta chọn mà, dù người xấu mặc vào cũng trở nên xinh đẹp...”

An Hòa dùng ánh mắt ai oán tui thân nhìn Hạ Viêm.

Đồng chí Hạ là kiểu bạn trai gương mẫu, đương nhiên sẽ không để yên khi nhìn bạn gái mình bị tui thân, một cơn gió lốc nổi lên, trong phòng khách nhất thời vang lên tiếng kêu thảm thiết của đồng chí Tiểu D “ngaongo”

Vẫn không vội vàng cắt bánh ga tô, một đám nam nữ trẻ tuổi lên đề nghị chơi trò chơi truyền thống thú vị “lời nói thật mạo hiểm”.

Vì thế An Hòa đem bài tú lơ khơ ra, rút ra 9 con bài đại quý từ trong đó, mấy người ngồi trên thảm trắng lông cừu sẵn sàng bắt đầu.

Vòng một, rút từ trong ra là bạn học tiểu J.

An Hòa cất giọng trong trẻo hỏi: “Chọn cái gì?”

Bạn học J bị thúc dục, “...”

Quần chúng: “...”

“Quá mạo hiểm đó...!”

An Hòa gật đầu cười đắc ý, “Như vậy, mời anh nói liên tục câu “lúc còn bé tôi tè dầm trên giường” trong một phút.”

“phụt....” David vừa bỏ cốm vào trong miệng, nghe thấy vậy liền phun hết ra ngoài, phun lên gương mặt như hoa như ngọc của bạn học Hạ Sí.

Người khác không biết J, còn cậu ta thì cùng lớn lên với J nên hiểu rất rõ, thằng nhóc này nếu không cần thiết thì có thể cả năm chỉ nói một câu. Anh tưởng tượng không ra viễn cảnh bắt cậu ta nói một tràng dài trong một phút đồng hồ, đồng thời còn nhắc đi nhắc lại lời thoại như thế...

Những người khác cũng bật cười, một tay Hạ Viêm chống lên phía sau ghế sa lon, nhìn sắc mặt u ám của họ vệ bên cạnh mình, nhin không được mà cũng phải bật cười.

Anh chột chột cánh tay của An Hòa, hỏi: “Cách thức trừng phạt là gì?”

“HẢ? Nam chống đẩy 100 lần, nữ thì gập bụng 50 lần!”

Hạ Viêm liếc nhìn về phía J trầm mặc, qua nhiên nghe được cách thức trừng phạt, đồng chí Tiểu J không chút do dự đứng lên, đi tới một bên tiến hành chống đẩy hít đất.

Đợt thứ hai lấy mẫu ngẫu nhiên, đại quý là Hạ Sí. Đại mạo hiểm.

Bạn học J suy nghĩ một chút nói, “Hôn bạn nữ ngồi bên cạnh một cái!”

Đồng chí J, cậu quả thực là chả có sáng kiến gì hay.

Hạ Sí liếc mắt nhìn một chút, nhìn thấy bên trái là An Hòa cùng ánh mắt lạnh lùng của anh trai phía sau lưng, thở dài, lại chuyển hướng sang bên phải.

Ngồi bên phải chính là bạn tốt của An Hòa, Đồng Hâm Ngôn.

Hạ Sí vội nháy mắt: “Giúp giúp ...tôi, hít đất rất là mệt đó...”

Sau nửa phút rồi rầm xấu hổ, Đồng cô nương lương thiện đau khổ gật đầu, nhắm chặt hai mắt.

Hạ Sí mỉm cười, hạ môi xuống giáp cánh tai đỏ ửng của cô. Vậy là thuận lợi vượt qua kiểm tra.

“Hả...làm sao có thể là tôi?”

Hạ Sí cầm lá bài trong tay, cười lạnh lùng. Ai vừa rồi hất cổm lên mặt của cậu, tự tìm cái chết đi!

David lén nhìn sắc mặt Hạ Sí, ngao...

“Tiểu Sí Sí...”

“Chọn cái gì?” Hạ Sí ném lá bài trong tay xuống đất, giọng điệu rất nhẹ nhàng.

“Thật....nói thật đi.. không không không... quá mạo hiểm,quá mạo hiểm!”

So với việc Nội tình bị vạch trần, thì giữ thể diện dễ đối phó hơn.

“Oh, nhất thời tôi cũng không có yêu cầu gì hơn, với tôi đều như nhau, chẳng qua, xin mời hôn môi cô gái đối diện....hôn môi đó, trong một phút!”

Người đối diện?

An Hòa!!!!

Oh! My!good!sao cậu không bảo tôi nhảy từ tầng 26 xuống đi.

Cẩn thận nhìn Hạ Viêm không thềm để ý tới, bộ dạng như tượng Phật không để ý đến, ruột gan trong lòng run rẩy, hỏi: “Tôi có thể chọn nói thật không?”

Hạ Sí nói rất lớn “Có thể...”

“Miêu tả rõ một chút cảnh tượng cậu với những cô gái sex trên giường của cậu?”

Toàn thân David toát lạnh toàn mồ hôi, anh phải dùng sức chín trâu hai hổ mới truy đuổi được cô gái Alice này không lâu, hơn nữa Alice chỉ đồng ý thử qua lại xem sao, tuy Hạ Sí hỏi đều là người trước kia, hơn nữa bọn họ cũng không thềm để ý tới ‘giường’ của đối phương. Nhưng mà, có người phụ nữ nào sẽ không ngại đến việc “giường” của bạn trai của mình với mỗi buổi tối là một cô gái khác nhau nằm trên đó chứ?

Nhưng trước mặt nhiều người như thế lại muốn anh nói ra tình sử phong lưu của mình, còn phải thật “chi tiết”! Tiểu Sí, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cậu quả nhiên là chỉ dùng để gạt người mà thôi.

Bên này đồng chí tiểu D đang chảy mồ hôi ròng ròng, Alice bên cạnh thì lạnh lùng ra lệnh: “Nói đi!”

Đánh chết cũng không thể nói ra! Hơn nữa, lúc này làm sao có thể mà nói ra hết được.

Bác sĩ David im lặng bỏ sang một bên hít đất,...hic....hic việc hít đất chỉ là việc nhỏ, cô vợ trẻ tức giận mới là chuyện lớn kìa!

Lúc David hít đất được một nửa thì di động của Hạ Viêm reo lên. Hạ Viêm lấy ra, vừa nhìn mở máy vừa đi đến ban công, “Hello?”

“Là em!”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Thiệu Tiênsinh đã lâu không gặp.

Hạ Viêm hơi lộ ra nụ cười, nhưng giọng điệu vẫn không thay đổi như cũ, “Ồ, chuyện gì?”

“Cái kia...hôm nay là ngày sinh nhật của chị dâu phải không? Em gọi điện gửi lời chúc mừng.”

“À...tôi sẽ chuyển lời...”

“Còn có việc gì không? Bọn tôi đang chơi trò chơi, Tiểu Sí vừa mới thua, hôn một tiểu cô nương, hôn lưỡi đó...aizz... đã lâu rồi Tiểu Sí chưa gần gũi với con gái ...” giọng điệu Hạ Viêm rất vui, trọng tâm bàn bạc vẫn chính là Hạ Sí.

Nhưng Thiệu Tử Bác là người thông minh, lập tức hiểu được ý tứ trong đó là gì, hàm răng cắn chặt vang lên, “Hạ...Viêm!”

Ánh mắt Hạ Viêm nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn về phía cô gái vẫn còn xấu hổ sau khi hôn môi, tiếp tục nói: “Hả...Tiểu Sí vẫn chưa có bạn gái, mình đột nhiên cảm thấy Tiểu Đồng quả thực không tệ, hai người bây giờ cũng đang trò chuyện đó...”

“Bộp...”

Đây là lần đầu tiên đồng chí Thiệu cắt điện thoại của Hạ Viêm.

Buông ống nghe trong tay ra, tâm tình Hạ Viêm rất tốt xoay người đi về trong phòng, Hạ Sí ngồi dưới đất gặm táo đến vui sướng, vừa đếm số lần hít đất của David, thấy Hạ Viêm đi vào thuận miệng hỏi: “Ai thế?”

Hạ Viêm nói, “Thiệt tử Bác!” sau đó anh thấy rõ sắc mặt đỏ hồng của Đồng Hâm Ngôn đột nhiên cứng đờ, mi mắt từ từ buông xuống.

Trò chơi vẫn còn hơn một tiếng, nhưng không bốc trúng Hạ Viêm mà chỉ bốc trúng An Hòa.

Alice bình tĩnh hỏi: “Cái kia của Hạ Viêm có lớn hay không?”

Trừ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của An Hòa, tất cả những người khác đều cười phá lên.

Đến 9 giờ, mọi người kết thúc trò chơi, An Hòa dính trên bánh ngọt 21 cây nến.

Cầu nguyện rồi thổi nến, Hạ Sí không thể chờ lâu hơn nữa liền hỏi: “Chị dâu, chị cầu nguyện gì thế?”

“Không nói cho anh biết, nói ra sẽ không linh nữa!”

“Không phải sẽ là...” Hạ Sí thần bí cười hề hề sắp lại nói, “Muốn gả cho anh trai em phải không?”

An Hòa đỏ mặt, cắt bánh ngọt nói, “Anh nói lung tung!”

Cắt xong một đường, định cắt tiếp đường thứ hai thì có người kéo tay cô lại.

An Hòa quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt chân thành của Hạ Viêm, khóe miệng tươi cười kia dịu dàng hơn so với trước, “Anh không biết em ước điều gì, nhưng anh có một điều ước!” Anh nắm tay cô, đầu gối trái từ từ quỳ xuống, “Hòa Hòa, lấy anh nhé?”

Không biết từ khi nào tay kia của anh xuất hiện một hộp gấm hình trái tim màu lam, trong hộp lóe lên ánh sáng êm dịu của chiếc nhẫn bạch kim, dường như nhìn thấy bên cạnh chiếc nhẫn khắc lên mấy chữ tiếng anh nhỏ.

Thành linh diễn ra cảnh cầu hôn khiến An Hòa nói không nên lời, khuôn mặt An Hòa cứng đờ, môi buong lỏng, cô ngơ ngác đứng đờ ở đó, cúi đầu nhìn thấy chàng kỹ sĩ mặc đồ màu đen đang quỳ gối trước mình.

Khuôn mặt dày hơn cả trường thành của Hạ Viêm cũng có chút xấu hổ: “hèm... hơi cũ một chút, nhưng mà, em có thể lấy anh không, bảo bối!”

Đôi mắt của anh sáng chói như hai ngôi sao sáng nhất bầu trời, ánh hoàng quang khiến người khác cũng phải say mê. An Hòa xúc động rưng rưng nước mắt.

Cô cố nén nước mắt, vươn ngón tay trắng nõn cầm chiếc nhẫn trong hộp, đặt ở dưới ánh đèn rồi nhìn, nói: “Sao lại lớn như thế hả? Lại còn là kim cương... anh lại tiêu bao nhiêu tiền của em rồi hả?”

Hạ Viêm liền cúi đầu cười rộ lên, nhìn dung mạo của cô đến tràn đầy ý tình, từ từ mở miệng, hỏi lần thứ ba, “Lấy anh nhé, được không?”

Cô cúi đầu lần nữa, người người đàn ông anh tuấn đang quỳ thẳng tắp, bên môi nở nụ cười đến động lòng người, “Được...”, nói xong, nước mắt trong suốt như hạt trân châu rơi xuống, nhỏ tích tắc lên cái hộp nhưng trong tay của Hạ Viêm.

Hạ Viêm đóng nắp hộp lại bỏ vào trong túi quần, “Nước mắt của em, niêm phong cất vào đây, từ nay về sau, sẽ không để cho em khóc nữa...”

Đắm chìm trong lãng mạn, trong mắt hai người giờ chỉ có nhau, cũng không phát hiện ra bọn người xung quanh xem trò đồng thời đều ngồi xuống cả người nổi da gà, mẹ ơi, tình yêu quả thật là chuyện rất thần kỳ, ngay cả loại đàn ông như Hạ Viêm mà cũng có thể nói ra lời cầu hôn ướm át, buồn nôn như thế...

Cũng nên đính hôn rồi, An Hòa cảm thấy ngọt ngào mà xoa xoa chiếc nhẫn trong tay.

Tác giả nói ra suy nghĩ: không có ngọt nhất, chỉ có ngọt hơn.

37. Chương 37

Buổi tối, cặp vợ chồng son vừa định việc chung thân đại sự xong tỏ ra vô cùng vui vẻ, Hạ Viêm ở trong phòng tắm vừa tắm vừa ngâm nga điệu hát dân gian. An Hòa thì lăn lộn trên giường ngắm nghía chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay.

Một lúc sau mới lẩm bẩm một câu: “Nhất định là rất đắt...”, rồi sau đó lại tiếp tục cười.

Ngồi trên cái giường nhỏ trước cửa sổ, mò tay qua đặt trên đùi của cô, An Hòa chê cả người anh đang ước sừng, tóc còn nhỏ nước nhưng chân tay lại không ngừng mò tới trên giường.

Hạ Viêm dễ dàng không chế được cô, phủ khăn tắm lên trên đầu cô nói: “Lau giúp anh.”

Hôm nay An Hòa được anh dỗ dành rất vui vẻ cho nên lúc này nhìn anh như thế nào đi nữa cũng rất đáng yêu, bò xuống từ trên đùi của anh, mặt đối mặt quỳ gối trước người anh bắt đầu lau tóc.

Có người phục vụ nên Hạ Viêm rất tự nhiên mà hưởng thụ, đương nhiên anh sẽ không đành lòng mà ngồi yên một chỗ, đôi tay đã sớm không khách khí đi vén váy ngủ của cô lên.

Hai người vốn đã sớm quen thuộc với nhau, tâm đầu ý hợp đã chẳng còn phân biệt giữa hai người, An Hòa sớm đã quen với việc động tay động chân của Hạ Viêm. Bị anh sờ như thế cô cũng chỉ tăng thêm lực trên đầu, mà không còn thẹn thùng như trước đây.

“Hôm nay A Liệt gọi điện thoại cho em, còn nói gửi quà cho em nữa...” ngày hôm sau khi sự việc của Hạ Viêm giải quyết xong thì Trình Liệt cũng lên đường trở về Italia.

Nghe thấy tên của tình địch, lại nghĩ đến món nợ ân tình, đại gia Hạ có chút buồn bực, dưới tay dùng sức, nhéo nhéo bộ ngực nhỏ của cô, giọng điệu không tốt lành gì: “Cậu ta làm gì? Lại muốn khoét góc tường của anh à?”

An Hòa ném cho anh một ánh mắt khinh thường: “Cái gì hả? Người ta chỉ muốn chúc em sinh nhật vui vẻ thôi!” khoét góc tường cái gì chứ...

Hạ Viêm bắt lấy tay cô, kéo đến phía mình, do trọng tâm không vững nên An Hòa bổ nhào vào trong lòng anh.

“An Hòa..., anh nói cho em nghe, nếu em dám hồng hạnh vượt tường thì anh sẽ...”

An Hòa ôm lấy eo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào trong lồng ngực của anh, cười rầu rĩ: “Thì anh sẽ như thế nào?”

“Hừ... thì anh sẽ chặn tường đợi em!!!”

Phụt....

Lau tóc khá khô, nước trên người dường như cũng bị thấm vào trên váy ngủ của An Hòa, náo loạn xong An Hòa giãy dụa đòi đi thay quần áo nhưng lại bị Hạ Viêm ôm ném tới trên giường....

Quần áo ẩm ướt dính trên ra giường, An Hòa hét chói tai: “Hạ Viêm, giường sắp ướt rồi kìa!”

Hạ Viêm đè tới, mỉm cười rất không đàng hoàng: “Đợi lát nữa sẽ càng ướt...” nói xong liền phủ kín cái miệng nhỏ nhắn còn muốn kêu la của cô.

Đêm nay An Hòa càng thêm chủ động hơn so với những lần trước kia, đợi Hạ Viêm cởi hết đồ cô, khi kéo hông nhỏ của cô qua dưới thân thì An Hòa lại đưa ra một đề nghị khiến Hạ Viêm vô cùng ngạc nhiên: “Em... em ở trên....”

Rất nhanh trong mắt Hạ Viêm nổi lên ánh sáng đen tối, như dã thú nhìn thấy con mồi mơ ước, dọa An Hòa run lên, không kịp hồi hận, người đã bị đẩy lên.

“Muốn hồi hận hử?” giọng điệu Hạ Viêm cực kỳ nhẹ, truyền đến lỗ tai khiến cô sởn cả da gà, thực sự cô đã rất hối hận...

Nhưng anh đã đưa cô vào tình thế bất buộc, tuyệt không cho cô lùi nửa bước, sau khi bị anh ôm đến đầu óc choáng váng, cô đã ngồi ở trên người anh.

Ánh sáng rạng ngời của chiếc đèn chiếu lên cơ thể trắng nõn không chút tì vết của cô, mềm mại và láng bóng như trẻ sơ sinh, vô cùng mịn màng, Hạ Viêm lo lắng nếu mình không cẩn thận thì có thể bóp bể nó hay không.

“Bảo bối, bắt đầu đi...” Ham muốn của người nào đó đã bắt đầu nổi lên.

An Hòa thấy tình hình không còn gì để cứu vãn nữa, nếu lúc này bỏ cuộc giữa đường thì đêm nay nhất định sẽ bị trừng phạt hết đường đến nói, vì thế không thể làm gì khác là kiên trì quỳ gối đến cùng. Di chuyển đến nơi cứng rắn như sắt kia của anh, sau đó từ từ ngồi xuống.

“ừm...” phía dưới rất trơn, đầu đỉnh của vật kia vẫn chưa đi vào trong, nơi nữ tính của cô mãi cảm đến mẩn đỏ, An Hòa bị nhiệt độ nóng làm bỏng, cả người run rẩy một chút.

Hạ Viêm chạm tới nơi mềm mại của cô, nhiệt lượng nóng bỏng càng bốc lên, ánh mắt nhìn về phần phía dưới của cô càng thâm thúy: “Dừng tay đỡ đi!”

An Hòa đỏ mặt, nhìn về phía anh mà khẩn cầu, nhưng Hạ Viêm đã sớm quyết tâm làm “chủ nhà” ở trên giường, không có bất cứ con đường thương lượng nào khác.

Người đàn ông ý chí sắt đá vẫn không đồng ý, suy tính một chút, cô vẫn phải tử thân vươn bàn tay nhỏ bé của mình, chủ động nắm lấy nơi nóng bỏng đó của anh, đưa nó vào dưới thân của mình.

“hừm...” chỉ như thế khiến cho Hạ Viêm thoải mái thừa, đôi mắt không hề nhấp nháy mà nhìn rõ nơi kết hợp của bọn họ, cái đó của anh do cô nắm giữ, đưa vào nơi sâu nhất trong cơ thể của cô.

Nhưng đối với cô mà nói, ăn anh thật là chuyện vô cùng gian nan, đi vào thật vất vả khiến cô thấy ngồi cũng không nổi nữa, hai mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn Hạ Viêm.

Hạ Viêm cười xấu xa, ngón tay thon dài di chuyển dọc theo tằm lưng cong của cô, đôi môi gợi cảm phun ra hai chữ khiến cho An Hòa chỉ muốn chết tại chỗ: “Xin anh...”

An Hòa “hic...” một tiếng rồi khóc.

Hạ Viêm ghen cười, không tiếp tục đùa nữa, hai tay dịch chuyển xuống cầm lấy mông của cô, động thân chìm vào.

“A! Hạ Viêm...” động tác của anh quá mạnh, nhất thời cô chịu không nổi, chỗ sâu nhất trong cơ thể bị húc vào đau đến ê ẩm, dường như cả người đều muốn ngã vào lòng anh.

Hạ Viêm vội vàng chống trụ cơ thể của cô, không cho cô ngã xuống, mỉm cười nói: “Bảo bối, vẫn chưa chính thức bắt đầu đâu.... , nào, để anh dạy em biết chữ số 8 nha”

“Ồ...ô...em không muốn....rất mỏi....”

“Bằng không viết số 9, viết 12345 cũng được....”

Một đêm tiêu hồn, hậu quả là ngày hôm sau An Hòa bỏ lỡ một buổi sinh hoạt nghỉ đông của tập thể.

Khi tỉnh lại vào buổi sáng, đồng hồ đã điểm 10 giờ, làm cho cô hận tiếng đồng hồ báo 10 giờ vàng lên, vén chăn lên căn xuống xương quai xanh của người đàn ông đang ngủ.

Hạ Viêm đang say trong mộng đẹp, bị cắn đến đau nhức mà phải nhảy dựng lên. Nhìn thấy trong mắt đang bốc lửa cùng hai hàm răng trắng bóc của cô gái nhỏ. Anh lấy lòng sẵn lại muốn hôn cô nhưng bị một bàn tay chụp lại.

Xuống giường mặt quần áo, nhìn thấy biểu thị trên điện thoại có một cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn, đều là của Alice.

“Bạn thân mến, biết hai người tân hôn khó rồi, gần bó keo sơn không nở tách ra nên mình đã xin nghỉ phép giúp bạn rồi, không cần lo lắng, bye bye...”

Biến! Ai tân không khó rồi chứ?!!!

Cô có hơn một tháng nghỉ đông, lúc đầu cô định đưa Hạ Viêm cùng về nhà để đón tết âm lịch nhưng công ty của Hạ Viêm vừa mới đi vào quỹ đạo, mặc dù có Quý Hồng Huyền giúp đỡ nhưng vẫn có rất nhiều chuyện cần chính anh ra tay nên nhất thời không thể rời khỏi nước Mỹ.

“Vậy em tự về là được rồi, anh chờ đến 29 tháng chạp rồi về...” An Hòa uống một ngụm canh thịt bò rồi thản nhiên nói.

Căn bản là anh đang chờ cô nói “Vậy em ở đây với anh...” nên người nào đó nhất thời mất hứng, “Ông xã ở chỗ này cực khổ dốc sức làm việc, làm vợ làm sao có thể một mình chạy về nhà được chứ, không phải nên đồng tâm hiệp lực, phu xướng phụ tùy sao?”

Hạ Sí đang gặm bánh sandwich “phụt...” cười, liền bị HạViêm hung hăng liếc mắt trừng.

An Hòa rung đùi đắc ý khen ngợi anh: “Anh yêu mến, nhấn mạnh, tiếng Trung của anh thực sự rất tốt!”

Đương nhiên là tốt rồi, anh em Hạ Viêm từ lúc 6 tuổi đã có thể sắp xếp “Đường thi ba trăm bài”. Đương nhiên, là bị ba của họ bắt làm.

“Đừng nói sang chuyện khác!”

“Được rồi, được rồi...vậy anh nói với ba mẹ em đi!” thực ra cô cũng không muốn rời xa anh lâu như thế.

Lúc này Hạ Viêm mới hài lòng, ôm cô hôn một cái rồi cười tủm tỉm.

“Đúng rồi, cậu cũng đi cùng đi!” đột nhiên cô nói với Hạ Sí, “Mẹ chị nói đó!”

“Em...”

Hạ Viêm “hừ” lạnh một tiếng, Hạ Sí liền cầm nín tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, An Hòa tiễn anh ra cửa, ở cửa Hạ Viêm ôm cô không buông tay: “Đi làm với anh đi!”

“A...không được, buổi chiều em đã hẹn Alice cùng Tiểu Ngôn đi dạo phố rồi.”

Hạ Viêm cúi đầu hôn nhẹ lên môi người trong lòng, nghiêng hỏi: “David và Alice không phải dính nhau như trẻ sinh đôi sao, bọn họ mà tách ra được à?”

“Hạ đại gia, ngài cảm thấy sau khi trải qua tình huống ngày hôm qua bọn họ sẽ không giận dỗi sao?”

“Nói cũng đúng, vậy được rồi, buổi tối anh đi đón em”

“Ừm”

38. Chương 38

Tới 6 giờ tối, Hạ Viêm đúng giờ xuất hiện ở trước cửa quán cà phê. Sau khi lên xe cô hỏi anh: “Đi đâu vậy anh?”

“Về nhà.”

“Hả?” An Hòa lấy làm khó hiểu: “Không phải nói là đi gặp ai đó sao?”

Hạ Viêm vẫn vừa thuận thực chuyển xe vừa trả lời cô: “Lúc đầu định là ăn ở bên ngoài, nhưng cậu ta lại mang thêm một người muốn đến nhà chúng ta, ăn cơm ở nhà, anh đã đặt cơm rồi...”

Đây là lần đầu tiên An Hòa gặp đàn em kiêm đối tác của Hạ Viêm.

Nói như thế nào nhỉ?

Trên người Quý Hồng Huyền toát ra khí chất điềm đạm trầm tĩnh kết tinh từ năm tháng, điều này làm cho An Hòa nhớ tới lời kịch kinh điển, đây là người cổ xưa.

Tuy Quý Hồng Huyền nhỏ hơn Hạ Viêm hai tuổi nhưng đã có một đứa con trai hơn 3 tuổi. Tên nhóc kia trắng nõn y như quả trứng gà bóc, nhìn thấy mà An Hòa chỉ muốn nhào tới cắn một cái.

Thực ra Hạ Viêm rất lo lắng, sợ cô thấy cảnh thương tình. Nhưng xem ra cô ôm lấy Quý Cầu Cầu rất vui vẻ đến mức không dứt ra được khiến anh bớt lo lắng, bắt đầu cân nhắc tới thỉnh cầu trước kia của Quý Hồng Huyền.

“Chị, chị thật xinh nha!” bé trai sà vào ngực của An Hòa, cái miệng nhỏ còn ngọt hơn bánh ngọt vừa mới ăn xong.

“Thật sao? Hi hi hi... Cầu Cầu rất ngoan...” người nào đó lần đầu được người khác phái khen mình xinh đẹp nên mở cờ trong lòng, nung khuôn mặt của cậu nhóc kia hôn tới tấp.

Quý Hồng Huyền thấy cậu bé ăn xong liền rút khăn giấy ra đưa tới lau tay cho bé, động tác cẩn thận dịu dàng, nhìn thấy khiến An Hòa giật mình, nếu là con của cô và Hạ Viêm liệu Hạ Viêm sẽ cưng chiều đứa bé như thế không....

“Chị, em thích chị, đợi em lớn lên sẽ lấy chị được không?” Cầu Cầu rút bàn tay nhỏ trong tay của ba về, đứng lên trên sofa nhào về trong lòng An Hòa, ôm cổ của cô làm nũng.

“Hả? thật sao?”

“Đúng ạ! Ba nói, nếu thích cô bé nào thì nhất định phải quan tâm cô ấy thật tốt, sau này em cũng sẽ chăm sóc cho chị...”

Lời thề non hẹn biển của bé còn chưa nói xong, An Hòa đã thấy hoa mắt, thấy trong lòng trống không. Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Hạ Viêm đã tới đây từ lúc nào, đang đứng trở mặt bọn họ, một tay giống như xách sau áo Cầu Cầu như mèo nhỏ, cả người Cầu Cầu đều rơi vào không trung.

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ, nhìn chăm nhau không nháy mắt. Khác biệt chính là biểu tình khó chịu của Hạ Viêm, còn bạn nhỏ kia lại vừa tủi thân vừa vô tội.

“Chú Hạ, sao chú lại bắt cháu thế?” Cầu Cầu đá chân ngăn cản, vùng vằng không ngừng.

Hạ Viêm cười lạnh, cổ tay dùng sức, bé nhỏ trong tay lộn xộn trong tay không ngừng...

“A...a.... chị ơi cứu mạng, chú muốn giết em...” đồng chí Quý nhỏ bị đóng đưa như lá rụng trong gió, gian nan nhưng vẫn hướng về phía An Hòa kêu cứu mạng.

Cẩn thận nhìn ba của đứa bé, chỉ thấy Quý Hồng Huyền bình tĩnh ngồi trên sofa xem những quyển tạp chí màu sắc sặc sỡ của cô, rảnh rất tập trung, giống như không thể cảm thấy con của mình bị ức hiếp.

Thừa dịp ba của đứa bé không phát hiện ra, An Hòa chạy nhanh tới chỗ Hạ Viêm cầu tay anh, “Anh buông nó ra đi! Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi mà, có biết gì đâu? Không cho phép anh ăn hiếp nó!”

Hạ đại gia khinh thường, hừ! Ai nói nó không hiểu? Thật sự nếu không biết phải phản ứng đầu tiên là phải cầu cứu ba của mình chứ không phải cầu cứu với cô...

“Cô ấy là vợ của chú!” Hạ Viêm lắc lắc đứa bé trong tay, hung dữ nói, “Nghe rõ không?”

“Chị ơi...” Cầu Cầu cắn bản không thêm để ý đến Hạ Viêm, hốc mắt rưng rưng những giọt nước mắt tròn nhỏ, nhìn lòng An Hòa đã đau sắp chết đến nơi.

An Hòa quát to: “Hạ Viêm!”

Rốt cuộc Hạ đại gia bĩu môi, hậm hực nắm tình địch trong tay hất về phía sofa, cảm quả táo trên bàn, đứng dậy cắn răng rứt.

Mà thân là ba của đứa bé, đồng chí Quý Hồng Huyền cũng không thêm liếc mắt một cái, từ đầu tới cuối ánh mắt cũng không hề rời khỏi tạp chí.

Buổi tối Hạ Viêm ôm cơ thể mềm mại của vợ chưa cưới vận động xong, chần mán mềm mại cảm thấy mỹ mãn định đi ngủ.

Lúc này đột nhiên An Hòa nói: “Hạ Viêm, chúng ta cũng từng có một đứa bé nhỉ?”

Hạ Viêm cứng đờ, mắt vừa nhắm bỗng nhiên lại mở ra.

An Hòa vẫn không xoay qua đối diện với anh, vẫn nhẹ nhàng nói: “Cầu Cầu thật đáng yêu, em rất thích nó...”

Hạ Viêm im lặng hồi lâu cũng thản nhiên nói: “Năm kia cũng mới nhận nó, lúc đầu Quý Hồng Huyền cũng dự định để chúng ta chăm sóc nó một thời gian.”

An Hòa cắn môi trong bóng tối, cơ thể căng chặt, “Không giống như thế Hạ Viêm, em...”

Bàn tay ấm áp mang theo lực ôm cô từ phía sau, kéo cô vào trong lồng ngực, giọng nói yêu ớt nhất mà An Hòa chưa từng nghe qua: “Không! Đừng nói nữa...”

Anh vẫn chưa có đủ dũng khí để đối mặt với đứa nhỏ thứ hai của anh. Cho dù sẽ hạnh phúc, anh cũng không thể coi như không có chuyện gì xảy ra trong quá khứ.

Ở trong mắt người ngoài, Hạ Viêm vẫn lạnh lùng vô tình, ngay cả em trai ruột ở trong giới hắc đạo cũng không quan tâm. Nhưng mà, họ đều không biết anh ao ước mãnh liệt thế nào đối với tình thân.

Anh rất muốn, rất muốn có một đứa nhỏ thuộc về cô và anh, một đứa con gái lớn lên sẽ giống cô, anh sẽ coi trọng như viên minh châu, nuông chiều nó cho tới khi lớn, một đứa bé trai giống anh, anh sẽ làm một người ba nghiêm nghị, để cho nó trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, đợi đến khi anh già đi, có thể chăm sóc mẹ của chúng.

Anh rất muốn, rất muốn có một tương lai như thế.

Nhưng mà vì đau đớn một năm trước, rõ ràng trước mắt, anh thấy cô sắc mặt trắng bệch nằm ở trên giường như đã mất đi linh hồn, khi nghe David nói đứa trẻ của bọn họ đã mất, sợ hãi và tuyệt vọng như thế cả đời này anh cũng không muốn nếm lại lần nữa.

An Hòa khẽ thở dài một tiếng, biết khúc mắt trong lòng không bỏ qua được kia của anh, trong lòng cũng mềm xuống, vô vô cánh tay anh ở trên lưng mình nói: “Không nói tới nữa, ngủ thôi!”

Từ sau đoạn đối thoại ngắn ngủi trong đêm đó không khí giữa hai người liền có chút thay đổi, Hạ Viêm vẫn thương yêu quan tâm cô như trước, cố ý bán mạng cầu danh lợi, nhưng mà cô có thể nhìn rõ trong mắt anh nỗi ưu tư và áp lực.

Tình cảm của anh quá ít lại quá mỏng manh, nhưng trong chuyện tình cảm anh lại rất cố chấp. Cô có thể tưởng tượng được lúc trước anh đã mất đi bao nhiêu sức lực hạ bao nhiêu quyết tâm mới dám đứng trước mặt cô. Anh sợ hãi nhất không phải là sinh mạng của anh mà là sợ cô bị tổn thương.

Cho nên cô không dồn ép anh, nhưng cô cũng sẽ không an ủi anh, tuy mong muốn có đứa nhỏ đây chỉ là vấn đề sớm hay muộn, cô đồng ý cho anh thời gian, chính anh phải tự mình vượt qua để đổi mặt.

Chờ tới lúc công việc của Hạ Viêm rảnh hơn, anh liền bảo J đặt 4 vé máy bay chuẩn bị về thành phố A.

An Vũ và Hình Mỹ Lâm ở lại từ hai tuần trước giờ cũng quay về, Hạ Sí từng khéo léo tỏ vẻ bọn họ về mừng năm mới mà không cần mang theo mình, anh có thể quay về căn cứ cùng J.

Nhưng chính lúc thời khắc mấu chốt này đồng chí J lại lạnh lùng nói: “Tôi muốn đi!” cậu là cận vệ của Hạ Sí, chủ nhân ở đâu thì cậu tuyệt đối phải đi theo trừ khi Hạ Viêm nói không cần.

Lúc đó ánh mắt ai oán của Hạ Sí nhìn J, đôi mắt có thần trong veo như nước cũng khiến cho An Hòa phải mềm lòng, nhưng J vô cùng thờ ơ với khuôn mặt của yêu nghiệt khuynh quốc khuynh thành kia.

Hơn nữa Hạ Viêm không đồng ý nên bắt buộc dĩ Hạ Sí phải đi cùng họ.

Trước ngày đi một đêm, An Hòa thu dọn hành lý trong phòng ngủ thì nhận được điện thoại của Alice.

Qua mấy phút, Hạ Viêm đi ra từ phòng tắm vừa thấy cô tắt điện thoại nên thuận miệng hỏi: “Ai thế?”

An Hòa thở dài, tiếp tục xếp quần áo, “Alice, cô ấy với David chia tay rồi...”

Hiếm khi Hạ Viêm có hứng thú như thế, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa ngồi vào bên cạnh cô nói: “Nói nhanh đi, bọn họ sao lại chia tay?”

“Hôm qua Danny lại tới tìm Alice, bị người nào đó dùng mảnh đánh cho suýt nữa phải vào viện, Alice trách anh ta hai câu thì anh ấy liền vứt đồ này đồ nọ, Alice cảm thấy hai người họ không hợp nhau nên mới chia tay...”

“Ngây thơ!” Hạ Viêm bĩu môi nói rõ ràng.

“Ừ”, An Hòa gật đầu thật mạnh, thật ra nếu so về ngây thơ thì ai có thể vượt qua được Hạ đại gia anh.

“Nếu là anh thì tuyệt đối anh sẽ không làm trò mất mặt này, nói thật ra thì đánh người đến tìm đó đến tàn phế một nửa không phải là tốt...”

“Anh nghĩ cậu ta đánh ghen tùy tiện như thế rất ngây thơ ...” quả thực, so với ngây thơ thì anh còn hơn nhiều.

39. Chương 39

Thực ra chuyện Alice và David ở bên nhau là chuyện khá trùng hợp, mặc dù lúc đầu anh chàng đa tình David có rất nhiều ý đồ với cô nàng Alice nhưng dường như cũng chỉ là ý đồ trong đầu mà thôi, bởi vì nghe nói cô đã có bạn trai nên David đã bóp chết cái ý định đó ngay từ trong nôi.

Sau này, tại lần tụ họp ở nhà của An Hòa, anh cũng gặp qua bạn trai người Mỹ cao to kia của Alice, lớn hơn Alice vài tuổi, nhìn vào trong ánh mắt của cô thấy tình cảm của họ rất thâm thiết.

Cho đến một lần anh nhàn rỗi đi theo vài người bạn Mỹ đến quán bar uống rượu, lúc đang tán dóc thì nghe thấy giọng nói của một người phụ nữ gọi cảm và người đàn ông bên cạnh, giọng nói nghe rất quen. Trí nhớ của David bảo rằng cho dù không nhận ra người này nhưng nhất định cũng đã gặp qua, quay đầu nhìn thoáng qua liền thấy quen mắt, cau mày suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra đó là bạn trai của Alice.

Dù sao vì Alice, hơn nữa cô ấy còn là bạn thân của chị dâu nhà mình, lúc này ra tay trượng nghĩa vì cô ấy cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng chưa đợi anh ra tay thì cửa quán đã liền bị đá vỡ ra, hình ảnh xinh đẹp của người nào đó vừa mới xuất hiện trong đầu anh thì nay đã đàng đàng sát khí đứng ở cửa quán bar. Ánh mắt sắc bén đảo một vòng quanh quán bar liền nhanh chóng tập trung vào một đôi cầu nam nữ ngồi ở quầy bar.

Nữ vương Alice đi tới, ngay cả nói cũng chưa cho Danny cơ hội, chân dài đá một đá, tay cầm tay áo anh ta hướng lên trên vai vùng người lên lật đổ Danny đúng tiêu chuẩn quật người qua vai, cô phúi phúi tay, từ trên cao nhìn xuống Danny đang nằm dưới đất, “Hôm nay bản cô nương chính thức thông báo cho nhà người biết, bản cô nương sẽ đá người! Từ này về sau cút đi cho xa! Nếu để cho tôi nhìn thấy anh lần nữa thì bản cô nương sẽ phế luôn nhà người.”

Lúc này Danny đã đứng lên khỏi mặt đất, hiển nhiên là muốn nói gì đó, dù anh ta lưu tình khắp nơi nhưng vẫn là thật lòng yêu thích cô gái trước mặt.

Alice tránh về phía sau, không muốn cho tay anh ta chạm vào tay cô, nhưng dù sao anh ta cũng là thầy dạy võ của Alice, lúc này là không kịp phòng bị, giờ đã nắm được hoàn cảnh nên chỉ vài động tác là đã khóa chặt cô ở trong lòng. Alice không phải đối thủ của anh ta, tuy bị ôm nhưng vừa đá vừa gào, nhưng dù thế nào cũng không thoát ra được.

“Này, anh trai....ép buộc một cô gái như thế rất làm mất mặt mũi cánh đàn ông đó!” David nhìn trò chơi một lúc rồi cũng quyết định làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng lúc này Danny chỉ lo trấn an con mèo nhỏ giấy dựa trong lòng nên căn bản không nghe được lời cảnh báo người người đàn ông phía sau.

Nhưng Alice lại phát hiện ra liền kêu lên: “David, cứu tôi.”

David vén tay áo tùy ý nói: “Nếu người đẹp đã mở lời rồi....” lời còn chưa dứt anh liền ra tay nhanh như tia chớp, khóa mắt Danny thoáng thấy nắm tay vung tới hướng mình nên bất đắc dĩ buông cô ra, nghiêng người né tránh màn tập kích bất ngờ.

“Anh là ai?” Danny đứng yên, hỏi người đàn ông đang ôm Alice trong lòng.

Nhưng David không trả lời mà quay đầu nhìn về người đẹp mình đang ôm trong lòng vừa cướp về được, xác định được chuỗi tiếng Anh lừ lờ phát ra từ miệng của anh, gợi cảm đến mê người, “Em nói xem, anh là ai?”

Alice nở nụ cười diễm lệ nhón chân hôn lên môi anh, “Niềm vui mới của em!” nói xong liền kéo cánh tay David đi ra khỏi quán bar mà không thèm quay đầu nhìn lại.

Sau này thêm một lần tụ họp ở nhà An Hòa, đến tối anh đưa cô về nhà, trước lúc cô lên lầu thì anh thử thăm dò hẹn gặp cô.

Alice đồng ý, dù sao anh cũng đã giúp cô, mời anh một bữa cơm cũng là hợp tình.

Vì vậy sau vài bữa cơm David chính thức trở thành niềm vui mới của Alice.

Chỉ là từ sau khi bạn học David có bạn gái gợi cảm lại xinh đẹp như thế thì đã lĩnh hội được mùi vị ruột gan tâm thần không yên. Nguyên nhân rất đơn giản, nữ vương Alice của chúng ta, nhìn như thế nhưng vừa vào cổng trường thì đã đánh bại được hoa hậu giảng đường của trường, trở thành nữ thần trong mắt của sinh viên nam toàn trường, nên sinh viên nam theo đuổi Alice cũng nhiều như nước lũ tràn về.

Nhất là biết sau khi cô chia tay với bạn trai thì giá trị của Alice càng ngày càng tăng vọt. David rất tức giận với chuyện này, anh quyết định muốn cho bọn mê gái này biết cướp người của anh thì hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào!

Sau khi mấy bạn sinh viên mời Alice bị đánh thì nữ vương rốt cuộc cũng nổi bão, đặc biệt là lần này David không phân tốt xấu mà đánh Danny đến nỗi phải nằm viện, Alice thực sự rất giận.

Vì tính cách cương trực nên Alice không để ý mà chỉ trích đồng chí David, nhưng người nào đó vì ghen đến mù quáng mà cho rằng cô chia tay với anh là vì vẫn còn có tình ý với người đàn ông kia, sau khi bị chỉ trích xong thì bỏ đi không thấy mặt, cả ngày cũng không thấy bóng dáng đâu.

An Hòa không biết làm sao, sao lại có một đám đàn ông buồn chán như thế? Một người thì hận không thể buộc chặt bạn gái xinh đẹp ở bên cạnh, để cho khắp thiên hạ đều biết cô là hoa đã có chủ. Một người thì ngây thơ chỉ biết đi theo người yêu làm nũng đòi được tuyên dương, người trước vô lại người sau phúc hắc, còn có người còn chưa nhìn thấy người yêu thì đã tè ra quần lo lắng trốn chạy.

Trước khi về nhà, An Hòa lợi dụng thời gian ở nhà buổi tối của Hạ Viêm, giảng dạy cho Hạ Viêm và Hạ Sí một môn nghệ thuật truyền thống nguyên thân của trung quốc, đánh mặt chược.

Vì vậy đêm 30, An Cảnh Dương, Diệp Hiểu Nhu, An Hòa, Hạ Viêm thành tổ hợp bốn người một bàn làm hội mặt chược.

Năm nay nhà họ An đặc biệt náo nhiệt, Diệp Hiểu Nhu rất vui vẻ, ngoại trừ có con gái bảo bối ở bên cạnh, còn có thể ba tiểu gia hảo đẹp trai vô biên, mà trong đó lại có một đứa con rể chuẩn mực của bà.

Càng khiến bà vui sướng hơn nữa là bình thường đánh toàn thua nhưng đêm nay lại đặc biệt thắng lớn, mà con rể của bà thua cũng vô cùng vui vẻ.

An Vũ, Hạ Sí và J ngồi trên ghế sofa lông xem chương trình Spring Festival Gala của CCTV (chương trình này như gặp nhau cuối năm của VTV3 nước mình, nhưng mở rộng hơn có mời khách mời đến phỏng vấn, cập nhật tình hình trong đêm giao thừa nữa).

An Vũ ngồi một bên, đang âm thầm cảm thán thế giới lại có một tình yêu tha thiết đến thế.

Lúc này Hạ Sí bưng một đĩa dưa hấu, vừa cạo vừa tiếp tục xem tiết mục, nhìn thấy mấy cái thú vị liên khoa tay múa chân cười ha ha, lại túm cánh tay của J, bị J đẩy ra, lại túm An Vũ, nói An Vũ nhìn xem, sao diễn viên của trung quốc có thể cười như thế? hahahahahahaha.....

An Gia ăn cơm tất niên theo truyền thống ăn sủi cảo, trước kia khi xem xong tiết mục thì chỉ có Diệp Hiểu Nhu và An Hòa ngồi làm bánh, nhưng hôm nay có thêm mấy người chưa từng thấy cảnh đời nóng lòng đòi thi triển tài nghệ.

Kết quả là, tất nhiên phải bưng lên một bát tô hỗn hợp sủi cảo da tróc thịt bong, An Hòa cau mày không chịu ăn, nói cái gì Hạ Viêm gói là cho người ăn sao?

Hạ Viêm gắp một miếng chỉ có bao bánh bỏ vào trong miệng, đắc ý nói: “Ăn ngon thật...”

Ăn xong tiệc tất niên, ngoại trừ Hạ Viêm và Hạ Sí ăn đến phần chán, những người khác chỉ nể mặt ăn một chút, ăn một hai miếng rồi thôi, may mà buổi chiều đã ăn cơm chắc bụng rồi.

Đến 12 giờ, Hạ Viêm nắm tay An Hòa đi ra ngoài bắn pháo hoa, trước đó An Cảnh Dương đã chuẩn bị vài hộp pháo hoa, lúc này sai hội An Vũ mang tất cả ra ngoài.

Hạ Viêm nắm tay An Hòa, dùng diêm quán bar để đánh lửa, mới một chút mà những đốm lửa nhỏ đã xoẹt xoẹt nổ lớn, hạ Viêm ôm cô, chạy ra xa 5, 6 mét rồi cùng quay đầu nhìn lại.

Ở bên kia Hạ Sí cũng đốt một cái, hai đóa hoa lóng lánh nhau cùng xuất hiện trên bầu trời, đẹp tuyệt mỹ khiến cho An Hòa phải hét lên.

Hạ Viêm đứng sau lưng đưa tay lên che tai cho cô, khi pháo hoa tỏa sáng, khuôn mặt của anh rất dịu dàng, cô quay đầu lại nhìn anh, không biết từ nơi nào mà phía sau lưng anh cũng lóe lên ánh sáng pháp hoa muôn màu muôn vẻ nhưng vẫn không bằng ánh mắt chói sáng kia của anh, giây phút đó, trái tim cô rung động mà trước nay chưa có.

Lúc này cô nhớ tới có mang theo một chiếc mũ len, giống như một đứa trẻ bị anh che cả hai lỗ tai, ánh mắt trong suốt, tươi cười rất sinh động, cô tiến tới bên tai anh, trong lúc trời đầy khói lửa và tiếng pháo cô hét to: “Hạ Viêm, em yêu anh...”

Trong nháy mắt, anh cũng nhìn thấy pháo hoa trong lòng anh đang nổ rộ, thật lâu cũng không tan đi.

Ở nhà đến nửa tháng cho đến lúc qua tết nguyên tiêu, đoàn người của An Hòa mới trở về New York. Hạ Sí đón tết chưa được mấy ngày thì đã bị Thiệu Tử Bác gọi trở về trụ sở nên phải đi thẳng từ thành phố A.

Ngày thứ hai sau khi trở về Mỹ, An Hòa gọi điện ngay cho Đồng Hâm Ngôn, vui vẻ báo rằng có mang theo đặc sản ở quê về cho cô, bảo cô tranh thủ tới lấy.

Nhưng Đồng Hâm Ngôn áp a áp úng một hồi lâu trong điện thoại, chờ đến lúc An Hòa không nhịn được thì mới chịu nói, lần này về nhà, cô đã đồng ý lời cầu hôn của một anh chàng thanh mai trúc mã lớn lên cùng cô, hơn nữa đính hôn xong lại trở về Mỹ.

Mà ngày tiến hành nghi lễ đính hôn là ba ngày sau.

An Hòa bị tin này làm tức thiếu chút nữa đã đánh rơi điện thoại, chuyện gì thì cũng không thể vội vàng như thế chứ.

Đây là lần đầu tiên cô đến công ty của Hạ Viêm, tòa nhà 28 tầng, nằm ở khu thương mại phồn hoa nhất của New York. Sau khi xuống taxi, đi dọc vào đường trong, mới không biết anh làm việc ở tầng nào.

Gọi điện thoại cho Hạ Viêm nhưng mãi không có ai bắt máy, cô nhìn xung quanh một chút sau đó tắt điện thoại đi tới trước bàn tiếp tân.

Cô gái lễ tân cao gầy tươi cười hỏi cô: “Xin chào, xin hỏi cô đây có chuyện gì không ạ?”

An Hòa gật đầu nói: “Tôi tìm Hạ Viêm.”

“Xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?”

“Hả...” vì sao mà cô tìm chồng cô mà còn phải hẹn trước?

“Cô à, nếu không có hẹn trước thì cô hãy liên lạc trước với thư ký của Tổng giám đốc Hạ!”

Nghĩ đến đối phương có thể không biết thân phận của mình, cô cũng không ngần ngại, nói thẳng: “Tôi là vị hôn thê của Hạ Viêm, tôi có việc gấp cần tìm anh ấy, anh ấy ở tầng mấy?”

Cô gái tiếp tân vẫn mỉm cười vui vẻ và lập trường vẫn kiên định như cũ, “Xin lỗi cô!”

“Ô kìa, tôi thực sự là vị hôn thê của anh ấy mà!” vừa nói cô vừa đưa ngón tay đeo nhẫn khua trước mắt người ta, “Thật đó!”

Cô gái tiếp tân tỏ ra buồn cười bất đắc dĩ, cô gái nhỏ này trong veo như nước cũng không khiến cho người ta chán ghét, vì vậy không thể làm gì khác hơn là chịu đựng nói tiếp: “Cô à, cô đã là người thứ 7 trong mấy tháng qua tự xưng là bạn gái hoặc vị hôn thê của tổng giám đốc Hạ rồi đó...”

“...”

Hạ Viêm, anh chuẩn bị chịu chết đi!!!

Đang lúc hai người đứng mắt to trừng mắt nhỏ thì điện thoại trong tay cô vang lên, tiếng chuông là giọng nói ghi âm lại của Hạ Viêm: “Bà xã, nhận điện thoại! Bà xã nhận điện thoại...”

An Hòa ‘bộp...’ một tiếng nhận điện thoại, quát vào microphone “Biến xuống đây!” Sau đó ‘bộp...’ thêm tiếng nữa ngắt điện thoại.

Sắc mặt của cô gái tiếp tân có hơi khó coi.

Chỉ mong vừa rồi mình bị lãng tai, tuy rằng cô nghe tiếng Trung không hiểu, nhưng mà giọng nói gợi cảm quen thuộc như thế....

40. Chương 40

Hạ Viêm hùng hực chạy xuống thì đã nhìn thấy bóng dáng cô mặc đồ màu đỏ thẫm đứng cách đó không xa. Anh nín thở đi qua rồi vô cùng thân thiết muốn ôm cô.

Ánh mắt An Hòa sáng lên, nhìn anh chàng đào hoa phong lưu nào đó một cái rồi hừ lạnh một tiếng thật dài: “Không đến không biết, thì ra Hạ thiếu gia có nhiều vị hôn thê như thế nhỉ.”

Hạ Viêm hơi lơ mờ...

“Gi?”

An Hòa liếc nhìn vẻ mặt ngày càng sợ hãi của cô gái đứng trước bàn tiếp tân, chỉ vào cô rồi nói với Hạ Viêm “Đề bạt cô ấy!” sau đó quay đầu đi tới hướng thang máy.

Hạ Viêm với vẻ mặt không hiểu đứng nhìn bóng dáng cô xa dần, quay đầu cười toe toét vì mấy lời của An Hòa rồi hỏi cô tiếp tân, “Chuyện gì đã xảy ra?”

Mỹ nữ tóc vàng cao gầy hoàn hồn rất nhanh, thật thà đáp: “Cô gái vừa rồi nhận là vị hôn thê của ngài. Tôi nói trước đó đã có mấy cô gái tự tìm đến cũng xưng là bạn gái của ngài nhưng không thể gặp được ngài.”

À...thì ra là đang ghen.

Hạ Viêm gật đầu, “Biểu hiện của cô không tồi, đợi lát nữa đến chỗ thư ký báo cáo.” Cô gái nhỏ nhà anh chắc là cảm thấy cô gái này khá chuyên nghiệp, muốn sau này để cô ấy giúp cô ngăn chặn tình địch đây mà.

Hạ Viêm dằn dò xong nhìn thấy An Hòa sắp vào thang máy nên không nói thêm liền đuổi theo.

Đương nhiên là An Hòa không thực sự tức giận, điều khiến cô khó chịu chính là vì sao có nhiều người thích anh như thế, mình lại như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích được vận may vậy.

Hạ Viêm dỡ vài câu thì cô đã hết giận, vội vàng kể lại cuộc nói chuyện của cô với Đồng Hâm Ngôn cho anh nghe.

Nhưng Hạ Viêm lại tỏ vẻ không có gì, làm biếng tựa vào sofa nghịch tóc của cô, nói: “Em quan tâm nhiều chuyện như vậy làm gì, cậu tay nghề thì biết tự hành động.”

“Này, tốt xấu gì thì đó cũng là cấp dưới của anh đó?Huống chi em cảm thấy chắc chắn Tiểu Ngôn vẫn còn tình cảm với anh ấy, cho nên dù biết anh ấy ở đây nhưng vẫn đến. Rõ ràng là cho Thiệu Tử Bác cơ hội. Nhưng hành vi chạy trốn đó của Thiệu Tử Bác là ai thì cũng sẽ nản lòng...” Sau đó cô vỗ vỗ chỗ tay vịn sofa nói tiếp: “Nhưng Tiểu Ngôn làm như vậy là xúc động nhất thời, nhất định tương lai sẽ hối hận! Không thể lấy chuyện cả đời để giận dữ được.”

Gần đây lòng thương cảm của Hạ Viêm tăng vọt, đặc biệt từ từ khi trong lòng có An Hòa khiến cho anh cảm thấy mọi cô gái ở trên đời này đều là công chúa, cho nên phải được người đàn ông của mình xem như bảo bối, nên anh tuyệt đối không đồng tình với Thiệu Tử bác, trái lại còn vui khi người khác gặp họa.

Nhưng An Hòa nói cũng có lý, Đồng Hâm Ngôn cứ khăng khăng làm theo ý mình, không chỉ hủy đi hạnh phúc của cả đời mình còn có, nếu Thiệu Tử Bác nghĩ thông suốt đến lúc đó nổi điên lên thì sẽ rất chi là không tốt....

Vì thế hai người bàn bạc xong quyết định hôm sau sẽ đi Úc, nếu Thiệu Tử Bác không đến ngăn cản thì bọn họ đành phải ra mặt vậy.

Nghi thức đính hôn của Hâm Ngôn tiến hành ngay tại nông trường của nhà cô.

Nông trường của nhà họ Đồng nổi danh khắp cả Australia, nhưng danh tiếng cũng không phải có từ nông trường có bao nhiêu trâu bò bởi vì năm đó nông trường nhà mẹ Đồng tặng sữa đến công ty của ba Đồng nên vừa gặp dây yêu, vì theo đuổi mẹ Đồng, ông đã từ bỏ chức vị tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật Soar, đi theo mẹ Đồng đến nông thôn làm nghề nông.

Chuyện này đã gây chấn động một thời.

Cho nên thực ra, Đồng Hâm Ngôn cũng là một cô gái lai.

Nông trường khá nhỏ, là do ông bà ngoại của Đồng Hâm Ngôn để lại, vẫn chỉ có bà Angela một mình khổ cực chống đỡ, nông trại gặp khó khăn, giá chuyển nhượng lại thấp, vào lúc đó bà gặp được người thanh niên hoakiều tốt nghiệp tiến sĩ kinh tế học trường đại học Melbourne, Đồng Thiên Thụy.

Hai người nhanh chóng phát ra tia sáng tình yêu, sau đó Đồng Thiên Thụy từ chức, toàn tâm toàn ý dồn sức vào cải tạo nông trường với chính sách nông dân cá thể bán của cải lấy tiền mặt. vài năm sau đó nông trường hưng thịnh hẳn lên, Đồng Thiên Thụy cũng thuận lợi lấy vợ về nhà, năm tiếp theo thì sinh ra được cô công chúa nhỏ.

Hôm nay là ngày đính hôn của cô con gái bảo bối, bà mẹ xinh đẹp cũng đang ở trong phòng cô dâu mới dặn dò con gái hết chuyện này đến chuyện khác.

Đồng Hâm Ngôn nắm di động trong tay, hơi cúi đầu nhìn màn hình mà không nói lời nào. Angela nhin bộ dạng không yên lòng của con gái nên giật lấy di động rồi bỏ vào túi của mình “Tịch thu! Giờ là lúc nào rồi

mà con còn xem di động....lời mẹ nói con có nhớ kỹ không đó? Lát nữa đừng căng thẳng, nhất định phải cười thật xinh đẹp vào, đặc biệt là khi nhìn vào máy ảnh đó...”

Mắt thấy điện thoại di động bị lấy đi nên theo phản xạ có điều kiện Đồng Hâm Ngôn vươn tay ra muốn giành lại, giữa chừng đột nhiên dừng lại rồi từ từ thu tay về. Anh là người lạnh lùng tuyệt tình như thế, có gì đáng mà chờ mong nữa chứ, không phải là cô đã quyết định sẽ lấy Declan rồi sao?

Hơn nữa hôm nay cô sắp đính hôn rồi....

Âm nhạc vang lên nghi thức đính hôn chính thức bắt đầu. Đồng Thiên Thụy chỉ có duy nhất một đứa con gái, cho dù chỉ là đính hôn nhưng cũng rất long trọng.

Nông trường được trang trí rất ảo mộng, giống như đồng thoại vậy, trên cổng vòm bằng cỏ xanh biếc trang trí rất nhiều đồ vật tinh xảo, hơn trăm bồn hoa tươi xếp thành một lối đi. Sau dãy hoa là hàng ghế màu trắng, là chỗ ngồi của khách.

Dường như tất cả mọi người đều rất vui vẻ, vì cô đã tìm được một người đàn ông xuất sắc như thế.

Đồng Hâm Ngôn đứng ở cửa nhìn về phía trước thấy chú rể cao lớn đang cười nhìn về phía cô.

Anh rất tốt, chăm sóc cô rất dịu dàng, rất hiểu thảo với cha mẹ. Cô là con gái của giám đốc Soar, cùng anh chàng độc thân hoàng kim của nước Úc, hai người quen biết từ nhỏ, cô hiểu rõ cách đối nhân xử thế của anh, giữ mình trong sạch, toàn tâm toàn ý với cô, thậm chí còn tận tuỵ chiều theo ý muốn của cô, từ việc tổ chức lễ đính hôn ở khách sạn thành phố nông trường.

Không phải cô tùy hứng mà cũng không phải xúc động, cô là một cô gái, muốn được yêu và được che chở, muốn có người tài giỏi vì mình mà che mưa chắn gió, tuy rằng cô....không yêu anh..

“Đi đi...” Angela nhẹ nhàng thúc đứa con gái đang đứng gần ra của mình.

An Hòa đứng trong lòng Hạ Viêm hoàn toàn lẫn trong đám người, đứng chấp tay cầu khẩn nhìn xung quanh. Hạ Viêm đứng sau lưng cô nghinhờ hỏi: “Em nhìn cái gì thế?”

“Cướp cô dâu đó, sao giờ mà vẫn chưa tới?”

Hạ Viêm: “...”

“Ngày hôm qua em còn cố ý nhấn lại mà....a!” An Hòa đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hoảng hốt quay lại nắm lấy cánh tay Hạ Viêm hỏi rất sốt ruột: “Không phải là anh ấy không nghe thấy đấy chứ? Vậy, vậy.... vậy làm sao bây giờ? Anh mau gọi điện thoại cho anh ấy đi!”

Hạ Viêm hôn lên thái dương của cô, cười nói: “Hôm qua em không nói cho cậu ta thì cậu ta cũng sớm đã biết rồi, yên tâm đi, em sẽ không phải bỏ qua trò hay đâu!”

Lúc này ba của Đồng Hàm Ngôn sắp lên sân khấu, đã phất tay với mọi người, ý bảo mọi người im lặng, sau đó giơ microphone lên cao giọng nói: “Hôm nay, con gái Olivia đính hôn với Declan, tôi làm...”

“...” Đồng Thiên Thụy chưa nói xong thì trên bầu trời xuất hiện tiếng động ầm ầm.

Hơn 300 người ở đây ngoảnh lại thì nhìn thấy từ xa có một chiếc trực thăng, từ từ đậu xuống mặt cỏ cách đó không xa.

Cửa máy bay mở ra, một cơ thể mạnh khỏe nhảy xuống. Anh tháo kính chắn cùng ống nghe điện thoại, tùy tiện ném xuống đất cất bước nhanh đến trong đám người.

An Hòa đứng thẳng nhìn Thiệu Tử Bác đi tới, tay chắp vào ngực nói rất say mê: “Thật đẹp trai...”

Nghe thấy thế, anh chàng Hạ hay ghen tuông cực kỳ khó chịu. An Hòa liền giãy dụa, cô không thể bỏ qua tình huống còn đặc sắc hơn cả phim thần tượng này được, phải thật vất vả mới thoát được cái miệng của anh, lập tức cho thấy lập trường của mình: “Anh đẹp trai, anh đẹp trai.... anh đẹp trai nhất trên thế giới!”

Hai người đùa giỡn một chút thì Thiệu Tử Bác đã chạy tới trước mặt Đồng Hàm Ngôn.

Anh nhìn cô, như là chấm nhỏ sáng duy nhất trong đêm tối.

“Anh biết bản thân mình rất hèn nhát, không giống đàn ông...”

Hạ Viêm bật cười, người này đúng là chỉ làm loạn thêm.

“Anh không dám yêu em, không dám tìm em, thậm chí khiem tới Mỹ anh còn bỏ trốn... anh nghĩ rằng, mỗi người chỉ có tin tưởng và dựa vào chính bản thân mình, sẽ không ai toàn tâm toàn ý đi yêu một người khác, chonên từ trước tới nay anh không dám thừa nhận rằng thực sự anh đã sớm yêu em...”

“Lúc em bắt lực nhất anh còn làm tổn thương em.....anh là đồ khốn nạn!”

“Kẻ khốn nạn thì không xứng có được hạnh phúc...”

Anh từ từ thổ lộ từng câu một, nhìn cô cái mặt váng màu trắng tinh khiết trên tay cầm bó hoa màu trắng đứng trước mặt, lẳng lặng đứng ở đó, không biết đang cúi đầu nhìn cái gì mà không nói lời nào.

41. Chương 41

Thiệu Tử Bác muốn kéo tay cô nhưng lại không dám, giọng nói tỏ vẻ bất lực: “Anh không dám tới tìm em, như vậy anh có thể giả vờ em vẫn là của anh, nhưng mà dù sao cũng là lừa người dối mình...”

“Cho đến lúc em sắp lấy người khác, anh mới cố lấy dũng khí...”

Thần hình cao lớn từ từ hạ xuống, chân trái của Thiệu Tử Bác lùi về phía sau mấy bước rồi quỳ gối xuống. Vạt áo khoác màu đen rơi trên bãi cỏ hoa lệ, anh chàng đẹp trai hơi ngẩng đầu, tiều tụy nhìn cô dâu trước mặt, giọng nói rất kiên định: “Tiểu Ngôn, cho anh một cơ hội được không?”

Khung cảnh lúc đó rất yên tĩnh, cơ thể An Hòa như đang ngừng thở, trong lòng như liều mạng dốc sức mà hét với đồng chí Đồng rằng “Đồng ý với anh ấy đi..”

Thật lâu sau khi xung quanh không hề có tiếng động, mọi người đều bị một màn này làm rung động, thậm chí ngay cả chú rể Declan cũng không nói gì như đang đứng chờ câu trả lời của cô.

Trong đầu Đồng Hâm Ngôn hiện lên hình ảnh một năm trước khi cô còn ở trụ sở của tổ chức, có một lần, cô không cẩn thận nói sai chọc giận Hạ Viêm, trước mặt nhiều người như vậy anh bóp cổ của cô, cả người che khuất trước người cô, ánh mắt rất kinh khủng, đáng sợ như hận không thể giết được cô.

Đêm đó, anh không để ý đến sợ hãi của cô, ở ngay trong căn nhà dưới cửa sổ sát đất đầy ánh trăng mà giày vò cô. Ánh đèn từ trạm canh gác chiếu vào, chiếu xuống cơ thể tái nhợt của cô đang dính vào cửa sổ, giờ phút đó, giờ phút đó dường như cô có thể cảm nhận được ánh mắt buồn nôn của bọn lang sói gác cửa.

Cô khóc đến mức cổ họng đều khàn, hỏi anh, rốt cuộc anh muốn biến cô thành dạng gì? Kĩ nữ sao?

Người đàn ông đang giữ chặt eo của cô dùng lực thật mạnh nghe thấy thế liền cười lạnh, hỏi lại, cô xứng sao?

Sau đó anh đối đãi với cô giống như đối đãi với kĩ nữ, lúc sắp bộc phát, anh đem chính mình nhét vào trong miệng cô, ôm lấy đầu cô, không để ý đến cảm nhận của cô thoải mái di chuyển, cuối cùng bắn toàn bộ trong cổ họng của cô. Sau khi chấm dứt, anh nhặt bộ đồ rách nát của cô lên, lau sạch chất lỏng trên người anh, rồi tiện tay ném tới trên cơ thể xanh tím của cô.

Cô nằm sấp trên mặt đất nghe lời nói châm chọc của anh: “Biến đi tới cùng chỗ của An Hòa, đừng để tôi nhìn thấy cô nữa!”

Em đã cho anh cơ hội...

Nhưng anh không cần....

Tại sao bây giờ mới đến, tại sao bây giờ mới nói xin lỗi...

“Anh đi đi...” ruốt cuộc cô cũng nói chuyện, giọng điệu bình thản không hề có chút tình cảm ấm áp nào.

“...” Sắc mặt Thiệu Tử Bác dần tái nhợt, cúi đầu yên lặng nắm mắt để che dấu đáy mắt thâm lương tuyệt vọng của mình. (Hoặc không chừng: Minh mà là Đồng Hâm Ngôn thì cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh này.....không bằng cảm thú khi đối đãi với phụ nữ như thế.....)

Đúng thế, làm sao chỉ quỳ một cái, nói chút lời nói biểu lộ là có thể tha thứ được, anh không phải Hạ Viêm mà cô cũng không phải An Hòa, An Hòa chấp nhận Hạ Viêm là vì từ đầu tới cuối Hạ Viêm chưa bao giờ thực sự làm cô tổn thương. Mà anh, sau khi anh làm chuyện không bằng cảm thú như thế, mặt mũi nào mà anh đến muốn cùng hạnh phúc của cô chứ.

Ba Đồng lạnh lùng liếc mắt nhìn Thiệu Tử Bác vẫn đang quỳ trên đất nói: “Mời anh rời đi cho!”

An Hòa có chút đồng tình nên đi tới bên cạnh Thiệu Tử Bác, thấy Hạ Viêm túm áo anh chàng hồn thiêu phách lạc kia kéo tới một góc xa.

“Thiệu Tử Bác, đây là chút tiền đồ của cậu hả? Năm trước cô ấy đến thì cậu bỏ chạy, như thế vẫn chưa đủ xấu mặt sao? Bây giờ còn muốn từ bỏ một lần nữa?” Hạ Viêm buông anh ra chỉ tiếc là rèn sắt không thành.

An Hòa đứng một bên ra sức gạt đầu, một bên cổ vũ cho Thiệu Tử Bác: “Không thể từ bỏ như thế, theo đuổi con gái cần phải kiên nhẫn, không nóng lòng, không khuất phục, không biết xấu hổ, không từ thủ đoạn...”

Cuốn tiểu thuyết về cô vợ nhỏ gần đây mà cô đọc nói như thế, Hạ Viêm cảm thấy câu ‘không từ thủ đoạn’ của cô nói rất hay.

Đôi mắt đen nhánh của An Hòa liếc trong vài vòng, sau đó dùng sức gạt đầu, liếc phải liếc trái một chút, “Bất kể như thế nào, việc trước tiên là chúng ta cần phá buổi đính hôn này rồi bàn tiếp, nếu không đêm nay hai người họ động phòng thì cứu cũng không kịp nữa...”

Hạ Viêm sờ cằm gạt đầu: “Có lý!” nhưng mà anh cũng chưa từng nghe nói qua có tập tục đính hôn xong thì buổi tối sẽ động phòng.

Trong đầu Thiệu Tử Bác mơ màng nặng trĩu, nhưng cũng nghe thoáng qua cuộc trò chuyện của hai người, “Có lý cái gì?”

Bàn tay bé nhỏ của An Hòa cầm lấy cánh tay của Hạ Viêm, đôi mắt to đầy khao khát nhìn Hạ Viêm, cô vốn là người của phái trừu tượng, chi tiết cụ thể thì vẫn cần nhờ đến ông xã không gì có thể làm khó được nghĩ ra.

Hạ Viêm vuốt cằm nhìn thoáng qua đôi cô dâu chú rể mới đang kính rượu cách đó không xa, từ tốn phun ra ba chữ: “Bệnh hiểm nghèo”

An Hòa: “Tôm tép!”

“Trên tivi cũng diễn như vật mà!”

Thiệu Tử Bác: “...”

Lúc này không biết Hạ Viêm lấy ra một con dao nhỏ từ đâu ra, nói với Thiệu Tử Bác: “Đưa tay ra đây!”

Thiệu Tử Bác không hiểu ý cho lắm, chần chừ đưa tay ra, Hạ Viêm vẫn không nói gì, xắn tay áo Thiệu Tử Bác lên cắt ba, bốn đường nhỏ “Ngâm trong miệng chút máu, chùi ở khóe miệng một chút, sau đó giả chết! trừ khi tôi gọi cậu còn không không được phép mở mắt ra!”

Lúc này An Hòa mới tỉnh ra.

Thiệu Tử Bác có chút lo lắng: “Như vậy..... được không?” dù sao cũng có cảm giác bất an...

“Phim truyền hình Hòa Hòa xem đều diễn như thế, gọi là Đạo gì Thi đó..., rồi như thế lừa gạt Dã Thái,...nhưng mà trên phim là giả chết, chúng ta không giả chết mà giả bệnh.”

An Hòa: “...”

Thiệu Tử Bác: “...”

Hạ Viêm thấy vẻ mặt nghi ngờ của An Hòa thì khó chịu nói: “Không phải em thường xem cái đó sao, em còn nói bốn thằng đó đẹp trai lắm mà, cả đám đều xấu chết đi được...” (là Phim vườn sao băng phiên bản Đài Loan)

À... Phim kia là....

“Heo, anh ấy là Đạo Minh Tự, không phải là Đạo... gì... Thi, còn nữa, cô gái kia là Sam Thái...” An Hòa trừng Hạ Viêm, chuyển vào chủ đề chính “Ừ, cứ làm như vậy đi, Tử Bác, tới lúc thử thách kỹ năng diễn xuất của anh tới rồi!”

“Cứu người ...a.....a.....a...” Một tiếng gọi lạnh lạnh hoảng sợ của phụ nữ phá vỡ cả hiện trường “Mau tới cứu người đi.... Có người té xiurồi....”

Quả nhiên nghe được tiếng kêu của An Hòa mọi người đang vây xem lễ đính hôn cũng nhìn qua đây.

Chỉ thấy nh chàng tuần tú vừa rồi mới xông vào hiện trường lễ đính hôn, diển màn quỳ xuống xin cô dâu cơ hội nhưng bị cô dâu cự tuyệt với khuôn mặt tái nhợt đang nằm trong lòng một người đàn ông khác, đôi môi tím ngắt, khóe miệng còn có chút vết máu, người đã lâm vào hôn mê.

Cô dâu vội kéo cánh tay chú rể đi tới, nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trên mặt đất. Đôi môi Đồng Hâm Ngôn hơi tái đi, giọng nói run rẩy: “Anh ấy... làm sao thế?”

Vẻ mặt Hạ Viêm lạnh nhạt nâng Thiệu Tử Bác dậy, vác trên vai của mình “Cậu ấy không cho chúng tôi nói với cô, thực ra từ hai tháng trước, cậu ấy phát hiện mình bị ung thư phổi giai đoạn cuối, nhưng lại không chịu trị liệu, tình trạng bây giờ càng ngày càng tệ... Hòa Hòa, lên máy bay, chúng ta lập tức tới bệnh viện!”

An Hòa á một tiếng, nói với bạn tốt “Tiểu Ngôn, xin lỗi cậu, quấy rối buổi đính hôn của cậu rồi bọn mình cũng nên đưa anh ấy đi, mọi người tiếp tục đi!” nói xong thì chạy tới bên người Hạ Viêm đi thẳng tới hướng trực thăng.

“Hạ Viêm, Hạ Viêm, sao cô ấy còn không đuổi theo hả?” An Hòa cầm cánh tay Hạ Viêm cố gắng không quay đầu lại để nhìn.

Hạ Viêm vững vàng vác Thiệu Tử Bác đi về phía trước, chỉ tai nghe và kính bảo hộ bị Thiệu Tử Bác quăng bên cạnh: “Nhặt lên đưa cho anh...”

An Hòa ngoắt móng đi.

Ngay lúc ba người vừa lên trực thăng, lúc này trong lòng An Hòa đã rất nóng ruột, nhưng cách đó không xa bỗng truyền đến giọng nói của Đồng Hâm Ngôn: “Chờ một chút...”

Trái tim lơ lửng của An Hòa cuối cùng cũng rơi xuống đất, nhìn người phía sau giả bộ hôn mê bất tỉnh cũng đã lộ nét cười.

Thực ra không sợ không tha thứ chỉ sợ không quan tâm....

42. Chương 42

Đồng Hâm Ngôn buông ống tay áo của Declan ra, lui mấy bước về phía sau, cúi đầu nói: “Xin lỗi, Daclan, em biết làm như thế rất tùy hứng, nhưng mà, em không cách nào có thể làm như không quan tâm đến anh ấy được.”

Declan cũng không tức giận, ngược lại cười sờ lên đầu cô, giọng nói dịu dàng: “Đây mới là em, anh thích như thế, là cô gái nhỏ thành thật, dũng cảm và lương thiện.... không giống như vừa rồi, rõ ràng còn yêu cậu ra như thế, nhưng lại lừa mình dối người. Lúc đầu anh đã tự với bản thân rằng, nếu em đã giả vờ không yêu, thì anh sẽ giả như không biết để ở bên em cả đời. Nhưng mà bây giờ anh không muốn một người mà trong lòng không có anh nữa...”

“Declan...”

“Tiểu Ngôn, chúng ta hủy hôn đi!”

“Tiểu ngôn, anh buông ra là vì anh hi vọng em được hạnh phúc, không có gì quan trọng hơn so với cô gái yêu mến của anh được sống thật hạnh phúc...”

Tình huống bất ngờ khiến mọi người đều rất kinh ngạc, nhưng không bao gồm cả Declan. Sau khi Thiệu Tử Bác hôn mê, cô gái kia kêu lớn “cứu người”, tìm người trợ giúp. Nhưng sau khi mọi người vây lại xem, những người bạn nam giới của cô không ai tới giúp khiêng Thiệu Tử Bác đi. Nếu như Thiệu Tử Bác nguy hiểm cận kề, chắc chắn Hạ Viêm sẽ chẳng trộm cạy vào ai mà vác anh đi thẳng tới viện chứ không phải chờ mọi người đến xem nữa.

Nhưng mà anh không muốn vạch trần, cô gái bên cạnh nắm chặt lấy tay anh, nắm da thịt anh phát đau thì anh đã biết, căn bản người đó không phải mình...

Anh rất thích cô, nhưng cũng không muốn ép buộc đoạn nhân duyên không thuộc về mình, nếu như buông tay có thể khiến cô gái anh yêu mến vui vẻ thì tại sao lại không chứ?

“Anh ấy.... còn có thể sống bao lâu?”

“Ba tháng!”, “Năm tháng!”

Về mặt hoảng sợ của An Hòa nhìn Hạ Viêm cùng lúc có câu trả lời với cô, thậm chí thể là xong rồi, kế hoạch sắp thành bong bóng xà phòng rồi, nói không chừng Tiểu ngôn sẽ tức giận, nhảy xuống khỏi trực thăng rồi đi đăng ký luôn với Declan.

Hạ Viêm khụ một tiếng, vừa bắt đầu khởi động, vừa nói lấp liếm lời nói dối của mình, “Hai tháng trước chẩn đoán chính xác thì bác sĩ nói sống được năm tháng nữa, nói chung bây giờ chỉ còn có 3 tháng nữa...”

Ấn tượng của Đồng Hâm Ngôn đối với Hạ Viêm là người nghiêm túc, lạnh lùng, càng sẽ không phải là loại người sẽ nói dối người khác, sau khi nghe xong lời giải thích cũng không còn hoài nghi.

Còn An Hòa thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Ồ...Chúng ta đến Melbourne*...đi, nơi đó gần hơn, hơn nữa trong bệnh viện hoàng gia còn có bạn của ba em.” Đồng Hâm Ngôn sờ trên đầu người đàn ông khuôn mặt trắng bệnh, lo lắng nói.

(*Melbourne, thủ phủ tiểu bang Victoria, là nơi có khí hậu bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông thay đổi trong cùng một ngày)

An Hòa âm thầm bóp bắp đùi của Hạ Viêm, giục anh nhanh tính kế, cô không phải là người có tài nói dối.

Sắc mặt Hạ Viêm không đổi, tiếp tục nói dối: “Cơ thể của Tử Bác vẫn do David phụ trách, đi bệnh viện khác cần phải tiến hành kiểm tra xét nghiệm lần nữa, từng đó thời gian chúng ta sớm bay về, hướng đi trình độ của mấy người đó còn kém xa so với David, chúng ta cũng không thể tin người khác được!” (David: này, sở trường của tôi là ngoại khoa không phải nội khoa!)

Đồng Hâm Ngôn gật đầu không nói gì nữa....

Sau mấy tiếng, trực thăng vững vàng đáp xuống sân bay, mấy người đàn ông mặc áo đen tới đón, người dẫn đầu có vài phần giống Hạ Viêm, nhưng lại có chút bất cần đời, đúng là Hạ Sí.

“Chà..., khó khăn thật, Anh tự mình....”

Hạ Sí vẫn chưa nói xong lời từ trong cổ họng thì cách đó không xa hai thuộc hạ đang nâng Thiệu Tử Bác hôn mê bất tỉnh vội vã đi tới bệnh viện, bên cạnh còn có một cô gái mặc áo cưới nhìn rất quen mắt.

Đây...cảnh này từ đâu ra đây?

Hạ Sí vươn cổ ra xem: “Ồ, anh ấy làm sao thế?”

“Bị bệnh”

“Bệnh gì?”

“Ung thư phổi, giai đoạn cuối.”

Hạ Sí: “...” Buổi sáng nay vẫn còn tốt mà, anh ta còn lên máy bay đi đâu đó, đến chiều trở về thì lại ung thư phổi giai đoạn cuối...

Thế giới này đúng là quá điên khùng rồi...

“Điện thoại cho anh...” Hạ Viêm không nhận được duỗi tay thưởng cho em trai mình một cái vỗ, gọi về thần trí của cậu.

Hạ Sí vừa móc điện thoại ra, vừa liếc chị dâu nhà mình đang cười trộm, thở dài “Cô nàng Tiểu Đồng thật đáng thương...”

Hạ Viêm không để ý đến cậu, trực tiếp gọi điện thoại cho David, bắt đầu lời thoại.

Trong phòng bệnh, anh chàng đẹp trai tóc vàng vẻ mặt u oán than một tiếng: “Ôi, thằng cha này, cũng bị bệnh đến trình độ này hả, ví không chịu điều trị đó, không chịu uống thuốc không đi tìm mình, nói không có được sự tha thứ của em cậu ta có chết cũng không nhắm mắt... thực ra thì, mấy tháng trước cậu ấy không muốn đổi mặt với em vì lúc đó phát hiện ra bệnh, sợ làm liên lụy đến em...”

“Mỗi ngày cậu ta không ăn không ngủ, nằm mơ cũng kêu tên em, xin sự tha thứ của em... có lúc còn lên khóc nữa... đáng thương như thế, người nào thấy cũng đau lòng, nhìn thấy cũng rơi lệ...” đồng chí David mà nói dối thì còn tốt hơn cả Hạ Viêm, lời nói dối của anh ta không ngấn ngọn rõ ràng như của Hạ Viêm, mà trong lời nói bao hàm cả tiếc hận, đáng thương, đau đớn, đau thương có chút ưu tư, chủ tâm muốn kích thích lòng lương thiện lớn nhất của bạn học Đồng.

Thiệu Tử Bác “trong cơn hôn mê”: Vương mẫu nương nương, xin người đưa cậu ta đi đi, làm sao có thể nói dối như cuối thế này...

Bạn học Đồng đang chìm đắm trong thống khổ bị thương nên không hề có chút hoài nghi nào, giả dụ như sau mấy giờ bị đẩy vào phòng phẫu thuật, đến lúc đi ra thì Thiệu Tử Bác chỉ bị băng bó ở cánh tay.

“Thực ra, em không nên trách anh...” Cô gái với tuyến lệ rơi dài vỗ lên gương mặt gầy thon dài của người đàn ông nói rất nhẹ nhàng.

“Thực ra anh nói thất đúng, chỉ có thể dựa vào chính mình. Nhưng em biết, em ở đây hưởng cuộc sống bình yên vô sự đều là nhờ anh bảo vệ em, em với những cô gái khác kia không giống nhau...”

“Em ích kỷ cho rằng em yêu anh nên anh nhất định phải yêu em, đối tốt với em, thực ra em có gì mà yêu cầu như thế đây...”

Trong lòng Thiệu Tử Bác rất kích động, chỉ muốn nhảy dựng lên rồi ôm lấy cô, nhưng nhớ tới lời Hạ Viêm nói nên đành phải nhịn xuống, đang nghĩ biện pháp làm sao để vỗ về cô sau khi cô biết được sự thật nên anh không thể để bại lộ được.

Tối đến, Đồng Hâm Ngôn kiên trì muốn ở lại chăm sóc Thiệu Tử Bác, nói sao cũng không chịu rời đi. An Hòa đành bất đắc dĩ, Đồng Hâm Ngôn khóc đến hai đôi mắt sưng ngất đi, Thiệu Tử Bác giả bộ bất tỉnh nhảy dựng lên ôm cô đến trong phòng ngủ.

Ghế salon trong phòng bệnh sa hoa đầy người ngồi, trên salon Hạ Viêm và An Hòa đang vui vẻ đùa giỡn anh em em.. David xoay xoay lư lảo lắt gọt quả táo trong tay thành một đóa hoa.

Hạ Sí thì lau chùi khẩu súng màu bạc, cười hắc hắc: “Lão Thiệu, anh chuẩn bị làm thế nào đây?” rất đáng để chờ mong.

Thiệu Tử Bác đầu đầu xoa xoa, ánh mắt ai đoán liếc về chủ ý của người họ Hạ nào đó cùng vị bác sĩ nào đó chỉ sợ thiên hạ không loạn, Hạ Viêm nuốt vào quả nhỏ An Hòa đút cho, lười nhác đáp lại: “Đơn giản, nói với cô ấy là chẩn đoán lầm, thực ra cậu là bị bệnh lao phổi.”

“Như vậy cô ấy sẽ không giết anh đấy chứ?”

“Không! Chỉ là sẽ không chết thảm như vậy thôi!”

Mọi người liền im lặng.

43. Chương 43

Sáng sớm ngày hôm sau, Đồng Hâm Ngôn tỉnh dậy trên ghế salon bên cạnh giường bệnh của Thiệu Tử Bác, cô ngủ rất thoải mái không hề cảm thấy khó chịu chút nào. Thật không ngờ là vì anh chàng Họ Thiệu của chúng ta thật si tình, cả đêm không ngủ trông coi bên giường cho đến lúc sắp sáng mới ôm cô đến ghế salon rồi tự mình nằm trên giường bệnh ngủ miên man.

Doctor David nói, vì cơ thể suy yếu nên chỉ cần ngủ một giấc là tốt rồi.

Vì vậy, bạn học Thiệu ngủ miên man đến buổi trưa mới yếu ớt mở hai con mắt ra.

“Tiểu Ngôn?” Thiệu Tử Bác ngạc nhiên mừng rỡ nhìn cô gái ngồi trên ghế ở trước giường.

Người nào đó bị lừa gạt còn ôm khăn giấy ngồi khóc vội vàng cầm tay anh lên, trả lời rất dịu dàng: “Ừ, em ở đây!”

“Em biết rồi sao? Vì anh bị bệnh nên em mới trở lại, đúng không?” sau khi ngạc nhiên thì giọng điệu của Thiệu tiên sinh rất thương cảm.

“Không, không phải, em thích anh, vẫn mãi thích ...”

Thiệu tiên sinh rất kích động “VẬY... em tha thứ cho anh rồi? không hận anh nữa?”

“Ừ...”

Giọng điệu yếu ớt của Thiệu tiên sinh lại vội vã: “Dù cho anh làm gì, cũng sẽ không trách anh?”

Mặc dù vấn đề kỳ quái này có chút không thể nói rõ được, nhưng vì trấn an người bệnh nên bạn Tiểu Đồng rất cố gắng rất nghiêm túc gật đầu.

Ở ngoài cửa, một đám trẻ đang đứng ở góc tường thời dầm mưa lác đác, cô bé đáng thương, bị lừa dối một cách triệt để.

Nhưng chưa tới vài ngày sau, bạn học Thiệu đã kiên trì không được nữa. Nguyên nhân là, dù mỗi ngày hai người ở bên nhau rất là ấm áp và vui vẻ, lúc đầu anh cũng rất hưởng thụ, nhưng dần dần phát hiện, mỗi lần cô ra ngoài thì khi trở về hai con mắt đều hồng hồng sưng đỏ, hơn nữa ngày càng nghiêm trọng hơn, thấy vậy bạn học Thiệu cũng ngày càng đau lòng.

Hội nghị khẩn cấp được triệu tập vào buổi tối một tuần sau đó.

Trong phòng làm việc của Hạ Sí, Hạ Viêm ôm vợ yêu tiếp tục âu yếm, David thì miễn cưỡng nằm trên ghế salon chơi PSP, rồi vứt xuống đất “Cứ để cho tôi nói!”

Hạ Sí nhún vai, đi đến ngồi lên trên ghế sau bàn làm việc.

Hạ Viêm sau khi hôn trộm được An Hòa một cái thì nói: “Chúng ta phải luôn lấy Thiệu tiên sinh nổi tiếng bình tĩnh kiểm chế...”

An Hòa cười đắc ý: “Cho nên nói, ngàn vạn lần không nên xem thường phụ nữ.”

Hạ Viêm không nhịn được lại tiếp tục hôn chụt lên môi cô, nịnh bợ tâng bốc: “ừ...ừ...”

Thiệu Tử Bác không nói chỉ vỗ trán.

“Dù sao thì kéo dài càng lâu càng phiền phức.” “Vù” một tiếng, phi tiêu trong tay David được bắn đi, bay thẳng tắp đến phía sau bàn của Hạ Sí, Hạ Sí vừa nghiêm đầu tránh vừa nhảy rất nhanh cầm lên đoản kiếm ở trên bàn. Lấy tốc độ nhanh hơn mà bay về phía David.

David kêu bi thảm lộn xuống dưới ghế salon.

Vẫn là An Hòa tương đối có lương tâm, cổ vũ Thiệu TửBác đang sút đầu mẻ trán: “Thực ra mục đích ban đầu của chúng ta là ngăn cản lễđính hôn, dù phương pháp cổ lỗ một chút, tóm lại là vì bất đắc dĩ. Em cảm thấy cũng không nên lừa dối cô ấy bệnh lao phổi gì đó, nhân tiện đó nói rõ đi, càng thành thật càng tốt, quan trọng nhất là phải chân thành, đứng ở góc độ của con gái mà nói, nếu như là em, em sẽ dễ dàng tha thứ cho người đàn ông chân thành hơn, mà không phải vẫn cứ dùng lời nói dối trước đó để lừa dối tiếp.”

Anh chàng Thiệu cảm thấy Tiểu An nói rất có lý.

Thời tiết nắng ráo, ngàn dặm không mây. Thiệu Tử Bác ngồi trên xe lăn, lặng lẽ nhìn Đồng Hâm Ngôn đắp tấm thảm lông cho anh.

“Tiểu Ngôn, anh có lời muốn nói với...”

Đồng Hâm Ngôn ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh, gât đầu nói “Ừ, cái gì?”

Thiệu Tử Bác cắn răng, chết thì liều chết vậy!

“Anh...không hề bị ung thư giai đoạn cuối, đều là bọn anh gạt em, vì em không chịu tha thứ cho anh, nên anh thật sự không còn cách nào khác, chỉ nghĩ làm sai để ngăn cản chuyện em kết hôn, cho nên mới...”

Thiệu Tử Bác nói xong ngọn nguồn câu chuyện, sau đó cúi đầu không dám nhìn sắc mặt của cô.

“Rốt cuộc đã nói xong? Em vẫn nghĩ rằng lúc nào thì bọn anh mới thành thật khai báo đây?” Lúc này đồng chí Tiểu Ngôn tỏa ra ánh hào quang chói mắt của nữ vương nữ hiệp sĩ.

“Ừm...ừm...” Thiệu Tử Bác ngẩng đầu khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi nhìn mặt Tiểu Ngôn như ý nói “Em sớm đã biết chân tướng rồi.”

“Gần đây chất lượng giấc ngủ trên ghế salon của em rất tốt, cảm thấy không uống sữa cũng ngủ rất tốt, cho nên cốc sữa ngày đó em đã đổ đi, vì vậy mà em nghe được một chuyện rất chú vị...”

Nữ hiệp sĩ Tiểu Ngôn kiêu ngạo nhìn xuống bạn học Thiệu đang chột dạ “Thật sự các anh muốn biến em thành đứa ngốc nên mới đánh giá thấp chỉ số IQ của em như thế sao? Lại còn ở trong phòng khách mưu đồ bí mật kế hoạch của bọn anh, à, đúng rồi, thực sự em thấy bệnh lao phổi kia rất hay, ít nhất thì em sẽ bớt giận, sao anh lại không dùng nữa?”

Lúc này trong lòng Thiệu Tử Bác đang âm thầm cảm ơn mười tám đời tổ tông của An Hòa, hơn nữa về sau sẽ càng tận tâm với bà Hạ. May mắn là không dùng cái cố kia, nếu không thì bây giờ đúng là chết không có chỗ chôn rồi.

“Chuyện kia... lúc đó gạt em là chuyện bất đắc dĩ, em cứ khẳng khẳng gả cho người khác, thực sự anh rất sốt ruột, cho nên...nhưng anh đã thề, chỉ có một lần đó, sau này anh tuyệt đối sẽ không gạt em nữa!”

Vẻ mặt của nữ hiệp Tiểu Ngôn vẫn lạnh lùng: “Ồ...”

Thế đời thay đổi, trước kia đều là Tiểu Ngôn nhìn anh mà nơm nớp lo sợ, vụng trộm tủi thân mà cũng chỉ lên khóc, Thiệu Tử Bác một chút cũng không động lòng. Bây giờ người đàn ông nào đó với vẻ mặt quần bách đang ngồi ngẩng đầu nhìn lên từ dưới cằm của cô gái trước mặt, sắc mặt xấu hổ thêm chút sợ sệt.

“VẬY... em.... Em có thể tha thứ cho anh không?” đồng chí Thiệu ơi, khí khái đàn ông, khí thế sát thủ của anh đi đâu mất rồi?

Hai người vẫn chưa phát hiện ra, bên cạnh góc cây đại thụ gần chiếc ghế dài, có một chiếc máy nhỏ đang chớp chớp tia sáng.

Đầu bên kia mấy chàng trai tuần tú mỗi người một vẻ đang ngồi trên ghế slon, đang theo dõi trực tiếp hiện trường trên máy laptop.

David cười gian trá, dương dương tự đắc với mấy người kia “Nào nào nào, đánh cược nào, mình cược 1000 USD, đánh cược nữ hiệp sĩ Đồng sẽ không khinh địch như thế mà tha thứ cho cậu ta, hai người nhất định sẽ diễn màn sinh lý tử biệt, yêu hận tình thù.”

Hạ Sí biểu đạt sự xem thường đối với việc lạm dụng thành ngữ của người ngoại quốc nào đó, nhưng sau đó cũng gật đầu đồng ý, “Nhìn bộ dạng kia của cô ấy, nhất định sẽ nổi trận lôi đình mà bỏ đi, để lại Thiệu Tử Bác thương tích đầy mình đau khổ tột cùng, em cũng theo 1000 USD!”

An Hòa hừ một tiếng “Các người đều không hiểu phụ nữ, em cá nhất định Tiểu Ngôn sẽ tha thứ cho Tử Bác, ông xã, còn anh?”

“Em là quản gia của nhà chúng ta, em chọn gì thì anh cũng ủng hộ em!”

Khinh bỉ anh! Hạ Sí và David ghét bỏ mà lườm đại cả của mình.

Bên này đã đánh cược xong, đầu kia camera vẫn không có động tĩnh, Thiệu Tử Bác nói xong thì miệng đã khô, cả đời này anh chưa từng nói qua những lời buồn nôn như thế.

Cái gì “Tiểu ngôn, anh xin lỗi, trước kia đều là anh sai, là anh làm tổn thương em, anh bằng lòng dùng cả mạng sống sau này để bù đắp...”, gì mà “anh yêu em, mấy ngày qua không có em, anh cảm thấy thế giới đều là màu xám, sống cũng không có ý nghĩa gì nữa...”, rồi gì mà “Em có thể không tha thứ cho anh, nhưng anh xin em cho anh một cơ hội để chứng minh, anh sẽ cho em hạnh phúc, khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới này...”

Mỗi đêm đều luyện mấy bộ phim thần tượng mượn của An Hòa, nam chính trong phim cũng theo đuổi mà nói những lời buồn nôn như vật vớ nữ chính, lúc này tương đối đã nói xong rồi nhưng cô gái ngồi đối diện vẫn không có phản ứng gì.

Mặc kệ, dù bằng bất cứ giá nào!

“Đồng Hâm Ngôn, anh không thể để em rời đi được, dù trời buộc, vĩnh viễn anh cũng muốn buộc em bên cạnh anh, em là của anh, chỉ có thể là của anh!” (Đúng là chỉ có phim thần tượng mới có lời thoại buồn nôn như thế này!)

Thiệu Tử Bác cũng rất dũng khí, nói ra không ít lời kiên quyết trí mạng, nhìn chăm chăm vào hai mắt của Đồng Hâm Ngôn, gần ra từng chữ, những thực ra trong lòng lại hoàn toàn không nắm rõ.

Nghe thấy vậy, Đồng nữ hiệp nháy mắt mấy cái, nghi ngờ nói: “Em có nói là rời đi sao?”

“...” căn bản Thiệu Tử Bác cho rằng cô sẽ nhảy dựng lên rồi khóc lóc la mắng anh, ngay cả đối sách để đối phó anh cũng đã chuẩn bị rất tốt, nhưng lại không nghĩ đến trường hợp phản ứng này của cô. Rốt cuộc chuyện này là có ý gì đây? Là tốt hay là xấu đây?

Đồng nữ hiệp kiêu ngạo đứng lên “Nếu không bị bệnh thì không cần em đẩy đi nữa, tự mình dọn dẹp sạch sẽ rồi quay về đi. Em đi tìm An Hòa.” Nói xong bước đi mà không hề quay đầu lại, để lại một người đàn ông ngồi ngây ngốc ở trên xe lăn.

Đồng nữ hiệp lý sự đã đi xa, anh mất hung dữ “Hừ”! có dũng khí lừa cô, còn dám uy hiếp cô, nhìn xem bản cô nương không chính anh phải khóc kêu cha gọi mẹ, mà còn phải quỳ xuống xin bản cô nương tha thứ.

Thực ra thì làm sao mà không tha thứ cho anh được, cô đã từng hi vọng mình có thể cứu giúp anh, cũng từng nghĩ qua giúp anh nỗ lực hồi tâm một chút, cô đã chuẩn bị, cảm thấy bản thân có thể chấp nhận, dù thực sự có sự hồi tâm thay đổi hay không thì cô cũng đã đau lòng sắp chết rồi, nhưng vẫn tốt, anh đã dùng hành động để cứu vãn nỗi lòng tuyệt vọng của cô.

Hòa Hòa từng nói anh quan tâm cô, trong đêm lộn xộn kia, anh bóp cổ cô là vì sợ Hạ Viêm tức giận, sẽ trực tiếp bắn cô, cho nên mới che chở trước mặt cô như thế.

Cho nên, lúc đầu biết anh ở nước Mỹ, cô vẫn quyết định qua đó, thực ra ở sâu trong nội tâm là muốn cho anh một cơ hội.

Nhưng không nghĩ đến, vậy mà anh sợ đến mức phải bỏ chạy.

Trái tim không phải là không lạnh...

Có lẽ bọn họ thực sự không ứng với câu nói “có duyên không có phận”.

Nhưng anh vẫn tới, tâm tình của cô rất phức tạp, và cuối cùng cũng quyết định không đi cùng anh.

Mỗi câu trước đó của cô đều là lời nói thật, không trách anh, không phải vì anh giả bệnh khi cô đồng ý tha thứ cho anh, là vào giây phút anh quỳ xuống đó, cô biết lòng của cô đã sụp đổ rồi. Một người đàn ông kiêu ngạo lạnh lùng như thế, từ việc không biết yêu vì cái gì, chỉ ý thức được mình yêu cô và trước đó đã làm cô tổn thương, ở trước mặt mọi người vứt bỏ kiêu ngạo, vứt bỏ tự tôn quỳ xuống để xin sự tha thứ của cô.

Nhưng mà, ở nơi đó còn có người đàn ông yêu cô chờ cô. Cô đã chịu qua sự đau khổ của tình yêu, không muốn làm tổn thương một người tốt như thế ở trước mặt mọi người, cô rất vô dụng, chỉ có thể đợi người khác buông mình ra.

Sau đó lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn mà cô không ngờ đến, lúc đó cho rằng vì yếu ớt nên anh mới nằm ở nơi đó, nhưng Hạ Viêm nói anh sắp chết, trong nháy mắt cô cảm thấy bản thân mình đã sắp không thở nổi, tất cả nỗi hận và oán trách đều biến mất, còn lại chỉ là sự hối hận vô tận. Nếu như, sớm tha thứ cho anh thì bọn họ sẽ có nhiều thời gian bên nhau hơn, mà không phải chỉ có mấy tháng...

Khi phản ứng lại được thị đám người Hạ Viêm đã lên trực thăng, cô vội mở miệng gọi bọn họ lại.

Cô vẫn là vứt bỏ chú rể của cô, khiến anh khó xử trước mặt nhiều người, nhưng anh cũng không trách cô, anh chỉ hi vọng cô được hạnh phúc.

Declan, em sẽ hạnh phúc, anh đã dứt bỏ tình cảm của mình để tác thành cho em, làm sao em có thể không hạnh phúc được? (Nam phụ luôn nặng tình.....haizzzzzzzzzz)

Ở bên kia, An Hòa đang đắc ý đuổi tay ra đòi tiền với mấy người đàn ông thất bại: “Ưa tiền đây mấy anh yêu mến, mình buôn bán lời rất nhiều tiền!”

“Ừ, nào, thơm một cái...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hòa: Ông xã, gần đây đất diễn của chúng ta rất ít...

Viêm: Bảo bối đừng nóng vội... anh đi một chút sẽ trở lại ngay!

Sau mười phút...

Viêm trở về.

Hòa: Ông xã, anh đi làm gì thế?

Viêm: đi xử lý tên Thiệu Tử Bác dám đoạt mất đất di sản của chúng ta.

Hoàng Nhung: mấy chap này tập trung giải quyết chuyện anh chị Thiệu Đồng, từ chap sau là trở về với câu chuyện hai nhân vật chính rồi.

44. Chương 44

Hai năm rưỡi sau.

“Hạ Viêm, cái váy em mua hôm qua đâu?”

An Hòa ở trong phòng thay quần áo cao giọng gọi người nào đó đang nằm ì ở trên giường.

Hạ Viêm miễn cưỡng ngồi dậy, chậm chạp mặc quần dài rồi xuống giường, đi vào phòng thay quần áo ôm cô từ sau lưng, ghé sát vào cô vừa hôn vừa nói: “Chào buổi sáng, vợ yêu!”

“Kỳ lạ, rõ ràng ngày hôm qua em đã để ở đây rồi mà...” cô đẩy anh chàng đang dán ở sau lưng ra, sốt ruột nói: “Trời ạ, anh quên chết đi được, em sắp đến muộn rồi.”

Hạ Viêm buông tay ra, dụi mắt, giọng nói vẫn còn buồn ngủ “Anh tìm giúp em...”

Sau khi tìm được váy, ngay cả cơm An Hòa cũng không ăn cầm túi xách đi ra cửa, Hạ Viêm vừa dọn bàn xong, thuận tay cầm hai quả trứng và một hộp sữa ở trên bàn, sau đó vợ theo một đồng hồ linh kính kẹp dưới nách rồi đuổi theo.

Hôm nay là buổi lễ tốt nghiệp của An Hòa.

Tuy không phải là một trường đại học nổi tiếng gì nhưng cảnh tượng tốt nghiệp vẫn luôn là mong ước tha thiết của cô. Mặc bộ đồ tốt nghiệp cùng hai người bạn ở chung hai năm, để chụp ảnh kỷ niệm, tiếng cười vang vọng cả sân trường. Trước kia cô là một học sinh giỏi ngoan nhiều mặt, mỗi lần xem tivi nhìn thấy cảnh tượng đó cô rất hâm mộ.

Trong lễ đường đã sắp chật người ngồi, Hạ Viêm nắm tay cô đi xuyên qua đồng người cuối cùng cũng tìm được chỗ mà Alice chiếm cho họ.

Dù mặc bộ lễ phục tốt nghiệp rộng thùng thình nhưng Alive vẫn rất xinh đẹp và gợi cảm, Hạ Viêm liếc mắt nhìn tới anh chàng D nào đó của Alice đang ngồi phía sau bọn họ.

Đồng chí Tiểu D thấy ai cũng không để ý đến mình, vỗ tay ngồi xuống bên cạnh chỗ Hạ Viêm: “Cầu Cầu đến kìa.”

Cầu Cầu lắc cái mông nhỏ chạy qua, ghé vào trên ghế, làm như thật lắc đầu với David: “Chú David, ba nuôi cháu bảo, không thể ở cùng chỗ với người làm người thất bại được, nếu không cháu cũng sẽ rất thất bại!” Sau đó lại lắc mông quay đi.

Để lại vị bạch y thiên sứ chuyên chăm sóc người bị ốm cứng đờ tại chỗ.

Nữ vương Alice không chỉ sở hữu dung mạo xinh đẹp mà tài hoa và học tập cũng rất vĩ đại.

Năm nay đại diện sinh viên lên phát biểu chính là Alice.

An Hòa ngồi bên dưới rất hâm mộ. Alice chói sáng như thế, tùy tiện nói mấy câu cũng có thể giành được tràng vỗ tay và tiếng hoan hô nhiệt liệt của toàn trường, bản thân cô sợ cả đời cũng không thể làm được như thế.

“Hạ Viêm, công ty của bọn anh có nhiều anh chàng trẻ tuổi độc thân không?”

Hạ Viêm đang dứt cho Cầu Cầu miếng trứng còn lại của An Hòa, bạn nhỏ 5 tuổi cảm thấy mình đã là một người đàn ông, đàn ông không nên thích ăn ngọt, vì thế đánh chết cũng không chịu há miệng ra, Hạ Viêm vừa cưỡng ép Cầu Cầu vừa trả lời: “Nhiều lắm, đều là người trẻ tuổi.”

An Hòa quay đầu lại thấy anh đang hung hãn thì vội đáp: “Anh phải dìm chết anh ta đó?”

Hạ Viêm bĩu môi: “Không phải cậu ấy đã để cho chúng ta làm đó thôi...” sau đó đưa tay về ném quả trứng về phía sau, xem như là an ủi cho vị bác sĩ nào đó bị xem như là không khí.

Cánh tay dài của Hạ Viêm ôm sau vai cô, hỏi: “Em hỡi cái này để làm gì?”

An Hòa cảm thán riu rít: “Báu vật giống như Alice mà tới công ty của anh còn không xảy ra bạo động sao?”

Hạ Viêm rõ ràng nghe được tiếng lòng tan nát của ai đó đang ngồi phía sau.

Sau khi kết thúc lễ tốt nghiệp, An Hòa vui vẻ kéo Alice đi chụp ảnh khắp nơi, Hạ Viêm nắm tay Cầu Cầu cùng David chậm như rùa đi theo phía sau.

Đá viên đá trên đường đi, sau đó cúi xuống nói với Cầu Cầu: “Con nói xem chú ấy có phải là đồ bỏ đi không? Lâu thế mà không dễ được một cô gái!”

Đồng chí Tiểu D cực kỳ tủi thân: “Thật sự rất khó mà... Đại ca, anh giúp em đi..”

“Tôi sẽ để cô ấy đến Hạ An làm thư ký, cậu còn muốn thế nào nữa? lửa gần rơm như thế, nếu cậu còn không thành công thì quay về nơi Hạ Sí đi, đừng ở đây làm mất mặt của tôi nữa!”

Hai người họ dùng giằng đến hai năm nhưng vẫn chưa giải quyết xong. Nhưng Alice cũng không quen bạn trai khác, có thể thấy được cô vẫn còn có ý với anh ta, nhưng nói chung vẫn cảm thấy là anh ta không tiếp cận lắm nên vẫn còn do dự.

Buổi tối đương nhiên là lúc để chúc mừng, Hạ Viêm phái J đưa Cầu Cầu tới nhà của Quý Hồng Huyền, tiện đường chở Thiệu Tử Bác và Đồng Hâm Ngôn qua. Đoàn người chơi ở KTV, đợi khi J và mọi người tới thì bên trong đã rất âm ỉ.

An Hòa và Alice đứng trên xô pha, cây gọng gào rú.

”So give me reason to prove me wrong,

to wash this memory clean,

Let the floods cross the distance in your eyes,

Give me reason to fill this hole,

connect the space between,

Let it be enough to reach the truth that lies,

Across this new divide!”

Lúc trước An Hòa mê “Transformer” đúng thật khiến chonghười ta tức cho lộn ruột. Trong một tuần kéo Hạ Viêm đến rạp chiếu phim xemđến 5 lần, trong khi đó ca khúc chủ đề của phim thì cô nghe mãi không chán, cònlấy làm bài tử nữa.

Lần đầu tiên ở KTV Hạ Viêm nghe cô hát bài này mà ngạcnhiên đến kinh hồn.

Hòa Hòa nhà bọn họ vẫn luôn đại diện cho những cô gáikhéo léo, dù thông minh một chút ngang bướng một chút, kiêu ngạo trước mặt anhmột chút, nhưng đối nhân xử thế vẫn rất tốt, thái độ hòa nhã thùy mị, chứatừng có như thế....gào thét như lúc này...

Anh rất sợ thỏ trắng nhỏ bé nhà anh dịu dàng động lòngngười như thế biến thành cô gái dã man trong truyền thuyết.

Nhưng may vẫn tốt, qua một lúc quan sát, ngoài việc hátmấy bài cô thích, thì vẫn luôn năn nỉ anh mua cho cô một con ong Đại Hoàng,người vẫn không thay đổi.

Bởi vì nghe quá nhiều cho nên hiện tại anh đang ngòitrong góc phòng uống rượu.

Nhưng mà đã có người không thể chịu được nữa, bài hátCông viên Lincoln hát rất khó, âm cao như thế, ngay cả đại anh Hạ Sí Jimmy gầnđây cũng không dám thử.

Âm thanh không thô kệch không sao, nhưng mà một chútgiọng cũng không có, chỉ là gây đau khổ cho tai của mọi người, huống gì cònkhúc tán của microphone cả phòng đều chịu thứ âm anh đình tai nhức óc oanhtạc.

Đồng Hâm Ngôn ôm đầu kêu to: “Đừng hát nữa, đừng hát nữa, đừng hát nữa...” dù thế nào thì cô cũng chỉ cảm nhận được dây thanh âm củamình rung động chữ cũng không thể nghe thấy giọng nói của mình.

Tuy lúc đi ra bên tai nhiều người như vù vù, nhưngbiểu tình của mọi người cũng đều rất vui thích.

Gần 11 giờ đêm, mấy cô gái chơi mệt đều kêu đói, mọingười đi khỏi KTV tìm một quán đêm chưa đóng cửa ăn khuya.

Trên đường về nhà, An Hòa và Đồng Hâm Ngôn tựa đầu vàonhau ngủ ở phía sau, chỉ có tiếng hô hấp nhè nhẹ ở trong xe, mùi cỏ thơm trànngập trong không gian nhỏ hẹp, có loại mùi vị tốt đẹp gọi là an tĩnh, Thiệu

Tử Bác lái xe rất tốt, hai người đàn ông ngồi phía trước đều không nói chuyện, nhưng khoe miệng đều nhường nụ cười dịu dàng.

Căn nhà đối diện của Hạ Viêm giờ chỉ còn Thiệu Tử Bác và Đồng Hâm Ngôn ở, David dọn tới chỗ tiểu khu của Alice, vui vẻ đối diện với bạn gái. J thì mua lại một căn hộ cách 3 tầng dưới nhà Hạ Viêm, sống một mình.

Xe vừa dừng lại ở bãi đỗ xe, theo sát sau đó là xe của J. Hạ Viêm và Thiệu Tử Bác mở cửa xe, tự tay ôm lấy cô gái của mình, năm người cùng đi tới thang máy.

J đi cùng mọi người mở cửa giúp họ.

Về đến nhà Hạ Viêm cẩn thận đặt An Hòa lên trên giường, cởi giày đắp chăn thay cô rồi đứng dậy đi vào phòng sách.

Hạ Sí đã đợi Hạ Viêm trên mạng.

“Thực sự tính đi sao?” Hạ Viêm rút ra một hơi khói từ điếu thuốc trong tay, nhưng vẫn không động tĩnh.

Biểu tình đau thương của Hạ Sí như chưa từng có, cậu im lặng hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn Hạ Viêm nói: “Lúc trước cô ấy gạt em, em cho rằng cô ấy kết hôn sẽ buông tha hết mọi thứ, ít nhất có thể yên lòng mà sống, nhưng mà.... em không thể để mặc kệ cô ấy được..!”

“Anh... em không nỡ làm ngơ trước dáng vẻ kia của cô ấy..”

“Tiểu Sí”, Giọng nói chưa từng có từ trước tới nay của Hạ Viêm, “Em đã đi đến bước này, có ý nghĩa gì không phải em không rõ! Hơn nữa, em đã từng nói gì em đã quên rồi sao? Em nói đó là quyền lựa chọn của cô ấy, cô ấy chọn buông tha cho em, em không thể lại đi tìm cô ấy nữa!”

Hạ Viêm chưa từng nói với em trai câu dài như thế, tuy bên ngoài Hạ Sí hihi haha vui vẻ, nhưng làm việc chưa bao giờ khiến anh phải ló lắt.

Thực ra bây giờ anh cũng rất hối hận, lúc trước cho rằng cô gái kia kết hôn, thì trái tim đã chết của Hạ Sí sẽ trở về, nhưng tính như thế, lúc đó anh cũng nên ngăn cản nó. Giao du với kẻ xấu, không phải tất cả mọi người sẽ giống như anh, có vận may mà lui ra được.

Hạ Sí một câu cũng không nói, đầu càng ngày càng thấp, cuối cùng cúi đầu trên bàn, âm thanh rầu rĩ truyền tới từ microphone, là giọng nói tuyệt vọng của một chàng trai: “Em nên làm gì bây giờ?”

Hạ Viêm thở dài, hoàn cảnh sống của Hạ Sí không giống anh, cho dù vĩ đại, cũng tức trí đa mưu, nhưng dù sao cũng còn trẻ, trải nghiệm ít, làm việc vẫn còn kích động...

“Hạ Sí, lần nay nhất định phải suy nghĩ cho kỹ, nghĩ đến hậu quả và tương lai đã...”

Lúc trở lại phòng đã hơn 12 giờ đêm, Hạ Viêm nằm bên cạnh cô, nhìn vẻ mặt lúc ngủ của cô, đầu tiên liền cảm tạ trời xanh đã cho anh tất cả mọi điều tốt đẹp. Chỉ mong rằng, chỉ mong đứa em trai ruột duy nhất của anh cũng có thể được đền bù như mong muốn.

45. Chương 45

Mặc dù tập đoàn Hạ An vừa được thành lập mấy năm nhưng Hạ Viêm rất bội phục mảnh khoe trên thương trường của Quý Hồng Huyền, chỉ trong khoảng thời gian hai ba năm ngắn ngủi cậu ta đã đem tổng số vốn của Hạ An biến đổi thần kỳ, cổ phiếu ngày càng tăng vọt, tại phố Wall cạnh tranh mạnh như thế nhưng thành tựu cũng không tệ.

Hạ Viêm thực sự không có hứng thú với chuyện mua bán, những việc lớn nhỏ ngày thường anh đều vứt cho Quý Hồng Huyền, cho nên Quý Hồng Huyền khá bận rộn, con trai không có ai chăm sóc, do đó gửi nuôi ở trong nhà của Hạ Viêm.

Quả thực hai năm nay Quý Cầu Cầu đã mang đến cho anh không ít vui vẻ, Hạ Viêm dù khó chịu vì tên nhóc này suốt ngày cứ kề kề bên cạnh An Hòa, nhưng mà cũng rất thương nó, lúc nhàn rỗi không có việc gì làm thì kể cho cậu nhóc này nghe rất nhiều chuyện xưa về thiên văn địa lý, khoa học kỹ thuật, vũ khí.

Bé trai đối với mấy chuyện này như trời sinh đã có hứng thú, mỗi lần Hạ Viêm đem chuyện này chuyện nọ ngồi đầu giường kể cho nó nghe thì rất hưng phấn đến nỗi càng không ngủ được, lúc này An Hòa sẽ đuổi anh đi rồi kể chuyện thiếu nhi ngày xưa cho nó nghe.

Mấy năm nay, Hạ Viêm cũng dần dần buông khúc mắc ở trong lòng, tình cờ lúc Cầu Cầu sẽ kéo anh rồi hỏi: “Ba nuôi, lúc nào thì để ba nuôi sinh cho con một em gái đây?”, anh cũng sẽ cười, chờ đến lúc kết hôn rồi sẽ sinh.

Vì vậy, bạn nhỏ Cầu Cầu ngoắt cái móng chạy vào trong phòng kể lại cho An Hòa nghe, đồng thời nhân đó mà đòi được phần thưởng là kiểu ô tô trò chơi biến hình.

Thực ra từ lúc An Hòa chưa tốt nghiệp, Hạ Viêm đã lo đến chuyện kết hôn rồi. An Hòa không muốn rời xa gia đình, anh biết, cho nên anh vẫn nghĩ chuyển trụ sở của công ty về trong nước, như vậy sẽ không phải chạy đi chạy lại giữa hai bên.

Nhưng ở Mỹ công ty chỉ mới đứng vững, thời cơ tốt để phát triển vừa mới có, bây giờ mà thả ra Quý Hồng Huyền có thể sẽ không đồng ý.

Khiến cho anh không nghĩ tới chính là khi anh nói chuyện này cho Quý Hồng Huyền, vậy mà cậu ta gật đầu rất thoải mái, “Cũng tới lúc tôi nên trở về rồi...”

Tới mùa thu, mọi chuyện đều chuẩn bị xong, Hạ Viêm chỉ huy một đội tinh anh trở về thành phố A.

Vừa bước vào cửa, Diệp Hiểu Nhu cầm một quyển hoàng lịch đi ra (sách nói về thời tiết, ngày tháng), chỉ tay vào con gái: “Con nhìn xem, mẹ cảm thấy ngày này không tệ đó, 18 tháng 10, nghỉ giả nghỉ thú (thích hợp để cưới xin), hôm qua mẹ đi tìm thấy bói, ông ấy cũng bảo ngày tốt...”

“Mẹ!” An Hòa lên tiếng cắt đứt lời nói của mẹ An, “Trước tiên mời mẹ bỏ mấy thứ này xuống, được không?”

Dì Trương giúp việc che miệng cười rồi vội nói: “Bà chủ, tiểu thư vừa mới về, để cho cô ấy nghỉ một chút đã.” Sau đó điềm đi nói với An Hòa “Nào, tiểu thư, nhanh đưa đồ đây cho tôi...”

An Hòa cười ngọt ngào: “Vẫn là Thím Trương tốt nhất...”

Lúc ăn cơm tối, nhà họ An luôn theo đuổi chủ trương ăn không nói, ngủ không nói vậy mà lại không có chút yên tĩnh, chiếc đĩa của Diệp Hiểu Nhu hầu như không nhúc nhích, trong tay vẫn cầm cuốn Hoàng lịch bịch bịch cho đến rách nát, ngồi cùng với Hạ Viêm xì xào to nhỏ chuyện gì đó.

An Cảnh Dương vẫn ngồi an vị ở vị trí chủ nhà điềm tĩnh ăn cơm, không ừ hử một tiếng, An Hòa đang cho Cầu Cầu ăn canh, hai người không hề phát biểu ý kiến gì đối với sự náo nhiệt của bên kia.

Cầu Cầu nuốt một miếng, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn tò mò nhìn người mà bé muốn kết hôn, nhưng không thể không gọi là mẹ nuôi: “Mẹ nuôi, cái gì là cuộc sống tốt ạ?”

An Hòa dứt thêm một miếng thịt vào miệng bé, tức giận nói: “Trẻ con tò mò chuyện này làm gì? Ăn cơm của con đi!”

Cầu cầu nhai vài miếng, sau khi nuốt xuống lại nói: “Cha nuôi, mẹ nuôi không vui rồi!”

Không đợi Hạ Viêm trả lời, Diệp Hiểu Nhu cũng không nhin được mà khoát tay: “Đừng âm ỉ, không thấy bọn tôi đang bận lắm sao?”

“Viêm Viêm, vậy ngày này có được không?” Lúc những người khác ăn thì hai người bên này rốt cuộc cũng đã thảo luận xong, hơn nữa đã đạt được ý kiến thống nhất.

Buổi tối, lúc An Hòa xếp đồ trong phòng ngủ, Hạ Viêm xách hành lý đi vào.

“Anh làm gì đó?” An Hòa hỏi.

“mẹ nói, đã sắp kết hôn rồi, sớm muộn gì cũng ở cùng với nhau, sớm một tháng chậm một tháng cũng không khác nhau là mấy nên bảo anh qua đây đó!”

An Hòa không nói gì mà nhìn trời, mẹ à, mẹ có bao nhiêu mong muốn gả con đi thế ạ?!!!

“Không được! anh ngủ ở phòng của anh đi!” cô thúc anh đi ra hướng cửa.

Hạ Viêm đáng thương kêu lên: “Vợ à, còn chưa kết hôn mà em đã ghét bỏ anh rồi....”

An Hòa nghe vậy, không nhịn được nói: “Gì mà ghét bỏ? cái này gọi là nhập gia tùy tục có hiểu không?”

Thực ra là bản thân cô cảm thấy bây giờ ở trong nhà mình, hai người lại chưa kết hôn, ở cùng nhau cô thấy trước sau đều không được tự nhiên cho lắm, trước kia ở Mỹ, hoàn cảnh không giống bây giờ, cô có thể thoải mái một chút, nhưng mà về trong nhà, không biết làm sao mà lại không muốn ngủ cùng giường với anh.

Bị đuổi ra khỏi cửa, đồng chí Hạ Hạ ôm hành lý quay về đường cũ, đi ngang qua phòng ngủ ba An và mẹ An, vali rất không cẩn thận mà đập vào góc tường.

Diệp Hiểu Nhu nghe thấy tiếng va đập thì mở cửa ra, vừa nhìn thấy bóng dáng liêu xiêu của con rể thì liền biết chuyện gì đã xảy ra, đồng thời cũng hiểu được con rể của mình bị tủi thân, vỗ vỗ vai anh nói :“Đi, mẹ nói với nó!”

Mặt này Hạ Viêm liền hớn hờ trở lại.

Nửa tiếng sau

An Hòa đẩy cửa đi vào khi đã nghe giảng lý xong, ánh mắt sắc bén bắn đến người nào đó đang nằm xem tivi, bắn dao nhỏ ở trên giường.

Hạ Viêm đắc ý chạy tới ôm cô nịnh bợ, khề ngâm nga bài hát, rồi đi vào phòng tắm, chỉ lát sau, tiếng nước vang lên, nhưng giọng hát vẫn không ngừng lại.

“Vợ ơi, đưa cho anh khăn tắm.” sau khi An Hòa ra ngoài thì Diệp Hiểu Nhu cũng dọn dẹp lại phòng của cô. Khăn tắm và mọi thứ đồ tắm đều đặt ở trong ngăn kéo tủ đồ của cô.

An Hòa tức giận mở tủ quần áo ra, tìm một cái khăn lông, mở cửa ra rồi đưa một tay vào, không ngờ cổ tay đột nhiên bị nắm lại, sau đó cả người mất thăng bằng rồi ngã vào trong phòng tắm.

Hạ Viêm đã sớm đưa tay đón ở sau cửa, sau đó quay người lại, rồi cùng đi tới dưới vòm hoa sen, Áo ngủ hơi mỏng của An Hòa liền ướt đầm.

“Này! anh...”

“Đồ của bảo bối ướt rồi, mặt trên người rất khó chịu phải không? Nào, chúng ta cùng cởi nó ra!”

Áo ngủ chỉ có hai dây mỏng đeo trên vai, vải lụa áp vào da người là lướt, đường cong đặc biệt đẹp, Hạ Viêm vừa cởi ra vừa khen ngợi: “Chà chà... thực ra mặc vào cũng không tồi, vẫn có thể nhìn ra quả dâu tây hồng phấn...”

“A...a...a...” An Hòa đưa tay ra che mắt anh lại, nhưng tay buông áo ngủ nên thuận tiện bị rơi xuống, cô cứu đầu này nhưng không cứu được đầu kia, vội đến mức mắng to: “Hạ Viêm, anh... đồ khốn nạn, không biết lưu manh xấu hổ gì cả...”

Người nào đó chẳng biết xấu hổ, cởi xong áo ngủ lại đi cởi quần nhỏ “À...anh thích nhất là lưu manh với bảo bối nhà chúng ta đó...”

“Nào, ông xã giúp em chà lưng...”

“Biến!”

“Nào, ông xã giúp em tắm xà phòng!”

“Đi chết đi!”

“Bảo bối, bên trong cũng muốn tắm...”

“Hả.... đừng mà...a...”

“Này.... che...”

“Không sao...”

Một tiếng sau, Hạ Viêm đã ăn no đủ hài lòng dút ra, mồ hôi thể mềm mại trong nước ra, bọc ở trong khăn tắm rồi ôm đi ra ngoài.

Cẩn thận lau khô nước trên người cô, An Hòa ngồi trên bàn trang điểm, buồn ngủ tựa đầu vào trên vai anh. Hạ Viêm vừa sấy tóc cho cô, vừa nói nhỏ bên tai: “Bảo bối, có muốn gả cho anh không?” Mặc dù hai người đã bằng lòng thề non hẹn biển, ngày kết hôn cũng định rồi, nhưng anh vẫn như cảm thấy ở trong giấc mộng.

An Hòa bị khiến ép cận sức mấy lần, lúc này hơi nói chuyện cũng không có, chỉ nghe được giọng nói dịu dàng của anh cũng chỉ hừ hừ vài tiếng.

Hạ Viêm không hài lòng, ngón tay thon dài đang thăm dò giữa hai chân cô, mò thấy có chút ẩm ướt, tiếp tục hỏi: “Hử? có muốn không?”

Lúc này An Hòa rất miễn cảm, nơi mềm mại kia bị chạm nhẹ tới, cả người cô bỗng tỉnh hẳn, vội vàng gật đầu “Muốn, muốn!”

Hạ Viêm cười lên, cong cong khóe môi để lộ ra một nụ cười không đành lòng: “Muốn gì? Hử? muốn anh?”

An cô nương bị đùa giỡn cuối cùng cũng bật phát, ngón tay mảnh khảnh khép lại, bóng lên cổ anh, gào lớn: “Đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi!”

Hạ Viêm cười đến cong lưng, vội xin cô tha thứ.

Ngay lúc hai người đang đùa giỡn, bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa từ bên ngoài, động tác của hai người trở nên cứng đờ.

Giọng nói xấu hổ của An Cảnh Dương truyền vào: “khụ...Hòa Hòa... hai đứa nói nhỏ chút đi...”

“ ... ”

Lúc lâu sau An Hòa cũng chưa phản ứng, Hạ Viêm nhìn biểu tình trên mặt cô cười ‘hì hì’ gọi thần trí cô quay về.

Thuận tay vớ lấy lọ mỹ phẩm trang điểm trên bàn, tất cả đều ném tới trên người của Hạ Viêm, sau đó nhảy xuống bồ nhào đến trên người anh “a.a...a...a...em muốn giết anh!!!!”

Tác giả nói ra suy nghĩ: mọi người, chương tiếp sẽ có bước ngoặt

Về Quý Hồng Huyền thực ra tôi cũng đã viết được sơ lược rồi, chờ sau này rảnh rỗi sẽ viết tiếp, là một chuyện xưa không tệ...

46. Chương 46

Hôn lễ của An Hòa với Hạ Viêm được quyết định vào ngày 18 tháng 10, tuy thời gian hơi gấp nhưng rất cả đều có mẹ An lo liệu, Alice cũng giúp sức, An Hòa không cần quan tâm tới các loại chuyện vụn vặt của hôn lễ, việc duy nhất cô làm chính là chọn cho mình bộ váy cùng giày đẹp nhất, sau đó đi chụp ảnh cưới thật đẹp với Hạ Viêm.

Bởi vì từ khi về nước Quý Hồng Huyền chuyển từ đứng sau hậu đài lên trận tuyến, hơn nữa cường độ làm việc ngày càng cao nên lượng công việc của Hạ Viêm giảm đi rất nhiều, ban ngày có thể dành thời gian đi đi thử quần áo với An Hòa.

Cầu Cầu vẫn ở lại nhà họ An, thỉnh thoảng Quý Hồng Huyền cũng sẽ đến ăn cơm với con nhưng rất trầm mặc, Cầu Cầu có lúc cũng muốn làm nũng với ba nhưng nhìn đến sắc mặt của ba thì chùn bước, sự háo hức của cậu nhóc cũng bị gảm sút.

An Hòa nhìn thấy mà đau lòng, cho nên mỗi lần ra ngoài đều mang theo nó đi theo, nhưng ra khỏi cửa thì Cầu Cầu lại không tranh giành, âm ỉ như trước kia, chỉ im lặng ngồi chơi trò chơi ở một bên.

Hạ Viêm có nói với Quý Hồng Huyền mấy lần, nhưng mỗi lần Quý Hồng Huyền đều chỉ nhún mày nói chờ... chờ... chờ...

Hạ Viêm không biết ý chờ của anh ấy là chờ gì, tình hình gần đây của công ty anh cũng hiểu rõ, Hạ An ở thành phố A như hắc mã xuất thế ngang trời, nổi bật và cường thịnh, không ai có thể theo kịp.

Chính bản thân của Quý Hồng Huyền cũng khác thường, chỉ cần những lần gặp gỡ ở thành phố A có mời là anh liền tham gia, trong khoảng thời gian ngắn anh nhanh chóng trở thành vương giả mới của giới thượng lưu thành phố A.

Quý Hồng Huyền là người như thế nào, tuy anh không phải hiểu được hoàn toàn nhưng cũng là tám chín phần, anh lơ mơ cảm thấy anh ta có gì đó vương mặc, dùng 6 năm để tính kế từng bước, giày công tính toán thế cục.

Thực ra Hạ Viêm rất háo hức, thế cục này giăng ra vài, cuối cùng ai là người bị vây lại?

Chờ đến lúc An Hòa đi vào phòng thay đồ, Hạ Viêm ngồi xuống sofa, một bàn tay đặt lên vai của cậu nhóc đang chơi PSP, dùng giọng nói như nói với một người đàn ông: “Cầu Cầu, có phải con cảm thấy ba không yêu con không?”

Cầu Cầu dừng động tác trên tay, môi bặm lại lắc đầu nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt thì lại bán đứng cậu bé.

Hạ Viêm nói lời sâu xa: “Có đôi khi, xa cách cũng không có nghĩa là không quan tâm, có lẽ là vì quá quan tâm nên mới trở thành không biết làm thế nào, mất đi phương hướng, trở nên mê man, cho nên không biết làm sao, mới làm cho người đó hiểu được, trên thế giới này vẫn còn một người có thể khiến bản thân có loại cảm giác đó, mới cho người đó hiểu rằng thì ra có một người tồn tại như thế còn quan trọng hơn so với sinh mệnh của người đó...”

Sờ đầu của cậu bé, Hạ Viêm nói tiếp: “Ba nuôi biết bây giờ con chưa hiểu, nhưng đến một ngày nào đó con sẽ rõ, ba của con không phải không quan tâm, không thương yêu con mà chính cậu ta gặp phải vấn đề khó, khiến cho cậu ấy không biết nên làm gì lúc đó...con phải hiểu cho ba con, hơn nữa con cần phải làm một người con trai ủng hộ ba con, cho ba con sức mạnh, biết không?”

Cầu Cầu mông lung nhưng vẫn gật đầu, ba nuôi nói mặt khác của ba nhưng không rõ, nhưng có một câu bé nghe hiểu được “Bây giờ ba đang khó khăn, cần nó!”

Dùng sức gật đầu, cậu bé vỗ ngực nói với Hạ Viêm: “Ba nuôi yên tâm, Cầu Cầu sẽ bảo vệ ba!”

Hạ Viêm sờ sờ đầu nhỏ của bé, mỉm cười, càng ở cùng Cầu Cầu càng nhiều càng phát hiện đứa bé rất đáng yêu, anh từng mơ đến một ngày có thể dạy con mình như thế, dạy nó kiến thức để cùng nó lớn lên, sau đó làm một người đàn ông đội trời đạp đất, đi tìm hạnh phúc của bản thân và bảo vệ nó.

Lúc An Hòa đi tới, thấy vẻ mặt trầm tư của Hạ Viêm, khuôn mặt nghiêng với đường cong dịu dàng như tượng điêu khắc, môi mỏng hơi cong lên, đang ôm cậu nhóc kia ở trong ngực nhẹ nhàng nói gì đó.

Việc này khiến cô nhớ tới lần đầu tiên gặp anh, anh đứng dựa vào cửa, đó là khuôn mặt đẹp nhất mà cô từng thấy, nhưng không cười, không ảm áp.

Mà hiện tại, mỗi ngày anh đều cười rất vui vẻ.

Cảm giác giống như có người đang nhìn mình, Hạ Viêm ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt yên tĩnh và mỉm cười với cô.

Trình Liệt đứng ở cửa nhìn thấy tình cảnh ở bên trong như thế, ngực như bị dao cắt, rất đau. Sophia néo cánh tay anh rất chặt, Trình Liệt ngoảnh lại nhìn cô không hề thay đổi sắc mặt, sau đó đẩy cửa đi vào.

“Woa.... áo cưới rất đẹp,,,”

Tràng tiếng Anh lưu loát văng lên trong cửa hàng áo cưới, An Hòa hơi ngẩng người, quay đầu lại liền thấy Trình Liệt đang im lặng đứng cười với cô.

“A Liệt...” Cô kêu to, nhấc chân lên chạy tới chỗ anh.

Nhưng chưa được mấy bước thì chân của cô đã đông cứng ở nơi đó.

Khuỷu tay của Trình Liệt đang khoác tay của mỹ nhân kia, giống như cô gái xinh đẹp đã tự giới thiệu hai lần trước, Sophia.

“Hai người....”

Sophia tiếng lên một bước, đưa tay ra cười duyên nói: “Vẫn chưa chính thức tự giới thiệu, tôi là Sophia, là vợ sắp cưới của Liệt”.

Cô ấy là..... vợ sắp cưới..của A Liệt...!

Hạ Viêm đứng lên từ sofa, đi đến bên người cô, ôm cô thể cứng đờ của cô vào trong ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Sophia, “Có gì sao?”

Sophia lảng lơ vén lọn tóc quăn của mình, vừa định nói thì bị ánh mắt lạnh như băng của Trình Liệt ngăn lại.

Trình Liệt thu lại ánh mắt, đi đến bên An Hòa, nói nhẹ: “Hòa Hòa, rất đẹp, gần đây có tốt không?”

“...tốt” Cô đáp trong ngơ ngác, sau đó đột nhiên đột ngột nắm lấy tay áo của Trình Liệt, nói vội: “A Liệt, vì sao anh ở cùng cô ấy? Anh thực sự thích cô ấy sao? Cô ấy.... cô ấy không phải là...” “người tốt”, haichữ đó không cách nào mà nói ra được.

Đương nhiên Trình Liệt hiểu được ý của cô, sờ đầu cô trấn an, giọng nói rất dịu dàng: “Yên tâm, anh rất tốt!” sau đó quay đầu nhìn về phía Hạ Viêm, đập anh một cái “Chúc mừng!”

Hạ Viêm gương giọng gọi J đứng ở một bên, giao Cầu Cầu cho anh ta, nói: “Mấy người về trước đi!” Sau đó vỗ cánh tay Trình Liệt, “Nào, cùng đi ăn cơm đi!”

Khi thay quần áo đi ra, An Hòa và Hạ Viêm đi một xe, Trình Liệt và Sophia đi một xe khác.

Lên xe, cô vội hỏi Hạ Viêm: “Sao bọn họ lại ở cùng nhau? Hơn nữa còn đính hôn rồi....không phải anh nói cô gái đó rất nguy hiểm sao....?”

Hạ Viêm chau mày, cũng không nói chuyện, đến lúc An Hòa bực lên anh mới mở miệng: “Lần trước anh bình an trở về, là Sophia ra mặt chặn người Nga!”

An Hòa sợ ngây người: “Anh nói là....A Liệt trao đổi với cô ấy...”

Hạ Viêm không nói gì, còn thản nhiên nhìn cô một cái, im lặng một lúc, anh nói: “Em yên tâm, Trình Liệt cũng không phải là người không!”

Nhưng An Hòa ngoảnh mặt ra hướng cửa sổ xe, một câu cũng không nói. Trong lòng Hạ Viêm hơi bức bối, tay đưa tay đến nhưng giữ chừng thì lại bỏ xuống. Cả đường tới khách sạn hai người đều không nói chuyện.

Lúc ăn cơm, Hạ Viêm bóc tôm bỏ vào trong bát An Hòa, Sophia ngồi đối diện cười tào nhả nói: “Anh Hạ đối với vợ chưa cưới rất tốt, khiến người ta phải ghen tị đó...”

Hạ Viêm thuận miệng nói: “Quá khen!”

Sophia nhích lại gần Trình Liệt, nũng nịu nói: “Liệt, chúng ta cũng chọn ngày kết hôn được không? Hôm mợ Hòa Hòa thật đó...”

Trình Liệt cũng không thèm nhìn cô một cái, giọng nói lạnh nhạt như đó không phải là chuyện của mình “Tùy ý”

Ăn cơm vừa áp lực lại vừa buồn bức, ngoài trừ Sophia thì những người còn lại đều không thể cười được. Đi ra từ khách sạn, bốn người tạm biệt nhau, trước khi đi Trình Liệt nói với cô lần này đến thành phố A làm chút việc, thuận tiện sẽ tham gia hôn lễ của hai người, An Hòa chỉ cúi đầu mà không nói câu nào.

Trình Liệt bất đắc dĩ chuyển sang nhìn Hạ Viêm, sau đó xoay người lên xe.

Lúc này người trông xe đưa chìa khóa đến cho Hạ Viêm, Hạ Viêm kéo tay cô nói nhỏ: “Lên xe đi!”

Trên đường về, hai người ngồi trong xe đều lãnh đạm im lặng, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của cả hai, tâm tình Hạ Viêm càng phiền não, lấy tay tung cả vạt ra, thuận tiện liếc nhìn người đang ngồi bên cạnh, sau đó dưới chân dùng sức giẫm một cái.

Xe đột nhiên tăng tốc cũng không làm cho An Hòa ngắc đầu, vẫn không hề nhúc nhích, mắt vẫn chỉ nhìn đầu gối của mình.

Sắp đến khu nhà họ An, Hạ Viêm phanh lại, đậu xe ở bên đường, ngón tay thon dài cầm chặt tay lái, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, anh hỏi từng chữ: “Em muốn như thế nào?”

Cô không nói, anh vẫn chờ, ánh đèn rực rỡ màu cam chiếu xuống nơi ngã tư đường không thể làm ấm lòng anh và đáy lòng lạnh lẽo của cô.

Một lúc lâu, cô nói: “Hạ Viêm, vì sao anh không nói cho em biết?”

Hạ Viêm chợt nhặt: “Nói cho em cái gì? Em có thể thay đổi được gì sao?”

Nháy mắt mắt cô liền đỏ lên, ngẩng đầu nhìn về anh hét lên: “Ít nhất cũng sẽ ngăn cản không để anh ấy lấy chuyện cả đời ra để giao dịch!”

Hạ Viêm tiếp tục cười khẩy: “Ý của em là, thà rằng để anh chết cũng không muốn cậu ta lấy một người phụ nữ mà mình không yêu!”

“Em....”

Giọng của Hạ Viêm lạnh như băng, “Dù anh ta cưới ai, đều không phải là người anh ta yêu, người anh ta yêu là em, làm sao em có thể hy vọng anh ta yêu người mà anh ta lấy, đó không phải là....”

“Bộp...”

Câu nói còn dở dang của Hạ Viêm đã biến mất trong tiếng vang thanh thúy đó.

47. Chương 47

“Bộp...”

Câu nói còn dang dở của Hạ Viêm biến mất trong tiếng tát thanh thúy.

Anh tỉnh táo lại trong nháy mắt, ảo não chỉ muốn cắn đầu lưỡi của mình, từ lúc hai người gặp nhau tới nay, anh chưa bao giờ nói nặng lời với cô như thế. Vừa định nói lời xin lỗi, ngẩng đầu lên thì đã thấy mặt cô đã mịt.

“Hạ Viêm, sao anh có thể nói những lời này?” Giọng nói thất vọng của An Hòa trước nay chưa từng có, như chưa bao giờ biết người trước mặt.

Đúng thế, sao anh có thể nói như vậy.... đáng nhẽ phải rất hạnh phúc, nhưng khi hạnh phúc đến thì anh ngày càng lo sợ, càng sợ hạnh phúc sẽ bị cướp đi, người đàn ông kia có ân tình trời bể với bọn họ, chodù cô không thương anh nhưng vẫn là người tồn tại có ý nghĩa đặc biệt với cô, anh là mối tình đầu của cô cùng tất cả những ký ức đẹp những năm tháng tuổi trẻ, nếu như yêu một cô gái tận đáy lòng làm sao có thể không để ý tình yêu trong lòng của cô gái, có một vị trí đặc biệt cho người đàn ông kia.

Trong xe lại chìm vào im lặng, An Hòa chỉ cảm thấy bàn tay vừa đánh anh vẫn còn hơi đau, cô dùng tay còn lại để lau nước mắt, bình tĩnh nói: “Chúng ta hủy đám cưới đi!”

Hạ Viêm vẫn đang suy nghĩ giải thích như thế nào thì bỗng giật mình, không thể tin được hỏi: “Em nói... cái gì?”

Cô nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh, “Dùng cả cuộc đời của A Liệt để đổi lấy bình an, làm sao chúng ta có thể yên tâm, thoải mái để hưởng thụ. Hạ Viêm, trừ phi An Liệt trở lại như trước kia, nếu không em sẽ không gả cho anh nữa!”

Nói xong cô mở cửa xe đi xuống mà không quay lại nhìn tiểu khu trước mặt.

Hạ Viêm nhìn bóng dáng của cô, ánh mắt hiện lên nỗi tuyệt vọng. An Hòa, em thực sự nghĩ đến, thực sự Trình Liệt không có năng lực để một cô gái không chế cả đời như vậy sao? Em để ý là sự áy náy với cậu ta hay là không nỡ và đau lòng?

Lúc Hạ Viêm về tới nhà, ngoại trừ An Hòa thì ba An, mẹ An và An Vũ đều ngồi trên sofa, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

An Cảnh Dương cau mày hỏi: “Ruột cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao lại muốn hủy lễ kết hôn?”

Hạ Viêm mệt mỏi nhắm mắt lại, anh không thể nói là vì Trình Liệt, như vậy họ sẽ nghĩ An Hòa vẫn chưa dứt tình cũ với Trình Liệt, khó tránh khỏi sẽ chỉ trích cô.

“Là vấn đề của con, con còn một chuyện phải xử lý, chôn, Hôn lễ có thể phải dời lại một thời gian.”

Diệp Hiểu Nhu lo lắng nói: “Việc gì quan trọng vậy sao? Còn quan trọng hơn cả việc chung thân đại sự...”

Hạ Viêm cúi đầu nói nhỏ: “Con xin lỗi...”

An Cảnh Dương định nói gì đó thì di động của Hạ Viêm vang lên, An Cảnh Dương phất tay ý bảo anh nghe điện thoại đi.

Là David gọi điện tới, mới nghe được câu đầu tiên đã khiến sắc mặt Hạ Viêm trắng bệch.

Anh nói, “Hạ Sí đã xảy ra chuyện!”

Hạ Viêm đứng bên ngoài thật lâu, cho đến khi màn đêm hoàn toàn buông xuống, anh mới bị tiếng điện thoại vang lên lấy lại tinh thần.

Lần này là điện thoại của Thiệu Tử Bác, “Đại ca, em đang trên đường trở lại nhà họ An, năm phút nữa sẽ đến.”

Hạ Viêm tắt điện thoại, lau mặt, xoay người đi vào trong phòng.

Phòng khách chỉ còn lại một mình An Cảnh Dương, Hạ Viêm đứng ở cửa, rồi đi qua.

An Cảnh Dương thấy anh, ngày thường thì vẻ mặt vui vẻ ôn hòa, giờ lại trở nên nghiêm trọng, “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Hạ Viêm biết nếu muốn An Cảnh Dương ủng hộ thì phải nói sự thật với ông “Lúc trước khi chúng con ở cùng nhau, đã thiếu Trình Liệt một ân tình rất lớn, hôm nay Hòa Hòa mới biết, cảm thấy có lỗi với cậu ta, chonên...” Anh ngẩng đầu nhìn An Cảnh Dương, trong ánh mắt hiện lên sự đau xót nặng nề: “Lúc đầu con định trở về rồi khuyên nhủ cô ấy, nhưng mà... vừa rồi Hạ Sí xảy ra chuyện, con phải qua đó ngay lập tức!”

Hạ Viêm vừa dứt lời thì tiếng còi ngoài cửa vang lên, kèn đầu tiên Hạ Viêm cúi đầu với người khác, anh đứng trước mặt An Cảnh Dương, cúi đầu thật thấp nói: “Chú An, con xin lỗi, con không thể thực hiện lời hứa, Hạ Sí chết rồi, nhất định con phải quay về.” An Cảnh Dương nghe thế, ngẩn ngơ trong một lát rồi hỏi “Hạ Sí chết rồi?”

“Nó một mình đi Mỹ tìm bạn gái, ở trên đường bị người ta...”

An Cảnh Dương im lặng một lát, giọng nói nghiêm túc trầm xuống: “Cho nên con phải quay về để trả thù?”

Hạ Viêm im lặng một lát, lại cúi đầu nói: “Không, nếu như Hạ Sí chết có thể để mọi việc được bình an, thì cần gì phải khổ sở, con cũng sẽ từ bỏ, nhưng mà... sự thực rất rõ ràng, đối phương là nhằm vào con, chỉ cần con còn sống sót thì bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ của mình.” Cho nên chuyện này tất yếu phải có một kết thúc, nếu không người chết lúc này là Hạ Sí, tiếp theo thì không biết sẽ là ai, anh không thể lại chịu đựng để mất đi bất cứ thứ gì thuộc về anh.

Nói xong, anh không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

An Cảnh Dương gọi anh từ phía sau: “Không nói tiếng tạm biệt sao?”

Hạ Viêm dừng bước, môi cắn chặt, ánh mắt sâu xa nhìn thoáng qua lầu hai, sau đó cúi đầu nói bình thản: “Không...” sợ một khi nhìn thấy cô thì sẽ không nở rời đi, sợ không biết nên mở lời như thế nào, sợ đối mặt với khuôn mặt sợ hãi, tuyệt vọng của cô.

“Chuyện Hạ Sí đừng nói cho cô ấy biết...”

“Còn nữa, bảo cô ấy đừng chờ con nữa...”

Gió lạnh lùa vào cửa cảnh cửa, thổi sàn sạt cuốn HoàngLịch trên bàn, An Cảnh Dương ngẩng đầu, trên lầu hai, một bóng dáng màu trắngđang lẳng lặng đứng trốn sau cột trụ, hơi run rẩy.

Màn đêm ngoài cửa sổ giống như một con dã thú lớn, xé rách lòng Hạ Viêm, càng ngày càng không thể hô hấp được. Anh ấn cửa sổ xuống, trong nháy mắt gió thu lạnh lẽo lùa vào, thổi đến gương mặt ướt át lạnh như băng của anh, thổi vào trong lòng anh.

Đây là lần đầu tiên Thiệu Tử Bác nhìn thấy người đàn ông mạnh mẽ như thần ở trong lòng anh lại có thể đau khổ bất lực như thế, anh vẫn theo quan sát, do dự thật lâu mới nói: “Cậu yên tâm, An Hòa sẽ không có việc gì đâu...”

Hạ Viêm ngồi nhìn ngoài cửa sổ vẫn không nhúc nhích, ngoại trừ sợi tóc bị gió thổi bay thì chẳng khác gì một bức tượng điêu khắc, cho đến lúc Thiệu Tử Bác nghĩ anh sẽ không nói nữa thì Hạ Viêm lại nói một cách thản nhiên: “Cậu ở lại...”

“... cái gì?” Thiệu Tử Bác nghĩ mình nghe nhầm, hơi thở có chút rối loạn.

“Cậu ở lại thành phố A, chăm sóc họ thay tôi.”

“Không được! Sao em có thể để cậu đi một mình được!”

“Có J là đủ rồi, cậu với David không phải về... đây là mệnh lệnh.” Họ cũng không dễ dàng gì mà tìm được hạnh phúc cho mình, bọn họ đã ra sức lâu như thế, cẩn thận, dịu dàng bảo vệ, nhưng cũng đánh không lại sự tàn nhẫn của vận mệnh.

Nhưng mà, ít nhất đừng để hạnh phúc của mỗi người đều không thể nắm giữ được.

“Không thể”

Hạ Viêm quay đầu, vỗ nhẹ lên vai của Thiệu Tử Bác nói: “Ở trong mắt tôi, các cậu cũng như Hạ Sí vậy, tôi vẫn hi vọng bảo vệ được nó, nhưng cuối cùng lại hại nó, cho nên, đừng để tôi lại phải tiếc hận, các cậu hãy sống thật tốt thì tôi mới có thể yên tâm, còn có nhà họ An nữa, đó mới là điều quan trọng nhất của tôi, hãy bảo vệ họ thay tôi...”

Đây là lần đầu tiên Hạ Viêm nói với Thiệu Tử Bác những lời nói ám áp như thế, nghe đến trong tai Thiệu Tử Bác, là di ngôn cũng như lời dặn dò.

Mũi của anh hơi cay, ánh mắt đỏ lên như sung huyết, cuối cùng cũng cắn răng đồng ý: “Được, anh yên tâm!”

Tới sân bay, J và David cũng chờ ở đó, Hạ Viêm lại nói gì đó với David, Thiệu Tử Bác ngồi trong xe không nghe thấy, chỉ thấy cảm xúc David rất kích động, không quan tâm mặc kệ đi tới hướng vào sân bay nhưng lại bị J đánh một cái trên bụng nên ngã xuống nằm cuộm mình trên mặt đất.

Hạ Viêm không ngoảnh đầu mà đi thẳng tới hướng máy bay đậu.

Đợi đến lúc máy bay đã cất cánh, Thiệu Tử Bác mới đi từ trong xe tới bên người David, giúp cậu ta đứng lên, lại kinh ngạc khi nhìn thấy một người luôn vô tâm vô phể như David mà trên mặt lại dính đầy nước mắt.

Thiệu Tử Bác vỗ vai cậu ta, định mở miệng nói chút lời an ủi nhưng lại không biết nói như thế nào, cuối cùng lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đã không còn hình bóng của chiếc máy bay đâu.

48. Chương 48

Năm năm sau.

Ở cửa vườn trẻ An Lâm xuất hiện một chiếc xe đạp leo núi nhỏ màu đỏ rất lóe mắt, ngồi trên xe là một cậu bé mười tuổi, cậu bé sở hữu một khuôn mặt tuần tú tinh xảo, mặc bộ đồ thể thao màu xanh lam đẹp trai ngất trời, tuy còn nhỏ nhưng có thể nhìn thấy dáng người thon dài phóng khoáng.

Chỉ một lát sau khi vườn trẻ mở cửa, từ bên trong tràn ra một đám tinh linh riu rít. Quý Thánh Khâu vươn cổ dài để tìm kiếm trong đám người, rất dễ để tìm ra một bé gái trong chiếc váy công chúa màu hồng nhạt buột chai bím tóc đuôi sam.

“Mạch Mạch....” giọng của cậu bé rất to, gọi cô bé có đứng cách đó không xa, phụ huynh của mấy đứa bé đến đón con cũng quay đầu nhìn lại. Tuy đây không phải là lần đầu tiên thấy cậu bé nhưng mọi người vẫn không nhận được mà khen ngợi: “Đây là con nhà ai thế, rất đẹp trai...”

Quý Thánh Khâu không để ý đến lời khen ngợi của người khác, nhận ba lô của cô bé rồi bỏ vào trong giỏ xe, sau đó hơi dùng sức ôm cô bé đặt lên sau ghế ngồi.

Hôm nay tiểu cô nương Mạch Mạch không vui, ngồi phía sau im lặng không nói lời nào, Quý Thánh Khâu vừa đạp xe vừa hỏi: “Mạch Mạch, làm sao thế?”

Mạch Mạch tức giận chu miệng rồi nói: “Tiểu Béo ngồi sau em nói em là đứa trẻ không có ba, bạn ấy nói dối, rõ ràng mẹ nói, ba là nhân viên du hành vũ trụ, đi đến mặt trăng hái sao cho em!”

Quý Thánh Khâu phanh xe lại dừng ở bên đường, sau đó xuống xe ôm cô bé xuống, chiếc xe ô tô màu đen đi theo hai đứa bé cũng dừng lại.

Quý Thánh Khâu ôm cô bé đến bậc thang ven đường ngồi xuống, ngồi xổm trước mặt lau nước mắt cho cô bé: “Mạch Mạch tin lời mấy bạn đó sao?”

Cô bé nhỏ cố gắng dùng sức lắc đầu nhưng sau đó lại gật đầu: “Soa Soa cũng không có ba, mẹ bạn ấy nói ba bạn ấy đi tới mặt trăng, nhưng mà em lén nghe thấy cô giáo nói thực ra ba bạn ấy đã chết rồi...”

Quý Thánh Khâu nhẹ lau sạch khuôn mặt mềm mại của bé, hỏi nhỏ: “Vậy bây giờ ai là người quan trọng nhất đối với Mạch Mạch?”

Mạch Mạch mở to hai mắt khó hiểu nhìn cậu, ngơ ngách hỏi: “Là mẹ đó, còn có anh Khâu nữa...”

“Vậy Mạch Mạch hi vọng nhìn thấy mẹ đau lòng không?”

Cô bé nhỏ dùng sức lắc đầu.

Quý Thánh Khâu thấy khuyên bảo đã thành công, tiếp tục nói: “Nhưng nếu Mạch Mạch về nhà khóc đòi ba thì nhất định mẹ sẽ rất đau lòng, Mạch Mạch thương mẹ nhất đúng không? Cho nên nhất định không được để mẹ khóc, hử?”

“Ừm!”

“Cho nên chúng ta đừng hỏi mẹ được không? Chờ tới lúc Mạch Mạch trưởng thành, anh Khâu sẽ đi tìm ba với em, anh tin rằng, ba của Mạch Mạch vẫn còn sống, không chừng là đang bị lạc đường, nhất định là bây giờ đang ở đâu đó chờ Mạch Mạch tới đón mình!” Tuy cậu bé còn nhỏ, nhưng những lời mà Hạ Viêm nói trong tiệm áo cưới ngày mà Hạ Viêm rời đi, cậu bé vẫn nhớ như in.

Cô bé mỉm cười chớp chớp đôi mắt lưng tròng, vươn bàn tay nhỏ bé ngoéo tay với cậu bé: “Hứa rồi đó, khi nào em trưởng thành thì phải đi tìm ba với em đó!”

“Ừ. Ngoéo tay!”

Lúc về đến nhà họ An, mới vào cửa Mạch Mạch liền gọi: “Bà ngoại, ông ngoại, cháu đã về rồi!”

Diệp Hiểu Nhu đang nấu cơm tối, nghe thấy giọng nói ngọt ngào của bảo bối nhỏ nhà mình liền buông rau cần trong tay ra rồi đi rang cải.

“Mạch Mạch đã về rồi, nào, để bà ngoại ôm cái nào...” Diệp Hiểu Nhu và An Cảnh Dương thương đứa cháu ngoại này từ trong tâm khảm, còn yêu thương hơn An Hòa trước đây, ngày thường, chỉ cần An Hòa nói nặng lời với bé thì sẽ bị Diệp Hiểu Nhu lải nhải cả ngày.

Diệp Hiểu Nhu hôn lên trên mặt cô bé, hỏi: “Hôm nay Mạch Mạch có ngoan không? Có chuyện gì thú vị nói cho bà ngoại nghe với?”

Mạch Mạch nhìn Quý Thánh Khâu ngồi trên sofa, chum miệng nói: “Hôm nay Mạch mạch rất ngoan, học viết được tên của mẹ và bà ngoại nữa...”

Diệp Hiểu Nhu cười ngạc nhiên: “Thật sao? Mạch Mạch rất giỏi, nào, đi rửa tay với Cầu Cầu rồi vào ăn cơm nhé.”

Quý Cầu Cầu đứng lên, cơ thể nhỏ bé nói với Diệp Hiểu Nhu: “Hôm nay cháu không ăn ở đây, mẹ cháu bảo hôm nay đích thân xuống bếp nên bảo cháu về nhà ăn.”

Mạch Mạch mở to đôi mắt tò mò hỏi: “Anh Khâu, dì Quân Quân nấu cơm có thể ăn không?”

Quý Cầu Cầu: “...”

Buổi tối, đến khuya An Hòa mới về đến nhà, hôm nay công ty du lịch đón một đoàn khách nước ngoài do cô phụ trách đón tiếp. Lúc đầu 5 giờ chiều là đã xong, nhưng có một người khách làm mất cameras nên cô đành đưa người đó quay lại để tìm.

Lúc đầu cô cũng không hi vọng gì vì đây là địa bàn chuyên mất trộm. Tìm thì chẳng khác nào mò kim đáy bể, nhưng lại không ngờ đến khi bọn họ tìm kiếm mà không có kết quả đang trên đường trở lại thì bảo vệ gọi điện tới nói có nhân viên nhặt được cameras, vì thế hai người lập tức trở về.

Đi lại mệt nhọc, đến lúc An Hòa về đến nhà đã sắp 9 giờ tối. Cô đi vào phòng ngủ, mở đèn đầu giường, lại nhìn thấy cô bé đáng ragiờ này đã ngủ thì đang nằm trên giường, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô.

An Hòa cúi người hôn nhẹ lên mặt bé: “Bảo bối, sao vẫn chưa ngủ?”

Hôm nay mạch Mạch bị buổi nói chuyện của Quý Thánh Khâu làm chấn động, lần đầu tiên bé cảm thấy được mẹ cũng không phải vĩ đại như trong tưởng tượng của mình, mẹ cũng là con gái, cũng cần được bảo vệ.

Cô bé vụng về đứng lên, cơ thể mềm mại nhào vào trong lòng An Hòa, bàn tay nhỏ nhẹ khẽ vuốt lưng của An Hòa: “Mẹ yên tâm, Mạch Mạch sẽ luôn ở cùng mẹ, bảo vệ mẹ...”

An Hòa hơi ngạc nhiên vì hành động bất ngờ của con gái, sau một lát, trong lòng lại tràn đầy ấm áp, cô ôm con chặt trong lòng ngực, hôn xuống trên đầu bé: “Ừ, mẹ có Mạch Mạch, Mạch Mạch sẽ bảo vệ mẹ..”

Gần đây Mạch Mạch rất bận.

Sắp tới ngày quốc tế thiếu nhi 1/6, các bạn trong lớp Mạch Mạch đều biểu diễn văn nghệ. Mạch Mạch biết hát và biết khiêu vũ nhưng hôm nay có mấy bạn nhỏ cũng đăng kí hát cho nên Mạch Mạch liền đăng ký khiêu vũ.

3 giờ chiều là thời gian tập luyện, Mạch Mạch vừa xin lại khiêu vũ cũng giỏi nên cô giáo vũ đạo liền cho Mạch Mạch làm người múa dẫn đầu.

Sau khi luyện múa đi ra, thường thường Quý Thánh Khâu đã chờ ở cửa, vừa thấy cậu bé đến, cô bé nhỏ liền bủi môi oán giận vì sao hôm nay lại mệt như thế, ngay cả chiếc xe đạp được thích nhất cũng lắc đầu không chịu ngồi.

Đồng chí Quý Cầu Cầu không thể có cách nào đối phó với cô bé này nên đành phải bảo lái xe xếp xe đạp lại bỏ vào sau ô tô, cậu ôm cô bé ngồi phía sau, rồi bóp véo miệng và bóp chân cho cô bé.

Nhưng khi về tới nhà, vừa nhìn thấy Hòa Hòa, Mạch Mạch vừa mới vénh mặt hất hàm sai khiến Quý Cầu Cầu lập tức thay đổi, không chỉ không oán thán mà trở nên rất lạnh trí lại hiểu biết.

“Mẹ, hôm nay mẹ mệt không? Mạch Mạch đảm lưng cho mẹ!”

Ánh mắt của An Hòa dịu dàng nhìn con gái, tiểu linh tinh đã giúp cô có sức chống đỡ đến bây giờ, cô sao lại yêu con bé như vậy....

Quay người lại ôm con gái mềm mại vào trong ngực, trong khoảnh khắc đó liền đuổi đi tất cả những mệt mỏi: “Mẹ không mệt...”

Mạch Mạch ôm mặt mẹ rồi hôn lên nói: “Mẹ, chú Thiệu nói chúng ta có rất nhiều tiền, căn bản mẹ không cần phải chịu khổ như thế...”

“Không phải vì tiền...” Ánh mắt An Hòa hơi hoảng hốt, bị con gái chọc vào nỗi đau mấy năm qua chưa từng nguôi, nụ cười của cô có chút đau xót, ngón tay mảnh khảnh vuốt về tóc con gái: “Vì mẹ muốn quên một chuyện, một chút chuyện... rất khó quên.” Những chuyện khắc cốt ghi tâm vừa đẹp vừa đau khổ, cô đã dùng nhiều năm để xóa nó đi nhưng ngược lại càng ngày càng rõ ràng.

Không biết mẹ vì cái gì mà thể hiện vẻ mặt như thế, nhưng Mạch Mạch biết mẹ đang không vui, bé muốn hỏi có phải mẹ đang nghĩ đến bà không nhưng nghĩ đến lời nói của Quý Thánh Khâu nên đành nín lại.

Nghiêng đầu nghĩ, bàn tay nhỏ bé bất ngờ bắt lấy cánh tay của An Hòa lắc lắc: “Mẹ, mẹ... cô giáo nói, lần này có nhân vật lớn tới xem chúng con biểu diễn, mẹ đoán xem là ai tới?”

An Hòa lấy lại tinh thần, cười với con gái, hỏi: “Là ai nào?”

“Là chú Hồng Huyền và chú Thiệu! Cô giáo nói Hạ An mua cho trường học chúng con rất nhiều đồ chơi cho nên phải mời ông chủ lớn đến xem chúng con biểu diễn!”.

Sau đó tự hào chỉ vào cái mũi nhỏ của mình nói: “Con múa dẫn đầu đó.”

An Hòa khẽ trán vào trán con, cọt nhẹ: “Mạch Mạch có tương lai hơn so với mẹ đó.” nghĩ đến năm cô cái gì cô cũng không biết, ca hát ngâm âm không được, tứ chi nhảy múa cũng không xong.

“Mẹ, ngày kia là ngày 1/6, mẹ muốn đến xem con biểu diễn không?”

An Hòa nhú mồm khó xử: “... ngày mai mẹ phải đi công tác, ngày kia thì có thể...”

Nghe thấy thế Mạch Mạch ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói rất ngọt ngào: “Không sao mẹ à, dù sao ông bà ngoại đều đi mà, anh Khâu cũng đi nữa, quay hình lại rồi mang về cho mẹ xem là được rồi.”

Trong lòng An Hòa ngổn ngang, dù cho nhiều người đi cũng không giống nhau, mẹ thì vẫn không thể thay thế được, nói không đi thì cô bé sẽ thất vọng.

“Thôi, mẹ không đi, có gì có thể quan trọng bằng Mạch Mạch của mẹ chứ?” cô cũng muốn đi xem, cô con gái bé bỏng của cô đứng dưới ngọn đèn lồng lánh của sân khấu, hào quang bắn ra bốn phía.

Ngày quốc tế thiếu nhi, nhà họ An đặc biệt náo nhiệt, sáng sớm Diệp Hiểu Nhu cử người đưa Mạch Mạch tới trường học, sau đó lại đánh thức An Cảnh Dương, An Vũ và Hình Mỹ Lâm.

Lúc An Hòa dọn dẹp xong đi vào, Diệp Hiểu Nhu đã ăn mặc rất đẹp, đang chọn tây trang cho An Cảnh Dương.

Diệp Hiểu Nhu hôm nay phá lệ mặc bộ váy hoa liền thân mà nhiều năm qua chưa dám mặc, An Hòa thấy nhìn không được nghịch ngợm đối giọng nói: “Mẹ, khi mẹ mặc bộ này đi vào lễ trường thì toàn bộ đồng bào nam giới từ 17 đến 70 tuổi sẽ nghiêng ngả vì mẹ mất.”

Diệp Hiểu Nhu ngượng ngùng, cười mắng “Con bé chết tiệt này!”

Lúc này dưới lầu truyền đến giọng nữ trong trẻo: “Chú dì ơi, Hòa Hòa, mọi người chuẩn bị xong chưa?”

Người đến là vợ của Quý Hồng Huyền, Hách Liên Quân, AnHòa đi đến cầu thang thì chào hỏi với người phía dưới: “Rồi...rồi...” Lạigiường giọng gọi: “Ba mẹ, nhanh lên.”

Quý Hồng Huyền vì thuận tiện nên lấy xe Lincoln đi, trong xe ngoại trừ một nhà ba người Quý Hồng Huyền thì còn có vợ chồng Đằm HâmNgôn, cùng đứa bé mới đầy tám tháng ôm trong lòng.

Lên xe, An Hòa bế Thiệu Đông Đông từ trong lòng ĐổngHâm Ngôn đang ngủ xùi cả bọt mép, Quý Thánh Khâu cũng chạy lại, chạm nhẹ vào khuôn mặt của Đông Đông “Đông Đông lớn thêm chút nữa cũng sẽ không giống chúThiệu đâu...”

Thiệu Tử Bác vốn đang ngồi bàn bạc dự án mở rộng côngty với Quý Hồng Huyền, nghe vậy duỗi chân dài ra đá Quý Thánh Khâu.

Thân thể Quý Cầu Cầu linh hoạt nên tránh được, mấy năm nay đi theo Thiệu Tử Bác, David vật lộn, hơn nữa ba mình cũng không phải chẳnggì không, cho nên bạn nhỏ Cầu Cầu đã luyện được bản lĩnh.

Lúc xe tới trường học, mới xuống xe, di động của AnHòa vang lên, vừa nhìn là thấy số điện thoại của công ty du lịch, vì thế nói với những người khác: “Mọi người vào trước đi, lát nữa tôi vào sau.”

Là ông chủ gọi điện tới, thảo luận chuyển nhượng lại công ty du lịch.

Công chủ công ty đã sắp 50 tuổi, vợ qua đời sớm, hai đứa con đều ở nước ngoài, năm trước ông bị ngã gây chấn thương ở chân, nhưng hai đứa con vẫn ở nước ngoài nên ông cũng ra nước ngoài để sống với con.

Kéo dài tới năm nay, ông cũng quyết định ra nước ngoài dưỡng lão, nhưng công ty này là một tay ông gâu dựng nên, nếu đóng cửa thì rất luyến tiếc.

Bình thường ông rất coi trọng An Hòa, biết cô xuất thân từ gia đình danh giá, nhưng không bao giờ cao ngạo vì mình là thiên kim tiểu thư, hơn nữa làm việc rất thận trọng, thái độ cư xử cũng rất thân thiện, vì thế ông đã có ý tưởng nhượng lại công ty đi lịch cho An Hòa.

An Hòa cũng đồng ý rất nhanh, dù sao cô cũng cần một công việc, đối với cô mà nói làm chủ hay làm thuê cũng không quá khác biệt, vả lại đây cũng là một loại tin tưởng của người ta với cô.

Hàn huyền điện thoại một lúc, lúc An Hòa tắt điện thoại thì trên hội trường đã truyền đến tiếng giới thiệu non nớt, cô cất di động rồi vội vã chạy vào bên trong.

Đa số chỗ ngồi đã chật người, bởi vì sắp bắt đầu tiết mục nên An Hòa không đi tìm những người khác, tự mình tìm một chỗ ngồi ở phía sau.

Tiết mục của Mạch Mạch bị đảo ngược thành diễn thứ hai, An Hòa chống cằm nhìn chăm chú, khuôn mặt tươi tắn lộ ra nụ cười dịu dàng. Con gái của cô, thiên sứ nhỏ của cô, mặc chiếc váy công chúa trắng tinh, sáng chói trên sân khấu, ánh mắt sáng ngời tươi cười động lòng người.

Rất giống người kia, chỉ một nụ cười có thể khiến cô điên đảo yêu tận tâm can.

Thấm thoát 3 tiếng biểu diễn đã xong, lúc chào cảm ơn, dãy ghế lãnh đạo ở hàng đầu tiên đứng dậy, sau đó người đàn ông ngồi ở giữa quay người vỗ tay chào.

Ngoại trừ ba mẹ của những bạn nhỏ biểu diễn vẫn ngồi lại, còn những người khác đều đưa con ra ngoài, An Hòa cũng đứng lên, đi xung quanh tìm kiếm bóng dáng của ba mẹ.

Xuyên qua đám người, vất vả lắm mới đi đến phía trước, An Hòa giơ tay lên vỗ với Diệp Hiểu Nhu đứng cách đó không xa, nhưng khi nhìn thấy Diệp Hiểu Nhu thì thấy biểu tình phức tạp nói không nên lời trên gương mặt của bà.

Cô đi nhanh tới lo lắng hỏi: “Mẹ, mẹ sao thế?”

“Không... không sao...” Ánh mắt Diệp Hiểu Nhu mập mờ, ánh mắt vẫn đang trao đổi với An Cảnh dương.

An Hòa quay đầu nhìn về phía ba: “Ba?”

“À... chuyện đó...” Anh Cảnh Dương, người luôn trầm tĩnh như núi cũng có lúc do dự như thế.

An Hòa không hiểu được là có chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng rất nhanh đã có đáp án.

Sau khi biển người tản ra, lễ đường im lặng đi rất nhiều, giọng nói của Mạch Mạch mềm mại nổi bật và rất rõ ràng ngân vang cả trong hội trường, “Chú, chú rất giống ba cháu, cháu có thể gọi chú là ba không?”

49. Chương 49

Sau khi biển người tản ra, lễ đường im lặng đi rất nhiều, giọng nói của Mạch Mạch mềm mại nổi bật và rất rõ ràng ngân vang cả trong hội trường “Chú, chú rất giống ba cháu, cháu có thể gọi chú là ba không?”

An Hòa quay người lại theo tiếng nói, nhưng mới nhìn một cái thì máu trong người đã đông cứng lại.

Trên sân khấu, dưới ngọn đèn chớp sáng lóng lánh, cô bé nhỏ đang được một người đàn ông ôm vào trong lòng, mặt đối mặt, vừa cười vừa nói chuyện, mà hai khuôn mặt một lớn một nhỏ lại giống nhau như thế. Mấy lãnh đạo trong trường học đang đứng nói nhỏ xung quanh hai người.

Câu hỏi dễ thương của Mạch Mạch khiến người đàn ông giật mình, giọng nói dịu dàng và mềm mại đến hoa lệ: “Được!”

Ánh mắt cô bé sáng lên tức thì, vội hỏi: “Thật sự có thể sao?”

Hạ Viêm khẽ gật đầu, nhìn cô bé bằng ánh mắt trìu mến.

“Không thể!”

Cái miệng nhỏ nhắn của Mạch Mạch đang chuẩn bị kêu hai tiếng “ba ba” thì bỗng nhiên bị cắt ngang.

An Hòa chạy lên sân khấu với tốc độ nhanh chưa từng có, giật lấy cô bé trong lòng Hạ Viêm rồi đặt cô bé lên mặt đất chỗ chút dịu dàng nào, sau đó nắm một tay của cô bé, một tay hướng mạnh về phía miệng của Mạch Mạch.

“Ba có thể nhận bậy như thế hả? Ai bảo con có thể tùy tiện nhận người khác là ba như thế?”

Cái miệng nhỏ bé mềm mại của Mạch Mạch chưa bao giờ bị đối xử như thế, vừa đau nhức vừa hoảng sợ khiến cho cô bé khóc ngay lập tức, vừa khóc vừa nói rất lớn: “Ai cũng có ba, chỉ có Mạch Mạch là không có, mọi người đều chê cười Mạch Mạch... thực ra Mạch Mạch biết ba đã chết, nhưng Mạch Mạch muốn có ba, Mạch Mạch muốn có ba!”

Diệp Hiểu Nhu chạy tới đẩy An Hòa ra, ôm lấy cô bé Mạch Mạch đang khóc lớn vào trong lòng, đầu lòng mà dỗ bé, An Cảnh Dương cũng phát tức, khẽ mắng con gái: “Con đánh nó làm gì? Nó thì biết cái gì? Con đường này là con tự chọn, con trách ai được đây?”

Hạ Viêm đứng một bên nghe tiếng khóc đến khàn cả cổ của con gái mà lòng đau như bị ai nhéo, đau đến mức không thể thở nổi. Anh biết, lúc này An Hòa nhìn thấy anh với bao nhiêu tức giận và oán trách. Nhưng cố ý trút giận lên người con bé, anh cũng biết, những lời nói kia của An Cảnh Dương là nói cho anh nghe.

Hạ Viêm nhìn vẻ mặt âm trầm của An Cảnh Dương, cúi đầu nói với giọng chứa bao áy náy: “Con xin rồi...”

Đối với chuyện của anh, An Cảnh Dương coi như có biết một ít, nhưng trong lòng vẫn có chút trách cứ anh. Dù sao mấy năm nay con gái cũng chịu khổ như thế nào cũng đều rõ trong mắt ông.

An Cảnh Dương nhìn nhìn thì bị Diệp Hiểu Nhu đẩy một cái, nhìn An Hòa còn ngồi trên đất cả mặt vui trong đầu gối, muốn nói rồi lại thôi, hừ lạnh một tiếng rồi ôm cháu ngoại từ trong lòng của vợ cùng đi rang ngoài.

Thiệu Tử Bác vừa định lên tiếng nói gì đó nhưng bị Đồng Hâm Ngôn kéo lại, ánh mắt cảnh cáo nhìn anh, Thiệu Tử Bác đành im, mặt xám xịt đi theo vợ đứng qua một bên.

Qua một lúc lâu, có người vỗ nhẹ vai An Hòa.

Không biết Alice đã chạy tới từ lúc nào: “Hòa Hòa”

Im lặng một lát, An Hòa vẫn cúi đầu nói: “Các cậu đều biết trước rồi có phải không?”

Lúc đầu cô còn thấy kỳ lạ, rõ ràng Mạch Mạch nói người đến xem biểu diễn là ông chủ lớn của tập đoàn Hạ An, nhưng vì sao vợ chồng Quý Hồng Huyền, Thiệu Tử Bác lại ngồi ở chỗ khác, mà không phải ngồi cùng lãnh đạo của trường học.

Thì ra “ông chủ lớn” không phải là phó giám đốc, cũng không phải là tổng giám đốc, mà là ông chủ thực sự của Hạ An, là ông chủ 5 năm chưa từng xuất hiện.

Tuy Hạ Viêm đã chuẩn bị cả ngàn lần nhưng tới lúc này nhưng nhìn thấy cô đau khổ như vậy anh cũng đau lòng không biết phải làm sao.

Anh ngồi xuống, gọi cô rất thân mật: “Vợ à...”

An Hòa nghe thấy liền ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như dao cắt bắn về phía Hạ Viêm.

“Ai là vợ của anh? Anh xứng làm chồng người ta, xứng làm cha của người ta sao? Anh có mặt mũi không thể?”

Đèn trên sân khấu đã tắt, chỉ có mấy ánh sáng mờ mờ của mấy bó đuốc chiếu xuống mặt anh, anh cúi đầu, đôi mắt với hàng lông mi dài khép lại. Cô không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng lại có thể thấy 5 năm qua dường như thời gian không hề lưu lại bất cứ dấu tích nào trên mặt của anh.

Đầu Hạ Viêm cúi ngày càng thấp, ngập ngừng nói: “Anh xin lỗi...”

“Ngoại trừ xin lỗi ra anh còn có thể nói gì nữa không? Tôi tát anh hai cái rồi nói xin lỗi anh, anh sẽ không để tâm sao?”

Hạ Viêm vội ngẩng mặt lên, mặt hơi nghiêng như bộ dáng thiếu nợ “Anh rất tự nguyện để cho em đánh.”, “Sẽ không, sẽ không, tuyệt đối sẽ không, em đánh đi, đánh đi!”

Anh ngẩng cao đầu cô mới nhìn rõ, tuy anh không già dĩnhưng rõ ràng là gầy đi rất nhiều, khuôn mặt với đường nét góc cạnh nhưng bâygiờ hai gò má đã gầy đi rất nhiều.

Bỗng nhiên cô thấy đau lòng.

Trên đời có cô như thế, dù anh đi tới chân trời nào nhưng vẫn kiên trì và cố chấp rằng cuối cùng anh cũng sẽ về lại bên cạnh cô; trên đời có người đàn ông kia cũng khiến cô cam tâm tình nguyện chờ đợi, vì cô biết, dù cho vượt bao chông gai, dù trèo đèo lội suối thì nhất định anh vẫn sẽ trở về.

“Cút đi!”, An Hòa đứng dậy, nhìn thoáng qua đám người đang đứng xem trò hay ở bên cạnh, giọng nói lạnh như băng: “Nhìn cái gì? Về nhà hết đi!”

Thấy dáng vẻ này của cô mọi người cũng yên tâm, tuy vẫn rất tức giận, nhưng tức giận chứng tỏ cô cũng không còn hận Hạ Viêm, nếu không cô cũng sẽ không thêm tức giận như thế.

Chỉ là dù thế nào thì trong lòng cũng luôn oán trách, dù sao cũng nhiều năm như thế, để cô một mình cô đơn hiu quạnh nên tức giận sẽ không thể tiêu tan trong chốc lát được.

Trong lòng mọi người đều vẽ chữ thập thay cho Hạ Viêm, Thượng đế phù hộ, A di đà phật...

Ra khỏi cửa, mọi người đều lên xe, nhưng An Hòa lại bảo cô sẽ đi bộ về.

Thực ra nhà trẻ cách nhà họ An cũng không xa, đi bộ chừng mười phút là tới.

Cô đứng ở ven đường chật hẹp chỉ có thể dùng chân đá đồng đá trên đó, đứng đĩnh đi về phía trước, Hạ Viêm đi cách cô hai mét, vẫn luôn nhìn cô tha thiết, bảo vệ cho cô nhưng lại không dám lên tiếng nói chuyện.

Hai người đi như thế về đến nhà.

Vừa bước vào cửa, An Hòa nhìn cảnh tượng trong phòng khách cũng không chút ngạc nhiên nào, chỉ bình thần đổi giày đi vào trong.

Toàn bộ mọi người trong nhà cùng Đầm Hâm Ngôn, Alice đã ngồi chật cả ghế sofa trong phòng khách, còn anh chàng J không biết xuấthiện lúc nào thì bị đuổi ngồi chồm hổm trước cửa bếp.

Ngoại trừ Mạch Mạch thì vẻ mặt của người khác đặc biệt giống nhau, vừa lo lắng vừa phiền muộn, nhìn thấy khiến An Hòa thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Đi thẳng vào bếp rót chén nước uống ừng ực, mắt cũng không thèm nhìn người nào đó đi theo cô như cái đuôi cho đến bây giờ.

Đã nhiều năm rồi Hạ Viêm chưa từng ngượng ngùng quẩn bách như thế, trên sofa lớn một loạt già trẻ ngồi ngay ngắn, ánh mắt mỗi người đều có hàm ý chỉ trích, ngay cả mẹ vợ đại nhân luôn yêu thương anh cũng nhìn anh tức giận như thế.

Mấy tên thủ hạ không có tiền đồ, ngay cả liên tiếng cũng không dám, chỉ có thể đứng ở góc phòng dùng ánh mắt để cổ vũ cho anh.

Diệp Hiểu Nhu nói: “Hạ Viêm, con có biết con không nói một lời nào mà bỏ đi như thế Hòa Hòa đau khổ bao nhiêu không? Nó nhốt mình một tuần liền trong phòng không chịu ra ngoài.”

Đồng Hâm Ngôn nói: “Anh có biết sau khi biết mình có thai, lúc đi kiểm tra thai nhi người ta hỏi ba đứa bé đâu sao không tới, có biết lúc đó trong lòng cậu ấy ngổn ngang như thế nào không?”

Alice dùng ánh mắt kinh thường nói: “Aizz, lúc An Hòa sinh, đau đến tê tâm liệt phế, máu chảy như nước, bắn xa đến đầu kia...” (Lời của tác giả: người đẹp, cô quá khoa trương rồi...)

Đồng Hâm Ngôn làm bộ như kinh ngạc mà nhìn Alice “Hả, phải không? Lúc đó mình có chuyện nên đến muộn, mình chỉ biết lúc mình đến chỉ nhìn thấy An Hòa nằm ở đó với khuôn mặt trắng bệch, còn cho rằng cô ấy đã chết rồi chứ.”

Tay Alice xoa khuôn mặt của Mạch Mạch: “Nhưng vẫn tốt, Mạch Mạch là đứa bé rất hiểu biết, cho dù ở trường học bị người khác chê cười là không có ba nhưng lúc về nhà cũng không khóc trước mặt của mẹ.”

Đại hội xét xử trở thành đại hội ngược tâm, mấy lời nói thoảng qua như thế nhưng chẳng khác gì từng nhát dao đâm thẳng vào tim anh, đau đến mức không thể thở nổi.

Mấy người còn lại trên sofa, tôi một câu anh một câu rất hăng say, lúc này bỗng Mạch Mạch chỉ vào Hạ Viêm nói: “Dì ơi, chú kia khóc rồi kìa.”

Cuộc nói chuyện bỗng dừng lại, mọi người đều ngẩn ngơ nhìn.

Thực ra trong nháy mắt lúc cúi đầu kia, anh đã rơi xuống một giọt nước mắt, trùng hợp lại bị Mạch Mạch nhắm mắt nhìn chăm chăm vào anh nhìn thấy, cho đến lúc mọi người nhìn qua thì anh đã ngẩng đầu, giọt nước mắt kia cũng không thấy đâu nữa.

Chỉ một mình anh lẻ loi xấu hổ đứng trong phòng khách, đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, bị xem như người dưng, đáng vẻ hơi đáng thương.

An Hòa tựa vào cửa nhìn, nhớ tới Hạ Viêm của sáu, bảy năm trước, là một người đàn ông hăng hái, ngạo mạn trong thiên hạ, lúc đó cô chỉ dám sợ hãi mà nhìn anh, chưa từng nghĩ tới có một ngày anh sẽ đứng

trướcmặt người nhà cô, im lặng nhận sự trách mắng của mọi người chẳng khác nào lầ lẳng trì xử tử trong tâm anh.

Bọn họ oán trách anh là điều dĩ nhiên, nhưng trên thực tế mỗi người đều hiểu được trong mỗi việc, mỗi quyết định của Hạ Viêm đều vì bọn họ và xem họ như người thân.

Trong lòng mỗi người Hạ Viêm đều mạnh mẽ như thế, dù bề ngoài hay nội tâm. Nhưng mà dù có mạnh mẽ bao nhiêu thì Hạ Viêm cũng không phải là thần, anh là người, anh cũng sẽ bị thương, sẽ đau khổ, sẽ thức trắng đêm không ngủ được và cũng biết được lòng như dao cắt là như thế nào.

An Hòa đặt cốc nước xuống, bước nhanh vào phòng khách, đứng ở bên cạnh Hạ Viêm, đối mặt và gào lên với cả đám già trẻ ngồi trên sofa: “Nói đủ chưa? Mọi người đều nhàn quá phải không?”

a.....đau lòng rồi a.....

An Cảnh Dương thăm liếc mắt với những người khác, đứng dậy vươn vai nói: “Mọi người giãn tán hết đi, hôm nay đã rất mệt rồi, về nhà tắm rửa ngủ nghỉ đi.”

Mọi người không ý kiến.

Vì thế sau một trận náo loạn thì phòng khách náo nhiệt lúc đầu giờ bỗng yên tĩnh.

An Hòa quay đầu liếc anh một cái, anh tủi thân gọi: “Vợ à...”

Nhìn ánh mắt anh mà lòng cô trĩu xuống.

Cô nhìn đến sofa, đi qua đưa tay ra ôm lấy khán giả nhỏ duy nhất còn ngồi trên sofa rồi đi đến trước mặt Hạ Viêm, trán cô áp vào đầu con gái rồi nói: “Mạch Mạch, đây là ba.”

Mạch Mạch ngẩn người, giống như không thể tin được, người này với tấm ảnh dưới gối của mẹ giống nhau như đúc, vậy mà đây thực sự là ba của mình.

Hạ Viêm đưa tay ra với cô bé đang ôm cổ của mẹ: “Nào, Mạch Mạch...”

Mạch Mạch nhìn anh, lại liếc nhìn ánh mắt dịu dàng của mẹ, sau đó cơ thể nhỏ bé rất vui vẻ nhào ra từ trong lòng mẹ: “Ba ba!”

Hai chữ yếu ớt của con gái khiến lòng Hạ Viêm say ngay tức khắc, đón cơ thể nhỏ bé, đôi môi bạc in lên hai má của con, giọng nói hơi run rẩy: “Bảo bối của ba!”

.....

Người nhà họ An luôn ngủ sớm, đúng 9 giờ liền tắt đèn đi ngủ, An Hòa ôm Mịch Mịch đi về phòng ngủ.

Người nào đó da mặt dày cũng đi theo.

Trên giường lớn, Mịch Mịch ngoan ngoãn ngồi đối diện giờ tay lên chờ mẹ mặc áo, Hạ Viêm thấy An Hòa chỉ lo bắt tay vào làm mà không có phản ứng gì tính toán gì với anh, anh gạt tóc hỏi: “VẬY....VẬY ANH NGỦ Ở ĐÂU?”

Không đợi An Hòa trả lời, Mịch Mịch đã vẫy tay với anh: “Đương nhiên là ba ngủ cùng Mịch Mịch và mẹ rồi!”

Mắt Hạ Viêm sáng lên lập tức.

An Hòa liếc mắt nhìn cô nhóc với ý chí không kiên định kia, mới mặc quần áo được một nửa thì không thèm mặc tiếp, đứng lên đi thẳng vào phòng tắm.

Cái đồ nhóc con thấy sắc quen nghĩa, rõ ràng thường xuyên khóc trộm nói ba không cần mình nữa nhưng bây giờ nhìn xem, thay đổi nhanh hơn bất kì ai.

Hạ Viêm bắt đầu nhìn cửa phòng tắm đóng lại, đi đến ngồi xuống bên giường nắm cánh tay của con gái nhẹ nhàng kéo ta từ ống tay áo.

“Ba...”

Ôm cô bé đến rồi sửa lại tà váy, Hạ Viêm đáp rất dịu dàng: “Hử?”

“Hình như mẹ đang tức giận rồi...”

Ôm cơ thể nhỏ nhắn ấm áp của con gái đến trên đùi, Hạ Viêm thở dài nói: “Ba làm chuyện quá đáng, cho nên mẹ tức giận đó! Không biết mẹ có tha thứ cho ba không nữa...”

“Không đúng...” Tiếng phản bác giòn tan của Mịch Mịch vang lên, chìa ngón tay nhỏ bé mập mập lắc như thật, “Trước kia mẹ chưa từng gào to như thế với bà ngoại, Mịch Mịch thấy là mẹ không muốn để cho mấy người đó mắng ba đó, anh Khâu nói, dì Quân Quân cũng không để cho người khác mắng chú Hồng Huyền, bởi vì chỉ có dì ấy mới có thể bắt nạt chú ấy thôi, cho nên mẹ đang bảo vệ ba đó...”

“An Mạch Mạch” trong phòng tắm truyền đến giọng gào rútút giận của một cô gái.

Mạch Mạch che miệng cười, nói trộm bên tai Hạ Viêm: “Mẹ cũng chưa bao giờ mắc cỡ như thế.”

Trong ánh mắt Hạ Viêm tràn đầy ý cười, nhin không được mà hôn lên trên mặt con gái, mọi người đều nói con gái là tình nhân kiếp trước của ba, thực ra đâu chỉ có thế, con bé còn là thứ tốt đẹp nhất, loại thuốc giảm đau tốt nhất trong cuộc đời của anh. Một câu của con thôi có thể chữa khỏi toàn bộ đau xót của anh.

“Bảo bối, cảm ơn con, còn nữa, xin lỗi con.”

Mạch Mạch ghé vào trên vai Hạ Viêm rồi đếm tóc chơi, bé không hiểu vì sao Hạ Viêm lại nói lời cảm ơn rồi lại xin lỗi: “Vì cái gì ạ?”

Giờ nói của Hạ Viêm trước nay chưa từng nghiêm túc như thế: “Cảm ơn con, vào lúc ba không ở bên cạnh bảo vệ mẹ con, cảm ơn con đã sinh ra trên đời này, đồng ý làm con gái của ba....xin lỗi con vì ba không phải là một người ba tốt.”

Nghe thấy thế, Mạch Mạch từ từ trượt xuống vai Hạ Viêm, cúi đầu xuống nói khẽ: “Ba, bạn Sa Sa ở lớp con cũng không có ba, mẹ của bạn ấy nói ba bạn ấy đi tới mặt trăng, nhưng có một lần, con ở văn phòng nghe thấy cô giáo nói, thực ra ba của Sa Sa đã chết... sau đó con nghĩ, ba cũng giống như ba của Sa Sa, cũng đã chết. Nhưng con vẫn luôn tin lời mẹ nói, như thế mỗi ngày mẹ sẽ không khóc nhè nữa...”

Sau đó, bé ngẩng đầu nói với anh: “Thì ra mẹ không gạt con, thực sự ba không chết, còn trở về tìm Mạch Mạch với mẹ nữa, thực sự Mạch Mạch rất vui!”

Con gái nhỏ nhưng lại có thể nói ra những lời hiểu biết như thế khiến hốc mắt Hạ Viêm lại đỏ lên.

Đều tại anh không tốt, con bé vốn là cô công chúa nhỏ không lo không nghĩ, lớn lên trong sự chiều chuộng che chở và vui vẻ mà không phải giống như bây giờ, còn nhỏ tuổi mà phải lo lắng nhiều thứ, lại còn bị bắt nạt nữa.

Lúc từ phòng tắm đi ra, An Hòa thấy Hạ Viêm tựa vào đầu giường, cầm một quyển sách trong tay, đang đọc truyện thiếu nhi cho bạn nhỏ có đôi mắt to nằm trong chăn.

An Hòa cầm máy sấy đến phòng khách sấy tóc, quay lại thì thấy cô nhóc kia đã dựa vào cánh tay của ba để ngủ. Cô thả máy sấy xuống, không thèm nhìn Hạ Viêm, lại đi ra ngoài.

Hạ Viêm từ từ rút tay ra, đắp lại chăn cho con gái, đưa nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Đi vào phòng khách sát bên cạnh, An Hòa mặc váy ngủ tơ tằm, đang ôm gối ngồi ngẩn người trên sofa.

Hạ Viêm đi qua, im lặng ôm cô, cô mảnh khảnh hơn sovới trước kia, ôm vào trong lòng khiến cho anh có một cảm giác không chân thật.

Ôm cô vào trong đặt lên giường, An Hòa lập tức quaylưng lại với anh.

Hạ Viêm nhìn cô một lát, dịu dàng nói: “Hòa Hòa, nói chuyện với anh được không?”

An Hòa vẫn không nói chuyện.

Vì thế Hạ Viêm tự nói, kể về tang lễ của Hạ Sí, kể về mấy năm nay anh với Trình Liệt như thế nào, phải thận trọng như thế nào,nói Trình Liệt trong nguy hiểm tìm thắng lợi như thế nào, kể chuyện họ làm sao đánh bại được người Nga, nói anh mỗi ngày đều nhớ cô đến mất ngủ, nói khi anh nhìn thấy di động nhưng làm sao cũng không dám gọi bấm số của cô.

Nói tới khuya, ngay cả đèn đường của tiểu khu cũng tắt hết nhưng anh vẫn không gấp, kể cho cô mọi sự việc mình trải qua những nămqua.

Cô vẫn không nói gì cũng không quay đầu lại, nhưng anh biết cô không ngủ, Hòa Hòa của anh, buổi tối sau nhiều năm tương phùng với anh như thế sao có thể ngủ được.

“Anh mai táng Tiểu Sí và đứa bé kia ở bên cạnh mộ củaba mẹ, như vậy họ có thể làm bạn với nhau, ba mẹ cũng sẽ chăm sóc nó giúp anh.”

Anh im lặng một lúc lâu, lâu đến mức An Hòa không nhinđược mà ngồi dậy, cô nhìn anh, cuối cùng thở dài, nhào về phía trước ôm cổ anh,hôn lên môi anh : “Trình diễn cuộc tình đau khổ không tồi, thứ tự cũng rất hợp lý.”

Được rồi, giọng nói đáng thương của anh khiến cô rấtđau lòng.

Thực ra Hạ Viêm đã chuẩn bị trường kỳ kháng chiến,nhưng không ngờ cô tha thứ cho anh nhanh như thế, vì thế hưng phấn mà mò vào nơi mềm mại trong ngực của cô, nụ hôn mưa rơi xuống không ngừng.

An Hòa duỗi tay chặn lại mặt anh.

Hạ Viêm như đứa trẻ hôn từ từ xuống trên môi, trên cổ cô, hôn một chút rồi lại gọi tên của cô: “Hòa Hòa, Hòa Hòa, Hòa Hòa...”

Mỗi lần lúc nhớ tới cô, trong lòng anh luôn lặp đi lặp lại tên của cô, cho tới hôm nay, cho đến bây giờ, cuối cùng anh cũng lại được cô trong lòng, lại lần nữa gọi lên cái tên là tất cả vui vẻ và hạnh phúc củanh.

Đầu mùa xuân năm sau, Hạ Viêm nhận được một tấm bưu thiếp không kí tên, trong phong thư là một tấm ảnh ngôi sao màu xanh nước biển, nhìn là biết đó không phải là tấm ảnh được phát hành chính quy.

Mặt sau tấm ảnh cũng không phải cảnh vật nổi tiếng, mà là hình ảnh của một cô gái, trên ảnh chụp, cô gái đứng dưới ánh nắng chiều chiếu rọi trên mặt biển, cô nghiêng mặt cười với người đang chụp ảnh cho mình, đôi mắt mênh mông như không có điểm dừng, nhưng nụ cười này rất tươi, còn mê lòng người hơn so với trời chiều phía sau.

Ảnh ngôi sao phía trước chỉ có bốn chữ, “Bình yên, đừng nhớ!” Bốn chữ được ghi trong hình một đốm lửa nhỏ.

Đó là hình vẽ trong bức tranh năm đó mẹ bọn anh cho hai anh em xem, là tên của bọn họ, đi liền như chân với tay với bọn họ.

Tác giả nói ra suy nghĩ: Đã nói là làm mẹ ruột mà!

Nhìn ra tấm bưu thiếp chưa, là ai gửi. Tôi biết nhìn thấy tang lễ trước đó, mọi người sẽ rất phẫn nộ, tất nhiên là như thế, mọi người sẽ nói mẹ kẻ lừa gạt!

Tang lễ gì đó... chỉ vì che tai mắt thôi, tạo ra hiện trường Hạ Sí giả chết, muốn làm thì phải làm cho thật đó! Về phần Hạ Sí ở đâu, tình cảm khúc mắc của cậu ấy, mời các cô nương yêu mến đọc ngoại truyện nhé!

Mọi người có thể nói, đang trên đường ngọt ngào sao tự nhiên lại ngược tâm, làm cho mọi người thiếu chút nữa là phát điên. Thực ra, từ lúc Hạ Viêm tới Mỹ đoàn tụ với An Hòa, hai người bọn họ dường như đều thuận buồn xuôi gió, sau đó tôi lại viết như thế, khiến nam chính chịu đủ thăng trầm, cũng không phải vì ngược, mà muốn giải bày, cho dù trải qua khó khăn chồng chất thì bọn họ sẽ cũng mãi tin tưởng nhau, tin tưởng tình yêu và đồng thời cũng giữ vững tình yêu của mình.

Dù trong tiểu thuyết có nhiều tật xấu về tình yêu, nhưng không có người phụ nữ nào độc ác, không có đàn ông xấu xa, không âm mưu tính kế, không có người lừa gạt ta, nội dung tình tiết đều là tác giả nghĩ gì viết đó. Thực ra tự bản thân cũng có thể thấy được một đồng khuyết điểm, tôi biết nó cũng không hoàn mỹ. Nhưng mà tôi nghĩ, đây chỉ là tôi nghĩ kể cho các bạn nghe một câu chuyện tình yêu xưa, cũng không phải muốn tham gia tranh tài thi chọn tác phẩm văn học, đọc tiểu thuyết, thoải mái mới tốt, đúng không?!

Trong quá trình có các bạn, mới khiến tôi tiếp tục kiên trì viết xong, cảm ơn mọi người đã khoan dung để đọc tiếp, cảm ơn các bảo bối đã ủng hộ tôi Chào tạm biệt các cô nương, hãy để chúng ta thấy một chuyện tình xưa.

Hoahongnhung: dịch lời tâm sự của mẹ ruột mà đứt cả hơi, ngôn từ khó gấp mấy lần trong tiểu thuyết.....

May mà làm mẹ ruột cho Tiểu Sí còn sống,cuối cùng Tiểu Sí cũng có được hạnh phúc riêng cho mình.....lúc làm đến chương Tiểu Sí chết đã thấy nghi nghi, sao có thể nói chết là chết được, bao nhiêu khúc mắc, không ngờ mẹ ruột chơi trò mập mờ:))hihi

Panda: haizz cả người edit và tác giả đều có bản chất mẹ ghẻ cả, chị chỉ bảo em là Hạ Sí chết chứ k có nói giả chết làm em nghe tin xong khóc một trận, beta đến chương đó khóc trận nữa, beta đến chap này mừng quá khóc sưng cả mắt, nước mũi chảy ròng ròng @@

50. Chương 21

Mặt An Hòa đã trắng như tờ giấy, ánh mắt nhìn người đàn ông trống rỗng, vệ sĩ có hơi không đành lòng, vươn tay ramuồn đỡ lấy cô, nào biết còn chưa động được vào góc áo thì cô đã run rẩy đứng lên, chậm rãi xuống xe.

Hạ Viêm đang nằm trên khoảng đất trống cách đó không xa, cả người úp sấp xuống, áo sơ mi màu đen làm cho người ta không nhìn ra vết máu đỏ tươi của anh, nhưng sau lưng anh đã thấm ướt,một mảng áo lớn dán lên thân thể anh. An Hòa nhanh chóng nắm tay,lòng bàn tay bị móng tay đâm sâu vào, cô không biết đau, bước chân mơ hồ nhưng lại kiên định, từng bước từng bước một đi đến bên cạnh anh.

Chung quanh rải rác vài vệ sĩ của Trình Liệt nhìn cô bé này, rõ ràng nước mắt đã đảo quanh hốc mắt nhưng vẫn liều mạng cắn môi nén xuống, ngón tay mảnh khảnh duỗi ra.

Vài giây sau, tiếng kêu bén nhọn của An Hòa đột nhiên phá vỡ sự yên lặng chung quanh, “Anh ấy không chết! Anh ấy không chết! Anh ấy còn thở, anh ấy vẫn chưa chết!!!”

Mấy người đàn ông chung quanh kịp thời phản ứng, chạy nhanh tới, vòng qua người Hạ Viêm, đầu áp vào lồng ngực anh, không lâu sau, anh ta khiếp sợ ngẩng đầu lên, “Trái tim người này rõ ràng ở bên phải! Nhanh, đưa anh ta về!” Lăn lộn trong tổ chức Mafia bao nhiêu năm, giết người, bị người đuổi giết bao nhiêu lần, làm sao bọn họ có thể nhìn nhầm phát súng kia đã nhắm thẳng vào trái tim,hơn nữa phát súng kia còn xuyên thấu qua, đổi lại là người thường thì vết thương này nhất định là phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng mà mạng người đàn ông này lại quá lớn, trái tim lại nằm bên phải.

Ba chân bốn cẳng đưa Hạ Viêm lên xe, người đàn ông mở cửa xe tỉnh táo ra lệnh cho thuộc hạ lái xe, chiếc xe việt dã có tính năng vượt trội chạy với tốc độ phi thường hướng về thành phố Palermo lớn nhất đảo Sicilia. (Palermo là thủ phủ của vùng tự trị Sicilia)

Trên xe, người đàn ông lạnh lùng xé áo sơ mi của Hạ Viêm ra, mở hòm thuốc trong túi đồ dự bị ra, thuận thực khử trùng bằng bó vết thương cho Hạ Viêm. An Hòa nhìn Hạ Viêm không ngừng chảy máu tươi, cắn chặt răng, không để cho mình khóc lên.

Nửa tiếng sau, hai chiếc xe dừng trước một tòa nhà mang kiến trúc châu Âu.

An Hòa đi theo vào trong lại phát hiện ra ở trong này cũng giống như những ngôi biệt thự bình thường khác, chỉ là lớn hơn một chút.

“Trên lầu có bác sĩ riêng của ngài Denaro, y thuật rất giỏi.” Nhìn biểu hiện lo lắng của An Hòa, người đàn ông lạnh lùng giải thích.

An Hòa gật gật đầu, đi theo vào thang máy.

Đúng như lời người đàn ông nói, trên lầu nghiêm nhiên có một phòng khám ngoại khoa, mặc dù hơi nhỏ nhưng thiết bị rất đầy đủ hoàn mỹ. Một người đàn ông châu Âu tóc vàng mắt xanh đi tới. Vệ sĩ lạnh lùng gật gật đầu với người đàn ông châu Âu, nói: “Làm phiền ông rồi bác sĩ Holl.”

Người đàn ông tên Holl cũng không xa lạ gì với An Hòa, từ lúc cô xuất hiện đã hứng thú nhìn cô chằm chằm nhưng An Hòa cũng không phát giác ra, lúc này mọi sự chú ý của cô đều đặt trên người Hạ Viêm, sau khi thấy vài bác sĩ đặt Hạ Viêm lên xe, cô vội vàng hỏi: “Anh ấy không sao chứ?”

Bác sĩ Holl cười tủm tỉm nói một câu “Yên tâm” rồi xoay người bước vào phòng phẫu thuật.

Thời gian chờ đợi luôn dài và buồn chán nhất, vài vệ sĩ hoặc đứng hoặc ngồi, đôi mắt đều hướng về cô gái phương Đông trên hành lang.

Chỉ thấy chốc lát cô ngồi chồm hổm trên mặt đất ôm đầu gối lẩm bẩm thứ ngôn ngữ mà bọn họ không hiểu, chốc lát lại chạy tới lấy một chiếc ghế đặt trước cửa phòng phẫu thuật, đứng lên nhìn vào trong qua ô cửa sổ, mặc dù không nhìn thấy gì nhưng cách vài phút cô lại làm như vậy một lần.

Bọn họ ngẫm hiểu lẫn nhau trầm mặc, không có bất cứ ai đến nói cho cô biết Hạ Viêm không bị bắn trúng chỗ hiểm, hơn nữa tim anh vẫn đập rất vững vàng, không sao cả. Bọn họ thích nhìn dáng vẻ này của cô, vẻ sốt ruột cùng lo lắng đều hiện cả lên khuôn mặt và hành động. Đối với bọn họ mà nói, dù cho thật sự là người quan trọng thì vui hay buồn cũng không biểu hiện ra ngoài, đối với sát thủ mà nói, đây là điều tối kỵ. Dần dà, bọn họ cũng dần dần quên mất cách biểu lộ cảm xúc vui buồn của mình thế nào.

Mấy tiếng sau, rốt cuộc y tá cũng đi ra, An Hòa chạy vọt tới, cầm lấy áo đối phương, ngôn ngữ lộn xộn hỏi: “Anh ấy thế nào rồi? Có chuyện gì sao? Có phải có gì rồi không?”

Y tá vẫn chưa trả lời thì phía sau cửa phòng phẫu thuật truyền một giọng nói bằng tiếng Anh lơ lớ: “Cháu đang nghi ngờ y thuật của tôi đấy à?”

Người đàn ông cao lớn đeo khẩu trang, cười nói với An Hòa: “Đang khâu, ra ngay thôi.”

Tâm trạng căng thẳng của An Hòa thả lỏng phần nửa, lúc này mới phát hiện chân đã mềm nhũn, vội vàng vịn lấy tường.

“Cháu không cảm tạ tôi sao?” Giọng nói trên đầu của người đàn ông truyền tới từ đỉnh đầu, An Hòa ngẩng đầu lên nhìn lại, lúc này mới nhìn rõ ràng tướng mạo của người bác sĩ đã cứu Hạ Viêm, khoảng trên 40 tuổi, thân hình cao lớn uy vũ, nụ cười hiền hòa dễ gần.

“À...!” Người ta là đại ân nhân cứu người, chắc hẳn là muốn mình cảm tạ.

Nghiêm chỉnh, hai chân khép lại, lưng eo thẳng tắp, nghiêng người về phía trước song song với mặt đất 90 độ, An Hòa cúi người, cung kính hành lễ, chân thành nói với ân nhân cứu mạng: “Vô cùng cảm tạ ngài.”

Gió lạnh thổi qua, mọi người cứng đờ...

Đây là... lễ tiết của người Trung Quốc sao? Nhưng mà nhìn thế nào cũng thấy hình như không ổn lắm, đây là khi học sinh tiểu học nhận lỗi với người lớn khi vi phạm gia quy mà.

Holl làm nghề y gần 30 năm, lần đầu tiên được nhận lễ như vậy, ngu ngơ trong chốc lát rồi sau đó mới ý thức được “học sinh tiểu học” nào đó còn đang cúi, khụ một tiếng, “Ồ... không cần cảm ơn!”

An Hòa đứng thẳng lên, đôi mắt sáng ngời chân thành vô cùng, “Ngài bác sĩ, chúng cháu thiếu ngài một ân huệ lớn, sau này có gì ngài cứ đến tìm chúng cháu, cháu và Hạ Viêm nhất định có chết cũng không từ!”

“Ồ... không cần...” Bác sĩ Holl quả thật chưa từng được người nào đối đãi như vậy nên vội vàng nói sang chuyện khác, “Cháu ngồi đi, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi, chắc là mệt rồi nhỉ?”

Đúng là chân đã mềm nhũn, tim cũng có chút khiếp sợ vẫn còn đập nhanh, An Hòa nghe lời ngồi xuống, nếu không lo lắng cho tính mạng của Hạ Viêm thì cô đã sớm co quắp lại.

“À... sao anh cũng bị thương vậy?” An Hòa ngồi xuống, khóe mắt nhìn lướt qua cánh tay vệ sĩ bên cạnh Trình Liệt, hình như bị trầy da, mặc dù không nghiêm trọng lắm nhưng bị trầy một mảng lớn, da thịt đỏ tươi nhìn mà giật mình.

Holl dời sự chú ý khỏi người An Hòa, nói với y tá, “Đi lấy hòm thuốc tới đây.”

Hòm thuốc được mang tới, An Hòa nhận lấy nói với người đàn ông bị thương, “Để tôi giúp anh, gần đây tôi đặc biệt tâm đắc với mấy chuyện xử lý vết thương này.”

Lấy bông và một ít thuốc khử trùng thấm vào bông, kéo cánh tay người đàn ông tới nói với anh ta: “Hơi đau một chút, nhịn một lát thôi.”

“Không sao!”

Miếng bông màu trắng nhẹ nhàng đụng vào miệng vết thương dính đầy máu đen, Người đàn ông không nhủu mày nhưng thiếu nữ trước mặt như là cảm nhận được đau đớn, miệng vừa thối lên vết thương vừa giống như đang dỗ một đứa trẻ thì thào, “Không đau đâu...xong ngay thôi.”

Người đàn ông nhìn cái đầu nhỏ sắp dán lên cánh tay mình, ánh mắt hiện lên một vẻ ảm áp, khó trách giáo phụ lại để ý tới cô ấy, khó trách thủ lĩnh tổ chức sát thủ được xem là đứng đầu thế giới lại vì cô ấy mà không màng đến tính mạng của mình, một người như vậy nếu đổi lại là mình chắc hẳn cũng sẽ không tiếc tất cả mà bảo vệ.

51. Chương 22

“Mọi người cũng vì cứu mạng chúng tôi mà bị thương, tôi cũng không có gì để báo đáp mọi người.” Xử lý xong vết thương, An Hòa vừa cẩn thận băng bó cho anh ta vừa nói: “Còn có cả bạn đồng hành của mọi người, vì cứu tôi mà...” Nhớ tới những người chết trên bãi đất hoang kia, giọng nói của An Hòa có chút bi thương, bọn họ không thân cũng chẳng quen, vốn không cần phải cứu cô, chỉ là một chữ “trung” mà tình nguyện chấm dứt tính mạng của mình khi còn trẻ như vậy.

Người đàn ông bị thương hơi giật mình, thật rồi thì sống chết đối với bọn họ mà nói đã là chuyện bình thường, đi trên con đường này thì đã phải giác ngộ cái chết, mặc dù bọn họ là bạn nhưng giữa họ cũng không có tình cảm gì, càng chưa bao giờ nghĩ tới việc lo lắng cho đối phương. Sống, là bản lĩnh của cậu, chết, là vận mệnh của cậu, mỗi người bọn họ đều cho rằng như vậy.

Nhưng mà cô nhóc trước mặt này, cô có tình cảm, có thể mỉm cười, có thể lo lắng, có thể buồn bã thậm chí đau lòng vì một người hoàn toàn lạ lẫm với cô, tất cả mọi cảm xúc đều tìm được trên khuôn mặt cô. Thật ra, đó mới chính là một tình cảm nên có của một người bình thường không phải sao? Mà bọn họ thì sao? Bọn họ ngoại trừ chữ trung ra thì còn có gì nữa?

Trong nhất thời mọi người đều trầm mặc, ngay cả bác sĩ Holl đứng dựa vào tường cũng trầm mặc. An Hòa cho là bọn họ đang buồn vì bạn của mình nên không biết phải làm sao, “Ồ... không phải tôi cố ý, rất...rất xin lỗi.”

Dùng cánh tay không bị thương vuốt khê lên đầu cô rồi lại giống như đã không phải với cô nên thu tay lại, khoe miệng khê nhếch lên thành một đường cong nhiều năm qua chưa từng có, “Sao cô không chịu làm phu nhân của chúng tôi thế?” (ý nói là làm vợ của anh Liệt ấy) Một cô gái bình thường hoạt bát như vậy, trên đời này có thể có mấy người, dù cho chính mình không thể có được thì cũng hy vọng giờ phút nào cũng gặp được cô, cũng muốn bảo vệ thật tốt cho cô, để cho cô luôn vô âu vô lo vui vẻ mỉm cười.

Nếu như An Hòa biết rõ trong lòng bọn họ nghĩ gì thì nhất định sẽ rống giận nói: tôi van anh đấy, cô gái bình thường nào chả có tình cảm, chả biết khóc biết cười biết đau khổ. Chỉ có đám người ông các người suốt

ngày chỉ biết đánh đánh giết giết chưa bao giờ tiếp xúc với những cô bé lương thiện trong sáng nên mới cảm thấy cô hiếm có thôi.

“Được rồi, mọi người đi nghỉ ngơi đi!” Thấy vết thương đã xử lý xong, lúc này bác sĩ Holl vẫn đứng im lặng này giờ đi tới nói.

Mấy người vệ sĩ không có bất kỳ ý kiến gì với lời nói của vị bác sĩ này, đứng lên theo ý tá sang phòng cách vách nghỉ ngơi.

Holl ngồi xuống bên cạnh An Hòa, đôi chân thon dài bắt chéo, tuy cường tráng nhưng toàn thân vẫn tản ra một loại khí chất quý tộc ưu nhã.

“Bác sĩ Holl.”

Holl nghiêng đầu nhìn cô bé đang ngồi co quắp, cười hỏi: “Cháu lớn lên cùng với A Liệt từ nhỏ sao?”

Bởi vì người đàn ông này cũng tầm tuổi với ba An nên giọng điệu khi nói chuyện của An Hòa cung kính như với người bề trên, “Đúng vậy ạ, A Liệt cùng với bác Trình vốn là hàng xóm của chúng cháu, về sau nhà cháu chuyển đến nơi khác trong thành phố A, nhưng mà A Liệt cũng thường tới tìm cháu, về sau thì... bác Trình qua đời, mỗi kì nghỉ A Liệt đều ở nhà dì.”

...Dì...Bác sĩ Holl bị nghẹn bởi hai chữ này...Nếu như ông ta nhớ không lầm thì những ngày nghỉ Trình Liệt đều ở chỗ ông ta mà, hằng năm bất kể ba cậu ấy có phải ai đến dạy bảo Trình Liệt thì ông ta đều đi theo.

Holl thầm nghiêng răng trong lòng với từ “dì” này, cái tên nhóc thối tha láo lếu này!

“...Chú...Ơ...Cháu có thể gọi ngài như vậy không?”

“Có thể chứ, A Liệt cũng gọi tôi là chú!”

“Chú, cháu muốn hỏi chú một việc.”

“Hỏi đi!”

“Ba của A Liệt và bác Trình, vì sao không ở cùng nhau?”

Ông cũng không ngạc nhiên vì câu hỏi của cô gái này, ánh mắt của Holl có hơi xa xăm, thật lâu sau mới thở dài một hơi, “Chuyện này vốn không thích hợp để nói với cháu...Nhưng cháu cũng giống như mẹ của A Liệt, đều yêu cùng một loại đàn ông.”

“Mẹ của A Liệt trên là Trình Tư Oánh, ba của A Liệt là Denaro, lúc quen với Tư Oánh đã có vợ, hơn nữa còn có batrai một gái. Khi đó trong thành ngài Denaro không chỉ có vợ con mà còn có rất nhiều tình nhân...nhưng mà Tư Oánh là người ngài Denaro yêu,vậy nên từ khi có cô ấy, mỗi ngày ngài đều ở cùng với cô ấy.”

“Thật ra, thật ra cái ngài ấy thích chính là vẻ xinh đẹp thuần khiết như một cây hoa anh đào của cô, đó là vẻ đẹp hoàn mỹ trong thế giới của ngài ấy. Tư Oánh ngây ngốc chờ đợi hainăm, chờ mong một ngày ngài ấy có thể thừa nhận ngài ấy cũng yêu mình, sống cùng cô suốt quãng đời còn lại...Hai năm sau, cô ấy lòng tràn đầy vui mừng phát hiện ra mình đã mang thai...”

Nói đến đây, Holl liếc nhìn qua An Hòa, “Nhưng giáo phụ lại bắt cô ấy phải bỏ nó...Cô ấy không chịu, về sau nản lòng thoái chí rời khỏi Sicilia, trở lại Trung Quốc, cũng sinh ra A Liệt...”

Yên lặng một lúc lâu, An Hòa thấp giọng nói: “Khó trách A Liệt không hề nhắc tới ba anh ấy...Bác Trình thật là ngốc.” Nhớ khi còn bé, bác Trình thường xuyên ôm hôn cô, vui vẻ nói bác rất thích cô nhóc này, hãy về làm vợ Tiểu Liệt nhà bác đi... Bác Trình dịu dàng sáng lạn như vậy lại yêu thật khổ sở.

Thời đó, chưa lập gia đình mà sinh con sẽ bị xã hội khinh rẻ, huống chi ngay cả cha của đứa bé bà cũng không thể nói ra, những áp lực cùng đau khổ kia đối lại là bất kì người phụ nữ nào chắc hẳn cũng không có dũng khí sinh đứa bé ra, nhưng mà bà ấy thì không, một mình sinh ra Trình Liệt, cũng ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn anh...yêu sâu đậm mới có thể vì một người đàn ông không xứng đáng mà làm những việc này...

“Ba Trình Liệt từng nói một câu, phụ nữ phương Đông đều rất chấp nhất đối với tình cảm, cho dù về bề ngoài có yếu đuối nhưng nội tâm lại kiên cường hơn bất kì ai. Mấy năm trước lần đầu tiên tôi nhìn thấy cháu đã thấy được bóng dáng của cô Trình trên người cháu, tôi có thể nhận ra thì tất nhiên giáo phụ cũng có thể nhận ra, cho nên ngài ấy chưa từng nói gì về tình cảm của Trình Liệt dành cho cháu.”

An Hòa kinh ngạc, “A...các người đã biết cháu từ lâu rồi sao?”

“Đương nhiên...” Người đàn ông nháy mắt mấy cái, “Giáo phụ cài bên cạnh A Liệt không biết bao nhiêu người, trong tổ chức mafia cũng nuôi không biết bao nhiêu vệ sĩ ngầm cho cậu ấy, vì có một ngày nếu Trình Liệt muốn quay về thì có thể để cho cậu ấy thuận lợi kế thừa vị trí, nhưng ngài ấy vẫn hy vọng Trình Liệt không lựa chọn con đường này, hy vọng cậu ấy được vui vẻ, làm chuyện mà mình muốn làm.”

An Hòa bĩu môi nói: “Vậy thì có là gì chứ?! Ông ấy là người xấu, hại bác Trình cả đời!”

Holl cảm thấy cô nhóc này thật đáng yêu, ông ta nói những lời này cũng không phải đơn thuần chỉ là kể chuyện cho công nghe, để cho cô đồng tình với Trình Tư Oánh.

Không nhịn được sờ lên cái đầu nhỏ của cô, “Còn nhóc, không phải tôi đang nói chuyện nhà với cháu... Cháu cũng giống như mẹ Trình Liệt, đều yêu người không nên yêu... Cháu có từng nghĩ đến tương lai của hai người sẽ thế nào không?”

Ông cho rằng cô sẽ khiếp sợ hoặc chí ít thì cũng lo lắng, nhưng mà cô lại không. An Hòa ngẩng đầu lên, nhìn Holl với ánh mắt vô cùng kiên định, “Những điều này cháu không cần phải lo lắng, cháu không phải bác Trình, Hạ Viêm cũng không phải ba của Trình Liệt. Có lẽ chúng cháu sẽ khó khăn nhưng cháu tin tưởng anh ấy sẽ luôn nắm tay cháu, đứng phía trước giúp cháu vượt qua chông gai, cháu chỉ việc theo sau anh ấy là được rồi!”

Holl kinh ngạc sau đó cười khẽ, giáo phụ, quản nhân ngài đã đúng, phụ nữ phương Đông thật sự rất kiên cường.

“Sao anh vẫn chưa tỉnh vậy.” Một thân hình nhỏ nhắn đang nằm úp mặt vào bên cạnh giường bệnh, hai mắt to tròn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt quá đẹp trai nằm trên giường. Lại thật, rõ ràng bác sĩ Holl đã nói sáng nay có thể tỉnh lại, đã đến giữa trưa rồi sao anh vẫn còn ngủ chứ?

Vươn hai ngón tay ra, chuẩn xác bịt hai lỗ mũi của người đàn ông lại, cho anh ngủ này, cho anh ngủ này, cho anh ngủ này.

Hình như công lực nín thở của người đàn ông này tương đối cao, một lúc lâu sau vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Đang lúc An Hòa buồn bực muốn đi tìm bác sĩ hỏi thì đột nhiên mắt sắc bén phát hiện hàng mi của người nào đó đang run run.

Giả bộ ngủ! Phát hiện này thật sự khiến cho bạn nhỏ An nổi bão.

Lăn lông lốc đứng dậy leo lên giường, hai chân tách ra vòng qua thân thể người đàn ông, sau đó... đặt mông ngồi lên bụng người nào đó.

Rốt cuộc Hạ Viêm không giả vờ nổi nữa, mở tomắt ra, đôi mắt sáng ngời như sao trên trời tràn ngập ý cười, nhìn cô gái nào đó đang tức giận nói: “Anh đang rất yếu mà bảo bối... à... trong chuyện cổ tích hình như đều dùng nụ hôn để đánh thức người yêu thì phải?”

An Hòa che miệng kinh ngạc, “Anh cũng xem truyện cổ tích à?”

“Khi còn bé mẹ của anh đã đọc cho anh nghe.” Hạ Viêm vươn tay kéo tay cô qua, để cô nằm dài trên người mình, nụ hôn ẩm ướt mềm mại đặt lên cái miệng nhỏ của cô.

Hai tay An Hòa chống lên giường, sợ mình đè lên ngực anh, giãi giụa: “Ừm... vết thương của anh...”

“Không sao... nhớ em quá... đưa đầu lưỡi ra... ừm... ngọt thật.” An Hòa lặng lẽ trợn mắt trong lòng, Hạ Viêm anh là cái đồ biến thái, bị thương nặng như vậy mà khi tỉnh lại chuyện đầu tiên là giả trò lưu manh.

Cô chống tay lên trốn tránh, không chịu hợp tác, tay anh vừa dùng lực thì miệng vết thương đã đau đớn vô cùng, đành phải buông môi cô ra nhưng lại ôm lấy cổ cô không chịu buông, trán chống lên trán của cô mà nheo.

“Anh thả em ra đi, em đi gọi bác sĩ!” Tuy nói vậy nhưng cô cũng không giãy giụa, lo lắng lâu như vậy rồi cuộc cũng được yên lòng, cô cũng muốn ôm anh thật lâu.

Hạ Viêm nhếch môi cười nói: “Không phải bác sĩ nói thể trạng của anh rất tốt, có thể phục hồi rất nhanh sao?”

Thể trạng tốt? Sáng sớm nay bác sĩ Holl đã nói với cô như vậy, lúc đó anh đã tỉnh rồi sao? Vậy mà còn giả vờ ngủ?!

Hạ Viêm biết cô muốn nói gì, uất uất ức ức giải thích: “Tuy đã tỉnh lâu rồi nhưng vẫn mệt chết đi được, huống hồ không phải anh đợi em hôn anh ư, nhưng mà chờ đến trưa cũng không được... Không được, hôn lại đi.” Vừa nói xong đã kéo cô xuống.

“Chát” An Hòa đánh anh một cái, sau đó nhanh nhẹn nhảy xuống giường, “Anh là cái đồ sói háo sắc, đã bị vậy rồi còn thích giở trò lưu manh!” Sau đó lắc mông rồi khỏi nói: “Em đi tìm bác sĩ!”

Sau khi cửa đóng lại Hạ Viêm yên lặng cười.

52. Chương 23

“Ừm, không có vấn đề gì lớn, nhưng không thể trở về ngay được, cần phải ở lại đây tĩnh dưỡng mấy ngày.” Bác sĩ Holl vừa lật xem bệnh án trong tay vừa nói.

Tâm tư của Hạ Viêm cũng không có ở đây, tay anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của An Hòa như có điều suy nghĩ hỏi: “Bên phía Trình Liệt thế nào rồi?”

Holl nhìn anh cười một cái, có chút đắc ý, “Hừ, mấy tên công tử vô dụng kia làm sao đấu được với lớn nhỏ tôi tay nuôi lớn chứ!”

“Ồ... người nuôi lớn A Liệt ngoại trừ bác Trình không phải là dì của anh ấy sao?” An Hòa yếu ớt giơ tay phát biểu ý kiến.

Gió lạnh thổi qua...

Bác sĩ Holl há miệng trừng mắt nhìn cô nhỏ không biết tốt xấu kia, hừ một tiếng rồi xoay người bỏ đi. Hạ Viêm cười, ai nói An Hòa nhà chúng ta ngốc chứ, rõ ràng thông minh hơn ông ấy mà.

Hai ngày sau, sức khỏe của Hạ Viêm đã có chuyển biến tốt đẹp, Thiệu Tử Bác cùng J và David cũng đến Italy. David đến văn phòng của Holl, nhưng người khác vây quanh giường của Hạ Viêm nói những chuyện mà An Hòa không hiểu, nhưng mà cô biết một chút về Trình Liệt.

Hạ Viêm tựa vào đầu giường, nhàn nhả tự tại, “Không cần lo lắng, cậu ấy còn biết mình muốn gì hơn cả anh... Cậu ấy thông minh như vậy, sẽ không để cho mình giống như ba mình đâu!”

Thở dài, tóm lấy mái tóc ngắn của người đàn ông, nhét vào trong miệng anh, “Hy vọng là thế!”

Hạ Viêm ở Italy một tuần, trong lúc đó Trình Liệt chỉ ghé qua một lần, nói vài câu với An Hòa rồi vội vàng rời đi. An Hòa cũng có chút bận lòng, hơi thở ấm tối trên người Trình Liệt ngày càng đậm, không còn chút hăng hái bột bột của cậu thiếu niên ngày nào.

Nghĩ đến việc mấy ngày nữa phải đi, lúc này đây, thật sự phải biến mất trong sinh mệnh của Trình Liệt, cô cảm thấy rất có lỗi với anh, khi còn nhỏ đã từng toàn tâm toàn ý yêu thích người con trai này, hứa hẹn cùng nhau sống trọn đời, cuối cùng chính mình lại nuốt lời.

Hai ngày sau, bác sĩ Holl sau khi kiểm tra cho Hạ Viêm tổ về không có vấn đề gì, đoàn người bắt đầu cuốn gói về nhà ngay. Nhóm ba người của Thiệu Tử Bác không để ý đến ánh mắt giết người của Hạ Viêm, cột anh vào cán đóng gói đưa lên máy bay. Loại chuyện mất mặt hao tổn thân phận này đương nhiên Hạ Viêm không muốn làm, nhưng lời uy hiếp rống giận của anh lại hoàn toàn không có tác dụng, bởi vì bọn họ đã có người thiếu nữ đang đứng một bên chỉ huy làm chỗ dựa, “Cột chặt vào, kiêng đi!”

Trình Liệt vẫn không đến, không phải không muốn gặp cô mà là anh thật sự quá bận, lúc này, anh chân chính tiếp nhận vị trí này, nếu không đủ mạnh, làm không tốt thì cũng chỉ có thể chờ người khác đàn áp, anh nắm giữ sự sống chết của quá nhiều người, từng quyết định, mỗi một bước chân của anh đều liên quan đến tương lai của tổ chức Mafia.

Tuy Trình Liệt đã quyết định từ bỏ nhưng tình cảm dành cho An Hòa vẫn trước sau như một, “Hòa Hòa, ở bên cạnh anh ta có rất nhiều nguy hiểm, cố gắng theo sát bên cạnh anh ta còn tương đối an toàn... Gặp phải vấn đề gì không giải quyết được nhớ rõ phải gọi điện thoại cho anh.”

An Hòa ngoan ngoãn gật đầu, người nào đó nằm một bên lại không phục hừ lạnh, “Có gì tôi đều có thể giải quyết, cho nên vĩnh viễn cô ấy sẽ không gọi điện thoại cho cậu đâu.”

An Hòa: ngây thơ!

Trình Liệt: nhảm chán!

Thiệu Tử Bác, J, David ngớ người: thật dọa người!

Trình Liệt nhìn cái đầu nhỏ cúi mặt, ánh mắt nhu hòa, cố nhịn, cuối cùng không nhịn được tới gần An Hòa một chút, ôm lấy cô vào lồng ngực, thấp giọng nói: “Hòa Hòa, không cần cảm thấy có lỗi, anh vẫn sẽ ở bên cạnh em, nếu như em thích thì xem như anh là anh trai của em được không?”

Hốc mắt An Hòa ươn ướt, ôm chặt eo anh thấp giọng đồng ý: “Vâng, anh trai.”

J mở cánh cửa của chiếc trực thăng hất ứng ra, thuận tiện đưa Hạ Viêm nằm vào trong. An Hòa leo vào phía trước cửa sổ không ngừng vẫy tay với Trình Liệt, Trình Liệt khẽ mỉm cười, mở miệng nhẹ nhàng nói mấy chữ, giống như muốn cho cô thấy nhưng lại cũng không muốn cho cô thấy, chỉ đơn giản dùng khẩu hình, An Hòa vẫn có thể nhận ra, anh nói “Anh yêu em”, nước mắt An Hòa tràn mi.

Tuy Hạ Viêm đã nhờ Alice đi tìm danh cho An Hòa nhưng An Hòa vẫn quyết định trở lại Mỹ. Trốn học mãi cũng không tốt, hơn nữa anh hai không thể tìm thấy cô trong một thời gian dài nhất định sẽ hoài nghi, cho nên bọn họ không đến bệnh viện David đã sắp xếp trước mà trở về thẳng New York.

Tìm một bệnh viện cho Hạ Viêm tĩnh dưỡng ở New York cũng không phải là việc khó, không đến một ngày đã tìm được, David là bác sĩ có quan hệ rộng rãi nên đã tìm được một bệnh viện tư cũng không tệ ở gần trường của An Hòa, đưa Hạ Viêm tính tình khó chiều vào.

Ban ngày An Hòa đến trường học, buổi tối Thiệu Tử Bác và J sẽ tới đón cô vào bệnh viện. Gần đây công việc đưa đón cô đi học được giao cho mấy tên thân cận chạm tay vào có thể bóng của Hạ Viêm, nguyên nhân là, người nào đó cứ khẳng định là mình đã khỏe rồi không cần nằm bệnh viện, ban ngày An Hòa không có ở đây cứ tìm mấy cái cớ cực kỳ nhảm chán làm phiền bọn họ.

Hạ Viêm lạnh lùng, Hạ Viêm âm trầm, Hạ Viêm đầy sát khí bọn họ đã quen nhìn rồi, duy chỉ như bây giờ, bọn họ thật sự không quen thế này. Anh là một thủ lĩnh sát thủ số một thế giới mà, mỗi ngày ăn cơm món ăn không hợp khẩu vị, quần áo có nếp nhăn, chăn bị đổ canh lên cũng lấy cớ giận dữ mắng chửi người khác, khiến cho bệnh viện gà bay chó chạy, thật sự là tổn hại hình tượng tinh anh vĩ đại của anh nha!

Cho nên mỗi ngày vào ba giờ chiều là thời gian bọn họ nhiệt tình nhất, mỗi người đều xung phong nhận việc đi đón chị dâu nhỏ nhà mình. Bởi vì chị dâu đến đồng nghĩa với việc đại ca trở nên bình thường một chút, cũng có nghĩa là một ngày tra tấn của bọn họ đã chấm dứt.

An Hòa nhìn dáng vẻ không biết phải làm sao của J, nhịn không được cười, “Anh ấy lại làm gì thế?” Ấn tượng với J chính là không có ấn tượng gì cả, bởi vì anh ta là vệ sĩ ngầm của Hạ Viêm, lúc Hạ Viêm không gặp chuyện gì nguy hiểm anh ta sẽ không xuất hiện, thỉnh thoảng xuất hiện thì mặt cũng không chút biểu

cả, không nói một lời, làm xong việc là không thấy bóng dáng đâu, chưa từng thấy anh ta tỏ thái độ gì, cũng chưa từng nghe anh ta nói quá mấy câu.

Hiện giờ tuy J bị tra tấn tan tác nhưng đầu gối cũng chỉ có một thái độ. J thở dài nói: “Hôm nay anh ấy dọa y tá của anh ấy khóc ngặt, bác sĩ đến khuyên nhủ, nói nếu anh ấy còn không chịu hợp tác thì không thích hợp ở trong bệnh viện của bọn họ nữa thì hai mắt anh ấy lại tỏa sáng, đến chiều càng làm quá hơn dọa hai y tá khóc ngặt.”

An Hòa phì cười, đêm chiều suy nghĩ trong lòng, được rồi, tuy vẫn chưa hồi phục hoàn toàn nhưng bác sĩ đã nói không có trở ngại gì, chỉ cần thêm thời gian tĩnh dưỡng là được. Thôi, hôm nay để cho anh ấy xuất viện đi, bằng không anh lại phá tan bệnh viện của người ta ra cô không bồi thường nổi đâu.

Đến bệnh viện, nụ cười của Hạ Viêm cực kỳ vô tội, mà sắc mặt bác sĩ đứng một bên cũng rất khổ sở, An Hòa thở dài, nói: “Xuất viện đi!”

Hai mắt bác sĩ và y tá chăm sóc tỏa sáng, đồng loạt tỏ thái độ “Ước gì các người tranh thủ xuất viện”, An Hòa ngửa đầu lên nhìn trần nhà, còn tưởng rằng anh tình nguyện thay đổi mình vì tình yêu, xử sự với người khác cũng khiêm tốn một chút, thật ra ngoại trừ đối với cô, tính tình đại gia nhà anh vẫn trước sau như một, đúng là giang sơn dễ đổi còn cái nết thì đánh chết cũng không chữa nha.

Thu dọn xong mọi thứ, dẫn đại gia Hạ tính tình bạo ngược ra khỏi bệnh viện, vốn cô nghĩ sẽ tìm một căn hộ cho thuê gần nhà trọ của mình cho anh nhưng anh nước mắt lưng tròng đáng yêu như cô đang bỏ rơi anh, làm cho cô vừa khinh bỉ vừa mềm lòng, vì vậy dẫn anh về nhà trọ nhỏ của mình.

Alice bay ra từ trong toilet, nhìn không chớp mắt ngôi nhà trọ nhỏ này đột nhiên lại xuất hiện rất nhiều đàn ông, lắc mông vào lại toilet.

David nhìn theo bóng lưng ma mị của Alice huyết sắc. Đồng chí David có tiếng là trắng hoa, An Hòa cũng từng nghe thấy, vì vậy hung dữ cảnh cáo anh ta, “Alice có bạn trai rồi, không cho phép anh có ý nghĩ không an phận với cậu ấy!”

David cười hớn hở: “Nếu tôi thật sự có ý nghĩ không an phận với cô ấy thì sẽ không để cô biết đâu.”

“Bụp” Đầu David trùm một cái khăn mặt, ánh mắt đầy tính uy hiếp của Hạ Viêm bắn tới, nhẹ nhàng nói: “Không muốn sống nữa à?”

An Hòa che miệng cười trộm, cảm giác có bạn trai là đại ca cũng không tệ.

May mắn chiếc giường trong phòng An Hòa là giường đôi, không đến mức bắt mình phải nằm ngả ra đất mà ngủ, trước khi ngủ An Hòa phát huy toàn diện phẩm chất của một người hiền thê lương mẫu vĩ đại, thay quần áo lau người cho Hạ Viêm rồi đổ anh nằm xuống, mặt mày Hạ Viêm hớn hở rất hưởng thụ.

Vào ổ chăn, An Hòa tựa vào lồng ngực của anh, hai người ngọt ngào như mật trò chuyện.

Hạ Viêm: “Khi nào thì chúng ta về nhà em vậy?”

An Hòa cầm ngón tay của anh lên, chơi từng ngón từng ngón một, không đếm xỉa tới hỏi: “Đến nhà em làm gì?”

“Gặp ba mẹ vợ chứ còn làm gì!”

“Hiểu sâu văn hóa Trung Quốc nhỉ.”

Hạ Viêm nắm chặt lấy tay cô, đặt lên môi hôn thật mạnh một cái, “Đừng có mà nói sang chuyện khác! Em đã gặp ba mẹ anh rồi.”

Được rồi, cho dù chỉ thấy một phần của ba mẹ chồng thì dầu gì cũng là đã gặp nhưng An Hòa lại rất kiên quyết cự tuyệt, “Em mới bao nhiêu tuổi đâu? Không muốn kết hôn sớm vậy đâu!”

Hạ Viêm cười tủm tỉm càng nhích tới gần cô hơn, “Anh chỉ nói đi gặp thôi chứ có nói kết hôn đâu? Thì ra em muốn gả cho anh vậy sao?”

“Cút!” Cô gái nhỏ then quá hóa giận nằm trong ổ chăn tung chân đá anh một cái.

Hạ Viêm xấu xa nhích lại gần, một tay không thành thật đặt lên ngực cô, nụ cười tà ác, “Đã muốn gả cho anh đến vậy thì chúng ta nhắc đến chuyện động phòng trước đi!”

“A...a...a...cứu mạng...”

Đêm nay Hạ Viêm rất có kiên nhẫn, đầu tiên trên người anh có thương tích không thích hợp làm hổ đói; thứ hai tuy cô có kháng cự vài cái nhưng về sau động tác lại mềm nhũn nhu thuận.

“Ừm...Anh dừng lại...bẩn quá.” An Hòa khó chịu lắc lư, bàn tay nhỏ nắm chặt đầu người đang chôn dưới cô, nhẹ giọng rên rỉ.

Da đầu có hơi đau cũng không ảnh hưởng đến việc Hạ Viêm say sưa nhắm nháp hương vị, đầu lưỡi mập mờ vờn nghịch quan non mềm của cơ, ngay cả môi cũng cảm thấy cô đang run rẩy.

Mãi cho đến khi cô động tình anh mới đứng lên, vừa mở môi của cô vừa mò hai chân cô đặt quanh eo mình, chậm rãi chen vào, vừa chen chúc đi vào vừa ma sát, An Hòa rất khó chịu, cả người như bị thiêu đốt, mỗi chỗ đều nóng ran khó chịu, lúc chạm vào thân thể anh cảm giác khô nóng này mới giảm nhẹ một chút, trong lúc không hay biết, tay cánh tay mảnh khảnh của cô đã quấn lên cổ anh, đôi chân tròn bóng cũng chủ động kẹp chặt eo của anh.

Hạ Viêm cười không tốt lành chút nào, “Trông đáng vẻ của Hòa Hòa hình như rất đói bụng, vẫn còn chưa đủ phải không?”

“Ừm...” An Hòa mắc cỡ đỏ mặt, nghe vậy thì ngẩng đầu lên cắn mạnh vào môi dưới của anh, Hạ Viêm đau đến nỗi hít một hơi thật sâu.

“Được rồi được rồi, Hòa Hòa của chúng ta không thể nói chuyện được, anh đây chỉ có thể làm thôi nhỉ?” Lửa nóng tiếp tục đi về phía trước, đi đến chỗ sâu nhất mới dừng lại, Hạ Viêm cắn vành tai của cô, vành tai và tóc mai của hai người chạm vào nhau, “Bên trong của cục cứng nóng quá... Thả lỏng một chút nào, để cho anh nhúc nhích.”

“A... Anh là cái đồ sói háo sắc, không phải dân nói không được nói sao?” Đôi chân đẹp lung linh, cho dù hào hứng đã được khơi mào, nhưng người nào đó vẫn ngượng ngùng không chịu hợp tác.

Thấy cô giận thật, Hạ Viêm cười tủm tỉm giữ chặt hai chân cô, cưỡng chế đẩy nó ra, không cho cô giãy giụa một chút nào, rút ra rồi lại đi vào sâu hơn.

Xa cách cô nhiều ngày, sau khi gặp lại thì bị thương, hai người đã lâu không thân mật cho nên lúc này anh hưng phấn lạ thường.

53. Chương 24

An Hòa xụi lơ như nước nằm dưới thân anh mặc cho anh cần anh cứ lấy, cô biết rõ anh là người trọng dục, lúc còn ở căn cứ đêm nào anh cũng muốn, khi đó cô vừa mới trải qua chuyện này, anh biết cô còn non trẻ nên vẫn rất dịu dàng. Nhưng mà về sau tách ra một thời gian anh lại không chịu tìm những người phụ nữ khác, đến khi hai người ở bên nhau anh lại càng thêm mạnh bạo chứ không dịu dàng như nước như ngày xưa nữa, giống như phải trả hết dục vọng trong mấy tháng qua. Hơn một tháng nay An Hòa không trông cậy anh có thể dịu dàng thêm nữa.

Quả nhiên, sự ảm áp hoàn mỹ của cô khiến cholí trí của Hạ Viêm càng lúc càng bay xa, ý nghĩ đau lòng cho cô nên phải nhẹ nhàng một chút đã sớm bị vứt lên chín tầng mây. Bàn tay to lớn nắm chặt lấy bắp đùi của cô, nhấc cao lên trên, cặp mông của An Hòa bị nhấc lên cao, cả phần bên dưới lộ ra trước mắt anh không hề sót chút nào, anh vịn chặt cô, nặng nề đi vào từ trên xuống dưới, từng cái đều tiến vào chỗ sâu nhất.

“Cực cưng! Mở mắt ra nhìn anh! Nhìn anh yêu em thế nào.” Trên giường Hạ Viêm rất hung mãnh, cũng không kiêng nể gì cả. Kinh nghiệm của anh rất phong phú đa dạng, làm sao non trẻ như An Hòa có thể chống cự được.

Trong lúc đầu óc choáng váng mắt hoa lên, tư duy hỗn loạn, anh bảo cô phải mở mắt ra, cô cũng không nghĩ gì đã làm theo.

Bùm...

Mặt An Hòa đỏ như nhũ máu, giờ phút này cô vô cùng hy vọng mình bị cận thị nặng, như vậy sẽ không cần phải nhìn thấy rõ ràng như vậy. (cáo lỗi vì đã lướt bỏ một số chi tiết @@)

“A...”

“Sao vậy? Thật là đẹp... cực cưng nhìn xem... anh rất thích...” Nói xong động tác càng thêm thô lỗ càn rỡ, An Hòa bùm mặt không cho phép mình nghe nữa, bên tai rõ ràng đang truyền đến tiếng vacham.

Dù sao Hạ Viêm cũng là người đang bị thương, ngày thường còn hung hãn hơn nhưng lúc này lại không được bao lâu, kiên trì không tới nửa tiếng thì thể lực đã đến cực hạn, miệng vết thương bắt đầu có lại đau đớn, động tác của anh thoáng cái chậm lại.

Lúc này An Hòa đang mơ mơ màng màng cảm thấy không ổn, mở mắt ra nhìn trán anh đang toát mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Anh dừng lại đi, vết thương còn chưa hồi phục mà.”

Hạ Viêm cũng rất ngoan ngoãn dừng lại nhưng cũng không rời khỏi cơ thể cô mà lại nằm lên người cô, cắn cắn bộ ngực nhỏ trắng nõn của cô uất ức nói: “Còn đôi... làm sao bây giờ?”

An Hòa cảm thấy bắp đùi của mình muốn căng gân đến nơi, hơn nữa anh còn làm nũng như vậy cũng thật sự xót xa cho anh, thôi, nhân nhượng anh một lần vậy, đỏ mặt đẩy anh ra, “... Vậy thì... để em vậy!”

Người nào đó thoáng cái ngẩng đầu lên, mắt lơ đãng hỏi: “Thật không?”

Sau khi tìm được lời cam đoan, Hạ Viêm hưng phấn bừng bừng đứng dậy, nằm ngửa trên giường, vẫy vẫy tay với An Hòa, “Đến đây đi cực cưng, cứ chà đạp anh đi...” làm gì còn dáng vẻ bệnh cũ tái phát.

Đã thật lâu chưa từng có cuộc sống nhàn nhã như vậy, không, hẳn là chưa bao giờ có. Dù cho lúc mẹ còn sống thì anh và Hạ Sí cũng không chiếm được mẹ bao lâu, lâu một tí là ba lại ghen tị. Lúc ấy anh và Hạ Sí đều gặp xui xẻo, bị ném ra ngoài bangày ba đêm không cho về nhà là chuyện bình thường, có khi vì muốn yên

tính ba đã ném bọn họ lên núi cùng đội huấn luyện, suốt một tuần không được về. Mặc dù có cận vệ và huấn luyện viên đi theo nhưng mỗi lần Tiểu Sí không chịu nổi sẽ khóc, lúc ấy anh lại phải dỗ dành nó.

Nhưng mà chưa từng có ai dỗ dành anh như vậy.

Ngẫm lại từ khi bị thương cô luôn mang dáng vẻ của một người mẹ trẻ kiên nhẫn dỗ dành anh, cái gì cũng làm cho anh, nhất là tối qua, anh chỉ đơn giản ôm ngực nhứ mà thì cô nhóc ngốc nghếch kia đã xót xa, đỏ mặt cười trên người anh, lắc mông...

Hạ Viêm ngồi trên bàn ăn, vui vẻ rạo rức ăn bữa sáng do cục cưng nhà mình nấu, cảm thấy cuộc sống không còn gì sướng bằng lúc này nữa.

Lúc David mở cửa ra, liếc thấy Hạ Viêm đang cười rạng rỡ, tuy gần đây thấy rất nhiều, cũng không chấn kinh như mấy ngày trước nhưng vẫn không nhận được mà rung mình một cái.

Hạ Viêm nhìn thấy anh ta thì ném thìa trong tay ra, mắng: “Ai cho cậu vào? Không biết gõ cửa à?”

David bắt lấy áo khoác một cách chuẩn xác, cười hì hì đưa hòm thuốc trong tay lên, “Tối hôm qua kịch liệt lắm ạ? Trước khi đi chị dâu còn nói em qua đây kiểm tra vết thương cho anh nữa.”

...

Thể lực của Hạ Viêm thật sự rất tốt, vài ngày sau đã vui vẻ đến trường An Hòa đưa cô đi học.

Về mặt An Hòa lướt tiếc nhìn người nào đó đang dựa vào cổ xe Avantador lp700-4, khoa khoang quá lớn đứng trước cửa trường học mà chính mình cũng không biết.

Cô bất đắc dĩ chạy qua, tranh thủ thời gian ngồi vào trong xe, hỏi anh: “Xe ở đâu ra vậy?”

“Thì anh mua.”

“Anh nhiều tiền vậy à!”

“Không phải nha, là tiền của em mà, trong ngăn kéo của em có một túi hồ sơ, anh thấy quen quen nên mở ra xem, quả nhiên là cái kia nên hôm nay anh lấy tiền đi mua chiếc xe này!”

Đó là số tiền lúc trước chơi đấu địa chủ anh đã thua cô, vốn anh chỉ thua có 300 vạn, vậy mà về sau cô về nhà mở phong thư ra xem thì thấy trong đó không chỉ có hơn một ngàn vạn trong ngân hàng mà còn có cả cổ phiếu này nọ mà căn bản cô cũng không định được giá trị của nó.

Lỗi tai An Hòa ong một tiếng, nổi bão: “Ai cho anh động đến cái đấy?” Cô để lại cái ấy là để sau này dùng khi cần cấp, cũng không phải để cho anh mua cỗ xe bánh bao này.

“Bà xã, đây chính là toàn bộ gia sản của anh lúc ấy, một năm nay anh đau khổ quá nên cũng không kiếm ra tiền, đương nhiên bà xã phải nuôi anh rồi.”

“Anh là tiểu bạch kiểm sao?” Còn muốn để phụ nữ nuôi...An Hòa tức giận nắm chặt nắm tay.

Nào biết về mặt Hạ Viêm rất đứng đắn trả lời: “Anh đúng là vậy đấy.”

Cái tên này! Sao mặt lại dày như vậy chứ?!

Mặc dù ngày càng đau đầu vì những hành vi ngây thơ này của anh nhưng thật ra thì trong lòng cô cũng không phải không vui. Cô vẫn còn ghi tạc trong đầu lời nói của Holl, nhưng cô cũng chưa từng hoài nghi bất kỳ điều gì về Hạ Viêm, cô vẫn luôn tin tưởng anh. Hạ Viêm cũng không hề làm cho cô thất vọng, mỗi ngày anh đều đang thay đổi chính mình, dùng hành động của anh để nói lên lòng mình, hy vọng anh có thể xứng đôi với cô.

Gần đây bọn người Thiệu Tử Bác đến nhà ngày càng nhiều, cô không có hứng thú đối với chuyện của bọn họ, nhưng đại khái cũng nghe ra bọn họ đang bắt tay vào việc chuẩn bị “rời khỏi giang hồ”.

Nhìn nhìn người đàn ông đang lái xe, hình dáng một bên mặt như bức tượng khắc, tà khí lại đẹp trai, khỏe miệng khênhếch lên thành một nụ cười không còn âm trầm lạnh băng như trước nữa mà trong vẻ ôn hòa mang theo một chút phách đạo. Cô biết rõ, anh đang cố gắng tạo dựng tương lai cho hai người.

“Nhìn gì đấy? Anh có đẹp trai không?” Một tay Hạ Viêm nắm lấy tay cô, nói đùa với cô.

“Hừ, giả dối!” An Hòa liếc anh, vừa định mắng anh vài câu thì chuông điện thoại trong túi vang lên, cô lấy ra nhìn, khuôn mặt lập tức trở nên tươi cười vui vẻ nhấn nút nghe.

“Missy missy...” (câu gọi thân mật của mấy bạn teen vs nhau thì phải)

“Tiểu Hòa Hòa Hòa Hòa Hòa.....”

Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nữ ngọt ngào trong veo, âm cuối kéo thật dài khiến cho An Hòa cười toe toét, “Tiểu Ngôn, lỗi tai mình gần điếc rồi đây.” Từ sau khi từ biệt ở căn biệt thự, các cô cũng chưa gặp lại nhau nhưng liên lạc thì chưa bao giờ gián đoạn.

Đồng Hâm Ngôn không tim không phổi cười rộ lên, “Nói cho cậu biết một tin tốt nha, ba ba của mình đã đồng ý cho mình ra nước ngoài du học rồi! Oa haha...chúng ta sắp được gặp nhau rồi nha.”

An Hòa cũng vô cùng vui vẻ, không ngừng gật đầu, “Tốt tốt, đến lúc ấy mình ra đón cậu.”

“Được được được! Đến lúc ấy hai chúng ta thuê một nhà trọ ở cùng nhau đi!” Đồng Hâm Ngôn hưng phấn ồn ào nói.

“Ồ...” An Hòa nghe thấy câu sau thì lập tức nhìn sang người nào đó đang đen mặt, tâm trạng rất tốt trả lời, “Được!”

“Không...được!” Hạ Viêm tóm lấy điện thoại của An Hòa, hét vào microphone một câu, “Cô ấy chỉ có thể ngủ với tôi!” Sudio ném điện thoại trở lại ngực An Hòa.

“Ồ...ơ...là...đại ca Hạ sao?” giọng nói của Đồng Hâm Ngôn trở nên sợ hãi.

“Ừm, Tiểu Ngôn, chúng ta sẽ ở cùng nhau.” Lúc này An Hòa vô cùng hối hận không chặn miệng Hạ Viêm lại trước, cô còn chưa nghĩ ra phải giải thích thế nào với Tiểu Ngôn nữa.

“Tiểu Hòa...anh ta...cậu...quyết định rồi?”

An Hòa kiên định gật đầu, nghĩ ra cô ấy không nhìn thấy nên há miệng muốn nói chuyện thì bên kia lại truyền đến giọng nói vội vã của Đồng Hâm Ngôn, “À...Mẹ của mình gọi mình, mình cúp máy trước đây.” Ngay cả câu tạm biệt cũng không nói, Đồng Hâm Ngôn cúp điện thoại.

Để điện thoại xuống, mắt An Hòa trắng không còn chút má liếc người bên cạnh, “Aizz, thế này thì có khả năng cậu ấy không tới được rồi.” Rồi duỗi tay nhéo anh một cái, “Anh làm gì mà lớn tiếng vậy hả? Em còn đang muốn tạo cơ hội cho cậu ấy và Thiệu Tử Bác.”

Hạ Viêm lái xe, ngón tay nhàm chán gõ nhẹ lên tay lái, “Đừng động đến cậu ta! Một chút xíu tiền đồ cũng không có!” Yêu mến con gái người ta cũng không dám thoải mái nói ra, chỉ biết chạy tới châu Úc, vùng trộm nhìn rồi quay về, tuyệt đối không hề anh minh thần võ như anh đây. (Thiệu Tử Bác: này...lúc trước khi đi đã ngoại là ai lủi ra xa, một câu cũng không dám nói với người ta hả?!)

“Này...đây không phải là đường về nhà mà?” An Hòa nghi hoặc nhìn về cột mốc dấu hiệu đường phía trước, quay đầu lại trừng mắt với ai đó, “Nói! Anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Ừm...bán?” Tay trái của Hạ Viêm gác trên cửa sổ xe, dáng vẻ phong lưu, chế nhạo: “Nhưng mà phỏng chừng cũng chẳng bán được giá tốt.”

“Hứ!”

“...” nhưn cở mớ nhữ cẩ, An Hòa cững nhắ cúidầ xuống, tòa nhà cao vút tận mây xanh trước mặt làm cho cô choáng váng.

Người này, không chỉ mua xe, còn mua nhà nữa?!!!

Hạ Viêm khoa chân múa tay vừa mặt mày hớn hỏnói cho cô nghe vị trí cùng giá trị của ngôi nhà này, còn thỏa mãn cảm khái một tiếng, “Từ nay về sau ở đây chính là nhà của chúng ta!”

An Hòa nhìn khuôn mặt đẹp trai đang tự sướng trước mặt, nhin xuống xúc động muốn vung một quyền lên, nhắm mắt lại niệm thầm trong lòng mười lăm “Xúc động là ma quỷ.”

Nhưng mà niệm 20 lần cuối cùng vẫn không thể nhin nổi, “A a a...”

“Hạ Viêm em muốn giết anh!”

Trong căn nhà đồ dùng gia đình chần mềm đều đầy đủ, Hạ Viêm khoác vai cô lần lượt chỉ cho cô xem, “Nhìn xem đây là gối ôm, có phải rất đáng yêu không? Anh chọn trên mạng rất lâu, hơn nữa cũng rất tiện nghi nha, giảm giá còn 188...”

An Hòa lặng lẽ đối đô la thành nhân dân tệ, sau đó khoe miệng co giật lệ rơi đầy mặt.

“Xem trong này đi, có phải rất đẹp không? Đều doanh chọn đấy.” Phòng chứa quần áo rực rỡ muôn màu, An Hòa ngẩng đầu lên nhìn tủ quần áo còn cao hơn cả hai người họ, trong tủ quần áo tràn ngập váy, lễ phục, áo sơ mi đen, quần tây, chỉ cảm thấy sao bay lượn trước mắt.

“Nhìn cái giường này đi, tuy kém cái trước đây của anh một chút nhưng cũng rất lớn rất mềm, lúc chúng ta mây mưa thật thường nhất định rất thoải mái, hơn nữa ở đây chỉ có hai người chúng ta ở, cực cưng à em có thể kêu la thoải mái rồi nha.”

Hạ Viêm tiếp tục khoe hàng, An Hòa miệng sùi bọt mép ngả xuống đất không dậy nổi.

Những ngày qua cô lo lắng anh ở nhà một mình nhàm chán thật là dư thừa, người ta mua nhà mua xe lại còn trang trí nhà cửa, ở một mình kiểu này không biết high đến mức nào nữa.

“À, quên nói cho em biết nhà đối diện cũng là của chúng ta, bọn Tử Bác ở đó.”

An Hòa không bất tỉnh, cô muốn bóp chết anh!

“Cũng dùng tiền của chúng ta mua hả?” An Hòa hỏi xong thì niệm thầm trong lòng: anh mà dám nói phải thì em sẽ bóp chết anh ngay!

“...cũng không phải, gần một ngàn vạn, chúng ta không đủ tiền, bọn nó tự mua.”

Trán An Hòa đầm mồ hôi lạnh, khá tốt khá tốt, sau đó duỗi móng vuốt ra hỏi: “Còn thừa bao nhiêu tiền?”

Về mặt người đàn ông kia vẫn tự đắc như cũ, nghe vậy trả lời cực kì tự nhiên, “Cũng không còn bao nhiêu nữa, số còn lại thì bây giờ không thể dùng, lúc mua nhà Tiểu Sí cũng phụ anh một ít.”

“Quá tốt, vậy anh ăn bằng không khí à.”

“...”

Quá tốt, sau đó không lâu, Hạ Sí phải chuyển một khoản tiền tới thì đồng chí Hạ Viêm mới thật sự không phải ăn không khí.

Vậy, cuộc sống gia đình của hai người cũng tạm ổn.

54. Chương 25

Sáng sớm thứ sáu, ngoài cửa sổ bầu trời rét mướt, từng cơn gió lạnh thấu xương tràn vào cửa sổ nhưng lại không thể mang đi sự ấm áp yên lặng trong phòng. Buổi sáng An Hòa không đóng cửa, nằm ỏ trên giường, Hạ Viêm rảnh rỗi thấy cô không dậy nên anh cũng lười dậy, từ phía sau ôm lấy eo cô, nhắm mắt lại hưởng thụ một buổi sáng tốt đẹp.

“Này, cuối tuần này hẹn anh trai em cùng đi ăn cơm không?” Vài ngày trước đến Italy cô đã nói dối với anh hai là cùng bạn học đi ra ngoài tìm hiểu văn hóa dân tộc, trong lòng luôn băn khoăn muốn khai báo chuyện với Hạ Viêm sớm một chút, như vậy cảm giác tội lỗi trong lòng cũng nhẹ hơn một chút.

Hạ Viêm nhắm mắt lại dùng mũi hờ một tiếng, bàn tay đặt trên lưng cô lại bắt đầu không thành thật, bắt đầu dao động theo những đường cong trước ngực cô.

Không hài lòng với tiếng hờ kia của anh, An Hòa đập bộp vào anh tay một cái, uốn éo trong lòng ngực anh quay người về phía anh, “Anh có ý gì đây? Trước đây không phải đã nói sẽ ngả bài với anh ấy sao?”

Tâm trí của Hạ Viêm vốn đặt trong ở chần, thậtra cũng không chú ý cô nói gì, thấy cô bĩu môi không vui, anh sáp lại gần hôn chụt một cái, vội vàng tự cứu mình, “Anh sợ anh hai em khônghài lòng về anh, anh căng thẳng.”

An Hòa hung dữ néo anh một cái, người khácnhìn thấy anh không căng thẳng là đã cảm ơn trời đất rồi, có thiêntài mới tin anh sẽ căng thẳng vì người khác.

Hạ Viêm vẫn mặt dày sáp tới, liếm liếm khuôn mặt no mềm của cô, cười xấu xa, “Cực cưng, muốn...”

“Không được!” Tối qua anh ỷ sáng nay cô khôngphải lên lớp nên gặm nhắm cô đến sáng, xương cốt cô đã rã rời hết cả.

“Nhưng mà... rất khó chịu mà...” Anh kéo bàn tay nhỏ bé của cô đặt vào bên dưới, vuốt ve vật nóng đang phần chần tinh thần vào buổi sáng.

An Hòa bi ai nhìn trời, “Lúc này mới mấy giờhả? Làm sao anh lại...”

Hạ Viêm thấy cô hơi buông lỏng nên xốc ga giườnglên, xoay người áp lên người cô, “Cực cưng à thể lực của em quá kém,phải vận động nhiều một chút mới khỏe được.” Nói rồi ngón tay thon dài mạnh mẽ xâm nhập vào giữa hai đùi An Hòa, một tay mơn trớn nơiướt át của cô, một tay xâm nhập vào trong.

“Ái...anh nhẹ một chút...em đau.”

Hạ Viêm ngừng động tác, nhúu mày suy tư mộtchút, một lát sau lại nhướn mày lên cười. Rồi khỏi thân thể của cô,thân hình cao lớn khê nhúc nhích, sau đó từng nụ hôn mềm nhẹ rơixuống trước ngực cô.

“Ừm...đừng...em vẫn chưa chuẩn bị tốt.” An Hoàkhông thể chịu được anh làm như vậy, khiến cho cô không thể khống chếđược cảm xúc, mỗi lần anh như vậy cô đều cảm thấy một giây sau mìnhsẽ hư hỏng mà cầu khẩn anh.

Nhưng mà Hạ Viêm không để ý đến lời kháng nghịcủa cô, đầu lưỡi trơn trượt lần theo đường cong xinh đẹp của cô đi xuống, ven đường để lại những vết nước sáng loáng.

“Không!” An Hòa cong eo lên, bàn tay nhỏ bé nắmchặt lấy tóc người đàn ông kia, không cho phép anh tiếp tục. Hạ Viêmdùng mũi thân mật cọ cọ vào nơi đỏ tươi mềm mại kia, sau đó giây rakhỏi tay cô, miệng ngậm chặt.

An Hòa sao có thể chịu được hành động này, taychân đạp loạn xạ trên không trung, Hạ Viêm vươn tay ra giữ chặt tay chânđang lộn xộn của cô, đầu lưỡi xông thẳng vào, không ngừng ra vào khônggian nhỏ hẹp mềm mại của cô.

Cuối cùng, dưới sự yêu thương của anh cô đạt được cao trào lần thứ nhất trong ngày hôm nay, cả thân thể nhỏ bé run lên như lá rụng trong gió, thấy thể Hạ Viêm quả nhiên muốn bật cười.

Hạ Viêm bò lên, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, “Đây không phải đã chuẩn bị xong rồi sao, em xem thật...”

An Hòa cắn lên cằm của anh một ngụm. Trong chớp mắt, Hạ Viêm hạ người ngay ngắn tiến vào thân thể của cô, “Cực cực... cực cực.”

An Hòa bị sự va chạm này khiến cho thiếu chút nữa hụt hơi, nghe vậy tức giận kêu lên: “Lưu manh! Đồ lưu manh!”

Hạ Viêm ôm lấy cặp mông của cô nhấc lên trên, thẳng lưng di chuyển, nghe thấy cô nói mình lưu manh về mặt lại rất thưởng thụ, “Ừ, ở nhà xưng hô thế này rất thân mật nhỉ.”

Da mặt người này dày, quả thật dày không giới hạn!

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào phòng, vẻ lạnh lẽo âm u bị ngăn cách bên ngoài, chỉ còn lại ánh sáng ôn hòa, trên giường hai người yêu nhau đang thân mật ôm ấp lại không hề mang một vẻ *** nào, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy rất uyển chuyển xinh đẹp.

Chỉ có An Hòa biết rõ người này chỉ xinh đẹp ở vẻ bề ngoài, còn bên trong lại cất giấu một bụng hèn mọn bỉ ổi.

Hạ Viêm mặc kệ cô chửi anh thế nào, động tác ngày càng mạnh mẽ, cuối cùng anh ôm lấy cô, nâng cặp mông của cô lên đi tới đi lui trong phòng.

An Hòa đã đạt đến cao trào một lần nhưng mà người đàn ông này trong lúc cô đang co rút lại ôm lấy cô chống lên tường, hai chân đặt trên vai mình, mạnh mẽ ra vào.

“A...” Tư thế này xâm nhập sâu hơn bất kì tư thế nào, mỗi một lần đều xuyên thủng cô, cũng làm cho toàn thân cô tê dại.

“Đừng mà... hic hic...” cô kêu khóc, độ khó cao như vậy khiến cô phải dốc sức mới nói được, mà cũng chỉ có thể dứt quãng cầu xin, “Viêm... hic... anh hãy... tha cho em đi...”

Người đàn ông đang hưng phấn kia làm sao chịu...(ghê quá lướt bỏ!!!!!!)

Đến khi An Hòa ngắt đi Hạ Viêm mới thỏa mãn ngừng tay, ôm lấy cô phun ra.

Nhưng buổi sáng là thời điểm đàn ông cực kỳ tỉnh lược, căn bản Hạ Viêm không có ý định một lần đã ngừng lại, ngón tay thon dài chen vào nơi ướt át kia, An Hòa mắt nhắm nhắm, cảm giác run lên, chậm rãi mở mắt ra. Cảm giác được anh đã chen vào trong, cô không còn sức mắng anh: “Anh còn lộn xộn nữa?!”

Hạ Viêm cười xa xầu nói: “Bên ngoài tuyết rơi, hôm nay chúng ta ở nhà cả ngày được không?”

An Hòa nghe vậy thì nhìn về phía cửa sổ, quả nhiên ngạc nhiên mừng rỡ phát hiện bầu trời lúc này giống như một cái chăn thật lớn bị xé nát, những sợi bông trắng nõn tuôn rơi xuống mặt đất. Gió lớn thổi mạnh khiến cho những bông tuyết đánh vào cửa sổ, không thể chờ đợi được muốn chui vào.

Nắng sớm ngày đông lạnh như băng nhưng tất cả đều bị cách trở ngoài cửa sổ, chỉ chừa lại một tia sáng bạc xinh đẹp tinh tế.

Hai người đều quên động tác kia, Hạ Viêm có chút si mê nhìn nụ cười của cô, cô không có khuôn mặt khuôn mẫu nhưng trong lòng anh lại tạo ra một vẻ đẹp tuyệt thế không gì sánh kịp.

Rốt cuộc không thể làm thêm lần nào nữa, An Hòa thừa dịp anh mềm lòng thì xoay người quấn mình vào tấm chăn mềm mại, cười hì hì nhìn người nào đó còn chưa thỏa mãn. Hạ Viêm vò vò tóc, bắt đầu vén chăn lên xuống giường, dùng ga giường quấn An Hòa lại, ôm cô vào nhà tắm.

Nhưng mà một tiếng sau khi hai người ra khỏi nhà tắm, người cười hì hì lại biến thành Hạ Viêm, vẻ mặt buồn bực trở thành An Hòa. Cô gái nhỏ nào đó đang buồn bực nằm trên giường nghiêng một lát mới động dậy được, chống giường ngồi xuống, có thể nào cũng không thêm để ý đến người nào đó vừa chọc giận cô, chụp lấy quần áo đi chân trần ra khỏi phòng tìm nước uống.

Nhưng vừa ra khỏi cửa thì bước chân đột nhiên ngừng lại, miệng An Hòa há hốc kinh hãi nhìn mấy người đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Hiên nhiên bọn họ đều đã ngồi rất lâu rồi, lúc này cả đám đang dùng nụ cười cùng ánh mắt mập mờ nhìn cô.

Nương theo ánh mắt của bọn họ cúi đầu xuống, trong nháy mắt cả người hóa đá!

Bùm

Dáng người lung linh hấp dẫn được bao bọc bởi chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của Hạ Viêm, mặc dù tối màu nhưng lại mang một vẻ gợi cảm kỳ lạ hoặc khác, lại tăng thêm làn da trắng nõn lộ ra ngoài của cô, lại còn có những dấu hôn của Hạ Viêm để lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Hòa đỏ bừng, nước mắt cũng không uống, xoay người luống cuống chân tay mở cửa chạy vào, tốc độ cực kỳ nhanh làm cho người ta lú lút.

Thiệu Tử Bác nhìn nhìn, bắt đầu đếm ngược, “5,4,3...”

Còn hai giây nữa chưa đếm, trong phòng ngủ liền truyền tới âm thanh binh binh bang bang, xen lẫn tiếng kêu kinh hãi của người đàn ông, “Cục cưng, đừng đá mà đau chân...”

Đại ca của bọn họ...bị bạo hành gia đình!

Lại một lát sau, đại ca bị bạo hành gia đình thương tích đầy mình chật vật lăn ra khỏi phòng, cửa phòng khép lại khi chỉ cách chóp mũi của anh 1mm, phát ra tiếng vang chấn động, trái tim nhỏ bé của vài người trong phòng khách cũng run theo.

Hạ Viêm đứng trước cửa gõ vài cái, cao giọng nói: “Bà xã, hết giận rồi thì ra ăn cơm nha.” Trong phòng lại truyền đến tiếng vỡ vụn, Hạ Viêm cười cười, run rẩy mở nút áo sơ mi mặc vào, vò vò tóc đi ra phòng khách ngồi xuống ghế sofa, không nhận được nói: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy bao giờ à?”

Mọi người đồng thời lắc đầu, chưa thấy bao giờ!

David lên mặt cảm khái một tiếng, “Đây là thể nào trong lời đồn sao...”

Mọi người trầm mặc, nhưng thái độ cũng rất đồng ý.

Hạ Viêm thưởng cho mỗi người một cái tát: “A cho các cậu vào? Muốn chết phải không?” Mấy cái tên khốn kiếp này, quá không có lễ phép, lần nào vào nhà anh cũng không gõ cửa!

Bác sĩ Daivid đại biểu cho nhân dân xoa xoa tay cười làm lành: “Hi hi hi... Không phải chúng em đói bụng tìm đến đây ăn cơm sao, ở đây chỉ có chị dâu của chúng ta biết nấu cơm thôi, nấu cơm còn ngon vô cùng nữa chứ, cho nên...Ai biết được giữa trưa rồi mà hai người còn ở trong phòng bày trận đánh nhau.”

Hạ Viêm lạnh lùng quét mắt qua nhìn anh ta một cái, “Dưới lầu có nhà hàng!”

“Những món kia ăn chán lắm, làm sao ngon bằng thịt kho tàu của chị dâu được?!”

Mấy tên ăn theo kia cũng tiếp tục tỏ vẻ nhát nhai với đồng chí David, hiển nhiên, bọn họ đã đề cử đồng chí David hoạt bát làm quan tiên phong cho bọn họ...à...tên dân gian gọi đó là bia đỡ đạn!

Nhưng mà đại khái là đồng chí David vẫn chưa hề nhận ra điều này.

Hạ Viêm bồng vắn vắn cổ tay, thuận miệng nói: “À? Cho nên cậu tính mỗi ngày đều qua đây ăn cơm?”

Thiệu Tử Bác và J có tính cảnh giác mạnh mẽ rất ăn ý lùi xa ra cách Hạ Viêm một khoảng xa nhất có thể, mà trong đầu người nào đó vẫn còn hình ảnh hương vị món thịt kho tàu lần trước An Hòa đã nấu nên không cảm giác được bất kì nguy cơ nào, nghe thấy Hạ Viêm hỏi vậy, anh ta không nghĩ ngợi gì trả lời ngay: “Đúng thế!”

Thiệu Tử Bác cùng J đồng loạt làm dấu chữ thập trên ngực, không tiếng động nói thầm hai chữ: “Amen!”

Hạ Viêm vắn vắn cổ tay, ngón tay thon dài dă văng lên tiếng của cả băng đạn, giọng nói của anh cực kì nguy hiểm: “Vậy sao?”

Rốt cuộc người nào đó nhận thấy không ổn nên thoáng cái nhảy dựng lên, hai tay làm động tác phòng thủ: “Đạica...đừng...em nói đùa thôi, hi hi...hi hi...Em đây sẽ biến ngay, biến ngay đây...” Nói xong đáng vẻ xun xoe chạy như điên ra cửa. Thiệu Tử Bác cùng J đã sớm độn thổ.

Nói giỡn sao, vì thịt kho tàu mà trả giá bằng cái mạng nhỏ, thật là không đáng nha!

Hạ Viêm đứng sau rất hài lòng gật đầu, rất tốt, xem như anh vẫn còn uy nghiêm!

Chiều chủ nhật, tuyết rơi hai ngày rồi cuộc cũng ngừng, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên những bông tuyết trắng thuần, những bông tuyết tản ra ánh sáng nhạt như kim cương, trong trẻo âm trầm mà lại dịu dịu. Ánh sáng xong, An Hòa mặc áo lông kéo Hạ Viêm ra ngoài.

Tối nay bọn họ hẹn An Vũ ra ngoài ăn cơm, hôm nay An Hòa lục tung phòng chứa quần áo mấy lần cũng không tìm thấy một màu nào khác ngoài màu đen trong tủ quần áo của Hạ Viêm. Tuy cô thừa nhận anh mặc màu đen thật sự rất đẹp cũng rất hợp nhưng màu đen quá nặng nề nghiêm túc, khiến cho Hạ Viêm có cảm giác xa cách, cho nên cô quyết định phải mua cho anh vài bộ quần áo trông phải trẻ trung tươi tắn lại khí chất.

Hạ Viêm mở cửa chiếc lp 700-4 chở An Hòa chạy đến đại lộ số 5 Manhattan. Ngày bình thường, Hạ Viêm không kén chọn quần áo, cũng không bao giờ dạo phố mua quần áo, trước kia quần áo của anh đều do chuyên gia may, anh chỉ tự đi mua quần áo có một lần nhưng lần đó mấy cửa hàng quần áo kia cũng đưa tới cho anh. Thật ra anh cũng không hứng thú với mấy chỗ bán quần áo ồn ào này, nhưng anh lại rất hưng phấn đi cùng cô tới đây, anh thích cùng cô làm những việc bình thường.

Tùy tiện tìm đại một chỗ ngừng xe, Hạ Viêm quay sang kéo khóa áo lên cho An Hòa, quàng khăn quàng cổ lại cho cô, cuối cùng An Hòa chịu không nổi lắm bầm: “Không lạnh mà, giống chim cánh cụt quá đi.”

Hạ Viêm hôn nhẹ lên tóc cô, dịu dàng nói: “Nghe lời.”

Những ngày này, trừ thời gian anh bị thương, thật ra vẫn là Hạ Viêm chăm sóc cho An Hòa nhiều hơn, đặc biệt là khi trời lạnh, mỗi lần ra ngoài anh đều trùm cho An Hòa ba lớp trong balốp ngoài. Anh vẫn chưa quên khi đó bị mất đi đứa bé cùng với sau khi cô sảy thai cô lại nhảy xuống biển tự sát nên vẫn thường hay bị đau bụng dữ dội. Đó là nỗi đau không thể chạm tới trong lòng anh.

Hôm nay là cuối tuần, bãi đỗ xe rất đông người ra vào, bảo vệ An Hòa trong ngực, hai người cùng đi về phía thang máy. Vừa đi được hơn 20m thì bãi đỗ xe vang lên một tiếng “phanh...” của xe chạm vào nhau. Còi báo động xe lập tức vang lên.

An Hòa hiểu kì quay đầu lại, muốn nhìn xem chủ xe nào xui xẻo như vậy, tập trung nhìn kĩ rồi sợ hãi kêu thảm thiết: “Á....xe!”

Hạ Viêm xoay người lại nhìn, bãi đỗ xe to như vậy, mấy trăm chiếc xe, cái cần chết không chết lại đụng phải ngay chiếc xe thể thao màu bạc sang trọng bảnh bao của Hạ Viêm.

An Hòa kéo tay Hạ Viêm chạy trở lại.

55. Chương 26

Có lẽ chiếc xe muốn đậu vào vị trí bên cạnh nhưng không cẩn thận lại đụng vào đuôi xe của Hạ Viêm. Chiếc xe trắng mới tinh còn bóng loáng bị va chạm khiến chỗ va chạm lõm vào khá lớn.

Đối phương xem ra cũng là người có tiền, cửa xe Spyker Takeover c8 laviolette màu cam chậm rãi mở ra, lộ ra cánh tay cùng khuôn mặt nhỏ nhắn. (xem Spyker Takeover c8 laviolette: www.autocarzine/2011/03/2012-spyker-c8-aileron-gt/)

An Hòa hơi ngạc nhiên, nhìn loại xe này cô cho rằng người lái là đàn ông.

“Là xe của mấy người à? Kỹ thuật lái xe của tôi không tốt lắm, chỉ vô tình thôi...” Cô gái trong xe quay đầu lại, duỗi ngón tay trắng nõn để bên môi nhẹ nhàng đóng đưa.

An Hòa bĩu môi, cô gái này cũng khá là kiêu ngạo, chẳng những không bước xuống xe mà còn không xin lỗi, thậm chí giọng điệu cũng không có chút thành ý xin lỗi nào. Hạ Viêm nhíu mày, từng bước tiến lên phía trước rất tự nhiên bảo vệ An Hòa phía sau mình.

Cô gái không nhìn thấy động tác của Hạ Viêm, giờ tay tao nhã tháo kính râm xuống, nói với Hạ Viêm: “Muốn tôi bồi thường à?”

An Hòa bị Hạ Viêm ngăn cản, nhìn không thấy gương mặt của cô gái kia, trong lòng mắng thầm “Nói nhảm, cô đụng phải chẳng lẽ muốn chúng tôi tự bỏ tiền ra sửa sao?”

Ài ngờ giọng nói cực kỳ lạnh nhạt của Hạ Viêm vang lên: “Không cần”

Cô gái kia gật đầu, cười không rõ ý tứ, thu tay về vô cùng thuần thục đánh tay lái, chiếc xe sạch sẽ lưu loát mà dừng ở vị trí đỗ, sau đó mở cửa xe đi tới.

An Hòa lộ đầu ra nhìn, nhìn thấy chiếc xe kia vững vàng như nước chảy bàn sử (ý chỉ thành thạo) đi vào dừng trên chỗ đỗ xe, cô buồn bực nghĩ có làm sao cũng không nhìn ra là kỹ thuật lái xe của cô ta không tốt cả.

Cô lén véo cánh tay Hạ Viêm nói: “Sao lại không bồi thường? Rõ ràng là cô ta đụng hỏng xe, chúng ta đi sửa cần rất nhiều tiền đó!...” Nghĩ đến số tiền lớn đó cô lại đau lòng. Phần nộ còn muốn nói thêm vài câu, khi hai trong mắt nhìn tới dáng vẻ yếu đuối của cô gái kia, nhất thời An Hòa quên cả hô hấp.

Rất mẹ nó xinh đẹp!

Cô thì, đây là cô gái xinh đẹp nhất mà cô gặp trong cuộc đời này.

Lọn tóc dài màu vàng quăn rũ ở trên vai, khuôn mặt khuôn thành không thể tìm ra một tí vết nào, bộ váy dài liền thân ôm trọn cơ thể để lộ ra đường cong với những chỗ lồi lõm rất nóng bỏng, càng đừng nói đến đường dây kéo của đôi tất đen mới mê người làm sao.

Nhưng mà... cô ta không lạnh sao?

An Hòa lén giương mắt nhìn Hạ Viêm một chút, phát hiện anh vẫn không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm vào cô gái đó, hai tròng mắt đến chớp cũng không thêm chớp. Hừ! đúng là đàn ông không có một cái gì tốt hết, nhìn thấy người đẹp chỉ biết ngây người, ngay cả Hạ Viêm cũng không ngoại lệ. Cô vươn bàn tay nhỏ bé lên bóp vào hông của anh, hung dữ mà xoay khối thịt một góc 90 độ.

Hạ Viêm không có phản ứng....

Nhìn thấy toàn bộ động tác nhỏ đó của An Hòa, cô gái kia hé đôi môi đỏ mọng: “Hạ Viêm...” Cô ta nở nụ cười rất quyến rũ đối với cô, ý cười nhưng một chút cũng không nheo mắt: “Bạn gái anh ghen tị rồi đây?”

An Hòa cứng đờ, cái miệng nhỏ nhắn há to vì kinh ngạc, nhìn nhìn người đẹp rồi lại nhìn nhìn Hạ Viêm, ngỡ ngàng hồi lâu, thì ra bọn họ quen biết nhau.

Hạ Viêm bất động, sau khi cái đầu nhỏ của cô điều khiển xoay người lại, ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo mà nguy hiểm, ngầm ý cảnh cáo.

Cô gái kia dường như đọc hiểu được, kiên định mà đưa tay vén tóc trên đầu, phong tình vạn chủng mà bước đi.

Đợi đến khi hình ảnh cô gái biến mất sau chỗ rẽ bãi đỗ xe, An Hòa mất hứng bỏ qua tay của Hạ Viêm, thở hổn hển hỏi: “Cô ta là ai?”

Ngoại trừ mấy người thân bên cạnh dường như Hạ Viêm không kết bạn với ai khác, nhân tiện An Hòa biết, anh đối với phụ nữ dường như cũng không có hứng thú. Trước kia, phụ nữ đối với Hạ Viêm mà nói chỉ có hai loại, một loại là đối tượng để phát tiết trên giường, một loại là đồng nghiệp trên chiến trường hoặc kẻ địch.

Nhưng cô gái này, cao quý như nữ vương, khẳng định không phải là cấp dưới của Hạ Viêm, như vậy.... kẻ địch hoặc là... tình nhân?

Hạ Viêm nghe được trong sự ghen tuông trong lời nói của cô, ngón tay nhẹ nhàng phủ cái trán trơn bóng của cô, cười nói: “Ghen sao?”

An Hòa vờ nghe xong, cơn tức bốc tới đỉnh đầu, kéo ống tay áo lông lên cao, dáng vẻ như chuẩn bị đánh nhau, cao giọng hét lên: “Hạ Viêm, cái đồ háo sắc, đồ củ cải hoa tâm, đồ lưu manh không biết xấu hổ... gặp phải người tình cũ thì như mở cờ trong bụng, đứng núi này trông núi nọ, xe là tôi đứng tên thì chính là tài sản của tôi, dựa vào cái gì mà anh nói không cần bồi thường thì sẽ không bồi thường hả?” (đang cãi nhau xưng anh – tôi nhá)

Hạ Viêm bất đắc dĩ đành: “Quả nhiên anh vẫn thích Hòa Hòa quan tâm chăm sóc dịu dàng trước kia hơn...” giọng nói có chút không kìm được tức giận và hối hận.

Mũi An Hòa cay cay, hai trong mắt đỏ lên, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: “Anh hối hận rồi có phải không? Tôi biết, tôi chỉ là món hàng mới mà thôi, anh làm sao có thể thích tôi mãi mãi...”

Hạ Viêm thâm kêu không xong rồi, trò đùa quá trớn, người nào đó hình như cho là thật rồi.

Vội vàng ôm vai cô gái nhỏ lại ngay lập tức, dịu dàng vỗ lưng An Hòa: “Hòa Hòa ngoan, đừng khóc, không phải như em nghĩ đâu, thật đó! Cô gái đó là thủ lĩnh của một bang phái nữ bên Mỹ, anh chỉ biết bí danh người này, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, thật đó, em phải tin anh!”

An Hòa ở trong lòng anh không ừ hử tiếng nào, anh giải thích hồi lâu cũng không thấy cô phản ứng, không nhận được mà lùi về phía sau một bước, nâng khuôn mặt của cô lên nhìn.

Đâu có gì gọi là nước mắt thương tâm, rõ ràng là nụ cười gian xảo sau khi thực hiện được trò đùa quái đản!

Người nào đó bị đùa dai tự thâm nộ với mình “Hạ Viêm, ta khinh bỉ người!”

Đặt một tay của cô ở trong túi của mình, Hạ Viêm với cô đi tới trước thang máy. Lúc chờ thang máy, anh đột nhiên xoay đầu lại đối mặt với cô, giọng nói trầm thấp: “Từ nay về sau, một bước cũng không cho em rời khỏi anh.”

An Hòa giương cằm lên hỏi: “Tại sao?”

Hạ Viêm vô tình nói với cô bao chuyện phức tạp này nọ, rồi lại không muốn dấu diếm cô, suy nghĩ vài giây cuối cùng nói: “Cô gái vờn rồi, rất nguy hiểm!”

An Hòa lặng một chút, trong chốc lát đã rõ ý của anh. Đây không phải là cuộc gặp mặt trung hợp, cô gái kia cũng không phải không cẩn thận mà đụng phải, tất cả đều là cố tình, hơn nữa hành động của cô gái đó chắc chắn mang theo một mục đích nào đó.

“Vậy...cô ta là...”

Hạ Viêm ôm chặt cô trong lòng, nói bên tai cô: “Nếu như em thật sự muốn biết, anh sẽ nói toàn bộ với em, nhưng anh cảm giác rằng có một số việc em không nên biết, có anh quan tâm đến em, em có thể an tâm mà sống, không phải phiền nào vì loại chuyện này. Hòa Hòa, em phải tin tưởng anh.”

Cả đời này, chưa bao giờ có giây phút an tâm như vậy, chưa bao giờ có một vòng ôm có thể làm cho cô tin nhiệm như thế: “Ừm, em không hỏi nữa, em tin anh.”

Chuyện của bọn họ, cô không giúp được thì vướng bận làm gì, có một số việc anh cảm thấy cô không nên biết thì cô không thêm nghĩ đến nữa. Mặc dù trong tiểu thuyết thường viết, hai người cần phải đồng cam cộng khổ, không hề giấu diếm lẫn nhau, nhưng cô cảm giác được, cô nên tỉnh tỉnh mèm mèm mà vui vẻ sống tiếp thì Hạ Viêm mới có thể yên tâm, đây mới là việc cô có thể làm vì Hạ Viêm.

Làm một người phụ nữ “mít đặc” (chỉ người phụ nữ không biết đến một chuyện gì) thì sẽ như thế nào đây, thực ra một người cần phải có bao nhiêu vận may, mới có thể gặp được một người đàn ông như vậy, haotổn tâm tư để bảo vệ một cô gái “mít đặc”.

Cô nàng thần bí xuất hiện cũng không ảnh hưởng đến nhiệt tình mua sắm của hai người, suốt một buổi sáng, An Hòa lôi kéo Hạ Viêm đi dạo từng cửa hàng một, thử lần lượt từng bộ quần áo, nhưng cho đến 12 giờ, cô vẫn không chọn được bộ nào vừa lòng.

Thực ra cũng không phải là không đẹp, Hạ Viêm cao to, lại vận động thường xuyên, dáng người cao thon tự nhiên, rất tiêu chuẩn, mặc cái gì cũng rất đẹp, nhưng đại khái lại do dáng vẻ của Hạ Viêm trong suy nghĩ luôn mặc một màu đen với khí phách cao quý đã ăn sâu bén rễ, chung quy dù kiểu dáng màu sắc gì cũng không đo được với khí chất của anh.

An Hòa ném quần áo vừa mới cởi ra lên đầu Hạ Viêm, thở hắt ra nói: “Cả đời này anh cứ đen thui đến già mà chết đi!” Hạ Viêm lấy lòng, đi qua hôn chụt chụt trên đôi môi nhỏ nhắn của cô.

Buổi trưa hai người tìm đại một nhà hàng, nghỉ ngơi trong chốc lát, An Hòa chưa từ bỏ ý định liền xuất phát lần nữa. Công sức không phụ lòng người, lần này, bọn họ đi vào cửa hàng danh tiếng, An Hòa liếc mắt một cái đã nhìn trúng chiếc áo sơ mi màu bạc trên ma nơ canh.

Hạ Viêm từ phòng thay quần áo đi ra, quả thật là làm chói mắt mọi người ở đây. Thậm chí cô có thể nghe được tiếng thở của cô nữ nhân viên, vì vậy hài lòng gật đầu, “Chính là bộ này!”

Hạ Viêm tươi cười gian trá, kề vào bên tai cô nói nhỏ: “Bảo bối nhiệt tình giúp anh chọn quần áo như thế, có phải vì buổi tối muốn cởi bỏ nó ra không... chà chà...”

An Hòa chuyển chân trên đôi cao gót 8 tấc xoay vài cái trên chân người nào đó rồi mới quay lại, như không có việc gì đi tới bàn tính tiền, để lại Hạ Viêm ôm chân kêu gào từ xa, cùng hàng đã mua và Hạ Viêm cười hì hì tiến bước tới người bán hàng.

Cô còn định mua quần cho anh nhưng thời gian đã không còn kịp nữa, hơn nữa không chừng lúc mua quần anh lại muốn nói “Là vì buổi tối cô muốn cởi quần cho anh”vân vân... vì suy nghĩ cho danh tiết của cô nên dẫu từ bỏ, tìm túi tiền từ trong túi xách.

Thấy An Hòa liền cả liếc mắt nhìn một cái cũng không xem bộ dạng giả bộ đau đớn của mình, Hạ Viêm nhận áo khoác từ tay người bán hàng, đứng thẳng, kéo lại đầu óc đi tới bên cạnh cô, sau đó anh nhìn cô rất cổ quái, “Làm gì mà không dùng tờ của anh?”

An Hòa nghiêng đầu nhìn anh một cái, đưa tờ chi phiếu của mình cho nhân viên thu ngân, nhanh nhẹ nói: “Anh không phải là tiểu bạch doem nuôi sao?”

Hạ Viêm: “...”

Cô gái thu ngân run rẩy một chút khi nhận được chi phiếu, các nhân viên nhân rồi đứng một bên cũng run rẩy một chút, ở sâu tận trong nội tâm đồng thời đều vang lên một giọng nói: chà chà chà... một cô gái bao nuôi anh chàng thuộc loại thượng hạng đẹp trai nhìn không tới 20 tuổi như vậy sao? Cô gái, anh chàng thượng hạng này từ đây ra vậy hả? Bao nhiêu tiền, đắt không hả? Nói cho bọn họ địa chỉ đi, các cô cũng muốn bao nuôi một người như thế đó?

Bữa cơm ở quán ăn của một người có tiếng gần trường An Vũ, quán ăn không lớn, đậm chất phong tình Trung Quốc, bức tranh bình phong sơn thủy tinh xảo, đèn treo màu quất theo phong tục xưa, còn có bàn bát tiên (bàn vuông to, mỗi phía ngồi được hai người), sản phẩm từ gỗ lim, kết quả của công nghệ hiện đại.

An Vũ nhìn thấy bạn trai của em gái lại là anh chàng Hạ Viêm đã từng gặp mặt một lần, sau khi kinh ngạc là vui sướng tràn đầy. Trước tiên không nói đến cử chỉ phong độ, ăn nói khiêm tốn lễ phép của Hạ Viêm, anh còn từng nghe qua Hạ Viêm vốn xuất thân từ Quân Nhân, tên trong bộ đội cũng không thể nói, giữ bí mật rất tốt, FBI từng có vấn đề không giải quyết được, còn cần anh ta trợ giúp.

Hơn nữa từ trong lần nói chuyện với nhau lần trước, An Vũ cũng có thể cảm giác được, trình độ am hiểu kinh tế tài chính của Hạ Viêm cũng rất thâm hậu, một người đàn ông văn võ song toàn, tao nhã lịch sự như thế, ở cùng với An Hòa, xem ra với em gái mình thì như đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, đương nhiên, Hạ Viêm vốn là hoa tươi, An Hòa là phân trâu. (lời tác giả: An Vũ ca ca, em xác định anh không phải là cận thị 1000 độ)(lời edit: chưa thấy anh trai nào hạ giá em gái mình như thế)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Viêm ca ca nói dối không chớp mắt, khúc mắc phía sau quan hệ của Tiểu Đồng cùng Tiểu Thiệu sẽ được nói đến sâu sắc tận cùng!

56. Chương 27

An Hòa rất bức bối khi nghe những lời trò chuyện vui vẻ, anh trai giả bộ khiếm tốn và có vẻ rất hăng say nhưng trên thực tế vừa hé phôi lại vừa là trẻ con, nghe thấy An Vũ dùng giọng điệu tiếu nuôi nói ra: “Thật không ngờ tới anh lại có thể thích em gái của tôi...” khi nghe những lời này, rốt cuộc An cô nương cũng không thể bình tĩnh được nữa, phóng chiếc đũa nhắm trúng vào bát canh sườn củ sen bên trái trên bàn, gây nên một trận bạo động.

Hình Mỹ Lâm ngồi cạnh đó mỉm cười tao nhã, ung dung thản nhiên lùi về phía sau, tránh cho mũi vị trong bát tranh “hôn” vào bộ quần áo mới xinh đẹp của mình.

Ngồi bên kia An Vũ căn bản không phát hiện ra người nào đó đang phát tiết. Đưa li rượu nước thứ hai (hàm lượng còn khoảng 60, 70%) qua trên bàn cho Hạ Viêm “Nào, đây chính là loại rượu nổi danh của Trung Quốc, ở nơi này thường không có đây!”

Đêm nay An Hòa nhìn anh trai chẳng vừa mắt chút nào, lúc này xen miệng vào: “Danh rượu Trung Quốc không phải là rượu Mao Đài sao? Anh ước hiếp Hạ Viêm chưa bao giờ uống qua rượu Trung Quốc hử, anh chuẩn bị rượu nước thứ hai đến lừa gạt anh ấy hử!”

Hạ Viêm bưng li rượu nhỏ tận sức uống, cay độc cả yết hầu, anh không nhịn được khẽ nhú màu, lên tiếng khen ngợi: “Rượu ngon!”

Mắt tròn tròn, vừa định mắng Hạ Viêm nịnh hót, nhưng lúc này lại vang lên tiếng gõ cửa lễ phép.

Giọng nói của Hình Mỹ Lâm vang lên: “Mời vào”

Đi vào phòng là bà chủ, kinh doanh cửa hàng này là một đôi vợ chồng Trung quốc, chừng 40 tuổi, thường ngày đều quan tâm đặc biệt tới những du học sinh Trung Quốc.

Bà chủ xinh đẹp bê tới một đĩa nem rán, đặt lên bàn, cười nói: “Cái này tặng mọi người”.

Nhìn thấy món ăn ngon, thức ăn ngon miễn phí, An Hòa cũng không muốn so đo với hai người bọn họ nữa, hô lên một tiếng, cái miệng nhõm nhặn ngọt ngào cười tùm tùm nói với bà chủ: “Chị gái thật xinh đẹp, tính tình lại tốt như thế, sau này chúng em sẽ thường xuyên tới đây...”

Bà chủ hiển nhiên rất thoải mái, che miệng cười: “Được, lần sau đến sẽ bảo nhà tôi đích thân làm mấy món ngon cho mọi người.”

Chưa nói được mấy câu, bà chủ cũng biết điều tạm biệt, An Hòa cảm nem rán thơm phức, cảm thán nói: “Đồng hương thật là tốt nha...” những người khác đều bị bộ dáng ngây thơ của cô chọc cười

Nếu anh trai biết rồi thì khẳng định không bao lâu nữa bà mẹ cũng sẽ biết, chuyện này An Hòa cũng dự đoán được, nhưng điều cô không nghĩ tới chính là hành động của bà mẹ lại cấp tốc như thế, cách 2 ngày sau khi gặp mặt với anh trai, bà mẹ An Hưng hồ chạy tới.

An Hòa đứng ở sảnh sân bay, không biết phải làm sao, thậm chí trên đầu mình đã vẽ hai vòng hắc tuyến.

Ngoài suy nghĩ thật cẩn thận, cô vẫn là nên giải thích tâm tình trong lòng với bà mẹ, năm ngoái cô mất tích, hù dọa cả nhà, sợ cô gặp phải chuyện bất trắc, mẹ dường như gần suy sụp. Thật vất vả cô mới trở về, cả nhà vui mừng mà khóc. Nhưng sau đó không lâu thì bọn họ phát hiện, sau khi trở về cô hoàn toàn thay đổi, mất đi tính hoạt bát ngày xưa, trở nên trầm tĩnh ít nói hơn, hỏi cô cái gì cũng đều trả lời không có gì, bọn họ dần dần nghĩ do sợ hãi biến thành lo âu.

Quay lại nhìn người đàn ông yên lặng đứng bên cạnh một chút, không khỏi nở nụ cười, bà mẹ, nếu hai người biết, lúc đó con bị anh ấy bắt cóc, chắc hai người sẽ phát điên mất nhỉ? Nhưng mà, cũng là do anh ấy đưa con về bên cạnh mọi người, người này còn cho con một tình yên độc nhất vô nhị.

Hôm nay Hạ Viêm vẫn rất thành thực mà đứng bên cạnh An Hòa, không giống như lúc trước luôn động tay động chân ôm ấp An Hòa. Hôm nay chiếc sơ mi anh mặc trên người vẫn là chiếc áo ngày hôm kia, tối hôm kia sau khi trở về An giặt cho anh, vì là quần áo mới, An Hòa luôn theo thói quen đem giặt rồi mới mặc.

Nhưng mà đến xế chiều lại nhận được điện thoại của mẹ, nói bọn họ sắp qua đây, đặc biệt còn dặn dò bảo cô đưa bạn trai đến đón. Sau khi Hạ Viêm nghe lại, liền phản đối mặc đồ hôm qua, lý do anh đưa ra là tao nhảm đạm một chút, đẹp trai hào nhoáng một chút, bà mẹ vợ sẽ càng thích anh hơn.

Lúc chọn áo khoác, anh vẫn đặc biệt chạy đến cửa nhà đối diện, chọn lựa trong tủ quần áo của Thiệu Tử Bác, chọn áo khoác nỉ màu cà phê, trên mũ áo còn có một vòng lông màu đồng, bộ quần áo này nhìn anh càng điệu đàng hơn rất nhiều, có vài phần ấm áp như ngọc.

Ngọc thụ đứng trước nắng gió đẹp trai dịu dàng như Hạ Viêm sinh từ lúc đi vào sân bay tần xuất quay đầu chính xác trăm phần trăm. Nhưng người nào đó căn bản đều khinh thường đối với mọi ánh mắt trầm trồ. Trong lòng An Hòa thâm ghen tị, nghĩ An Hòa cô sống gần 20 năm rồi, đi ở trên đường, từ thanh niên 16 đến ông già 60 cũng chưa từng có một người quay đầu lại nhìn cô, nếu có quay đầu lại, thì cũng nhất định là nhìn đến Trình Liệt ở bên cạnh cô. Mà người này, đối với việc vô tình trở thành tiêu điểm vạn người mê tập mãi cũng thành thói quen, trực tiếp bỏ qua luôn.

Thực ra An tiểu thư ơi, cô làm sao hiểu được tâm tình hiện tại của Hạ công tử đây!

Sắp nhìn thấy người mà tương lai phải gọi là ba mẹ, đã bao nhiêu năm anh chưa giao tiếp với người lớn rồi, trong lòng lúc này đã rất bất ổn rồi, sợ thói quen không tốt những năm qua sẽ khiến cho ba mẹ vợ phản cảm.

Cho nên trên thực tế người nào đó không một chút phản ứng với mọi việc xung quanh vốn là do bây giờ đang rất khẩn trương, thế cho nên cơ thể mới trở nên cứng nhắc, thậm chí ngay cả cầm tay An Hòa cũng không dám, bởi vì nghe nói thế hệ trước ở Trung Quốc rất truyền thống, đối với loại chuyện hôn nhân trên đường rất là không thích.

Hiển nhiên là Hạ Viêm đã đánh giá thấp độ cởi mở của ba mẹ An rồi.

Sau khi chuyển bay từ thành phố A tới, An Hòa đi tới trong đám hành khách thì nhanh chóng tìm được ba mẹ.

“Ba mẹ, đây là Hạ Viêm!” An Hòa đơn giản giới thiệu với ba mẹ một chút.

Thái độ của Hạ Viêm rất kính cẩn đưa tay tay về phía An Cảnh Dương, lễ phép nói: “Cháu chào chú!” rồi lại quay đầu nhìn Diệp Hiểu Nhu “Cháu chào dì!”

Do dù trong lòng Hạ Viêm có khẩn trương một chút, nhưng nhiều năm giáp ranh giữa sống chết mà luyện được khả năng bình tĩnh như thế, nay có thể nhìn ra ánh mắt tán dương từ trong mắt của ba mẹ.

Ánh mắt Diệp Hiểu Nhu vẫn đánh giá chàng trai trẻ tuổi tuần tú mà cao to trước mắt, ý cười ở khóe miệng càng lúc càng lớn, không ngừng nói tốt tốt tốt....

Hạ Viêm rất tích cực tiếp nhận hành lý của Ba mẹ và mẹ An, quan tâm hỏi ngời máy bay có mệt không, có đói bụng không, còn nói đã chuẩn bị nhà hàng rồi, trước tiên đưa bọn họ qua đó ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi, buổi tối lại đưa họ đi dạo gió....

An Hòa kéo cánh tay của mẹ cùng nhau đi ra ngoài sân bay, trong lòng ấm áp, thực ra chính cô cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay, cô cho rằng, cho dù hai người bọn họ có gặp lại nhau lần nữa, khẳng định cuối cùng vẫn là một kết thúc bi thảm, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, anh cùng ba đi phía trước nói chuyện vui vẻ, ngẫu nhiên quay đầu lại cười dịu dàng với cô.

Trong cuộc tình này, ngoại trừ một chút dưng cảm của cô, thì cái gì cũng chưa từng làm, toàn bộ đều là người đàn ông này, vẫn mãi cố gắng, kiên trì trong im lặng, lặng lẽ thay đổi chính mình.

“Nghe Tiểu Vũ nói, Tiểu Hạ vốn là quân nhân?” Sau khi mẹ An ngồi trên chiếc xe việt dã, thân mật hỏi anh chàng lái xe.

Hạ Viêm cung kính lễ phép đáp: “Dạ, đúng thế ạ, di à, trước kia từng ở trong bộ đội, nhưng bây giờ đã xuất ngũ rồi ạ, đang chuẩn bị mở công ty.”

Ngồi ở bên cạnh mẹ, An Hòa nhìn rõ ánh mắt của anh trong gương rồi làm mặt quỷ, nếu anh là quân nhân, vậy toàn bộ quân đội đều trở thành bị kịch rồi.

Lúc này ba An lên tiếng: “Không đi cửa hàng rượu nữa nhé? Đưa ba mẹ đi tới nơi ở của các con, phòng khách chắc là khá nhỏ?”

An Hòa đỏ mặt, lái xe Hạ Viêm cũng có chút xấu hổ mà ho khụ khụ... ba An đúng là một đồng chí lão làng nha, ngay cả An Vũ cũng không biết hai người họ ở chung, ba An chỉ quan sát trong chốc lát thì liền nhìn rõ như lòng bàn tay.

Mẹ an kinh ngạc kêu lên: “Hả.. Bé, hai bọn con ở chung rồi hả? A ha ha... thật lãng mạn nhỉ...”

Này này... mẹ già à! Mẹ nên quan tâm đến trình tiết của con mới đúng? Mẹ chỉ toàn một bụng nghĩ xấu, chỉ biết yên tâm trước cái tên giả bộ đáng thương ở trước mặt kia sao? Nếu anh ta bội tình bạc nghĩa với con thì phải làm sao đây?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngọt ngào như thế càng viết càng dài, với những tình tiết phía sau đều chồng chất....

Nhưng mà mọi người thích là tốt rồi.

57. Chương 28

Căn hộ hơn 10000 đại dương của Hạ Viêm đương nhiên có thể để cho ba An và mẹ An ở được, nếu cho thêm hai người nữa cũng ở được. Nhưng điều mà anh lo lắng trước mắt chính là với thân phận chỉ là bạn trai của An Hòa, mà người Trung Quốc luôn chú trọng lễ nghĩa, suy nghĩ nhiều lần, cảm thấy cứ tùy tiện mà mời họ đến nhà cũng không được tốt lắm, vì vậy liền đặt phòng ở khách sạn cách nhà mình không xa lắm.

Không nghĩ tới ba An và mẹ An vậy mà một chút cũng không ngại.

Chẳng qua nếu để cho ba mẹ nhìn thấy con gái của họ ngủ chung với một người đàn ông trên một cái giường là điều không hay, An Hòa cũng rất có khả năng dự đoán được, tối qua cân nhắc đến khả năng dù ba mẹ không đến ở thì cũng nhất định muốn đến để xem qua, cho nên sáng sớm hôm nay, cô thức dậy rất sớm, chỉ huy Hạ Viêm mang tất cả đồ đạc của anh đến gửi ở phòng Chủ Ngọa bên cạnh, bị đuổi ra khỏi nhà như thế

Hạ tiên sinh cảm thấy rất tủi thân, nhưng lại sợ khiến cho ba mẹ An Hòa có ấn tượng không tốt, chỉ có thể nuốt giận mà chuyển đi.

Về đến trong nhà, Hạ Viêm gọi điện thoại hủy bỏ đặt phòng khách sạn, bởi trên đường về mẹ An nói muốn đêm nay đích thân xuống bếp.

Vì vậy sau khi giúp ba mẹ sắp xếp hành lý xong, An Hòa liền kéo Hạ Viêm muốn đi siêu thị mua thức ăn.

Hai người thay giày, vừa bước ra đến cửa, nhìn một cái liền thấy cửa phòng đối diện mở ra, thấy David mặc quần áo giản dị tự nhiên tựa vào bên tường, mỉm cười hỏi: “yo... đi đây thế?”

An Hòa vội vàng đóng cửa thật kỹ, đặt ngón tay lên môi làm động tác “xuyết”, nói nhỏ: “Hai ngày này các người với chúng tôi phân rõ ranh giới, không được phép đến nhà của chúng tôi, ngay cả nói cũng không cần nói!”

Nếu mấy người đàn ông đẹp trai với khí chất xuất chúng đứng chung với nhau, cho dù mẹ chậm chạp nhìn không ra nhưng khẳng định là bác cũng sẽ nghi ngờ.

Nhưng Hạ Viêm cau mày một chút rồi lại nói với David và hai cái đầu ló ra phía sau: “Ba mẹ Hòa Hòa tối, bọn tôi đi mua thức ăn tối, 7 giờ rưỡi tối mọi người cùng qua đây, cùng nhau ăn cơm” Sau đó chuyển sang nói với An Hòa: “Em đã quyết định gạt họ một số việc rồi phải không?”

An Hòa im lặng, cô không tính nói cho ba mẹ biết chuyện xảy ra trước kia, cho dù thiếu chút nữa bị cưỡng hiếp, hay là đứa bé không có duyên kia nữa, nếu như thế thì khẳng định là ba mẹ sẽ không cho bọn họ ở cùng nhau.

“Anh biết em sợ họ ghét anh rồi không cho chúng ta bên nhau, anh hiểu rõ, đây là việc lừa gạt bất đắc dĩ, nhưng có một số chuyện có thể không cần lừa dối mấy người đó ở đây, chúng ta cố gắng không làm như thế được không? Tuy nhiên việc biết hay không biết đồng nghiệp của anh đối với ba mẹ em mà nói là không quan trọng, nhưng vấn đề là ở chúng ta, rõ ràng biết bọn họ ở đây, vậy mà lại cố gắng để giấu diếm, làm bộ không quen biết, trong ý thức của chúng ta, đây chính là lừa dối ba mẹ đó...”

An Hòa yên lặng nghe xong anh nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy trong mắt anh những ngôi sao nhỏ, tươi cười rạng rỡ động lòng người, “Được, em nghe theo anh...”

Hạ Viêm hôn lên trán cô, dắt cô xoay người đi, cảnh cáo mấy người đang hăm he ở phía sau: “Tối nay đừng khiến tôi lo lắng, cũng thay phong cách quần áo quy củ đó đi, trước mắt người lớn thành thật một chút, giả bộ cũng cần giả cho đúng kiểu một chút, nếu dám nói mấy việc khiến họ không vui thì tôi sẽ cho các cậu đẹp mặt đó.”

Này... vừa mới rồi là ai nói không lừa gạt ấy nhỉ?

Vẫn chưa tới 7 giờ, ba người trong tổ của Thiệu Tử Bác đã vội vàng đến gõ cửa, bởi vì cũng đã hưởng qua tay nghề của An Hòa, mà nghe nói tay nghề của An Hòa kế thừa không đến 1/3 tay nghề của mẹ.

Lúc đó Hạ Viêm đang ngồi trong phòng ăn nhặt rau, nhìn thấy bọn họ đi vào, trong tay mỗi người còn mang theo quà, hài lòng mà bỏ lá rau trong tay ra, tươi cười nhẹ nhàng nghênh đón “Các cậu tới rồi à? Mau vào đi, tự nhiên nhé.”

Toàn thân David lảo đảo, thiếu chút nữa là ngồi dưới đất, may mà được Thiệu Tử bác và J chống đỡ từ phía sau mới đứng vững được.

Đồng chí Tiểu D bị dọa không nhẹ, mà J đã vốn trầm mặc ít nói, vì thế Thiệu Tử Bác không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng duy trì vẻ mặt tỉnh táo nói tiếp: “Mọi người đều là anh em, đừng khách sáo như thế, Hạ.... Viêm, có gì cần chúng tôi giúp không?”

Lúc này từ phòng bếp lộ ra hai cái đầu hỏi: “Mấy anh chàng xinh đẹp này là?”

An Hòa ở phía dưới đáp: “Là bạn của Hạ Viêm, là cộng sự, chuẩn bị mở công ty với nhau ạ.”

Thiệu Tử Bác vụng trộm dùng sức捏 David một cái, David bất ngờ không kịp phòng bị, đau đến muốn nhảy dựng lên, bị J đè vai lại. Mấy gã đàn ông phong độ chỉ có thể đứng trước mặt mẹ An lễ phép chào hỏi: “Chào bác gái, cháu là Thiệu Tử Bác, người Trung Quốc, còn đây là David, người Mỹ, kia là J, cậu ấy là người Malaysia. Bọn cháu ở nhà đối diện, nghe Hạ Viêm nói bác muốn làm mấy món ăn Trung Quốc, cho nên bọn cháu đến để ăn nhờ ạ.” Giấy cuối cùng còn đưa quà ở trong tay lên.

Mọi người theo thói quen nhìn về phía Hạ Viêm, mẹ vợ đại ca làm việc, bọn họ làm sao có thể yên ổn ngồi xuống mà làm đại gia đây. Vậy mà Hạ Viêm vẫn với bộ mặt hòa nhã dễ gần, nói với bọn họ: “Đừng lỗ mãng, ngồi xuống cả đi, các cậu trò chuyện trước, còn một ít rau để tôi đi nhặt cho xong đã.”

Hạ Viêm tiếp tục ngồi vào trước bàn ăn nhặt rau, vẻ mặt của Thiệu Tử Bác và khuôn mặt không chút thay đổi của J cùng vị bác sĩ nào đó ngồi trên sofa.

Trên bàn cơm.

Khóe mắt Hạ Viêm giật giật nhìn ba người bọn họ căn bản chẳng có chút hình tượng gì đang thìa dũa loạn xạ mà nhai thức ăn.

Một đám đàn ông đối mặt với một chiếc bàn bày đủ những cao lương mỹ vị đạt tiêu chuẩn của khách sạn 5 sao, vút lời cảnh cáo của Hạ Viêm tới chín tầng mây.

Thực ra với người khác nhìn vào thì vẫn ổn, mặc dù bọn họ chỉ lo ăn, nhưng khi An Hòa đưa giấy ăn vẫn không quên nói lời cảm ơn, nhìn đến chén trà trắng hơn một nửa của An Cảnh Dương cũng biết đã khiến ông

thoả mãn, hơn nữa nhiều lắm là bọn họ ăn rất ngon miệng một chút, vẻ mặt say mê một chút, cũng không có gì là không lẽ phép.

Diệp Hiểu Nhu vốn thích nhất là người khác khen ngợi tay nghề của bà, bốn tên nhóc đẹp trai trước mắt vừa ăn rất nồng nhiệt, vừa không ngừng vươn ngón tay cái với bà, trong lòng của bà chưa bao giờ thỏa mãn đến thế.

Trong nhất thời không khí trên bàn ăn trở nên vô cùng sôi nổi.

Không ngoài dự liệu của An Hòa, như vậy cũng tốt, ít nhất có thể dời đi một chút chú ý, do đó đứng dậy lấy bộ bài tú lơ khơ được từ bốc thăm trúng thưởng ra chơi tiếp cùng David, Thiệu Tử Bác.

Chơi chưa được mấy ván, trong lòng vẫn không tập trung tư tưởng thua liên tục rồi cuộc cũng nghe được tiếng cửa phòng sách mở ra, vung bài tú lơ khơ đứng lên, chạy tới chỗ Hạ Viêm rồi nắm tay anh. Ba An nhìn thấy vẻ mặt con gái mình nhìn ông với bộ dạng cảnh giác, than một câu, “Nữ đại bất trung lưu nha.” (con gái lớn không thể giữ được nữa). Rồi néo néo mũi cô: “Ba có thể ăn cậu ấy sao?”

An Hòa cũng có cảm thấy được sự kinh hãi quái lạ của mình, lại bị ba chê cười nên ngại ngùng cúi đầu, ánh mắt dịu dàng của Hạ Viêm có thể nhỏ giọt ra nước, cúi đầu蹭 vào trán cô rất thân mật, nói khẽ: “Anh yêu em...”

Giọng nói nồng đậm như rượu ngon khiến An Hòa say trong nháy mắt, cũng mặc kệ ba đang đứng nhìn một bên, nhũn chân tới cổ nh, Hạ Viêm cũng rướn đến, cúi đầu xuống phối hợp hôn thật sâu lên đôi môi anh đào của cô.

Ba An bị coi thường liếc mắt trừng hai người một cái, quay lưng đi tới ghế sa lon tìm bà xã thân yêu. Khuôn mặt tuấn tú của đồng chí Tiểu D bị vút vào một xấp bài tú lơ khơ vừa không ai để ý tới quay đầu ngã vào trong lòng Thiệu Tử Bác, tủi thân khóc: “Ước gì người khác quá mức... ngaongao...” (tiếng anh đẹp trai khóc đó ạ...)

Sau đó An Hòa cũng từng hỏi qua ngày đó ở trong phòng bà đã nói với anh những gì, nhưng Hạ Viêm vẫn không nói cho cô biết, chỉ nói đại khái đó là giao ước của cánh đàn ông, nên một chút cũng không tiết lộ, vì thế An Hòa chạy theo anh làm loạn hơn nửa ngày, cuối cùng bị Hạ Viêm túm về phòng, dùng vũ lực để giải quyết.

58. Chương 29

Từ lúc ba An mẹ An vào ở đây, hai người đều tự nhiên không ngượng ngùng gì, mỗi ngày đều ở bên nhau anh anh em em, Hạ Viêm trước mặt bà trên đầu tỏ vẻ rất trung thực, còn An Hòa thì lên xem thường trong lòng với hành vi ra vẻ đạo mạo làm con cháu đó của Hạ Viêm.

Nhưng như thế cũng có cái hay, đêm dài yên tĩnh, bởi vì không có người xấu quấy rầy, khó có được yên tĩnh như thế nên mấy ngày này An Hòa ngủ rất ngon.

Vào lúc nửa đêm, cơ thể hơi lạnh khiến cô tỉnh giấc, cô mơ màng kéo chăn, sau đó nắm phải một cái gì đó rất nóng, thứ đồ trong tay tỏa ra nhiệt độ ấm áp, cô cảm thấy thoải mái hơn chút, không hề bài xích, nhưng trên người vẫn khá lạnh, vì thế cô vươn tay đi mò chăn.

Chăn không mò được nhưng trên người lại dán tới một thứ gì đó nóng nóng, cái “chăn” này rất nặng, nhưng rất ấm, An Hòa thỏa mãn mà héch khế miệng lên.

Hạ Viêm cũng cười, thứ đồ trong tay cô dần thức tỉnh, anh lập tức mò tới hai chân của cô, đặt trên eo của mình, cởi quần nhỏ của cô ném sang một bên, động thân một cái, đi vào nơi chật chội ấm áp ấy.

An Hòa bị làm cho tỉnh ngủ ngay lập tức, mở mắt ra không thể tin được nhìn thứ sinh vật ở trên người mình.

Hạ Viêm cười xấu xa: “Hi... bảo bối...”

“Anh ..anh...anh.... ba mẹ em ở phòng bên cạnh đó...” cô sốt ruột đẩy anh ra.

“Ngoan, em kêu nhỏ một chút là được...” Nói xong, cơ thể của anh áp tới, vừa cuồng nhiệt hôn môi cô vừa vội vàng di chuyển.

Tiếng rên rỉ nhỏ truyền ra đứt quãng, đâu có phải muốn nhịn là có thể nhịn được, ánh mắt quyến rũ của An Hòa cầu xin anh, “A...anh...nhẹ một chút....em bị anh làm cho ngất mất...”

Ánh mắt cô như nước, mềm mại hấp dẫn, cơ thể trắng trẻo nhỏ nhắn lóng lánh dưới ánh trăng, kích thích thú tính của anh, chẳng những không giảm nhẹ lực mà người lại càng mạnh hơn, cuối cùng dứt khoát đứng lên, kéo cô ngồi lên trên người mình, kéo hông nhỏ của cô từ trên xuống, “Lên sau thử tư thế quỳ...hửm..?”

Mỗi lần bị anh buông ra, thứ gì đó trong cơ thể gần như muốn xuyên qua cô, nước mắt ẩm ướt rơi khắp khuôn mặt nhỏ nhắn, cô chemiệng kêu tên anh, “Không....đừng mà.... Hạ Viêm...Hạ Viêm...”

Tốc độ của anh càng lúc càng nhanh, cố ý trả lời cô.

“Được, được... anh ra nhanh đi...hic..hic...”

Hạ Viêm đạt được nên cười cười, để cơ thể dùng sức hướng về phía trước, cuối cùng cũng bùng nổ trong cơ thể của cô.

Hôn lên nước mắt của cô, anh nhỏ giọng nhắc nhở, “Đừng quên vừa rồi đã đồng ý với anh đó ...” nói xong ôm lấy cơ thể nhỏ bé yếu ớt ÷ vào phong tắm...

Sau khi tắm rửa sạch sẽ cho cô, Hạ Viêm cẩn thận lau khô tóc cho cô rồi quay lại giường, không buông thả lại tiếp tục cách hôn cuồng nhiệt với cô, thấy cô đã sắp không mở mắt được nữa, kéo chăn đắp cho cô rồi nhẹ nhàng trở về phòng ngủ của mình.

Ngày hôm say, khỏi phải nói cũng biết An Hòa ngủ đến hơn 9 giờ, vẫn là Diệp Hiểu Nhu đào cô ra từ ổ chăn ra.

“Đứa trẻ này, mỗi ngày đều bám giường như vậy, về sau ở cùng trong nhà với ba mẹ chồng thì phải làm sao?” Diệp Hiểu Nhu không biết ba mẹ Hạ Viêm đã qua đời sớm.

Nghĩ đến chuyện tối hôm qua, An Lúa vụng trộm đỏ mặt, ôm chần lộn chân xuống ngồi chồm hổm, nhìn thấy mẹ trải lại giường cho mình.

Cần nhắc vấn đề đó của mẹ một lần, nói với Diệp Hiểu Nhu: “Mẹ, Hạ Viêm không còn ba mẹ nữa, năm anh ấy 16 tuổi thì họ đã qua đời rồi...”

Mẹ An “a” một tiếng rồi dừng động tác, buông gối ở đầu giường ngồi xuống, lo lắng hỏi: “Thằng bé tốt như thế.... thật đáng thương, qua đời như thế nào?”

“À...” bị kẻ thù đuổi giết! Nên giấu hay nói ra thật đây?

“Hình như là tai nạn xem cô, con cũng không rõ lắm.”

Mẹ An gật đầu, nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy nó còn có người thân nào không?”

“Có ạ, còn có một em trai, tình cảm với Hạ Viêm tốt lắm, trông còn yêu nghiệt hơn cả anh ấy.” Trong đầu hiện hên khuôn mặt tiêu chuẩn kia của Hạ Sí, thấy thế nào cũng có tiềm chất.

“Vậy là tốt rồi...” mẹ An vỗ vỗ chân con gái nói: “Về sau đối tốt với Hạ Viêm một chút, một mình nó sống với em trai, bây giờ còn có tiền đồ như vậy, khẳng định chịu không ít cực khổ...”

An Hòa bĩu miệng: “Mẹ, anh ấy vẫn chưa vào nhà mà mẹ bắt đầu đau lòng con rồi đó!”

Mẹ An vỗ nhẹ cô một cái, “Đứa nhỏ này!”

Hôm nay là cuối tuần, ăn cơm trưa xong, Hạ Viêm lái xe chở ba người xuất phát đi du lịch New York, J cũng muốn đi theo nhưng Hạ Viêm nói không cần, anh nóng lòng muốn xem biểu hiện bọn họ như thế nào.

Người một nhà đi dạo phố tràn ngập yêu thương, bọn học cũng muốn tham gia...

“Mẹ, mẹ xem cái này, rất đẹp, mẹ thử xem...” An Hòa chỉ vào cái váy màu đen liền thân, hào hứng lôi kéo Diệp Hiểu Nhu đi thử, trong lòng Diệp Hiểu Nhu cũng rất vui vẻ, càng ngày càng cảm kích Hạ Viêm, nhìn thấy con gái không còn buồn bực không vui như lúc ở nhà, lại trở nên hoạt bát đáng yêu, bà vui vẻ cầm tay con gái đi vào phòng thay đồ.

Ba Hạ đang nói chuyện phiếm với Hạ Viêm thì thấy con gái ngồi xuống đối diện, ra vẻ nghiêm khắc nói: “Bé, càng ngày càng hư, còn chưa kết hôn đã tiêu tiền lung tung như thế.” An Hòa nhìn mấy túi đồ lớn baonhỏ trên sofa, đầu rúc vào trong ngực Hạ Viêm, lè lưỡi tinh nghịch với ba.

Hạ Viêm vội vàng giải vây cho người trong ngực, “Không sao chú ạ, con gái cần được chiều chuộng, hơn nữa bác lại dạy Hòa Hòa tốt như thế, bác có thể yên tâm mà giao cô ấy cho cháu là vinh hạnh của cháu, cháu nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy.”

“Phụt...” An Hòa nhin không được nữa nên bật cười, tai nạn nói của người này ngày càng lợi hại.

Mua quần áo xong, mấy người cùng nhau đi ra, đi dạo thong thả trên đường, Hạ Viêm nắm tay An Hòa đi ở phía sau, hai người lặng lẽ kể tai nói nhỏ, An Hòa hỏi: “Anh học tập với tốc độ giạt gân thật, lừa cả ba em luôn...”

“À... thật ra đều là do Tiểu Sí dạy đó, về phương diện này nó có nhiều kinh nghiệm hơn.”

An Hòa trừng mắt nghi ngờ hỏi: “Ai? Tiểu Sí có bạn gái sao?”

Trong lòng Hạ Viêm có chút hỗn tạp, im lặng một hồi rồi thở dài nói: “Từng có...”

An Hòa nhìn biểu tình phức tạp của anh hỏi nhỏ: “À... chia tay rồi sao?”

Hạ Viêm nói: “Ừ, năm đó Tiểu Sí lái xe gây tai nạn, điều trị thời gian dài trong bệnh viện nhưng cô gái kia chưa từng đến thăm nó, sau đó Tiểu Sí đi tìm cô ta, bọn nó đã chia tay...”

An Hòa tức giận nói: “Cô ta sao có thể như thế nhỉ? Tiểu Sí sao có thể yêu người như thế.”

Hạ Viêm lắc đầu: “Không thể trách cô ấy...” xét đến cùng, cho dù trách thì cũng là nên trách anh, anh lao tâm khổ tứ chỉ muốn bảo vệ người em trai duy nhất cả đời đều bình an, nhưng lại quên, xuất thân như bọn họ, làm sao có thể đoạn tuyệt sạch sẽ với quá khứ. Lần tai nạn xe đó, thứ bị mất không chỉ là tình yêu của Tiểu Sí mà còn cả đời người bình thường yên ổn của nó. (sẽ có phiên ngoại về Hạ Sí ^^)

Hạ Viêm ôm người trong lòng, nghĩ đến tương lai của bọn họ, trong lòng nổi lên nỗi bất an trước nay chưa từng có. Anh quyết định ở cùng với cô, nhưng mà quá khứ của anh như thế, từng ngồi qua vị trí như thế, càng không có khả năng muốn cắt đứt là cắt đứt, rời khỏi cần phải trả giá, nếu cái giá phải trả này quá lớn, đến lúc đó, cô phải làm sao đây?

“Về sau chúng ta phải quan tâm cậu ấy nhiều hơn, chúng ta là người thân duy nhất của cậu ấy mà.” Đột nhiên An Hòa lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của Hạ Viêm.

Hạ Viêm cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tràn ngập hài hước: “Hử? em cũng là người thân của nó sao? Hình như anh còn chưa cưới em đó?”

“A...cái tên Hạ Viêm thôi tha này! Không được trốn...”

Ba An mẹ An đi ở phía trước, nghe được tiếng ồn ào phía sau liền quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của con gái mình, ba An vui mừng mà cười, tuy nói rằng cậu ta không phải là tốt nhất nhưng là người có khả năng nhất khiến cho con gái cảm thấy hạnh phúc, chỉ cần bảo bối của ông có thể vui vẻ cả đời, dù cho cậu ấy đã trải qua những gì, hoàn cảnh có phức tạp bao nhiêu đi nữa thì cũng đều không quan trọng.

59. Chương 30

Thời gian vui vẻ luôn rất ngắn ngủi, ba An ra nước ngoài cũng đã mấy ngày, công ty ở bên kia còn rất nhiều chuyện chờ ông về giải quyết. Cho nên sau vài ngày hưởng thụ cha con vui vẻ thì Ba An và mẹ An liền chuẩn bị về nước.

Trước đêm rời đi, Hạ Viêm đã đặt khách sạn, hẹn gặp mặt An Vũ và Hình Mĩ Lâm, Hạ Vũ gần đây bận đi cùng thầy hướng dẫn làm báo cáo đánh giá một khoản tài sản khổng lồ, mấy ngày nay cũng chỉ vội vàng đến được một lần, ăn cơm ở nhà của Hạ Viêm với ba mẹ rồi lại đi, cho đến hôm nay đã định ngày hẹn nên anh cùng bạn gái vội vàng chạy đến.

Phục vụ đưa tới nước chanh ép, An Vũ ân cần bê tới trước mặt mẹ thật nhiệt tình: “Mẹ, con nhận lỗi với mẹ, không đi đón mẹ được, mấy ngày này cùng không thể cùng mẹ...”

Diệp Hiểu Nhu thuận miệng nói một câu: “Học tập là quan trọng!” ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn đứa con của mình, chỉ cười tủm tỉm nhìn về phía con rể ngồi đối diện, nói: “Có Viêm Viêm đi cùng mẹ là được rồi, Viêm Viêm thật sự là đứa nhỏ rất tốt, bây giờ rất ít đứa đồng ý đi dạo phố với con gái, lại mua cho mẹ và ba rất nhiều quà, mẹ mãi mua nên chất được một va li lớn gửi về rồi đó...”

Hạ Viêm cung kính gơ chén lên: “Nên làm ạ, di à, thực sự là do cháu có tư lợi thôi, mọi người vui vẻ thì cháu có thể sớm lấy được Hòa Hòa mà.”

Đầu tiên An Hòa bị câu “Viêm Viêm” của mẹ đánh một lúc, lúc này trong lời nói của Hạ Viêm làm cho cô nhớ tới mấy ngày hôm trước lúc đi ở trên đường anh còn cười nhạo cô nói mình là người thân của Tiểu Sỉ, hừ lạnh một tiếng: “Con mới không thèm gả cho anh ấy, không chừng tương lai con còn có thể gặp được người tốt hơn đó, đến lúc đó sẽ đập anh ấy ngay.”

“Hòa Hòa” Diệp Hiểu Nhu càng nhìn con rể càng thuận mắt, không hờn giận mà nhìn con gái: “Trước không nói đến năng lực, phẩm chất Viêm Viêm nhà người ta rất ưu tú, so với con thì còn cách một bậc dài, tìm được một người bạn trai tốt như thế là phúc khí của con, con còn dám oán giận nữa!”

An Hòa bất mãn lớn tiếng kháng nghị: “Mẹ, rốt cuộc ai mới là con mẹ đẻ ra hả?”

Mọi người quanh bàn đều cười lớn.

Bữa cơm này hài hòa lại ấm áp, tâm tình Hạ Viêm rất tốt, gọi không ít rượu uống cùng An Cảnh Dương và An Vũ, cuối cùng ai cũng có chút say.

Nhưng tính tự chủ của Hạ Viêm luôn rất cao, uống rượu xong còn có thể bảo An Hòa gọi điện thoại cho Thiệu Tử Bác, bảo bọn họ tới đón người.

Nửa giờ sau, Thiệu Tử Bác điện thoại tới, bang người phụ nữ đều tự dìu người đàn ông của mình ra ghế.

Hạ Viêm và An Hòa đi cuối cùng, Hạ Viêm thực sự rất vô lại, cả người đều dựa trên người An Hòa, trọng tâm lại bị anh không chế khát, không đến mức đè bẹp cô. An Hòa bị anh dính như keo dán, trong lòng cực độ muốn ném anh xuống dưới đất rồi đạp hai chân lên.

Hạ Viêm còn cố tình cười hì hì sát lại gần hôn lên mặt cô, giọng nói khàn khàn làm nũng: “Hòa Hòa... Anh rất yêu em...”

An Hòa không đáp, anh lại tiếp tục dán chặt trên người cô, chưa từ bỏ ý định nói: “An Tiểu Hòa, anh yêu em!”

An Hòa tặng cho anh sự khinh thường, nhưng cơ thể lại bị anh dùng chút lực áp tới nên bước không được, vì thế gật đầu có lệ: “ừ ừ... biết rồi...”

Nhìn thấy bốn người phía trước đã sắp biến mất cuối hành lang, cô dùng sức túm tay anh tiếp tục đi, nhưng Hạ Viêm cố tình không phối hợp, chỉ mãi cố gắng thoát khỏi khống chế của cô, áp cả người cô vào tường, mang theo ánh mắt xinh đẹp nhìn cô chăm chú, tiếp tục hỏi: “Hòa Hòa, em không yêu anh sao?”

Không thể động đậy nên An Hòa nhìn trần nhà, cảm thấy chỉ cần anh hỏi lại thêm một câu, mình sẽ phát điên lên mất...

Lúc này bên cạnh lại vang lên giọng nói lạnh ngắt của phụ nữ: “Woa...ngọt ngào quá ta?”

Nhìn theo giọng nói, nháy mắt mắt An Hòa liền mở toa.

Đây... đây không phải là cô gái gặp ở bãi đỗ xe sao?Sao cô ta lại ở đây?

Thời khắc máu chốt bị quấy rầy, Hạ đại gia rất không vui, quay đầu, ánh mắt giết người liền ném vào người phía trước.

“Thật là như âm hồn không tan.” Hạ Viêm luôn không thích những người không nề nang.

Cô gái nhún vai tỏ vẻ không sao, tư thế tao nhã đứng thót, “Đừng như thế, nói không chừng về sau chúng ta lại có cơ hội hợp tác đó...”

Cơ thể Hạ Viêm từ từ đứng thẳng lại, lạnh lùng mở miệng nói, “Sophia, nếu cô muốn làm chuyện gì đó thì có thể cứ việc thử xem, chẳng qua kết cục cô cũng đã rõ, không cần tôi ra tay, cô cũng có thể chết rất thảm!”

Cô gái tên là Shophia có khuôn mặt trắng như tuyết, tay lấy điều thuốc từ trên miệng đặt ở trên bức tường màu vàng. Sau đó chuyển ánh mắt đến An Hòa, giọng nói rất lạnh lẽo: “Cô thì có cái gì tốt? Đáng để hai người bọn họ đối xử tốt từ trong nội tâm như thế?”

Không nhìn bọn họ một cái, Sophia đi vài bước, đi tới trước một căn phòng, đưa tay mở nắm cửa, bên trong loáng thoáng truyền ra giọng nói của một vài người đàn ông, cô ta cũng không đi vào ngay, hơi nghiêng đầu nhìn Hạ Viêm nói: “Tôi chờ xem kết cục tốt đẹp của hai người là gì?”

Cô gái đi vào phòng, cánh cửa bị khép mạnh lại, Hạ Viêm nhìn thấy cánh cửa màu vàng đẹp đẽ tính xảo kia, chậm rãi nắm chặt nắm tay, cơ thể cao lớn cũng hơi run lên một chút.

An Hòa không hề phát hiện ra sự khác thường của anh, chìa tay bóp vài cái lên cánh tay của anh, u ám nói: “Không phải là anh uống say sao?”

Sân bay

Ôm thất lưng của An Cảnh Dương làm nũng: “Ba ba, đừng đi nữa, ở lại thêm hai ngày nữa đi mà.”

Ba An nhẹ nhàng vỗ lưng của con gái, cười ha ha: “Thật ra, trong lòng đã sớm ước ba mẹ đi nhanh một chút, nhanh đưa khỏi thế giới của hai đứa phải không?” những người đi cùng xung quanh cũng cười ầm lên.

An Hòa then quá hóa giận, dậm chân một cái đẩy ba ra, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, “Mọi người!”

Hạ Viêm nhin cười vội tới đỡ cô.

Tiến Ba An và mẹ An, đoàn người đi ra khỏi sân bay, đi tới trước xe của Hạ Viêm, An Hòa tạm biệt anh trai: “Anh, em đi nha.”

An Vũ sờ sờ đầu của em gái nói: “Đi đi, đừng ức hiếp Hạ Viêm!”

An Hòa không nói gì, nhìn cái mặt anh ấy vậy mà dễ bị bắt nạt sao? Lười để ý đến ánh mắt có vấn đề của Hạ Vũ, nói câu tạm biệt với Hình Mĩ Lâm rồi lên xe.

An Vũ vỗ vai Hạ Viêm cười nói: “Hạ Viêm, sắp bị anh chiều hư rồi đó.”

Hạ Viêm mỉm cười gật đầu.

60. Chương 31

Khoảng thời gian mỗi ngày đều trôi qua trong bình thản và ấm áp, có đôi lúc khi tỉnh dậy vào buổi sáng, Hạ Viêm có hơi không dám tin đây là sự thật, sợ đó chỉ là một giấc mộng, cho đến khi cảm giác được cơ thể ấm áp trong lòng mới yên tâm một chút.

Mấy tháng trước, cuộc sống như vậy ngay cả nghĩ anh cũng không dám nghĩ tới, cho dù lúc còn nhỏ có mẹ và em trai ở cùng, nhưng cũng xen lẫn sự giáo dục nghiêm khắc của ba cùng chương trình huấn luyện với cường độ lớn mà anh không hề thích chút nào.

Khi bị mẹ phản đối, ba đã nói, bọn họ sinh ra trong gia đình như vậy, nếu không có bản lĩnh thì sẽ không bảo vệ tốt cho người nhà. “Xin lỗi, vì các con đã sinh ra trong gia đình như vậy...” anh nhớ rõ giọng điệu của ba khi nói những lời này, đó là lần anh nghe được ông nói chuyện không phải nghiêm khắc mà mang theo sự áy náy sâu sắc.

Dù anh nhỏ tuổi, nhưng thật sự hiểu được ba cũng quá bằng lòng khi khiến bọn họ vất vả như thế, dù ông mạnh mẽ nhưng cũng không thể bảo vệ hai đứa con cả đời, hơn nữa nếu có một ngày, ba và mẹ đều lần lượt ra đi, như vậy không chỉ có mình anh mà còn cả Tiểu Sí nữa, cho dù là vì mẹ anh cũng phải thật mạnh mẽ.

Cho nên anh mới có thể dứt khoát rời khỏi Hạ Sí như thế, cuộc đời của anh không kịp vấn hồi nhưng anh muốn cho em trai duy nhất của mình một cuộc sống tiêu điều tự tại, sống vui vẻ qua ngày. Nhưng thật không ngờ cuộc đời lại gần đỡ như vậy, xoay tới xoay lui, Hạ Sĩ vẫn là đi về con đường cũ.

Anh vốn cho rằng, cuộc đời của anh hẳn là như vậy, sống trong bóng tối, làm bạn cùng cái chết và mùi máu tanh, lúc đó điều ấm áp duy nhất đối với anh là hạnh phúc của em trai.

Nhưng lại không nghĩ rằng có một ngày một tinh linh nhỏ bé lại xông tới thế giới của anh, thay đổi quỹ đạo vận mệnh cuộc đời anh.

Hạ Viêm lưu luyến nhìn phía cánh cửa phòng khép kín, nghĩ cô gái nhỏ giận dữ mình đang ở trong đó, rồi tỉnh rồi mà mềm lòng đi.

Thiệu Tử Bác thoải mái tựa vào sofa mềm mại, vuốt cằm đánh giá anh cả nhà mình ngày càng có phong cách của nam chính trong phim thần tượng, đang trò chuyện mà anh cũng có thể nhìn phòng ngủ đến thất thần, xem ra anh thực sự không thích hợp làm sát thủ.

Đồng chí Tiểu D căn bản đã phát hiện tâm tư mọi người đã không tập trung vào công việc, cẩn thận ôm một đồng tài liệu lật qua lật lại thật háng say.

“... ngoài kia bây giờ đã xuất hiện lời đồn anh muốn rút lui, nhưng vẫn chưa xác định chắc chắn, căn cứ vào tình báo của Hạ Sí, hiện tại đã có thể lực vài nơi muốn tìm hiểu thực hư, nhưng đều là mấy vai diễn nhỏ. Nhưng mà, trong đó có một bang phái của Mỹ, tại New York cũng có chút thực lực, hiện tại chúng ta người ít, phải cẩn thận một chút...”

....

“Này...! Rốt cuộc các anh có đang nghe hay không thế?” đồng chí Tiểu D nói thật lâu, giọng hát đã hơi khàn đi, tạm ngừng một chút để uống nước cho thông nhuận yết hầu, vừa đưa mắt nhìn thì lại phát hiện ra trong ba người thì có đến hai người đã đi vào cõi thần tiên.

Đồng chí J đang chăm chỉ lau chùi chủy thủ yêu quý đại khái có thể nghe được một chút, hai người còn lại thì một đang trầm kín gờ nhìn vào cánh cửa phòng, một thì đang thương tiếc hứng thú mà nhìn người kia đang nhìn chăm chăm vào cửa phòng. Chính là không ai nhìn đến mình.

Hạ Viêm thu mắt lại, thần nhiên hỏi: “New York?” khoảng cách gần như vậy, bị phát hiện nên không khỏi có hơi mất tự nhiên, tự hỏi một lát rồi quay đầu nói với J: “Gọi điện thoại cho Hạ Sí, báo nó phái nhóm “ám lưu” (mạch nước ngầm) tới đây.”

J thu lại chủy thủ, gạt đầu bước đi.

“Ám lưu” là lúc Hạ Viêm mới 3 tuổi, ba của anh nuôi dưỡng một đám cô nhi, sau trở thành nhóm hoạt động ngầm bảo vệ Hạ Viêm và Hạ Sí., cũng là nhóm tinh anh nhất của tổ chức.

“Ám lưu” có 13 người, mỗi người đều có một chữ độcnhất là biệt hiệu. Nhưng hơn 10 năm qua vẫn tách ra hoạt động, 12 năm trước lúcHạ Sí đi xa nhà có 4 người âm thầm đi theo bảo vệ cậu ta, sau khi Hạ Sí trở vềthì toàn bộ “Ám lưu ” mới tái hợp một lần nữa. J là nhóm trưởng nhóm “Ámlưu ”.

Thiệu Tử Bác ồm một tiếng kéo dài giọng nói: “Gõinhóm người tốt nhất tới đây, chỉ vì bả vệ một cô gái, quá si tình nhỉ? Cái nàymà không quay phim truyền hình thì quả thật là đáng tiếc...”

Ba ngón tay của Hạ Viêm linh hoạt xoay xoay bật lửa,khóe miệng nhếch lên khiến cho Thiệu Tử Bác cảm giác nụ cười thật không ổn.

Quả nhiên, giọngnói bình thản của người đàn ông kia vang lên: “Thiệu Tử Bác, tôi có chuyện quēnnói với cậu, cô gái tên là Đồng gì gì đó là bạn của Hòa Hòa, tuần tới sẽđếnNew York...”

Thiệu Tử Bác cứng đơ, yết hầu động dậy cao thấp vàicái, không nói được một câu, thật lâu sau mới “hừm” một tiếng rồi đứng dậy rờikhỏi nhà Hạ Viêm.

Nghe được tiếng đóng cửa rung trời truyền đến từ nhàđối diện, Hạ Viêm khẽ cười một tiếng, ánh mắt hướng về vẻ mặt kinh ngạc củadồng chí Tiểu D, giống như đang nói “cậu cũng có thể thử cười tôi xem”, cảnhười David run run, ôm bản fax của Hạ Sí với tập tài liệu rồi chạy vội.

Ồ.... không phải anh đã biến thành người tốt rồisao?

Hạ Viêm nói không sai, đúng là tuần sau Đồng HâmNgôn sẽ tới New York. Từ lúc biết HạViêm và An Hòa ở chung với nhau, mấy ngày nay trong lòng cô luôn đấu tranh, rồtcuộc là có muốn sang mỹ du học hay không. Nếu Hạ Viêm ở nơi đó, như vậy thuộcạ của Hạ Viêm, nhất định Thiệu Tử Bác là cũng ở đó.

Lúc trước hai người chia tay trong không vui, thậmchí ngay cả lời tạm biệt cũng không có, cô mang theo “vết thương” đầy người trởvề Úc.

Những ngày này cô không phải là không oán hận đối vớianh, anh đã từng thương tiếc cô như thế, cô nghĩ nhất định bọn họ đã trúng mũiitên duyên phận, tuy rằng từ lúc bắt đầu đã hồngбет nhưng cô vẫn hi vọnggiữa hai người có một cái kết tốt đẹp hơn.

Nhưng ngày mà An Hòa sẩy thai, anh thẳng thắn cho côbiết cái gì gọi là làm, không hơn không kém.

Nhờ phúc của An Hòa mà cô đã trở về nhà an toàn, vớnnghĩ rằng đời này cũng không gặp lại anh, lại không ngờ rằng An Hòa bị thươngcòn nặng hơn cô nhưng còn có thể chấp nhận Hạ Viêm, vậy nếu cô tiếp tục kiēntrì đến Mỹ, ắt sẽ được gặp lại anh.

Trong lòng cân nhắc rất nhiều ngày, cho đến khi thông báo trúng tuyển được đưa tới, Đồng Hâm Ngôn dùng hết dũng khí nói với bản thân rằng, mình cũng không nợ gì anh, không có gì phải sợ hết! Nếu vì anh ở đó mà cô trốn tránh không đi, người khác nhìn vào sẽ bảo trong lòng cô vẫn còn để ý đến anh. Hơn nữa, nếu phải trốn tránh thì cũng là anh chứ không phải là cô.

Vì thế, bạn học Đồng cầm giấy thông báo, khiêng ba lô, đi nhanh về sân bay đến New York.

.....

Nhưng mà Thiệu Tử Bác cũng không hề ở đó...

An Hòa ngồi ở trên giường chờ mắng Thiệu Tử Bác với giọng căm hận không thua kém, cái tên nhát gan kia, vừa nghe nói cậu ấy sẽ tới thì ngày hôm sau đã chạy trốn, ngay cả điện thoại cũng không gọi.

Đồng Hâm Ngôn im lặng nghe, khóe miệng nhếch lên, phát hiện thật ra sự cười không nổi nên cúi đầu.

An Hòa nhìn thần sắc của cô, mới hoảng hốt thấy mình nói nhiều, tự rửa bản thân mình rồi quan tâm nói: “Tiểu Ngôn, nếu không cậu ở nơi này của bọn mình đi, phòng trống rất nhiều, mọi người ở chung cho vui.”

Đồng Hâm Ngôn lắc đầu không chút do dự, “Vậy cũng không thể được, hai người ở chung một góc, thêm mình vào lại có chuyện, yên tâm đi, trường học có ký túc xá, mình ở đó là được rồi.”

Biết cô cũng có chút mâu thuẫn với Hạ Viêm, An Hòa không cố ép, dặn dò cô: “Vậy phải thường xuyên tới tìm mình đó...”

“Được”

....

Từ sau khi Đồng Hâm Ngôn đến, thời gian rảnh rỗi An Hòa đều đi chơi cùng cô, gần đây công việc của Hạ Viêm rất bận rộn, suốt ngày ở phòng sách với Hạ Sí họp hành hoặc là đi ra ngoài với J mãi cho tới khuya mới về.

Anh không nói cô cũng không hỏi, cô cũng có thể mơ hồ đoán được anh đang làm gì.

Qua nhiên vào buổi cơm tối mấy ngày sau Hạ Viêm nói với cô, công tác chuẩn bị đã xong xuôi, hai ngày này anh sẽ tuyên bố rút lui.

Gọn điệu của anh vẫn nhàn nhạt, hơn nữa cô đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng mà lúc này vẫn không tự chủ được mà run lên, thìa canh đổ ra hơn một nửa.

Hạ Viêm buông thìa, nắm chặt bàn tay lạnh của cô, nói nhỏ: “Tin tưởng anh!”

61. Chương 32

Cùng ngày tin tức tin ở chức sát thủ lớn nhất thế giới đổi chủ được phát ra đã dẫn tới một chấn động thật lớn, những người có chút giao tình với Hạ Viêm gọi điện hỏi thăm, nhưng Hạ Viêm một cuộc điện thoại cũng không nhận, đến ngày hôm sau họ liền chào đón ba đội ngũ của một bang phái bậc trung của New York.

Hạ Viêm từng nhận một nhiệm vụ ám sát, mục tiêu chính là lão đại của đối phương. Đương nhiên là nhiệm vụ hoàn thành mỹ mãn.

Vào lúc chạng vạng, Hạ Viêm cùng David, J đứng ở vườn hoa dưới lầu, khẽ nhíu mày hối hận với sách lược sai lầm của mình, anh không nghĩ tới sẽ đến nhanh như thế, nhóm “Ám lưu” chiều mai mới có thể tới, hiện tại bọn họ chỉ có ba người, cái tên họ Thiệu vào thời điểm này còn chạy mất. Tuy rằng bọn họ tự tin vào thân thủ của mình nhưng đối phương người nhiều, chỉ sợ là hôm nay sẽ có một trận đánh ác liệt.

Lúc này anh nghĩ hi vọng An Hòa tan học muộn một chút, đừng trở về sớm như thế.

Loại việc bang phái kéo bè kéo lũ đánh nhau, ở Mỹ khi có chuyện đó xảy ra thì đều không diễn ra công khai mà bình thường đều xảy ra khi màn đêm buông xuống, ở một nơi mờ tối nào đó như ngõ hẻm tắt đèn hoặc bên ngoài quán bar. Hạ Viêm nghĩ chuyện này lên xử lý êm đẹp một chút, đặc biệt là ở nước Mỹ này, tốt nhất là có thể tự mình giải quyết, không kinh động đến cảnh sát, nếu không khi chuyện trở nên phiền toái huyền não quá cũng sẽ không tốt lắm.

Nhưng mà đối phương lại không chú ý đến điều đó, một số đông người đã tụ tập cách vườn hoa nhà Hạ Viêm không xa, vận sức chờ phát động.

David bĩu môi, “Tin tức khá nhạy bén, nhanh như thế đã nghe tới nơi này....aizz!! những ngày an nhàn giờ chỉ sợ đi đứng cũng không được thoải mái rồi...”

J không nói nhảm như thế, đứng bên cạnh Hạ Viêm, quay khẩu súng trong tay về bên hông, không biết lại rút chủy thủ ra từ đâu rồi nắm trong tay.

Một bàn tay Hạ Viêm để ở trong túi, đứng đó không nói một lời, sắc mặt âm trầm như dọa người khác.

Thời điểm mà đối phương xông lên, cả người Hạ Viêm phát ra sát khí khiến mọi người đều sợ hãi, một cước đã hạ ngực tên xúi xẻo đầu tiên xông vào, nhưng vào lúc này, ánh mắt sắc bén trong lúc vô tình nhìn đến đám đông vây xem đầu đường, bỗng nhiên căng thẳng.

An Hòa đã về.

Anh vừa chống đỡ tấn công, vừa chú ý tình hình của An Hòa ở bên kia. An Hòa nhìn thấy cảnh này cách đó không xa, hiển nhiên là có chút hoảng sợ, muốn chạy tới bên người Hạ Viêm, nhưng bỗng nhiên thấy ánh mắt của anh cơ thể liền đứng lại.

Sau đó cả người cô từ từ bình tĩnh trở lại, khẽ cắn môi đi tới trong đám người xa xa để nhìn anh.

Cô muốn để anh yên tâm cũng là tự bảo vệ chính mình.

Thấy cô hiểu được ý của mình, trong lòng Hạ Viêm cũng trở nên ấm áp.

Tuy rằng dùng súng tương đối đơn giản, cũng sẽ không dùng đến quá nhiều thời gian nhưng đám Hạ Viêm và đoàn người đối phương đều không dùng, giữa ban ngày ban mặt và dùng súng đạn để rêu rao cũng không hay, không chừng ân oán chưa giải quyết được thì đã bị cảnh sát tóm gọn rồi.

Tuy rằng bên phía Hạ Viêm ít người hơn nhưng mỗi người đều là cao thủ đẳng cấp thế giới, tố chất cũng rất mạnh mẽ cho nên đối phương vẫn bị vây đánh, là một bang phái tầm trung, chất lượng tuy không cao nhưng số lượng lại chắc chắn rất đông.

Không biết phải làm sao để thoát được mấy chục kẻ địch, Hạ Viêm có chút lo lắng, cứ tiếp tục như vậy, thể lực của bọn họ cũng cạn kiệt dần. Thật ra lúc này anh lại hi vọng, cảnh sát đến thật nhanh vào.

Lúc này tim An Hòa đã nhảy lên đến cổ họng, nhìn thấy có người của đối phương đến sát bên cạnh Hạ Viêm, cô rất muốn kêu lên. Nhưng vẫn may cô đã bịt miệng lại mới không chế được nỗi sợ hãi mà không kêu lên. Cô không thể làm gì cả, chỉ có thể cầu nguyện trong lòng, dù sao cũng đừng để anh ấy bị thương.

Tiếc rằng trời cao cũng không nghe được lời cầu nguyện của An Hòa, từ sau lần bị thương trước, An Hòa đã thay đổi phương pháp bồi bổ cơ thể cho anh, ngay cả cách luyện tập hơn 20 năm qua của anh cũng không được làm.

Cho nên thể lực của Hạ Viêm hao tổn rất nhanh, động tác hơi chậm lại, mà với những người khác ý nghĩ ăn sâu bén rễ rằng “cơ thể Hạ Viêm dùng mãnh kiên cường như người sắt”, hơn nữa mỗi đêm thời gian gần đây phòng đối diện đều truyền đến thanh âm khiến người khác đã quên chuyện anh bị thương, cho nên tạm thời đã quên cơ thể đại ca của bọn họ đã suy nhược.

Ngay lúc Hạ Viêm vừa vượt qua được sự tấn công của một tên người Mi nhưng lại không kịp tránh một đao của tên ở phía sau, trong đầu An Hòa dường như trống rỗng. Rốt cuộc cô không khống chế được mà hét ra, sau đó cả người ngối xồm trên mặt đất ôm đầu không ngừng hét ầm lên.

Lần đầu tiên cảm thấy cuộc sống tốt đẹp cũng không dễ dàng đạt được như vậy, vốn dĩ bây giờ cô có tất cả nhưng chẳng qua chỉ là tạm thời mà thôi. Cho dù có Hạ Viêm ở bên cạnh, cô vẫn sẽ sợ hãi mà khóc thét lên.

Không biết qua bao lâu, cổ họng của cô đã bắt đầu khàn đi nhưng vẫn điên cuồng kêu gào, chỉ cảm thấy nếu không làm như vậy thì bản thân sẽ sụp đổ mất.

“Bảo bối? Bảo bối bảo bối...”

Trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói trầm thấp quen thuộc, nhưng mà cô vẫn không dám ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn trút xuống như mưa, một mảng nước đã ướt đầm đầu gối.

“Hòa Hòa nhìn anh, anh ở đây này...” giọng nói rất quen thuộc.

Từ từ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hiện ra gương mặt đẹp đẽ quen thuộc, An Hòa “oa...” một tiếng thật lớn, nhào cơ thể nhỏ bé của mình tới, tay nắm chặt chiếc áo khoác ngoài màu đen của người nào đó, gọi “Hạ Viêm, Hạ Viêm...”

Vốn dĩ là muốn dỗ cô, nhưng cô lại như con vật nhỏ runrun trong lòng anh, trong lòng anh ngoài đau lòng còn có hối hận, lần đầu tiên nảy sinh ý nghĩ, nếu mình không tới Mỹ tìm cô, như vậy thật là tốt, cô sẽ không phải trải qua những việc như thế này.

Lau nước mắt cho cô, nhéo nhéo cái mũi nhỏ đỏ lựng của cô chùi ở trên quần áo của mình, nhẹ nhàng nói: “Anh xin lỗi, đều là tại anh không tốt, hại bảo bối phải lo lắng rồi...”

Một lúc sau, An Hòa dưới sự dỗ dành ôn nhu của anh mới dần ngừng khóc, ngẩng đầu muốn làm nũng, lại thấy chàng trai anh tuấn phía sau Hạ Viêm.

“....A Liệt?” giờ phút này, An Hòa làm sao cũng không ngờ đến cái tên Trình Liệt này đáng nhẽ ra đang ở Italia thì lại xuất hiện ở đây.

“Cho nên, là A Liệt đã cứu anh hả Hạ Viêm?” An Hòa làm ồ trên sofa, uống một ngụm trà Hạ Viêm đưa cho, nhìn Trình Liệt một cách rất cảm kích.

Hạ Viêm bĩu môi nhưng vẫn không nói gì. Bởi vì chính xác là như thế, lúc đó dường như anh đã bất lực khi thấy không thể chặn được lưỡi dao phía sau, vốn nghĩ rằng vết thương cũ cộng thêm vết thương mới, nói không chừng lần này còn có thể bỏ mạng, nhưng bỗng nhiên bên tai truyền đến một tiếng súng vang trời.

Có người từ sau lưng bắn qua một viên đạn vào lưỡi dao.

Anh kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Trình Liệt đã thu súng lại đặt ở bên môi thối, tư thế phóng khoáng, “Anh nợ tôi một lần nhé!”

Ông nội nó, anh thà rằng mình bị chém một đao còn hơn!

Ngồi đối diện trên sofa nhìn thấy sắc mặt người nào đó đã đen đi, rất đặc ý, lúc trước ở nhà trọ của An Hòa, Hạ Viêm đánh anh phải quỳ trên mặt đất, bộ dáng không thèm nhìn anh vào trong mắt, bây giờ lại cần anh tới cứu giúp. Nói làm bằng, tôi không tin không uất ức chết anh!

Hạ Viêm và Trình Liệt mắt to trừng mắt nhỏ, An Hòa ở giữa hai người, dường như có thể cảm thấy được như có từng con dao nhỏ mang theo sát ý bắn ra từ trong mắt của hai người.

“À... A Liệt, anh có muốn ở lại đây ăn cơm tối không?”

Hạ Viêm vừa nghe đã “hừ” một tiếng quay đầu lại, “xi” một cái rồi lại trừng mắt: “Vì sao?”

An Hòa không nói gì chỉ nhìn bàn hoa: “Chúng ta phải tỏ ý cảm ơn chứ...”

Hạ Viêm quay đầu bĩu môi: “Cho cậu ta tiền!”

“Anh thật là phàm tục! Một chút thành ý cũng không có...”

Trình Liệt cười xòa thành tiếng, nhìn Hạ Viêm khiêu khích, từ từ nói: “Bữa cơm quan trọng nhất của Hòa lại làm cho tôi ăn.”

Hạ Viêm đột nhiên quay đầu, ánh mắt hung ác đảo qua, bốn mắt lại tiếp tục giao chiến, dao nhỏ lại bay đầy trời...

“a..haha..haha..” An Hòa cười gượng vài tiếng, kéo kéo bình dấm như đang chuẩn bị tạt ra đến nơi, “Hôm nay A Liệt đã giúp đỡ, cảm ơn một chút chắc là điều nên làm mà.”

J và David mệt sắp chết đang nằm ngổn ngang ở trên thảm, đã quá quen với hành vi ngây thơ không tiền đồ của thủ lĩnh nhà mình, không thèm nhìn nữa.

Buổi tối, An Hòa cử David đi siêu thị mua một lượng lớn thức ăn nấu cơm, mấy người đàn ông đang nói chuyện phiếm trong phòng khách, cô thì bận rộn ở trong bếp.

Trong chốc lát vòng eo mảnh khảnh lại bị ôm lấy, Hạ Viêm lộ đầu ra từ phía sau cô, hôn lên hai má của cô, “Làm gì mà ngon thế?”

“Thịt sườn đông, A Liệt thích món này.”

Người nào đó lại mất hứng, “Cái gì, cậu ta thích cái gì là em làm cái đó hả?”

An Hòa bắt đắc dĩ, ở trong lòng anh, ôm cổ anh rồi hôn lên môi anh, “Thiếu chút nữa là em đã mất anh, điều này rất nghiêm trọng anh biết không? May mà A Liệt cứu anh, cũng như đã cứu em, chúng ta nên cảm ơn anh ấy thật tốt, có phải không nào?”

Những lời này ở trong lòng người nào đó lại biến thành: hai người chúng ta là một, người khác đã cứu chúng ta một lần, theo lẽ thường cần phải cảm ơn cậu ta chứ.

Ừ, thật là dễ nghe.

Đến khi bê đồ ăn lên, trên bàn ăn đã ngồi đầy người, đồng chí Tiểu J một tay vuốt ve bắp thịt David, một bên cầm đũa thềm khát thịt kho tàu ở trên bàn.

Ánh mắt Hạ Viêm đảo qua, David hiểu ý mặt xám xịt đứng lên vỗ vỗ quần, đứng lên ân cần dành chỗ ngồi cho An Hòa, “Chị dâu vất vả rồi.”

An Hòa vẫy tay, tiếp đón mọi người, “Đừng ngồi im như thế, mọi người động đũa đi.”

Lúc này mọi người mới cầm đũa, David định lấy đũa ăn sườn nhưng đã hết đũa, búp bê David bạo gan, “Họ Bạch kia, cậu định đánh nhau với tôi phải không?”

Đồng chí J vẫn mang bộ dạng lạnh lùng như cũ, chậm rãi gấp một đũa rau xanh, đưa vào trong miệng chậm rãi mà nuốt, chắc như vàng nói: “Cậu dám lãng phí à.”

Hạ Viêm nghe thế, lại liếc qua, David run run một cái, uất ức mà ngồi xuống, bốc cục xương sườn trên bàn đưa vào miệng

Hic hic.. các người thật không vệ sinh gì cả... J khốn nạn, nhất định cậu đang trả thù tôi, tôi chỉ kể ra chuyện hồi nhỏ đã đánh nhau với cậu mà cậu lại bắt nạt tôi như thế.

62. Chương 33

Trình Liệt mỉm cười ngời đối diện, sức hấp dẫn của An Hòa chính là như thế, có thể làm cho người bên cạnh cảm thấy được sự ấm áp và cũng hướng tới sự ấm áp đó.

Buổi tối, tuy đã đánh nhau kiệt sức nhưng vì cơn ghen cùng sự kìm nén nên Hạ đại gia vẫn dùng mãnh quần lấy An Hòa như cũ để trừng phạt.

Trong lúc đó vẫn không quên làm bầm, cậu cũng chỉ có thể chiếm tiện nghi dựa vào tình nghĩa thôi, người cùng Hòa Hòa thân thiết gần bó keo sơn cũng chỉ có bốn thiếu gia ta đây!

Đương nhiên An Hòa biết anh đang suy nghĩ gì, nhưng mà hôm nay tâm trạng của cô cũng thay đổi khủng khiếp, lúc này nằm trong vòng ôm thân mật của anh, sự kích động trước nay chưa từng có, nên tùy ý để anh lấn lướt lại.

Nhưng mà.....

Một tiếng sau....

“Làm sao mà vẫn chưa xong thế?” An Tòa túm tóc của anh, không nhịn được mà thúc giục.

Hạ Viêm vẫn vừa khoan khoái vui vẻ di chuyển, vừa lên án: “Cô vợ trẻ, em không chuyên tâm rồi, em không chuyên tâm anh sẽ không đi ra.”

An Hoa không để ý tới anh, giờ bấp chân trắng nõn lên nhẹ nhàng cọ xát ở sau thắt lưng mẫn cảm của anh, một thời gian dài như thế, cô rất hiểu rõ cơ thể của anh, quả nhiên, không bao lâu sau, Hạ Viêm kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó tốc độ ngày càng nhanh kéo chặt hông cô, cuối cùng bỗng nhiên rút ra, di chuyển rất nhanh đến trước ngực cô, kéo bàn tay nhỏ của cô cầm nó, sau đó liền phun ra cả ngực của cô.

Trước đó đã có hai lần như thế, lúc đầu nghĩ không bao lâu sau anh sẽ kết thúc, nhưng anh điên cuồng nhịp động, cuối cùng cũng đi ra, thế mà chính mình lại bị khơi mào dục vọng, nhưng lúc này đây, lúc anh đi ra, An Hòa lại cảm thấy có chút trống không khó chịu. Đợi người đàn ông kia hết kích động, An Hòa cũng dần lấy lại nhịp thở. Anh vừa mở mắt thì đã nhìn thấy hai má đỏ hồng của cô gái bên dưới thân mình, ánh mắt mê ly nhìn anh.

Cúi xuống, dùng tay chạm vào chất dịch trước ngực cô, tìm tới nơi mà anh vừa mới thương yêu cô, rồi từ từ di chuyển ngón tay như đánh đàn, “Bảo bối vẫn chưa thỏa mãn, có phải không? Thêm một lần nữa nhé, hửm?”

An Hòa nghĩ rằng hôm nay anh đã rất mệt rồi nên muốn nghỉ sớm một chút, nhưng bản thân lại muốn phóng thích, vì vậy cần môi không nói lời nào, Hạ Viêm cười rồi hôn nhẹ lên hai mắt cô, môi dán môi giọng nỉ non, “Ngoan, không dùng cái kia rồi...”

Ngón tay thon dài di chuyển nhanh tới, vài phút sau, An Hòa ngẩng cổ lên run rẩy, tiếng rên rỉ rất giống tiếng mèo kêu. Hạ Viêm yêu thương mà nhìn về mặt sinh động của cô, động tác ở tay dưới càng dịu dàng.

Cho đến khi cơ thể của cô ngã xuống, cả người kiệt sức nằm trong lòng anh không nhúc nhích anh mới vươn người qua tìm khăn tay, lau đi chất ả trên hai người, không thềm tắm rửa cứ vậy mà ôm cô ngủ thiếp đi.

Buổi sáng, hai mắt của người nào đó không thềm mở ramà sờ sờ đồng hồ báo thức ở đầu giường, mò được rồi mắt nhắm mắt mở nhìn qua, mới phát hiện mới hơn 7 giờ, mí mắt lại sụp xuống ngay.

Lúc tỉnh dậy đã 8 giờ rưỡi, cô đuổi người, xốc chân xuống.

Tắm rửa xong liền quần khăn trên mái tóc dài ả ướt, vừa định đòi ăn thì đã nhìn thấy Hạ Sí đang ngồi trên ghế sofa.

Hạ Viêm ngồi đối diện với cậu ta đang nâng chén bỗng dừng lại một chút rồi liếc mắt nhìn em trai, “Kiểu dáng không giống! Bỏ chữ ‘tiểu’ đi”. Như kiểu đi lừa gạt buôn bán các cô gái vị thành niên ấy.

An Hòa trừng mắt liếc anh một cái, tiêu hết tiền tích góp, còn muốn em trai giúp đỡ, có tư cách gì mà nói người khác bộ dạng không giống.

Nhưng mà Hạ tiên sinh luôn cao ngạo tự đại lấy mình làm trung tâm, mượn tiền của em trai cũng không biết ngại.

Hạ Viêm buông chén, đứng dậy đi vào phòng ăn, một lát sau bưng ra một ly kem và một miếng sandwich đi ra.

“Anh đến lúc nào thế? Ăn cơm chưa?” An Hòa nhận lấy, bản thân không ăn mà đưa tới trước mặt Hạ Sí.

Hạ Sí cười sáng lạn, “Đến từ sớm rồi, đã đi ăn với anh hai rồi ạ.”

Từ khi Hạ Viêm nói cho cô biết Hạ Sí từng bị người mình yêu vứt bỏ, trong lòng cô cũng rất đau lòng, cha mẹ mất sớm, 12 tuổi đã sống một mình ở Mỹ, không có người nhà, không có bạn bè, rất cuộc cũng thật lòng yêu một người, nhưng khi đứng giữa sự sống và cái chết lại bị người yêu vứt bỏ. Ngoại trừ thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một chút đau lòng trong đáy mắt, cho tới nay, cậu ta vẫn mỉm cười ả ập đối với mọi người.

Cô rất muốn hỏi, nếu đau đớn như thế, tại sao còn phải gượng cười như vậy.

An Hòa vừa yên lặng cắn miếng sandwich vừa mở ra cuốn tạp chí trên bàn mua lúc tan học hôm qua.

Trong công việc Hạ Sí luôn rất nghiêm túc, “Hiện nay nhóm mafia kia đang bảo vệ cho anh, hơn nữa em ở bên này, hiện giờ người bình thường sẽ không dám động đến các anh... chỉ là... có một người...”

Hạ Viêm gật đầu: “Nhóm Nga 3k, năm trước anh đã hủy đi kho vũ khí trị giá 10 tỷ của bọn họ, còn giết nhị đương gia của bọn họ...mấy năm nay bọn họ luôn tìm anh gây phiền toái...”

Hạ Sí gật đầu nói: “Thực lực của bọn họ không dễ khinh thường, chúng ta có cần... cử người đi đàm phán không?”

Lấy cá tính lúc đầu của Hạ Viêm, chắc chắn sẽ nói không, anh chính là típ người mưa to gió lớn tới càng mạnh thì càng có cảm giác kích thích, nhưng nhìn đến người trên sofa, hình ảnh nhỏ bé đang yên lặng ăn kem xem tạp chí, anh khẽ cười, anh không còn là Hạ Viêm của lúc trước nữa...

“Bảo Tử bác đi đi, cậu ta là cao thủ đàm phán.”

Vài ngày sau đó Thiệu Tử Bác báo tin đàm phán thất bại, điều kiện gì đối phương cũng không đồng ý, chỉ cần mạng của Hạ Viêm.

Kết quả này Hạ Viêm không nói cho An Hòa biết, anh không muốn cô phải lo lắng thêm gì hết.

Đảng 3K là đảng có từ lâu đời của nước Nga, đã ăn sâu bén rễ ở Nga, hơn nữa nội bộ lại đoàn kết đồng lòng, hơn 100 năm nay vẫn xưng bá một phương.

Đối phương sẽ không thêm để ý tới việc kho súng đạn kia bị Hạ Viêm thiêu rụi, mà vấn đề chính là người mà Hạ Viêm đã giết.

Người của đảng 3K bị Hạ Viêm giết chính là chính là em trai ruột của Oak Lavrov, Aleph. Oak Lavrov không có khả năng sinh con, cho nên đặc biệt coi trọng cậu em thua mình 17 tuổi này, nói là nhị đương gia, nhưng nội bộ trong đảng ai cũng biết Aleph chính là thủ lĩnh tiếp theo. Mỗi người trong đảng 3k coi trung thành như là tín ngưỡng của cuộc sống. Do đó, với cách chết của người thừa kế tương lai, họ tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Thực ra Hạ Viêm giết Aleph là một việc trùng hợp, năm đó, sau khi anh ở kho súng đạn của đối phương lấp đặt xong lộ trình phá hủy củ thuốc nổ, dựa vào tuyến đường phía trước để chạy thoát, ai ngờ lúc chạy qua một rừng cây nhỏ, lại gặp phải một đôi chim yêu ương hoang dã.

Trước đó anh đã tỉ mỉ điều tra rõ ràng, biết ngày đó đảng 3K có một buổi tiệc quan trọng, sẽ tăng cường nhân viên bảo vệ những tuyến đường quan trọng, do đó với loại đường nhỏ trong rừng này thì cần bản sẽ

không có người, nhưng mà Aleph háo sắc thành thói, ở trong buổi tiệc dụ dỗ con gái của một đại ca bang phái khác, hai người quen biết chưa tới nửa tiếng mà đã lén lút chạy ra ngoài vụng trộm với nhau.

Hạ Viêm nhìn bốn phía một chút, nhưng trong cảnh tối lửa tắt đèn nên cái gì cũng không thấy rõ, cho nên không biết được đường nào để đi thông, do chưa nghiên cứu qua tuyến đường cho nên anh không dám chạy lung tung, một khi rút dây động rừng rồi thì sẽ rất phiền toái. Cho nên anh muốn thử vận may, quanh quẩn ở bên hai người này, còn dựa theo tuyến đường phía trước mà đi.

Nhưng mà người thừa kế không hổ là người thừa kế, cho dù đang chìm trong cuồng nhiệt thì tính cảnh giác cũng rất cao, Hạ Viêm đi đến cách hai người 10m thì đã bị phát hiện.

Trong lòng Hạ Viêm hơi tán thưởng hần ta, sau đó lại bất đắc dĩ mà thở dài, âm thầm nói với gã trẻ xu xẻo này rằng, giả bộ không biết không nói thì tốt rồi, không nên kêu to như thế, giết người không nằm trong kế hoạch của anh...

Sau đó lại tự thẩm hỏi một câu, có cần chờ hần ta mặc quần áo vào rồi mới ra tay không?

Nhưng quần cũng chưa mặc xong, đồng chí Aleph xui xẻo đã bị một đao của Hạ Viêm đâm trúng yết hầu, bỏ mạng ngay tức khắc.

Người đẹp nước Nga quần áo cởi quá nửa vẫn chưa kịp hét lên, một tay Hạ Viêm chém dao vào cũng ngã xuống ngay tức khắc.

Rất nhanh chuyện này được điều tra là Hạ Viêm làm.

Tổ chức và 3K vẫn mua bán qua lại với nhau, giúp đỡ, tranh đoạt, ám sát... đều là chuyện thường, đây chính là một cách sinh tồn, cá lớn nuốt cá bé, hợp giả sống còn.

Nếu như người có bản lĩnh thì có thể lại báo thù.

Cướp đi vụ buôn bán, giết người nổi nghiệp cả hai người này đều là kẻ địch, nhưng tính chất hoàn toàn không giống nhau.

Điều này với Hạ Viêm mà nói là không quan trọng, chưa từng để trong lòng, ở nước Nga có lẽ làm ăn lớn hơn bọn họ một chút, nhưng bàn về ám sát và đánh nhau tổ chức nhận thứ hai sẽ không có người nào dám nhận thứ nhất, hơn nữa trong đó Hạ Viêm còn là người rất ưu tú.

Cho nên mấy năm nay, cho dù bên nước Nga không ngừng khiêu khích, hai bên ác chiến bằng súng cũng không ít, nhưng bên cạnh Hạ Viêm không chỉ có đội "Ám Lưu" thì sống chết tận tâm cống hiến bảo vệ, hơn nữa vianh làm thủ lĩnh nên toàn bộ tập đoàn sát thủ đều sẽ liều chết bảo vệ anh an toàn. Cho nên, mấy năm nay, anh vẫn sống tiêu điều tự tại, tiếp tục giết người phóng hỏa, buôn bán thuốc phiện, buôn lậu súng đạn.

Nhưng mà bây giờ thì không giống thế, thủ lĩnh tổ chức bây giờ gọi là Hạ Sí mà không phải gọi là Hạ Viêm, tuy rằng hai người là anh em ruột, nhưng ý nghĩa thì lại không giống, Hạ Viêm không còn là người của tổ chức, không nhận được sự bảo vệ của cả tổ chức, cho dù Hạ Sí có tình nhưng cũng không thể đem toàn bộ nhân lực đến để chỉ bảo vệ một mình Hạ Viêm.

Cho nên giờ đây lực lượng mấy chục người của bọn họ đối chọi với cả bang phái lớn nhất nhì trên thế giới. Việc này mọi người đều rất lo lắng.

Thực tình bọn họ lo lắng là chính xác, nước Nga bây giờ đang rất hưng phấn...

Liều mạng nhiều năm như vậy dù là giết người công khai hay là ám sát đều không qua nổi tổ chức, điều này khiến cho mỗi người trong 3K đều rất uất nghẹn, lúc này Hạ Viêm đột nhiên rời khỏi, tổ chức không thể bảo vệ anh như trước kia nữa, bọn người vạm vỡ nước Nga người nào cũng hăm he chuẩn bị đánh nhau, đến giờ khi cơ hội báo thù rửa hận cuối cùng cũng đến.

Quả nhiên bọn người nước Nga tập trung tới nước Mỹ rất nhanh. Nhưng bọn họ cũng không hành động ngay lập tức, nguyên nhân là nhóm mafia đột nhiên tuyên bố đứng về phía Hạ Viêm, điều này khiến sự tình trở nên khó giải quyết hơn.

3K và Italia luôn nước giếng không phạm nước sông, ân oán với Hạ Viêm bọn họ không nghĩ rằng sẽ có bang phái khác nhúng tay vào, đối phương sẽ biết trước tổn thất lớn trong tương lai, chẳng lẽ hận cũ chưa báo lại thêm hận mới.

Cho nên cháu ngoại của Oak Lavrov, Duomiluofu là người phụ trách hành động lần này của đảng 3K đề nghị mafia muốn gặp Trình Liệt một lần. Nên khi biết đề nghị trực tiếp bị từ chối, Trình Liệt chỉ truyền lời, muốn bảo vệ em rể đến cùng.

Người Nga nghi ngờ, đảng mafia mới trong nhà không phải chỉ có một chị gái và ba em trai sao? Ở đâu ra lại thêm một em gái nữa?

Mafia không chịu rời đi, người Nga lại không thể báo thù, người hai bên đánh nhỏ náo loạn không ngừng, nhưng vẫn chậm chạp không quyết đấu.

Hai bên đều đang đợi thời cơ, đến lúc thời cơ chín muồi sẽ đánh đối phương toàn diện.

Thời cơ sẽ đến rất nhanh, chẳng qua vẫn chưa tới lúc.

Tác giả nói ra suy nghĩ: quá buồn ngủ, hôm nay đi dạo phố một ngày, hơn 6 giờ rưỡi mới về, cơ chưa kịp ăn mà đã bắt đầu chỉnh sửa, kết quả vẫn có chút sự cố, 0 giờ 43 phút, đi ngủ!

63. Chương 34

ở Mĩ Hạ Viêm có một đàn em khóa dưới, tên là Quý HồngHuyền, trùng hợp lại ở cùng một thành phố với An Hòa. Cậu ta là học viên củatrường quân sự West Point.

Bọn họ quen nhau trong một lần diễn tập đối kháng, anh là học viên ưu tú của Hắc Phương, còn cậu ta là học viên ưu tú của Hồng Phương.

Hạ Viêm rất ít giao tiếp với người khác, không biết vì sao lại chú ý tới anh chàng thanh niên ưu tú người Trung Quốc trầm mặc, ít nói này.

Chính xác quen biết là năm thứ hai khi anh rời khỏi trường quân đội, nhận được một vụ làm ăn, lúc đó phần lớn mọi người đều ở bên ngoài, anh nhất thời không chọn được người thích hợp nên đã tự mình xuất mã.

Nội dung của nhiệm vụ là ba ngày sau anh phải đến một khách sạn ở Hawaii để giải quyết một lão đại người Mĩ.

Đó là một trong những thất bại hiếm hoi trong cuộc đời của anh, khi anh vọt vào trong phòng lại phát hiện đối tượng đã sớm có phòng bị, khi nhào về khoảng không trước mắt, anh thậm chí kêu không xong, xoay người rút lui.

Nhưng vừa mới mở cửa ra, cuối hành lang loáng thoáng truyền đến tiếng bước chân, người cũng không ít.

Anh nhíu mày, xem xét vị trí xung quanh, vẫn chưa kịp nghĩ đến bước tiếp theo nên làm gì thì cửa phòng đối diện mở ra, Hạ Viêm nhìn qua liền sửng sốt một chút, không nghĩ đến ở nơi này có duyên gặp lại Quý HồngHuyền.

Dĩ nhiên là Quý Hồng Huyền cũng nhận ra anh, nhưng tiếng bước chân đang ngày càng gần, Quý Hồng Huyền phản ứng rất nhanh, nghiêng người ra hiệu về phía phòng của mình chỉ Hạ Viêm nhảy qua.

Hạ Viêm chạy vào rất nhanh.

Vào cửa rồi hai người cũng không hề thả lỏng, Quý HồngHuyền bước nhanh đi đến trước cửa sổ, kéo màn che, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Hạ Viêm cũng rất nhanh hiểu được ý đồ của cậu ta, cũng bắt đầu cởi đồ theo.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, người tới bắt Hạ Viêm nhìn thấy trong phòng không có người, người đầu tiên liền đá văng cánh cửa phòng của Quý HồngHuyền.

Mà lúc này, đập vào mắt mọi người là một đôi tình nhân đang triền miên nóng bỏng ôm nhau, cả hai người đều có gương mặt tuấn tú, một thanh chàng đẹp trai phương đông bốc lửa lạnh lùng, một mỹ nam lai Á Âu ngây thơ hoảng sợ. (hoahongnhung: đóng 1 couple công – thụ đây mà).

Anh chàng đẹp trai phương đông dường như rất tức giận khi chuyện tốt bị quấy nhiễu, nhanh chóng kéo chân qua che lại cơ thể Hạ Viêm, quay đầu lại hỏi lạnh lùng: “Có việc gì thế?”

Nhìn thấy thứ không nên nhìn, mấy tên vệ sĩ trong tay cầm súng nhất thời có chút xấu hổ, vội vàng ra khỏi cửa, người cuối cùng vẫn không quên đóng giúp cửa.

Hai người đàn ông trong cánh cửa nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, Hạ Viêm gật đầu với Quý Hồng Huyền, “Không thể nghĩ tới có thể gặp được cậu ở trong này, tôi nợ cậu một lần!”

Hạ Viêm không thích nợ ân huệ của người khác nên để lại cách thức liên hệ của mình. Không nghĩ tới năm trước, Quý Hồng Huyền thậm chí gọi điện thoại cho anh, tìm kiếm sự trợ giúp.

Lần này anh đến nước Mỹ, Quý Hồng Huyền liền nói ra đề nghị với anh, nếu muốn có cuộc sống của người bình thường thì phải tính toán vì tương lai, hai người hợp kế, quyết định mở một công ty.

Quý Hồng Huyền là con nhà giàu nhưng tài chính trong tay lại không nhiều lắm. Nhưng là một người văn võ song toàn, không chỉ có học qua trường quân đội, mà còn học qua học viện tài chính MBA.

Hạ Viêm có thể nhìn thấy được Quý Hồng Huyền có chút bí mật, dường như cậu ta bị người khác khống chế, yêu cầu cấp bách là phải có thể lực của chính mình để có thể phá vỡ được cục diện này.

Hạ Viêm cũng không tò mò, anh cảm thấy Quý Hồng Huyền là một người không tồi, bản thân cũng rất thích anh ta cho nên thoải mái chấp nhận lời đề nghị của Quý Hồng Huyền.

Hạ Viêm quyết định tin tưởng một người thì sẽ trao toàn bộ sự tín nhiệm. Cho nên, mặc dù sao đó Quý Hồng Huyền ôm tới một phiên bản thun hồ của mình chỉ mới ba bốn tuổi, nhờ bọn họ thay cậu ta chăm sóc giùm, Hạ Viêm cũng không hỏi một câu.

Công ty mới được thành lập rất nhanh, trước đó Quý Hồng Huyền đã chuẩn bị tốt tất cả, chỉ kém mỗi “gió đông” tiền vốn mà thôi, hiện giờ “gió đông” đã đến, cậu ta làm việc lại như cá gặp nước.

Chỉ là cậu ta nói với Hạ Viêm, bản thân phải nấp sau hậu trường.

Bởi vậy, một tháng sau tết nguyên đán, Hạ Viêm phải tự mình tham dự cuộc họp đại hội đồng của công ty mới, mà cùng ngày đó, An Hòa đột nhiên bị cấm nặng, cả người đầy mồ hôi, không có một chút sức sống nào.

Mấy ngày này dù Hạ Viêm đi tới đâu cũng đều đưa theo cô bên mình, đối với việc trước kia, dù để cô ở đâu anh cũng không yên tâm.

An Hòa dựa vào trên người anh, giống như một con vật nhỏ ở trong lòng anh, “Anh đi đi, A Liệt và David ở đây rồi, không có việc gì đâu...”

Sờ sờ cái trán nóng như lửa của cô, Hạ Viêm đau lòng nói: “Em đã bệnh như vậy rồi...”

An Hòa cười với anh, “Anh cho rằng em là anh chắc, suốt cả năm cũng không ho một cái... thật sự là không sao mà, anh đi đi, để J chụp ảnh đẹp trai của anh đưa về cho em xem...”

“Vậy được rồi, nhất định phải nghe lời David, nghỉ ngơi thật tốt, chờ anh trở về nhé.”

“Biết rồi mà...”

Sau khi Hạ Viêm và Hạ Sí đi không lâu, David liền mở cửa ra, phía sau còn có Trình Liệt: “Cần non yếu ớt, lại đo nhiệt độ nào...”

Nhận nhiệt kế, để trong nách, An Hòa nhìn Trình Liệt ngồi một bên hỏi: “A Liệt, anh vẫn ở đây, không có vấn đề gì sao?”

“A...lỡ rất nhiều tiền, bảo Hạ Viêm bồi thường cho anh nha...”

An Hòa hoảng hốt nhìn chàng thanh niên tuần tú cười đến sáng lạng trước mắt, thời gian năm đó giống như thoáng cái hiện ra trước mắt. Thời điểm đó, mọi góc ngách của cả khu xóm nhỏ đều tràn ngập tiếng cười của bọn họ, hai đứa nhỏ đáng yêu, một đứa tuần tú đẹp trai, một đứa dịu dàng vui vẻ, lảng giềng ở quê đều coi là đôi kim đồng ngọc nữ.

“A Liệt,...xin lỗi...”

Trình Liệt ngồi vào bên giường, sờ sờ mái tóc trơn bóng của cô, cười nói: “Cô bé ngốc, có gì mà phải xin lỗi chứ, Hạ Viêm mà không tốt với em thì anh sẽ cướp em về như cũ.”

An Hòa bị anh chọc cười, vừa muốn đáp lại, nhưng di động của Trình Liệt vang lên, anh nói cô nghỉ ngơi thật tốt, liền đi ra ngoài nghe điện thoại.

Một lát sau, Trình Liệt lại mở cửa đi vào, không che giấu được lo lắng trong mắt “David, cậu đi ra ngoài một chút”

Hai người đứng ngoài cửa nói nhỏ cái gì đó, vì sốt cao nên tinh thần của An Hòa không tỉnh táo, không nghe được gì, không đề cập tới giọng điệu trầm trọng của Trình Liệt, mà ngay cả David trước nay luôn bắt cần đời giờ giọng nói cũng nghiêm túc xưa nay chưa từng có, An Hòa bỗng nhiên có cảm giác không ổn.

Chống cơ thể yếu ớt trên mặt đất, nhẩn nhẩn chói sáng mở cửa ra, tiếng nói chuyện ngoài cửa dừng lại. Trình Liệt đi tới, đỡ lấy cơ thể của cô, khẽ trách, “Em ra ngoài này làm gì? Cần gì thì gọi anh là được rồi!”

“A Liệt, xảy ra chuyện gì rồi? Em phải biết.”

Trình Liệt nhìn David, David không nói gì, chỉ gật đầu, anh thở dài một hơi, quay lại ngồi cuối bàn ôm An Hòa trở về phòng, thả cô vào trong chăn: “Tình hình cụ thể bây giờ vẫn chưa rõ, nhưng có tin tức nói rằng có số lượng lớn người đang tiếp cận khách sạn của Hạ Viêm.”

An Hòa khẩn trương bật người dậy, kéo cánh tay Trình Liệt sốt ruột hỏi: “VẬY...VẬY làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Trình Liệt nghiêm trọng, vẫn một năm một múi nói với cô: “Thế cuộc rất không tốt, đối phương có hơn trăm người, nhưng bên cạnh Hạ Viêm chỉ mang theo mười mấy người, đại bộ phận mọi người đều ở bên cạnh chúng ta.”

“Vậy mau cử người qua đó đi.”

Trình Liệt lắc đầu, “Không được! Chúng ta không biết bọn họ có mai phục bên này hay không, không thể hành động thiếu suy nghĩ được.”

“A Liệt, bên này chúng ta cũng chưa chắc chắn, có lẽ đối phương cũng không có người mai phục ở đây, nhưng mà anh ấy ở bên kia đã rất nguy hiểm rồi...”

Nhưng lúc này Trình Liệt cũng sẽ không lui bước, “Em nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ quá nhiều, anh sẽ giải quyết!”

“A Liệt...” An Hòa như đã khóc tới nơi, cầm lấy ống tay áo của Trình Liệt đang muốn rời đi, cầu xin.

Ánh mắt Trình Liệt lúc sáng lúc tối, giống như từ chối thật lâu, rốt cuộc anh quay đầu lại cho cô một nụ cười an tâm, “Được, anh sẽ phái người qua đó ngay!”

Đi ra ngoài ban công, Trình Liệt mở di động bấm một dãy số, “Tôi đồng ý điều kiện của cô! Bây giờ cô phải lập tức phái người qua đó!” Hòa hòa, không phải chỉ có anh ta mới có thể hi sinh mọi thứ để yêu em.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói trêu đùa mềm mại đáng yêu của một người phụ nữ, “Sớm như thế không phải tốt hơn sao?”

64. Chương 35

Buổi tối, lúc Hạ Viêm trở về thì An Hòa đã đi ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nằm ở đầu giường dưới ánh đèn mỏng manh còn nhảmnhem nước mắt nhưng lại rất điềm đạm đáng yêu. Hạ Viêm có chút đau lòng, vuốtay ven tóc trên trán của cô rồi nhẹ nhàng in dấu hôn lên đó.

David đứng bên cạnh anh nói khẽ: “Khóc cả buổi chiều, chập tối em tiêm cho cô ấy một liều an thần, mới chịu ngủ đó...”

Hạ Viêm gật đầu, lại dịch chăn cho cô rồi mới đi ra ngoài.

Mới vừa ra khỏi cửa chợt nghe thấy tiếng nói của Hạ Sí: “Lần này rất cảm ơn anh, nói đi, anh muốn gì nào?”

Trình Liệt cười lạnh, “Cậu cảm thấy tôi vì muốn cái gì ở cậu mới làm như vậy sao?”

Hạ Viêm ngồi xuống tiếp lời: “Đương nhiên không! Chẳngqua tôi thực sự đã nợ cậu. Tôi chỉ muốn bày tỏ lòng cảm ơn một chút thôi.”

“Không cần! Đây là tôi cam tâm tình nguyện.”

Tay Hạ Sí đang day huyết thái dương nhìn Hạ Viêm mộtchút rồi nói: “Vậy thì trước tiên cứ nhớ, nếu về sau mafia có việc gì cần đếnnơi này của chúng tôi, tôi sẽ dốc toàn lực để giúp!” Rồi quay đầu nói với Hạ Viêm đầy vẻ lo lắng: “Anh, anh đi nghỉ ngơi đi!”

Hạ Viêm vỗ vỗ vai em trai, nói với những người khác: “Tất cả mọi người đều mệt rồi, trở về nghỉ đi.”

An Hòa ngủ rất sâu, tuy đầu Hạ Viêm đau đến mức muốnnứt ra, nhưng lại không buồn ngủ, nghiêng người nằm bên cạnh ngắm cô đến rạngđông.

Lúc trời mới tờ mờ sáng, An Hòa bắt đầu tỉnh, mơ mơ màng màng gọi: “Hạ Viêm...”

“Anh ở đây... ngoan, ngủ thêm chút nữa...” Hạ Viêm dịu dàng dỗ cô, An Hòa mở to mắt ra, nhìn thấy anh, lòng thấy nhẹ nhõm, chui vào trong ngực anh ngủ tiếp.

Buổi sáng hôm sau, Hạ Viêm nhìn sắc mặt cô dần dần hồng hào, nhiệt độ cơ thể cũng đã trở lại bình thường thì thay quần áo đi đến phòng bếp làm bữa sáng cho cô.

Hạ Sí vừa vào cửa liền thấy anh mình mặc tạp dề chiên trứng, cậu dựa vào khung cửa, khước miệng mỉm cười: “Anh, anh nhìn như vậy rất có hương vị của người đàn ông gia đình nhà.”

Tắt lửa, đặt trứng lên trên bàn, đổ cà phê từ trong bình ra, sau đó bê ly cà phê và khay đồ ăn đi ra.

Hạ Sí thấy sắc mặt anh không tốt hỏi: “Tôi qua không ngủ sao?”

Hơi mệt mỏi, Hạ Viêm ngồi xuống uống một ngụm cà phê, buồn bã trả lời: “Tiểu Sí, có phải là anh làm sai rồi hay không? Gần đây anh thường nghĩ, nếu như vì tốt cho cô ấy, thì nên giống như em vậy, lặng lẽ bảo vệ mới là tốt nhất...” cô cũng nên có một cuộc sống đơn giản mà vui vẻ. Cùng Trình Liệt hoặc người đàn ông nào đó ở khắp mọi ngõ ngách của thành phố trải qua cuộc sống cơm áo gạo tiền một cách bình dị, mặc dù không oanh liệt nhưng ít nhất cũng không cần phải lo lắng sợ hãi.

Nghe vậy, Hạ Sí trầm mặc đi đến quầy bar lấy cho mình một ly Tequila, uống hết một hơi, mùi vị cay độc xông thẳng tới trong mắt, “A...anh...anh sẽ không biết được...sau khi từ bỏ, loại cảm nhận này... mệ nó, còn không bằng như đã chết đi!”

“Quyền quyết định chưa bao giờ nằm trong tay anh, mà ở trong tay chị ấy, đây là điểm bất đồng giữa anh và em, em...em sợ nó biến thành gánh nặng của mình. Anh, trên thế gian này có trăm ngàn loại tình yêu, nhưng mỗi một loại đều có chung chữ “yêu”, đây là cách thức yêu của phụ nữ, chúng ta chỉ cần nhận là được rồi...”

Hạ Viêm không nói gì, rất lâu rồi cậu không dám nghĩ đến cô gái nhỏ nhiệt tình, hoạt bát có chút hồn dỗi và kiêu ngạo kia. Lộ Lộ, anh đã giữ được lời hứa của chúng ta, như em mong muốn, mỗi ngày đều sống thật tốt, đây cũng là yêu, anh thích cách yêu này của em...

Hạ Viêm thấy em trai xoay ly rượu trong tay rồi lại gắp đầu uống một ngụm rồi nhíu mày: “Bụng rỗng không nên uống rượu, lại đây ăn bữa sáng đi”

Mới đứng dậy định đi vào chiên trứng, “cách “ một tiếng cửa phòng ngủ mở ra, bóng dáng màu trắng chạy đến, kêu lên đầy lo lắng: “Hạ Viêm...”

Hạ Viêm lập tức đi qua, đón lấy cơ thể của cô, ôm cô ngồi trên sofa, đặt cô ở trên đùi, chất vấn bằng giọng điệu nhỏ nhẹ: “Sao lại không đi dép? Em không biết mới vừa hạ sốt thôi sao?”

Cánh tay mảnh khảnh của An Hòa vòng qua trên cổ anh, hai má trơn bóng mịn màng cọ cọ trên da anh, Hạ Viêm biết cô sợ, giờ đây anh nhận chính mình không có năng lực, rõ ràng là muốn cho cô hạnh phúc, nhưng lại khiến cho cô bất an như vậy.

“Em không sao mà, anh xem, em rất khỏe...sau này cũng sẽ không sao nữa...” Hạ Viêm từng chút từng chút vỗ về lên mái tóc mềm mượt của cô, kiên nhẫn an ủi cô.

“Hạ Viêm, dù anh làm gì đi nữa thì đều phải nghĩ đến em, đừng bỏ lại em...”

Làm sao mà anh có thể không nghĩ đến cô, mỗi một giây, một phút, mỗi một quyết định anh đều nghĩ đến cô, cô là tương lai của anh, là toàn bộ hi vọng tươi đẹp của anh, toàn bộ những việc anh làm đều là vì giữ lại giây phút tốt đẹp này.

Hai người dính lấy nhau, Hạ Sí vốn đang đi tìm thứ gì để ăn, thấy cảnh đó vội vàng cắt nuốt tiêu diệt nhanh phần trứng trên bàn.

Hạ Viêm không biết Trình Liệt và cô gái tên Sophia đã thỏa thuận gì với nhau, làm cô gái đứng đầu tổ chức phản động lớn nhất nước Mỹ, cô ta tự mình mang theo người tới, cũng tuyên bố vùng mafia và tổ chức đứng chung một mặt trận, cùng bảo vệ cho Hạ Viêm.

Hạ Viêm không biết chuyện gì, An Hòa lại càng không biết, trên thực tế ngay cả ngày đó xảy ra chuyện gì cũng không nhớ rõ, Hạ Viêm không nói, cô cũng sẽ không hỏi, cô chỉ biết tin anh khi Hạ Viêm nói chuyện này đã giải quyết xong.

Cho nên cô cũng không biết, có một người đàn ông cũng yêu cô rất sâu đậm, vì muốn cô hạnh phúc mà đã đánh mất hạnh phúc của bản thân.

Nếu người Nga đã quay về thì sự việc cũng đã được giải quyết, như vậy cuộc sống của bọn họ và An Hòa cũng trở lại quỹ đạo. Vì rời khỏi trường đã rất nhiều ngày, bài vở còn thiếu rất nhiều, An Hòa không đồng ý với đề nghị của Hạ Viêm là sang năm học lại, mà trở về trường học để tiếp tục học tiếp, cho nên khoảng thời gian này vì bổ túc bài học nên cô rất bận. Hơn nữa, nửa tháng sau lại đến kỳ thi cuối kỳ.

Đối với việc sắp xếp của mình bị bỏ quả, Hạ Viêm sinh ra vẻ rất không vừa lòng.

“Loại vậy này không xem cũng được, em cũng sẽ không thật sự đi làm hướng dẫn viên du lịch đó chứ!”

An Hòa xóc chăn lên tìm cuốn sách giáo khoa bị anh giấu, coi nhẹ việc anh cố tình gây sự. Tìm trong một lúc mà vẫn không thấy đành đánh “bộp” một cái nói: “Trả đây cho em!”

“Bảo bối...” Anh nhào qua ôm eo của cô, học dáng vẻ làm nũng của An Hòa: “Lâu nay em đều không để ý tới anh rồi!”

“Tổng giám đốc Hạ, bây giờ đáng lẽ anh nên ở công ty mới phải chứ?” hôm nay là thứ tư, là thời gian làm việc, nhưng cô không có tiết, vậy mà anh cũng ở nhà vô lại với cô.

“Công ty đâu có quan trọng bằng vợ chứ?” Anh ngồi xuống, tỏ ra rất thành thật, ý muốn nói cho cô biết, anh đặt cô lên vị trí quan trọng nhất, cho nên cô cũng phải đặt anh ở vị trí quan trọng nhất.

“A...em quan trọng nhất!”

Anh kiên định gật đầu!

“VẬY...giúp người quan trọng nhất ôn tập bài vở đi, chờ em vượt qua cuộc thi rồi sẽ tin lời của anh!”

“.....”

65. Chương 36

Ngày thi hôm đó cũng chính là ngày sinh nhật của AnHòa, buổi tối Hạ Viêm đón cô và Alice cùng về nhà. Vừa mới vào cửa, trong phòng liền vang lên tiếng hoan hô đến điên cả tai. Hạ Sí, J, David, Đồng Hâm Ngôn, An Vũ, Hình Mỹ Lâm, một nhóm người nam thanh nữ tú đứng ở trong phòng khách. Hình Mỹ Lâm đang cầm chiếc bánh ngọt hình gấu pooh xinh xắn trong tay, mỉm cười nói với An Hòa: “Hòa Hòa, sinh nhật vui vẻ.”

Bởi vì chuyện của Hạ Viêm nên đã rất lâu cô không được gặp gỡ nhiều người như thế, lúc này nhìn thấy mọi người, cảm giác thời gian quanh đã trải qua một kiếp luân hồi, nước mắt đã tràn đầy trong khóe mắt.

Tuy không quá nhiều người, nhưng tất cả đều là những người thân của cô, giờ đây An Hòa cảm nhận được cuộc sống đã rất viên mãn rồi, nhưng nếu có thêm ba mẹ ở đây nữa thì càng tốt hơn.

Vui vẻ kéo tay Hạ Viêm chạy tới, khen ngợi nói: “Oa...bánh ngọt thật đẹp... cảm ơn chị Mỹ Lâm!” bánh ngọt đó là do chính Hình Mỹ Lâm làm, lúc trước, chỉ lúc nào sinh nhật của anh trai thì cô mới được ăn chúng.

Quà của Đồng Hâm Ngôn chính là một dây xích tay mà AnHòa thích lúc họ đi dạo phố lần trước, giá lên đến 4 con số nên An Hòa cảm thấy quá đắt, mà còn bằng USD nên đã không mua. Vậy mà không ngờ đến Đồng Hâm Ngôn lại mua nó tặng cho cô.

Alice tựa vào trong lòng David, nhận lấy túi quà trong tay David, tay chọc cô với khuôn mặt vui vẻ không thôi, “Mua quần áo cho bạn, đi thay đi!”

Vì vậy cô rất vui vẻ ôm quần áo chạy vào phòng ngủ để thay.

Alice không hổ là nữ hoàng thời trang, chọn quần áo rất đẹp, chọn bộ lễ phục màu vàng nhạt xinh xắn, chất vải mềm nhẵn bó sát vào cơ thể, phần lót đệm màu da óng ánh trơn bóng, khiến cô càng trở nên tươi trẻ hơn. Mặc dù thời tiết bây giờ không thích hợp để mặc nhưng trường hợp ngày hôm nay thì mặc ra ngoài một chút cũng càng thêm vui vẻ.

Không biết từ lúc nào Hạ Viêm đã vào được trong phòng, đi tới phía sau cô, đưa ra một dây chuyền kim cương mang vào trên cổ của cô, long lánh như cánh tay thiên sứ khiến An Hòa càng nhìn càng yêu, “Quả sinh nhật của em sao?”

“Ừm... một phần!”

An Hòa hăng hái, duỗi bàn tay nhỏ ra trước mặt anh, “Còn nữa hả? Cho em, cho em đi?”

Anh vỗ nhẹ lên đầu của cô, nói một cách thần bí: “Đợi lát nữa sẽ công bố, bây giờ ra ngoài cắt bánh ga tô đã.”

Đúng là người đẹp vì lụa, khi Hạ Viêm cầm cánh tay xinh xắn xuất hiện, trang phục xinh đẹp của An Hòa nhất thời khiến ánh mắt mọi người sáng ngời, Alice đi quanh cô một vòng, gật đầu, “Ừ, bộ váy không tồi, ánh mắt của mình thật tốt.”

Đồng chí David nịnh nọt cười sấp lại gần, “Đúng, là do bảo bối của chúng ta chọn mà, dù người xấu mặc vào cũng trở nên xinh đẹp...”

An Hòa dùng ánh mắt ai oán tui thân nhìn Hạ Viêm.

Đồng chí Hạ là kiểu bạn trai gương mẫu, đương nhiên sẽ không để yên khi nhìn bạn gái mình bị tui thân, một cơn gió lốc nổi lên, trong phòng khách nhất thời vang lên tiếng kêu thảm thiết của đồng chí Tiểu D “ngaongo”

Vẫn không vội vàng cắt bánh ga tô, một đám nam nữ trẻ tuổi lên đề nghị chơi trò chơi truyền thống thú vị “lời nói thật mạo hiểm”.

Vì thế An Hòa đem bài tú lơ khơ ra, rút ra 9 con bài đại quý từ trong đó, mấy người ngồi trên thảm trắng lông cừu sẵn sàng bắt đầu.

Vòng một, rút từ trong ra là bạn học tiểu J.

An Hòa cất giọng trong trẻo hỏi: “Chọn cái gì?”

Bạn học J bị thúc dục, “...”

Quần chúng: “...”

“Quá mạo hiểm đó...!”

An Hòa gật đầu cười đắc ý, “Như vậy, mời anh nói liên tục câu “lúc còn bé tôi tè dầm trên giường” trong một phút.”

“phụt....” David vừa bỏ cốm vào trong miệng, nghe thấy vậy liền phun hết ra ngoài, phun lên gương mặt như hoa như ngọc của bạn học Hạ Sí.

Người khác không biết J, còn cậu ta thì cùng lớn lên với J nên hiểu rất rõ, thằng nhóc này nếu không cần thiết thì có thể cả năm chỉ nói một câu. Anh tưởng tượng không ra viễn cảnh bắt cậu ta nói một tràng dài trong một phút đồng hồ, đồng thời còn nhắc đi nhắc lại lời thoại như thế...

Những người khác cũng bật cười, một tay Hạ Viêm chống lên phía sau ghế sa lon, nhìn sắc mặt u ám của họ vệ bên cạnh mình, nhin không được mà cũng phải bật cười.

Anh chột chột cánh tay của An Hòa, hỏi: “Cách thức trừng phạt là gì?”

“HẢ? Nam chống đẩy 100 lần, nữ thì gập bụng 50 lần!”

Hạ Viêm liếc nhìn về phía J trầm mặc, qua nhiên nghe được cách thức trừng phạt, đồng chí Tiểu J không chút do dự đứng lên, đi tới một bên tiến hành chống đẩy hít đất.

Đợt thứ hai lấy mẫu ngẫu nhiên, đại quý là Hạ Sí. Đại mạo hiểm.

Bạn học J suy nghĩ một chút nói, “Hôn bạn nữ ngồi bên cạnh một cái!”

Đồng chí J, cậu quả thực là chả có sáng kiến gì hay.

Hạ Sí liếc mắt nhìn một chút, nhìn thấy bên trái là An Hòa cùng ánh mắt lạnh lùng của anh trai phía sau lưng, thở dài, lại chuyển hướng sang bên phải.

Ngồi bên phải chính là bạn tốt của An Hòa, Đồng Hâm Ngôn.

Hạ Sí vội nháy mắt: “Giúp giúp ...tôi, hít đất rất là mệt đó...”

Sau nửa phút rồi rầm xấu hổ, Đồng cô nương lương thiện đau khổ gật đầu, nhắm chặt hai mắt.

Hạ Sí mỉm cười, hạ môi xuống giáp cánh tai đỏ ửng của cô. Vậy là thuận lợi vượt qua kiểm tra.

“Hả...làm sao có thể là tôi?”

Hạ Sí cầm lá bài trong tay, cười lạnh lùng. Ai vừa rồi hất cổm lên mặt của cậu, tự tìm cái chết đi!

David lén nhìn sắc mặt Hạ Sí, ngao...

“Tiểu Sí Sí...”

“Chọn cái gì?” Hạ Sí ném lá bài trong tay xuống đất, giọng điệu rất nhẹ nhàng.

“Thật....nói thật đi.. không không không... quá mạo hiểm,quá mạo hiểm!”

So với việc Nội tình bị vạch trần, thì giữ thể diện dễ đối phó hơn.

“Oh, nhất thời tôi cũng không có yêu cầu gì hơn, với tôi đều như nhau, chẳng qua, xin mời hôn môi cô gái đối diện....hôn môi đó, trong một phút!”

Người đối diện?

An Hòa!!!!

Oh! My!good!sao cậu không bảo tôi nhảy từ tầng 26 xuống đi.

Cẩn thận nhìn Hạ Viêm không thềm để ý tới, bộ dạng như tượng Phật không để ý đến, ruột gan trong lòng run rẩy, hỏi: “Tôi có thể chọn nói thật không?”

Hạ Sí nói rất lớn “Có thể...”

“Miêu tả rõ một chút cảnh tượng cậu với những cô gái sex trên giường của cậu?”

Toàn thân David toát lạnh toàn mồ hôi, anh phải dùng sức chín trâu hai hổ mới truy đuổi được cô gái Alice này không lâu, hơn nữa Alice chỉ đồng ý thử qua lại xem sao, tuy Hạ Sí hỏi đều là người trước kia, hơn nữa bọn họ cũng không thềm để ý tới ‘giường’ của đối phương. Nhưng mà, có người phụ nữ nào sẽ không ngại đến việc ‘giường’ của bạn trai của mình với mỗi buổi tối là một cô gái khác nhau nằm trên đó chứ?

Nhưng trước mặt nhiều người như thế lại muốn anh nói ra tình sử phong lưu của mình, còn phải thật “chi tiết”! Tiểu Sí, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cậu quả nhiên là chỉ dùng để gạt người mà thôi.

Bên này đồng chí tiểu D đang chảy mồ hôi ròng ròng, Alice bên cạnh thì lạnh lùng ra lệnh: “Nói đi!”

Đánh chết cũng không thể nói ra! Hơn nữa, lúc này làm sao có thể mà nói ra hết được.

Bác sĩ David im lặng bỏ sang một bên hít đất,...hic....hic việc hít đất chỉ là việc nhỏ, cô vợ trẻ tức giận mới là chuyện lớn kìa!

Lúc David hít đất được một nửa thì di động của Hạ Viêm reo lên. Hạ Viêm lấy ra, vừa nhìn mở máy vừa đi đến ban công, “Hello?”

“Là em!”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Thiệu Tiênsinh đã lâu không gặp.

Hạ Viêm hơi lộ ra nụ cười, nhưng giọng điệu vẫn không thay đổi như cũ, “Ồ, chuyện gì?”

“Cái kia...hôm nay là ngày sinh nhật của chị dâu phải không? Em gọi điện gửi lời chúc mừng.”

“À...tôi sẽ chuyển lời...”

“Còn có việc gì không? Bọn tôi đang chơi trò chơi, Tiểu Sí vừa mới thua, hôn một tiểu cô nương, hôn lưỡi đó...aizz... đã lâu rồi Tiểu Sí chưa gần gũi với con gái...” giọng điệu Hạ Viêm rất vui, trọng tâm bàn bạc vẫn chính là Hạ Sí.

Nhưng Thiệu Tử Bác là người thông minh, lập tức hiểu được ý tứ trong đó là gì, hàm răng cắn chặt vang lên, “Hạ...Viêm!”

Ánh mắt Hạ Viêm nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn về phía cô gái vẫn còn xấu hổ sau khi hôn môi, tiếp tục nói: “Hả...Tiểu Sí vẫn chưa có bạn gái, mình đột nhiên cảm thấy Tiểu Đồng quả thực không tệ, hai người bây giờ cũng đang trò chuyện đó...”

“Bộp...”

Đây là lần đầu tiên đồng chí Thiệu cắt điện thoại của Hạ Viêm.

Buông ống nghe trong tay ra, tâm tình Hạ Viêm rất tốt xoay người đi về trong phòng, Hạ Sí ngồi dưới đất gặm táo đến vui sướng, vừa đếm số lần hít đất của David, thấy Hạ Viêm đi vào thuận miệng hỏi: “Ai thế?”

Hạ Viêm nói, “Thiệt tử Bác!” sau đó anh thấy rõ sắc mặt đỏ hồng của Đồng Hâm Ngôn đột nhiên cứng đờ, mi mắt từ từ buông xuống.

Trò chơi vẫn còn hơn một tiếng, nhưng không bốc trúng Hạ Viêm mà chỉ bốc trúng An Hòa.

Alice bình tĩnh hỏi: “Cái kia của Hạ Viêm có lớn hay không?”

Trừ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của An Hòa, tất cả những người khác đều cười phá lên.

Đến 9 giờ, mọi người kết thúc trò chơi, An Hòa dính trên bánh ngọt 21 cây nến.

Cầu nguyện rồi thổi nến, Hạ Sí không thể chờ lâu hơn nữa liền hỏi: “Chị dâu, chị cầu nguyện gì thế?”

“Không nói cho anh biết, nói ra sẽ không linh nữa!”

“Không phải sẽ là...” Hạ Sí thần bí cười hề hề sắp lại nói, “Muốn gả cho anh trai em phải không?”

An Hòa đỏ mặt, cắt bánh ngọt nói, “Anh nói lung tung!”

Cắt xong một đường, định cắt tiếp đường thứ hai thì có người kéo tay cô lại.

An Hòa quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt chân thành của Hạ Viêm, khóe miệng tươi cười kia dịu dàng hơn so với trước, “Anh không biết em ước điều gì, nhưng anh có một điều ước!” Anh nắm tay cô, đầu gối trái từ từ quỳ xuống, “Hòa Hòa, lấy anh nhé?”

Không biết từ khi nào tay kia của anh xuất hiện một hộp gấm hình trái tim màu lam, trong hộp lóe lên ánh sáng êm dịu của chiếc nhẫn bạch kim, dường như nhìn thấy bên cạnh chiếc nhẫn khắc lên mấy chữ tiếng anh nhỏ.

Thành linh diễn ra cảnh cầu hôn khiến An Hòa nói không nên lời, khuôn mặt An Hòa cứng đờ, môi buong lỏng, cô ngơ ngác đứng đờ ở đó, cúi đầu nhìn thấy chàng kỹ sĩ mặc đồ màu đen đang quỳ gối trước mình.

Khuôn mặt dày hơn cả trường thành của Hạ Viêm cũng có chút xấu hổ: “hèm... hơi cũ một chút, nhưng mà, em có thể lấy anh không, bảo bối!”

Đôi mắt của anh sáng chói như hai ngôi sao sáng nhất bầu trời, ánh hoàng quang khiến người khác cũng phải say mê. An Hòa xúc động rưng rưng nước mắt.

Cô cố nén nước mắt, vươn ngón tay trắng nõn cầm chiếc nhẫn trong hộp, đặt ở dưới ánh đèn rồi nhìn, nói: “Sao lại lớn như thế hả? Lại còn là kim cương... anh lại tiêu bao nhiêu tiền của em rồi hả?”

Hạ Viêm liền cúi đầu cười rộ lên, nhìn dung mạo của cô đến tràn đầy ý tình, từ từ mở miệng, hỏi lần thứ ba, “Lấy anh nhé, được không?”

Cô cúi đầu lần nữa, người người đàn ông anh tuấn đang quỳ thẳng tắp, bên môi nở nụ cười đến động lòng người, “Được...”, nói xong, nước mắt trong suốt như hạt trân châu rơi xuống, nhỏ tích tắc lên cái hộp nhưng trong tay của Hạ Viêm.

Hạ Viêm đóng nắp hộp lại bỏ vào trong túi quần, “Nước mắt của em, niêm phong cất vào đây, từ nay về sau, sẽ không để cho em khóc nữa...”

Đắm chìm trong lãng mạn, trong mắt hai người giờ chỉ có nhau, cũng không phát hiện ra bọn người xung quay xem trò đồng thời đều ngồi xuống cả người nổi da gà, mẹ ơi, tình yêu quả thật là chuyện rất thần kỳ, ngay cả loại đàn ông như Hạ Viêm mà cũng có thể nói ra lời cầu hôn ướm át, buồn nôn như thế...

Cũng nên đính hôn rồi, An Hòa cảm thấy ngọt ngào mà xoa xoa chiếc nhẫn trong tay.

Tác giả nói ra suy nghĩ: không có ngọt nhất, chỉ có ngọt hơn.

66. Chương 37

Buổi tối, cặp vợ chồng son vừa định việc chung thân đại sự xong tỏ ra vô cùng vui vẻ, Hạ Viêm ở trong phòng tắm vừa tắm vừa ngâm nga điệu hát dân gian. An Hòa thì lăn lộn trên giường ngắm nghía chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay.

Một lúc sau mới lẩm bẩm một câu: “Nhất định là rất đắt...”, rồi sau đó lại tiếp tục cười.

Ngồi trên cái giường nhỏ trước cửa sổ, mò tay qua đặt trên đùi của cô, An Hòa chê cả người anh đang ước sừng, tóc còn nhỏ nước nhưng chân tay lại không ngừng mò tới trên giường.

Hạ Viêm dễ dàng không chế được cô, phủ khăn tắm lên trên đầu cô nói: “Lau giúp anh.”

Hôm nay An Hòa được anh dỗ dành rất vui vẻ cho nên lúc này nhìn anh như thế nào đi nữa cũng rất đáng yêu, bò xuống từ trên đùi của anh, mặt đối mặt quỳ gối trước người anh bắt đầu lau tóc.

Có người phục vụ nên Hạ Viêm rất tự nhiên mà hưởng thụ, đương nhiên anh sẽ không đành lòng mà ngồi yên một chỗ, đôi tay đã sớm không khách khí đi vén váy ngủ của cô lên.

Hai người vốn đã sớm quen thuộc với nhau, tâm đầu ý hợp đã chẳng còn phân biệt giữa hai người, An Hòa sớm đã quen với việc động tay động chân của Hạ Viêm. Bị anh sờ như thế cô cũng chỉ tăng thêm lực trên đầu, mà không còn thẹn thùng như trước đây.

“Hôm nay A Liệt gọi điện thoại cho em, còn nói gửi quà cho em nữa...” ngày hôm sau khi sự việc của Hạ Viêm giải quyết xong thì Trình Liệt cũng lên đường trở về Italia.

Nghe thấy tên của tình địch, lại nghĩ đến món nợ ân tình, đại gia Hạ có chút buồn bực, dưới tay dùng sức, nhéo nhéo bộ ngực nhỏ của cô, giọng điệu không tốt lành gì: “Cậu ta làm gì? Lại muốn khoét góc tường của anh à?”

An Hòa ném cho anh một ánh mắt khinh thường: “Cái gì hả? Người ta chỉ muốn chúc em sinh nhật vui vẻ thôi!” khoét góc tường cái gì chứ...

Hạ Viêm bắt lấy tay cô, kéo đến phía mình, do trọng tâm không vững nên An Hòa bổ nhào vào trong lòng anh.

“An Hòa..., anh nói cho em nghe, nếu em dám hồng hạnh vượt tường thì anh sẽ...”

An Hòa ôm lấy eo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào trong lồng ngực của anh, cười rầu rĩ: “Thì anh sẽ như thế nào?”

“Hừ... thì anh sẽ chặn tường đợi em!!!”

Phụt....

Lau tóc khá khô, nước trên người dường như cũng bị thấm vào trên váy ngủ của An Hòa, náo loạn xong An Hòa giãy dụa đòi đi thay quần áo nhưng lại bị Hạ Viêm ôm ném tới trên giường....

Quần áo ẩm ướt dính trên ra giường, An Hòa hét chói tai: “Hạ Viêm, giường sắp ướt rồi kìa!”

Hạ Viêm đè tới, mỉm cười rất không đành lòng: “Đợi lát nữa sẽ càng ướt...” nói xong liền phủ kín cái miệng nhỏ nhắn còn muốn kêu la của cô.

Đêm nay An Hòa càng thêm chủ động hơn so với những lần trước kia, đợi Hạ Viêm cưỡi hết đồ cô, khi kéo hông nhỏ của cô qua dưới thân thì An Hòa lại đưa ra một đề nghị khiến Hạ Viêm vô cùng ngạc nhiên: “Em... em ở trên....”

Rất nhanh trong mắt Hạ Viêm nổi lên ánh sáng đen tối, như dã thú nhìn thấy con mồi mơ ước, dọa An Hòa run lên, không kịp hồi hận, người đã bị đẩy lên.

“Muốn hồi hận hử?” giọng điệu Hạ Viêm cực kỳ nhẹ, truyền đến lỗ tai khiến cô sởn cả da gà, thực sự cô đã rất hối hận...

Nhưng anh đã đưa cô vào tình thế bắt buộc, tuyệt không cho cô lùi nửa bước, sau khi bị anh ôm đến đầu óc choáng váng, cô đã ngồi ở trên người anh.

Ánh sáng rạng ngời của chiếc đèn chiếu lên cơ thể trắng nõn không chút tì vết của cô, mềm mại và láng bóng như trẻ sơ sinh, vô cùng mịn màng, Hạ Viêm lo lắng nếu mình không cẩn thận thì có thể bóp bể nó hay không.

“Bảo bối, bắt đầu đi...” Ham muốn của người nào đó đã bắt đầu nổi lên.

An Hòa thấy tình hình không còn gì để cứu vãn nữa, nếu lúc này bỏ cuộc giữa đường thì đêm nay nhất định sẽ bị trừng phạt hết đường để nói, vì thế không thể làm gì khác là kiên trì quỳ gối đến cùng. Di chuyển đến nơi cứng rắn như sắt kia của anh, sau đó từ từ ngồi xuống.

“ừm...” phía dưới rất trơn, đầu đỉnh của vật kia vẫn chưa đi vào trong, nơi nữ tính của cô mãi cảm đến mẩn đỏ, An Hòa bị nhiệt độ nóng làm bỏng, cả người run rẩy một chút.

Hạ Viêm chạm tới nơi mềm mại của cô, nhiệt lượng nóng bỏng càng bốc lên, ánh mắt nhìn về phần phía dưới của cô càng thâm thúy: “Dừng tay đỡ đi!”

An Hòa đỏ mặt, nhìn về phía anh mà khẩn cầu, nhưng Hạ Viêm đã sớm quyết tâm làm “chủ nhà” ở trên giường, không có bất cứ con đường thương lượng nào khác.

Người đàn ông ý chí sắt đá vẫn không đồng ý, suy tính một chút, cô vẫn phải tử thân vươn bàn tay nhỏ bé của mình, chủ động nắm lấy nơi nóng bỏng đó của anh, đưa nó vào dưới thân của mình.

“hừm...” chỉ như thế khiến cho Hạ Viêm thoải mái thừa, đôi mắt không hề nhấp nháy mà nhìn rõ nơi kết hợp của bọn họ, cái đó của anh do cô nắm giữ, đưa vào nơi sâu nhất trong cơ thể của cô.

Nhưng đối với cô mà nói, ăn anh thật là chuyện vô cùng gian nan, đi vào thật vất vả khiến cô thấy ngồi cũng không nổi nữa, hai mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn Hạ Viêm.

Hạ Viêm cười xấu xa, ngón tay thon dài di chuyển dọc theo tằm lưng cong của cô, đôi môi gợi cảm phun ra hai chữ khiến cho An Hòa chỉ muốn chết tại chỗ: “Xin anh...”

An Hòa “hic...” một tiếng rồi khóc.

Hạ Viêm ghen cười, không tiếp tục đùa nữa, hai tay dịch chuyển xuống cầm lấy mông của cô, động thân chìm vào.

“A! Hạ Viêm...” động tác của anh quá mạnh, nhất thời cô chịu không nổi, chỗ sâu nhất trong cơ thể bị húc vào đau đến ê ẩm, dường như cả người đều muốn ngã vào lòng anh.

Hạ Viêm vội vàng chống trụ cơ thể của cô, không cho cô ngã xuống, mỉm cười nói: “Bảo bối, vẫn chưa chính thức bắt đầu đâu.... , nào, để anh dạy em biết chữ số 8 nha”

“Ồ...ô...em không muốn....rất mỏi....”

“Bằng không viết số 9, viết 12345 cũng được....”

Một đêm tiêu hồn, hậu quả là ngày hôm sau An Hòa bỏ lỡ một buổi sinh hoạt nghỉ đông của tập thể.

Khi tỉnh lại vào buổi sáng, đồng hồ đã điểm 10 giờ, làm cho cô hận tiếng đồng hồ báo 10 giờ vàng lên, vén chăn lên căn xuống xương quai xanh của người đàn ông đang ngủ.

Hạ Viêm đang say trong mộng đẹp, bị cắn đến đau nhức mà phải nhảy dựng lên. Nhìn thấy trong mắt đang bốc lửa cùng hai hàm răng trắng bóc của cô gái nhỏ. Anh lấy lòng sẵn lại muốn hôn cô nhưng bị một bàn tay chụp lại.

Xuống giường mặt quần áo, nhìn thấy biểu thị trên điện thoại có một cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn, đều là của Alice.

“Bạn thân mến, biết hai người tân hôn khó rồi, gần bó keo sơn không nở tách ra nên mình đã xin nghỉ phép giúp bạn rồi, không cần lo lắng, bye bye...”

Biến! Ai tân không khó rồi chứ?!!!

Cô có hơn một tháng nghỉ đông, lúc đầu cô định đưa Hạ Viêm cùng về nhà để đón tết âm lịch nhưng công ty của Hạ Viêm vừa mới đi vào quỹ đạo, mặc dù có Quý Hồng Huyền giúp đỡ nhưng vẫn có rất nhiều chuyện cần chính anh ra tay nên nhất thời không thể rời khỏi nước Mỹ.

“Vậy em tự về là được rồi, anh chờ đến 29 tháng chạp rồi về...” An Hòa uống một ngụm canh thịt bò rồi thản nhiên nói.

Căn bản là anh đang chờ cô nói “Vậy em ở đây với anh...” nên người nào đó nhất thời mất hứng, “Ông xã ở chỗ này cực khổ dốc sức làm việc, làm vợ làm sao có thể một mình chạy về nhà được chứ, không phải nên đồng tâm hiệp lực, phu xướng phụ tùy sao?”

Hạ Sí đang gặm bánh sandwich “phụt...” cười, liền bị HạViêm hung hăng liếc mắt trừng.

An Hòa rung đùi đắc ý khen ngợi anh: “Anh yêu mến, nhấn mạnh, tiếng Trung của anh thực sự rất tốt!”

Đương nhiên là tốt rồi, anh em Hạ Viêm từ lúc 6 tuổi đã có thể sắp xếp “Đường thi ba trăm bài”. Đương nhiên, là bị ba của họ bắt làm.

“Đừng nói sang chuyện khác!”

“Được rồi, được rồi...vậy anh nói với ba mẹ em đi!” thực ra cô cũng không muốn rời xa anh lâu như thế.

Lúc này Hạ Viêm mới hài lòng, ôm cô hôn một cái rồi cười tủm tỉm.

“Đúng rồi, cậu cũng đi cùng đi!” đột nhiên cô nói với Hạ Sí, “Mẹ chị nói đó!”

“Em...”

Hạ Viêm “hừ” lạnh một tiếng, Hạ Sí liền cầm nín tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, An Hòa tiễn anh ra cửa, ở cửa Hạ Viêm ôm cô không buông tay: “Đi làm với anh đi!”

“A...không được, buổi chiều em đã hẹn Alice cùng Tiểu Ngôn đi dạo phố rồi.”

Hạ Viêm cúi đầu hôn nhẹ lên môi người trong lòng, nghiêng hỏi: “David và Alice không phải dính nhau như trẻ sinh đôi sao, bọn họ mà tách ra được à?”

“Hạ đại gia, ngài cảm thấy sau khi trải qua tình huống ngày hôm qua bọn họ sẽ không giận dỗi sao?”

“Nói cũng đúng, vậy được rồi, buổi tối anh đi đón em”

“Ừm”

67. Chương 38

Tới 6 giờ tối, Hạ Viêm đúng giờ xuất hiện ở trước cửa quán cà phê. Sau khi lên xe cô hỏi anh: “Đi đâu vậy anh?”

“Về nhà.”

“Hả?” An Hòa lấy làm khó hiểu: “Không phải nói là đi gặp ai đó sao?”

Hạ Viêm vẫn vừa thuận thực chuyển xe vừa trả lời cô: “Lúc đầu định là ăn ở bên ngoài, nhưng cậu ta lại mang thêm một người muốn đến nhà chúng ta, ăn cơm ở nhà, anh đã đặt cơm rồi...”

Đây là lần đầu tiên An Hòa gặp đàn em kiêm đối tác của Hạ Viêm.

Nói như thế nào nhỉ?

Trên người Quý Hồng Huyền toát ra khí chất điềm đạm trầm tĩnh kết tinh từ năm tháng, điều này làm cho An Hòa nhớ tới lời kịch kinh điển, đây là người cổ xưa.

Tuy Quý Hồng Huyền nhỏ hơn Hạ Viêm hai tuổi nhưng đã có một đứa con trai hơn 3 tuổi. Tên nhóc kia trắng nõn y như quả trứng gà bóc, nhìn thấy mà An Hòa chỉ muốn nhào tới cắn một cái.

Thực ra Hạ Viêm rất lo lắng, sợ cô thấy cảnh thương tình. Nhưng xem ra cô ôm lấy Quý Cầu Cầu rất vui vẻ đến mức không dứt ra được khiến anh bớt lo lắng, bắt đầu cân nhắc tới thỉnh cầu trước kia của Quý Hồng Huyền.

“Chị, chị thật xinh nha!” bé trai sà vào ngực của An Hòa, cái miệng nhỏ còn ngọt hơn bánh ngọt vừa mới ăn xong.

“Thật sao? Hi hi hi... Cầu Cầu rất ngoan...” người nào đó lần đầu được người khác phái khen mình xinh đẹp nên mở cờ trong lòng, nung khuôn mặt của cậu nhóc kia hôn tới tấp.

Quý Hồng Huyền thấy cậu bé ăn xong liền rút khăn giấy ra đưa tới lau tay cho bé, động tác cẩn thận dịu dàng, nhìn thấy khiến An Hòa giật mình, nếu là con của cô và Hạ Viêm liệu Hạ Viêm sẽ cưng chiều đứa bé như thế không....

“Chị, em thích chị, đợi em lớn lên sẽ lấy chị được không?” Cầu Cầu rút bàn tay nhỏ trong tay của ba về, đứng lên trên sofa nhào về trong lòng An Hòa, ôm cổ của cô làm nũng.

“Hả? thật sao?”

“Đúng ạ! Ba nói, nếu thích cô bé nào thì nhất định phải quan tâm cô ấy thật tốt, sau này em cũng sẽ chăm sóc cho chị...”

Lời thề non hẹn biển của bé còn chưa nói xong, An Hòa đã thấy hoa mắt, thấy trong lòng trống không. Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Hạ Viêm đã tới đây từ lúc nào, đang đứng trở mặt bọn họ, một tay giống như xách sau áo Cầu Cầu như mèo nhỏ, cả người Cầu Cầu đều rơi vào không trung.

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ, nhìn chăm nhau không nháy mắt. Khác biệt chính là biểu tình khó chịu của Hạ Viêm, còn bạn nhỏ kia lại vừa tủi thân vừa vô tội.

“Chú Hạ, sao chú lại bắt cháu thế?” Cầu Cầu đá chân ngán củn, vùng vẫy không ngừng.

Hạ Viêm cười lạnh, cổ tay dùng sức, bé nhỏ trong tay lộn xộn trong tay không ngừng...

“A...a.... chị ơi cứu mạng, chú muốn giết em...” đồng chí Quý nhỏ bị đóng đưa như lá rụng trong gió, gian nan nhưng vẫn hướng về phía An Hòa kêu cứu mạng.

Cẩn thận nhìn ba của đứa bé, chỉ thấy Quý Hồng Huyền bình tĩnh ngồi trên sofa xem những quyển tạp chí màu sắc sặc sỡ của cô, rảnh rỗi tập trung, giống như không thể cảm thấy con của mình bị ức hiếp.

Thừa dịp ba của đứa bé không phát hiện ra, An Hòa chạy nhanh tới chỗ Hạ Viêm cầu tay anh, “Anh buông nó ra đi! Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi mà, có biết gì đâu? Không cho phép anh ăn hiếp nó!”

Hạ đại gia khinh thường, hừ! Ai nói nó không hiểu? Thật sự nếu không biết phải phản ứng đầu tiên là phải cầu cứu ba của mình chứ không phải cầu cứu với cô...

“Cô ấy là vợ của chú!” Hạ Viêm lắc lắc đứa bé trong tay, hung dữ nói, “Nghe rõ không?”

“Chị ơi...” Cầu Cầu cắn bản không thêm để ý đến Hạ Viêm, hốc mắt rưng rưng những giọt nước mắt tròn nhỏ, nhìn lòng An Hòa đã đau sắp chết đến nơi.

An Hòa quát to: “Hạ Viêm!”

Rốt cuộc Hạ đại gia bĩu môi, hậm hực nắm tình địch trong tay hất về phía sofa, cảm quả táo trên bàn, đứng dậy cắn răng rứt.

Mà thân là ba của đứa bé, đồng chí Quý Hồng Huyền cũng không thêm liếc mắt một cái, từ đầu tới cuối ánh mắt cũng không hề rời khỏi tạp chí.

Buổi tối Hạ Viêm ôm cơ thể mềm mại của vợ chưa cưới vận động xong, chần màn mềm mại cảm thấy mỹ mãn định đi ngủ.

Lúc này đột nhiên An Hòa nói: “Hạ Viêm, chúng ta cũng từng có một đứa bé nhỉ?”

Hạ Viêm cứng đờ, mắt vừa nhắm bỗng nhiên lại mở ra.

An Hòa vẫn không xoay qua đối diện với anh, vẫn nhẹ nhàng nói: “Cầu Cầu thật đáng yêu, em rất thích nó...”

Hạ Viêm im lặng hồi lâu cũng thản nhiên nói: “Năm kia cũng mới nhận nó, lúc đầu Quý Hồng Huyền cũng dự định để chúng ta chăm sóc nó một thời gian.”

An Hòa cắn môi trong bóng tối, cơ thể căng chặt, “Không giống như thế Hạ Viêm, em...”

Bàn tay ấm áp mang theo lực ôm cô từ phía sau, kéo cô vào trong lồng ngực, giọng nói yêu ớt nhất mà An Hòa chưa từng nghe qua: “Không! Đừng nói nữa...”

Anh vẫn chưa có đủ dũng khí để đối mặt với đứa nhỏ thứ hai của anh. Cho dù sẽ hạnh phúc, anh cũng không thể coi như không có chuyện gì xảy ra trong quá khứ.

Ở trong mắt người ngoài, Hạ Viêm vẫn lạnh lùng vô tình, ngay cả em trai ruột ở trong giới hắc đạo cũng không quan tâm. Nhưng mà, họ đều không biết anh ao ước mãnh liệt thế nào đối với tình thân.

Anh rất muốn, rất muốn có một đứa nhỏ thuộc về cô và anh, một đứa con gái lớn lên sẽ giống cô, anh sẽ coi trọng như viên minh châu, nuông chiều nó cho tới khi lớn, một đứa bé trai giống anh, anh sẽ làm một người ba nghiêm nghị, để cho nó trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, đợi đến khi anh già đi, có thể chăm sóc mẹ của chúng.

Anh rất muốn, rất muốn có một tương lai như thế.

Nhưng mà vì đau đớn một năm trước, rõ ràng trước mắt, anh thấy cô sắc mặt trắng bệch nằm ở trên giường như đã mất đi linh hồn, khi nghe David nói đứa trẻ của bọn họ đã mất, sợ hãi và tuyệt vọng như thế cả đời này anh cũng không muốn nếm lại lần nữa.

An Hòa khẽ thở dài một tiếng, biết khúc mắt trong lòng không bỏ qua được kia của anh, trong lòng cũng mềm xuống, vô vô cánh tay anh ở trên lưng mình nói: “Không nói tới nữa, ngủ thôi!”

Từ sau đoạn đối thoại ngắn ngủi trong đêm đó không khí giữa hai người liền có chút thay đổi, Hạ Viêm vẫn thương yêu quan tâm cô như trước, cố ý bán mạng cầu danh lợi, nhưng mà cô có thể nhìn rõ trong mắt anh nỗi ưu tư và áp lực.

Tình cảm của anh quá ít lại quá mỏng manh, nhưng trong chuyện tình cảm anh lại rất cố chấp. Cô có thể tưởng tượng được lúc trước anh đã mất đi bao nhiêu sức lực hạ bao nhiêu quyết tâm mới dám đứng trước mặt cô. Anh sợ hãi nhất không phải là sinh mạng của anh mà là sợ cô bị tổn thương.

Cho nên cô không dồn ép anh, nhưng cô cũng sẽ không an ủi anh, tuy mong muốn có đứa nhỏ đây chỉ là vấn đề sớm hay muộn, cô đồng ý cho anh thời gian, chính anh phải tự mình vượt qua để đổi mặt.

Chờ tới lúc công việc của Hạ Viêm rảnh hơn, anh liền bảo J đặt 4 vé máy bay chuẩn bị về thành phố A.

An Vũ và Hình Mỹ Lâm ở lại từ hai tuần trước giờ cũng quay về, Hạ Sí từng khéo léo tỏ vẻ bọn họ về mừng năm mới mà không cần mang theo mình, anh có thể quay về căn cứ cùng J.

Nhưng chính lúc thời khắc mấu chốt này đồng chí J lại lạnh lùng nói: “Tôi muốn đi!” cậu là cận vệ của Hạ Sí, chủ nhân ở đâu thì cậu tuyệt đối phải đi theo trừ khi Hạ Viêm nói không cần.

Lúc đó ánh mắt ai oán của Hạ Sí nhìn J, đôi mắt có thần trong veo như nước cũng khiến cho An Hòa phải mềm lòng, nhưng J vô cùng thờ ơ với khuôn mặt của yêu nghiệt khuynh quốc khuynh thành kia.

Hơn nữa Hạ Viêm không đồng ý nên bắt buộc dĩ Hạ Sí phải đi cùng họ.

Trước ngày đi một đêm, An Hòa thu dọn hành lý trong phòng ngủ thì nhận được điện thoại của Alice.

Qua mấy phút, Hạ Viêm đi ra từ phòng tắm vừa thấy cô tắt điện thoại nên thuận miệng hỏi: “Ai thế?”

An Hòa thở dài, tiếp tục xếp quần áo, “Alice, cô ấy với David chia tay rồi...”

Hiếm khi Hạ Viêm có hứng thú như thế, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa ngồi vào bên cạnh cô nói: “Nói nhanh đi, bọn họ sao lại chia tay?”

“Hôm qua Danny lại tới tìm Alice, bị người nào đó dùng mảnh đánh cho suýt nữa phải vào viện, Alice trách anh ta hai câu thì anh ấy liền vượt đồ này đồ nọ, Alice cảm thấy hai người họ không hợp nhau nên mới chia tay...”

“Ngây thơ!” Hạ Viêm bĩu môi nói rõ ràng.

“Ừ”, An Hòa gật đầu thật mạnh, thật ra nếu so về ngây thơ thì ai có thể vượt qua được Hạ đại gia anh.

“Nếu là anh thì tuyệt đối anh sẽ không làm trò mất mặt này, nói thật ra thì đánh người đến tìm đó đến tàn phế một nửa không phải là tốt...”

“Anh nghĩ cậu ta đánh ghen tùy tiện như thế rất ngây thơ ...” quả thực, so với ngây thơ thì anh còn hơn nhiều.

68. Chương 39

Thực ra chuyện Alice và David ở bên nhau là chuyện khá trùng hợp, mặc dù lúc đầu anh chàng đa tình David có rất nhiều ý đồ với cô nàng Alice nhưng dường như cũng chỉ là ý đồ trong đầu mà thôi, bởi vì nghe nói cô đã có bạn trai nên David đã bóp chết cái ý định đó ngay từ trong nôi.

Sau này, tại lần tụ họp ở nhà của An Hòa, anh cũng gặp qua bạn trai người Mỹ cao to kia của Alice, lớn hơn Alice vài tuổi, nhìn vào trong ánh mắt của cô thấy tình cảm của họ rất thâm thiết.

Cho đến một lần anh nhàn rỗi đi theo vài người bạn Mỹ đến quán bar uống rượu, lúc đang tán dóc thì nghe thấy giọng nói của một người phụ nữ gọi cảm và người đàn ông bên cạnh, giọng nói nghe rất quen. Trí nhớ của David bảo rằng cho dù không nhận ra người này nhưng nhất định cũng đã gặp qua, quay đầu nhìn thoáng qua liền thấy quen mắt, cau mày suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra đó là bạn trai của Alice.

Dù sao vì Alice, hơn nữa cô ấy còn là bạn thân của chị dâu nhà mình, lúc này ra tay trượng nghĩa vì cô ấy cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng chưa đợi anh ra tay thì cửa quán đã liền bị đá vỡ ra, hình ảnh xinh đẹp của người nào đó vừa mới xuất hiện trong đầu anh thì nay đã đàng đàng sát khí đứng ở cửa quán bar. Ánh mắt sắc bén đảo một vòng quanh quán bar liền nhanh chóng tập trung vào một đôi cầu nam nữ ngồi ở quầy bar.

Nữ vương Alice đi tới, ngay cả nói cũng chưa cho Danny cơ hội, chân dài đá một đá, tay cầm tay áo anh ta hướng lên trên vai vùng người lên lật đổ Danny đúng tiêu chuẩn quật người qua vai, cô phúi phúi tay, từ trên cao nhìn xuống Danny đang nằm dưới đất, “Hôm nay bản cô nương chính thức thông báo cho nhà người biết, bản cô nương sẽ đá người! Từ này về sau cút đi cho xa! Nếu để cho tôi nhìn thấy anh lần nữa thì bản cô nương sẽ phế luôn nhà người.”

Lúc này Danny đã đứng lên khỏi mặt đất, hiển nhiên là muốn nói gì đó, dù anh ta lưu tình khắp nơi nhưng vẫn là thật lòng yêu thích cô gái trước mặt.

Alice tránh về phía sau, không muốn cho tay anh ta chạm vào tay cô, nhưng dù sao anh ta cũng là thầy dạy võ của Alice, lúc này là không kịp phòng bị, giờ đã nắm được hoàn cảnh nên chỉ vài động tác là đã khóa chặt cô ở trong lòng. Alice không phải đối thủ của anh ta, tuy bị ôm nhưng vừa đá vừa gào, nhưng dù thế nào cũng không thoát ra được.

“Này, anh trai...ép buộc một cô gái như thế rất làm mất mặt mũi cánh đàn ông đó!” David nhìn trò chơi một lúc rồi cũng quyết định làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng lúc này Danny chỉ lo trấn an con mèo nhỏ giấy dựa trong lòng nên căn bản không nghe được lời cảnh báo người người đàn ông phía sau.

Nhưng Alice lại phát hiện ra liền kêu lên: “David, cứu tôi.”

David vén tay áo tùy ý nói: “Nếu người đẹp đã mở lời rồi....” lời còn chưa dứt anh liền ra tay nhanh như tia chớp, khóa mắt Danny thoáng thấy nắm tay vung tới hướng mình nên bất đắc dĩ buông cô ra, nghiêng người né tránh màn tập kích bất ngờ.

“Anh là ai?” Danny đứng yên, hỏi người đàn ông đang ôm Alice trong lòng.

Nhưng David không trả lời mà quay đầu nhìn về người đẹp mình đang ôm trong lòng vừa cướp về được, xác định được chuỗi tiếng Anh lứ lóát phát ra từ miệng của anh, gợi cảm đến mê người, “Em nói xem, anh là ai?”

Alive nở nụ cười diễm lệ nhón chân hôn lên môi anh, “Niềm vui mới của em!” nói xong liền kéo cánh tay David đi ra khỏi quán bar mà không thèm quay đầu nhìn lại.

Sau này thêm một lần tụ họp ở nhà An Hòa, đến tối anh đưa cô về nhà, trước lúc cô lên lầu thì anh thử thăm dò hẹn gặp cô.

Alice đồng ý, dù sao anh cũng đã giúp cô, mời anh một bữa cơm cũng là hợp tình.

Vì vậy sau vài bữa cơm David chính thức trở thành niềm vui mới của Alice.

Chỉ là từ sau khi bạn học David có bạn gái gợi cảm lại xinh đẹp như thế thì đã lĩnh hội được mùi vị ruột gan tâm thần không yên. Nguyên nhân rất đơn giản, nữ vương Alice của chúng ta, nhìn như thế nhưng vừa vào cổng trường thì đã đánh bại được hoa hậu giảng đường của trường, trở thành nữ thần trong mắt của sinh viên nam toàn trường, nên sinh viên nam theo đuổi Alice cũng nhiều như nước lũ tràn về.

Nhất là biết sau khi cô chia tay với bạn trai thì giá trị của Alice càng ngày càng tăng vọt. David rất tức giận với chuyện này, anh quyết định muốn cho bọn mê gái này biết cướp người của anh thì hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào!

Sau khi mấy bạn sinh viên mời Alice bị đánh thì nữ vương rốt cuộc cũng nổi bão, đặc biệt là lần này David không phân tốt xấu mà đánh Danny đến nỗi phải nằm viện, Alice thực sự rất giận.

Vì tính cách cương trực nên Alice không để ý mà chỉ trích đồng chí David, nhưng người nào đó vì ghen đến mù quáng mà cho rằng cô chia tay với anh là vì vẫn còn có tình ý với người đàn ông kia, sau khi bị chỉ trích xong thì bỏ đi không thấy mặt, cả ngày cũng không thấy bóng dáng đâu.

An Hòa không biết làm sao, sao lại có một đám đàn ông buồn chán như thế? Một người thì hận không thể buộc chặt bạn gái xinh đẹp ở bên cạnh, để cho khắp thiên hạ đều biết cô là hoa đã có chủ. Một người thì ngây thơ chỉ biết đi theo người yêu làm nũng đòi được tuyên dương, người trước vô lại người sau phúc hắc, còn có người còn chưa nhìn thấy người yêu thì đã tè ra quần lo lắng trốn chạy.

Trước khi về nhà, An Hòa lợi dụng thời gian ở nhà buổi tối của Hạ Viêm, giảng dạy cho Hạ Viêm và Hạ Sí một môn nghệ thuật truyền thống nguyên thâm của trung quốc, đánh mặt chược.

Vì vậy đêm 30, An Cảnh Dương, Diệp Hiểu Nhu, An Hòa, Hạ Viêm thành tổ hợp bốn người một bàn làm hội mặt chược.

Năm nay nhà họ An đặc biệt náo nhiệt, Diệp Hiểu Nhu rất vui vẻ, ngoại trừ có con gái bảo bối ở bên cạnh, còn có thể ba tiểu gia hỏ đẹp trai vô biên, mà trong đó lại có một đứa con rể chuẩn mực của bà.

Càng khiến bà vui sướng hơn nữa là bình thường đánh toàn thua nhưng đêm nay lại đặc biệt thắng lớn, mà con rể của bà thua cũng vô cùng vui vẻ.

An Vũ, Hạ Sí và J ngồi trên ghế sofa lông xem chương trình Spring Festival Gala của CCTV (chương trình này như gặp nhau cuối năm của VTV3 nước mình, nhưng mở rộng hơn có mời khách mời đến phỏng vấn, cập nhật tình hình trong đêm giao thừa nữa).

An Vũ ngồi một bên, đang âm thầm cảm thán thế giới lại có một tình yêu tha thiết đến thế.

Lúc này Hạ Sí bưng một đĩa dưa hấu, vừa cạp vừa tiếp tục xem tiết mục, nhìn thấy mấy cái thú vị liên khoa tay múa chân cười ha ha, lại túm cánh tay của J, bị J đẩy ra, lại túm An Vũ, nói An Vũ nhìn xem, sao diễn viên của trung quốc có thể cười như thế? hahahahahahaha.....

An Gia ăn cơm tất niên theo truyền thống ăn sủi cảo, trước kia khi xem xong tiết mục thì chỉ có Diệp Hiểu Nhu và An Hòa ngồi làm bánh, nhưng hôm nay có thêm mấy người chưa từng thấy cảnh đời nóng lòng đòi thi triển tài nghệ.

Kết quả là, tất nhiên phải bưng lên một bát tô hỗn hợp sủi cảo da tróc thịt bong, An Hòa cau mày không chịu ăn, nói cái gì Hạ Viêm gói là cho người ăn sao?

Hạ Viêm gắp một miếng chỉ có bao bánh bỏ vào trong miệng, đắc ý nói: “Ăn ngon thật...”

Ăn xong tiệc tất niên, ngoại trừ Hạ Viêm và Hạ Sí ăn đến phần chán, những người khác chỉ nể mặt ăn một chút, ăn một hai miếng rồi thôi, may mà buổi chiều đã ăn cơm chắc bụng rồi.

Đến 12 giờ, Hạ Viêm nắm tay An Hòa đi ra ngoài bắn pháo hoa, trước đó An Cảnh Dương đã chuẩn bị vài hộp pháo hoa, lúc này sai hội An Vũ mang tất cả ra ngoài.

Hạ Viêm nắm tay An Hòa, dùng diêm quán bar để đánh lửa, mới một chút mà những đốm lửa nhỏ đã xoẹt xoẹt nổ lớn, hạ Viêm ôm cô, chạy ra xa 5, 6 mét rồi cùng quay đầu nhìn lại.

Ở bên kia Hạ Sí cũng đốt một cái, hai đóa hoa lóng lánh nhau cùng xuất hiện trên bầu trời, đẹp tuyệt mỹ khiến cho An Hòa phải hét lên.

Hạ Viêm đứng sau lưng đưa tay lên che tai cho cô, khi pháo hoa tỏa sáng, khuôn mặt của anh rất dịu dàng, cô quay đầu lại nhìn anh, không biết từ nơi nào mà phía sau lưng anh cũng lóe lên ánh sáng pháp hoa muôn màu muôn vẻ nhưng vẫn không bằng ánh mắt chói sáng kia của anh, giây phút đó, trái tim cô rung động mà trước nay chưa có.

Lúc này cô nhớ tới có mang theo một chiếc mũ len, giống như một đứa trẻ bị anh che cả hai lỗ tai, ánh mắt trong suốt, tươi cười rất sinh động, cô tiến tới bên tai anh, trong lúc trời đầy khói lửa và tiếng pháo cô hét to: “Hạ Viêm, em yêu anh...”

Trong nháy mắt, anh cũng nhìn thấy pháo hoa trong lòng anh đang nổ rộ, thật lâu cũng không tan đi.

Ở nhà đến nửa tháng cho đến lúc qua tết nguyên tiêu, đoàn người của An Hòa mới trở về New York. Hạ Sí đón tết chưa được mấy ngày thì đã bị Thiệu Tử Bác gọi trở về trụ sở nên phải đi thẳng từ thành phố A.

Ngày thứ hai sau khi trở về Mỹ, An Hòa gọi điện ngay cho Đồng Hâm Ngôn, vui vẻ báo rằng có mang theo đặc sản ở quê về cho cô, bảo cô tranh thủ tới lấy.

Nhưng Đồng Hâm Ngôn ấp a ấp úng một hồi lâu trong điện thoại, chờ đến lúc An Hòa không nhịn được thì mới chịu nói, lần này về nhà, cô đã đồng ý lời cầu hôn của một anh chàng thanh mai trúc mã lớn lên cùng cô, hơn nữa đính hôn xong lại trở về Mỹ.

Mà ngày tiến hành nghi lễ đính hôn là ba ngày sau.

An Hòa bị tin này làm tức thiếu chút nữa đã đánh rơi điện thoại, chuyện gì thì cũng không thể vội vàng như thế chứ.

Đây là lần đầu tiên cô đến công ty của Hạ Viêm, tòa nhà 28 tầng, nằm ở khu thương mại phồn hoa nhất của New York. Sau khi xuống taxi, đi dọc vào đường trong, mới không biết anh làm việc ở tầng nào.

Gọi điện thoại cho Hạ Viêm nhưng mãi không có ai bắt máy, cô nhìn xung quanh một chút sau đó tắt điện thoại đi tới trước bàn tiếp tân.

Cô gái lễ tân cao gầy tươi cười hỏi cô: “Xin chào, xin hỏi cô đây có chuyện gì không ạ?”

An Hòa gật đầu nói: “Tôi tìm Hạ Viêm.”

“Xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?”

“Hả...” vì sao mà cô tìm chồng cô mà còn phải hẹn trước?

“Cô à, nếu không có hẹn trước thì cô hãy liên lạc trước với thư ký của Tổng giám đốc Hạ!”

Nghĩ đến đối phương có thể không biết thân phận của mình, cô cũng không ngần ngại, nói thẳng: “Tôi là vị hôn thê của Hạ Viêm, tôi có việc gấp cần tìm anh ấy, anh ấy ở tầng mấy?”

Cô gái tiếp tân vẫn mỉm cười vui vẻ và lập trường vẫn kiên định như cũ, “Xin lỗi cô!”

“Ô kìa, tôi thực sự là vị hôn thê của anh ấy mà!” vừa nói cô vừa đưa ngón tay đeo nhẫn khua trước mắt người ta, “Thật đó!”

Cô gái tiếp tân tỏ ra buồn cười bất đắc dĩ, cô gái nhỏ này trong veo như nước cũng không khiến cho người ta chán ghét, vì vậy không thể làm gì khác hơn là chịu đựng nói tiếp: “Cô à, cô đã là người thứ 7 trong mấy tháng qua tự xưng là bạn gái hoặc vị hôn thê của tổng giám đốc Hạ rồi đó...”

“...”

Hạ Viêm, anh chuẩn bị chịu chết đi!!!

Đang lúc hai người đứng mắt to trừng mắt nhỏ thì điện thoại trong tay cô vang lên, tiếng chuông là giọng nói ghi âm lại của Hạ Viêm: “Bà xã, nhận điện thoại! Bà xã nhận điện thoại...”

An Hòa ‘bộp...’ một tiếng nhận điện thoại, quát vào microphone “Biến xuống đây!” Sau đó ‘bộp...’ thêm tiếng nữa ngắt điện thoại.

Sắc mặt của cô gái tiếp tân có hơi khó coi.

Chỉ mong vừa rồi mình bị lãng tai, tuy rằng cô nghe tiếng Trung không hiểu, nhưng mà giọng nói gợi cảm quen thuộc như thế....

69. Chương 40

Hạ Viêm hùng hực chạy xuống thì đã nhìn thấy bóng dáng cô mặc đồ màu đỏ thẫm đứng cách đó không xa. Anh nín thở đi qua rồi vô cùng thân thiết muốn ôm cô.

Ánh mắt An Hòa sáng lên, nhìn anh chàng đào hoa phong lưu nào đó một cái rồi hừ lạnh một tiếng thật dài: “Không đến không biết, thì ra Hạ thiếu gia có nhiều vị hôn thê như thế nhỉ.”

Hạ Viêm hơi lơ mờ....

“Gi?”

An Hòa liếc nhìn vẻ mặt ngày càng sợ hãi của cô gái đứng trước bàn tiếp tân, chỉ vào cô rồi nói với Hạ Viêm “Đề bạt cô ấy!” sau đó quay đầu đi tới hướng thang máy.

Hạ Viêm với vẻ mặt không hiểu đứng nhìn bóng dáng cô xa dần, quay đầu cười toe toét vì mấy lời của An Hòa rồi hỏi cô tiếp tân, “Chuyện gì đã xảy ra?”

Mỹ nữ tóc vàng cao gầy hoàn hồn rất nhanh, thật thà đáp: “Cô gái vừa rồi nhận là vị hôn thê của ngài. Tôi nói trước đó đã có mấy cô gái tự tìm đến cũng xưng là bạn gái của ngài nhưng không thể gặp được ngài.”

À...thì ra là đang ghen.

Hạ Viêm gật đầu, “Biểu hiện của cô không tồi, đợi lát nữa đến chỗ thư ký báo cáo.” Cô gái nhỏ nhà anh chắc là cảm thấy cô gái này khá chuyên nghiệp, muốn sau này để cô ấy giúp cô ngăn chặn tình địch đây mà.

Hạ Viêm dận dò xong nhìn thấy An Hòa sắp vào thang máy nên không nói thêm liền đuổi theo.

Đương nhiên là An Hòa không thực sự tức giận, điều khiến cô khó chịu chính là vì sao có nhiều người thích anh như thế, mình lại như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích được vận may vậy.

Hạ Viêm dỡ vài câu thì cô đã hết giận, vội vàng kể lại cuộc nói chuyện của cô với Đồng Hâm Ngôn cho anh nghe.

Nhưng Hạ Viêm lại tỏ vẻ không có gì, làm biếng tựa vào sofa nghịch tóc của cô, nói: “Em quan tâm nhiều chuyện như vậy làm gì, cậu tay nghề thì biết tự hành động.”

“Này, tốt xấu gì thì đó cũng là cấp dưới của anh đó?Huống chi em cảm thấy chắc chắn Tiểu Ngôn vẫn còn tình cảm với anh ấy, cho nên dù biết anh ấy ở đây nhưng vẫn đến. Rõ ràng là cho Thiệu Tử Bác cơ hội. Nhưng hành vi chạy trốn đó của Thiệu Tử Bác là ai thì cũng sẽ nản lòng...” Sau đó cô vỗ vỗ chỗ tay vịn sofa nói tiếp: “Nhưng Tiểu Ngôn làm như vậy là xúc động nhất thời, nhất định tương lai sẽ hối hận! Không thể lấy chuyện cả đời để giận dữ được.”

Gần đây lòng thương cảm của Hạ Viêm tăng vọt, đặc biệt từ từ khi trong lòng có An Hòa khiến cho anh cảm thấy mọi cô gái ở trên đời này đều là công chúa, cho nên phải được người đàn ông của mình xem như bảo bối, nên anh tuyệt đối không đồng tình với Thiệu Tử bác, trái lại còn vui khi người khác gặp họa.

Nhưng An Hòa nói cũng có lý, Đồng Hâm Ngôn cứ khăng khăng làm theo ý mình, không chỉ hủy đi hạnh phúc của cả đời mình còn có, nếu Thiệu Tử Bác nghĩ thông suốt đến lúc đó nổi điên lên thì sẽ rất chi là không tốt....

Vì thế hai người bàn bạc xong quyết định hôm sau sẽ đi Úc, nếu Thiệu Tử Bác không đến ngăn cản thì bọn họ đành phải ra mặt vậy.

Nghi thức đính hôn của Hâm Ngôn tiến hành ngay tại nông trường của nhà cô.

Nông trường của nhà họ Đồng nổi danh khắp cả Australia, nhưng danh tiếng cũng không phải có từ nông trường có bao nhiêu trâu bò bởi vì năm đó nông trường nhà mẹ Đồng tặng sữa đến công ty của ba Đồng nên vừa gặp dây yêu, vì theo đuổi mẹ Đồng, ông đã từ bỏ chức vị tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật Soar, đi theo mẹ Đồng đến nông thôn làm nghề nông.

Chuyện này đã gây chấn động một thời.

Cho nên thực ra, Đồng Hâm Ngôn cũng là một cô gái lai.

Nông trường khá nhỏ, là do ông bà ngoại của Đồng Hâm Ngôn để lại, vẫn chỉ có bà Angela một mình khổ cực chống đỡ, nông trại gặp khó khăn, giá chuyển nhượng lại thấp, vào lúc đó bà gặp được người thanh niên hoakiều tốt nghiệp tiến sĩ kinh tế học trường đại học Melbourne, Đồng Thiên Thụy.

Hai người nhanh chóng phát ra tia sáng tình yêu, sau đó Đồng Thiên Thụy từ chức, toàn tâm toàn ý dồn sức vào cải tạo nông trường với chính sách nông dân cá thể bán của cải lấy tiền mặt. vài năm sau đó nông trường hưng thịnh hẳn lên, Đồng Thiên Thụy cũng thuận lợi lấy vợ về nhà, năm tiếp theo thì sinh ra được cô công chúa nhỏ.

Hôm nay là ngày đính hôn của cô con gái bảo bối, bà mẹ xinh đẹp cũng đang ở trong phòng cô dâu mới dặn dò con gái hết chuyện này đến chuyện khác.

Đồng Hâm Ngôn nắm di động trong tay, hơi cúi đầu nhìn màn hình mà không nói lời nào. Angela nhin bộ dạng không yên lòng của con gái nên giật lấy di động rồi bỏ vào túi của mình “Tịch thu! Giờ là lúc nào rồi

mà con còn xem di động....lời mẹ nói con có nhớ kỹ không đó? Lát nữa đừng căng thẳng, nhất định phải cười thật xinh đẹp vào, đặc biệt là khi nhìn vào máy ảnh đó...”

Mắt thấy điện thoại di động bị lấy đi nên theo phản xạ có điều kiện Đồng Hâm Ngôn vươn tay ra muốn giành lại, giữa chừng đột nhiên dừng lại rồi từ từ thu tay về. Anh là người lạnh lùng tuyệt tình như thế, có gì đáng mà chờ mong nữa chứ, không phải là cô đã quyết định sẽ lấy Declan rồi sao?

Hơn nữa hôm nay cô sắp đính hôn rồi....

Âm nhạc vang lên nghi thức đính hôn chính thức bắt đầu. Đồng Thiên Thụy chỉ có duy nhất một đứa con gái, cho dù chỉ là đính hôn nhưng cũng rất long trọng.

Nông trường được trang trí rất ảo mộng, giống như đồng thoại vậy, trên cổng vòm bằng cỏ xanh biếc trang trí rất nhiều đồ vật tinh xảo, hơn trăm bồn hoa tươi xếp thành một lối đi. Sau dãy hoa là hàng ghế màu trắng, là chỗ ngồi của khách.

Dường như tất cả mọi người đều rất vui vẻ, vì cô đã tìm được một người đàn ông xuất sắc như thế.

Đồng Hâm Ngôn đứng ở cửa nhìn về phía trước thấy chú rể cao lớn đang cười nhìn về phía cô.

Anh rất tốt, chăm sóc cô rất dịu dàng, rất hiểu thảo với cha mẹ. Cô là con gái của giám đốc Soar, cùng anh chàng độc thân hoàng kim của nước Úc, hai người quen biết từ nhỏ, cô hiểu rõ cách đối nhân xử thế của anh, giữ mình trong sạch, toàn tâm toàn ý với cô, thậm chí còn tận tụy chiều theo ý muốn của cô, từ việc tổ chức lễ đính hôn ở khách sạn thành phố nông trường.

Không phải cô tùy hứng mà cũng không phải xúc động, cô là một cô gái, muốn được yêu và được che chở, muốn có người tài giỏi vì mình mà che mưa chắn gió, tuy rằng cô....không yêu anh..

“Đi đi...” Angela nhẹ nhàng thúc đứa con gái đang đứng gần ra của mình.

An Hòa đứng trong lòng Hạ Viêm hoàn toàn lẫn trong đám người, đứng chấp tay cầu khẩn nhìn xung quanh. Hạ Viêm đứng sau lưng cô nghinhờ hỏi: “Em nhìn cái gì thế?”

“Cướp cô dâu đó, sao giờ mà vẫn chưa tới?”

Hạ Viêm: “...”

“Ngày hôm qua em còn cố ý nhấn lại mà....a!” An Hòa đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hoảng hốt quay lại nắm lấy cánh tay Hạ Viêm hỏi rất sốt ruột: “Không phải là anh ấy không nghe thấy đấy chứ? Vậy, vậy.... vậy làm sao bây giờ? Anh mau gọi điện thoại cho anh ấy đi!”

Hạ Viêm hôn lên thái dương của cô, cười nói: “Hôm qua em không nói cho cậu ta thì cậu ta cũng sớm đã biết rồi, yên tâm đi, em sẽ không phải bỏ qua trò hay đâu!”

Lúc này ba của Đồng Hàm Ngôn sắp lên sân khấu, đã phất tay với mọi người, ý bảo mọi người im lặng, sau đó giơ microphone lên cao giọng nói: “Hôm nay, con gái Olivia đính hôn với Declan, tôi làm...”

“...” Đồng Thiên Thụy chưa nói xong thì trên bầu trời xuất hiện tiếng động ầm ầm.

Hơn 300 người ở đây ngoảnh lại thì nhìn thấy từ xa có một chiếc trực thăng, từ từ đậu xuống mặt cỏ cách đó không xa.

Cửa máy bay mở ra, một cơ thể mạnh khỏe nhảy xuống. Anh tháo kính chắn cùng ống nghe điện thoại, tùy tiện ném xuống đất cất bước nhanh đến trong đám người.

An Hòa đứng thẳng nhìn Thiệu Tử Bác đi tới, tay chắp vào ngực nói rất say mê: “Thật đẹp trai...”

Nghe thấy thế, anh chàng Hạ hay ghen tuông cực kỳ khó chịu. An Hòa liền giãy dụa, cô không thể bỏ qua tình huống còn đặc sắc hơn cả phim thần tượng này được, phải thật vất vả mới thoát được cái miệng của anh, lập tức cho thấy lập trường của mình: “Anh đẹp trai, anh đẹp trai.... anh đẹp trai nhất trên thế giới!”

Hai người đùa giỡn một chút thì Thiệu Tử Bác đã chạy tới trước mặt Đồng Hàm Ngôn.

Anh nhìn cô, như là chấm nhỏ sáng duy nhất trong đêm tối.

“Anh biết bản thân mình rất hèn nhát, không giống đàn ông...”

Hạ Viêm bật cười, người này đúng là chỉ làm loạn thêm.

“Anh không dám yêu em, không dám tìm em, thậm chí khiem tới Mỹ anh còn bỏ trốn... anh nghĩ rằng, mỗi người chỉ có tin tưởng và dựa vào chính bản thân mình, sẽ không ai toàn tâm toàn ý đi yêu một người khác, chonên từ trước tới nay anh không dám thừa nhận rằng thực sự anh đã sớm yêu em...”

“Lúc em bắt lực nhất anh còn làm tổn thương em.....anh là đồ khốn nạn!”

“Kẻ khốn nạn thì không xứng có được hạnh phúc...”

Anh từ từ thổ lộ từng câu một, nhìn cô cái mặt váng màu trắng tinh khiết trên tay cầm bó hoa màu trắng đứng trước mặt, lẳng lặng đứng ở đó, không biết đang cúi đầu nhìn cái gì mà không nói lời nào.

70. Chương 41

Thiệu Tử Bác muốn kéo tay cô nhưng lại không dám, giọng nói tỏ vẻ bất lực: “Anh không dám tới tìm em, như vậy anh có thể giả vờ em vẫn là của anh, nhưng mà dù sao cũng là lừa người dối mình...”

“Cho đến lúc em sắp lấy người khác, anh mới cố lấy dũng khí...”

Thần hình cao lớn từ từ hạ xuống, chân trái của Thiệu Tử Bác lùi về phía sau mấy bước rồi quỳ gối xuống. Vạt áo khoác màu đen rơi trên bãi cỏ hoa lẹ, anh chàng đẹp trai hơi ngẩng đầu, tiều tụy nhìn cô dấu trước mặt, giọng nói rất kiên định: “Tiểu Ngôn, cho anh một cơ hội được không?”

Khung cảnh lúc đó rất yên tĩnh, cơ thể An Hòa như đang ngừng thở, trong lòng như liều mạng dốc sức mà hét với đồng chí Đồng rằng “Đồng ý với anh ấy đi..”

Thật lâu sau khi xung quanh không hề có tiếng động, mọi người đều bị một màn này làm rung động, thậm chí ngay cả chú rể Declan cũng không nói gì như đang đứng chờ câu trả lời của cô.

Trong đầu Đồng Hâm Ngôn hiện lên hình ảnh một năm trước khi cô còn ở trụ sở của tổ chức, có một lần, cô không cẩn thận nói sai chọc giận Hạ Viêm, trước mặt nhiều người như vậy anh bóp cổ của cô, cả người che khuất trước người cô, ánh mắt rất kinh khủng, đáng sợ như hận không thể giết được cô.

Đêm đó, anh không để ý đến sợ hãi của cô, ở ngay trong căn nhà dưới cửa sổ sát đất đầy ánh trăng mà giày vò cô. Ánh đèn từ trạm canh gác chiếu vào, chiếu xuống cơ thể tái nhợt của cô đang dính vào cửa sổ, giờ phút đó, giờ phút đó dường như cô có thể cảm nhận được ánh mắt buồn nôn của bọn lang sói gác cửa.

Cô khóc đến mức cổ họng đều khàn, hỏi anh, rốt cuộc anh muốn biến cô thành dạng gì? Kĩ nữ sao?

Người đàn ông đang giữ chặt eo của cô dùng lực thật mạnh nghe thấy thế liền cười lạnh, hỏi lại, cô xứng sao?

Sau đó anh đối đãi với cô giống như đối đãi với kĩ nữ, lúc sắp bộc phát, anh đem chính mình nhét vào trong miệng cô, ôm lấy đầu cô, không để ý đến cảm nhận của cô thoải mái di chuyển, cuối cùng bắn toàn bộ trong cổ họng của cô. Sau khi chấm dứt, anh nhặt bộ đồ rách nát của cô lên, lau sạch chất lỏng trên người anh, rồi tiện tay ném tới trên cơ thể xanh tím của cô.

Cô nằm sấp trên mặt đất nghe lời nói châm chọc của anh: “Biến đi tới cùng chỗ của An Hòa, đừng để tôi nhìn thấy cô nữa!”

Em đã cho anh cơ hội...

Nhưng anh không cần....

Tại sao bây giờ mới đến, tại sao bây giờ mới nói xin lỗi...

“Anh đi đi...” ruốt cuộc cô cũng nói chuyện, giọng điệu bình thản không hề có chút tình cảm ấm áp nào.

“...” Sắc mặt Thiệu Tử Bác dần tái nhợt, cúi đầu yên lặng nắm mắt để che dấu đáy mắt thâm lương tuyệt vọng của mình. (Hoặc không chừng: Minh mà là Đồng Hâm Ngôn thì cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh này.....không bằng cảm thú khi đối đãi với phụ nữ như thế.....)

Đúng thế, làm sao chỉ quỳ một cái, nói chút lời nói biểu lộ là có thể tha thứ được, anh không phải Hạ Viêm mà cô cũng không phải An Hòa, An Hòa chấp nhận Hạ Viêm là vì từ đầu tới cuối Hạ Viêm chưa bao giờ thực sự làm cô tổn thương. Mà anh, sau khi anh làm chuyện không bằng cảm thú như thế, mặt mũi nào mà anh đến muốn cùng hạnh phúc của cô chứ.

Ba Đồng lạnh lùng liếc mắt nhìn Thiệu Tử Bác vẫn đang quỳ trên đất nói: “Mời anh rời đi cho!”

An Hòa có chút đồng tình nên đi tới bên cạnh Thiệu Tử Bác, thấy Hạ Viêm túm áo anh chàng hồn thiêu phách lạc kia kéo tới một góc xa.

“Thiệu Tử Bác, đây là chút tiền đồ của cậu hả? Năm trước cô ấy đến thì cậu bỏ chạy, như thế vẫn chưa đủ xấu mặt sao? Bây giờ còn muốn từ bỏ một lần nữa?” Hạ Viêm buông anh ra chỉ tiếc là rèn sắt không thành.

An Hòa đứng một bên ra sức gạt đầu, một bên cổ vũ cho Thiệu Tử Bác: “Không thể từ bỏ như thế, theo đuổi con gái cần phải kiên nhẫn, không nóng lòng, không khuất phục, không biết xấu hổ, không từ thủ đoạn...”

Cuốn tiểu thuyết về cô vợ nhỏ gần đây mà cô đọc nói như thế, Hạ Viêm cảm thấy câu ‘không từ thủ đoạn’ của cô nói rất hay.

Đôi mắt đen nhánh của An Hòa liếc trong vài vòng, sau đó dùng sức gạt đầu, liếc phải liếc trái một chút, “Bất kể như thế nào, việc trước tiên là chúng ta cần phá buổi đính hôn này rồi bàn tiếp, nếu không đêm nay hai người họ động phòng thì cứu cũng không kịp nữa...”

Hạ Viêm sờ cằm gạt đầu: “Có lý!” nhưng mà anh cũng chưa từng nghe nói qua có tập tục đính hôn xong thì buổi tối sẽ động phòng.

Trong đầu Thiệu Tử Bác mơ màng nặng trĩu, nhưng cũng nghe thoáng qua cuộc trò chuyện của hai người, “Có lý cái gì?”

Bàn tay bé nhỏ của An Hòa cầm lấy cánh tay của Hạ Viêm, đôi mắt to đầy khao khát nhìn Hạ Viêm, cô vốn là người của phái trùtượng, chi tiết cụ thể thì vẫn cần nhờ đến ông xã không gì có thể làm khó đượcnghĩ ra.

Hạ Viêm vuốt cằm nhìn thoáng qua đôi cô dâu chú rể mớiđang kính rượu cách đó không xa, từ tốn phun ra ba chữ: “Bệnh hiểm nghèo”

An Hòa: “Tôm tép!”

“Trên tivi cũng diễn như vật mà!”

Thiệu Tử Bác: “...”

Lúc này không biết Hạ Viêm lấy ra một con dao nhỏ từđâu ra, nói với Thiệu Tử Bác: “Đưa tay ra đây!”

Thiệu Tử Bác không hiểu ý cho lắm, chần chừ đưa tayra, Hạ Viêm vẫn không nói gì, xắn tay áo Thiệu Tử Bác lên cắt ba, bốn đường nhỏ“Ngâm trong miệng chút máu, chùi ở khóe miệng một chút, sau đó giả chết! trườikhí tôi gọi cậu còn không không được phép mở mắt ra!”

Lúc này An Hòa mới tỉnh ra.

Thiệu Tử Bác có chút lo lắng: “Như vậy..... được không?”dù sao cũng có cảm giác bất an...

“Phim truyền hình Hòa Hòa xem đều diễn như thế, gọi làĐạo gì Thi đó..., rồi như thế lừa gạt Dã Thái,...nhưng mà trên phim là giả chết,chúng ta không giả chết mà giả bệnh.”

An Hòa: “...”

Thiệu Tử Bác: “...”

Hạ Viêm thấy vẻ mặt nghi ngờ của An hòa thì khó chịnói: “Không phải em thường xem cái đó sao, em còn nói bốn thằng đó đẹp trai lắmmà, cả đám đều xấu chết đi được...” (là Phim vườn sao băng phiên bản Đài Loan)

À... Phim kia là....

“Heo, anh ấy là Đạo Minh Tự, không phải là Đạo...gì...Thi, còn nữa, cô gái kia là Sam Thái...”An Hòa trừng Hạ Viêm, chuyển vào chủ đềchính “Ừ, cứ làm như vậy đi, Tử Bác, tới lúc thử thách kỹ năng diễn xuất củaaanh tới rồi!”

“Cứu người ...a.....a.....a...” Một tiếng gọi lạnh lạnh hoảng sợ của phụ nữ phá vỡ cả hiện trường “Mau tới cứu người đi.... Có người té xiurồi....”

Quả nhiên nghe được tiếng kêu của An Hòa mọi người đang vây xem lễ đính hôn cũng nhìn qua đây.

Chỉ thấy nh chàng tuần tú vừa rồi mới xông vào hiện trường lễ đính hôn, diển màn quỳ xuống xin cô dâu cơ hội nhưng bị cô dâu cự tuyệt với khuôn mặt tái nhợt đang nằm trong lòng một người đàn ông khác, đôi môi tím ngắt, khóe miệng còn có chút vết máu, người đã lâm vào hôn mê.

Cô dâu vội kéo cánh tay chú rể đi tới, nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trên mặt đất. Đôi môi Đồng Hâm Ngôn hơi tái đi, giọng nói run rẩy: “Anh ấy... làm sao thế?”

Vẻ mặt Hạ Viêm lạnh nhạt nâng Thiệu Tử Bác dậy, vác trên vai của mình “Cậu ấy không cho chúng tôi nói với cô, thực ra từ hai tháng trước, cậu ấy phát hiện mình bị ung thư phổi giai đoạn cuối, nhưng lại không chịu trị liệu, tình trạng bây giờ càng ngày càng tệ... Hòa Hòa, lên máy bay, chúng ta lập tức tới bệnh viện!”

An Hòa á một tiếng, nói với bạn tốt “Tiểu Ngôn, xin lỗi cậu, quá rối buổi đính hôn của cậu rồi bọn mình cũng nên đưa anh ấy đi, mọi người tiếp tục đi!” nói xong thì chạy tới bên người Hạ Viêm đi thẳng tới hướng trực thăng.

“Hạ Viêm, Hạ Viêm, sao cô ấy còn không đuổi theo hả?” An Hòa cầm cánh tay Hạ Viêm cố gắng không quay đầu lại để nhìn.

Hạ Viêm vững vàng vác Thiệu Tử Bác đi về phía trước, chỉ tai nghe và kính bảo hộ bị Thiệu Tử Bác quăng bên cạnh: “Nhặt lên đưa cho anh...”

An Hòa ngoắt móng đi.

Ngay lúc ba người vừa lên trực thăng, lúc này trong lòng An Hòa đã rất nóng ruột, nhưng cách đó không xa bỗng truyền đến giọng nói của Đồng Hâm Ngôn: “Chờ một chút...”

Trái tim lơ lửng của An Hòa cuối cùng cũng rơi xuống đất, nhìn người phía sau giả bộ hôn mê bất tỉnh cũng đã lộ nét cười.

Thực ra không sợ không tha thứ chỉ sợ không quan tâm....

71. Chương 42

Đồng Hâm Ngôn buông ống tay áo của Declan ra, lui mấy bước về phía sau, cúi đầu nói: “Xin lỗi, Daclan, em biết làm như thế rất tùy hứng, nhưng mà, em không cách nào có thể làm như không quan tâm đến anh ấy được.”

Declan cũng không tức giận, ngược lại cười sờ lên đầu cô, giọng nói dịu dàng: “Đây mới là em, anh thích như thế, là cô gái nhỏ thành thật, dũng cảm và lương thiện.... không giống như vừa rồi, rõ ràng còn yêu cậu ra như thế, nhưng lại lừa mình dối người. Lúc đầu anh đã tự với bản thân rằng, nếu em đã giả vờ không yêu, thì anh sẽ giả như không biết để ở bên em cả đời. Nhưng mà bây giờ anh không muốn một người mà trong lòng không có anh nữa...”

“Declan...”

“Tiểu Ngôn, chúng ta hủy hôn đi!”

“Tiểu ngôn, anh buông ra là vì anh hi vọng em được hạnh phúc, không có gì quan trọng hơn so với cô gái yêu mến của anh được sống thật hạnh phúc...”

Tình huống bất ngờ khiến mọi người đều rất kinh ngạc, nhưng không bao gồm cả Declan. Sau khi Thiệu Tử Bác hôn mê, cô gái kia kêu lớn “cứu người”, tìm người trợ giúp. Nhưng sau khi mọi người vây lại xem, những người bạn nam giới của cô không ai tới giúp khiêng Thiệu Tử Bác đi. Nếu như Thiệu Tử Bác nguy hiểm cận kề, chắc chắn Hạ Viêm sẽ chẳng trộm cạy vào ai mà vác anh đi thẳng tới viện chứ không phải chờ mọi người đến xem nữa.

Nhưng mà anh không muốn vạch trần, cô gái bên cạnh nắm chặt lấy tay anh, nắm da thịt anh phát đau thì anh đã biết, căn bản người đó không phải mình...

Anh rất thích cô, nhưng cũng không muốn ép buộc đoạn nhân duyên không thuộc về mình, nếu như buông tay có thể khiến cô gái anh yêu mến vui vẻ thì tại sao lại không chứ?

“Anh ấy.... còn có thể sống bao lâu?”

“Ba tháng!”, “Năm tháng!”

Về mặt hoảng sợ của An Hòa nhìn Hạ Viêm cùng lúc có câu trả lời với cô, thậm chí thể là xong rồi, kế hoạch sắp thành bong bóng xà phòng rồi, nói không chừng Tiểu ngôn sẽ tức giận, nhảy xuống khỏi trực thăng rồi đi đăng ký luôn với Declan.

Hạ Viêm khụ một tiếng, vừa bắt đầu khởi động, vừa nói lấp liếm lời nói dối của mình, “Hai tháng trước chẩn đoán chính xác thì bác sĩ nói sống được năm tháng nữa, nói chung bây giờ chỉ còn có 3 tháng nữa...”

Ấn tượng của Đồng Hâm Ngôn đối với Hạ Viêm là người nghiêm túc, lạnh lùng, càng sẽ không phải là loại người sẽ nói dối người khác, sau khi nghe xong lời giải thích cũng không còn hoài nghi.

Còn An Hòa thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Ồ...Chúng ta đến Melbourne*...đi, nơi đó gần hơn, hơn nữa trong bệnh viện hoàng gia còn có bạn của ba em.” Đồng Hâm Ngôn sờ trên đùi người đàn ông khuôn mặt trắng bệnh, lo lắng nói.

(*Melbourne, thủ phủ tiểu bang Victoria, là nơi có khi thời tiết bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông thay đổi trong cùng một ngày)

An Hòa âm thầm bóp bắp đùi của Hạ Viêm, giục anh nhanh tính kế, cô không phải là người có tài nói dối.

Sắc mặt Hạ Viêm không đổi, tiếp tục nói dối: “Cơ thể của Tử Bác vẫn do David phụ trách, đi bệnh viện khác cần phải tiến hành kiểm tra xét nghiệm lần nữa, từng đó thời gian chúng ta sớm bay về, hướng gì trình độ của mấy người đó còn kém xa so với David, chúng ta cũng không thể tin người khác được!” (David: này, sở trường của tôi là ngoại khoa không phải nội khoa!)

Đồng Hâm Ngôn gật đầu không nói gì nữa....

Sau mấy tiếng, trực thăng vững vàng đáp xuống sân bay, mấy người đàn ông mặc áo đen tới đón, người dẫn đầu có vài phần giống Hạ Viêm, nhưng lại có chút bất cần đời, đúng là Hạ Sí.

“Chà..., khó khăn thật, Anh tự mình....”

Hạ Sí vẫn chưa nói xong lời từ trong cổ họng thì cách đó không xa hai thuộc hạ đang nâng Thiệu Tử Bác hôn mê bất tỉnh vội vã đi tới bệnh viện, bên cạnh còn có một cô gái mặc áo cưới nhìn rất quen mắt.

Đây...cảnh này từ đâu ra đây?

Hạ Sí vươn cổ ra xem: “Ồ, anh ấy làm sao thế?”

“Bị bệnh”

“Bệnh gì?”

“Ung thư phổi, giai đoạn cuối.”

Hạ Sí: “...” Buổi sáng nay vẫn còn tốt mà, anh ta còn lên máy bay đi đâu đó, đến chiều trở về thì lại ung thư phổi giai đoạn cuối...

Thế giới này đúng là quá điên khủng rồi...

“Điện thoại cho anh...” Hạ Viêm không nhận được duỗi tay thưởng cho em trai mình một cái vỗ, gọi về thần trí của cậu.

Hạ Sí vừa móc điện thoại ra, vừa liếc chị dâu nhà mình đang cười trộm, thở dài “Cô nàng Tiểu Đồng thật đáng thương...”

Hạ Viêm không để ý đến cậu, trực tiếp gọi điện thoại cho David, bắt đầu lời thoại.

Trong phòng bệnh, anh chàng đẹp trai tóc vàng vẻ mặt u oán than một tiếng: “Ôi, thằng cha này, cũng bị bệnh đến trình độ này hả, ví không chịu điều trị đó, không chịu uống thuốc không đi tìm mình, nói không có được sự tha thứ của em cậu ta có chết cũng không nhắm mắt... thực ra thì, mấy tháng trước cậu ấy không muốn đổi mặt với em vì lúc đó phát hiện ra bệnh, sợ làm liên lụy đến em...”

“Mỗi ngày cậu ta không ăn không ngủ, nằm mơ cũng kêu tên em, xin sự tha thứ của em... có lúc còn lên khóc nữa... đáng thương như thế, người nào thấy cũng đau lòng, nhìn thấy cũng rơi lệ...” đồng chí David mà nói dối thì còn tốt hơn cả Hạ Viêm, lời nói dối của anh ta không ngấn ngọn rõ ràng như của Hạ Viêm, mà trong lời nói bao hàm cả tiếc hận, đáng thương, đau đớn, đau thương có chút ưu tư, chủ tâm muốn kích thích lòng lương thiện lớn nhất của bạn học Đồng.

Thiệu Tử Bác “trong cơn hôn mê”: Vương mẫu nương nương ơi, xin người đưa cậu ta đi đi, làm sao có thể nói dối như cuối thế này...

Bạn học Đồng đang chìm đắm trong thống khổ bị thương nên không hề có chút hoài nghi nào, giả dụ như sau mấy giờ bị đẩy vào phòng phẫu thuật, đến lúc đi ra thì Thiệu Tử Bác chỉ bị băng bó ở cánh tay.

“Thực ra, em không nên trách anh...” Cô gái với tuyến lệ rơi dài vỗ lên gương mặt gầy thon dài của người đàn ông nói rất nhẹ nhàng.

“Thực ra anh nói thất đúng, chỉ có thể dựa vào chính mình. Nhưng em biết, em ở đây hưởng cuộc sống bình yên vô sự đều là nhờ anh bảo vệ em, em với những cô gái khác kia không giống nhau...”

“Em ích kỷ cho rằng em yêu anh nên anh nhất định phải yêu em, đối tốt với em, thực ra em có gì mà yêu cầu như thế đây...”

Trong lòng Thiệu Tử Bác rất kích động, chỉ muốn nhảy dựng lên rồi ôm lấy cô, nhưng nhớ tới lời Hạ Viêm nói nên đành phải nhịn xuống, đang nghĩ biện pháp làm sao để vỗ về cô sau khi cô biết được sự thật nên anh không thể để bại lộ được.

Tối đến, Đồng Hâm Ngôn kiên trì muốn ở lại chăm sóc Thiệu Tử Bác, nói sao cũng không chịu rời đi. An Hòa đành bất đắc dĩ, Đồng Hâm Ngôn khóc đến hai đôi mắt sưng ngất đi, Thiệu Tử Bác giả bộ bất tỉnh nhảy dựng lên ôm cô đến trong phòng ngủ.

Ghế salon trong phòng bệnh sa hoa đầy người ngồi, trên salon Hạ Viêm và An Hòa đang vui vẻ đùa giỡn anh em em..David xoay xoay lưuloát gọt quả táo trong tay thành một đóa hoa.

Hạ Sí thì lau chùi khẩu súng màu bạc, cười hắc hắc: “Lão Thiệu, anh chuẩn bị làm thế nào đây?” rất đáng để chờ mong.

Thiệu Tử Bác đầu đầu xoa xoa, ánh mắt ai đoán liếc về chủ ý của người họ Hạ nào đó cùng vị bác sĩ nào đó chỉ sợ thiên hạ không loạn, Hạ Viêm nuốt vào quả nhỏ An Hòa đút cho, lười nhác đáp lại: “Đơn giản, nói với cô ấy là chẩn đoán lầm, thực ra cậu là bị bệnh lao phổi.”

“Như vậy cô ấy sẽ không giết anh đấy chứ?”

“Không! Chỉ là sẽ không chết thảm như vậy thôi!”

Mọi người liền im lặng.

72. Chương 43

Sáng sớm ngày hôm sau, Đồng Hâm Ngôn tỉnh dậy trên ghế salon bên cạnh giường bệnh của Thiệu Tử Bác, cô ngủ rất thoải mái không hề cảm thấy khó chịu chút nào. Thật không ngờ là vì anh chàng Họ Thiệu của chúng ta thật si tình, cả đêm không ngủ trông coi bên giường cho đến lúc sắp sáng mới ôm cô đến ghế salon rồi tự mình nằm trên giường bệnh ngủ miên man.

Doctor David nói, vì cơ thể suy yếu nên chỉ cần ngủ một giấc là tốt rồi.

Vì vậy, bạn học Thiệu ngủ miên man đến buổi trưa mới yếu ớt mở hai con mắt ra.

“Tiểu Ngôn?” Thiệu Tử Bác ngạc nhiên mừng rỡ nhìn cô gái ngồi trên ghế ở trước giường.

Người nào đó bị lừa gạt còn ôm khăn giấy ngồi khóc vội vàng cầm tay anh lên, trả lời rất dịu dàng: “Ừ, em ở đây!”

“Em biết rồi sao? Vì anh bị bệnh nên em mới trở lại, đúng không?” sau khi ngạc nhiên thì giọng điệu của Thiệu tiên sinh rất thương cảm.

“Không, không phải, em thích anh, vẫn mãi thích ...”

Thiệu tiên sinh rất kích động “VẬY... em tha thứ cho anh rồi? không hận anh nữa?”

“Ừ...”

Giọng điệu yếu ớt của Thiệu tiên sinh lại vội vã: “Dù cho anh làm gì, cũng sẽ không trách anh?”

Mặc dù vấn đề kỳ quái này có chút không thể nói rõ được, nhưng vì trấn an người bệnh nên bạn Tiểu Đồng rất cố gắng rất nghiêm túc gạt đầu.

Ở ngoài cửa, một đám trẻ đang đứng ở góc tường thời dầm dề, cô bé đáng thương, bị lừa dối một cách triệt để.

Nhưng chưa tới vài ngày sau, bạn học Thiệu đã kiên trì không được nữa. Nguyên nhân là, dù mỗi ngày hai người ở bên nhau rất là ấm áp và vui vẻ, lúc đầu anh cũng rất hưởng thụ, nhưng dần dần phát hiện, mỗi lần cô ra ngoài thì khi trở về hai con mắt đều hồng hồng sưng đỏ, hơn nữa ngày càng nghiêm trọng hơn, thấy vậy bạn học Thiệu cũng ngày càng đau lòng.

Hội nghị khẩn cấp được triệu tập vào buổi tối một tuần sau đó.

Trong phòng làm việc của Hạ Sí, Hạ Viêm ôm vợ yêu tiếp tục âu yếm, David thì miễn cưỡng nằm trên ghế salon chơi PSP, rồi vút xuống đất “Cứ để cho tôi nói!”

Hạ Sí nhún vai, đi đến ngồi lên trên ghế sau bàn làm việc.

Hạ Viêm sau khi hôn trộm được An Hòa một cái thì nói: “Chúng ta phải luôn lấy Thiệu tiên sinh nổi tiếng bình tĩnh kiểm chế...”

An Hòa cười đắc ý: “Cho nên nói, ngàn vạn lần không nên xem thường phụ nữ.”

Hạ Viêm không nhịn được lại tiếp tục hôn chụt lên môi cô, nịnh bợ tâng bốc: “ừ...ừ...”

Thiệu Tử Bác không nói chỉ vỗ trán.

“Dù sao thì kéo dài càng lâu càng phiền phức.” “Vù” một tiếng, phi tiêu trong tay David được bắn đi, bay thẳng tắp đến phía sau bàn của Hạ Sí, Hạ Sí vừa nghiêm đầu tránh vừa nhảy rất nhanh cầm lên đoản kiếm ở trên bàn. Lấy tốc độ nhanh hơn mà bay về phía David.

David kêu bi thảm lộn xuống dưới ghế salon.

Vẫn là An Hòa tương đối có lương tâm, cổ vũ Thiệu TửBác đang sút đầu mẻ trán: “Thực ra mục đích ban đầu của chúng ta là ngăn cản lễđính hôn, dù phương pháp cổ lỗ một chút, tóm lại là vì bất đắc dĩ. Em cảm thấy cũng không nên lừa dối cô ấy bệnh lao phổi gì đó, nhân tiện đó nói rõ đi, càng thành thật càng tốt, quan trọng nhất là phải chân thành, đứng ở góc độ của con gái mà nói, nếu như là em, em sẽ dễ dàng tha thứ cho người đàn ông chân thành hơn, mà không phải vẫn cứ dùng lời nói dối trước đó để lừa dối tiếp.”

Anh chàng Thiệu cảm thấy Tiểu An nói rất có lý.

Thời tiết nắng ráo, ngàn dặm không mây. Thiệu Tử Bác ngồi trên xe lăn, lặng lẽ nhìn Đồng Hâm Ngôn đắp tấm thảm lông cho anh.

“Tiểu Ngôn, anh có lời muốn nói với...”

Đồng Hâm Ngôn ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh, gât đầu nói “Ừ, cái gì?”

Thiệu Tử Bác cắn răng, chết thì liều chết vậy!

“Anh...không hề bị ung thư giai đoạn cuối, đều là bọn anh gạt em, vì em không chịu tha thứ cho anh, nên anh thật sự không còn cách nào khác, chỉ nghĩ làm sai để ngăn cản chuyện em kết hôn, cho nên mới...”

Thiệu Tử Bác nói xong ngọn nguồn câu chuyện, sau đó cúi đầu không dám nhìn sắc mặt của cô.

“Rốt cuộc đã nói xong? Em vẫn nghĩ rằng lúc nào thì bọn anh mới thành thật khai báo đây?” Lúc này đồng chí Tiểu Ngôn tỏa ra ánh hào quang chói mắt của nữ vương nữ hiệp sĩ.

“Ừm...ừm..” Thiệu Tử Bác ngẩng đầu khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi nhìn mặt Tiểu Ngôn như ý nói “Em sớm đã biết chân tướng rồi.”

“Gần đây chất lượng giấc ngủ trên ghế salon của em rất tốt, cảm thấy không uống sữa cũng ngủ rất tốt, cho nên cốc sữa ngày đó em đã đổ đi, vì vậy mà em nghe được một chuyện rất chú vị...”

Nữ hiệp sĩ Tiểu Ngôn kiêu ngạo nhìn xuống bạn học Thiệu đang chột dạ “Thật sự các anh muốn biến em thành đứa ngốc nên mới đánh giá thấp chỉ số IQ của em như thế sao? Lại còn ở trong phòng khách mưu đồ bí mật kế hoạch của bọn anh, à, đúng rồi, thực sự em thấy bệnh lao phổi kia rất hay, ít nhất thì em sẽ bớt giận, sao anh lại không dùng nữa?”

Lúc này trong lòng Thiệu Tử Bác đang âm thầm cảm ơn mười tám đời tổ tông của An Hòa, hơn nữa về sau sẽ càng tận tâm với bà Hạ. May mắn là không dùng cái cố kia, nếu không thì bây giờ đúng là chết không có chỗ chôn rồi.

“Chuyện kia... lúc đó gạt em là chuyện bất đắc dĩ, em cứ khẳng khái gả cho người khác, thực sự anh rất sốt ruột, cho nên...nhưng anh đã thề, chỉ có một lần đó, sau này anh tuyệt đối sẽ không gạt em nữa!”

Vẻ mặt của nữ hiệp Tiểu Ngôn vẫn lạnh lùng: “Ồ...”

Thế đời thay đổi, trước kia đều là Tiểu Ngôn nhìn anh mà nơm nớp lo sợ, vụng trộm tủi thân mà cũng chỉ lên khóc, Thiệu Tử Bác một chút cũng không động lòng. Bây giờ người đàn ông nào đó với vẻ mặt quần bách đang ngồi ngẩng đầu nhìn lên từ dưới cằm của cô gái trước mặt, sắc mặt xấu hổ thêm chút sợ sệt.

“VẬY... em.... Em có thể tha thứ cho anh không?” đồng chí Thiệu ơi, khí khái đàn ông, khí thế sát thủ của anh đi đâu mất rồi?

Hai người vẫn chưa phát hiện ra, bên cạnh góc cây đại thụ gần chiếc ghế dài, có một chiếc máy nhỏ đang chớp chớp tia sáng.

Đầu bên kia mấy chàng trai tuần tú mỗi người một vẻ đang ngồi trên ghế slon, đang theo dõi trực tiếp hiện trường trên máy laptop.

David cười gian trá, dương dương tự đắc với mấy người kia “Nào nào nào, đánh cược nào, mình cược 1000 USD, đánh cược nữ hiệp sĩ Đồng sẽ không khinh địch như thế mà tha thứ cho cậu ta, hai người nhất định sẽ diễn màn sinh ly tử biệt, yêu hận tình thù.”

Hạ Sí biểu đạt sự xem thường đối với việc lạm dụng thành ngữ của người ngoại quốc nào đó, nhưng sau đó cũng gật đầu đồng ý, “Nhìn bộ dạng kia của cô ấy, nhất định sẽ nổi trận lôi đình mà bỏ đi, để lại Thiệu Tử Bác thương tích đầy mình đau khổ tột cùng, em cũng theo 1000 USD!”

An Hòa hừ một tiếng “Các người đều không hiểu phụ nữ, em cá nhất định Tiểu Ngôn sẽ tha thứ cho Tử Bác, ông xã, còn anh?”

“Em là quản gia của nhà chúng ta, em chọn gì thì anh cũng ủng hộ em!”

Khinh bỉ anh! Hạ Sí và David ghét bỏ mà lườm đại cả của mình.

Bên này đã đánh cược xong, đầu kia camera vẫn không có động tĩnh, Thiệu Tử Bác nói xong thì miệng đã khô, cả đời này anh chưa từng nói qua những lời buồn nôn như thế.

Cái gì “Tiểu ngôn, anh xin lỗi, trước kia đều là anh sai, là anh làm tổn thương em, anh bằng lòng dùng cả mạng sống sau này để bù đắp...”, gì mà “anh yêu em, mấy ngày qua không có em, anh cảm thấy thế giới đều là màu xám, sống cũng không có ý nghĩa gì nữa...”, rồi gì mà “Em có thể không tha thứ cho anh, nhưng anh xin em cho anh một cơ hội để chứng minh, anh sẽ cho em hạnh phúc, khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới này...”

Mỗi đêm đều luyện mấy bộ phim thần tượng mượn của An Hòa, nam chính trong phim cũng theo đuổi mà nói những lời buồn nôn như vật vớ nữ chính, lúc này tương đối đã nói xong rồi nhưng cô gái ngồi đối diện vẫn không có phản ứng gì.

Mặc kệ, dù bằng bất cứ giá nào!

“Đồng Hâm Ngôn, anh không thể để em rời đi được, dù trời buộc, vĩnh viễn anh cũng muốn buộc em bên cạnh anh, em là của anh, chỉ có thể là của anh!” (Đúng là chỉ có phim thần tượng mới có lời thoại buồn nôn như thế này!)

Thiệu Tử Bác cũng rất dũng khí, nói ra không ít lời kiên quyết trí mạng, nhìn chăm chăm vào hai mắt của Đồng Hâm Ngôn, gần ra từng chữ, những thực ra trong lòng lại hoàn toàn không nắm rõ.

Nghe thấy vậy, Đồng nữ hiệp nháy mắt mấy cái, nghi ngờ nói: “Em có nói là rời đi sao?”

“...” căn bản Thiệu Tử Bác cho rằng cô sẽ nhảy dựng lên rồi khóc lóc la mắng anh, ngay cả đối sách để đối phó anh cũng đã chuẩn bị rất tốt, nhưng lại không nghĩ đến trường hợp phản ứng này của cô. Rốt cuộc chuyện này là có ý gì đây? Là tốt hay là xấu đây?

Đồng nữ hiệp kiêu ngạo đứng lên “Nếu không bị bệnh thì không cần em đẩy đi nữa, tự mình dọn dẹp sạch sẽ rồi quay về đi. Em đi tìm An Hòa.” Nói xong bước đi mà không hề quay đầu lại, để lại một người đàn ông ngồi ngây ngốc ở trên xe lăn.

Đồng nữ hiệp lý sự đã đi xa, anh mất hung dữ “Hừ”! có dũng khí lừa cô, còn dám uy hiếp cô, nhìn xem bản cô nương không chính anh phải khóc kêu cha gọi mẹ, mà còn phải quỳ xuống xin bản cô nương tha thứ.

Thực ra thì làm sao mà không tha thứ cho anh được, cô đã từng hi vọng mình có thể cứu giúp anh, cũng từng nghĩ qua giúp anh nỗ lực hồi tâm một chút, cô đã chuẩn bị, cảm thấy bản thân có thể chấp nhận, dù thực sự có sự hồi tâm thay đổi hay không thì cô cũng đã đau lòng sắp chết rồi, nhưng vẫn tốt, anh đã dùng hành động để cứu vãn nỗi lòng tuyệt vọng của cô.

Hòa Hòa từng nói anh quan tâm cô, trong đêm lộn xộn kia, anh bóp cổ cô là vì sợ Hạ Viêm tức giận, sẽ trực tiếp bắn cô, cho nên mới che chở trước mặt cô như thế.

Cho nên, lúc đầu biết anh ở nước Mỹ, cô vẫn quyết định qua đó, thực ra ở sâu trong nội tâm là muốn cho anh một cơ hội.

Nhưng không nghĩ đến, vậy mà anh sợ đến mức phải bỏ chạy.

Trái tim không phải là không lạnh...

Có lẽ bọn họ thực sự không ứng với câu nói “có duyên không có phận”.

Nhưng anh vẫn tới, tâm tình của cô rất phức tạp, và cuối cùng cũng quyết định không đi cùng anh.

Mỗi câu trước đó của cô đều là lời nói thật, không trách anh, không phải vì anh giả bệnh khi cô đồng ý tha thứ cho anh, là vào giây phút anh quỳ xuống đó, cô biết lòng của cô đã sụp đổ rồi. Một người đàn ông kiêu ngạo lạnh lùng như thế, từ việc không biết yêu vì cái gì, chỉ ý thức được mình yêu cô và trước đó đã làm cô tổn thương, ở trước mặt mọi người vứt bỏ kiêu ngạo, vứt bỏ tự tôn quỳ xuống để xin sự tha thứ của cô.

Nhưng mà, ở nơi đó còn có người đàn ông yêu cô chờ cô. Cô đã chịu qua sự đau khổ của tình yêu, không muốn làm tổn thương một người tốt như thế ở trước mặt mọi người, cô rất vô dụng, chỉ có thể đợi người khác buông mình ra.

Sau đó lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn mà cô không ngờ đến, lúc đó cho rằng vì yếu ớt nên anh mới nằm ở nơi đó, nhưng Hạ Viêm nói anh sắp chết, trong nháy mắt cô cảm thấy bản thân mình đã sắp không thở nổi, tất cả nỗi hận và oán trách đều biến mất, còn lại chỉ là sự hối hận vô tận. Nếu như, sớm tha thứ cho anh thì bọn họ sẽ có nhiều thời gian bên nhau hơn, mà không phải chỉ có mấy tháng...

Khi phản ứng lại được thị đám người Hạ Viêm đã lên trực thăng, cô vội mở miệng gọi bọn họ lại.

Cô vẫn là vứt bỏ chú rể của cô, khiến anh khó xử trước mặt nhiều người, nhưng anh cũng không trách cô, anh chỉ hi vọng cô được hạnh phúc.

Declan, em sẽ hạnh phúc, anh đã dứt bỏ tình cảm của mình để tác thành cho em, làm sao em có thể không hạnh phúc được? (Nam phụ luôn nặng tình.....haizzzzzzzzzz)

Ở bên kia, An Hòa đang đắc ý đuổi tay ra đòi tiền với mấy người đàn ông thất bại: “Ưa tiền đây mấy anh yêu mến, mình buôn bán lời rất nhiều tiền!”

“Ừ, nào, thơm một cái...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hòa: Ông xã, gần đây đất diễn của chúng ta rất ít...

Viêm: Bảo bối đừng nóng vội... anh đi một chút sẽ trở lại ngay!

Sau mười phút...

Viêm trở về.

Hòa: Ông xã, anh đi làm gì thế?

Viêm: đi xử lý tên Thiệu Tử Bác dám đoạt mất đất di sản của chúng ta.

Hoàng Nhung: mấy chap này tập trung giải quyết chuyện anh chị Thiệu Đồng, từ chap sau là trở về với câu chuyện hai nhân vật chính rồi.

73. Chương 44

Hai năm rưỡi sau.

“Hạ Viêm, cái váy em mua hôm qua đâu?”

An Hòa ở trong phòng thay quần áo cao giọng gọi người nào đó đang nằm ì ở trên giường.

Hạ Viêm miễn cưỡng ngồi dậy, chậm chạp mặc quần dài rồi xuống giường, đi vào phòng thay quần áo ôm cô từ sau lưng, ghé sát vào cô vừa hôn vừa nói: “Chào buổi sáng, vợ yêu!”

“Kỳ lạ, rõ ràng ngày hôm qua em đã để ở đây rồi mà...” cô đẩy anh chàng đang dán ở sau lưng ra, sốt ruột nói: “Trời ạ, anh quên chết đi được, em sắp đến muộn rồi.”

Hạ Viêm buông tay ra, dụi mắt, giọng nói vẫn còn buồn ngủ “Anh tìm giúp em...”

Sau khi tìm được váy, ngay cả cơm An Hòa cũng không ăn cầm túi xách đi ra cửa, Hạ Viêm vừa dọn bàn xong, thuận tay cầm hai quả trứng và một hộp sữa ở trên bàn, sau đó vợ theo một đồng hồ linh kính kẹp dưới nách rồi đuổi theo.

Hôm nay là buổi lễ tốt nghiệp của An Hòa.

Tuy không phải là một trường đại học nổi tiếng gì nhưng cảnh tượng tốt nghiệp vẫn luôn là mong ước thiết tha của cô. Mặc bộ đồ tốt nghiệp cùng hai người bạn ở chung hai năm, để chụp ảnh kỷ niệm, tiếng cười vang vọng cả sân trường. Trước kia cô là một học sinh giỏi ngoan nhiều mặt, mỗi lần xem tivi nhìn thấy cảnh tượng đó cô rất hâm mộ.

Trong lễ đường đã sắp chật người ngồi, Hạ Viêm nắm tay cô đi xuyên qua đồng người cuối cùng cũng tìm được chỗ mà Alice chiếm cho họ.

Dù mặc bộ lễ phục tốt nghiệp rộng thùng thình nhưng Alive vẫn rất xinh đẹp và gợi cảm, Hạ Viêm liếc mắt nhìn tới anh chàng D nào đó của Alice đang ngồi phía sau bọn họ.

Đồng chí Tiểu D thấy ai cũng không để ý đến mình, vỗ tay ngồi xuống bên cạnh chỗ Hạ Viêm: “Cầu Cầu đến kìa.”

Cầu Cầu lắc cái mông nhỏ chạy qua, ghé vào trên ghế, làm như thật lắc đầu với David: “Chú David, ba nuôi cháu bảo, không thể ở cùng chỗ với người làm người thất bại được, nếu không cháu cũng sẽ rất thất bại!” Sau đó lại lắc mông quay đi.

Để lại vị bạch y thiên sứ chuyên chăm sóc người bị ốm cứng đờ tại chỗ.

Nữ vương Alice không chỉ sở hữu dung mạo xinh đẹp mà tài hoa và học tập cũng rất vĩ đại.

Năm nay đại diện sinh viên lên phát biểu chính là Alice.

An Hòa ngồi bên dưới rất hâm mộ. Alice chói sáng như thế, tùy tiện nói mấy câu cũng có thể giành được tràng vỗ tay và tiếng hoan hô nhiệt liệt của toàn trường, bản thân cô sợ cả đời cũng không thể làm được như thế.

“Hạ Viêm, công ty của bọn anh có nhiều anh chàng trẻ tuổi độc thân không?”

Hạ Viêm đang dứt cho Cầu Cầu miếng trứng còn lại của An Hòa, bạn nhỏ 5 tuổi cảm thấy mình đã là một người đàn ông, đàn ông không nên thích ăn ngọt, vì thế đánh chết cũng không chịu há miệng ra, Hạ Viêm vừa cưỡng ép Cầu Cầu vừa trả lời: “Nhiều lắm, đều là người trẻ tuổi.”

An Hòa quay đầu lại thấy anh đang hung hãn thì vội đáp: “Anh phải dìm chết anh ta đó?”

Hạ Viêm bĩu môi: “Không phải cậu ấy đã để cho chúng ta làm đó thôi...” sau đó đưa tay về ném quả trứng về phía sau, xem như là an ủi cho vị bác sĩ nào đó bị xem như là không khí.

Cánh tay dài của Hạ Viêm ôm sau vai cô, hỏi: “Em hỡi cái này để làm gì?”

An Hòa cảm thán riu rít: “Báu vật giống như Alice mà tới công ty của anh còn không xảy ra bạo động sao?”

Hạ Viêm rõ ràng nghe được tiếng lòng tan nát của ai đó đang ngồi phía sau.

Sau khi kết thúc lễ tốt nghiệp, An Hòa vui vẻ kéo Alice đi chụp ảnh khắp nơi, Hạ Viêm nắm tay Cầu Cầu cùng David chậm như rùa đi theo phía sau.

Đá viên đá trên đường đi, sau đó cúi xuống nói với Cầu Cầu: “Con nói xem chú ấy có phải là đồ bỏ đi không? Lâu thế mà không đỡ được một cô gái!”

Đồng chí Tiểu D cực kỳ tủi thân: “Thật sự rất khó mà... Đại ca, anh giúp em đi..”

“Tôi sẽ để cô ấy đến Hạ An làm thư ký, cậu còn muốn thế nào nữa? lửa gần rơm như thế, nếu cậu còn không thành công thì quay về nơi Hạ Sí đi, đừng ở đây làm mất mặt của tôi nữa!”

Hai người họ dùng giằng đến hai năm nhưng vẫn chưa giải quyết xong. Nhưng Alice cũng không quen bạn trai khác, có thể thấy được cô vẫn còn có ý với anh ta, nhưng nói chung vẫn cảm thấy là anh ta không tiếp cận lắm nên vẫn còn do dự.

Buổi tối đương nhiên là lúc để chúc mừng, Hạ Viêm phái J đưa Cầu Cầu tới nhà của Quý Hồng Huyền, tiện đường chở Thiệu Tử Bác và Đồng Hâm Ngôn qua. Đoàn người chơi ở KTV, đợi khi J và mọi người tới thì bên trong đã rất âm ỉ.

An Hòa và Alice đứng trên xô pha, cây gọng gào rú.

”So give me reason to prove me wrong,

to wash this memory clean,

Let the floods cross the distance in your eyes,

Give me reason to fill this hole,

connect the space between,

Let it be enough to reach the truth that lies,

Across this new divide!”

Lúc trước An Hòa mê “Transformer” đúng thật khiến chonghười ta tức cho lộn ruột. Trong một tuần kéo Hạ Viêm đến rạp chiếu phim xemđến 5 lần, trong khi đó ca khúc chủ đề của phim thì cô nghe mãi không chán, cònlấy làm bài tử nữa.

Lần đầu tiên ở KTV Hạ Viêm nghe cô hát bài này mà ngạcnhiên đến kinh hồn.

Hòa Hòa nhà bọn họ vẫn luôn đại diện cho những cô gáikhéo léo, dù thông minh một chút ngang bướng một chút, kiêu ngạo trước mặt anhmột chút, nhưng đối nhân xử thế vẫn rất tốt, thái độ hòa nhã thùy mị, chứatừng có như thế....gào thét như lúc này...

Anh rất sợ thỏ trắng nhỏ bé nhà anh dịu dàng động lòngngười như thế biến thành cô gái dã man trong truyền thuyết.

Nhưng may vẫn tốt, qua một lúc quan sát, ngoài việc hátmấy bài cô thích, thì vẫn luôn năn nỉ anh mua cho cô một con ong Đại Hoàng,người vẫn không thay đổi.

Bởi vì nghe quá nhiều cho nên hiện tại anh đang ngồitrong góc phòng uống rượu.

Nhưng mà đã có người không thể chịu được nữa, bài hátCông viên Lincoln hát rất khó, âm cao như thế, ngay cả đại anh Hạ Sí Jimmy gầnđây cũng không dám thử.

Âm thanh không thô kệch không sao, nhưng mà một chútgiọng cũng không có, chỉ là gây đau khổ cho tai của mọi người, huống gì cònkhúc tán của microphone cả phòng đều chịu thứ âm anh đình tai nhức óc oanhtạc.

Đồng Hâm Ngôn ôm đầu kêu to: “Đừng hát nữa, đừng hát nữa, đừng hát nữa...” dù thế nào thì cô cũng chỉ cảm nhận được dây thanh âm củamình rung động chữ cũng không thể nghe thấy giọng nói của mình.

Tuy lúc đi ra bên tai nhiều người như vù vù, nhưngbiểu tình của mọi người cũng đều rất vui thích.

Gần 11 giờ đêm, mấy cô gái chơi mệt đều kêu đói, mọingười đi khỏi KTV tìm một quán đêm chưa đóng cửa ăn khuya.

Trên đường về nhà, An Hòa và Đồng Hâm Ngôn tựa đầu vàonhau ngủ ở phía sau, chỉ có tiếng hô hấp nhè nhẹ ở trong xe, mùi cỏ thơm trànngập trong không gian nhỏ hẹp, có loại mùi vị tốt đẹp gọi là an tĩnh, Thiệu

Tử Bác lái xe rất tốt, hai người đàn ông ngồi phía trước đều không nói chuyện, nhưng khoe miệng đều nhường nụ cười dịu dàng.

Căn nhà đối diện của Hạ Viêm giờ chỉ còn Thiệu Tử Bác và Đồng Hâm Ngôn ở, David dọn tới chỗ tiểu khu của Alice, vui vẻ đối diện với bạn gái. J thì mua lại một căn hộ cách 3 tầng dưới nhà Hạ Viêm, sống một mình.

Xe vừa dừng lại ở bãi đỗ xe, theo sát sau đó là xe của J. Hạ Viêm và Thiệu Tử Bác mở cửa xe, tự tay ôm lấy cô gái của mình, năm người cùng đi tới thang máy.

J đi cùng mọi người mở cửa giúp họ.

Về đến nhà Hạ Viêm cẩn thận đặt An Hòa lên trên giường, cởi giày đắp chăn thay cô rồi đứng dậy đi vào phòng sách.

Hạ Sí đã đợi Hạ Viêm trên mạng.

“Thực sự tính đi sao?” Hạ Viêm rút ra một hơi khói từ điếu thuốc trong tay, nhưng vẫn không động tĩnh.

Biểu tình đau thương của Hạ Sí như chưa từng có, cậu im lặng hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn Hạ Viêm nói: “Lúc trước cô ấy gạt em, em cho rằng cô ấy kết hôn sẽ buông tha hết mọi thứ, ít nhất có thể yên lòng mà sống, nhưng mà.... em không thể để mặc kệ cô ấy được..!”

“Anh... em không nỡ làm ngơ trước dáng vẻ kia của cô ấy..”

“Tiểu Sí”, Giọng nói chưa từng có từ trước tới nay của Hạ Viêm, “Em đã đi đến bước này, có ý nghĩa gì không phải em không rõ! Hơn nữa, em đã từng nói gì em đã quên rồi sao? Em nói đó là quyền lựa chọn của cô ấy, cô ấy chọn buông tha cho em, em không thể lại đi tìm cô ấy nữa!”

Hạ Viêm chưa từng nói với em trai câu dài như thế, tuy bên ngoài Hạ Sí hihi haha vui vẻ, nhưng làm việc chưa bao giờ khiến anh phải ló lắt.

Thực ra bây giờ anh cũng rất hối hận, lúc trước cho rằng cô gái kia kết hôn, thì trái tim đã chết của Hạ Sí sẽ trở về, nhưng tính như thế, lúc đó anh cũng nên ngăn cản nó. Giao du với kẻ xấu, không phải tất cả mọi người sẽ giống như anh, có vận may mà lui ra được.

Hạ Sí một câu cũng không nói, đầu càng ngày càng thấp, cuối cùng cúi đầu trên bàn, âm thanh rầu rĩ truyền tới từ microphone, là giọng nói tuyệt vọng của một chàng trai: “Em nên làm gì bây giờ?”

Hạ Viêm thở dài, hoàn cảnh sống của Hạ Sí không giống anh, cho dù vĩ đại, cũng tức trí đa mưu, nhưng dù sao cũng còn trẻ, trải nghiệm ít, làm việc vẫn còn kích động...

“Hạ Sí, lần nay nhất định phải suy nghĩ cho kỹ, nghĩ đến hậu quả và tương lai đã...”

Lúc trở lại phòng đã hơn 12 giờ đêm, Hạ Viêm nằm bên cạnh cô, nhìn vẻ mặt lúc ngủ của cô, đầu tiên liền cảm tạ trời xanh đã cho anh tất cả mọi điều tốt đẹp. Chỉ mong rằng, chỉ mong đứa em trai ruột duy nhất của anh cũng có thể được đền bù như mong muốn.

74. Chương 45

Mặc dù tập đoàn Hạ An vừa được thành lập mấy năm nhưng Hạ Viêm rất bội phục mảnh khốe trên thương trường của Quý Hồng Huyền, chỉ trong khoảng thời gian hai ba năm ngắn ngủi cậu ta đã đem tổng số vốn của Hạ An biến đổi thần kỳ, cổ phiếu ngày càng tăng vọt, tại phố Wall cạnh tranh mạnh như thế nhưng thành tựu cũng không tệ.

Hạ Viêm thực sự không có hứng thú với chuyện mua bán, những việc lớn nhỏ ngày thường anh đều vứt cho Quý Hồng Huyền, cho nên Quý Hồng Huyền khá bận rộn, con trai không có ai chăm sóc, do đó gửi nuôi ở trong nhà của Hạ Viêm.

Quả thực hai năm nay Quý Cầu Cầu đã mang đến cho anh không ít vui vẻ, Hạ Viêm dù khó chịu vì tên nhóc này suốt ngày cứ kề kề bên cạnh An Hòa, nhưng mà cũng rất thương nó, lúc nhàn rỗi không có việc gì làm thì kể cho cậu nhóc này nghe rất nhiều chuyện xưa về thiên văn địa lý, khoa học kỹ thuật, vũ khí.

Bé trai đối với mấy chuyện này như trời sinh đã có hứng thú, mỗi lần Hạ Viêm đem chuyện này chuyện nọ ngồi đầu giường kể cho nó nghe thì rất hưng phấn đến nỗi càng không ngủ được, lúc này An Hòa sẽ đuổi anh đi rồi kể chuyện thiếu nhi ngày xưa cho nó nghe.

Mấy năm nay, Hạ Viêm cũng dần dần buông khúc mắc ở trong lòng, tình cờ lúc Cầu Cầu sẽ kéo anh rồi hỏi: “Ba nuôi, lúc nào thì để mẹ nuôi sinh cho con một em gái đây?”, anh cũng sẽ cười, chờ đến lúc kết hôn rồi sẽ sinh.

Vì vậy, bạn nhỏ Cầu Cầu ngoắt cái móng chạy vào trong phòng kể lại cho An Hòa nghe, đồng thời nhân đó mà đòi được phần thưởng là kiểu ô tô trò chơi biến hình.

Thực ra từ lúc An Hòa chưa tốt nghiệp, Hạ Viêm đã lo đến chuyện kết hôn rồi. An Hòa không muốn rời xa gia đình, anh biết, cho nên anh vẫn nghĩ chuyển trụ sở của công ty về trong nước, như vậy sẽ không phải chạy đi chạy lại giữa hai bên.

Nhưng ở Mỹ công ty chỉ mới đứng vững, thời cơ tốt để phát triển vừa mới có, bây giờ mà thả ra Quý Hồng Huyền có thể sẽ không đồng ý.

Khiến cho anh không nghĩ tới chính là khi anh nói chuyện này cho Quý Hồng Huyền, vậy mà cậu ta gật đầu rất thoải mái, “Cũng tới lúc tôi nên trở về rồi...”

Tới mùa thu, mọi chuyện đều chuẩn bị xong, Hạ Viêm chỉ huy một đội tinh anh trở về thành phố A.

Vừa bước vào cửa, Diệp Hiểu Nhu cầm một quyển hoàng lịch đi ra (sách nói về thời tiết, ngày tháng), chỉ tay vào con gái: “Con nhìn xem, mẹ cảm thấy ngày này không tệ đó, 18 tháng 10, nghỉ giả nghỉ thú (thích hợp để cưới xin), hôm qua mẹ đi tìm thấy bói, ông ấy cũng bảo ngày tốt...”

“Mẹ!” An Hòa lên tiếng cắt đứt lời nói của mẹ An, “Trước tiên mời mẹ bỏ mấy thứ này xuống, được không?”

Dì Trương giúp việc che miệng cười rồi vội nói: “Bà chủ, tiểu thư vừa mới về, để cho cô ấy nghỉ một chút đã.” Sau đó điềm đi nói với An Hòa “Nào, tiểu thư, nhanh đưa đồ đây cho tôi...”

An Hòa cười ngọt ngào: “Vẫn là Thím Trương tốt nhất...”

Lúc ăn cơm tối, nhà họ An luôn theo đuổi chủ trương ăn không nói, ngủ không nói vậy mà lại không có chút yên tĩnh, chiếc đĩa của Diệp Hiểu Nhu hầu như không nhúc nhích, trong tay vẫn cầm cuốn Hoàng lịch bịch bịch cho đến rách nát, ngồi cùng với Hạ Viêm xì xào to nhỏ chuyện gì đó.

An Cảnh Dương vẫn ngồi an vị ở vị trí chủ nhà điềm tĩnh ăn cơm, không ừ hử một tiếng, An Hòa đang cho Cầu Cầu ăn canh, hai người không hề phát biểu ý kiến gì đối với sự náo nhiệt của bên kia.

Cầu Cầu nuốt một miếng, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn tò mò nhìn người mà bé muốn kết hôn, nhưng không thể không gọi là mẹ nuôi: “Mẹ nuôi, cái gì là cuộc sống tốt ạ?”

An Hòa dứt thêm một miếng thịt vào miệng bé, tức giận nói: “Trẻ con tò mò chuyện này làm gì? Ăn cơm của con đi!”

Cầu cầu nhai vài miếng, sau khi nuốt xuống lại nói: “Cha nuôi, mẹ nuôi không vui rồi!”

Không đợi Hạ Viêm trả lời, Diệp Hiểu Nhu cũng không nhin được mà khoát tay: “Đừng âm ỉ, không thấy bọn tôi đang bận lắm sao?”

“Viêm Viêm, vậy ngày này có được không?” Lúc những người khác ăn thì hai người bên này rốt cuộc cũng đã thảo luận xong, hơn nữa đã đạt được ý kiến thống nhất.

Buổi tối, lúc An Hòa xếp đồ trong phòng ngủ, Hạ Viêm xách hành lý đi vào.

“Anh làm gì đó?” An Hòa hỏi.

“mẹ nói, đã sắp kết hôn rồi, sớm muộn gì cũng ở cùng với nhau, sớm một tháng chậm một tháng cũng không khác nhau là mấy nên bảo anh qua đây đó!”

An Hòa không nói gì mà nhìn trời, mẹ à, mẹ có bao nhiêu mong muốn gả con đi thế ạ?!!!

“Không được! anh ngủ ở phòng của anh đi!” cô thúc anh đi ra hướng cửa.

Hạ Viêm đáng thương kêu lên: “Vợ à, còn chưa kết hôn mà em đã ghét bỏ anh rồi....”

An Hòa nghe vậy, không nhịn được nói: “Gì mà ghét bỏ? cái này gọi là nhập gia tùy tục có hiểu không?”

Thực ra là bản thân cô cảm thấy bây giờ ở trong nhà mình, hai người lại chưa kết hôn, ở cùng nhau cô thấy trước sau đều không được tự nhiên cho lắm, trước kia ở Mỹ, hoàn cảnh không giống bây giờ, cô có thể thoải mái một chút, nhưng mà về trong nhà, không biết làm sao mà lại không muốn ngủ cùng giường với anh.

Bị đuổi ra khỏi cửa, đồng chí Hạ Hạ ôm hành lý quay về đường cũ, đi ngang qua phòng ngủ ba An và mẹ An, vali rất không cẩn thận mà đập vào góc tường.

Diệp Hiểu Nhu nghe thấy tiếng va đập thì mở cửa ra, vừa nhìn thấy bóng dáng liêu xiêu của con rể thì liền biết chuyện gì đã xảy ra, đồng thời cũng hiểu được con rể của mình bị tủi thân, vỗ vỗ vai anh nói: “Đi, mẹ nói với nó!”

Mặt này Hạ Viêm liền hớn hờ trở lại.

Nửa tiếng sau

An Hòa đẩy cửa đi vào khi đã nghe giảng lý xong, ánh mắt sắc bén bắn đến người nào đó đang nằm xem tivi, bắn dao nhỏ ở trên giường.

Hạ Viêm đắc ý chạy tới ôm cô nịnh bợ, khê ngâm nga bài hát, rồi đi vào phòng tắm, chỉ lát sau, tiếng nước vang lên, nhưng giọng hát vẫn không ngừng lại.

“Vợ ơi, đưa cho anh khăn tắm.” sau khi An Hòa ra ngoài thì Diệp Hiểu Nhu cũng dọn dẹp lại phòng của cô. Khăn tắm và mọi thứ đồ tắm đều đặt ở trong ngăn kéo tủ đồ của cô.

An Hòa tức giận mở tủ quần áo ra, tìm một cái khăn lông, mở cửa ra rồi đưa một tay vào, không ngờ cổ tay đột nhiên bị nắm lại, sau đó cả người mất thăng bằng rồi ngã vào trong phòng tắm.

Hạ Viêm đã sớm đưa tay đón ở sau cửa, sau đó quay người lại, rồi cùng đi tới dưới vòm hoa sen, Áo ngủ hơi mỏng của An Hòa liền ướt đầm.

“Này! anh...”

“Đồ của bảo bối ướt rồi, mặt trên người rất khó chịu phải không? Nào, chúng ta cùng cởi nó ra!”

Áo ngủ chỉ có hai dây mỏng đeo trên vai, vải lụa áp vào da người là lướt, đường cong đặc biệt đẹp, Hạ Viêm vừa cởi ra vừa khen ngợi: “Chà chà... thực ra mặc vào cũng không tồi, vẫn có thể nhìn ra quả dâu tây hồng phấn...”

“A...a...a...” An Hòa đưa tay ra che mắt anh lại, nhưng tay buông áo ngủ nên thuận tiện bị rơi xuống, cô cứu đầu này nhưng không cứu được đầu kia, vội đến mức mắng to: “Hạ Viêm, anh... đồ khốn nạn, không biết lưu manh xấu hổ gì cả...”

Người nào đó chẳng biết xấu hổ, cởi xong áo ngủ lại đi cởi quần nhỏ “À...anh thích nhất là lưu manh với bảo bối nhà chúng ta đó...”

“Nào, ông xã giúp em chà lưng...”

“Biến!”

“Nào, ông xã giúp em tắm xà phòng!”

“Đi chết đi!”

“Bảo bối, bên trong cũng muốn tắm...”

“Hả.... đừng mà...a...”

“Này.... che...”

“Không sao...”

Một tiếng sau, Hạ Viêm đã ăn no đủ hài lòng dút ra, mồ hôi thấm mềm mại trong nước ra, bọc ở trong khăn tắm rồi ôm đi ra ngoài.

Cẩn thận lau khô nước trên người cô, An Hòa ngồi trên bàn trang điểm, buồn ngủ tựa đầu vào trên vai anh. Hạ Viêm vừa sấy tóc cho cô, vừa nói nhỏ bên tai: “Bảo bối, có muốn gả cho anh không?” Mặc dù hai người đã bằng lòng thề non hẹn biển, ngày kết hôn cũng định rồi, nhưng anh vẫn như cảm thấy ở trong giấc mộng.

An Hòa bị khiến ép cận sức mấy lần, lúc này hơi nói chuyện cũng không có, chỉ nghe được giọng nói dịu dàng của anh cũng chỉ hừ hừ vài tiếng.

Hạ Viêm không hài lòng, ngón tay thon dài đang thăm dò giữa hai chân cô, mò thấy có chút ẩm ướt, tiếp tục hỏi: “Hử? có muốn không?”

Lúc này An Hòa rất miễn cảm, nơi mềm mại kia bị chạm nhẹ tới, cả người cô bỗng tỉnh hẳn, vội vàng gật đầu “Muốn, muốn!”

Hạ Viêm cười lên, cong cong khóe môi để lộ ra một nụ cười không đành lòng: “Muốn gì? Hử? muốn anh?”

An cô nương bị đùa giỡn cuối cùng cũng bật phát, ngón tay mảnh khảnh khép lại, bóng lên cổ anh, gào lớn: “Đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi!”

Hạ Viêm cười đến cong lưng, vội xin cô tha thứ.

Ngay lúc hai người đang đùa giỡn, bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa từ bên ngoài, động tác của hai người trở nên cứng đờ.

Giọng nói xấu hổ của An Cảnh Dương truyền vào: “khụ...Hòa Hòa... hai đứa nói nhỏ chút đi...”

“ ... ”

Lúc lâu sau An Hòa cũng chưa phản ứng, Hạ Viêm nhìn biểu tình trên mặt cô cười ‘hì hì’ gọi thần trí cô quay về.

Thuận tay vớ lấy lọ mỹ phẩm trang điểm trên bàn, tất cả đều ném tới trên người của Hạ Viêm, sau đó nhảy xuống bồ nhào đến trên người anh “a.a...a...a...em muốn giết anh!!!!”

Tác giả nói ra suy nghĩ: mọi người, chương tiếp sẽ có bước ngoặt

Về Quý Hồng Huyền thực ra tôi cũng đã viết được sơ lược rồi, chờ sau này rảnh rỗi sẽ viết tiếp, là một chuyện xưa không tệ...

75. Chương 46

Hôn lễ của An Hòa với Hạ Viêm được quyết định vào ngày 18 tháng 10, tuy thời gian hơi gấp nhưng rất cả đều có mẹ An lo liệu, Alice cũng giúp sức, An Hòa không cần quan tâm tới các loại chuyện vụn vặt của hôn lễ, việc duy nhất cô làm chính là chọn cho mình bộ váy cùng giày đẹp nhất, sau đó đi chụp ảnh cưới thật đẹp với Hạ Viêm.

Bởi vì từ khi về nước Quý Hồng Huyền chuyển từ đứng sau hậu đài lên trận tuyến, hơn nữa cường độ làm việc ngày càng cao nên lượng công việc của Hạ Viêm giảm đi rất nhiều, ban ngày có thể dành thời gian đi đi thử quần áo với An Hòa.

Cầu Cầu vẫn ở lại nhà họ An, thỉnh thoảng Quý Hồng Huyền cũng sẽ đến ăn cơm với con nhưng rất trầm mặc, Cầu Cầu có lúc cũng muốn làm nũng với ba nhưng nhìn đến sắc mặt của ba thì chùn bước, sự háo hức của cậu nhóc cũng bị gặm sút.

An Hòa nhìn thấy mà đau lòng, cho nên mỗi lần ra ngoài đều mang theo nó đi theo, nhưng ra khỏi cửa thì Cầu Cầu lại không tranh giành, âm ỉ như trước kia, chỉ im lặng ngồi chơi trò chơi ở một bên.

Hạ Viêm có nói với Quý Hồng Huyền mấy lần, nhưng mỗi lần Quý Hồng Huyền đều chỉ nhún mày nói chờ... chờ... chờ...

Hạ Viêm không biết ý chờ của anh ấy là chờ gì, tình hình gần đây của công ty anh cũng hiểu rõ, Hạ An ở thành phố A như hắc mã xuất thế ngang trời, nổi bật và cường thịnh, không ai có thể theo kịp.

Chính bản thân của Quý Hồng Huyền cũng khác thường, chỉ cần những lần gặp gỡ ở thành phố A có mời là anh liền tham gia, trong khoảng thời gian ngắn anh nhanh chóng trở thành vương giả mới của giới thượng lưu thành phố A.

Quý Hồng Huyền là người như thế nào, tuy anh không phải hiểu được hoàn toàn nhưng cũng là tám chín phần, anh lơ mơ cảm thấy anh ta có gì đó vương mặc, dùng 6 năm để tính kế từng bước, giày công tính toán thế cục.

Thực ra Hạ Viêm rất háo hức, thế cục này giăng ra vài, cuối cùng ai là người bị vây lại?

Chờ đến lúc An Hòa đi vào phòng thay đồ, Hạ Viêm ngồi xuống sofa, một bàn tay đặt lên vai của cậu nhóc đang chơi PSP, dùng giọng nói như nói với một người đàn ông: “Cầu Cầu, có phải con cảm thấy ba không yêu con không?”

Cầu Cầu dừng động tác trên tay, môi bặm lại lắc đầu nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt thì lại bán đứng cậu bé.

Hạ Viêm nói lời sâu xa: “Có đôi khi, xa cách cũng không có nghĩa là không quan tâm, có lẽ là vì quá quan tâm nên mới trở thành không biết làm thế nào, mất đi phương hướng, trở nên mê man, cho nên không biết làm sao, mới làm cho người đó hiểu được, trên thế giới này vẫn còn một người có thể khiến bản thân có loại cảm giác đó, mới cho người đó hiểu rằng thì ra có một người tồn tại như thế còn quan trọng hơn so với sinh mệnh của người đó...”

Sờ đầu của cậu bé, Hạ Viêm nói tiếp: “Ba nuôi biết bây giờ con chưa hiểu, nhưng đến một ngày nào đó con sẽ rõ, ba của con không phải không quan tâm, không thương yêu con mà chính cậu ta gặp phải vấn đề khó, khiến cho cậu ấy không biết nên làm gì lúc đó...con phải hiểu cho ba con, hơn nữa con cần phải làm một người con trai ủng hộ ba con, cho ba con sức mạnh, biết không?”

Cầu Cầu mông lung nhưng vẫn gật đầu, ba nuôi nói mặt khác của ba nhưng không rõ, nhưng có một câu bé nghe hiểu được “Bây giờ ba đang khó khăn, cần nó!”

Dùng sức gật đầu, cậu bé vỗ ngực nói với Hạ Viêm: “Ba nuôi yên tâm, Cầu Cầu sẽ bảo vệ ba!”

Hạ Viêm sờ sờ đầu nhỏ của bé, mỉm cười, càng ở cùng Cầu Cầu càng nhiều càng phát hiện đứa bé rất đáng yêu, anh từng mơ đến một ngày có thể dạy con mình như thế, dạy nó kiến thức để cùng nó lớn lên, sau đó làm một người đàn ông đội trời đạp đất, đi tìm hạnh phúc của bản thân và bảo vệ nó.

Lúc An Hòa đi tới, thấy vẻ mặt trầm tư của Hạ Viêm, khuôn mặt nghiêng với đường cong dịu dàng như tượng điêu khắc, môi mỏng hơi cong lên, đang ôm cậu nhóc kia ở trong ngực nhẹ nhàng nói gì đó.

Việc này khiến cô nhớ tới lần đầu tiên gặp anh, anh đứng dựa vào cửa, đó là khuôn mặt đẹp nhất mà cô từng thấy, nhưng không cười, không ảm áp.

Mà hiện tại, mỗi ngày anh đều cười rất vui vẻ.

Cảm giác giống như có người đang nhìn mình, Hạ Viêm ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt yên tĩnh và mỉm cười với cô.

Trình Liệt đứng ở cửa nhìn thấy tình cảnh ở bên trong như thế, ngực như bị dao cắt, rất đau. Sophia néo cánh tay anh rất chặt, Trình Liệt ngoảnh lại nhìn cô không hề thay đổi sắc mặt, sau đó đẩy cửa đi vào.

“Woa.... áo cưới rất đẹp,,,”

Tràng tiếng Anh lưu loát vàng lên trong cửa hàng áo cưới, An Hòa hơi ngẩng người, quay đầu lại liền thấy Trình Liệt đang im lặng đứng cười với cô.

“A Liệt...” Cô kêu to, nhấc chân lên chạy tới chỗ anh.

Nhưng chưa được mấy bước thì chân của cô đã đông cứng ở nơi đó.

Khuỷu tay của Trình Liệt đang khoác tay của mỹ nhân kia, giống như cô gái xinh đẹp đã tự giới thiệu hai lần trước, Sophia.

“Hai người....”

Sophia tiếng lên một bước, đưa tay ra cười duyên nói: “Vẫn chưa chính thức tự giới thiệu, tôi là Sophia, là vợ sắp cưới của Liệt”.

Cô ấy là..... vợ sắp cưới..của A Liệt...!

Hạ Viêm đứng lên từ sofa, đi đến bên người cô, ôm cô thể cứng đờ của cô vào trong ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Sophia, “Có gì sao?”

Sophia lảng lơ vén lọn tóc quăn của mình, vừa định nói thì bị ánh mắt lạnh như băng của Trình Liệt ngăn lại.

Trình Liệt thu lại ánh mắt, đi đến bên An Hòa, nói nhẹ: “Hòa Hòa, rất đẹp, gần đây có tốt không?”

“...tốt” Cô đáp trong ngơ ngác, sau đó đột nhiên đột ngột nắm lấy tay áo của Trình Liệt, nói vội: “A Liệt, vì sao anh ở cùng cô ấy? Anh thực sự thích cô ấy sao? Cô ấy.... cô ấy không phải là...” “người tốt”, haichữ đó không cách nào mà nói ra được.

Đương nhiên Trình Liệt hiểu được ý của cô, sờ đầu cô trấn an, giọng nói rất dịu dàng: “Yên tâm, anh rất tốt!” sau đó quay đầu nhìn về phía Hạ Viêm, đập anh một cái “Chúc mừng!”

Hạ Viêm gương giọng gọi J đứng ở một bên, giao Cầu Cầu cho anh ta, nói: “Mấy người về trước đi!” Sau đó vỗ cánh tay Trình Liệt, “Nào, cùng đi ăn cơm đi!”

Khi thay quần áo đi ra, An Hòa và Hạ Viêm đi một xe, Trình Liệt và Sophia đi một xe khác.

Lên xe, cô vội hỏi Hạ Viêm: “Sao bọn họ lại ở cùng nhau? Hơn nữa còn đính hôn rồi....không phải anh nói cô gái đó rất nguy hiểm sao....?”

Hạ Viêm chau mày, cũng không nói chuyện, đến lúc An Hòa bực lên anh mới mở miệng: “Lần trước anh bình an trở về, là Sophia ra mặt chặn người Nga!”

An Hòa sợ ngây người: “Anh nói là....A Liệt trao đổi với cô ấy...”

Hạ Viêm không nói gì, còn thản nhiên nhìn cô một cái, im lặng một lúc, anh nói: “Em yên tâm, Trình Liệt cũng không phải là người không!”

Nhưng An Hòa ngoảnh mặt ra hướng cửa sổ xe, một câu cũng không nói. Trong lòng Hạ Viêm hơi bức bối, tay đưa tay đến nhưng giữ chừng thì lại bỏ xuống. Cả đường tới khách sạn hai người đều không nói chuyện.

Lúc ăn cơm, Hạ Viêm bóc tôm bỏ vào trong bát An Hòa, Sophia ngồi đối diện cười tào nhả nói: “Anh Hạ đối với vợ chưa cưới rất tốt, khiến người ta phải ghen tị đó...”

Hạ Viêm thuận miệng nói: “Quá khen!”

Sophia nhích lại gần Trình Liệt, nũng nịu nói: “Liệt, chúng ta cũng chọn ngày kết hôn được không? Hôm mợ Hòa Hòa thật đó...”

Trình Liệt cũng không thèm nhìn cô một cái, giọng nói lạnh nhạt như đó không phải là chuyện của mình “Tùy ý”

Ăn cơm vừa áp lực lại vừa buồn bức, ngoài trừ Sophia thì những người còn lại đều không thể cười được. Đi ra từ khách sạn, bốn người tạm biệt nhau, trước khi đi Trình Liệt nói với cô lần này đến thành phố A làm chút việc, thuận tiện sẽ tham gia hôn lễ của hai người, An Hòa chỉ cúi đầu mà không nói câu nào.

Trình Liệt bất đắc dĩ chuyển sang nhìn Hạ Viêm, sau đó xoay người lên xe.

Lúc này người trông xe đưa chìa khóa đến cho Hạ Viêm, Hạ Viêm kéo tay cô nói nhỏ: “Lên xe đi!”

Trên đường về, hai người ngồi trong xe đều lãnh đạm im lặng, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của cả hai, tâm tình Hạ Viêm càng phiền não, lấy tay tung cả vạt ra, thuận tiện liếc nhìn người đang ngồi bên cạnh, sau đó dưới chân dùng sức giẫm một cái.

Xe đột nhiên tăng tốc cũng không làm cho An Hòa ngắc đầu, vẫn không hề nhúc nhích, mắt vẫn chỉ nhìn đầu gối của mình.

Sắp đến khu nhà họ An, Hạ Viêm phanh lại, đậu xe ở bên đường, ngón tay thon dài cầm chặt tay lái, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, anh hỏi từng chữ: “Em muốn như thế nào?”

Cô không nói, anh vẫn chờ, ánh đèn rực rỡ màu cam chiếu xuống nơi ngã tư đường không thể làm ấm lòng anh và đáy lòng lạnh lẽo của cô.

Một lúc lâu, cô nói: “Hạ Viêm, vì sao anh không nói cho em biết?”

Hạ Viêm chợt nhặt: “Nói cho em cái gì? Em có thể thay đổi được gì sao?”

Nháy mắt mắt cô liền đỏ lên, ngẩng đầu nhìn về anh hét lên: “Ít nhất cũng sẽ ngăn cản không để anh ấy lấy chuyện cả đời ra để giao dịch!”

Hạ Viêm tiếp tục cười khẩy: “Ý của em là, thà rằng để anh chết cũng không muốn cậu ta lấy một người phụ nữ mà mình không yêu!”

“Em....”

Giọng của Hạ Viêm lạnh như băng, “Dù anh ta cưới ai, đều không phải là người anh ta yêu, người anh ta yêu là em, làm sao em có thể hy vọng anh ta yêu người mà anh ta lấy, đó không phải là....”

“Bộp...”

Câu nói còn dở dang của Hạ Viêm đã biến mất trong tiếng vang thanh thúy đó.

76. Chương 47

“Bộp...”

Câu nói còn dang dở của Hạ Viêm biến mất trong tiếng tát thanh thúy.

Anh tỉnh táo lại trong nháy mắt, ảo não chỉ muốn cắn đầu lưỡi của mình, từ lúc hai người gặp nhau tới nay, anh chưa bao giờ nói nặng lời với cô như thế. Vừa định nói lời xin lỗi, ngẩng đầu lên thì đã thấy mặt cô đã mịt.

“Hạ Viêm, sao anh có thể nói những lời này?” Giọng nói thất vọng của An Hòa trước nay chưa từng có, như chưa bao giờ biết người trước mặt.

Đúng thế, sao anh có thể nói như vậy.... đáng nhẽ phải rất hạnh phúc, nhưng khi hạnh phúc đến thì anh ngày càng lo sợ, càng sợ hạnh phúc sẽ bị cướp đi, người đàn ông kia có ân tình trời bể với bọn họ, chodù cô không thương anh nhưng vẫn là người tồn tại có ý nghĩa đặc biệt với cô, anh là mối tình đầu của cô cùng tất cả những ký ức đẹp những năm tháng tuổi trẻ, nếu như yêu một cô gái tận đáy lòng làm sao có thể không để ý tình yêu trong lòng của cô gái, có một vị trí đặc biệt cho người đàn ông kia.

Trong xe lại chìm vào im lặng, An Hòa chỉ cảm thấy bàn tay vừa đánh anh vẫn còn hơi đau, cô dùng tay còn lại để lau nước mắt, bình tĩnh nói: “Chúng ta hủy đám cưới đi!”

Hạ Viêm vẫn đang suy nghĩ giải thích như thế nào thì bỗng giật mình, không thể tin được hỏi: “Em nói... cái gì?”

Cô nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh, “Dùng cả cuộc đời của A Liệt để đổi lấy bình an, làm sao chúng ta có thể yên tâm, thoải mái để hưởng thụ. Hạ Viêm, trừ phi An Liệt trở lại như trước kia, nếu không em sẽ không gả cho anh nữa!”

Nói xong cô mở cửa xe đi xuống mà không quay lại nhìn tiểu khu trước mặt.

Hạ Viêm nhìn bóng dáng của cô, ánh mắt hiện lên nỗi tuyệt vọng. An Hòa, em thực sự nghĩ đến, thực sự Trình Liệt không có năng lực để một cô gái không chế cả đời như vậy sao? Em để ý là sự áy náy với cậu ta hay là không nỡ và đau lòng?

Lúc Hạ Viêm về tới nhà, ngoại trừ An Hòa thì ba An, mẹ An và An Vũ đều ngồi trên sofa, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

An Cảnh Dương cau mày hỏi: “Ruột cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao lại muốn hủy lễ kết hôn?”

Hạ Viêm mệt mỏi nhắm mắt lại, anh không thể nói là vì Trình Liệt, như vậy họ sẽ nghĩ An Hòa vẫn chưa dứt tình cũ với Trình Liệt, khó tránh khỏi sẽ chỉ trích cô.

“Là vấn đề của con, con còn một chuyện phải xử lý, chôn, Hôn lễ có thể phải dời lại một thời gian.”

Diệp Hiểu Nhu lo lắng nói: “Việc gì quan trọng vậy sao? Còn quan trọng hơn cả việc chung thân đại sự...”

Hạ Viêm cúi đầu nói nhỏ: “Con xin lỗi...”

An Cảnh Dương định nói gì đó thì di động của Hạ Viêm vang lên, An Cảnh Dương phát tay ý bảo anh nghe điện thoại đi.

Là David gọi điện tới, mới nghe được câu đầu tiên đã khiến sắc mặt Hạ Viêm trắng bệch.

Anh nói, “Hạ Sí đã xảy ra chuyện!”

Hạ Viêm đứng bên ngoài thật lâu, cho đến khi màn đêm hoàn toàn buông xuống, anh mới bị tiếng điện thoại vang lên lấy lại tinh thần.

Lần này là điện thoại của Thiệu Tử Bác, “Đại ca, em đang trên đường trở lại nhà họ An, năm phút nữa sẽ đến.”

Hạ Viêm tắt điện thoại, lau mặt, xoay người đi vào trong phòng.

Phòng khách chỉ còn lại một mình An Cảnh Dương, Hạ Viêm đứng ở cửa, rồi đi qua.

An Cảnh Dương thấy anh, ngày thường thì vẻ mặt vui vẻ ôn hòa, giờ lại trở nên nghiêm trọng, “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Hạ Viêm biết nếu muốn An Cảnh Dương ủng hộ thì phải nói sự thật với ông “Lúc trước khi chúng con ở cùng nhau, đã thiếu Trình Liệt một ân tình rất lớn, hôm nay Hòa Hòa mới biết, cảm thấy có lỗi với cậu ta, chonên...” Anh ngừng đầu nhìn An Cảnh Dương, trong ánh mắt hiện lên sự đau xót nặng nề: “Lúc đầu con định trở về rồi khuyên nhủ cô ấy, nhưng mà... vừa rồi Hạ Sí xảy ra chuyện, con phải qua đó ngay lập tức!”

Hạ Viêm vừa dứt lời thì tiếng còi ngoài cửa vang lên, kèn đầu tiên Hạ Viêm cúi đầu với người khác, anh đứng trước mặt An Cảnh Dương, cúi đầu thật thấp nói: “Chú An, con xin lỗi, con không thể thực hiện lời hứa, Hạ Sí chết rồi, nhất định con phải quay về.” An Cảnh Dương nghe thế, ngẩn ngơ trong một lát rồi hỏi “Hạ Sí chết rồi?”

“Nó một mình đi Mỹ tìm bạn gái, ở trên đường bị người ta...”

An Cảnh Dương im lặng một lát, giọng nói nghiêm túc trầm xuống: “Cho nên con phải quay về để trả thù?”

Hạ Viêm im lặng một lát, lại cúi đầu nói: “Không, nếu như Hạ Sí chết có thể để mọi việc được bình an, thì cần gì phải khổ sở, con cũng sẽ từ bỏ, nhưng mà... sự thực rất rõ ràng, đối phương là nhằm vào con, chỉ cần con còn sống sót thì bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ của mình.” Cho nên chuyện này tất yếu phải có một kết thúc, nếu không người chết lúc này là Hạ Sí, tiếp theo thì không biết sẽ là ai, anh không thể lại chịu đứng để mất đi bất cứ thứ gì thuộc về anh.

Nói xong, anh không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

An Cảnh Dương gọi anh từ phía sau: “Không nói tiếng tạm biệt sao?”

Hạ Viêm dừng bước, môi cắn chặt, ánh mắt sâu xa nhìn thoáng qua lầu hai, sau đó cúi đầu nói bình thản: “Không...” sợ một khi nhìn thấy cô thì sẽ không nở rời đi, sợ không biết nên mở lời như thế nào, sợ đối mặt với khuôn mặt sợ hãi, tuyệt vọng của cô.

“Chuyện Hạ Sí đừng nói cho cô ấy biết...”

“Còn nữa, bảo cô ấy đừng chờ con nữa...”

Gió lạnh lùa vào cửa cảnh cửa, thổi sàn sạt cuốn HoàngLịch trên bàn, An Cảnh Dương ngẩng đầu, trên lầu hai, một bóng dáng màu trắngđang lẳng lẳng đứng trốn sau cột trụ, hơi run rẩy.

Màn đêm ngoài cửa sổ giống như một con dã thú lớn, xé rách lòng Hạ Viêm, càng ngày càng không thể hô hấp được. Anh ấn cửa sổ xuống, trong nháy mắt gió thu lạnh lẽo lùa vào, thổi đến gương mặt ướt át lạnh như băng của anh, thổi vào trong lòng anh.

Đây là lần đầu tiên Thiệu Tử Bác nhìn thấy người đàn ông mạnh mẽ như thần ở trong lòng anh lại có thể đau khổ bất lực như thế, anh vẫn theo quan sát, do dự thật lâu mới nói: “Cậu yên tâm, An Hòa sẽ không có việc gì đâu...”

Hạ Viêm ngồi nhìn ngoài cửa sổ vẫn không nhúc nhích, ngoại trừ sợi tóc bị gió thổi bay thì chẳng khác gì một bức tượng điêu khắc, cho đến lúc Thiệu Tử Bác nghĩ anh sẽ không nói nữa thì Hạ Viêm lại nói một cách thản nhiên: “Cậu ở lại...”

“... cái gì?” Thiệu Tử Bác nghĩ mình nghe nhầm, hơi thở có chút rối loạn.

“Cậu ở lại thành phố A, chăm sóc họ thay tôi.”

“Không được! Sao em có thể để cậu đi một mình được!”

“Có J là đủ rồi, cậu với David không phải về... đây là mệnh lệnh.” Họ cũng không dễ dàng gì mà tìm được hạnh phúc cho mình, bọn họ đã ra sức lâu như thế, cẩn thận, dịu dàng bảo vệ, nhưng cũng đánh không lại sự tàn nhẫn của vận mệnh.

Nhưng mà, ít nhất đừng để hạnh phúc của mỗi người đều không thể nắm giữ được.

“Không thể”

Hạ Viêm quay đầu, vỗ nhẹ lên vai của Thiệu Tử Bác nói: “Ở trong mắt tôi, các cậu cũng như Hạ Sí vậy, tôi vẫn hi vọng bảo vệ được nó, nhưng cuối cùng lại hại nó, cho nên, đừng để tôi lại phải tiếc hận, các cậu hãy sống thật tốt thì tôi mới có thể yên tâm, còn có nhà họ An nữa, đó mới là điều quan trọng nhất của tôi, hãy bảo vệ họ thay tôi...”

Đây là lần đầu tiên Hạ Viêm nói với Thiệu Tử Bác những lời nói ám áp như thế, nghe đến trong tai Thiệu Tử Bác, là di ngôn cũng như lời dặn dò.

Mũi của anh hơi cay, ánh mắt đỏ lên như sung huyết, cuối cùng cũng cắn răng đồng ý: “Được, anh yên tâm!”

Tới sân bay, J và David cũng chờ ở đó, Hạ Viêm lại nói gì đó với David, Thiệu Tử Bác ngồi trong xe không nghe thấy, chỉ thấy cảm xúc David rất kích động, không quan tâm mặc kệ đi tới hướng vào sân bay nhưng lại bị J đánh một cái trên bụng nên ngã xuống nằm cuộm mình trên mặt đất.

Hạ Viêm không ngoảnh đầu mà đi thẳng tới hướng máy bay đậu.

Đợi đến lúc máy bay đã cất cánh, Thiệu Tử Bác mới đi từ trong xe tới bên người David, giúp cậu ta đứng lên, lại kinh ngạc khi nhìn thấy một người luôn vô tâm vô phể như David mà trên mặt lại dính đầy nước mắt.

Thiệu Tử Bác vỗ vai cậu ta, định mở miệng nói chút lời an ủi nhưng lại không biết nói như thế nào, cuối cùng lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đã không còn hình bóng của chiếc máy bay đâu.

77. Chương 48

Năm năm sau.

Ở cửa vườn trẻ An Lâm xuất hiện một chiếc xe đạp leo núi nhỏ màu đỏ rất lóe mắt, ngồi trên xe là một cậu bé mười tuổi, cậu bé sở hữu một khuôn mặt tuần tú tinh xảo, mặc bộ đồ thể thao màu xanh lam đẹp trai ngất trời, tuy còn nhỏ nhưng có thể nhìn thấy dáng người thon dài phóng khoáng.

Chỉ một lát sau khi vườn trẻ mở cửa, từ bên trong tràn ra một đám tinh linh riu rít. Quý Thánh Khâu vươn cổ dài để tìm kiếm trong đám người, rất dễ để tìm ra một bé gái trong chiếc váy công chúa màu hồng nhạt buột chai bím tóc đuôi sam.

“Mạch Mạch....” giọng của cậu bé rất to, gọi cô bé có đứng cách đó không xa, phụ huynh của mấy đứa bé đến đón con cũng quay đầu nhìn lại. Tuy đây không phải là lần đầu tiên thấy cậu bé nhưng mọi người vẫn không nhận được mà khen ngợi: “Đây là con nhà ai thế, rất đẹp trai...”

Quý Thánh Khâu không để ý đến lời khen ngợi của người khác, nhận ba lô của cô bé rồi bỏ vào trong giỏ xe, sau đó hơi dùng sức ôm cô bé đặt lên sau ghế ngồi.

Hôm nay tiểu cô nương Mạch Mạch không vui, ngồi phía sau im lặng không nói lời nào, Quý Thánh Khâu vừa đạp xe vừa hỏi: “Mạch Mạch, làm sao thế?”

Mạch Mạch tức giận chu miệng rồi nói: “Tiểu Béo ngồi sau em nói em là đứa trẻ không có ba, bạn ấy nói dối, rõ ràng mẹ nói, ba là nhân viên du hành vũ trụ, đi đến mặt trăng hái sao cho em!”

Quý Thánh Khâu phanh xe lại dừng ở bên đường, sau đó xuống xe ôm cô bé xuống, chiếc xe ô tô màu đen đi theo hai đứa bé cũng dừng lại.

Quý Thánh Khâu ôm cô bé đến bậc thang ven đường ngồi xuống, ngồi xổm trước mặt lau nước mắt cho cô bé: “Mạch Mạch tin lời mấy bạn đó sao?”

Cô bé nhỏ cố gắng dùng sức lắc đầu nhưng sau đó lại gật đầu: “Soa Soa cũng không có ba, mẹ bạn ấy nói ba bạn ấy đi tới mặt trăng, nhưng mà em lén nghe thấy cô giáo nói thực ra ba bạn ấy đã chết rồi...”

Quý Thánh Khâu nhẹ lau sạch khuôn mặt mềm mại của bé, hỏi nhỏ: “Vậy bây giờ ai là người quan trọng nhất đối với Mạch Mạch?”

Mạch Mạch mở to hai mắt khó hiểu nhìn cậu, ngơ ngách hỏi: “Là mẹ đó, còn có anh Khâu nữa...”

“Vậy Mạch Mạch hi vọng nhìn thấy mẹ đau lòng không?”

Cô bé nhỏ dùng sức lắc đầu.

Quý Thánh Khâu thấy khuyên bảo đã thành công, tiếp tục nói: “Nhưng nếu Mạch Mạch về nhà khóc đòi ba thì nhất định mẹ sẽ rất đau lòng, Mạch Mạch thương mẹ nhất đúng không? Cho nên nhất định không được để mẹ khóc, hử?”

“Ừm!”

“Cho nên chúng ta đừng hỏi mẹ được không? Chờ tới lúc Mạch Mạch trưởng thành, anh Khâu sẽ đi tìm ba với em, anh tin rằng, ba của Mạch Mạch vẫn còn sống, không chừng là đang bị lạc đường, nhất định là bây giờ đang ở đâu đó chờ Mạch Mạch tới đón mình!” Tuy cậu bé còn nhỏ, nhưng những lời mà Hạ Viêm nói trong tiệm áo cưới ngày mà Hạ Viêm rời đi, cậu bé vẫn nhớ như in.

Cô bé mỉm cười chớp chớp đôi mắt lưng tròng, vươn bàn tay nhỏ bé ngoéo tay với cậu bé: “Hứa rồi đó, khi nào em trưởng thành thì phải đi tìm ba với em đó!”

“Ừ. Ngoéo tay!”

Lúc về đến nhà họ An, mới vào cửa Mạch Mạch liền gọi to: “Bà ngoại, ông ngoại, cháu đã về rồi!”

Diệp Hiểu Nhu đang nấu cơm tối, nghe thấy giọng nói ngọt ngào của bảo bối nhỏ nhà mình liền buông rau cần trong tay ra rồi đi rang cải.

“Mạch Mạch đã về rồi, nào, để bà ngoại ôm cái nào...” Diệp Hiểu Nhu và An Cảnh Dương thương đứa cháu ngoại này từ trong tâm khảm, còn yêu thương hơn An Hòa trước đây, ngày thường, chỉ cần An Hòa nói nặng lời với bé thì sẽ bị Diệp Hiểu Nhu lải nhải cả ngày.

Diệp Hiểu Nhu hôn lên trên mặt cô bé, hỏi: “Hôm nay Mạch Mạch có ngoan không? Có chuyện gì thú vị nói cho bà ngoại nghe với?”

Mạch Mạch nhìn Quý Thánh Khâu ngồi trên sofa, chum miệng nói: “Hôm nay Mạch mạch rất ngoan, học viết được tên của mẹ và bà ngoại nữa...”

Diệp Hiểu Nhu cười ngạc nhiên: “Thật sao? Mạch Mạch rất giỏi, nào, đi rửa tay với Cầu Cầu rồi vào ăn cơm nhé.”

Quý Cầu Cầu đứng lên, cơ thể nhỏ bé nói với Diệp Hiểu Nhu: “Hôm nay cháu không ăn ở đây, mẹ cháu bảo hôm nay đích thân xuống bếp nên bảo cháu về nhà ăn.”

Mạch Mạch mở to đôi mắt tò mò hỏi: “Anh Khâu, dì Quân Quân nấu cơm có thể ăn không?”

Quý Cầu Cầu: “...”

Buổi tối, đến khuya An Hòa mới về đến nhà, hôm nay công ty du lịch đón một đoàn khách nước ngoài do cô phụ trách đón tiếp. Lúc đầu 5 giờ chiều là đã xong, nhưng có một người khách làm mất cameras nên cô đành đưa người đó quay lại để tìm.

Lúc đầu cô cũng không hi vọng gì vì đây là địa bàn chuyên mất trộm. Tìm thì chẳng khác nào mò kim đáy bể, nhưng lại không ngờ đến khi bọn họ tìm kiếm mà không có kết quả đang trên đường trở lại thì bảo vệ gọi điện tới nói có nhân viên nhặt được cameras, vì thế hai người lập tức trở về.

Đi lại mệt nhọc, đến lúc An Hòa về đến nhà đã sắp 9 giờ tối. Cô đi vào phòng ngủ, mở đèn đầu giường, lại nhìn thấy cô bé đáng ragiờ này đã ngủ thì đang nằm trên giường, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô.

An Hòa cúi người hôn nhẹ lên mặt bé: “Bảo bối, sao vẫn chưa ngủ?”

Hôm nay mạch Mạch bị buổi nói chuyện của Quý Thánh Khâu làm chấn động, lần đầu tiên bé cảm thấy được mẹ cũng không phải vĩ đại như trong tưởng tượng của mình, mẹ cũng là con gái, cũng cần được bảo vệ.

Cô bé vụng về đứng lên, cơ thể mềm mại nhào vào trong lòng An Hòa, bàn tay nhỏ nhẹ khẽ vuốt lưng của An Hòa: “Mẹ yên tâm, Mạch Mạch sẽ luôn ở cùng mẹ, bảo vệ mẹ...”

An Hòa hơi ngạc nhiên vì hành động bất ngờ của con gái, sau một lát, trong lòng lại tràn đầy ấm áp, cô ôm con chặt trong lòng ngực, hôn xuống trên đầu bé: “Ừ, mẹ có Mạch Mạch, Mạch Mạch sẽ bảo vệ mẹ..”

Gần đây Mạch Mạch rất bận.

Sắp tới ngày quốc tế thiếu nhi 1/6, các bạn trong lớp Mạch Mạch đều biểu diễn văn nghệ. Mạch Mạch biết hát và biết khiêu vũ nhưng hôm nay có mấy bạn nhỏ cũng đăng kí hát cho nên Mạch Mạch liền đăng ký khiêu vũ.

3 giờ chiều là thời gian tập luyện, Mạch Mạch vừa xin lại khiêu vũ cũng giỏi nên cô giáo vũ đạo liền cho Mạch Mạch làm người múa dẫn đầu.

Sau khi luyện múa đi ra, thường thường Quý Thánh Khâu đã chờ ở cửa, vừa thấy cậu bé đến, cô bé nhỏ liền bủi môi oán giận vì sao hôm nay lại mệt như thế, ngay cả chiếc xe đạp được thích nhất cũng lắc đầu không chịu ngồi.

Đồng chí Quý Cầu Cầu không thể có cách nào đối phó với cô bé này nên đành phải bảo lái xe xếp xe đạp lại bỏ vào sau ô tô, cậu ôm cô bé ngồi phía sau, rồi bóp véo miệng và bóp chân cho cô bé.

Nhưng khi về tới nhà, vừa nhìn thấy Hòa Hòa, Mạch Mạch vừa mới vénh mặt hất hàm sai khiến Quý Cầu Cầu lập tức thay đổi, không chỉ không oán thán mà trở nên rất lạnh trí lại hiểu biết.

“Mẹ, hôm nay mẹ mệt không? Mạch Mạch đảm lưng cho mẹ!”

Ánh mắt của An Hòa dịu dàng nhìn con gái, tiểu linh tinh đã giúp cô có sức chống đỡ đến bây giờ, cô sao lại yêu con bé như vậy....

Quay người lại ôm con gái mềm mại vào trong ngực, trong khoảnh khắc đó liền đuổi đi tất cả những mệt mỏi: “Mẹ không mệt...”

Mạch Mạch ôm mặt mẹ rồi hôn lên nói: “Mẹ, chú Thiệu nói chúng ta có rất nhiều tiền, căn bản mẹ không cần phải chịu khổ như thế...”

“Không phải vì tiền...” Ánh mắt An Hòa hơi hoảng hốt, bị con gái chọc vào nỗi đau mấy năm qua chưa từng nguôi, nụ cười của cô có chút đau xót, ngón tay mảnh khảnh vuốt về tóc con gái: “Vì mẹ muốn quên một chuyện, một chút chuyện... rất khó quên.” Những chuyện khắc cốt ghi tâm vừa đẹp vừa đau khổ, cô đã dùng nhiều năm để xóa nó đi nhưng ngược lại càng ngày càng rõ ràng.

Không biết mẹ vì cái gì mà thể hiện vẻ mặt như thế, nhưng Mạch Mạch biết mẹ đang không vui, bé muốn hỏi có phải mẹ đang nghĩ đến bà không nhưng nghĩ đến lời nói của Quý Thánh Khâu nên đành nín lại.

Nghiêng đầu nghĩ, bàn tay nhỏ bé bất ngờ bắt lấy cánh tay của An Hòa lắc lắc: “Mẹ, mẹ...cô giáo nói, lần này có nhân vật lớn tới xem chúng con biểu diễn, mẹ đoán xem là ai tới?”

An Hòa lấy lại tinh thần, cười với con gái, hỏi: “Là ai nào?”

“Là chú Hồng Huyền và chú Thiệu! Cô giáo nói Hạ An mua cho trường học chúng con rất nhiều đồ chơi cho nên phải mời ông chủ lớn đến xem chúng con biểu diễn!”.

Sau đó tự hào chỉ vào cái mũi nhỏ của mình nói: “Con múa dẫn đầu đó.”

An Hòa khẽ trán vào trán con, cọ nhẹ: “Mạch Mạch có tương lai hơn so với mẹ đó.” nghĩ đến năm cô cái gì cô cũng không biết, ca hát ngũ âm không được, tứ chi nhảy múa cũng không xong.

“Mẹ, ngày kia là ngày 1/6, mẹ muốn đến xem con biểu diễn không?”

An Hòa nhú mồm khó xử: “... ngày mai mẹ phải đi công tác, ngày kia thì có thể...”

Nghe thấy thế Mạch Mạch ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói rất ngọt ngào: “Không sao mẹ à, dù sao ông bà ngoại đều đi mà, anh Khâu cũng đi nữa, quay hình lại rồi mang về cho mẹ xem là được rồi.”

Trong lòng An Hòa ngổn ngang, dù cho nhiều người đi cũng không giống nhau, mẹ thì vẫn không thể thay thế được, nói không đi thì cô bé sẽ thất vọng.

“Thôi, mẹ không đi, có gì có thể quan trọng bằng Mạch Mạch của mẹ chứ?” cô cũng muốn đi xem, cô con gái bé bỏng của cô đứng dưới ngọn đèn lồng lánh của sân khấu, hào quang bắn ra bốn phía.

Ngày quốc tế thiếu nhi, nhà họ An đặc biệt náo nhiệt, sáng sớm Diệp Hiểu Nhu cử người đưa Mạch Mạch tới trường học, sau đó lại đánh thức An Cảnh Dương, An Vũ và Hình Mỹ Lâm.

Lúc An Hòa dọn dẹp xong đi vào, Diệp Hiểu Nhu đã ăn mặc rất đẹp, đang chọn tây trang cho An Cảnh Dương.

Diệp Hiểu Nhu hôm nay phá lệ mặc bộ váy hoa liền thân mà nhiều năm qua chưa dám mặc, An Hòa thấy nhìn không được nghịch ngợm đối giọng nói: “Mẹ, khi mẹ mặc bộ này đi vào lễ trường thì toàn bộ đồng bào nam giới từ 17 đến 70 tuổi sẽ nghiêng ngả vì mẹ mất.”

Diệp Hiểu Nhu ngượng ngùng, cười mắng “Con bé chết tiệt này!”

Lúc này dưới lầu truyền đến giọng nữ trong trẻo: “Chú dì ơi, Hòa Hòa, mọi người chuẩn bị xong chưa?”

Người đến là vợ của Quý Hồng Huyền, Hách Liên Quân, AnHòa đi đến cầu thang thì chào hỏi với người phía dưới: “Rồi...rồi...” Lạigiường giọng gọi: “Ba mẹ, nhanh lên.”

Quý Hồng Huyền vì thuận tiện nên lấy xe Lincoln đi, trong xe ngoại trừ một nhà ba người Quý Hồng Huyền thì còn có vợ chồng Đằm HâmNgôn, cùng đứa bé mới đầy tám tháng ôm trong lòng.

Lên xe, An Hòa bế Thiệu Đông Đông từ trong lòng ĐổngHâm Ngôn đang ngủ xùi cả bọt mép, Quý Thánh Khâu cũng chạy lại, chạm nhẹ vào khuôn mặt của Đông Đông “Đông Đông lớn thêm chút nữa cũng sẽ không giống chúThiệu đâu...”

Thiệu Tử Bác vốn đang ngồi bàn bạc dự án mở rộng côngty với Quý Hồng Huyền, nghe vậy duỗi chân dài ra đá Quý Thánh Khâu.

Thân thể Quý Cầu Cầu linh hoạt nên tránh được, mấy năm nay đi theo Thiệu Tử Bác, David vật lộn, hơn nữa ba mình cũng không phải chẳnggì không, cho nên bạn nhỏ Cầu Cầu đã luyện được bản lĩnh.

Lúc xe tới trường học, mới xuống xe, di động của AnHòa vang lên, vừa nhìn là thấy số điện thoại của công ty du lịch, vì thế nói với những người khác: “Mọi người vào trước đi, lát nữa tôi vào sau.”

Là ông chủ gọi điện tới, thảo luận chuyển nhượng lại công ty du lịch.

Công chủ công ty đã sắp 50 tuổi, vợ qua đời sớm, hai đứa con đều ở nước ngoài, năm trước ông bị ngã gây chấn thương ở chân, nhưng hai đứa con vẫn ở nước ngoài nên ông cũng ra nước ngoài để sống với con.

Kéo dài tới năm nay, ông cũng quyết định ra nước ngoài dưỡng lão, nhưng công ty này là một tay ông gâu dựng nên, nếu đóng cửa thì rất luyến tiếc.

Bình thường ông rất coi trọng An Hòa, biết cô xuất thân từ gia đình danh giá, nhưng không bao giờ cao ngạo vì mình là thiên kim tiểu thư, hơn nữa làm việc rất thận trọng, thái độ cư xử cũng rất thân thiện, vì thế ông đã có ý tưởng nhượng lại công ty đi lịch cho An Hòa.

An Hòa cũng đồng ý rất nhanh, dù sao cô cũng cần một công việc, đối với cô mà nói làm chủ hay làm thuê cũng không quá khác biệt, vả lại đây cũng là một loại tin tưởng của người ta với cô.

Hàn huyền điện thoại một lúc, lúc An Hòa tắt điện thoại thì trên hội trường đã truyền đến tiếng giới thiệu non nớt, cô cất di động rồi vội vã chạy vào bên trong.

Đa số chỗ ngồi đã chật người, bởi vì sắp bắt đầu tiết mục nên An Hòa không đi tìm những người khác, tự mình tìm một chỗ ngồi ở phía sau.

Tiết mục của Mạch Mạch bị đảo ngược thành diễn thứ hai, An Hòa chống cằm nhìn chăm chú, khuôn mặt tươi tắn lộ ra nụ cười dịu dàng. Con gái của cô, thiên sứ nhỏ của cô, mặc chiếc váy công chúa trắng tinh, sáng chói trên sân khấu, ánh mắt sáng ngời tươi cười động lòng người.

Rất giống người kia, chỉ một nụ cười có thể khiến cô điên đảo yêu tận tâm can.

Thấm thoát 3 tiếng biểu diễn đã xong, lúc chào cảm ơn, dãy ghế lãnh đạo ở hàng đầu tiên đứng dậy, sau đó người đàn ông ngồi ở giữa quay người vỗ tay chào.

Ngoại trừ ba mẹ của những bạn nhỏ biểu diễn vẫn ngồi lại, còn những người khác đều đưa con ra ngoài, An Hòa cũng đứng lên, đi xung quanh tìm kiếm bóng dáng của ba mẹ.

Xuyên qua đám người, vất vả lắm mới đi đến phía trước, An Hòa giơ tay lên vỗ với Diệp Hiểu Nhu đứng cách đó không xa, nhưng khi nhìn thấy Diệp Hiểu Nhu thì thấy biểu tình phức tạp nói không nên lời trên gương mặt của bà.

Cô đi nhanh tới lo lắng hỏi: “Mẹ, mẹ sao thế?”

“Không... không sao...” Ánh mắt Diệp Hiểu Nhu mập mờ, ánh mắt vẫn đang trao đổi với An Cảnh dương.

An Hòa quay đầu nhìn về phía ba: “Ba?”

“À... chuyện đó...” Anh Cảnh Dương, người luôn trầm tĩnh như núi cũng có lúc do dự như thế.

An Hòa không hiểu được là có chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng rất nhanh đã có đáp án.

Sau khi biến người tản ra, lễ đường im lặng đi rất nhiều, giọng nói của Mạch Mạch mềm mại nổi bật và rất rõ ràng ngân vang cả trong hội trường, “Chú, chú rất giống ba cháu, cháu có thể gọi chú là ba không?”

78. Chương 49

Sau khi biến người tản ra, lễ đường im lặng đi rất nhiều, giọng nói của Mạch Mạch mềm mại nổi bật và rất rõ ràng ngân vang cả trong hội trường “Chú, chú rất giống ba cháu, cháu có thể gọi chú là ba không?”

An Hòa quay người lại theo tiếng nói, nhưng mới nhìn một cái thì máu trong người đã đông cứng lại.

Trên sân khấu, dưới ngọn đèn chớp sáng lóng lánh, cô bé nhỏ đang được một người đàn ông ôm vào trong lòng, mặt đối mặt, vừa cười vừa nói chuyện, mà hai khuôn mặt một lớn một nhỏ lại giống nhau như thế. Mấy lãnh đạo trong trường học đang đứng nói nhỏ xung quanh hai người.

Câu hỏi dễ thương của Mạch Mạch khiến người đàn ông giật mình, giọng nói dịu dàng và mềm mại đến hoa lệ: “Được!”

Ánh mắt cô bé sáng lên tức thì, vội hỏi: “Thật sự có thể sao?”

Hạ Viêm khẽ gật đầu, nhìn cô bé bằng ánh mắt trìu mến.

“Không thể!”

Cái miệng nhỏ nhắn của Mạch Mạch đang chuẩn bị kêu hai tiếng “ba ba” thì bỗng nhiên bị cắt ngang.

An Hòa chạy lên sân khấu với tốc độ nhanh chưa từng có, giật lấy cô bé trong lòng Hạ Viêm rồi đặt cô bé lên mặt đất chỗ chút dẫu dẫu nào, sau đó nắm một tay của cô bé, một tay hướng mạnh về phía miệng của Mạch Mạch.

“Ba có thể nhận bậy như thế hả? Ai bảo con có thể tùy tiện nhận người khác là ba như thế?”

Cái miệng nhỏ bé mềm mại của Mạch Mạch chưa bao giờ bị đối xử như thế, vừa đau nhức vừa hoảng sợ khiến cho cô bé khóc ngay lập tức, vừa khóc vừa nói rất lớn: “Ai cũng có ba, chỉ có Mạch Mạch là không có, mọi người đều chê cười Mạch Mạch... thực ra Mạch Mạch biết ba đã chết, nhưng Mạch Mạch muốn có ba, Mạch Mạch muốn có ba!”

Diệp Hiểu Nhu chạy tới đẩy An Hòa ra, ôm lấy cô bé Mạch Mạch đang khóc lớn vào trong lòng, đầu lòng mà dỗ bé, An Cảnh Dương cũng phát tức, khẽ mắng con gái: “Con đánh nó làm gì? Nó thì biết cái gì? Con đường này là con tự chọn, con trách ai được đây?”

Hạ Viêm đứng một bên nghe tiếng khóc đến khàn cả cổ của con gái mà lòng đau như bị ai nhéo, đau đến mức không thể thở nổi. Anh biết, lúc này An Hòa nhìn thấy anh với bao nhiêu tức giận và oán trách. Nhưng cố ý trút giận lên người con bé, anh cũng biết, những lời nói kia của An Cảnh Dương là nói cho anh nghe.

Hạ Viêm nhìn vẻ mặt âm trầm của An Cảnh Dương, cúi đầu nói với giọng chứa bao áy náy: “Con xin rồi...”

Đối với chuyện của anh, An Cảnh Dương coi như có biết một ít, nhưng trong lòng vẫn có chút trách cứ anh. Dù sao mấy năm nay con gái cũng chịu khổ như thế nào cũng đều rõ trong mắt ông.

An Cảnh Dương nhìn nhìn thì bị Diệp Hiểu Nhu đẩy một cái, nhìn An Hòa còn ngồi trên đất cả mặt vui trong đầu gối, muốn nói rồi lại thôi, hừ lạnh một tiếng rồi ôm cháu ngoại từ trong lòng của vợ cùng đi rang ngoài.

Thiệu Tử Bác vừa định lên tiếng nói gì đó nhưng bị Đồng Hâm Ngôn kéo lại, ánh mắt cảnh cáo nhìn anh, Thiệu Tử Bác đành im, mặt xám xịt đi theo vợ đứng qua một bên.

Qua một lúc lâu, có người vỗ nhẹ vai An Hòa.

Không biết Alice đã chạy tới từ lúc nào: “Hòa Hòa”

Im lặng một lát, An Hòa vẫn cúi đầu nói: “Các cậu đều biết trước rồi có phải không?”

Lúc đầu cô còn thấy kỳ lạ, rõ ràng Mạch Mạch nói người đến xem biểu diễn là ông chủ lớn của tập đoàn Hạ An, nhưng vì sao vợ chồng Quý Hồng Huyền, Thiệu Tử Bác lại ngồi ở chỗ khác, mà không phải ngồi cùng lãnh đạo của trường học.

Thì ra “ông chủ lớn” không phải là phó giám đốc, cũng không phải là tổng giám đốc, mà là ông chủ thực sự của Hạ An, là ông chủ 5 năm chưa từng xuất hiện.

Tuy Hạ Viêm đã chuẩn bị cả ngàn lần nhưng tới lúc này nhưng nhìn thấy cô đau khổ như vậy anh cũng đau lòng không biết phải làm sao.

Anh ngồi xuống, gọi cô rất thân mật: “Vợ à...”

An Hòa nghe thấy liền ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như dao cắt bắn về phía Hạ Viêm.

“Ai là vợ của anh? Anh xứng làm chồng người ta, xứng làm cha của người ta sao? Anh có mặt mũi không thể?”

Đèn trên sân khấu đã tắt, chỉ có mấy ánh sáng mờ mờ của mấy bó đuốc chiếu xuống mặt anh, anh cúi đầu, đôi mắt với hàng lông mi dài khép lại. Cô không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng lại có thể thấy 5 năm qua dường như thời gian không hề lưu lại bất cứ dấu tích nào trên mặt của anh.

Đầu Hạ Viêm cúi ngày càng thấp, ngập ngừng nói: “Anh xin lỗi...”

“Ngoại trừ xin lỗi ra anh còn có thể nói gì nữa không? Tôi tát anh hai cái rồi nói xin lỗi anh, anh sẽ không để tâm sao?”

Hạ Viêm vội ngẩng mặt lên, mặt hơi nghiêng như bộ dáng thiếu nợ “Anh rất tự nguyện để cho em đánh.”, “Sẽ không, sẽ không, tuyệt đối sẽ không, em đánh đi, đánh đi!”

Anh ngẩng cao đầu cô mới nhìn rõ, tuy anh không già dĩnhưng rõ ràng là gầy đi rất nhiều, khuôn mặt với đường nét góc cạnh nhưng bâygiờ hai gò má đã gầy đi rất nhiều.

Bỗng nhiên cô thấy đau lòng.

Trên đời có cô như thế, dù anh đi tới chân trời nào nhưng vẫn kiên trì và cố chấp rằng cuối cùng anh cũng sẽ về lại bên cạnh cô; trên đời có người đàn ông kia cũng khiến cô cam tâm tình nguyện chờ đợi, vì cô biết, dù cho vượt bao chông gai, dù trèo đèo lội suối thì nhất định anh vẫn sẽ trở về.

“Cút đi!”, An Hòa đứng dậy, nhìn thoáng qua đám người đang đứng xem trò hay ở bên cạnh, giọng nói lạnh như băng: “Nhìn cái gì? Về nhà hết đi!”

Thấy dáng vẻ này của cô mọi người cũng yên tâm, tuy vẫn rất tức giận, nhưng tức giận chứng tỏ cô cũng không còn hận Hạ Viêm, nếu không cô cũng sẽ không thêm tức giận như thế.

Chỉ là dù thế nào thì trong lòng cũng luôn oán trách, dù sao cũng nhiều năm như thế, để cô một mình cô đơn hiu quạnh nên tức giận sẽ không thể tiêu tan trong chốc lát được.

Trong lòng mọi người đều vẽ chữ thập thay cho Hạ Viêm, Thượng đế phù hộ, A di đà phật...

Ra khỏi cửa, mọi người đều lên xe, nhưng An Hòa lại bảo cô sẽ đi bộ về.

Thực ra nhà trẻ cách nhà họ An cũng không xa, đi bộ chừng mười phút là tới.

Cô đứng ở ven đường chật hẹp chỉ có thể dùng chân đá đồng đá trên đó, đứng đĩnh đi về phía trước, Hạ Viêm đi cách cô hai mét, vẫn luôn nhìn cô tha thiết, bảo vệ cho cô nhưng lại không dám lên tiếng nói chuyện.

Hai người đi như thế về đến nhà.

Vừa bước vào cửa, An Hòa nhìn cảnh tượng trong phòng khách cũng không chút ngạc nhiên nào, chỉ bình thần đổi giày đi vào trong.

Toàn bộ mọi người trong nhà cùng Đầm Hâm Ngôn, Alice đã ngồi chật cả ghế sofa trong phòng khách, còn anh chàng J không biết xuấthiện lúc nào thì bị đuổi ngồi chồm hổm trước cửa bếp.

Ngoại trừ Mạch Mạch thì vẻ mặt của người khác đặc biệt giống nhau, vừa lo lắng vừa phiền muộn, nhìn thấy khiến An Hòa thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Đi thẳng vào bếp rót chén nước uống ừng ực, mắt cũng không thèm nhìn người nào đó đi theo cô như cái đuôi cho đến bây giờ.

Đã nhiều năm rồi Hạ Viêm chưa từng ngượng ngùng quẩn bách như thế, trên sofa lớn một loạt già trẻ ngồi ngay ngắn, ánh mắt mỗi người đều có hàm ý chỉ trích, ngay cả mẹ vợ đại nhân luôn yêu thương anh cũng nhìn anh tức giận như thế.

Mấy tên thủ hạ không có tiền đồ, ngay cả liên tiếng cũng không dám, chỉ có thể đứng ở góc phòng dùng ánh mắt để cổ vũ cho anh.

Diệp Hiểu Nhu nói: “Hạ Viêm, con có biết con không nói một lời nào mà bỏ đi như thế Hòa Hòa đau khổ bao nhiêu không? Nó nhốt mình một tuần liền trong phòng không chịu ra ngoài.”

Đồng Hâm Ngôn nói: “Anh có biết sau khi biết mình có thai, lúc đi kiểm tra thai nhi người ta hỏi ba đứa bé đâu sao không tới, có biết lúc đó trong lòng cậu ấy ngổn ngang như thế nào không?”

Alice dùng ánh mắt kinh thường nói: “Aizz, lúc An Hòa sinh, đau đến tê tâm liệt phế, máu chảy như nước, bắn xa đến đầu kia...” (Lời của tác giả: người đẹp, cô quá khoa trương rồi...)

Đồng Hâm Ngôn làm bộ như kinh ngạc mà nhìn Alice “Hả, phải không? Lúc đó mình có chuyện nên đến muộn, mình chỉ biết lúc mình đến chính nhìn thấy An Hòa nằm ở đó với khuôn mặt trắng bệch, còn cho rằng cô ấy đã chết rồi chứ.”

Tay Alice xoa khuôn mặt của Mạch Mạch: “Nhưng vẫn tốt, Mạch Mạch là đứa bé rất hiểu biết, cho dù ở trường học bị người khác chê cười là không có ba nhưng lúc về nhà cũng không khóc trước mặt của mẹ.”

Đại hội xét xử trở thành đại hội ngược tâm, mấy lời nói thoảng qua như thế nhưng chẳng khác gì từng nhát dao đâm thẳng vào tim anh, đau đến mức không thể thở nổi.

Mấy người còn lại trên sofa, tôi một câu anh một câu rất hăng say, lúc này bỗng Mạch Mạch chỉ vào Hạ Viêm nói: “Dì ơi, chú kia khóc rồi kìa.”

Cuộc nói chuyện bỗng dừng lại, mọi người đều ngẩn ngơ nhìn.

Thực ra trong nháy mắt lúc cúi đầu kia, anh đã rơi xuống một giọt nước mắt, trùng hợp lại bị Mạch Mạch nhắm mắt nhìn chăm chăm vào anh nhìn thấy, cho đến lúc mọi người nhìn qua thì anh đã ngẩng đầu, giọt nước mắt kia cũng không thấy đâu nữa.

Chỉ một mình anh lẻ loi xấu hổ đứng trong phòng khách, đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, bị xem như người dưng, đáng vẻ hơi đáng thương.

An Hòa tựa vào cửa nhìn, nhớ tới Hạ Viêm của sáu, bảy năm trước, là một người đàn ông hăng hái, ngạo mạn trong thiên hạ, lúc đó cô chỉ dám sợ hãi mà nhìn anh, chưa từng nghĩ tới có một ngày anh sẽ đứng

trướcmặt người nhà cô, im lặng nhận sự trách mắng của mọi người chẳng khác nào làlăng trì xử tử trong tâm anh.

Bọn họ oán trách anh là điều dĩ nhiên, nhưng trên thực tế mỗi người đều hiểu được trong mỗi việc, mỗi quyết định của Hạ Viêm đều vìbọn họ và xem họ như người thân.

Trong lòng mỗi người Hạ Viêm đều mạnh mẽ như thế, dùbề ngoài hay nội tâm. Nhưng mà dù có mạnh mẽ bao nhiêu thì Hạ Viêm cũng khôngphải là thần, anh là người, anh cũng sẽ bị thương, sẽ đau khổ, sẽ thức trắngđêm không ngủ được và cũng biết được lòng như dao cắt là như thế nào.

An Hòa đặt cốc nước xuống, bước nhanh vào phòng khách,đứng ở bên cạnh Hạ Viêm, đối mặt và gào lên với cả đám già trẻ ngồi trên sofa:“Nói đủ chưa? Mọi người đều nhàn quá phải không?”

a.....đau lòng rồi a.....

An Cảnh Dương thầm liếc mắt với những người khác, đứngdậy vươn vai nói: “Mọi người giãn tán hết đi, hôm nay đã rất mệt rồi, về nhàtắm rửa ngủ nghỉ đi.”

Mọi người không ý kiến.

Vì thế sau một trận náo loạn thì phòng khách náo nhiệtlúc đầu giờ bỗng yên tĩnh.

An Hòa quay đầu liếc anh một cái, anh tủi thân gọi:“Vợ à...”

Nhìn ánh mắt anh mà lòng cô trĩu xuống.

Cô nhìn đến sofa, đi qua đưa tay ra ôm lấy khán giảnhỏ duy nhất còn ngồi trên sofa rồi đi đến trước mặt Hạ Viêm, trán cô áp vàodầu con gái rồi nói: “Mạch Mạch, đây là ba.”

Mạch Mạch ngẩn người, giống như không thể tin được,người này với tấm ảnh dưới gối của mẹ giống nhau như đúc, vậy mà đây thực sự làba của mình.

Hạ Viêm đưa tay ra với cô bé đang ôm cổ của mẹ: “Nào,Mạch Mạch...”

Mạch Mạch nhìn anh, lại liếc nhìn ánh mắt dịu dàng củame, sau đó cơ thể nhỏ bé rất vui vẻ nhào ra từ trong lòng mẹ: “Ba ba!”

Hai chữ yếu ớt của con gái khiến lòng Hạ Viêm say ngaytức khắc, đón cơ thể nhỏ bé, đôi môi bạc in lên hai má của con, giọng nói hơirun rẩy: “Bảo bối của ba!”

.....

Người nhà họ An luôn ngủ sớm, đúng 9 giờ liền tắt đèn đi ngủ, An Hòa ôm Mịch Mịch đi về phòng ngủ.

Người nào đó da mặt dày cũng đi theo.

Trên giường lớn, Mịch Mịch ngoan ngoãn ngồi đối diện giờ tay lên chờ mẹ mặc áo, Hạ Viêm thấy An Hòa chỉ lo bắt tay vào làm mà không có phản ứng gì tính toán gì với anh, anh gạt tóc hỏi: “VẬY....VẬY ANH NGỦ Ở ĐÂU?”

Không đợi An Hòa trả lời, Mịch Mịch đã vẫy tay với anh: “Đương nhiên là ba ngủ cùng Mịch Mịch và mẹ rồi!”

Mắt Hạ Viêm sáng lên lập tức.

An Hòa liếc mắt nhìn cô nhóc với ý chí không kiên định kia, mới mặc quần áo được một nửa thì không thèm mặc tiếp, đứng lên đi thẳng vào phòng tắm.

Cái đồ nhóc con thấy sắc quen ghĩa, rõ ràng thường xuyên khóc trộm nói ba không cần mình nữa nhưng bây giờ nhìn xem, thay đổi nhanh hơn bất kì ai.

Hạ Viêm bắt đầu nhìn cửa phòng tắm đóng lại, đi đến ngồi xuống bên giường nắm cánh tay của con gái nhẹ nhàng kéo ta từ ống tay áo.

“Ba...”

Ôm cô bé đến rồi sửa lại tà váy, Hạ Viêm đáp rất dịu dàng: “Hử?”

“Hình như mẹ đang tức giận rồi...”

Ôm cơ thể nhỏ nhắn ấm áp của con gái đến trên đùi, Hạ Viêm thở dài nói: “Ba làm chuyện quá đáng, cho nên mẹ tức giận đó! Không biết mẹ có tha thứ cho ba không nữa...”

“Không đúng...” Tiếng phản bác giòn tan của Mịch Mịch vang lên, chìa ngón tay nhỏ bé mập mập lắc như thật, “Trước kia mẹ chưa từng gào to như thế với bà ngoại, Mịch Mịch thấy là mẹ không muốn để cho mấy người đó mắng ba đó, anh Khâu nói, dì Quân Quân cũng không để cho người khác mắng chú Hồng Huyền, bởi vì chỉ có dì ấy mới có thể bắt nạt chú ấy thôi, cho nên mẹ đang bảo vệ ba đó...”

“An Mạch Mạch” trong phòng tắm truyền đến giọng gào rút rút giận của một cô gái.

Mạch Mạch che miệng cười, nói trộm bên tai Hạ Viêm: “Mẹ cũng chưa bao giờ mắc cỡ như thế.”

Trong ánh mắt Hạ Viêm tràn đầy ý cười, nhin không được mà hôn lên trên mặt con gái, mọi người đều nói con gái là tình nhân kiếp trước của ba, thực ra đâu chỉ có thế, con bé còn là thứ tốt đẹp nhất, loại thuốc giảm đau tốt nhất trong cuộc đời của anh. Một câu của con thôi có thể chữa khỏi toàn bộ đau xót của anh.

“Bảo bối, cảm ơn con, còn nữa, xin lỗi con.”

Mạch Mạch ghé vào trên vai Hạ Viêm rồi đếm tóc chơi, bé không hiểu vì sao Hạ Viêm lại nói lời cảm ơn rồi lại xin lỗi: “Vì cái gì ạ?”

Giờ nói của Hạ Viêm trước nay chưa từng nghiêm túc như thế: “Cảm ơn con, vào lúc ba không ở bên cạnh bảo vệ mẹ con, cảm ơn con đã sinh ra trên đời này, đồng ý làm con gái của ba....xin lỗi con vì ba không phải là một người ba tốt.”

Nghe thấy thế, Mạch Mạch từ từ trượt xuống vai Hạ Viêm, cúi đầu xuống nói khẽ: “Ba, bạn Sa Sa ở lớp con cũng không có ba, mẹ của bạn ấy nói ba bạn ấy đi tới mặt trăng, nhưng có một lần, con ở văn phòng nghe thấy cô giáo nói, thực ra ba của Sa Sa đã chết... sau đó con nghĩ, ba cũng giống như ba của Sa Sa, cũng đã chết. Nhưng con vẫn luôn tin lời mẹ nói, như thế mỗi ngày mẹ sẽ không khóc nhè nữa...”

Sau đó, bé ngẩng đầu nói với anh: “Thì ra mẹ không gạt con, thực sự ba không chết, còn trở về tìm Mạch Mạch với mẹ nữa, thực sự Mạch Mạch rất vui!”

Con gái nhỏ nhưng lại có thể nói ra những lời hiểu biết như thế khiến hốc mắt Hạ Viêm lại đỏ lên.

Đều tại anh không tốt, con bé vốn là cô công chúa nhỏ không lo không nghĩ, lớn lên trong sự chiều chuộng che chở và vui vẻ mà không phải giống như bây giờ, còn nhỏ tuổi mà phải lo lắng nhiều thứ, lại còn bị bắt nạt nữa.

Lúc từ phòng tắm đi ra, An Hòa thấy Hạ Viêm tựa vào đầu giường, cầm một quyển sách trong tay, đang đọc truyện thiếu nhi cho bạn nhỏ có đôi mắt to nằm trong chăn.

An Hòa cầm mấy sậy đến phòng khách sấy tóc, quay lại thì thấy cô nhóc kia đã dựa vào cánh tay của ba để ngủ. Cô thả mấy sậy xuống, không thèm nhìn Hạ Viêm, lại đi ra ngoài.

Hạ Viêm từ từ rút tay ra, đắp lại chăn cho con gái, đưa nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Đi vào phòng khách sát bên cạnh, An Hòa mặc váy ngủ tơ tằm, đang ôm gối ngồi ngẩn người trên sofa.

Hạ Viêm đi qua, im lặng ôm cô, cô mảnh khảnh hơn sovới trước kia, ôm vào trong lòng khiến cho anh có một cảm giác không chân thật.

Ôm cô vào trong đặt lên giường, An Hòa lập tức quaylưng lại với anh.

Hạ Viêm nhìn cô một lát, dịu dàng nói: “Hòa Hòa, nói chuyện với anh được không?”

An Hòa vẫn không nói chuyện.

Vì thế Hạ Viêm tự nói, kể về tang lễ của Hạ Sí, kể về mấy năm nay anh với Trình Liệt như thế nào, phải thận trọng như thế nào,nói Trình Liệt trong nguy hiểm tìm thắng lợi như thế nào, kể chuyện họ làm sao đánh bại được người Nga, nói anh mỗi ngày đều nhớ cô đến mất ngủ, nói khi anh nhìn thấy di động nhưng làm sao cũng không dám gọi bấm số của cô.

Nói tới khuya, ngay cả đèn đường của tiểu khu cũng tắt hết nhưng anh vẫn không gấp, kể cho cô mọi sự việc mình trải qua những nămqua.

Cô vẫn không nói gì cũng không quay đầu lại, nhưng anh biết cô không ngủ, Hòa Hòa của anh, buổi tối sau nhiều năm tương phùng với anh như thế sao có thể ngủ được.

“Anh mai táng Tiểu Sí và đứa bé kia ở bên cạnh mộ củaba mẹ, như vậy họ có thể làm bạn với nhau, ba mẹ cũng sẽ chăm sóc nó giúp anh.”

Anh im lặng một lúc lâu, lâu đến mức An Hòa không nhinđược mà ngồi dậy, cô nhìn anh, cuối cùng thở dài, nhào về phía trước ôm cổ anh,hôn lên môi anh : “Trình diễn cuộc tình đau khổ không tồi, thứ tự cũng rất hợp lý.”

Được rồi, giọng nói đáng thương của anh khiến cô rấtđau lòng.

Thực ra Hạ Viêm đã chuẩn bị trường kỳ kháng chiến,nhưng không ngờ cô tha thứ cho anh nhanh như thế, vì thế hưng phấn mà mò vào nơi mềm mại trong ngực của cô, nụ hôn mưa rơi xuống không ngừng.

An Hòa duỗi tay chặn lại mặt anh.

Hạ Viêm như đứa trẻ hôn từ từ xuống trên môi, trên cổ cô, hôn một chút rồi lại gọi tên của cô: “Hòa Hòa, Hòa Hòa, Hòa Hòa...”

Mỗi lần lúc nhớ tới cô, trong lòng anh luôn lặp đi lặp lại tên của cô, cho tới hôm nay, cho đến bây giờ, cuối cùng anh cũng lại được ôm cô trong lòng, lại lần nữa gọi lên cái tên là tất cả vui vẻ và hạnh phúc củanh.

Đầu mùa xuân năm sau, Hạ Viêm nhận được một tấm bưu thiếp không kí tên, trong phong thư là một tấm ảnh ngôi sao màu xanh nước biển, nhìn là biết đó không phải là tấm ảnh được phát hành chính quy.

Mặt sau tấm ảnh cũng không phải cảnh vật nổi tiếng, mà là hình ảnh của một cô gái, trên ảnh chụp, cô gái đứng dưới ánh nắng chiều chiếu rọi trên mặt biển, cô nghiêng mặt cười với người đang chụp ảnh cho mình, đôi mắt mênh mông như không có điểm dừng, nhưng nụ cười này rất tươi, còn mê lòng người hơn so với trời chiều phía sau.

Ảnh ngôi sao phía trước chỉ có bốn chữ, “Bình yên, đừng nhớ!” Bốn chữ được ghi trong hình một đốm lửa nhỏ.

Đó là hình vẽ trong bức tranh năm đó mẹ bọn anh cho hai anh em xem, là tên của bọn họ, đi liền như chân với tay với bọn họ.

Tác giả nói ra suy nghĩ: Đã nói là làm mẹ ruột mà!

Nhìn ra tấm bưu thiếp chưa, là ai gửi. Tôi biết nhìn thấy tang lễ trước đó, mọi người sẽ rất phẫn nộ, tất nhiên là như thế, mọi người sẽ nói mẹ kẻ lừa gạt!

Tang lễ gì đó... chỉ vì che tai mắt thôi, tạo ra hiện trường Hạ Sí giả chết, muốn làm thì phải làm cho thật đó! Về phần Hạ Sí ở đâu, tình cảm khúc mắc của cậu ấy, mời các cô nương yêu mến đọc ngoại truyện nhé!

Mọi người có thể nói, đang trên đường ngọt ngào sao tự nhiên lại ngược tâm, làm cho mọi người thiếu chút nữa là phát điên. Thực ra, từ lúc Hạ Viêm tới Mỹ đoàn tụ với An Hòa, hai người bọn họ dường như đều thuận buồn xuôi gió, sau đó tôi lại viết như thế, khiến nam chính chịu đủ thăng trầm, cũng không phải vì ngược, mà muốn giải bày, cho dù trải qua khó khăn chồng chất thì bọn họ sẽ cũng mãi tin tưởng nhau, tin tưởng tình yêu và đồng thời cũng giữ vững tình yêu của mình.

Dù trong tiểu thuyết có nhiều tật xấu về tình yêu, nhưng không có người phụ nữ nào độc ác, không có đàn ông xấu xa, không âm mưu tính kế, không có người lừa gạt ta, nội dung tình tiết đều là tác giả nghĩ gì viết đó. Thực ra tự bản thân cũng có thể thấy được một đồng khuyết điểm, tôi biết nó cũng không hoàn mỹ. Nhưng mà tôi nghĩ, đây chỉ là tôi nghĩ kể cho các bạn nghe một câu chuyện tình yêu xưa, cũng không phải muốn tham gia tranh tài chọn tác phẩm văn học, đọc tiểu thuyết, thoải mái mới tốt, đúng không?!

Trong quá trình có các bạn, mới khiến tôi tiếp tục kiên trì viết xong, cảm ơn mọi người đã khoan dung để đọc tiếp, cảm ơn các bảo bối đã ủng hộ tôi Chào tạm biệt các cô nương, hãy để chúng ta thấy một chuyện tình xưa.

Hoahongnhung: dịch lời tâm sự của mẹ ruột mà đứt cả hơi, ngôn từ khó gấp mấy lần trong tiểu thuyết.....

May mà làm mẹ ruột cho Tiểu Sí còn sống,cuối cùng Tiểu Sí cũng có được hạnh phúc riêng cho mình.....lúc làm đến chương Tiểu Sí chết đã thấy nghi nghi, sao có thể nói chết là chết được, bao nhiêu khúc mắc, không ngờ mẹ ruột chơi trò mập mờ:))hihi

Panda: haizz cả người edit và tác giả đều có bản chất mẹ ghẻ cả, chị chỉ bảo em là Hạ Sí chết chứ k có nói giả chết làm em nghe tin xong khóc một trận, beta đến chương đó khóc trận nữa, beta đến chap này mừng quá khóc sưng cả mắt, nước mũi chảy ròng ròng @@

79. Chương 50: Ngoại Truyện 1: Buổi Hẹn hò Của Đồng Chí J

Đồng chí An Hòa là người giàu tình thương yêu, hơn nữa còn là một cô gái lấy việc giúp người khác làm vui, mình có một gia đình mỹ mãn, hôn nhân hạnh phúc cho nên cũng cảm thấy những người xung quanh mình cũng nên được như thế. Xét thấy David và Alice cũng đã kết hôn, Thiệu Tử Bắc và Đồng Hâm Ngôn đã sinh đứa thứ hai, vậy mà trong nhà vẫn còn thừa lại một nhân tài đẹp trai văn võ song toàn nhưng còn độc thân.

Khi An cô nương tính để bạn học J chủ động đi quyến rũ hoặc yêu đương cô gái nào đó, khả năng này có thể được, sau khi có kết luận cô trở nên rất nóng lòng.

Đây chính là việc đại sự cả đời đó!

Vì thế, trải qua xem xét và nghiên cứu, An cô nương quyết định để cho kẻ lưu manh nhất trong nhà đi....hẹn hò.

Sau đó không lâu, An Hòa liền chính thức thông báo cho anh chàng Hạ Viêm, vì bạn học J mà cô đã xem xét đến đối tượng.

Hạ Viêm vuốt cằm suy tư: “Đi nói với J, thì bầu không khí sẽ đông lại thành băng hết cho coi!”

Nhưng nếu là bà xã đại nhân đã nhấn mạnh là thông báo mà không phải thương lượng, vậy nói chung anh cũng không nói về lợi ích của thủ hạ thân thiết của mình.

Trong hai tuần An Hòa đã sắp xếp cho J bốn cuộc hẹn hò.

Hạ Viêm đã từng có lần được mở mang kiến thức, thực ra cảm giác của nhà gái với anh cũng không tệ lắm. Mặt mày thanh tú, dịu dàng động lòng người, không khí trên bàn cơm rất tốt, cũng không giống như cảnh diễn trên tivi: một bác mồi bốn năm mươi tuổi, ngồi bên trái là gia đình nhà trai, bên phải là gia đình nhà gái, hai diễn viên chính không nói chuyện, chỉ có bà mồi cùng cha mẹ hai bên nước miếng tung bay giới thiệu con trai nhà mình như thế nào, ưu tú như thế nào, con gái nhà mình hiền thực như thế nào.

Bởi vì đều là người trẻ tuổi cho nên sẽ có ít lời tán gẫu trong lời nói. Trong thời gian buổi tiệc, An Hòa và cô gái kia luôn đầy tiếng cười, tuy giao tiếp với người xa lạ Hạ Viêm không có hứng thú nhưng ngẫu hứng cũng ủng hộ vài lời.

Chỉ có đồng chí J ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên.

Lúc mời bắt đầu, con gái nhà người ta cũng chủ động nói vài ba câu với anh chàng J, nhưng chỉ được đồng chí J hai lần “ừ”, “à” nên cô gái nhỏ cũng không nói chuyện nữa.

Buổi tối về nhà, An Hòa tức giận đến phát cuồng, tóm tay áo của anh hỏi: “Ba anh nuôi lớn anh ta bằng cách nào thế? Sao có thể nuôi được một người có đức hạnh như vậy hả?”

Cho dù như thế nhưng bà Hạ chết cũng không từ bỏ, tiếp tục vượt qua khó khăn, khẳng khái phải giải quyết được vấn đề nan giải này.

Thời gian không phụ lòng người, sự cần cù cố gắng của bà Hạ rất nhanh sau đó đã tìm lại được cơ hội khác. Thực ra tên thật của đồng chí J Bạch Dã, đây là do lúc An Hòa viết báo cáo kê khai danh tính mới biết được.

Mấy năm trước tiết mục hẹn hò trên truyền hình ngày càng sôi động, có một buổi tối lúc An Hòa nằm xem tivi trên giường, trong lúc vô tình cũng phát hiện đài truyền hình thành phố A của bọn họ cũng chuẩn bị có tiết mục này.

Tiết mục này gọi là “Trai tài gái sắc”, 18 cô gái hoặc xinh đẹp, thanh thuần hoặc diễm lệ đứng thành một dãy, sau khi quý ông trải qua vài lần sàng lọc thì có thể dẫn cô gái vẫn để đèn sáng cho anh đi.

Vì mấy đợt hẹn hò trước, đồng chí J từ đầu tới cuối không chịu nói lời nào khiến cho con gái nhà người ta ngượng ngùng cũng không dám nói nhiều, không khí buổi gặp mặt cũng đông cứng cho đến khi chấm dứt và thất bại hoàn toàn, chuyện này khiến cho An Hòa rất buồn rầu, ngay lúc dường như cô đã tuyệt vọng thì đài truyền hình thành phố A lại nhóm lửa cho cô.

Khách nữ ở nơi đó phải gọi là hào phóng, mạnh dạn nhiệt tình như lửa. Ngắm đàn ông từ đầu tới chân tay, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cuối cùng cũng chỉ có một mục đích, là đem người đàn ông này bỏ vào trong túi.

An Hòa cảm thất cực kỳ tốt!

Tâm động không bằng hành động, cô nhanh chóng nhớ số điện thoại trên màn hình, sau đó cướp di động của Hạ Viêm gọi. Nào biết tiết mục này rất hot, người đăng ký rất nhiều, bây giờ phải chờ sắp xếp đến một năm sau mới có thể tham gia.

Nhưng không cần phải lo lắng, cô có một ông chồng thần thông quảng đại không gì là không làm được.

Khi An Hòa nằm bò trên bàn trong phòng sách viết cái này thì J đang đưa một tập tài liệu đi vào “Hạ tiên sinh, đây là tài liệu đầu thầu đã chuẩn bị xong, mời anh xem qua một lần.”

Hạ Viêm đứng ở bên cạnh bàn tùy ý gạt đầu, ý bảo anh để lên trên bàn, còn ánh mắt vẫn chăm chú nhìn An Hòa ngồi trên ghế của anh, tờ giấy trong tay đang bị cô viết viết, vẽ vẽ gì đó.

An Hòa hỏi mà không thèm ngẩng đầu lên: “Mấy tuổi?”

Hạ Viêm trả lời: “Nhỏ hơn anh 2 tuổi.”

“Cao bao nhiêu?”

“Thấp hơn anh một chút, 1m82, 1m83 gì đó.”

“Tình trạng tài chính?”

“Ừ....không biết, khoảng chừng 8 triệu thì chắc là có!” (8 triệu tiền trung quốc rất rất là nhiều...)

“Tiểu chuẩn chọn vợ?”

“Phụ nữ”

“Nói nhảm!”

“Ừ.... con gái thì đương nhiên là không tệ, cái này không cần viết....”

Cuộc đối thoại của vợ chồng son có hơi kỳ quái, J đứng một bên nhăn mặt nhú mày nhìn, tỏ vẻ không hiểu. Nhưng anh ta vẫn rất cảnh giác nhìn một An Hòa một cái, gần đây chị dâu gây sức ép thực sự là sắp điên lên rồi.

An Hòa ngẩng đầu sau khi điên xong, lúc này mới phát hiện người kia đang đứng trước bàn, “A...J, đứng rồi, tên thật của anh là gì?”

“...Bạch Dã” Tuy cảm thấy có điều không thích hợp, nhưng dù sao vẫn là đứa nhỏ thành thực nên vẫn khai báo thật thà.

An Hòa viết viết lên hai chữ thanh tú “Bạch Dã”, sau đó cười sáng lạn với chồng “Đại công cáo thành!”

Hạ Viêm có chút thông cảm với trợ thủ đắc lực của mình.

J đứng ở khu vực chờ, ...gân xanh trên trán đồng chí Bạch Dã đã nhảy lên hảy xuống.

Khi cảm thấy vấn đề không thích hợp trong phòng khách nên tiến tới nhìn, đúng là đại ca không lương tâm, thấy sắc quên nghĩa, có vợ quên anh em, vậy mà để cho anh lên truyền hình, còn hẹn hò trên ti vi nữa.

Nhìn màn hình phản quang của di động trong tay, Bạch Dã cắn rất hung hăng.

An Hòa! Sao cô có thể nói chuyện này ọi người biết, hai tên gia hỏa Thiệu Tử Bác và David vừa gửi tin nhắn “Chúc phúc!” đến, anh có thể tìm được tình yêu thực sự, nhưng sao anh nghe đến thì chẳng khác gì đang cười nhạo, tức giận đến mức suýt chút nữa thì đá cửa chạy ra ngoài.

Con mẹ nó, vì sao anh phải ngoan ngoãn đứng ở đây? Đưa mặt ra cho thiên hạ xem?

“J, ngoan nha...” giọng nói Hạ Viêm không giận không nóng vang lên từ phía sau anh, đồng chí J vừa mới bước được 2 bước thì phải thu chân về! Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!

An Hòa chui ra từ trong ngực Hạ Viêm, dò xét anh chàng đang phát hoảng ở trước mặt, “J, nhớ kỹ hỏi anh cái gì thì nhất định phải trả lời, không thể nói mấy thứ linh tinh như giết người, phòng hỏa, chơi súng, còn nữa, dù không cười cũng đừng trưng ra bộ mặt giết người ...”

“Hừ!” bạn học J rất khí khách nghiêng đầu sang một bên.

Chân dài của Hạ Viêm duỗi ra, đá anh một đá “Nghe rõ chưa?”

Đúng lúc này phòng quay truyền đến tiếng nói vang dội của người dẫn chương trình, “Tiếp đến, chúng ta xin chào đón nam khách quý tiếp theo, hoa kiều Malaysia, Bạch Dã!”

J lạnh lùng bỏ lại một chữ “Hừ!” rồi đi theo cô gái hướng dẫn ra ngoài.

Trên sân khấu.

Người dẫn chương trình: “Anh Bạch, xin tự giới thiệu về mình một chút!”

“Bạch Dã!”

“...”

Người dẫn chương trình: “... à....Anh Bạch có vẻ ít nói.... vậy, bây giờ 18 cô gái xinh đẹp của chúng ta đều sáng đèn vì anh, mời anh nhìn trong này một cái, có thấy cô gái nào khiến anh động lòng không?”

Đồng chí J ngay cả mắt cũng không thèm liếc, trả lời rất nhanh và rõ ràng: “Không có!”

“ùn...ùn...!” tiếng di động trong túi quần vang lên, bộ mặt không kiên nhẫn nhú mày, liếc mắt thì thấy hai người kia không biết đã ngồi vào ghế người thân từ lúc nào, ánh mắt nhắc nhở của Hạ Viêm đang phóng tới.

“haha...” trên trán người dẫn chương trình toàn mồ hôi lạnh, miễn cưỡng duy trì nụ cười: “Vậy bây giờ, chúng ta xem một đoạn phim ngắn về anh Bạch nhé, mời nhìn vào màn hình lớn!”

Màn hình sáng lên, xuất hiện khuôn mặt xinh xắn đáng yêu của một cô gái: “Xin chào mọi người, tôi là An Hòa, là chị dâu của Bạch Dã, tôi đến đây là vì Bạch Dã của nhà chúng tôi...”

“Bạch Dã đó, tuy không nói nhiều nhưng tuyệt đối là một người đàn ông tốt, đẹp trai, lại kiếm được tiền, quan trọng là không lăng nhăng, ọi người biết nhé, cậu ấy lớn như vậy rồi nhưng chưa từng yêu lần nào, cho nên các cô gái xinh đẹp, hãy nắm chắc cơ hội nhé, chạy nhanh giữ chắc nhé!..hihihihih...”

Màn hình lại chuyển, xuất hiện một gương mặt khác, là một cô bé có khuôn mặt rất giống với cô gái lúc nãy: “Chào các dì, chú J... chú Bạch của cháu rất thích trẻ con đó, mỗi ngày chú ấy ngủ dậy nói chuyện với mọi người, đều chưa nói nhiều như với con...ừm...ừm...” cặp mắt của cô bé nhỏ rất sáng, đôi môi hồng khê nhếch lên, khiến ọi người hận không thể nhào qua cắn ột miếng.

Nhưng mà hình như cô bé quên lời kịch: “Mẹ, còn gì nữa?”

“a...a..biết rồi! Các dì xinh đẹp cổ lên, Mạch Mạch chờ để kêu thím đó...”

Từ đầu tới cuối màn hình không xuất hiện bóng dáng của đồng chí J, nhưng toàn trường quay cùng khách quý để bị lời nói của cô bé nhỏ đáng yêu kia gây cười. Phóng mắt nhìn lại, ánh mắt của nhóm khách nữ bắt đầu lóe lên phóng điện.

Người dẫn chương trình cũng thoải mái không ít, khôi phục lại sự ung dung bình tĩnh lúc trước: “Bởi vì công việc của anh Bạch quá bận, chúng tôi chưa kịp quay phỏng vấn với anh ấy, cho nên chỉ có đoạn phim ngắn này. Nhưng mà, tin rằng các vị giai nhân đây cũng đã có rất nhiều hiểu biết với anh Bạch, được rồi, bây giờ là phần đưa ra câu hỏi tự do...”

Nhóm khách nữ đã sớm bị vẻ mặt khí chất lạnh lùng, cương nghị, dáng người cao nhất thần hồn điên đảo của đồng chí J mê hoặc, đã rất vội muốn giơ tay lên đặt câu hỏi.

“Xin hỏi tiêu chuẩn chọn vợ của anh là gì?”

“Phụ nữa” Anh không thích đàn ông.

Nhóm cô gái: tiêu chuẩn rất thấp, xem ra mình có hi vọng.

“Xin hỏi, trước kia anh chưa từng yêu thật sao?”

“Không có!” Cái loại chuyện nhàm chán này, anh mới không có hứng thú.

Nhóm khách nữ: thật là tinh khiết...

“Xin hỏi điều kiện kinh tế của anh? Thuộc loại có xe, có nhà, có tiền gửi tiết kiệm hay là loại nhân viên “ba vô”?”

“Về trước!” hỏi câu hỏi có nào tí được không?

Nhóm khách nữ: woa, đúng là cực phẩm!

“Xin hỏi ba mẹ anh làm việc gì? Nhất định bọn họ rất vĩ đại mới có thể có đứa con vĩ đại như thế?”

“Tôi là cô nhi!”

Ms khách nữ: có xe có nhà có tiền gửi ngân hàng, không cha không mẹ không anh em, woa.... phát tài, phát tài rồi...

“Vậy anh thích kiểu phụ nữ như em không? Em là cô giáo dạy múa, em cảm thấy chiều cao cơ thể và tính cách của chúng ta đều rất hợp...”

“Không...” lời nói chưa dứt thì di động trong túi lại vang lên “... vẫn có thể...”

Nhóm khách nữ: bộ dạng của cô khó coi như thế, người ta làm sao có thể để ý, nhưng mà rất quan tâm...

“Bạch Dã, anh có sở thích thú vị và sở trường gì không? Đọc sách? Chơi bóng? Chơi máy tính?”

“Đánh nhau” sở trường là giết người.

Nhóm khách nữ: woa, thì ra là người lạnh lùng nha, đẹp trai lại giỏi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, tôi bị anh ấy mê hoặc rồi...

“Vậy...sau khi kết hôn anh có thể đưa chúng ta đến thành phố B được không? Bởi vì ba mẹ tôi ở nơi đó, sau này có thể trông con giúp chúng ta.”

“Không thể!”

“A...vậy cũng không sao, em có thể đưa ba mẹ em sang bên này cũng được, em cũng rất thích thành phố A!”

Biểu tình trên khuôn mặt đồng chí J ngày càng hung dữ, chỉ tiếc ngoại trừ người dẫn chương trình sợ đến lạnh run thì nhóm khách nữ kia không hề phát hiện ra.

“Anh Bạch, em hát cho anh nghe, em hát rất hay, sau này chúng ta có thể hát song ca nữa...”

“Không cần...”

Nhưng cô gái kia đã hét: “Em yêu anh, yêu anh, như chuột yêu gạo,...” (bài “chuột yêu gạo” nổi tiếng đó cả nhà)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

J: Này, họ Hạ vô dụng kia, trước đó muốn đem tôi tặng cho ai thì gọi điện bảo họ tới đây

Hạ vô dụng: à, thiếu chút nữa là quên, lúc trước tặng cậu ta cho ai nhỉ, giờ đến dất cậu ấy đi đi...

80. Chương 51: Ngoại Truyện 2: Anh Chỉ Quan Tâm Mình Em

Lại một người phụ nữ nữa rời đi từ giường của anh...

Là bị anh đuổi đi.

Cứ cách mỗi đêm thì thuộc hạ sẽ tặng một mỹ nữ tới tận phòng của anh, đủ các kiểu, nhưng đều bị anh đuổi ra mà không có một ngoại lệ nào, nhưng những người đó vẫn không chịu từ bỏ ý định, cố ý muốn đưa đến một người có thể khiến anh hài lòng.

Bọn họ đều biết đã rất lâu rồi anh chưa chạm tới phụ nữ.

Nhưng cũng chưa bao giờ anh bảo bọn họ đừng đưa người tới, lúc mỗi lần đuổi những người phụ nữ này đi, anh đều có một loại cảm giác hết lòng, dù anh muốn sự trung thành của người phụ nữ kia, nhưng anh vẫn tự mình dối người mà kiêu ngạo. Lộ Lộ, em xem, ngoại trừ em ra, người nào anh cũng sẽ không muốn.

Sở trên vai một loạt dấu răng nhỏ, Hạ Sí cười nhẹ, lấy ra một miếng thuốc châm lửa bắt đầu hút, sau đó im lặng nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Màn đêm ngoài bầu trời như một con dã thú lớn, bao phủ tất cả những tính toán hắc ám, sau đó đồng loạt chiếm đoạt. Cho nên từ khi tới đây anh vẫn luôn thích thứ ánh sáng này, ngay cả lúc ngủ cũng mở đèn, anh cảm giác chỉ có như thế thì trái tim của mình mới sẽ không bị bóng tối ăn mòn hoàn toàn.

Nơi này không thuộc về anh, cho dù là lúc anh và cô chia tay năm năm trước thì anh vẫn luôn nghĩ như vậy. Nhưng là lúc đó sự lưu luyến không rời lại biến thành lời chúc phúc chân thành, ngay cả lên lút bảo vệ cũng không cần lí do, ba năm trước đây, cuối cùng anh cũng lựa chọn quay về nơi đây.

Nếu như không thể hạnh phúc thì ở nơi nào mà không giống nhau, hơn nữa quay về nơi này ít nhất còn có thể bảo vệ được hạnh phúc của anh trai.

Năm đó khi ba mẹ gặp chuyện không may, Hạ Viêm, anh trai duy nhất cũng bỏ anh, nhét anh một mình vào nước Mỹ 12 năm, nhìn cũng không thèm nhìn. Lúc đó anh rất tủi thân, cũng rất nhớ anh trai, cứ cho rằng mình gây chút chuyện thì anh sẽ để ý tới mình. Vì vậy, anh biến thành tên côn đồ đầu đường xó chợ ở New York, mỗi ngày đi theo bọn khác cướp bóc, trộm đồ, ức hiếp người khác hoặc là bị người khác ức hiếp.

Tên côn đồ đi bên cạnh anh rất kinh ngạc với bản lĩnh và sự tàn nhẫn mỗi lúc anh ra tay, nghĩ rằng anh liều mạng như thế thì sẽ trở nên nổi bật, nhưng nào ai biết, anh làm như vậy vì là quá nhớ một người, quá oán hận một người....Hạ Viêm, em không tin chờ đến lúc em giết người bị xử tử anh vẫn không tới nhìn em!

Ý nghĩ của anh khi đó rất đơn giản, mục đích cũng rất đơn thuần. Nhưng cho đến khi anh cướp bao tay da của một người phụ nữ quyền thế, khiến bà ấy sợ đến tái phát bệnh tim, anh bị phán quyết ngồi tù năm 16 tuổi, anh hầy cũng chỉ phải một gã Thiệu Tử Bác đến.

Thiệu Tử Bác nói : “Ngài Hạ bảo tôi nói với cậu, cứu cậu một lần này, sau này cậu và ngài ấy sẽ không có bất cứ mối quan hệ nào nữa, nếu rơi vào tình huống như thế này nữa ngài ấy sẽ không cứu cậu nữa, cậu có thể thử xem!”

Sau khi ra tù, vô tình hay cố tình mà anh quên lời Thiệu Tử Bác nói, cùng Mike và những tên côn đồ khác tiếp tục đầu đường xó chợ, đánh lộn, cướp bóc, trộm tiền, đùa giỡn người đẹp.

Anh nhớ rõ ngày đó, vào một đêm tối, trời chiều rất hồng, mấy nhánh cây đầu phố cũng nhuộm một mảng màu vàng.

Bọn họ cùng mấy tên côn đồ nhàn rỗi đến vô sự nên chỉ biết đi dạo.

Khi đi tới một ngân hàng chưa đóng cửa, anh liếc mắt liền nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đứng trong quầy tiền, nếu dựa vào vóc dáng của con gái Mỹ thì cô gái này cũng chưa tới 15, 16 tuổi, nhưng cô có một mái tóc đen nhánh, tuy khuôn mặt trắng nõn nhưng vẫn có thể nhận ra đó là người da vàng, mà con gái châu Á đều nhỏ nhắn xin xắn như nhau.

Anh dừng bước mà không biết vì sao, đứng ở đó chờ cô gái kia quay đầu lại. Dù Mike thấy kì lạ nhưng vẫn ngồi xổm bên đường cùng anh.

Mấy người bọn họ luôn hành động theo anh, trong phạm vi của họ, sức mạnh quyết định tất cả, từ khi anh đánh thắng “người khổng lồ” Steven đầu phố thì Hạ Sí liền thành lập được địa vị nho nhỏ của mình ở đầu phố.

Lúc này cô gái đã đếm tiền xong ở mấy quầy, sau đó bỏ vào trong ba lô, kéo khóa kéo, sau đi quay người đi ra ngoài cửa Hạ Sí vút điều thuốc trên mặt đất.

Vậy mà là cô ấy!

Lần trước anh cướp bị bắt, cuối cùng bị phán quyết ngồi tù, có thể nói, có thể nói hoàn toàn là kiệt tác của cô gái này.

Ngày đó cô đứng trong đám người, mặc dù người nhỏ nhắn, nhưng mà vì là người châu Á nên anh vẫn chú ý tới cô. Nhưng, chỉ mới nhìn một cái thì cô đã dùng sức hét lên “Cướp, cướp, cướp...”

Hô xong thì cảnh sát xông tới.

Mà rõ ràng anh đã chờ tới lúc hai người cảnh sát kia đi xa rồi mới hành động.

Mặc dù bị bắt khiến anh đạt được mục đích khiến người kia chú ý tới, nhưng lúc này bên ngoài còn có mấy người bạn của anh nên sợ rằng sẽ liên lụy tới họ.

Hạ Sí nhìn cô cầm túi đi ra khỏi ngân hàng, không tốn hơi, quyết định phải dọa cô bé đã khiến bọn họ phải vào ngục kia.

“Này...” trong miệng hạ Sí ngậm một cây cỏ, người hơi ngả ra phía sau, cầm vênh song song với trời, hai tay để trong túi quần, hai chân mở ra, tạo thành hình chữ bát ().

Rất đúng với tiêu chuẩn “tôi muốn cướp!” nói: “Đi đâu vậy cô gái nhỏ?”

Tầm mắt của Tiền Lộ Lộ rơi xuống mấy tên côn đồ, sau đó trừng mắt, Hạ Sí cho rằng cô sẽ nghị mình bị cướp, giây tiếp theo sẽ bị dọa đến phát khóc, nên càng đắc ý.

Nhưng cô gái đối diện sau khi kinh ngạc thì chỉ mãi mỉm cười lên: “Anh, tội phạm cướp của, sao lại không ở trong ngục hả?”

Cầm Hạ Sí rơi xuống mặt đất.

Sau khi nhặt cầm lên, anh liền tỏ vẻ hung dữ: “Này... đây không phải là trọng điểm, cô không thấy bây giờ tôi đang muốn cướp của cô sao? Không phải cô nên sợ đến mức chạy trốn rồi sao?”

Sau khi xốc lại cái túi sau lưng, cô bày ra bộ điệu lơ đãng lên với anh, “Đến đi...”

Mồ hôi của Hạ Sí tầng tầng lớp lớp.

Cô gái nhỏ đương nhiên là đánh không lại quán quân quyền đạo, Hạ Sí động tay động chân đánh với cô mấy hiệp cũng phát hiện ra tiểu gia hỏa này đã từng luyện võ.

Cuối cùng Hạ Sí giả vờ thua, nằm trên mặt đất bị cô gái nhỏ giẫm chân lên ngực, Tiền Lộ Lộ đắc ý, sau đó lấy di động ra báo cảnh sát.

Hạ Sí vội nói: “Aizz, đừng, ...bà cô của tôi ơi, không phải tôi trốn tù, là được bảo lãnh ra, thật đó...”

“Vừa rồi anh lại cướp bóc, lần này tuyệt đối phải để anh ngồi tù...”

Mấy người đang ngồi xem ở phía sau nhìn bộ dạng khó khăn của Hạ Sí, một người buồn bực hỏi: “Đại ca muốn theo đuổi cô bé kia sao?”

Những người khác gật đầu, “Đoán chừng là thế...”

“Nhưng mà phương thức này... cũng quá cổ lỗ nhỉ?”

Những người khác gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Bên kia, về mặt cầu xin của Hạ Sí, ôm chân của Lộ Lộ cầu xin, “Chị gái, em không dám nữa, lần sau nhất định cải tà quy chính làm người tốt, xin chị cho em một cơ hội đi!”

Lộ Lộ luôn là nữ hiệp chính nghĩa, nhưng cũng là một cô gái lương thiện thật thà, chứng kiến khuôn mặt cầu xin như thế, còn than thở khóc lóc, bộ dáng đau đớn đáng thương vì lúc đầu đã làm sai thì mềm lòng ngay.

Hơn nữa mọi người đều là người Trung Quốc, thôi bỏ qua cho anh ta một cơ hội vậy.

“Có thể thay đổi thật sao?”

“Thay đổi, nhất định sẽ thay đổi!”

“Như vậy cho anh một cơ hội nữa, nhớ kỹ, sau này không được như thế nữa!”

Hạ Sí vội đứng lên, vỗ ngực, gật đầu không ngừng, “Vâng, chị gái, em hộ tống chị về nhà nhé?”

Bạn học Lộ Lộ vừa mới cảm hóa được một thiếu niên không cẩn thận đi lệch đường, tâm trạng đang rất tốt, vì vậy đã nói đồng ý.

Hạ Sí vui mừng phấn khởi làm sứ giả bảo vệ, thuận tiện biết được địa chỉ nhà của cô gái họ Tiền.

Từ sau khi đánh nhau, dường như cứ cách một hai ngày Hạ Sí sẽ đứng giờ xuất hiện trước cửa nhà ăn sáng của gia đình Lộ Lộ. Có khi thì ngồi chễm chệ ở ngoài cửa, có khi đói bụng thì vào ăn một chút, nhưng hai tròng mắt thì luôn dính trên người Lộ Lộ, đúng bộ dạng thiếu niên đẹp trai mê gái.

Cuối cùng có một ngày, Lộ Lộ nhìn thấy anh là nổi giận, lôi anh ra khỏi quán ăn sáng.

Tới trên đường, Lộ Lộ buông anh ra hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Hạ Sí chỉ cười mà không nói.

Nhìn quần áo rách nát trên người anh, khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại hơi nhợt nhạt như thiếu chất, cô hỏi: “Vì thiếu tiền nên anh mới đi cướp bóc đúng không? Nói đi, cần bao nhiêu tiền? Tôi cho anh thì anh sẽ không quần lầy tôi nữa phải không?”

Nụ cười trên mặt Hạ Sí cứng đờ, nhưng Tiền Lộ Lộ không chú ý, cô cúi đầu bắt đầu lấy tiền ra.

“Đây là tiền tiêu vặt tháng này ba tôi cho tôi, cho anh hết, có đủ không?” ba Tiền cũng vì thương con, biết con gái cũng thích làm đẹp nên tiền tiêu vặt cho con gái mỗi tháng cũng khá nhiều.

Hạ Sí nhìn 1000 USD tiền mặt trong tay, im lặng một lát, sau đó nhìn cô không rõ có ý gì, cầm tiền rồi đi...

Tiền Lộ Lộ cho rằng anh sẽ cảm thấy bị tổn thương lòng tự trọng, sau đó theo chủ nghĩa đàn ông ném tiền lại cho cô rồi xoay móng bước đi.

Nhưng người này vậy mà lại cầm tiền rồi đi.

Trong lòng Lộ Lộ hơi mất mát, đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, anh ấy quần lầy mình thực sự là chỉ vì tiền.

“Khóc cái gì? Không phải em bảo anh đi sao?” Thiếu niên cúi đầu nói vọng từ trên đầu cô.

Lộ Lộ ngẩng đầu, Tiểu Hạ trừng mắt nhìn cô với vẻ mặt khó chịu, trong tay vẫn cầm tiền của cô.

Cô nhìn anh đến ngây người, giống như không thể phản ứng được, Hạ Sí nhin không được kéo cô đi tới máy rút tiền đối diện, cầm thẻ vào nhập mật mã, chỉ cho cô xem, “Em nhìn đi, anh mà cần 1000 của em sao?”

Lộ Lộ bắt đầu dùng mắt đếm số 0, nhưng đôi mắt vừa mới khóc nên hơi hoa mắt, đếm thế nào cũng thấy thừa ra một số, rốt cuộc là 6 hay 7 số không?

Lộ Lộ kinh ngạc, “Anh...anh..anh... anh cướp được nhiều tiền như thế sao?”

Đầu Hạ Sí đập vào máy rút tiền.

“Tiền không phải do anh cướp, là tiền của ba mẹ anh để lại cho anh sau khi qua đời, anh không thiếu tiền, thật đó!” vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, cô gắng để cho cô tin anh.

Lộ Lộ nửa tin nửa ngờ: “Vậy ại sao anh còn đi cướp tiền của người ta?”

Ánh mắt của Hạ Sí trở nên trầm trọng và phức tạp trước nay chưa từng có, buồn bã nói: “Bởi vì...” anh muốn được quan tâm.

Anh cũng không nói vì sao, nhưng Lộ Lộ có thể nhìn ra từ trong mắt anh, một ánh mắt cô đơn cùng khát khao mãnh liệt.

Hạ Sí cúi đầu, lau gọt lệ còn vương trên khuôn mặt nhỏ của cô: “Bọn họ nói muốn biết một cô gái cho quan tâm anh hay không thì nên làm một số việc khiến cô ấy đau lòng, xem cô ấy có thể khóc không, anh vẫn cảm thấy con người thật căn bã, nếu quan tâm cô ấy, tại sao còn muốn làm cô ấy tổn thương, nhưng anh lại làm như vậy, bởi vì thực sự anh rất muốn biết em có thích anh hay không?”

Lộ Lộ rất muốn không thích, nhưng đáng vẻ yếu ớt muốn nói lại thôi vừa rồi của anh khiến cô làm sao cũng không nói nên lời.

Hạ Sí nhìn đáng vẻ rối rắm của cô, rất vui vẻ không nói thêm lời nào mà ôm cô hôn một cái thật mạnh mẽ.

Từ đó về sau, Hạ Sí không còn đánh người cướp của, cũng không náo động đến gà bay chó chạy, ngay cả không khí cũng có vẻ trật tự và tốt hơn. Mặc dù trong quán ăn sáng nơi nào đó thường truyền đến tiếng trách la, tiếng chén bát vỡ nhưng đa phần không khí ở nơi đó đều rất vui vẻ.

Lần đầu tiên ba Tiền mẹ Tiền nhìn thấy vùng mi tâm trên mặt anh thì chỉ muốn đánh người, nhưng lần thứ hai khi Hạ Sí áo quần bảnh bao lễ phép đứng trước mặt họ thành khẩn giải thích thì rốt cuộc tim của bọn họ cũng nhẹ hẫng đi.

Đương nhiên khi giải thích Hạ Sí sẽ không nói: “Cháu chỉ vì muốn cho anh cháu phải đau đầu mà cố tình gây sự...”

Anh nói là: “Thực ra hoàn cảnh gia đình con rất tốt, từ nhỏ ba mẹ đã trông nom con, bắt con học rất nhiều thứ, từ trước tới giờ con chưa bao giờ có được thời thơ ấu chính thức, bác biết đó, thời kỳ phát triển của thiếu niên đều rất phản nghịch, nhưng việc này không phải là chủ ý ban đầu của con, thật đó. Sau khi có Lộ Lộ, cháu nhất định sẽ thay đổi thật tốt, tuyệt đối sẽ không để hai bác thất vọng.” Cuối cùng anh còn cầm tới một tờ giấy nhập học của một trường đại học danh tiếng ở New York, nói với họ bản thân anh muốn tiếp tục học hành thật tốt.

Vì vậy trước khi khai giảng, Hạ Sí vẫn ỉ vào cửa hàng ăn sáng của nhà họ Tiền, mặc dù mỗi ngày đều bị Tiền Lộ Lộ bắt làm nô dịch, đánh mắng, nhưng thực ra cuộc sống chưa bao giờ được hạnh phúc và bình yên như thế.

Hạ Viêm, ruốt cuộc em cũng tìm được một người, sẽ mua quần áo cho em lúc trời lạnh, sẽ trông coi trước giường bệnh khi em bị ốm, sẽ chúc mừng sinh nhật em, sẽ hỏi em có tâm nguyện gì không...bọn họ sẽ làm chuyện mà em đã từng làm với anh, em rất vui.

Thực ra, không có anh em cũng có thể sống rất tốt...

81. Chương 52: Ngoại Truyện 3: Anh Chỉ Quan Tâm Mình Em!

Hạ Sí thực sự đến New York để học, anh cảm thấy nếu đã yêu Tiên Lộ Lộ thì sẽ không để cô và người nhà cô thất vọng. Cái nghề đầu đường xó chợ này không thể coi là một công việc, vì thế anh quyết định nhân dịp còn trẻ học thêm cái gì đó, sau này có thể tìm một công việc ổn định nuôi sống mình và Lộ Lộ.

Anh nghĩ cả đời này mình sẽ tiếp tục như thế, đến trường, tốt nghiệp, sau đó kết hôn với Lộ Lộ, lại sinh một đồng Tiểu Lộ Lộ nữa. Nghĩ như vậy quyển sách tài chính buồn tẻ vô vị đang được anh đọc rất hăng say.

Nhưng có lẽ vì số mệnh đã định trước nên anh không thể chạy thoát được vận mệnh của mình.

Một lần ngoài ý muốn đã đập nát toàn bộ tương lai của anh. Lần ngoài ý muốn này đã khiến anh tìm về người anh trai đã lâu này mong nhớ, lại hủy diệt toàn bộ hạnh phúc tương lai của anh...

Học ba năm, vì Hạ Sí phải chuẩn bị luận văn bảo vệ nên đã hơn một tháng rồi không đi tìm Lộ Lộ, nữ vương Lộ Lộ hiếm khi có một thời gian dài như thế không có ai săn sóc nên gọi điện nói muốn tới trường học tìm anh.

Dù cả hai đều ở New York nhưng một người thì ở đầu này thành phố, người thì ở đầu kia thành phố, mỗi lần đi lại cũng gần 2 tiếng, trước đó Hạ Sí mỗi tuần đều không quản khó khăn mà đến điểm danh ở cửa hàng ăn sáng, mỗi lần Lộ Lộ thấy anh đến thì mũi dài tới trời hết sức ngang ngược vênh mặt hất hàm sai khiến. Nhưng mỗi lần nhìn thấy bộ dạng ngang ngược, đặc ý như thế của cô trong lòng anh chỉ có hương vị thật ngọt ngào.

Nhưng lần này cô lại chủ động tới gặp anh, có thể thấy cô cũng nhớ anh, bạn học họ Hạ thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ) hưng phấn đến nhảy nhót không ngừng.

Thấy thời gian sắp tới, Hạ Sí thu dọn đồ đạc đi ra khỏi thư viện, lái ô tô tới nơi hẹn gặp.

Ngồi chờ uống một li cà phê, lật vài tờ tạp chí thì anh thấy tin nhắn của Lộ Lộ gửi đến: “Con một sách, ra đây, em sẽ tới ngay.”

Hạ Sí cười, không định nhấn tin cho cô, anh đã ra khỏi thư viện nửa tiếng trước rồi.

Uống xong li cà phê, anh khoác áo vào đi ra quầy tính tiền rồi đi ra cửa.

Vừa ngừng đầu lên đã nhìn thấy cô gái dễ thương đội mũ lông xù đang vui vẻ khoa tay múa chân với anh, sau đó hai tay kê vào bên miệng kêu to: “Hạ Sí.....”

Ý cười trên khóe miệng của anh làm sao cũng không nhịn xuống được.

Hai người đứng đối diện ở hai bên đường cái rộng lớn, chờ đến đèn đỏ để qua đường, lòng Hạ Sí chưa nóng như lửa đốt như thế bao giờ, anh rất nhớ cô, tuy tối qua mới nói chuyện qua điện thoại với cô nhưng anh vẫn rất...rất nhớ cô, nói chung chỉ khi ôm cô trong lòng thì anh mới cảm thấy an tâm được.

Đèn vừa sáng Hạ Sí liền bước đi, lúc này Lộ Lộ đứng đối diện cũng rất nôn nóng nhưng không như anh, cô phải đi xuống bậc thềm.

Lúc này từ phía Sau Hạ Sí nghe thấy có tiếng hô, anh hơi nghi hoặc, nghiêng mặt nhưng cũng không nhìn thấy gì, vì thế quay đầu tiếp tục đi, lúc này Lộ Lộ cách anh chỉ có ba bốn bước chân.

Nhưng đột nhiên anh nhìn thấy sắc mặt biến đổi của Lộ Lộ, sau đó là tiếng va chạm chói tai, bỗng nhiên anh quay đầu, anh thấy một chiếc ô tô như bị mất khống chế đang lao tới hướng mình với tốc độ cực nhanh khiến anh không kịp phản ứng.

Tiếp theo, anh cảm thấy sau mình như có một sức mạnh cực lớn đâm vào khiến cả người bay về phía trước, trong hỗn loạn anh thấy trong tay mình có một cảm giác ảm áp, như có tay ai đang nắm chặt tay anh, dùng hết toàn lực để đẩy anh sang một bên.

Anh vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra thì đã ngất đi.

Lúc tỉnh lại anh chỉ nhìn thấy Thiệu Tử Bác. Anh muốn nói nhưng trong cổ họng như bị tắc nghẽn, một câu cũng không nói được.

Thiệu Tử Bác ấn đèn đầu giường, ôn tồn nói với anh: “Cậu đừng vội, bác sĩ sẽ đến ngay lập tức.”

Nhưng anh không thể không vội, cảm giác bàn tay ấm áp trước lúc hôn mê rõ ràng là Lộ Lộ, là Lộ Lộ kéo anh lại, anh không để ý đến cổ họng rát bỏng, nhưng vẫn cố nói một từ: “Cô ấy...”

Thiệu Tử Bác nhú mày nhìn anh một lát thì mới hiểu được anh muốn nói cái gì “Cô gái kia cùng bị đụng xe với cậu sao? Cậu yên tâm, cô ấy chỉ bị chấn động một chút, hôm qua đã được về nhà rồi...”

Lúc này Hạ Sí mới yên tâm.

Nhưng cho đến một tháng sau khi anh xuất viện Lộ Lộ cũng không đến thăm anh một lần. Anh cho rằng cô cũng bị thương nghiêm trọng, chỉ là tất cả mọi người đều gạt anh. Vì vậy anh mượn điện thoại của y tá gọi cho cô.

Nhận điện thoại là ba Tiền, người đàn ông luôn hòa nhã nhưng giờ trong lời nói có hơi uể oải, nhưng cách nói cũng giống như Thiệu Tử Bác, rằng Lộ Lộ chỉ bị thương dây thanh quản, tạm thời không thể nói chuyện, bác sĩ bảo cô về nhà tĩnh dưỡng, sợ cô nhìn thấy anh thì sẽ đau lòng thì sẽ bất lợi đến việc hồi phục chấn thương cho nên cô mới không tới bệnh viện thăm anh.

Dù lời nói của mỗi người nghe đều có lý nhưng trong lòng Hạ Sí đã mơ hồ cảm thấy có điều gì đó bất an.

Cho đến khi anh xuất viện hai tháng sau đó, không thể chờ đợi nên việc đầu tiên là lê đôi chân tập tễnh đến nhà cô.

Nhưng Lộ Lộ không ở nhà. Cô có thể đi đâu, ba Tiền do dự mãi nhưng cũng không chịu nói, chỉ cho anh số điện thoại.

Thực sự Hạ Sí rất gấp, cầm lấy điện thoại gọi ngay cho cô.

Nhưng giọng điệu của Lộ Lộ bình tĩnh đến kỳ lạ: “Hạ Sí, chúng ta gặp nhau đi!”

Lúc Hạ Sí đến Lộ Lộ đã ngồi bên cửa sổ ở quán cà phê, yêu lặng nhìn ra con đường ngoài cửa sổ.

“Lộ Lộ...” Hạ Sí đi tới, ôm cô và vội vàng gọi tên cô.

Nhưng Tiền Lộ Lộ không kinh ngạc như trong tưởng tượng của anh, cô chỉ thản nhiên đẩy anh ra, mắt cũng không nhìn anh, chỉ nói với anh: “Ngồi đi”

Trong lòng Hạ Sí có nỗi bất an không thể nói nên lời nhưng vẫn ngồi đối diện với cô, nhưng từ đầu tới cuối cô vẫn không ngoảnh mặt lại đối diện với anh.

“Hạ Sí, em nghĩ rất lâu rồi, hay là chúng ta chia tay đi!” Giọng nói vẫn bình thản như lúc bình thường cô hay nói chuyện với anh “Hạ Sí, ăm cơm thôi!”

“Gia thế nhà anh không chỉ như trong lời anh nói là gia đình không tồi? Tai nạn xe lần này, có người muốn giết anh? Người đàn ông họ Thiệu kia, còn có anh trai anh, hình như bọn họ vốn cũng không phải là người bình thường...”

“Hạ Sí, em không muốn nơm nớp lo sợ khi ở cùng với anh, cũng không muốn liên lụy tới ba mẹ em, em chỉ muốn có một cuộc sống đơn giản, còn anh rất phức tạp...”

Hạ Sí cúi đầu im lặng. Thì ra họ đã biết hết....Thiệu Tử Bác đã nói với anh, lần tai nạn xe trước cũng không phải là sự việc ngoài ý muốn.

Trong một nhiệm vụ lúc trước của Hạ Viêm là giết em trai của một đại ca nào đó, đối phương vì muốn báo thù nên đã nhiều lần đối mặt nhưng lần lượt đều thất bại nên bọn họ bắt đầu điều tra người thân bên cạnh Hạ Viêm.

Năm đó Hạ Viêm vì muốn bảo vệ anh nên không hề do dự chút nào mà đoạn tuyệt quan hệ với anh, nhưng cuối cùng vẫn bị tìm ra.

Cũng bắt đầu từ lúc đó, anh mới biết, anh trai của anh vì sự an toàn của anh mà đã phái một nửa nhân số của “Ám Lưu” tới bí mật bảo vệ anh, để cho anh có cuộc sống tiêu điều tự tại.

Thiệu Tử Bác nói, khi anh gặp chuyện không may thì “Ám Lưu” chưa kịp đến cứu anh, nên thiếu chút nữa mọi người đã bị Hạ Viêm đánh đập đầu.

Thì ra nhiều năm như thế anh tự mình oán hận người kia, vì để cho anh có một cuộc sống bình thường mà gánh hết mọi nguy hiểm trên người mình, tự mình gánh trách nhiệm của cả hai người.

Nhưng bọn họ đã quên, người sinh ra trong thế giới của bóng tối thì nhất định chỉ có thể làm bạn với bóng tối, muốn trở nên trong sạch thì chỉ khi chết mới đạt được.

Hạ Sí im lặng một lúc rồi ngẩng mắt lên im lặng chăm chú nhìn cô gái mình đã yêu ba năm, so với cuộc gặp mặt ba năm trước đây giờ cô đã có hương vị phụ nữ hơn, nhưng hơi thở ẩm áp sạch sẽ trên người vẫn không hề thay đổi, lúc này cô đối mặt nói lời chia tay với anh vô cùng bình tĩnh như thế, anh biết cô càng khó chịu hơn so với anh.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cuối cùng Hạ Sí cũng lên tiếng, giọng nói thản nhiên xa cách: “Em nói đúng, đã để em phải chịu những tổn thương và hoảng sợ như thế anh rất xin lỗi.... thực ra anh cũng muốn nói với em, anh cũng dự định quay về bên cạnh anh trai anh rồi....”

Im lặng rồi im lặng, anh tiếp tục nói: “Như vậy cũng tốt, chúng ta đều trở lại quỹ đạo trước kia...trở lại cuộc sống trước kia của chúng ta...”

Lộ Lộ cúi đầu, nói nhẹ với anh: “Hạ Sí, dù làm việc gì thì nhất định cũng phải sống thật tốt, bảo vệ bản thân.”

Hạ Sí “ừ” một tiếng rồi đứng dậy, nhưng làm sao cũng không nở đi ra ngoài, “Lộ Lộ, anh đến đã lâu như thế rồi, sao em không nhìn anh một lần?”

Về mặt của Lộ Lộ thoáng bối rối, sau đó bình tĩnh lại rồi nói “Nhìn cái gì nữa, cũng đã nhìn tới 3 năm rồi, còn nhìn chưa đủ sao? Anh đi nhanh đi.”

“Vây...tạm biệt!”

“...Tạm Biệt....!”

Tiếng bước chân vững vàng truyền tới, ngực cô bỗng nhói đau, tình cảm lẫn át lí trí, cô kêu to: “Hạ Sí!”

Hạ Sí dừng bước quay đầu lại, một bóng dáng nhỏ nhắn nhào tới, anh lập tức đón được: “Cẩn thận!” đương nhiên là do bước chân của cô không ổn định nên sai phương hướng, thiếu chút nữa đã đụng tới hai bình hoa cao 2 mét bên cạnh anh.

“A.” cô ghé vào trên vai anh, đột nhiên cảm một ngum, đau đớn vẫn xuyên qua lớp quần áo đầm thẳng vào trong tim anh.

Cô càng dùng sức, Hạ Sí biết áo lót bên trong đã thấm máu, nhưng anh chỉ im lặng ôm cô, từng chút vỗ về lên lưng cô.

“Anh đi đi...” Lộ Lộ buông anh ra, giọng nói vẫn bình tĩnh đến kỳ lạ.

Hạ Sí không nói gì, tay vươn ra trong không trung rồi dừng lại vài giây, sau đó rút tay về và xoay người bước đi.

Lần này anh đi thật rồi, Lộ Lộ cúi đầu nghe tiếng bước chân xa dần của anh, nước mắt thi nhau rơi xuống. Đứng thật lâu, cô mới sờ sờ ghé để ngồi xuống, lấy khăn tay trong túi để lau nước mắt.

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Lộ Lộ lấy ra, sờ qua trên bàn phím rồi ấn phím nhận nghe.

“Ừm, ba, trước tiên ba tìm cho con một trường dạy người mù, ngày mai con muốn đi học...”

Hạ Sí đứng cách đó 5 mét, trong phút chốc đau đớn đến tan nát cõi lòng.

“Em muốn ở lại Newyork...” Anh nói như thế với Thiệu Tử Bác. Anh vẫn muốn ở lại bên cạnh cô, cho dù không thể xuất hiện trước mặt cô, nhưng anh cần nhìn trông coi cô. Hơn nữa mắt cô vừa không nhìn thấy được khẳng định sẽ thích ứng chưa quen, thực sự anh rất lo lắng.

Một năm, anh trốn ở nơi mà cô không thể thấy được, nhìn cô suốt một năm. Mặc dù anh biết dù anh có đứng trước mặt cô đi nữa thì cô cũng không biết, nhưng mỗi lần thấy cô xuất hiện thì trong tiềm thức của anh vẫn muốn chạy trốn.

Cô vẫn cô đơn, anh rất đau lòng, rất muốn đi ra ngoài cùng cô, nhưng lại cảm thấy không có tư cách, bọn họ đã kết thúc, anh lại còn hại cô không nhìn thấy được, anh sợ cô hận anh.

Cho đến ngày hôm đó, ngày ngồi phía sau bàn ăn của cô, nghe được cuộc nói chuyện của cô với bạn học anh mới biết được, người mình yêu là một thiên sứ lương thiện đến mức nào.

Bạn học của cô hỏi: “Lộ Lộ, cậu có bạn trai không?”

Cô nói: “Không có!”

Đối phương thở dài: “Aizz, người tàn tật giống như chúng ta, đàn ông họ không thêm nhìn dè. Xinh đẹp như cậu cũng không có người thích, càng đừng nói đến mình...” (Phân vân??? bạn của Lộ Lộ là bị mù thì làm sao thấy được cô đẹp, bị điếc thì làm sao nghe được cô nói, bị câm thì làm sao mà nói được?????????) (Panda: biết đâu người ta bị què ^^)

Đã lâu rồi Hạ Sí không nghe được tiếng cười vui vẻ như thế của cô: “Bây giờ không có bạn trai cũng không chắc là lúc trước không có người nào yêu mình, mình từng có một người bạn trai, anh ấy rất tốt với mình, là mình không cần anh ấy...”

Hạ Sí nhẹ cười lên, trong lòng lại hơi mất mát, thoát nhìn cô rất tốt, hình như đã buông xuống chuyện trước kia.

“Vậy tại sao hai người chia tay?”

Một lúc lâu bên kia cũng chưa có câu trả lời, Hạ Sí nghi ngờ, vừa không nhận được muốn quay đầu lại nhìn một chút thì nghe cô nói: “Bởi vì mình như thế này, nhất định sẽ liên lụy đến anh ấy, mình không muốn trở thành gánh nặng của anh ấy.... nhưng mình biết, nhất định anh ấy hi vọng mình sống thật tốt, cho nên nhất định mình phải sống thật tốt, như mình cũng hi vọng anh ấy sống thật tốt...”

Hạ Sí kinh ngạc, anh cho rằng, cô chia tay với anh là vì hận anh khiến cô bị mù, hại cô không nhìn được thế giới xinh đẹp này, thì ra cô là vì anh...

Nhớ tới ngày đó cô nói với anh: “Hạ Sí, dù làm việc gì thì nhất định cũng phải sống thật tốt, bảo vệ bản thân.” anh khẽ cười rồi đứng lên, thì ra không phải cô nói lịch sự mà thực sự hi vọng anh sống thật tốt.

Lộ Lộ, em yên tâm, cho dù là vì em anh cũng sẽ sống thật tốt, giống như giờ phút này em vì anh mà cố gắng sống thật tốt.

Một năm nữa lại trôi qua, cuối cùng Hạ Sí cũng quyết định rời đi, không phải vì Hạ Viêm tìm được tình yêu đích thực của mình, mà là bởi vì cô, cô sắp kết hôn...

Bên cạnh cô xuất hiện một người đàn ông có thể bảo vệ cô thay anh, anh đã điều tra người kia rất cẩn thận, gia thế của người kia trong sạch, là người chính trực, nhất định sẽ đối tốt với cô, anh rất yên tâm!

Lộ Lộ, anh biết em sẽ hạnh phúc giống như lời hứa của chúng ta, cho dù không phải anh, chỉ cần em bình an vui vẻ, dù ở nơi nào anh cũng có thể vui vẻ cùng em.

Ngày Hạ Sí rời khỏi New York, lần cuối cùng tới nhìn cô, cô đang ngồi với chồng sắp cưới ở trong vườn, đang uống trà với người đàn ông kia.

Anh đứng im thật lâu, dường như là nhìn cô mà không biết chán, cho đến khi người của “Ám Lưu” đến nhắc nhở đã đến lúc cần tới sân bay.

Lộ Lộ, anh yêu em.... Trong lòng anh nói thầm với cô....

Hạ Sí không biết, một tháng sau khi anh rời đi, Lộ Lộ giải trừ hôn ước với người chồng Mỹ sắp cưới kia, hơn nữa còn nói lời cảm ơn chân thành với anh “Cảm ơn anh!”

Đã cùng cô diễn vở kịch này.

Người đàn ông hơi bực hỏi “Sao em biết cậu ta đã đi!”

Cô khẽ cười, không nói.

Người mù ngoại trừ hai đôi mắt không nhìn thấy, nhưng các giác quan khác lại trở nên nhạy cảm hơn, mùi cơ thể của Hạ Sí nồng đậm như thế, hai năm nay, mỗi lần anh tới gần cô, cô đều có thể cảm nhận được.

Hạ Sí, em không thể giao trái tim cho anh nhưng lại càng không thể giao cơ thể mình cho người đàn ông khác, em là của anh, vĩnh viễn đều là của anh....

Tác giả nói ra suy nghĩ: ngoại truyện của Hạ Sí kết thúc tại đây, phía sau sẽ không nhắc tới nữa, trong chính văn đã nói rõ rồi, sau khi hạ sí biết Lộ Lộ lừa anh, căn bản không kết hôn, hơn nữa cũng không có ý định kết hôn thì rất đau lòng, nhân tiện đốt lửa theo chiều gió, muốn thử một lần, vì thế bỏ mặc tất cả lại quay về Mỹ, nhưng vẫn luôn bị bọn đảng 3k theo dõi, sau đó Hạ Viêm tương kế tựu kế, truyền tin Hạ Sí đã chết, cũng tuyên chiến với đảng 3k, do đó mọi người đều tin thực sự Hạ Sí đã chết.

Ừ, nhân tiện là thế này, không có sở trường viết kịch, cho nên giới thiệu một chút trong chính văn, tóm lại, mặc dù Hạ Sí bị ngược, nhưng cũng không ngược tới chết, mấy cô nương lấy roi muốn truy lùng tôi xin hãy cất đi ạ!

Edit có lời bức xúc muốn nói: Tuy rằng cuối cùng đã biết Hạ Sí không chết nhưng vẫn bực tác giả ghê cơ, một là không viết, hai là viết cho rõ tí đi, để ọi người cùng cảm nhận được cuộc sống hạnh phúc của Tiểu Sí và Lộ Lộ đi, đảng này lấp la lấp lửng thật là muốn phát điên lên luôn.

Làm truyện này mình lại cảm động với tình yêu của Hạ Sí và Lộ Lộ hơn của Hạ Viêm và An Hòa, dù đều trải qua chông gai nhưng Hạ Sí đúng với mẫu người mình thích, không biết thì thôi, một khi xác định và biết rồi thì dù thế nào cũng không thể bỏ qua. Và cảm thấy chuyện tình của hai người cảm động hơn.... Không biết cuối cùng mắt của Lộ Lộ có chữa khỏi không nữa, tác giả viết thế này thì chắc là không có truyện riêng viết về Hạ Sí rồi.

Đến đây chắc mọi người đã biết tám hình cô gái trong bưu thiếp được gửi đến cho Hạ Viêm là ai rồi đúng không? Và cũng biết là ai gửi? Người gửi và người chụp ảnh cho cô gái là Hạ Sí, còn cô gái trong ảnh là Lộ Lộ, nhưng trong đó tác giả có tả: “Trên ảnh chụp, cô gái đứng dưới ánh nắng chiều chiếu rọi trên mặt biển, cô nghiêng mặt cười với người đang chụp ảnh ỳnh, đôi mắt mênh mông như không có điểm dừng, nhưng nụ cười này rất tươi, so với trời chiều phía sau còn mê lòng người hơn”, thì giống như mắt của Lộ Lộ vẫn chưa chữa khỏi được.

82. Chương 53: Ngoại Truyện 4: Thì Ra, Anh Yêu Em Nhiều Như Thế.

Dưới tàng cây hoa đào năm đó, cô gái áo trắng tóc đen xinh đẹp duỗi hai tay ra, khoe miệng mang theo nụ cười ấm áp, nhìn những cánh hoa đào rơi nhẹ vào lòng bàn tay mình.

Có một câu hán văn chưa nói cho cô, ngày đó sự rung động trên mặt cô khiến hần mỉm cười, nụ cười của cô khiến cho những cánh đào rơi trên bàn tay trắng tinh của cô đều buồn bã biến sắc.

Nhưng, hần chỉ để cô làm tình nhân.

Hần đã có vợ, hơn nữa sẽ không ly hôn. Hần nói với bản thân, hần chỉ say đắm nụ cười của cô mà không thể tìm thấy hương vị ấm áp tươi mát từ trên người những phụ nữ khác, hần biết mình cũng không yêu cô. Cho nên, lúc cô nhất định rời đi mới dễ dàng buông tay cô như thế.

Chỉ là những điều đó chỉ vì hần tự cho rằng như thế mà thôi.

Hắn nhớ tới ngày đó, tinh thần cô không tốt, lúc ăn cơm lại nôn ra, hắn liền gọi người đưa cô đi bệnh viện. Sau mấy tiếng, hắn ngồi trên xe nhận điện thoại của quản gia “Cô Trình đã mang thai...”

Hắn im lặng một lúc lâu, còn quản gia vẫn nắm điện thoại cung kính chờ.

“Phá đi!” Hắn thần nhiên ra mệnh lệnh, ngoại trừ vợ của hắn ra, hắn chưa từng để cho người phụ nữ nào khác sinh con.

Cô ở bên hắn hai năm, vẫn sống kiên cường và lạc quan, thỉnh thoảng nghịch ngợm, nhưng cho tới bây giờ đều rất nghe lời. Nhưng lúc này, cô đứng thẳng tắp trước mặt hắn, giọng điệu rất kiên quyết “Không!”

Lúc đi vào trong phòng phẫu thuật, nhân lúc mọi người chưa chuẩn bị, lấy đi cây súng bên hông của bảo vệ rồi dí vào huyết thái dương của mình, yêu cầu được gặp hắn.

Hắn cũng không biết, cô là một người nhất định đoạn tuyệt quan hệ như thế.

Cô nói: “Anh không có quyền làm như thế, nó là con của em, anh không cần nó cũng được, em sẽ nuôi con một mình, em sẽ đi khỏi nơi này!”

Hắn nhìn cô, kiên cường dũng cảm như thế, vì bảo vệ sinh mạng còn chưa thành hình, lần đầu tiên hắn cảm thấy mình còn không có dũng khí bằng cô.

“Cô đi đi...” Hắn nói.

Cô cũng không thèm nhìn hắn một lần nào nữa, xoay người bước ra cửa. Đó là lần nói chuyện cuối cùng trước khi cô đi, cũng không ngờ tới đó là trở thành lần nói chuyện cuối cùng trong cuộc đời này.

14 năm sau, khi thuộc hạ đi vào phòng và nói với hắn, “Cô Trình đã chết...”

Đêm hôm đó, hắn ngồi trong căn phòng mà đã 14 năm nay chưa từng bước vào một lần, mắt vẫn mở đến hừng đông.

Tiểu Doanh, 14 năm sau anh mới hiểu được, thì ra đau lòng là loại cảm giác như thế nào, thì ra, đây chính là tình yêu!

Lúc đầu không kiên quyết để cho em phá thai cũng không phải lời nói của em khiến anh mềm lòng, mà bởi vì, đó là con của chúng ta, anh cũng muốn có nó, thì ra anh luôn không muốn đi vào nơi này, cũng không phải không quyến luyến, mà là sợ nhớ tới em, thì ra cứ cách mấy tháng anh lại sai người đi thăm dò cuộc sống của em, cũng không phải anh nhớ con trai thất lạc ở bên ngoài, mà bởi vì anh muốn biết em sống có tốt không.

Thì ra, thì ra anh yêu em như thế...

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy gương mặt con trai của bọn họ, Trình Liệt tràn đầy nỗi hận nhìn thẳng vào mắt hắn.

Trình Liệt rất giống cô, điềm đạm giàu tình cảm, hắn rất thích nhưng lại bị chính con ruột của mình nhìn với ánh mắt như thế trong lòng không phải không đau xót, “Trình Liệt, con có thể tự lựa chọn của sống inh, có yêu cầu gì thì có thể nói với ba, ba sẽ thỏa mãn cho con!”

“Tôi phải mạnh lên, tôi muốn ông hối hận vì đã đối xử như thế với mẹ của tôi!”

Hắn cười, từ trên người con trai hắn có thể nhìn thấy sự yếu đuối nhưng ngang ngược của cô gái trước kia, khuôn mặt kiên nghị khi nói muốn bảo vệ con của bọn họ.

Hối hận sao? Hắn cũng đã từng hỏi qua bản thân mình, cuối cùng nhận được đáp án rất rõ ràng. Hắn hối hận đối với mỗi việc đã làm với cô, hối hận nhất chính là lúc đầu không nên can dự vào cuộc sống của cô.

“Được!” Hắn đồng ý, 7 năm sau đó, hắn dốc hết sức lực, lựa chọn những nhân tài tốt nhất của mình thay phiên nhau dạy dỗ cho cậu.

Chỉ loại trừ kỹ năng giết người đẫm máu, hắn vẫn hi vọng đứa con trai hắn yêu thương nhất, có thể có một cuộc sống hạnh phúc bình thường.

Hắn bị ung thư gan, đã đến giai đoạn không thể cứu chữa, Holl vẫn khuyên hắn phẫu thuật, nhưng hắn không đồng ý.

Thực ra hắn không có gì lưu luyến ở thế giới này, cái khiến hắn lưu chuyển cũng đã mất, hắn muốn nhanh chóng được nhìn thấy cô một chút, chỉ là không biết, hắn như thế, sau khi chết sẽ bị xử lý đến nơi nào, nếu như là địa ngục hắc ám, thì hắn cũng muốn thấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chay-theo-hanh-phuc>